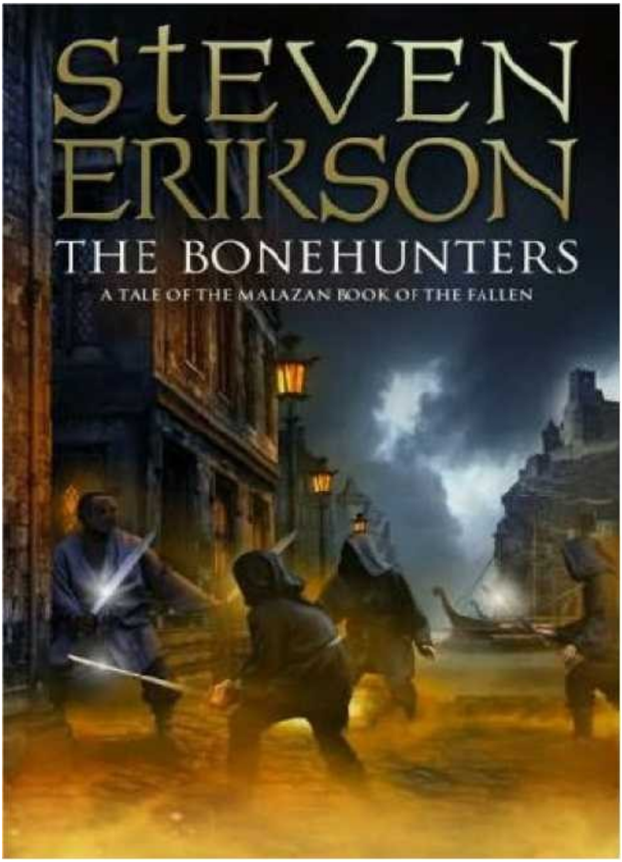

STEVEN
ERIKSON
THE BONEHUNTERS
A TALE OF THE MALAZAN BOOK OF THE FALLEN

Cuprins

• Steven Erikson

Steven Erikson

The

Bonehunters

Pentru tot ce se realizează în această vârstă coborând

Unde eroii nu lasă nimic
Dar inelul de fier al numelor lor
Din gâturile bardice
Stau în această inimă tăcută
Tânjind ritmul care se estompează
Din vieţi căzute în praf
Şi şoapta cernută
Proclamă trecerea gloriei
Pe măsură ce piesele eşuează
în ecouri care se diminuează
Pentru tot ce se realizează
Camerele şi sălile
Căscă gol la strigătele mele -
Căci cineva trebuie
Dati răspuns
Dati răspuns
La toate acestea
Cineva

Vârsta descendentă

Torbora Fethena

Prolog

1164 Somnul lui Burn Istral'fennidahn, anotimpul D'rek, viermele toamnei Douăzeci şi patru de zile de la execuţia lui Sha'ik în Raraku Pânzele dintre turnuri erau vizibile în foile strălucitoare de departe deasupra capului, iar vântul slab venea din marea a treşărit firele întinse, astfel încât o ceaţă de ploaie a coborât asupra oraşului Kartool, aşa cum' se întâmplă în fiecare dimineaţa în Sezonul Senin.

Cele mai multe lucruri cu care o persoană s-ar putea obişnui, în cele din urmă, şi din moment ce păianjenii paralţi cu bandă galbenă aii fost primii care au ocupat turnurile cândva infame după

cucerirea insulei Malazan şi asta a trecut cu decenii în urmă, a existat destul timp. să se obişnuiască cu asemenea detalii. Chiar şi vederea pescăruşilor şi a porumbeilor suspendaţi nemişcaţi între zecile dé turnuri în fiecare dimineaţă, înainte ca păianjenii cu pumni să iasă din bârlogurile lor de la etaj pentru a-şi recupera prada, nu a produs decât o vagă repulsie în rândul cetăţenilor din Kartool City.

Sergentul Hellian de la gardianul oraşului Septarch District, din păcate, a fost o excepţie de la asta. Erau zei, bănuia ea, convulsii într-o perpetua ilaritate de soarta ei nenorocită, pentru care ei erau fără îndoială responsabili. Născută în oraş, blestemată de teama de tot felul de păianjeni, ea îşi trăise toţi cei nouăsprezece ani într-o groaza nealinată.

De ce nu pleci? O întrebare pusă de tovarăşi şi cunoştinţe de mai multe ori decât ţinea ea să numere/ Dar nu a' fost atât de simplu. Era imposibil, de fapt. Apele tulburi ale portului erau pline de piei de năpârlire şi fragmente de pânză şi de carcase îmbibate, pline de pene, care se clătinau ici şi colo. În interior, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult. Tânărul paralt, după ce au scăpat de bătrânii lór în oraş, s-a luptat să ajungă la maturitate printre stâncile de calcar care învăluiau KartoQl. Şi, deşi tineri, nu erau mai puţin agresivi sau virulenţi. în timp ce comercianţii şi fermierii îi spuneau că se poate merge pe poteci si drumuri toată ziua fără să întâlnească unul smgur,

lui Hellian nu-i păsa. Ea ştia că zeii aşteptau. La fel ca păianjenii.

Când era treaz, sergentul a observat lucrurile, într-o manieră adecvată şi sârguincioasă potrivită unui gardian al oraşului. Şi, deşi nu era în mod constant beată, sobrietatea recé era 6 invitaţie la isterie, aşa că Hellian s-a străduit să meargă cu fermitate pe frânghia clătinitoare a nu tocmai beaţă.

In consecinţă, nu ştia de nava ciudată ancorată acum în Docurile Libere, care sosise înainte de răsăritul soarelui, fanionurile ei indicând că venise de pe insula Malaz.

Navele care veneau de pe Insula Malaz nu erau în sine neobişnuite sau demne de remarcat; cu toate acestea, sosise toamna, iar vânturile predominante din sezonul senin au făcut practic imposibil de navigat pe toate benzile spre sud cel puţin în următoarele două luni.

Dacă lucrurile ar fi fost mai puţin tulburi, ar fi observat şi ea – dacă şi-ar fi luat timp sa se îndrepte spre docuri, care poate ar îi putut fi gestionate cu vârful săbiei – că nava nu era barca sau comerciantul obişnuit, nici un dromon militar, ci un lucru elegant, graţios, stilat într-o manieră care nu a fost folosită în ultimii cincizeci de ani de niciun constructor de nave ai imperiului. Sculpturi arcane împodobeau prora în formă de lame, forme minuscule care detaliau şerpi şi viermi, panourile măturându-se înapoi de-a lungul túnnelúrilor aproape la jumătatea lungimii navei. Pupa era pătrată si ciudat de înaltă, cu o

vâsla de cârmă montată lateral. Echipajul era în jur de o duzină, liniştit pentru marinari şi nu a vrut să jDărăsească nava în timp ce se trântea lângă doc. O silueta singuratică debarcase de îndată ce pasarela se instalase, cu puţin timp înainte de zori.

Pentru Hellian, aceste detalii au venit mai târziu. Alergătorul care a găsit-o a fost un băiat local care, când nu încălca legile, stătea în jurul docurilor în speranţa de a fi angajat ca ghid pentru vizitatori. Fragmentul de pergament pe care i-a dat-o era, putea simţi, de o oarecare calitate. Pe ea era scris un mesaj concis, al cărui conţinut a făcut-o să se încrunte.

— Bine, băiete, descrie bărbatul care ţi-a dat asta.

'Nu pot.[1]

Hellian aruncă o privire înapoi către cei patru paznici care stăteau în spatele ei la colţul străzii. Unul dintre ei a păşit în spatele băiatului şi l-a ridicat, cu o singură mână, apiicându-se de spatele tunicii rătăcitoare. O scuturare rapidă.

— Ţi-ai pierdut puţin memoria? întrebă Hellian. — Sper că da, pentru că nu plătesc monede.

'Nu-mi amintesc! M-am uitat direct în faţa lui, sergent! Numai că... nu-mi amintesc cum arăta!

Ea îl studie pe băiat o clipă, apoi mormăi şi se întoarse.

Paznicul l-a lăsat jos pe flăcău, dar nu i-a eliberat strânsoarea.

— Lasă-l să plece, Urb.

Băiatul s-a năpustit.

Cu un gest vag pentru ca gardienii ei să-l urmeze, porni.

Districtul Septarch a fost zona cea mai paşnică a oraşului, însă nu printr-o diligenţă deosebită din partea lui Hellian. Erau puţme clădiri comerciale, iar acele reşedinţe care existau serveau pentru a găzdui acoliţii şi personalul de sprijin al celor zece temple care comandau bulevardul principal al districtului. Hoţii care voiau să rămână în viaţă nu furau din temple.

Şi-a condus echipa pe bulevard, observând încă o dată cât ' de decrepite deveniseră multe dintre temple. Păianjenilor paralţi le plăcea arhitectura ornamentată şi cupolele şi turnurile mai mici şi părea că preoţii pierd bătălia. Gunoiul chitinos trosneau şi scrâşnea sub picioare în timp ce mergeau.

Cu ani în urmă, prima noapte a lui Istral'fennidahn, tocmai trecută, ar fi fost marcată cu o sărbătoare pe toată insula, plină de sacrificii şi ispăşiri către zeiţa patronă a lui Kartool, D'rek, Viermele' Toamnei şi protopopul Marelui. Templul, Demidrek, avea să conducă o procesiune prin oraş pe un covor de gunoaie fecundă, cu picioarele goale măturând prin deşeurile pline de viermi şi viermi. Copiii urmăreau câinii şchiopi pe alei, iar pe' cei pe care îi încolţeau îi ucideau cu pietre în timp ce ţipau numele zeiţei lor. Criminalii condamnaţi la executare aveau să le zguduie în mod public pielea, oasele lungi rupte, apoi victimele nefericite ar fi aruncate în gropi pline de gândaci şi viermi roşii de foc, care le-ar devora pe parcursul a patru sau cinci zile.

Toate acestea au fost înainte de cucerirea Malazan, desigur. Ţinta principală a împăratului fusese cultul lui D'rek. înţelesese bine că inima puterii lui Kartool era Marele Templu, iar maeştrii vrăjitori ai insuleŢerau preoţii si preotesele din D'rek, conduşi de Demidrek. în plus, nu a fost deloc întâmplător că noaptea de măcel care a precedat bătălia navală şi invazia ulterioară, o noapte condusă de infamul Dansator şi Surly, Stăpâna Ghearei, a distrus atât de complet vrăjitorii cultului, inclusiv Demidrek. Căci protopopul Marelui Templu şi-a câştigat eminenţa doar recent printr-o lovitură de stat interna, iar rivalul înlăturat nu fusese nimeni altul decât Tayschrenn, noul – la vremea aceea – înalt Mag al împăratului.

Hellian nu auzise decât poveşti despre sărbători, din moment ce acestea fuseseră scoase în afara legii de îndată ce ocupanţii Malazan au instalat mantaua imperială pe insulă, dar i se povestise destul de des despre acele zile glorioase de demult, când Insula Kartool fusese la culmea civilizaţiei.

Actuala stare sordidă a fost vina malazanilor, au fost toţi de acord. Toamna sosise într-adevăr pe insulă şi pe locuitorii ei morosi. La urma urmei, mai mult decât cultul lui D'rek fusese zdrobit.

Sclavia a fost desfiinţată, gropile de execuţie au fost curăţate şi sigilate definitiv. Exista chiar şi o clădire care găzduia o mulţime de altruişti greşiţi care adoptau câini şchiopi.

Au trecut pe lângă templul

modest al Reginei Viselor şi, ghemuit pe partea opusă, mult-uratul Templu al Umbreldr. Cândva, pe Kartool fuseseră permise doar şapte religii, sase subordonate lui D[1] rek – de unde şi numele districtului. Soliei, Poliel, Beru, Burn, Hood şi Fener. De la cucerire, sosiseră mai multe – cei doi menţionaţi mai sus, împreună cu Dessembrae, Togg şi Oponn. Iar Marele Templu al lui D'rek, încă cel mai mare dmtre toate structurile din oraş, era într-o stare jalnică de degradare.

Silueta care stătea în faţa intrării cu trepte largi purta ţinuta unui marinar Malazan, piei decolorate impermeabile, o cămaşă uzată din în subţire şi zdrenţuita. Părul lui întunecat era la coadă, atârnând între 'umeri şi altfel neîmpodobit. Când se întoarse la apropierea lor, sergentul văzu o faţă de vârstă mijlocie cu trăsături uniforme, benigne, deşi în ochii bărbatului era ceva ciudat, ceva vag febril.

Hellian trase adânc aer în piept pentru a-şi limpezi gândurile ude, apoi ridică pergamentul dintre ele. — Acesta este al tău, presupun?

Bărbatul dădu din cap. — Sunteţi comandantul gărzii în acest district?

Ea a zâmbit. — Sergent Hellian. Căpitanul a murit anul trecut de un picior septic. încă aşteptăm un înlocuitor.

Sprâncenele se ridicară cu ironie. — Nu o promovare, sergent? Se presupune, prin urmare, că sobrietatea ar fi o virtute ^decisivă pentru un căpitan.

— În bileţelul tău spunea că

sunt probleme la Marele Templu, spuse Hellian, ignorând grosolănia bărbatului şi întorcându-se să studieze edificiul masiv.

Uşile duble, remarcă ea încruntată, erau închise. În această zi a tuturor zilelor, acest lucru a fost fără precedent.

— Cred că da, sergent, spuse bărbatul.

— Ai venit să-i aduci omagiul lui D'rek? îl întrebă Hellian, în timp ce o uşoară nelinişte se lupta prin ceata alcoolică. „Uşile sunt încuiate? Cum te numeşti şi de unde eşti?

— Mă numesc Banaschar, din insula Malaz. Am ajuns azi dimineaţă.

Un mormăit din partea unuia dintre paznicii din spatele ei şi Hellian se gândi la asta. Apoi îi ^aruncă lui Banaschar o privire mai atentă. 'Cu vaporul? în această perioadă a anului?

„Ne-am grăbit cât am putut. Sergent, cred că trebuie să pătrundem în Marele Templu.

— De ce nu ciocăni?

— Am încercat, a răspuns Banaschar. — Nimeni nu vine.

Hellian ezită. Intru în Marele Templu? Pumnul îmi va pune sânii pe o tigaie pentru asta.

— Pe trepte sunt păianjeni morţi, spuse deodată Urb.

S-au întors.

— Binecuvântarea lui Hood, mormăi Hellian, mulţi dintre ei. Curioasă acum, se apropie. A urmat Banaschar, iar după o clipă echipa a căzut.

— Arata... Ea clătină din cap.

— Decăzut, spuse Banaschar.

— Putreind. Sergent, uşile, vă rog.

Totuşi ea a ezitat. Un gând îi trecu prin minte şi se uită cu privirea la bărbat. — Ai spus că te-ai grăbit să ajungi aici. De ce? Eşti un acolit al lui D'rek? – Nu arăţi. Ce te-a adus aici, Banaschar?

— Un presentiment, sergent. Am fost... în urmă cu mulţi ani... un preot din D' Rek, în templul Jakatakan de pe insula Malaz.

— Un presentiment te-a adus până la Kartool? Mă iei drept un prost?

Furia sclipi în ochii bărbatului. — E clar că eşti prea beat ca să mirosi ceea ce pot mirosi eu. Se uită la gardieni.

— împărtăşeşti eşecurile sergentului tău sau sunt singur în această chestiune?

Urb se încruntă, apoi spuse: — Sergent, cred că ar trebui să dăm cu piciorul în aceste uşi.

— Atunci fă-o, la naiba!

Ea a privit cum paznicii ei batea la uşă. Zgomotul a atras o mulţime, iar Hellian a văzut, trecându-se în frunte, o femeie înaltă, îmbrăcată, care era m mod clar o preoteasă de la unul din celelalte temple. Oh, acum ce?

Dar ochii femeii erau aţintiţi asupra lui Banaschar, care, la rândul său, observase apropierea ei şi se uita fix în spate, cu expresia întărită.

'Ce faci aici?[1] a cerut femeia.

— N-ai simţit nimic, Mare Preoteasă? Complezenţa este o boală care serăspândeşte rapid, se pare.

Privirea femeii se îndrepta spre

gardienii care dădeau cu piciorul în uşi. ‘Ce s-a întâmplat?[1]

Uşa din dreapta s-a spulberat, apoi a fost doborâtă de o lovitură finală.

Hellian îi făcu semn lui Urb să intre, apoi îl urmă, Banaschar în spatele ei.

Duhoarea era copleşitoare, iar în întuneric se vedeau stropi mari de sânge' pe pereţi, fragmente de carne împrăştiate pe plăcile lustruite şi bălţi de bilă, sânge şi fecale, precum şi resturi de haine şi aglomeraţii de păr.

Urb nu făcuse mai mult de doi paşi şi acum stătea în picioare, privind în jos la ceea ce stătea ef. Hellian trecu pe lângă el, cu mâna ei de la sine întinzându-se balonul băgat în centură. Mâna lui Banaschar o opri. — Nu aici, spuse el.

Ea l-a scuturat brusc. — Du-te la Hood, mârâi ea, smulgând balonul şi smulgând dopul. A băut trei guri rapide. — Caporale, du-te să-l găseşti pe comandantul Charl. Vom avea nevoie de un detaşament pentru a securiza zona. Spune-i Pumnului, vreau nişte magi aici jos.

— Sergent, spuse Banaschar^ aceasta este o chestiune pentru preoţi.

— Nu fi idiot. Ea le făcu cu mâna paznicilor ei rămaşi.

— Fă o căutare. Vezi dacă există supravieţuitori...

— Nu există, a spus Banaschar. —^ înalta preoteasă a Reginei Viselor a plecat deja, sergent. In consecinţă, toate templele vor fi informate.

Investigaţiile vor începe.

— Ce fel de investigaţii? întrebă Hellian.

Se strâmbă. — Soiuri preoţeşti.

— Şi ce rămâne cu tine?

— **Am văzut destule, spuse el.**

— Nici să nu te gândeşti să mergi nicăieri, Banaschar, spuse ea, scanând scena' măcelului. „Prima noapte din Sezonul Limpede în Marele Templu, care obişnuia să implice o orgie. Se pare că a scăpat de sub control.

încă două înghiţituri rapide din balon şi o amorţeală binecuvântată făcu semn.

— Ai o mulţime de întrebări la care trebuie să răspunzi...

Vocea lui Urb întrerupse: — Aplecat, sergent.

Hellian se învârti. ‘La naiba! Nu erai cu ochii pe ticălos, Urb?

Omul mare îşi întinse mâinile. — Vorbeai cu mine, sergent.

Mă uitam la mulţimea din faţă. Nu a trecut de mine, asta e sigur.

— Ia o descriere. Vreau să-l găsească.

Urb se încruntă. — Uh, nu-mi amintesc cum arăta.

— La naiba, nici eu nu pot.

Hellian ^ se îndreptă spre locul în care stătuse Banaschar. îşi miji ochii la urmele lui în sânge. Nu au dus nicăieri.

Vrăjitorie. Ea ura vrăjitoria.

— Ştii ce aud acum, Urb?

■Nu.[1]

— Aud Pumnul, fluierat. Ştii de ce fluieră?

‘Nu. Ascultă, sergent...

— Este ţigaia, Urb. Este acel

sfârâit drăguţ şi dulce care îl face atat de fericit.

'Sergent-[1]

— Unde ne va trimite, crezi? Korel? Acela e o adevărată mizerie.

Poate Genabackis, deşi asta i-a liniştit pe unii. Şapte oraşe, poate. A scurs ultimul rachiu de pere din balon. — Un lucru este sigur, ar fi bine să punem cu pietre săbiilor noastre, Urb.

Vagabondul cizmelor grele răsuna în stradă de dincolo. Cel puţin o jumătate de duzină de echipe.

— **Nu** pune mulţi păianjeni pe nave, nu, Urb? Ea aruncă o privire peste el, se luptă cu îngrădirea şi studie expresia mizerabila de pe chipul lui. — Aşa este, nu-i aşa? Spune-mi că am dreptate, la naiba.

Cu o sută de ani în urmă, fulgerul lovise uriaşul copac guldindha, focul alb împingându-şi ca o suliţă lemnul de auramen şi despicând larg trunchiul străveclii. Urmele de ars înnegrite se înălbiseră de mult, când soarele deşertului îşi ardea lumina neîncetată asupra lemnului rupt de viermi. Bârnele de scoarţă se decojiseră şi acum zăceau îngrămădite peste rădăcinile goale care' erau învăluite în jurul vârfului dealului ca o plasa vastă.

Movila, deformată acolo unde odinioară fusese circulară, domina întregul bazin. Stătea singură, o insulă profund deliberată în mijlocul unui peisaj întâmplător, întâmplător. Sub bolovanii amestecaţi, pământul nisipos şi rădăcinile moarte şerpuitoare,

piatra de vârf care protejase cândva o cameră funerară cu pereţi de lespezi se crăpase, prăbuşindu-se pentru a înghiţi spaţiul de dedesubt şi, astfel,'aşezând o greutate imensă asupra corpului îngropat înăuntru.

Tremurul paşilor care ajungeau până la acel corp a fost o întâmplare destul de rar – poate de câteva ori în ultimele nenumărate milenii – încât sufletul îndelung adormit a fost trezit în stare de veghe, apoi în conştientizare intensă, la senzaţia nici unui set de picioare. , dar o duzină, urcând pe pantele abrupte şi aspre şi adunându-se în cele din urmă în jurul copacului zdrobit.

Fata de saloane care îmbrăţişează creatura era răsucită şi încâlcită, dar persistentă în puterea sa multistratificată. Cel care o întemniţase fusese minuţios, modelând ritualuri de permanenţă hotărâtă, trasate de sânge şi hrănite de haos. Erau menite să dureze pentru totdeauna!

Asemenea intenţii erau o vanitate, afirmată în credinţa greşită că muritorii vor fi într-o zi fără răutate sau disperare. Că viitorul era un loc mai sigur decât prezentul brutal şi că tot ce a fost odată trecut nu va mai fi revăzut niciodată. Cele douăsprezece siluete slabe, trupurile înveşcate în lenjerie zdrenţuită şi pătată, cu capetele acoperite cu glugă şi feţele' ascunse în spatele vălurilor cenuşii, înţelegeau bine riscurile pe care le implicau atunci când erau împinşi la acte abrupte. Din păcate, au înţeles şi disperarea.

Toţi erau destinaţi să vorbească

la această adunare, ordinea specificată de' poziţia corespunzătoare a diferitelor stele, planete şi constelaţii, toate nevăzute în spatele cerului albastru/ dar locaţiile cunoscute totuşi. După ce şi- au luat poziţiile, a trecut im lung moment de linişte, apoi a vorbit primul dintre cei fără nume.

„Suntem încă o dată în faţa necesităţii. Acestea sunt tiparele prevăzute cu mult timp în urmă, care dezvăluie că toate luptele noastre au fost în zadar. In numele Warren din Mockra, invoc ritualul eliberării.

La aceste cuvinte, creatura din tumulă a simţit o pocnire bruscă, iar conştiinţa trezită şi-a găsit dintr-odată propria identitate. Numele său era Dejim Nebrahl. Născut m ajunul morţii Primului Imperiu, când străzile oraşului de dincolo au ars şi ţipete au anunţat măcel fără uşurare. Căci T'lan Imass venise.

Dejim Nebrahl, născut în cea mai deplină cunoaştere, un copil cu şapte suflete, căţărându-se pătat de sânge şi tremurând din corpul răcoros al mamei sale. Un copil. 0 urâciune.

T'rolbarahl, creaţii demonice de rnâna lui Dessimbelackis însuşi, cu nrplt înainte ca Câinii întunecaţi să prindă contur în 'mintea împăratului. T[1] rolbarahl, erori deformate dejudecată, fusese şters, exterminat la comanda împăratului. Băutori de sânge/ mâncători de carne umană, dar care posedă o viclenie adâncă nici măcar Dessimbelackis nu şi-ar fi putut imagina. Şi aşa, şapte T'rolbarahl

reuşiseră să-şi susţină vânătorii pentru un timp, suficient pentru a împărtăşi ceva din sufletul lor unei femei muritoare, văduvă de războaiele Trell şi fără familie, o femeie pe care nimeni nu o va observa, a cărei minte putea fi zdrobită. , al cărui corp ar putea fi transformat într-un vas de hrănire, o M'ena Mahybe, pentru copilul D'ivers T'rolbarahl cu şapte feţe, care creşte rapid în ea.

Născut într-o noapte de teroare. T'lan Imass, dacă l-ar fi găsit pe Dejim, ar ri acţionat fără ezitare: târâind acele şapte suflete demonice, legându-le într-o eternitate de durere, puterea lor s-a scurs, încet şi treptat, pentru a-i hrăni pe cei T'lan bonecasters în lor/ războaie neîncetate împotriva Jaghut.

Dar Dejim Nebrahl scăpase. Puterea lui creştea pe măsură ce se hrăjiea noapte de noapte prin ruinele Primului Imperiu. întotdeauna ascuns, chiar şi de acei câţiva Soletaken şi D'ivers care supravieţuiseră Marelui Măcel, pentru că nici măcar ei nu ar rezista existenţei lui Dejim. El s-a hrănit şi cu unii dintre ei, pentru că era mai deştept decât ei şi mai iute, şi dacă Deragoth nu ar fi ajuns pe'urmele lui...

Câinii întunecaţi aveau în acele vremuri un stăpân, un stăpân inteligent, care excela în capcanarea vrăjitoriilor şi, odată ce s-a hotărâţ asupra unei sarcini, nu avea să cedeze.

O singură greşeala, iar libertatea lui Dejim a fost încheiată. Legare

peste legare, luându-i conştiinţa de sine şi, odată cu asta, tot sentimentul de a fi fost cândva... altfel.

Dar acum... treaz încă o dată.

A doua Fără Nume, o femeie, a vorbit: „Acolo se află o câmpie la vest şi la sud de Raraku, vastă şi netedă pentru leghe în toate direcţiile.

Când nisipurile suflă, cioburile unui milion de oale sparte sunt expuse, iar a traversa câmpia desculţ înseamnă a lăsa o urmă de sânge. În această scenă se găsesc adevăruri neatenuate. Pe urma sălbăticiei... unele vase trebuie să fie sparte. Şi pentru străin, trebuie plătit o taxă de sânge. Prin puterea Warren of Telas, invoc ritualul elibşrării.

în tumulă, Dejim Nebrahl şi-a dat seama de corpul său. Carne zdrobită, oase încordate, pietriş ascuţit, nisipuri cernute, greutatea imensă zăcea asupra lui. Agonie.

— Pe măsură ce am modelat această dilemă, a spus al treilea preot, trebuie să iniţiem rezolvarea ei. Haosul yrmăreste această lume şi fiecare lume dincolo de aceasta, în mările realităţii pot fi găsite o multitudine de straturi, o existenţă curgând j>este alta. Haosul ameninţă cu furtuni şi maree şi curenţi rătăciţi, trimiţând pe toţi înt'r-un tumult de groază.'

Am ales un singur curent, o forţă teribilă, dezlănţuită – aleasă să-l călăuzească, să-si modeleze cursul nevăzut şi necontestat. Intenţionăm să împingem o forţă asupra alta şi să efectuăm astfel anihilarea reciprocă.

Ne asumăm o responsabilitate teribilă în acest sens, dar singura speranţă de ^succes este a noastră, cu ceea ce facem aici în această zi. în numele Warren din Denul, invoc ritualul ejiberării.[1]

Durerea a dispărut din corpul lui Dejim. încă prins şi incapabil să se mişte, D'ivers T'rolbarahl şi-a simţit carnea vindecandu-se.

Al patrulea Cel Fără Nume a spus: „Trebuie să recunoaştem durerea pentru moartea iminentă a unui servitor onorabil. Trebuie să fie, din păcate, o durere de scurtă durată şi atât de inegală cu măsura nefericitei victime.

Aceasta, desigur, nu este singura durere cerută de la noi. De celălalt am încredere că toţi ne-am împăcat, altfel nu am fi aici. In numele Warren din D'riss, invoc ritualul eliberării.

Cele şapte suflete ale lui Dejim Nebrahl au devenit distincte unul de celălalt. D'ivers, dar cu mult mai mult, nu şapte care sunt unul – deşi s-ar putea spune că este adevărat – ci şapte separaţi că identitate, independenţi, dar împreună.

„Nu înţelegem încă fiecare faţetă a acestei cărări", a spus a cincea, o preoteasă, „şi rudele noastre absente nu trebuie să cedeze în urmărirea lor. Shadowthrone nu poate – nu trebuie – să fie subestimat. Are prea multe cunoştinţe. Din Azath. Poate şi din noi. El nu este încă duşmanul nostru, dar numai' asta nu îl face aliatul nostru. El... deranjează. Şi aş nega existenţa lui cât mai curând posibil, desi recunosc că punctul

meu' de vedere este minoritar în cultul nostru. Totuşi, cine altcineva este mai conştient decât mine, de Tărâmul Umbrei şi de noul său stăpân? în numele Warren of Meanas, invoc ritualul eliberării.

Şi astfel Dejim a ajuns să înţeleagă puterea umbrelor sale,' şapte înşelători născuţi, ambuscatorii săi în vânătoarea necesară care l-a susţinut, care i-a oferit atât de multă plăcere, cu mult peste aceea a unei burte pline şi a sângelui proaspăt şi cald în vene. Vânătoarea a oferit... dominaţie, iar dominaţia a fost extraordinară.

A şasea Cea fără Nume a vorbit, cu accentul ei ciudat, de altă lume: „Tot ce se desfăşoară în tărâmul muritorilor dă formă pământului pe care merg zeii. Astfel, ei nu sunt niciodată siguri de pasul lor. Ne revine să pregătim zgomotele, sa săpăm gropile adânci si mortale, capcanele şi capcanele care vor fi modelate de Cei Fără Nume, pentru că noi suntem mâinile Azath-ului, suntem modelatorii voinţei Azath-ului.

Este sarcina noastră să menţinem totul pe loc, să vindecăm ceea ce este sfâşiat, să ne conducem duşmanii în anihilare sau în închisoare veşnică. Nu vom eşua. Invoc puterea Warrenului Distrus, Kurald Emurlahn,' şi invoc ritualul eliberării.

Existau căi favorizate prin lume, căi fragmentate, iar Dejim le folosise bine. Ar face asta din nou. Curând.

— Barghast, Trell, Tartheno Toblakai, spuse al şaptelea preot, cu

vocea un bubuit, acestea sunt firele supravieţuitoare ale sângelui Imass, indiferent de pretenţiile lor de puritate. Asemenea revendicări sunt invenţii, dar invenţiile au un scop. Ei afirmă distincţie, redirecţionează calea mersă înainte şi calea care urmează. Ei modelează emblemele după standardele din fiecare război şi astfel dau justificare sacrificării.

Prin urmare, scopul lor este de a afirma minciuni convenabile. De către Warren of Tellann, invoc ritualul eliberării.

Foc în inimă, un tambur brusc al vieţii. Carnea rece se încălzeşte.

„Lumile îngheţate se ascund în întuneric", au auzit cuvintele răguşite ale celui de-al optulea Cel Fără Nume, „şi astfel deţin secretul morţii. Secretul este singular. Moartea vine ca cunoaştere.' Recunoaştere, înţelegere, acceptare. Este aceasta şi nimic mai mult şi nimic mai puţin. Va veni o vreme, poate nu prea îndepărtată, când moartea îşi va descoperi propriul chip, într-o multitudine de faţete, şi' se va naşte ceva nou. In numele lui Hood's Warren, invoc ritualul eliberării.

Moarte. Fusese furat de la stăpânul Câinilor întunecaţi.

A fost, jDoate, ceva de dorit. Dar încă nu.

Al noualea preot a început cu un râs moale, apoi a spus: „Unde a început totul, aşa că se va întoarce până la urmă. în numele Warren al lui Kurald Galain, al întunericului adevărat, invoc ritualul eliberării.

— Şi prin puterea lui Rashan, şuieră al zecelea Cel Fără Nume/cu

nerăbdare, invoc ritualul eliberării!

Al nouălea preot a râs din nou.

„Stelele se rotesc", a spus al unsprezecelea Cel Fără Nume, „şi astfel tensiunea creşte. Există dreptate în tot ceea ce facem. în numele Warren din Thyrllan, invoc ritualul eliberării.

Au aşteptat. Pentru ca al doisprezecelea Cel Fără Nume să vorbească. Cu toate acestea, ea nu spuse nimic, în schimb întinse o mână subţire, roşie ca rugină, solzită, care nu era nimic uman.

Şi Dejim Nebrahl a simţit o prezenţă. O inteligenţă, rece' şi brutală, se scurgea în jos de sus, iar lui D'ivers s-a speriat brusc.

— Mă auzi, T'rolbarahl?

Da.

„V-am elibera, dar trebuie să ne plătiţi pentru acea eliberare. Refuza să ne plăteşti şi te vom trimite încă o dată într-o uitare fără minte.

Frica a devenit teroare. Care este această plată pe care mi-o cereţi? 'Acceptăţi?'

Fac.

Ea i-a explicat, atunci, ce era necesar. Părea un lucru simplu. O sarcină minoră, uşor de realizat. Dejim Nebrahl a fost uşurat. Nu avea să' dureze mult, victimele erau aproape, la urma urmei, si odată ce a fost făcut, D'ivers ar fi fost eliberat de orice obligaţie şi ar putea face ce voia.

A douăsprezecea şi ultima' Fără Nume, care fusese odată cunoscută drept Sora Spiţe, şi-a lăsat mâna în jos. Ea ştia că, dintre cei doisprezece adunaţi aici, ea singură va supravieţui apariţiei acestui

demon căzut. Căci lui Dejim Nebrahl i-ar n foame. Nefericit, şi nefericit de asemenea, şocul şi consternarea tovarăşilor ei când au asistat la evadarea ei – în scurtul moment înainte ca T'rolbarahl să atace. Avea motivele ei, desigur. În primul rând fiind simpla dorinţă de a rămâne printre cei vii, pentru o vreme mai mult,' oricum. în ceea ce priveşte celelalte motive, ei îi aparţineau şi numai ei.

Fa a spus: „În numele Warren din Starvald Demelain, invoc ritualul eliberării". Şi din cuvintele ei a coborât, prin rădăcina copacului moartă, prin piatră şi nisip, dizolvând sală după secţie, o forţă a entropiei, cunoscută lumii sub numele de otataral.

Si Dejim Nebrahl s-a ridicat în lumea celor vii.

Unsprezece Cei fără Nume au început să-şi invoce rugăciunile finale. Majoritatea nu au terminat niciodată.

HdKHaK

La oarecare distanţă, aşezat cu picioarele încrucişate în faţa unui mic foc, un războinic tatuat îşi înclină capul la sunetul unor ţipete îndepărtate. S-a uitat spre sud şi a văzut un dragon ridicându-se cu greutate de pe dealurile care mărginesc orizontul, solzi pestriţi sclipind în lumina muritoare a soarelui.

Văzându-l urcând tot mai sus,

războinicul se încruntă.

— Căţea, mormăi el. — Ar fi trebuit să ghicesc.

Se aşeză înapoi, chiar dacă ţipetele se stingeau în depărtare. Umbrele care se prelungeau printre stâncile care înconjura tabăra lui au fost deodată neplăcute, groase şi murdare.

Taralack Veed, un războinic Grai şi ultimul supravieţuitor al liniei de sânge Eroth, a strâns o gură de flegmă şi a scuipat-o pe palma mâinii sale stângi. Şi-a adunat ambele mâini pentru a răspândi uniform mucusul, pe care apoi l-a folosit pentru a-şi aplatiza părul negru, măturat pe spate, într-un gest elaborat care a tresărit masa de muşte care se târau prin el, pe moment, înainte ca acestea să se aşeze din nou.

După un timp, a simţit că creatura terminase de hrănit şi era m mişcare. Taralack se îndreptă. S-a supărat pe foc pentru a-l stinge, apoi şi-a adunat armele şi a pornit să găsească urmele demonului.

Erau optsprezece locuitori care locuiau în gropile împrăştiate de la răscruce de drumuri. Pista care mergea paralel cu coasta era Tapur Road, iar drumul de trei zile spre nord era oraşul Ahol Tapur. Celălalt drum, puţin mai mult decât o potecă plină de şanţuri, a traversat 'Munţii Path'Apur departe spre interior/

apoi s-a întins spre est, pe lângă acest cătun, pentru încă două zile de călătorie, unde a ajuns în cele din urmă la drumul de coastă de lângă Marea Otataral.

Cu patru secole în urmă un sat înflorise în acest loc. Creasta de la sud fusese îmbrăcată cu copaci din lemn de esenţă tare cu un frunziş distinctiv, cu pene, copaci acum dispăruţi pe subcontinentul celor şapte oraşe. în mod corespunzător, lemnul din aceşti copaci fusese folosit pentru a sculpta sarcofage, iar satul devenise renumit în oraşe atât de îndepărtate ca Hissar la sud, Karashimesh la vest şi Ehrlitan la nord-vest. Industria a murit cu ultimul copac. Creşterea scăzută a dispărut în gulele caprelor, solul a dispărut' şi satul s-a micşorat într-o singura generaţie până la starea sa actuală decrepită.

Cei optsprezece rezidenţi care au rămas au furnizat acum servicii din ce în ce mai puţin solicitate, aprovizionând cu apă rulotele care treceau, reparând tacurile şi altele. Un oficial din Malazan trecuse o dată, în urmă cu doi ani, mormăind ceva despre un nou drum înălţat şi un avanpost garnizoanat, dar acest lucru fusese motivat de comerţul ilegal cu otataral crud, care, prin alte eforturi imperiale,' se secase de atunci.

Revolta recentă abia zdrobise conştientizarea colectivă a locuitorilor, în afară de zvonurile ocazionale care soseau cu un mesager sau haiduc, dar nici măcar ei nu mai veneau în cătun. în orice caz, rebeliunile au fost pentru alţi

oameni.

Astfel, apariţia a cinci figuri, care stăteau pe cea mai apropiată înălţime a căii interioare, la scurt timp după prânz, a fost observată rapid, iar şeful nominal al comunităţii, fierarul, al cărui nume era Barathol Mekhar, a ajuns în curând şi care era singurul rezident care nu se născuse acolo. Despre trecutul său în lumea de dincolo, se stia puţin, în afară de ceea ce era de la sine înţeles – pielea lui adâncă, aproape neagră de onix îl marca ca'dintr-un trib din colţul de sud-vest al subcontinentului, la sute, poate mii de leghe distanţă. Iar scarificaţia ondulată de pe obrajii lui părea marţială,' la fel ca şi tufia tăieturii lamei care îi încreţeau mâinile şi antebraţele. Era cunoscut ca un om cu puţine cuvinte şi practic fără păreri – cel puţin pe niciuna pe care nu ţinea să le împărtăşească – şi, prin urmare, era potrivit ca lider neoficial al cătunului.

Urmat de o jumătate de duzină de adulţi care încă se declarau curioşi, Barathol Mekhar a mers pe singura stradă până a ajuns la marginea cătunului. Clădirile de pe ambele părţi au fost ruinate, abandonate de mult, cu acoperişurile prăbuşite şi pereţii prăbuşiţi şi plini de nisip. La şaizeci şi ceva de paşi depărtare' stăteau cele cinci' siluete, nemişcate, împiedicând ondularea fâşiilor zdrenţuite ale mantiilor lor de blană. Doi ţineau suliţe, ceilalţi trei purtând săbii lungi cu două mâini atârnate pe spate. Unora dintre ei păreau sa aibă membre lipsă.

Ochii lui Barathol nu erau la fel de ascuţiţi ca odinioară. Chiar si aşa... [1]

Jhelim, Filiad, du-te la fierărie. Merge, nu fugi. Există un portbagaj în spatele şuruburilor. Are un lacăt – sparge-l. Scoateţi securea şi scutul, mănuşile şi cârma – nu contează lanţyl – nu există timp pentru asta. Acum, du-te.

în cei unsprezece ani în care Barathol trăise printre ei, nu rostise niciodată atâtea cuvinte la rând nimănui. Jhelim si Filiad s-au uitat amândoi şocaţi la spatele lat al fierarului, apoi, cu frica bruscă umplându-le măruntaiele, s- au întors şi au mers, ţeapănaţi, cu paşi stânjeniţi, prea lungi, înapoi pe stradă.

— Bandiţi, şopti Kulat, păstorul care-şi măcelărise ultima capră'în schimbul unei sticle de băutură de la o rulotă care trecea prin ele în urmă cu şapte ani şi nu mai făcuse nimic de atunci. „Poate că vor doar apă – nu avem nimic altceva." Pietricelele mici, rotunde, pe care le ţinea în gură, au pocnit în timp ce vorbea.

— Nu vor apă, spuse Barathol.
— Voi ceilalţi, căutaţi arme – orice – nu, nu contează asta. Doar du-te la casele tale. Stai aici.[1]

— Ce aşteaptă ei? întrebă Kulat, în timp ce ceilalţi se împrăştiau.

—'Nu ştiu, recunoscu fierarul.

— Ei bine, par a fi dintr-un trib pe care nu l-am mai văzut până acum. A supt pietrele pentru o clipă, apoi a spus: „Blănurile alea – nu e cam fierbinte pentru blănuri? Şi

căştile alea de os...

'Sunt oase? Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei, Kulat.

— Numai lucrurile mai funcţionează, Barathol. Ghemuit ghemuit, nu? Recunoaşteţi tribul, poate?

Fierarul dădu din cap. Din satul din spatele lor, îi auzea acum pe Jhelim şi Filiad, cu răsuflarea tare, în timp ce se grăbeau mainte. — Cred că da, spuse Barathol ca răspuns la întrebarea lui Kulat.

— Vor fi probleme?

Jhelim paşi în vizorul lui, zbătându-se sub greutatea toporului cu două lame, cu mâna învelită în fâşii de fier, un lant în buclă la pomul cântărit, oţelul Aren al marginilor şlefuite strălucitor de argint. Din vârful armei ieşea un pumn cu trei capete, tăiat ca un cap de ceartă de arbaletă. Tânărul îl privea de parcă ar fi fost sceptrul bătrânului împărat.

Lângă Jhelim se afla Filiad, care purta mănuşile din solzi de fier, un scut rotund şi cârma încarnată, cu faţa grilajului.

Barathol a strâns mănuşile şi le-a tras. Solzii ondulatori îi ajungeau până la antebraţe până la un cot cu balamale, iar mânuşile erau legate la locul lor chiar deasupra articulaţiei. Partea de dedesubt a mânecilor ţinea o singură bară, fierul negru şi crestat, ajungând de la încheietura mâinii la ceaşca. Apoi luă cârma şi se încruntă. — Ai uitat căptuşeala de dedesubt matlasata. I-a dat înapoi. — Dă-mi scutul' – leagă-l de braţ, la naiba, Filiad. Mai strâns. Bun.[1]

Fierarul întinse apoi mâna spre secure. Jhelim avea nevoie de ambele braţe şi de toată puterea lui pentru a ridica arma suficient de sus pentru ca mâna dreaptă a lui
Barathol să se strecoare prin bucla lanţului, răsucindu-se de două ori înainte de a se închide în jurul tijei şi ridicând-o aparent fără efort din strânsoarea lui Jhelim. Celor doi barbaţi, el le-a spus: „Ieşiţi de aici".

Kiilat a rămas. — Acum ies înainte, Barathol.

Fierarul nu-şi scosese privirea de la figuri. — Nu sunt chiar atât de orb', bătrâne.

— Trebuie să fii, să stai aici. Spui că cunoşti tribul – au venit ei pentru tine, poate? O răzbunare veche?

— Este posibil, recunoscu Barathol. — Dacă da, atunci ceilalţi ar trebui să fiţi bine. După ce termină cu mine, vor pleca.'

— Ce te face atât de sigur?

‘Nu sunt.[1] Barathol ridică toporul în pregătire. — Cu T'lan Imass, nu ai cum să spui.

Cartea Unu

Dumnezeul cu o mie de degete

Am mers pe cărarea şerpuitoare în vale, Unde ziduri joase de piatră despărţeau fermele şi calurile Şi fiecare parcelă masurată îşi avea locul în scliema Pe care toţi cei care locuiau acolo au înţeles bine, Să-şi ghideze călătoriile şi grindina în timpul zilei Şi să împrumute un

familiar, mână în noaptea cea mai întunecată înapoi la uşa casei şi câinii dansatori.

Am mers până când a fost chemat scurt de un bătrân care s-a îndreptat de la muncă în provocare, Şi zâmbind ca să-şi ajute socoteala şi judecata,

' L-am rugat să-
mi'spună tot ce ştia
Din ţinuturile de la
vest, dincolo de
vale,

Şi a fost uşurat să răspundă că există oraşe,

Vastă şi plină de tot felul de ciudăţeni,

Şi un rege şi preoţii vrăjitoare şi odată,

Mi-a spus ca a văzut un nor
de praf aruncat în sus Prin
trecerea unei armate,
plecat la luptă Undeva, era
sigur, în sudul rece,

Şi aşa am adunat tot ce ştia el şi nu a fost mult,

Dincolo de vale nu fusese
niciodată, de la naştere
Până acum, nu a ştiut
niciodată şi a avut,

Adevărul să spun' niciodată nu a' fost aşa Că schema se desfăşoară pentru cei de'jos în toate locurile în' toate timpurile şi curiozitatea stă fără şlefuire

Şi sâcâiat, deşi a dat suficientă suflare ca să ceară Cine eram şi cum am venit aici şi unde Destinaţia mea, lăsându-mă să răspund cu un zâmbet stins,

Că eram îndreptat spre oraşele
pline, dar aveam nevoie Treci
mai întâi pe aici şi dacă el a

observat încă Că câinii lui
zăceau nemişcaţi pe pământ,
Căci am avut voie să răspund, vezi, că am venit,
Stăpâna Ciumei si
asta, vai, era
dovadă De o
schemă mult mai
grandioasă.
Concediul lui Poliel
Fisher kel Tath

Capitol unul

Străzile sunt aglomerate de minciuni în aceste zile.

înaltul Mag Tayschrenn, încoronarea împărătesei Laseen înregistrată de istoricul imperial Duiker 1164 Somnul lui Burn La cincizeci şi opt de zile după execuţia lui Sha'ik Vânturile capricioase au stârnit praful în aer mai devreme în acea zi si toţi cei care mtrau pe poarta interioară de est a lui Ehrlitan au fost acoperiţi. , haine şi piele, cu culoarea dealurilor de gresie roşie/Negustorii, pelerinii, călătorii si călătorii apărură în faţa gardienilor parcă evocaţi, unul după altul, din ceaţa învolburată, cu capetele aplecate în timp ce pătrundeau cu greu în subsolul porţii, cu ochii tăiaţi în spatele faldurilor de lenjerie pătată. Caprele îmbrăcate în teacă de rugină se poticneau după ce soseau cârmuirii, caii şi boii cu capetele aplecate şi inelele de crustă murdară în'jurul nărilor şi al ochilor, căruţele şuieră în timp ce nisipul cernut între scândurile uzate de intemperii din paturi. Gardienii

urmăreau mai departe, gândindu-se doar la sfârşitul veghei şi la băile, mesele şi corpurile calde care urinau ca o recompensa cuvenita pentru îndatoririle îndeplinite.

Femeia care a intrat pe jos a fost remarcată, dar din toate motivele greşite. Învelită în mătase strânsă, capul înfăşurat şi faţa ascunsă sub o eşarfă, merita totuşi să arunce o a doua privire, fie şi numai pentru graţia pasului ei şi balansul şoldurilor. Gardienii, fiind bărbaţi şi sclavi imaginaţiei lor, asigurau restul.

Ea le-a remarcat atenţia de moment şi a înţeles-o suficient de bine încât să nu fie preocupată! Mai problematic dacă unul sau ambii paznici ar fi fost femei. Ei s-ar fi putut întreba foarte bine că ea intra în oraş pe această poartă anume, după ce a coborât, pe jos, acest drum anume, care şerpuia legă după legă prm dealuri uscate, practic lipsite ele viaţă, apoi mergea paralel cu o pădure de tufă în mare parte nelocuită pentru încă mai multe ligi. Aşadar, o sosire a devenit şi mai neobişnuită, deoarece nu purta provizii, iar pielea flexibilă a mocasinilor ei abia era purtata. Dacă gardienii ar fi fost femei, ar fi abordat-o, iar ea s-ar fi confruntat cu câteva întrebări grele, la care nu era pregătită să răspundă cu adevărat.

Din fericire pentru gardieni, atunci, că fuseseră bărbaţi. Din fericire, momeala delicioasă a imaginaţiei unui bărbat în timp ce acele priviri o urmau în stradă, goale de suspiciune, dar dezbrăcand

febril forma curbată cu fiecare balansare a şoldurilor, o mişcare pe care a exagerat doar marginal.

Ajuns la o intersecţie, ea a virat la stânga şi câteva clipe mai târziu a trecut de liniile lor de vedere. 'Vântul a fost tocit aici, în oraş, deşi praful fin a continuat să coboare în jos pentru a acoperi totul într-o pulbere monocromă.

Femeia a continuat printre mulţimi, traseul ei o spirală treptată, spre interior, spre Jen'ra'hb, ţelul central al lui Ehrlitan, vasta ruină cu mai multe straturi, locuită de puţin mai mult decât paraziţi, atât de tip patruped cât şi cu două picioare. Ajunsă în cele din urmă la vedere clădirile prăbuşite, ea a găsit un han din apropiere, modest ca

f

irezentare şi fără ambiţie de a fi altceva decât o unitate ocală care găzduieşte câteva curve în camerele de la etajul doi si vreo duzină de persoane obişnuite la parter, taverna.

Lângă intrarea m tavernă era un pasaj arcuit care ducea într-o grădină mică. Femeia a păşit m acel pasaj pentru a-şi spala praful de pe îmbrăcăminte, apoi a mers spre bazinul puţin adânc de apă mâloasă de sub o fântână care se prelingea, unde şi-a desfăşurat eşarfa şi şi-a stropit faţa, suficient pentru a-şi îndepărtă înţepătura din ochi.

Revenind prin pasaj', femeia a intrat apoi în cârciumă.

Sumbru, fumul de la incendii, felinarele de petrol, durhang, itralbe şi frunze de foşnet plutind pe sub tavanul joase de ipsos, trei sferturi

pline şi toate mesele ocupate. Un tânăr o precedase cu câteva clipe şi acum expunea fără suflare despre o aventură abia supravieţuită. Observând acest lucru m timp ce trecea pe lângă tânărul şi ascultătorii săi, femeia şi-a permis un zâmbet slab, care era, poate, mai trist decât îşi intenţionase.

Şi-a găsit un loc la bar şi i-a făcut semn tenderului. Se opri vizavi şi o studie cu atenţie în timp ce ea comanda, în Ehrlii fără accent, o sticlă de vin de orez.

La cererea ei, a întins mâna sub tejghea şi ea a auzit clinchetul sticlelor în timp ce el a spus, m Malazan: „Sper că nu te aştepţi la nimic care să merite numele, fetiţă". Se îndreptă, periind praful dintr-o sticlă de lut, apoi uitâ'ndu-se la dop. — Asta e cel puţin încă sigilat.

— E bine, spuse ea, vorbind în continuare dialectul local, întinzându-se pe vârful barului trei semilune argintii.

— Plănuieşti să bei tot?

— Mi-ar trebui o cameră la etaj în care să mă târăsc, răspunse ea, smulgând dopul, în timp ce barmanul punea jos un pahar de tablă. — Unul cu lacăt, a adăugat ea.

— Atunci Oponn îţi zâmbeşte, spuse el. — Unul tocmai a devenit disponibil.

'Bun.[1]

— Te-ai ataşat de armata lui Dujek? întrebă bărbatul.

Ea a turnat o cantitate plină de vin chihlimbar, oarecum
tulbure. 'Nu.

De ce, este aici?

— Capete de coadă, a răspuns el. — Corpul principal a

B

lecat în urmă cu şase zile. A părăsit o garnizoană, desigur, 'e aceea mă întrebam...

— Nu aparţin niciunei armate.

Tonul ei, ciudat de rece şi plat, îl făcu la tăcere. Câteva clipe mai târziu, s-a îndepărtat pentru a se ocupa de un alt client.

Ea a băut. Lucrând constant prin sticla, în timp ce lumina se stingea afară, iar taverna devenea şi mai aglomerată, vocile devenind mai tare, coatele şi umerii împingându-se împotriva ei mai des decât era absolut necesar. Ea a ignorat bâjbâitul obişnuit, cu ochii pe lichidul din paharul dinaintea ei.

În cele din urmă a terminat, aşa că s-a întors şi s-a îndreptat, nesigur, prin presa de trupuri pentru a ajunge în sfârşit la scări. Şi-a urcat cu prudenţa, cu o mâna pe balustrada slabă, vag conştientă că cineva o urmărea, fără a fi surprinzător.

La palier ea şi-a aşezat spatele de un perete.

Străinul a sosit, purtând încă un rânjet stupid – care i-a îngheţat pe faţă când vârful unui cuţit i-a apăsat pielea de sub ochiul stâng.

— Du-te înapoijos, spuse femeia.

O lacrimă de sânge s-a prelingut pe obrazul bărbatului, strânsă de-a lungul coamei maxilarului. Tremura, tresărind în timp ce punctul aluneca din ce în ce mai adânc. — Te rog, şopti el.

Ea s-a scuturat uşor, tăind din neatenţie obrazul bărbatului, din

fericire, mai degrabă în jos decât în sus în ochiul lui. A strigat şi s-a clătinat înapoi, cu mâinile ridicate în efortul de a opri curgerea sângelui, apoi a coborât scări.

Strigăte de îos, apoi un râs aspru.

Femeia studia cuţitul din mână, întrebându-se de unde venise şi al cărui sânge strălucea acum din el.

Nu contează.

Ea a plecat în căutarea camerei ei şi, în cele din urmă, a găsit-o.

Uriaşa furtună de praf a fost naturală, s-a născut pe Jhag Odlîan şi a mers pe bicicletă în inima subcontinentului şapte oraşe.'

Vânturile au măturat spre nord de-a lungul laturii de est a dealurilor, stânci şi munţi vechi care înconjură Deşertul Sfânt Raraku – uri desert care acum era o mare – şi au fost atraşi într-un război de fulgere de-a lungul lăţimii crestei, vizibile din oraşele Pan. ‘potsun si G'danisban.

întorcându-se spre vest, furtuna învârtea braţe zvârcolite, unul dintre aceştia lovindu-l pe Ehrlitan înainte de a exploda deasupra Mării Ehrlitan, altul ajungând până în oraşul Pur Atrii. Pe măsură ce corpul principal al furtunii s-a încovoiat înapoi spre interior, a adunat din nou energie, lovind partea de nord a Munţilor Thalas, înghiţind oraşele Hatra şi Y[1]

Ghatan înainte de a se întoarce spre sud pentru ultima dată. O furtună naturală, un ultim dar, poate, de la vechile spirite din Raraku.

Armata fugitivă a lui Leoman of the Flails îmbrăţişase acel dar, călare în acel vânt necruţător zile în şir, zilele se întindeau în săptămâni, lumea de dincolo redusă la un zid de nisip suspendat cu atât mai amar cu cât le amintea supravieţuitorilor de – iubitul lor Vârtej, ciocanul lui Sha'ik şi Dryjhria Apocalipticul. Totuşi, chiar şi în amărăciune, a existat viaţă, a existat mântuire.

Armata Malazan a lui Tavore încă urmărea, nu în grabă, nu cu prostia nesăbuită arătată imediat după moartea lui Sha'ik şi spulberarea rebeliunii. Acum, vânatoarea era un lucru măsurat, o urmărire tactică a ultimei forţe organizate opusă imperiului. O forţă despre care se crede că se află în posesia Cărţii Sfinte a Dryjhna, singurul artefact al speranţei pentru rebelii din şapte oraşe.

Deşi nu o poseda, Leofnan of the Flails a blestemat acea carte zilnic. Cu un zel aproape religios şi o imaginaţie îngrozitoare, el şi-a mârâit blestemele, vâritul zgomotos dezbrăcând din ' fericire cuvintele, astfel încât numai
Corabb Bhilan Thenu'alas, călare lângă comandantul său, să poată auzi. Când sa obosit de acea tiradă, Leoman a inventat scheme elaborate pentru a distruge volumul odată ce i-a venit în mâinile sale. Foc, pipi de cai, bilă, incendiari Moranth, burta unui dragon... până

când Corabb, epuizat, s-a îndepărtat să călărească în compania mai rezonabilă a colegilor săi rebeli.

Cine i-ar fi adresat apoi întrebări înfricoşătoare, aruncând priviri neliniştite în calea lui Leoman. Ce spunea?

Rugăciunile, avea să răspundă Corabb. Comandantul nostru se roagă la Dryjhna toată ziua.

Leoman of the Flails, le-a spus el, este un om evlavios.

Cam la fel de evlavios pe cât se putea de aşteptat. Rebeliunea se prăbuşea, biciuită de vânt. Oraşele capitulaseră, unul după altul, la apariţia armatelor şi a navelor imperiale. Cetăţenii s-au întors împotriva vecinilor în zelul lor de a prezenta criminali care să răspundă pentru multitudinea de atrocităţi comise în timpul revoltei. Odinioară eroi şi mici tirani au fost defilaţi în faţa reocupatorilor, iar pofta de sânge era mare. O veste atât de sumbră le-a ajuns de la rulotele pe care le-au interceptat în timp ce fugeau mereu mai departe. Şi cu fiecare zdrenţ de veşti, expresia lui Leoman se întunecă şi mai mult, de parcă ar fi fost tot ce putea să facă pentru a încorda furia din el.

A fost o dezamăgire, îşi spuse Corabb, punctând gândul de fiecare dată cu un oftat lung. Oamenii dm şapte oraşe au renunţat atât de repede la libertatea câştigată cu preţul atâtor vieţi, iar acesta a fost într-adevăr uri adevăr amar, un comentariu cel mai sordid asupra naturii umane. Atunci totul a fost degeaba? Cum ar putea un războinic evlavios să nu experimenteze o

dezamăgire arzătoare de suflet? Câte zeci de mii de oameni muriseră? Pentru ce?

Şi astfel Corabb şi-a spus că l-a înţeles pe comandantul său. *'A înţeles că Leoman nu se putea lăsa, nu încă, poate niciodată! Ţinerea ta de vis a dat sens la tot ceea ce se întâmplase înainte.*

Gânduri complicate. îi trebuise lui Corabb multe ore de privire încruntă pentru a ajunge la ei, pentru a face acel salt extraordinar în mintea altui bărbat, pentru a vedea prin ochii lui, chiar dacă doar pentru o clipă, înainte de a se datina înapoi în umilă confuzie. El zărise, atunci, ceea ce făcea mari conducători, în luptă, în chestiuni de stat. Facilitatea inteligenţei lor de a schimba perspectivele, de a vedea lucrurile din toate părţile. Când, pentru Corabb, era tot ce putea să reuşească, să se spună adevărul, să se agaţe de o singură viziune – a lui – în mijlocul atâtor discordie pe care obişnuia să se ridice lumea în faţa lui.

Dacă nu ar fi comandantul său, Corabb ştia bine că ar fi pierdut.

O mână înmănuşată, făcând gesturi, şi Corabb şi-a dat cu piciorul în montură înainte până când a fost lângă Leoman.

Faţa cu glugă şi învelită în pânză s-a apropiat, degetele îmbrăcate în piele trăgând mătasea pătată de la gură şi cuvintele strigau astfel încât Corabb să le poata auzi: „Unde, pe numele lui Hood, suntem?"

Corabb se uită, miji, apoi oftă.

Degetul ei a oferit drama, arătând o brazdă traumatizantă pe poteca bine uzată. Furnicile s-au năpustit în confuzie, iar Samar Dev le-a privit zgârâindu-se înverşunat de insultă, soldaţii cu capetele ridicate şi mandibulele deschise larg de parcă ar fi provocat zeii.

Sau, în acest caz, o femeie care moare încet de sete.

Stătea întinsă pe o parte la umbra căruţei. Era doar trecut de amiază şi aerul era liniştit. Căldura îi furase toată puterea membrelor. Era puţin probabil să-şi poată continua atacul asupra furnicilor, iar realizarea i-a oferit un moment de regret. Eliberarea discordiei în vieţi altfel previzibile, trunchiate şi sordide părea un lucru demn. Ei bine, poate că nu merită, dar cu siguranţă interesant. Gânduri asemănătoare lui Dumnezeu, deci, pentru a marca ultima ei zi printre cei vii.

Mişcarea i-a atras atenţia. Praful de pe drum, tremurând, iar acum auzea un tunet crescând, reverberând ca nişte tobe de pământ.

Pista pe care se afla nu era una bine parcursă aici, pe Ugarat Odhan. A aparţinut unei epoci trecute de mult, când caravanele parcurgeau nenumăratele rute dintre cele zece sau mai multe oraşe mari ale căror nod era anticul Ugarat şi toate acele oraşe, cu excepţia Kayhum de pe malul râului şi a Ugarat însuşi' erau moarte, o mie de ani sau mai mult.

Totuşi, un călăreţ singuratic putea fi la fel de uşor unul de prea

'mult ca mântuirea ei, pentru că era o femeie cu
farmece feminine ample şi era singură.

Uneori, se spunea, bandiţii şi raiders foloseau aceste urme în mare parte uitate în timp ce îşi făceau drum între rutele caravanelor.

Bandiţii erau notoriu negenoroşi.

Copitele s-au apropiat, din ce în ce mai tare, apoi creatura a încetinit, iar o clipă mai târziu, un nor de praf s- a rostogolit peste Samar Dev. Calul pufni, un sunet ciudat de rău, şi se auzi o bufnitură mai moale când călăreţul aluneca îh jos. Scăderi slabe de paşi se apropiară.

Ce a fost asta? Un copil? O femeie?

O umbră a alunecat m vedere dincolo de cea aruncată de căruţă, iar Samar Dev şi-a dat capul peste cap, urmărind cum figura se învârtea în jurul căruţei şi o privea de sus.

Nu, nici copil, nici remeie. Poate, considera ea, nici măcar un bărbat.

O apariţie, blană albă zdrenţuită călare j>e umerii incredibil de largi. O sabie de silex strâns legata de spate, strânsoarea învelită în piele. Ea clipi puternic, căutând mai multe detalii, dar cerul strălucitor din spatele lui a învins-o. Un uriaş al unui om care mergea liniştit ca o pisică de deşert, o viziune de coşmar, o halucinaţie.

Şi apoi i-a vorbit, dar nu, era clar, cu ea. — Va trebui să aştepţi masa, Havok. Acesta încă trăieşte.

— Havok mănâncă femei

moarte? întrebă Samar, cu vocea zdrenţuită. — Cu cine călăreşti?

„Nu cu'', a răspuns uriaşul. 'Pe.[1] Se apropie şi se ghemui lângă ea. Avea ceva în'mâinile lui – un od de apă – dar ea descoperi că nu-şi putea smulge privirea de la fața lui. Trăsături chiar, cu muchii dure, rupte şi înnebunite de un tatuaj de sticlă spartă, semnul unui sclav scăpat. — Îţi văd căruţa, spuse el, vorbind limba triburilor din deşert, dar cu jiri accent ciudat, dar unde este fiara care a tras-'o?

— În pat, răspunse ea.

El a pus pielea de lângă ea şi s-a îndreptat, s-a apropiat şi s-a aplecat pentru a arunca o privire. — Acolo e un mort.

— Da, acesta este el. S-a stricat.

— El a tras acest vagon? Nu e de mirare că e mort.

Ea se întinse şi reuşi să închidă ambele mâini în jurul gâtului burdufului! Eliberă dopul si îl înclină peste gura ei. Apă caldă, delicioasă. — Vezi acele pârghii duble de lângă el? ea a întrebat. — Lucrează-le şi căruţa se mişcă. Este propria mea invenţie.

'Este o muncă grea? Atunci de ce să angajezi un bătrân să facă asta?

„Era un potenţial investitor. Am vrut să vadă cum va funcţiona pentru el' însuşi.

Uriaşul mormăi şi ea îl văzu studiind-o. — Ne mergea bine, spuse ea. 'La început. Dar apoi s-a rupt. Legătura. Plănuim doar o jumătate de zi, dar el ne dusese prea departe înainte de a muri. M-am gândit să merg, dar apoi mi-am rupt piciorul...

'Cum?[1]

— Dă cu piciorul în volan. Oricum, nu pot merge.

El continuă să se uite la ea, ca un lup care se uită la un iepure şchiopăt. Sorbi mai multă apă. — Ai de gând să fii neplăcut? ea a întrebat.

— Uleiul de sânge îl determină pe un războinic Teblor la viol. Nu am. Nu am luat o femeie cu forţa de ani de zile. Sunteti din Ugărat?

'Dă.[1]

— Trebuie să intru în acel oraş pentru provizii. Nu vreau probleme.

— Pot să ajut cu asta.

— Vreau sa rămân sub observaţie.

— Nu sunt sigură că este posibil, spuse ea.

— Fă-o posibil şi te voi lua cu mine.

'Ei bine nu este corect. Eşti din nou pe jumătate mai înalt decât un bărbat normal.

Eşti tatuat. Ai un cal care mănâncă oameni – presupunând că este un cal şi nu un enkar'al. Şi se pare că porţi pielea unui urs cu blană albă.

Se întoarse de la căruţă.

'În regulă!' spuse ea grăbită. — Mă voi gândi la ceva.

S-a apropiat din nou, a strâns burduful, a pus-o peste un umăr, apoi a luat-o de centură, cu o singură mână. Durerea îi sfâşie piciorul drept în timp ce piciorul rupt legăna. — Şapte câini! şuieră ea. — Cât de nedemn trebuie să faci asta?

Fără să spună nimic, războinicul

a dus-o la calul său gare îl aştepta. Nu un enkar'al, a văzut ea, dar nici un cal. înalt, slab si palid, coama şi coada argintii, cu ochii roşii ca sângele. Lin singur frâu, 'fără şa sau etrieri. — Stai pe

E

iciorul tău bun, spuse el, ridicând-o drept. Apoi a luat o uclă de frânghie şi a sărit pe cal.

Gâfâind, rezemat de cal, Samar Dev urmări firele duble ale frânghiei pe care le ţinea bărbatul şi văzu că târase ceva în timp ce călărea. Două capete uriaşe putrezite. Câini sau urşi, la fel de supradimensionaţi ca omul însuşi.

Războinicul se întinse în jos şi o trase fără ceremonie în sus, până când ea se aşeză m spatele lui. Mai multe valuri de durere, întunericul ameninţător.

— În neregulă, spuse el din nou.

Samar Dev aruncă o privire înapoi la acele două capete tăiate. — Este de la sine înţeles, spuse ea.

HdKHaK

întuneric mucegai în încăperea mică, aer învechit şi transpirat. Două găuri fante, dreptunghiulare, în perete, chiar sub tavanul jos, au permis aerului rece al nopţii să se strecoare înăuntru în rafale neîntrerupte, ca suspinele unei lumi care aştepta. Pentru femeia ghemuită pe podea lângă patul îngust, lumea aceea ar trebui să mai aştepte puţm. Braţele închise în jurul genunchilor ei încordaţi, capul'

în jos, 'învelită în păr negru care atârna în şuviţe uleioase, ea a plâns. Iar a plânge însemna să fii în interiorul tău, în întregime, un loc interior mult mai implacabil şi neiertat decât orice ar putea fi găsit în afară. Plângea pentru bărbatul pe care îl abandonase, fugind de durerea pe care o văzuse m ochii lui, în timp ce dragostea lui pentru ea îl ţinea să se poticnească în urma ei, potrivindu-se cu fiecare pas, dar neputând să se apropie. Pentru asta nu putea să permită. Modelele complicate de pe un şarpe cu glugă deţineau farmece fascinante, dar muşcătura nu era mai puţin mortală pentru asta. Ea era la fel'. Nu era nimic în ea – nimic din ce putea vedea – care să merite darul copleşitor al iubirii.

Nimic în ea care să fie demn de el.

El se orbite de acel adevăr şi acesta era defectul lui, defectul pe care îl posedase întotdeauna. O disponibilitate, poate o nevoie, de a crede în bine, acolo unde nu se putea găsi niciun bine. Ei bine, aceasta a fost o dragoste pe care nu a putut-o suporta şi nu l-ar fi luat pe calea ei.

Cotillion înţelesese. Zeul văzuse limpede în adâncurile acestui întuneric muritor, la fel de clar precum Apsalar. Şi aşa nu fusese nimic voalat în cuvintele şi tăcerile schimbate între ea şi zeul patron al asasinilor. O recunoaştere reciprocă. Sarcinile pe care i le punea înainte erau de o natură potrivită cu aspectul lui şi cu talentele ei specifice.

Când condamnarea fusese deja pronunţată, nu se putea indigna sentinţa. Dar ea nu era un zeu, atât de departe de umanitate încât să găsească amoralitatea un lucru de mângâiere, un refugiu de propriile fapte. Totul devenea... din ce în ce mai greu, mai greu de gestionat.

Nu avea să-i fie dor de ea mult timp. Ochii i se deschideau încet. La alte posibilităţi. Călătorea acum cu alte două femei, până la urmă – atât de multe îi spusese Cotillion. Asa de. El avea să se vindece şi nu va fi singur mult timp, ea era sigură de asta.

Combustibil mai mult decât suficient pentru a-şi hrăni autocompătimirea.

Chiar şi aşa, avea sarcini puse înaintea ei şi nu ar fi bine să se tăvălească prea mult în această autocomfată nedorită. Apsalar îşi ridică încet capul, ^ studie detaliile mărunte şi granulate ale camerei. încercând să-şi amintească cum ajunsese ea să fie aici. O durea capul, gâtul era uscat.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, se ridică încet. Durere puternică în spatele ochilor ei.

De undeva mai jos auzea zgomote de tavernă, zeci de voci, râsete de beţie. Apsalar şi-a găsit mantia căptuşită de mătase, a inversat-o şi şi-a strecurat haina pe umeri, apoi s- a îndreptat spre uşă' a descuiat-o şi a ieşit pe coridor de dincolo. Două lămpi cu ulei care clătinau, amplasate în nişe de-a lungul peretelui, o balustradă şi scări la capătul îndepărtat. Din camera opusă a ei se auzea

zgomotul înăbuşit de a face dragoste, strigătele femeii prea melodramatice pentru a fi autentice. Apsalar mai ascultă o clipă, întrebânau-se ce era vorba ae sunetele care o tulburau atât de mult, apoi se mişcă prin pâlpâirea umbrelor, ajungând la trepte şi coborî.

Era târziu, probabil cu mult după al doisprezecelea clopot. Aproximativ douăzeci de patroni ocupau taverna, jumătate dintre ei în livrea paznicilor caravanelor. Nu erau obişnuiţi, având în vedere neliniştea cu care erau priviţi de locuitorii rămaşi, şi ea a remarcat, în timp ce se apropia de ghişeu, că trei erau Grai, în timp ce o altă pereche, ambele femei, erau Pardu. Ambele triburi destul de neplăcute, sau aşa au informat-o ^amintirile lui Cotillion într-un foşnet subtil de nelinişte. în mod obişnuit, zgomotos şi arogant, ochii lor găsind'şi urmărind progresul ei până la bar; ea a ales prudenţă şi astfel şi-a ţinut privirea abătută.

Barmanul s-a apropiat când a sosit. — începeam să cred că ai murit, spuse el, în timp ce ridica o sticlă de vin de orez în vedere şi o punea în faţa ei. — înainte să te bagi în asta, fetiţă, aş vrea să văd nişte'monede.

— Cât îţi datorez până acum?

— Două' semilune de argint.

Ea se încruntă. — Credeam că am plătit deja.

— Pentru vin, da. Dar apoi ai petrecut o noapte, o zi şi o seară în cameră – şi trebuie să te taxez şi pentru diseâră, deoarece este prea

târziu să încerc să o închiriez acum. în cele din urmă, făcu el semn, este această sticlă aici.

„Nu am spus că vreau", a răspuns ea. — Dar dacă îţi mai rămâne ceva de mâncare...

— Am câteva.

Şi-a scos punga cu monede şi a găsit două semilune. 'Aici'. Presupunând că asta este şi pentru camera de diseară.

El a dat din cap. — Atunci nu vrei vinul?

'Nu. Bere Sawr'ak, te rog.

A luat sticla şi a plecat.

siluetă împinsă de fiecare parte a ei. Femeile Pardu. — îi vezi pe acei Grai? întrebă unul, dând din cap către o masă din apropiere. — Vor să dansezi pentru ei.

— Nu, nu, a răspuns Apsalar.

„Nu", a spus cealaltă femeie, „aşa". Chiar vor plăti. Mergi ca un dansator. Cu toţii am putut vedea asta. Nu vrei să-i superi...

'Exact. De aceea nu voi dansa pentru ei.

Cei doi Pardu au fost clar derutaţi de asta. în interval, barmanul a sosit cu un vas de bere şi un castron de tablă cu supă de capră, stratul de grăsime de la suprafaţă purtând fire de păr albe pentru a da dovada originii sale. A adăugat o bucată de pâine neagră. 'Suficient de bun?'

Ea a dat din cap. 'Mulţumesc.' Apoi se întoarse către femeia care vorbise prima.'„Sunt un dansator din umbră. Spune-le asta, Pardu.

Ambele femei se dădură brusc înapoi, iar Apsalar se sprijini de tejghea, ascultând şuieratul

cuvintelor răspândite prin tavernă. Dintr-o dată a descoperit că avea ceva spaţiu m jurul ei. Suficient de bun.

Barmanul o privea cu prudenţă. — Eşti plin de surprize, spuse el. — Acel dans este interzis.

'Da, este.'

— Eşti din Quon Tali, spuse el cu o voce mai liniştită. — Itko Kari, cred, după înclinarea ochilor tăi şi părul negru. N-am auzit niciodată de un dansator din umbră din Itko Kan. S-a aplecat aproape. — Vezi tu, m-am născut chiar lângă Gris. A fost infanterie obişnuită în armata lui Dassem, a luat o suliţă în spate prima mea bătălie şi asta a fost tot pentru mine.' mi-a fost dor de Y[1]

Ghatan, pentru care îi mulţumesc zilnic lui Oponn. înţelegi. Nu l-am văzut pe Dassem murind şi m-am bucurat pentru asta.

— Dar încă mai ai poveşti din belşug, spuse Apsalar.

— Asta am, spuse el dând din cap cu insistenţă. Apoi privirea lui se ascuţi asupra ei. După o clipă, a mormăit şi s-a îndepărtat.

Ea a mâncat, a sorbit bere şi durerea de cap a dispărut încet.

Un timp mai târziu, ea a făcut semn către barman şi el s-a apropiat. „Ies", a spus ea, „dar vreau să păstrez camera, aşa că nu o închiriaţi nimănui".

El a ridicat din umeri. — Ai plătit pentru asta. închid la al patrulea sonerie.

Se îndreptă şi se îndreptă spre uşă. Gardienii caravanei i-au urmărit progresul, dar niciunul nu a făcut mişcare să o urmeze – cel

puţm nu imediat.

Spera că vor da seama de avertismentul implicit pe care ea le-a dat. Intenţiona deja să omoare un bărbat în noaptea asta şi unul era' suficient, în ceea ce o privea.

Ieşind afară, Apsalar se opri o clipă. Vântul murise. Stelele erau vizibiîe ca nişte fire înceţoşate în spatele vălului de praf fin care încă se aşeza în urmă furtunii. Aerul era rece si nemişcat. Trasându-şi mantia în jurul ei şi strecurându-şi eşarfa de mătase peste jumătatea inferioara a feţei, Apsalar coti la stânga pe stradă. La intersecţia unei alei' înguste, plină de umbre, ea s-a strecurat brusc în întuneric şi a dispărut.

Câteva clipe mai târziu, cele două femei Pardu se îndreptară spre alee. S-au oprit la gura ei, uitându-se în josul piesei întortocheate, fără să văd pe nimeni.

— A spus adevărat, şuieră unul, făcând un semn de protecţie. — Ea merge prin umbre.

Celălalt dădu din cap. — Trebuie să-l informăm pe noul nostru stăpân.

Au plecat.

Stând în lăcaşul Umbrei, cei doi Pardu arătând fantomatici, părând' să tremure şi să iasă din existenţă în timp ce urcau cu paşi mari pe stradă, Apsalar i-a urmărit încă o duzină de batai ale inimii. Era curioasă cine putea fi stăpânul lor, dar acesta era un traseu pe care avea să-l urmeze într-o altă noapte. Intorcându-se, a studiat lumea în umbră în care se afla. Din toate părţile, un oraş fără viaţă.

Nimic nu se aseamănă cu'

E Ehrlitan,' arhitectura rimitivă şi robustă, cu intrări închise din piatră de uiandrug către pasaje înguste care duceau drepte şi cu ziduri înalte. Nimeni nu a mers pe acele poteci pietruite. Clădirile de pe ambele părţi ale pasajelor aveau toate două etaje sau mai puţin, cu acoperiş plat şi nu erau vizibile ferestre. Uşile înalte şi înguste se căscau negru în întunericul granular.

Nici macar amintirile lui Cotillion nu au recunoscut această manifestare în Tărâmul Umbrei, dar acest lucru nu era neobişnuit. Păreau să existe straturi nenumărate, iar fragmentele de luptă spartă erau mult mai extinse decât ne-ar fi putut aştepta. Tărâmul era mereu în mişcare, legat de o forţă rătăcită a migraţiei, alergând neîncetat prin lumea muritorilor. Deasupra capului, cerul era gri ardezie – ceea ce a trecut pentru noapte în Shadow, iar aerul era turbulent si cald.

Unul dintre pasaje ducea în direcţia dealului central cu vârf plat al lui Ehrlitan, Jen'rahb, cândva locul Coroanei Falah'd, acum o masă de moloz. A pornit pe ea, cu ochii pe epava de piatră prăbuşită, aproape transparentă. Cărarea se deschidea într-un pătrat, fiecare dintre cei patru pereţi căptuşit cu cătuşe. Două seturi încă mai ţineau cadavre. Deshidratate, prăbuşite în praf, craniile învelite în piele s- au scufundat jos, sprijinindu-se pe pieptele gracile cu oase; unul era la capătul vizavi de ea, celalalt în spatele peretelui din stânga. Un

portal a spart linia zidului îndepărtat de lângă colţul din dreapta.

Curios, Apsalar se apropie de silueta mai apropiată. Nu

P

utea fi sigură, dar părea să fie Tiste, fie Andii, fie Edur. ărul lung şi drept al cadavrului era incolor, albit de antichitate. Accesoriile lui putreziseră, lăsând doar câteva fâşii ofilite şi bucăţi de metal corodate. în timp ce se ghemui în faţa ei, lângă corp era un vârtej de praf, iar sprâncenele ei se ridicară, în timp ce o umbră se ridica încet la vedere. Carne translucidă, oasele ciudat de luminiscente, o faţă scheletică cu ochi negri.

— Corpul este al meu, şopti, degetele osoase strângând aerul. — Nu o poţi avea.

Limba era Tiste Andii, iar Apsalar era vag surprinsă că a înţeles-o. Amintirile lui Cotillion şi cunoştinţele ascunse în ele mai puteau să o sperie uneori. '

— Ce aş face cu cadavrul? ea a întrebat. — La urma urmei, le ani pe ale mele.

'Nu aici. Nu văd decât o fantomă.

— La fel şi eu.

Părea surprins. 'Esti sigur?'

— Ai murit de mult, spuse ea. — Presupunând că trupul în lanţuri este al tău.

— Al meu? Nu. Cel puţin, nu cred. Ar putea fi. De ce nu? Da, am fost eu, odată, cu mult timp în urmă. O recunosc. Tu eşti fantoma, nu eu. Nu m-am simţit niciodată mai bine, de fapt. în timp ce arăţi... rău'

— Cu toate acestea, spuse

Apsalar, nu am niciun interes să fur un cadavru.

Umbra s-a întins şi a periat părul slab şi palid al cadavrului. — Am fost drăguţă, ştii. Mult admirat, mult urmărit de tinerii războinici ai' enclavei. Poate că încă mai sunt, şi doar spiritul meu a crescut atât de... zdrenţuit. Care este mai vizibil pentru ochiul muritor? Vigoare şi frumuseţe modelează carnea, sau nenorocitul nenorocit care se ascunde sub ea?

Apsalar tresări, privi în altă parte. — Cred că depinde de cât de bine priviţi.

— Şi cât de clară ai viziunea. Da sunt de acord. Si frumusetea, trece atât de repede, nu-i aşa? Dar mizeria, ah, mizeria rămâne.

O voce nouă şuieră din locul în care celălalt cadavru atârna în lanţuri. ''

Nu o asculta! Căţea trădătoare, uite unde am ajuns! Vina mea? Oh, nu, eu'am fost cel cinstit. Toată lumea ştia asta – şi mai drăguţă în plus, nu o lăsaţi să vă spună altfel! Vino aici, dragă fantomă, si auzi adevărul!

Apsalar se îndreptă. „Nu sunt fantoma aici..."

‘Făţarnic! Nu e ae mirare că o preferaţi pe ea decât pe mine!

Acum putea vedea cealaltă nuanţă, un geamăn cu prima, plutind deasupra propriului său cadavru, sau cel puţin a corpului pe care îl pretindea ca fiind al său. — Cum aţi ajuns voi doi să fiţi aici? ea a intrebat.

A doua nuanţă a îndreptat spre prima. — E o hoă!

'Si tu!' a replicat primul.

— Doar te urmăream, Telorast! „Oh, hai să pătrundem în Shadowkeep!

La urma urmei, nu e nimeni acolo! Am putea scăpa cu bogăţii nenumărate!" De ce te-am crezut? Am fost un prost...

— Ei bine, replică celălalt, asta e ceva asupra căruia putem fi de acord, cel puţin.

— Nu are niciun scop, spuse Apsalar, pentru voi doi care rămâneţi aici. Cadavrele voastre putrezesc, dar acele cătuşe nu le vor elibera niciodată.

— Îl slujeşti pe noul stăpân al Umbrei! A doua nuanţă părea cea mai agitată cu propria acuzaţie. „Acel mizerabil, sclipitor, nenorocit..."

'Linişte![1] şuieră prima nuanţă, Telorast. — Se va întoarce să nemai batjocorească! Eu unul, nu am chef să-l mai văd vreodată. Nici blestemaţii ăia de câini. Fantoma se apropie tot mai mult de Apsalar. „Cel mai amabil slujitor al noului stăpân minunat, pentru a răspunde la întrebarea ta, ne-ar plăcea într-adevăr să părăsim acest loc. Vai, unde am merge? A gesticulat cu o mână peliculoasă, osoasă. „Dincolo de oraş, există creaturi teribile. înşelător, flămând, numeros! Acum' adăugă acesta în torc, aveam o escortă...

— O, da, strigă a doua umbră, o escortă până la una dintre porţi – o responsabilitate modestă, de moment, dar am fi foarte recunoscători.

Apsalar a studiat cele două

creaturi. 'Cine te-a închis? Şi spune adevărul, altfel nu vei primi niciun ajutor de la mine.

Telorast se înclină adânc, apoi păru să se aşeze şi mai jos şi trecu o clipă până când Apsalar îşi dădu seama că se prăbuşeşte. — Adevărul de **sjdus**. **Nu** am minţi în privinţa asta. Nicio amintire mai clara şi nicio integritate mai pură în relatarea amintirii respective nu veţi auzi în niciun tărâm. [1]

Era un lord al demonilor...

— Cu şapte capete! interveni celălalt, clătinându-se în sus si în jos într-o oarecare emoţie necontrolată.

Telorast se înfioră. „Şapte capete? Au fost şapte? S-ar putea foarte bine să fi existat. De ce nu? Da, şapte capete!

— Si care cap, a întrebat Apsalar, a pretins ca este domnul?

'Al saselea!'

'Al doilea!'

Cele două nuanţe se priviră nefericit, apoi Telorast ridică un deget scheletic. 'Exact! Al şaselea din dreapta, al doilea din stanga!

— O, foarte bine, cântă celălalt.

Apsalar se îndreptă spre umbră. „Numele tovarăşului tău este Telorast – care este al tău?"

A tresărit, s-a clătinat, apoi şi-a început propriul coborâre, ridicând minuscule nori de praf. „Prinţ – Regele Cruel, Ucigaşul tuturor duşmanilor. Cel Temut. Cel închinat.[1] Apoi ezită: — Prinţesă Demure? Iubit de o mie de eroi, bărbaţi bombaţi, cu chipul aspru! Un zvâcnire, un mormăit scăzut, o scurtă gheare în propria sa faţă. —

Un lord războinic, nu, un dragon cu douăzeci şi două de capete, cu nouă aripi şi unsprezece mii de colţi. '

Dată şansa...[1]

Apsalar îşi încrucişă braţele. 'Numele dumneavoastră.'

— Coagul.

— Coagul.

— Nu rezist mult.

„Ceea ce ne-a adus la această moarte regretabilă, în primul rând",

spuse Telorast. „Trebuia să urmăreşti poteca – ţi-am spus m mod special să urmăreşti poteca-"'

— Am urmărit-o!

— Dar nu am reuşit să-l văd pe Hound Baran...

— L-am văzut pe Baran, dar urmăream poteca.

— în regulă, spuse Apsalar, oftând, de ce ar trebui să vă ofer o escortă? Da-mi un motiv, te rog. Orice motiv.

„Suntem însoţitori loiali", a spus Telorast. „Vă vom fi alături* indiferent de finalul oribil la care veţi ajunge."

— Iţi vom păzi trupul sfâşiat pentru veşnicie, a adăugat Curdle, sau cel puţin până vine altcineva...'

— Dacă nu este Edgewalker.

— Ei bine, asta ae la sine înţeles, Telorast, spuse Curdle. — Nu ne place de el.

— Sau câinii.

'Desigur-[1]

— Sau Shadowthrone, sau Cotillion, sau un Aptorian, sau unul dintre aceia...

'În regulă!' Curdle ţipă.

— Te voi escorta, spuse Apsalar, până la o poartă. După care puteţi părăsi acest tărâm, deoarece

aceasta pare a fi dorința voastră. După toate probabilitățile, vă veți trezi apoi trecând prin Poarta lui Hood, ceea ce ar fi o milă pentru toată lumea, cu excepţia, poate, lui Hood însuşi.

— Nu ne place, gemu Curdle.

— Nu spune asta cu voce tare, se răsti Telorast, sau chiar îşi va da seama. Momentan nu este sigură, iar asta e bine pentru noi, Curdle.

'Nu sunt sigur? Esti surd? Doar ne-a insultat!

— Asta nu înseamnă că nu ne place. Nu neaparat. Iritat cu noi, poate, dar apoi, iritam pe toata lumea. Sau, mai degrabă, iriţi pe toata lumea, Curdle. Pentru că eşti atât de nesigur.

— Nu sunt întotdeauna nesigur, Telorast.

— Vino, spuse Apsalar, mergând spre portalul îndepărtat. — Am lucruri de făcut în seara asta.

— Dar cum rămâne cu aceste cadavre? întrebă Curdle.

— Ei rămân aici, evident. Ea se întoarse şi înfruntă cele două nuanțe.[1]

Fie urmează-mă, fie nu. Depinde de tine.[1]

— Dar nouă ne-au plăcut acele cadavre...

— E în regulă, Curdle, spuse Telorast pe un ton liniştitor. — Vom găsi alţii.

'Apsalar îi aruncă' o privire lui Telorast, uluită de comentariu, apoi porni, păşind cu paşi mari în pasajul îngust.

Cele două fantome s-au grăbit şi au fugit după ea.

Podeaua nivelă a bazinului era o zăbrele înnebunită de crăpături, nămolurile de lut ale vechiului lac uscate de zeci de ani de soare şi căldură. Vântul şi nisipurile lustruiseră suprafaţa astfel încât să strălucească în lumina lunii, ca plăcile de argint. O fântână adânc scufundată, înconjurată de un zid jos de cărămizi, marca centrul albiei lacului.

Furnizorii din coloana lui Leoman ajunseseră deja la fântână, descălecând pentru a o inspecta, în timp ce corpul principal al războinicilor cai cobora pe bazin. Furtuna trecuse şi stelele străluceau deasupra capului. Caii epuizaţi şi rebelii epuizaţi făceau o procesiune lentă pe pământiii zdrobit şi m palme. Capemoths fluturau peste capetele călăreţilor, ţesând şi învârtindu-se pentru a scăpa de şopârlele rhízan cáré vânau, care se învârteau în mijlocul lor ca nişte dragoni în miniatură. Un război necontenit deasupra capului, punctat de zgomotul armurii cu carapace şi de strigătele de moarte subţiri şi metalice ale capemoths.

Corabb Bhilan Thenu'alas se âplecă înainte pe şa lui, cu cornul cu balamale scârţâind, şi scuipă în stânga lui. Sfidarea, un blestem pentru aceste ecouri strigătoare ale luptei. Şi să-şi ia din gură gustul de nisip. Aruncă o privire spre Leoman, care călărea în tăcere. Lasaseră o urmă de cai morţi şi aproape toată lumea se afla pe a doua sau a treia montură. O duzină de războinici se predaseră ritmului în ziua trecută, bărbaţi mai în vârstă care visaseră

la o ultimă luptă împotriva urâţilor Malazani, sub privirea binecuvântată a lui Sha'ik, doar pentru a vedea acea ocazie smulsă de trădare. În acest regiment zdrenţuit erau mai mult decât câteva spirite zdrobite, ştia Corabb. Era uşor de înţeles cum se putea pierde speranţa în această călătorie jalnică.

Dacă nu ar fi fost Leoman of the Flails, Corabb însuşi ar fi renunţat cu mult timp în urmă, strecurându-se în nisipurile suflate pentru a-şi căuta propriul destin, renunţând la capcanele unui soldat rebel şi stabilindu-se într-un oraş îndepărtat, cu amintiri despre disperare bântuindu-i. umbră până când Hoarder of Souls a venit să-l revendice. Dacă nu pentru Leoman of the Flails.

Călăreţii au ajuns la fântână, întinzându-se pentru a crea o tabără circulară în jurul apei sale dătătoare de viaţă. Corabb trase frâu la o clipă după ce Leoman făcuse acest lucru şi amândoi descălecară, cu cizmele scârţâind pe un covor de oase şi solzi de peşti morţi de mult.

— Corabb, spuse Leomăn, mergi cu mine.

Au pornit în direcţia nord până când au trecut la cincizeci de paşi de pichetele din periferie, stând singuri pe tigaia crăpată. Corabb a observat o depresiune în apropiere în care stăteau bucăţi de lut pe jumătate îngropate. Scoţându-şi pumnalul, se apropie şi se ghemui pentru a recupera unul dintre bulgări. Deschizând-o pentru a dezvălui broasca încolţită în ea, a

scos creatura şi s-a întors lângă comandantul său. — Un răsfăţ neaşteptat, spuse el, smulgându-si un picior ofilit si sfâsiind carnea dură, dar dulce.

Leoman se uită la el în lumina lunii. — Vei avea vise ciudate, Corabb, mâncându-le.

— Visele spirituale, da. Nu mă sperie, comandante. Cu excepţia tuturor penelor.

Făcând niciun comentariu, Leoman şi-a desfăcut cârma şi şi-a dat-o jos. S-a uitat la stele, apoi a spus: „Ce vor soldaţii mei de la mine? Să ne conduc la o victorie imposibilă?

— Eşti destinat să porţi Cartea, spuse Corabb în jurul unei guri de carne.

— Şi zeiţa este moartă.

— Dryjhna este mai mult decât acea zeiţă, comandante. Apocalipticul este la fel de mult un timp ca orice altceva.

Leoman aruncă o privire. — încă reuşeşti să mă surprinzi, Corabb Bhilan Thenu'alas, după toti aceşti ani.

încântat de acest compliment sau de ceba ce a considerat un compliment, Corabb a zâmbit, apoi a scuipat un os şi a spus: „Am avut timp să mă gândesc, comandante, în timp ce călăream. M-am gândit mult şi acele gânduri au mers pe căi ciudate. Noi suntem Apocalipsa. Această ultimă armata a rebeliunii. Şi cred că suntem destinaţi să arătăm lumii adevărul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că tu ne conduci, Leoman din Flails, si nu eşti unul

care să te strecoare ca un şobolan târâtor. Călătorim spre ceva – ştiu, mulţi aici văd asta ca pe un zbor, dar eu nu. Oricum, nu tot timpul.

— Un şobolan, gândi Leoman. — Acesta este numele acelor şobolani mâncători de şopârle din Jen'rahb, în Ehrlitan.

Corabb dădu din cap. — Cele lungi, cu capetele solzoase, da.

— Un şobolan, spuse Leoman din nou, ciudat de gânditor. — Aproape imposibil de vânat. Se pot strecura

E rin fisuri cu care un şarpe ar avea probleme. Cranii cu alămale...[1]

— Oasele ca nişte crengi verzi, da, spuse Corabb, sugând craniul broaştei, apoi aruncându-l departe. Privind cum încolţea aripi şizbura în noapte. Aruncă o privire spre trăsăturile îmbrăcate cu pene ale comandantului său. „Ei fac animale de companie groaznice. Când sunt surprinşi, se scufundă pentru prima gaură la vedere, oricât de mică ar fi. O femeie a murit cu un şobolan la jumătatea nasului, sau aşa am auzit. Când se blochează, încep să mestece. Pene peste tot.

— înţeleg că nimeni nu le mai ţine ca animale de companie, spuse Leoman, studiind din nou stelele. — Călărim spre Apocalipsa noastră, nu-i asa? Da bine.[1]

— Am putea lăsa caii, spuse Corabb. — Şi doar zboară departe. Ar fi mult mai rapid.

— Ar fi neplăcut, nu-i aşa?

'Adevărat. Fiare onorabile, cai. Tu ne vei conduce, înaripat, iar noi vom birui.

— O victorie imposibilă.

— Multe victorii imposibile, comandante.

— Unul ar fi de ajuns.

— Foarte bine, spuse Corabb. — Unul, atunci.

— Nu vreau asta, Corabb. Nu vreau nimic din toate astea. Sunt de gând să dispers această armată.

— Nu va funcţiona, comandante. Ne întoarcem la locul nostru natal. Este sezonul pentru asta. Să construiască cuiburi pe acoperişuri.

— Cred, spuse'Leoman, că este timpul să te culci.

‘Da ai dreptate. Voi dormi acum.[1]

‘Continua. Voi rămâne aici o vreme.

— Tu eşti Leomanul Penelor şi va fi aşa cum spui. Corabb salută, apoi se întoarse cu paşi mari spre tabăra şi spre găzduirea ei de vulturi supradimensionaţi. Nu era un lucru atât de rău, gândi el. Vulturii au supravieţuit pentru că, până la urmă, alte lucruri nu au supravieţuit.

Acum singur, Leoman a continuat să studieze cerul nopţii. Doar ca Toblakai ar fi călărit cu el acum. Războinicul uriaş era orb la incertitudine. Din păcate, de asemenea, oarecum lipsit de subtilitate. Lovitura raţionamentului lui Karsa Orlong nu ar permite nicio deghizare a adevărurilor neplăcute.

Un şobolan. Ar trebui să se gândească la asta.

— Nu poţi intra aici cu alea!

Războinicul uriaş s-a uitat înapoi la capete, apoi a ridicat-o pe Samar Dev departe de cal, a pus-o jos şi a alunecat msuşi de pe fiară. Îşi scoase praful de pe olăriuri, se îndreptă spre paznicul porţii.

L-a ridicat şi l-a aruncat într-un cărucior din apropiere.

Cineva a ţipat – scurtat repede când războinicul se învârtea.

La douăzeci de paşi în sus pe stradă, când se adunase înserarea, cel de-al doilea gardian era în plin zbor, îndreptându-se, bănuia Samar, spre bloc pentru a aduna vreo douăzeci de semeni. Ea a oftat. — Nu a început bine, Karsa Orlong.

Primul gardian, întins în mijlocul căruciorului spart, nu se mişca.

Karsa o privi pe Samar Dev, apoi spuse: „Totul este în regulă, femeie. Mi-e foame. Găseşte-mi un han, unul cu

grajd.

— Va trebui să ne mişcăm repede şi eu unul nu pot face asta.

— Demonstrezi o răspundere, spuse Karsa Orlong.

Clopotele de alarmă au început să sune la câteva străzi
depărtare. „Pune-mă înapoi pe calul tău", a spus Samar, „şi- ţi voi da instrucţiuni, pentru tot binele care te va ajuta".

S-a apropiat de ea.

„Ai grijă, te rog – piciorul ăsta nu suportă mult mai multe împovăieli".

A făcut o expresie dezgustată. — Eşti moale, ca toţi copiii. Cu toate acestea, a fost mai puţin întâmplător când a ridicat-o cu spatele pe cal.

— Pe această cale laterală,

spuse ea. — Departe de clopote. E un han pe strada Trosralhadan, nu e departe. Aruncând o privire în dreapta ei, a văzut o echipă de gardieni apărand mai jos pe strada principală. — Repede, războinicul, dacă nu vrei să petreci noaptea asta mtr-o celulă de închisoare.

Cetăţenii se adunaseră să-i privească. Doi se apropiaseră de paznicul mort sau inconştient, ghemuindu- se sa-l examineze pe nefericit.

Un altul stătea în apropiere, plângându-se de căruţa lui spartă şi arătând spre Karsa – deşi numai atunci când uriaşul războinic nu se uita.

Şi-au croit drum pe bulevard paralel cu zidul antic. Samar se încruntă la diverşii trecători care aleseseră să-i urmeze. — Sunt Samar Dev,' spuse ea cu voce tare. — Rişti un blestem din partea mea? Oricare dintre voi?[1] Oamenii s- au dat înapoi, apoi s-au întors repede.

Karsa se uita înapoi la ea. — Eşti vrăjitoare?

‘Nu ai nici o idee.[1]

— Şi dacă te-aş fi lăsat pe potecă, m-ai fi blestemat?

‘Cu siguranţă.[1]'

Mormăi, nu spuse nimic în următorii zece paşi, apoi se întoarse din nou. — De ce nu ai chemat spiritele să te vindeci singur?

„Nu aveam cu ce să negociez", a răspuns ea. — Spiritele pe care le găseşti m pustietate sunt lucruri flămânde, Karsa Orlong. Lacom şi nu trebuie să ai încredere.

— Atunci nu poţi fi foarte vrăjitoare dacă trebuie să te

târguieşti. De ce nu-i legaţi şi cereţi să vă vindece piciorul?

„Cine leagă riscă sa fie legat în schimb. Nu voi merge pe acea cale.

Nu a răspuns la asta.

— Aici este strada Trosfalhadan. Pe un bulevard, acolo, vezi clădirea aia mare cu complexul zidit lângă ea? Inn of the Wood, se numeşte. Grăbeşte-te, înainte ca gardienii să ajungă în acest colţ.'

— Cu toate acestea, ne vor găsi, spuse Karsa. — Ai eşuat în sarcina ta.

— Nu eu am fost cel care a aruncat acel gardian într-o căruţă!

— A vorbit nepoliticos. Ar fi trebuit să-l avertizaţi.

Au ajuns la porţile duble ale complexului.

Din colţul din spatele lor au venit strigăte. Samar s-a răsucit pe cal şi i-a privit pe paznici năvăîindu-se spre ei. Karsa trecu pe lângă ea, smulgând sabia uriaşă de cremene. 'Aştepta![1] ea a plâns. — Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu ei, războinicul, altfel te trezeşti luptând cu paznicii unui întreg oraş.

El s-a oprit.' — Ei merită milă?

Ea l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap. — Dacă nu ei, atunci familiile lor.

'Eşti arestat!' Strigătul venea de la gardienii care se închideau rapid.

Faţa tatuată a lui Karsa se întunecă.

Samar a coborât de pe cal şi a şchiopătat j>entru a se plasa între urias şi paznici, toţi care desenaseră cimitare şi se învârteau pe stradă. Dincolo, se aduna o mulţime de privitori.

Ea îşi ridică mâinile. — A existat o neînţelegere.

— Samar Dev, spuse un bărbat mârâit. „Mai bine te dai deoparte – asta nu e treaba ta..."

— Dar este, căpitane Inashan. Acest războinic mi-a salvat viaţa. Mi s-a stricat căruţa în deşeuri şi mi-am rupt piciorul – uită-te la mine. Muream. Şi aşa am chemat un spirit al ţinuturilor sălbatice.

Ochii căpitanului se măriră când îl privi pe Karsa Orlong. — Acesta este un spirit?

— Cu siguranţă, răspunse Samar. — Unul care, desigur, nu cunoaşte obiceiurile noastre. Acel paznic de la poartă a acţionat în ceea ce acest spirit a perceput ca o manieră ostilă. Mai trăieşte?

Căpitanul dădu din cap. — Bătut fără sens, asta-i tot. Bărbatul a arătat apoi spre capetele tăiate. 'Ce sunt acelea?'

— Trofee, răspunse ea. — Demoni. Scăpaseră din propriul lor tărâm şi se apropiau de Ugarat. Dacă acest spirit nu i-ar fi ucis, ei ar fi coborât asupra noastră cu mare măcel. Şi fără un singur mag vrednic rămas în Ugarat, neam fi descurcat într-adevăr prost.

Căpitanul Inashan şi-a micşorat privirea asupra lui Karsa. — Poţi sămi înţelegi cuvintele?

— Până acum au fost destul de simpli, răspunse războinicul.

Căpitanul se încruntă. — Spune ea adevărul?

„Mai mult decât îşi dă seama, totuşi, chiar şi aşa, în povestea ei există neadevăruri.

Nu sunt un spirit. Sunt Toblakai,

cândva bodyguard al lui Sha'ik. Totuşi, această femeie s-a târguit cu mine asa cum ar face un spirit. Mai mult, ea nu ştia nimic de unde vin sau cine sunt, aşa că ar fi putut foarte bine să-şi imagineze că sunt un spirit al ţinuturilor sălbatice.

Vocile s-au ridicat atât în rândul gardienilor, cât şi în rândul cetăţenilor la numele Sha'ik, iar Samar a văzut o recunoaştere începătoare în expresia căpitanului. '

Toblakai, însoţitorul lui Leoman of the Flails. Poveştile despre tine au ajuns la noi. Arătă cu scimitarul spre blana care călărea pe umerii lui Karsa.

— Ucigaşul unui Soletaken, un urs alb. Călăul trădătorilor lui Sha'ik din Raraku. Se spune că ai ucis demoni cu o noapte înainte ca Sha'ik să fie ucis, adăugă el, cu ochii pe capetele putrezite şi bătute. — Şi, după ce a fost ucisă de Adjunct, ai plecat să înfrunţi armata Malazan – şi ei nu s-au luptat cu tine.

— Există ceva adevăr în ceea ce ai spus, spuse Karsa, cu excepţia cuvintelor pe care le-am schimbat cu malazanii..'.

— Unul de-al lui Sha'ik, spuse rapid Samar, simţind că războinicul era pe cale să spună ceva neînţelept, „cum am putut noi cei din Ugarat să nu te primim? Garnizoana Malazan a fost alungată din acest oraş şi chiar acum moare în Forţa Moraval, de cealaltă parte a râului, asediată fără nicio speranţă de ajutor.

— Te înşeli în asta, spuse Karsa.

Ea a vrut să-l lovească. Apoi, din nou, uite cum a ieşit ultima dată?

Bine, bou, du-te şi spânzură-te.

'Ce vrei să spui?' întrebă căpitanul Inashan.

— Rebeliunea a fost întreruptă, malazanii au reluat oraşele cu scorul. Vor veni şi ei aici, în cele din urmă. Îţi sugerez să faci pace cu garnizoana.

— Asta nu te-ar pune în pericol? întrebă Samar.

Războinicul şi-a descoperit dinţii. — Războiul meu s-a terminat. Dacă nu pot accepta asta/îi voi omorî pe toţi.

O afirmaţie scandaloasa, dar nimeni nu a râs. Căpitanul Inashan a ezitat, apoi şi-a învelit cimitarul, soldaţii săi urmând exemplul. „Am auzit de eşecul rebeliunii", â spus el. — Pentru malazanii din forţă, din păcate, s-ar putea să fie prea târziu. Sunt prinşi acolo de luni de zile. Şi nimeni nu a fost văzut pe pereţi de ceva vreme...

— Voi merge acolo, spuse Karsa. — Trebuie făcute gesturi de pace.

— Se spune, mormăi Inashan, că Leoman încă mai trăieşte. Că el conduce ultima armată şi a jurat că va lupta mai departe.

„Leoman îşi merge pe propria cale. Nu aş avea încredere în asta, dacă ai fi tu.

Sfatul nu a fost bine primit. Argumentele s-au ridicat, până când Inashan şi-a întors gărzile şi le-a redus la tăcere cu mâna ridicată. — Aceste probleme trebuie aduse la Falah'd. S-a confruntat din nou cu Karsa. — Vei sta noaptea asta la Inn of the Wood?

— O voi face, deşi nu este din

lemn, şi aşa ar trebui să se numească Hanul cărămizii.

Samar râse. — Poţi discuta despre asta cu proprietarul, Toblakai.

Căpitane, am terminat aici?

Inashan dădu din cap. — Voi trimite un vindecător să-ţi repare oiciorul, Samar Dev.

— În schimb, te binecuvântez pe tine şi pe rudele tale, căpitane.

„Eşti prea generos", a răspuns el cu o plecăciune.

Echipa a plecat. Samar se întoarse să privească uriaşul războinic. [1]

Toblakai, cum ai supravieţuit atât de mult în şapte oraşe?

S-a uitat în jos la ea, apoi a aruncat încă o dată sabia de piatră peste umăr. „Nu există nicio armură făcută care să reziste adevărului..."

— Când este susţinut de acea sabie?

— Da, Samar Dev. Mi se pare că nu durează mult până când copiii înţeleg asta. Chiar şi aici, în şapte oraşe. A împins porţile/

— Havok va avea nevoie de un grajd departe de alte fiare... cel puţin până când foamea îi va n potolită.

— Nu-mi place cum arată asta, mormăi Telorast, mişcându-se nervos.

' — Este o poartă, spuse Apsalar.

— Dar unde duce? întreba Curdle, clătinând neclar.

— Se duce afară, răspunse ea. — Pe Jen'rahb, în oraşul Ehrlitan. Aici mă duc.

„Atunci acolo mergem", a anunţat Telorast. „Sunt cadavre

acolo? Aşa sper. Corpuri cărnoase, sănătoase.

Ea se uită la cele două fantome.

— Intenţionaţi să furaţi cadavre pentru a vă adăposti spiritele? Nu sunt sigur că pot permite asta.

— Oh, nu am face asta, spuse Curdle. „Asta ar fi posesia şi asta e dificil, foarte dificil. Amintirile se scurg mainte şi înapoi, producând confuzie şi inconsecvenţă.

— Adevarat, spuse Telorast. ,'Şi suntem cei mai consecvenţi, nu-i aşa? Nu, draga mea, se întâmplă să ne plac trupurile. în apropiere. Ei... ne mângâie.

Tu, de exemplu. Sunteţi o mare mângâiere pentru noi, deşi nu vă ştim numele.

' — Apsâlar.

'Ea e moartă![1] Curdle ţipă. Către Apsalar: „Ştiam că eşti o fantomă!"

— Sunt numită după Stăpâna Hoţilor. Nu sunt ea în carne şi oase.

— Trebuie să spună adevărul, îi spuse Telorast lui Curdle. — Dacă vă amintiţi, Apsalar nu semăna deloc cu acesta. Adevăratul Apsalar era Imass, sau aproape Imass. Şi nu a fost foarte prietenoasă...

— Pentru că ai furat din cuierele ei de la tâmplă, spuse Curdle, zvârcolindu-se în mici nori de praf.

— Chiar şi înainte de atunci. Hotărât neprietenoasă, unde acest Apsalar, acesta de aici, e amabil. Inima ei este plină de căldură şi generozitate...

— Destul de'asta, spuse Apsalar, întorcându-se încă o dată către poartă. — După cum am

menţionat mai devreme, această poartă duce la Jen'rahb... pentru mine. Pentru voi doi, desigur, s-ar putea să vă conducă în tărâmul lui Hood. Nu sunt responsabil pentru asta, dacă vă aflaţi în faţa Poartei Morţii.

„Tărâmul lui Hood? Poarta Morţii? Telorast a început să se mişte dintr-o parte în alta, o mişcare ciudată despre care
Apsalar şi-a dat seama cu întârziere că se plimba, deşi fantoma se scufundase parţial în pământ, făcându-l să pară mai degrabă că vad. — Nu se teme de asta. Suntem prea puternici. Prea înţelept. Prea viclean.

— Am fost odată mari magi, spuse Curdle. „Necromanţi, Spiritwalkers, Conjurers, Wielders of Fell Holds, Masters of the Thousand Warrens..."

— Amantele, Curdle. Stăpânele celor Mii de Warrens.

— Da, Telorast. Stăpâne într-adevăr. La ce mă gândeam? Stăpâne frumoase, curbe, languide, sufoce, uneori sâcâioase...

Apsalar trecu pe poartă.

Ea a călcat pe moloz spart lângă fundaţiile unui zid prăbuşit. Aerul nopţii era rece, stelele ascuţite deasupra capului.

— si chiar şi Kallor s-a prepelit înaintea noastră, nu-i aşa, Telorast?

— O, da, s-a prepelit.

Apsalar coborî privirea şi se trezi flancată de cele două fantome. Ea a oftat. — înţeleg că ai ocolit tărâmul lui Hood.

— Mâinile neîndemânatice

care apucă, a adulmecat Curdle. — Am fost prea repede.

„Aşa cum ştiam că vom fi", a adăugat Telorast. 'Ce loc este acesta? Totul e stricat...

Curdle se urcă pe peretele fundaţiei. — Nu, te înşeli, Telorast, „ca de obicei. Văd clădiri dincolo. Ferestre luminate. însuşi aerul miroase a viaţă.

— Acesta este Jen'rahb, spuse Apsalar. „Centrul antic al oraşului, care sa prăbuşit cu mult timp în urmă sub propria greutate".

— Aşa cum trebuie să facă toate oraşele, în cele din urmă, observă Telorast, încercând să ridice un fragment de cărămidă. Dar mâna lui a alunecat ineficient prin obiect. — Oh, suntem cei mai inutili în acest tărâm.

Curdle îşi aruncă privirea spre însoţitorul său. „Avem nevoie de cadavre-"

'Ti-am spus inainte-'

— Nu te teme, Apsalar, răspunse Curdle pe un ton murmurător, nu te vom jigni în mod nejustificat. La urma urmei, trupurile nu trebuie să fie sensibile.

— Există echivalentul lui Hounds aici? întrebă Telorast.

Curdle pufni. — Câinii sunt sensibili, prostule!

— Numai prost!

— Totuşi, nu atât de prost încât să ne îndrăznim trucurile, nu-i aşa?

— Sunt imbrule aici? Stantarii? Luthuras – sunt luthuras aici? Cozi solzoase, lungi de prindere, ochi ca ochii liliecilor purlith...

— Nu, spuse Apsalar. — Niciuna dintre aceste creaturi. Ea se încruntă. — Cei pe care i-ai menţionat sunt de la Starvald Demelain.

O tăcere de moment din partea celor două fantome, apoi Curdle şerpui de-a lungul vârfului peretelui până când faţa lui ciudată a fost vizavi de Apsalar. Într-adevar?

Acum, asta e o coincidenţă ciudată...

— Cu toate acestea, vorbiţi limba Tiste Andii.

'Noi facem? E şi mai ciudat.

— Derutant, aprobă Telorast. — Noi... am presmpus că este limba pe care o vorbeai. Limba ta maternă, adica.

'De ce? Eu nu sunt Tiste Andii.'

'Nu, desigur că nu. Ei bine, mulţumesc Abisului care a fost curăţat.

Unde să mergem de aici?

— Sugerez, spuse Apsalar după o clipă de gândire, să rămâneţi aici. Am sarcini de îndeplinit în aceasta noapte şi nu sunt potrivite pentru companie.

— îţi doreşti ascuns, şopti Telorast, ghemuindu-se. — Am putea spune, stii. E ceva de hoţ la tine. Spirite înrudite, noi trei, cred. Un hoţ, da, şi poate ceva mai întunecat.

— Ei bine, desigur, mâi întunecat, spuse Curdle de pe perete. — Un slujitor al Shadowthrone sau Patronul Asasinilor. Va fi varsat sânge în această noapte, iar tovarăşul nostru muritor va face vărsarea. Ea este un asasin'şi ar trebui să ştim, după ce a

întâlnit nenumăraţi asasini în zilele noastre. Uită-te la ea, Telorast, are lame mortale secretate în jurul persoanei ei...

— Şi miroase a vin învechit.

— Rămâi aici, spuse Apsalar. 'Amândoi.'

— Şi dacă nu o facem? întrebă Telorast.

— Atunci îl voi informa pe Cotillion că ai scăpat, iar el îi va trimite pe câini pe urmele tale.

— Ne leagă de sclavie! Prinde-ne cu ameninţări! Curdle, am fost înşelaţi!

— **Să o omorâm şisă-i furăm trupul!**

— Să nu facem,' Curdle. Ceva la ea mă sperie. Bine, Apsalar, care nu este Apsalar, vom rămâne aici... o vreme. Până când vom fi siguri că eşti mort sau mai rău, atât timp vom rămâne aici.

— Sau până te întorci, a adăugat Curdle.

Telorast şuieră într-un mod ciudat de reptilian, apoi spuse: — Da, idiotule, asta ar fi cealaltă varianta.

— Atunci de ce nu ai spus asta?

— Pentru că este evident, desigur. De ce ar trebui să-mi pierd respiraţia menţionând ceea ce este evident? Ideea este că aşteptăm aici.'Acesta este ideea.

— Poate că este punctul tău de vedere, spuse Curdle târâtor, dar nu este neapărat al meu, nu că îmi voi pierde respiraţia explicându-ti ceva, Telorast.

— Întotdeauna ai fost prea evident, Curdle.

— Amândoi, spuse Apsalar. — Taci şi aşteaptă aici până mă întorc.

Telorast se prăbuşi de pietrele de temelie ale zidului şi îşi încrucişă braţele. — Da, da. Continua. Nu ne pasă.

Apsalar şi-a'făcut repede drum peste epava de piatră prăbuşită, intenţionând să pună cât mai multă distanţă mtre ea şi cele două fantome, înainte de a căuta traseul ascuns care, dacă totul ar merge bine, ar duce-o la victima ei. A blestemat sentimentalismul care a lăsat-o atât de slăbită de hotărâre, încât acum s-a trezit încătuşată cu două fantome nebune. Nu ar fi, ştia ea, să-i abandoneze. Lăsaţi în voia lor, probabil că ar dezlănţui haos asupra lui Ehrli'tan. Au muncit prea mult pentru' a o convinge de inofensivitatea lor şi, la urma urmei, au fost înlănţuiţi în Tărâmul Umbrei diritr-un motiv – un warren plin de creaturi întemniţate veşnic, dintre care puţine puteau pretinde cu adevărat nedreptate.

Nu exista o Casa Azath distinctă în Warrenul Umbrei şi, prin urmare, metode mai banale fuseseră folosite în negarea ameninţărilor. Sau aşa i s-a părut lui Apsalar. Practic, fiecare trăsătură permanentă din Shadow a fost trecută prin lanţuri care nu se pot rupe, iar cadavrele zăceau îngropate în praf, legate de acele lanţuri. Atât ea, cât şi Cotillion întâlniseră menhiruri, tumuli, copaci străvechi, ziduri de piatră şi bolovani, toate găzduind prizonieri fără nume – demoni, ascendenţi, revenanţi şi spectatori. în mijlocul unui cerc de piatră, trei dragoni

erau înlănţuiţi, după toate aparenţele exterioare morţi, totuşi carnea for nu s-a ofilit şi nu s-â putrezit, iar ochii înveliţi d'e praf, care au rămas deschişi. Acel loc groaznic fusese vizitat de Cotillion, iar un inie reziduu de nelinişte se agăţase de amintire – bănuia ea că acea înţâlnire fusese mai mult, dar nu toată viaţa lui Cotillion rămânea la îndemâna ei.

Se întrebă cine fusese responsabil pentru toate acele legături. Ce entitate necunoscută poseda o asemenea

¥ utere încât să copleşească trei dragoni? Atât de mult din ărâmul Umbrei i-a sfidat înţelegerea. Aşa cum a făcut-o cu Cotillion, bănuia ea.

Curdle şi Telorast vorbeau limba Tiste Andii. Cu toate acestea, a trădat cunoştinţele intime despre tărâmul draconean al lui Starvâld Demelain. O întâlniseră pe Stăpâna Hoţilor, care dispăruse din panteon cu mult timp în urmă, deşi/ dacă legendele din Darujhistan aveau vreun adevăr, ea reapăruse pentru scurt timp în urmă cu mai puţin de un secol, pentru a dispărea a doua oară.

' Ea a căutat să fure luna. Una dintre primele poveşti pe care i le spusese Crokus, după plecarea bruscă a lui Cotillion din mintea ei. O poveste cu aromă locală pentru a consolida cultul în regiune, poate. Ea a recunoscut o oarecare curiozitate. La urma urmei, zeiţa îi era omonimă. O Imass?

Nu există reprezentări iconice ale Stăpânei – ceea ce este destul de

ciudat, posibil o interdicţie impusă de temple. Care sunt simbolurile ei? O da. Urme de pasi. Şi un văl. Ea s-a hotărât să întrebe mai mult fantomele pe acest subiect.

În orice caz, era destul de sigură că Cotillion nu ar fi mulţumit că eliberase acele fantome. Shadowthrone ar fi furios. Toate acestea i-ar fi stimulat motivaţia. Am fost posedată o dată, dar nu mai. Mai servesc, dar cum îmi convine, nu ei.

Afirmaţii îndrăzneţe, dar ele erau tot ceea ce mai rămăsese ea de care putea să se ţină. Un zeu foloseşte, apoi aruncă. Instrumentul este abandonat, uitat.

Adevărat, se părea că Cotillion nu era la fel de indiferent ca majoritatea zeilor în această chestiune, dar în cât de mult putea avea încredere ea?

Sub lumina lunii, Apsalar a găsit poteca secretă care şerpuia printre ruine. Şi-a făcut drum de-a lungul ei, tăcută, folosind fiecare umbră disponibilă, până în inima Jen'rahb. Ajunge cu gândurile rătăcitoare. Trebuie să se concentreze, ca să nu devină victima acestei nopţi.

La trădări trebuia să se răspundă. Această sarcină era mai mult pentru Shadowthrone decât Cotillion, sau aşa explicase Patronul Asasinilor. Un scor vechi de rezolvat. Planurile erau aglomerate şi destul de confuze, iar situaţia respectivă se înrăutăţea, dacă agitaţia lui Shadowthrone de mai târziu era vreun indiciu. Ceva din acea nelinişte se întinsese pe Cotillion. Au fost mormăieri despre

o altă convergenţă de puteri.

Mai vast decât oricare din cele care se întâmplase înainte şi, într-un fel, Shadowthrone era în centrul acesteia. Totul.

A venit în vederea domului scufundat al templului, singura structură aproape completă atât de departe în Jen rahb. Ghemuită m spatele unui bloc masiv ale cărui suprafeţe erau pline de glife arcane, ea se aşeză înapoi şi studie apropierea. Erau posibile linii de' vedere din nenumărate direcţii. Ar fi destul de o provocare dacă observatorii ar fi' fost poziţionaţi să păzească intrarea ascunsă în acel templu. Trebuia' să presupună că acei observatori erau acolo, secretaţi în crăpături şi fisuri din toate părţile.

în timp ce privea, a prins mişcare, ieşind din tâmplă şi îndepărtându-se pe furiş spre stânga ei'. Prea îndepărtat pentru a distinge orice detaliu. În orice caz, un lucru era clar. Păianjenul era în inima cuibului său, primind şi trimiţând agenţi. Ideal. Cu noroc, santinelele ascunse aveau să presupună că ea era unul dintre acei agenţi, cu excepţia cazului în care, bineînţeles, nu existau anumite căi pe care trebuie să le folosiţi, un model modificat în fiecare noapte.

O altă variantă a existat. Apsalar a scos eşarfa lungă şi subţire cunoscută sub numele de telab şi şi-a înfăşurat-o î'n jurul capului până când numai ochii i-aii rămas expuşi. Şi-a scos cuţitele din teacă, a petrecut douăzeci de bătăi ale inimii studiind traseul pe care avea să-l

urmeze, apoi s-a aruncat înainte. O trecere rapidă a păstrat ^elementul neaşteptat şi a făcut din ea o ţintă mai dificilă. În timp ce alerga peste dărâmături, a aşteptat pocnetul greu al unei arbalete, zgomotul certurii în' timp ce tăia aerul. Dar nu a venit niciunul. Ajungând la templu, ea văzu crăpătura fisurată care servea drept intrare şi se îndreptă spre ea.

S-a strecurat în întuneric, apoi a făcut o pauza.

Pasajul mirosea a sânge.

Aşteptând ca ochii ei să se adapteze, ea şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat.

Nimic. Acum putea distinge coridorul înclinat din faţă. Apsalar se îndreptă înainte, oprit la marginea unei camere mai mari. Un cadavru zăcea pe podeaua prăfuită, în mijlocul unei bălte de sânge care se răspândea. La capătul opus al camerei era o perdea, trasă peste pragul unei usi. În afară de corp, în cameră se vedeau câteva piese de mobilier modest. Un brazier turnat împodobit, lumină portocalie. Aerul era amar de moarte şi fum.

Ea s-a apropiat de cadavru, cu ochii pe pragul cu perdele. Simţurile ei i-au spus că nu era nimeni în spate, dar dacă greşea, atunci greşeala s-ar putea dovedi fatală. Ajungând la silueta mototolită, a învelit un cuţit, apoi a întins mâna şi a tras cadavrul pe spate. Suficient'pentru a-i vedea faţa.

Mebra. Se părea că cineva îi făcuse treaba pentru ea.

O mişcare m aer în spatele ei. Apsalar se aplecă şi se rostogoli' la

stânga ei, când o stea aruncătoare fulgeră peste ea, făcând o gaură prin perdea. Recăpătându-şi picioarele ghemuite, se îndreptă spre pasajul exterior.

Unde o siluetă îmbrăcată în haine gri strâmte a păşit în cameră. Mâna sa stângă înmănuşată ţinea o altă^ stea de fier, cu marginile multiple sclipind de otravă. în mâna dreaptă avea un cuţit kethra, cu cârlig si cu lamă lată. Un telab ascundea trăsăturile asasinului, dar în jurul ochilor săi întunecaţi era o masă de tatuaje gravate în alb pe pielea neagră.

Ucigaşul se îndepărtă de prag, cu ochii aţintiţi pe Apsalar.

Femeie proastă, şuieră o voce de bărbat, cu Ehrlii accentuate.

— Clanul de Sud al Semk, spuse Apsalar. — Eşti departe de casă.

— Nu trebuiau să fie martori. Mâna lui stângă a fulgerat.

Apsalar se răsuci. Steaua de fier trecu cu bici pe lângă peretele din spatele ei.

Semk s-a repezit în spatele aruncării. El a tăiat şi s-a încrucişat cu mana stânga pentru a-i bate deoparte braţul de cuţit, apoi a împins cu kethra, căutându-i abdomenul, după care avea sa sfâşie lama într-o tăietură care se scurge. Nici unul nu a reuşit.

Chiar dacă se legăna'cu braţul stâng, Apsalar păşi în dreapta ei.

Călcâiul mâinii lui trosni puternic de şoldul ei. Mişcarea ei departe de kethra i-a forţat pe Semk să încerce să urmărească cu arma.

Cu mult înainte ca el să ajungă

la ea, ea îşi bătuse cuţitul între coaste, vârful străpungandu-i spatele inimii.

Cu un geamăt sugrumat, Semk s-a lăsat, a alunecat de pe lama cuţitului şi a căzut pe podea. A oftat ultima suflare, apoi a rămas nemişcat.

Apsalar şi-a curăţat arma peste coapsa bărbatului, apoi a început să-i taie hainele. Tatuajele au continuat, acoperind fiecare parte a lui.

O trăsătură destul de comună printre războinicii Clanului Sud, dar stilul nu era Semk. Scriptul arcan se înfăşură pe membrele musculoase ale asasinului, asemănător cu sculptura pe care o văzuse în ruinele din afara templului.

Limba Primului Imperiu.

Cu suspiciune crescândă, ea a răsturnat cadavrul pentru a dezvălui spatele.

Şi am văzut un petic întunecat, aproximativ dreptunghiular, peste omoplatul drept al lui Semk. Acolo unde fusese odată numele bărbatului, înainte de a fi ascuns ritualic.

Acest om fusese un preot al celor fără nume.

O, Cotillion, nu-ţi va plăcea deloc asta.

'Bine?[1]

Telorast ridică privirea. 'Deci ce?'

— Este o drăguţă.

— Suntem mai drăguţi.

Curdle pufni. — Momentan, ar trebui să nu fiu de acord.

'În regulă. Dacă îţi place tipul întunecat, mortal.

— Ceea ce întrebam, Telorast, este dacă rămânem cu ea.

— Dacă nu, Edgewalker va fi foarte nemulţumit de noi, Curdle. Nu vrei asta, nu? A mai fost nemulţumit de noi sau ai uitat?

'Amenda! Nu trebuia să aduci în discuţie asta, nu-i aşa? Deci s-a hotărât. Rămânem cu ea.

— Da, spuse Telorast. — Până când vom găsi o modalitate de a scăpa din încurcătura asta.

— Adică să-i înşeli pe toţi?

'Desigur.'

— Bine, spuse Curdle, întinzându-se de-a lungul zidului ruinat şi privind stelele ciudate. — Pentru că îmi vreau tronul înapoi.

'La fel şi eu.'

Curdle a adulmecat. 'Oameni morţi. Proaspăt.'

'Da. Dar nu ea.

'Nu, nu ea.' Fantoma a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Atunci nu doar drăguţă.

— Nu, încuviinţă Telorast sumbru, nu doar drăguţă.

Capitolul doi

Trebuie luat ca dat că un bărbat care se întâmplă să fie cel mai puternic, cel mai teribil şi mai mortal vrăjitor din lume, trebuie să aibă o femeie lângă el.

Dar nu rezultă, copiii mei, că o femeie de proporţii similare are

nevoie de un bărbat la ea.

Acum, cine vrea să fie tiran?

Stăpâna Wu

Malaz City School of Waifs and Urchins 1152 Somnul lui Burn Nesubstanţial, dispărând şi dispărut din vedere, înfumurat şi înţepător, Ammanas se agita pe străvechiul Tron al Umbrei.' Ochi ca hematitul lustruit erau aţintiţi pe silueta zgârietă care stătea în faţa ei. O siluetă al cărei cap era fără păr, cu excepţia unei încurcături sălbatice, gri şi negru, peste urechi şi în jurul spatelui craniului subtil deformat.

Şi sprâncene gemene care rivalizau cu franjuri în capr'iţie haotică, gândaci şi înnoduri pentru a se potrivi cu corp de corp de emoţii derutant şi neliniştitor de pe chipul ridat de sub ele.

Subiectul mormăia, nutocmai pe gura: „Nu este atât de înspăimântător, nu-i aşa? înăuntru şi afară, dincolo şi mai departe, aici şi în altă parte, o' apariţie şovăitoare a intenţiei şovăitoare şi poate a intelectului şovăitor – mai bine să nu-l las să-mi citească gândurile – uită-te sever, nu, atent, nu, mulţumit! Nu aşteptaţi. îngrozit. îngrozit. Nu, cu uimire. Da, cu uimire. Dar nu pentru mult timp, e obositor. Arata plictisit. Doamne, la ce mă gândesc?

Orice altceva în afară de plictisit, oricât de plictisitor ar fi, ce-i cu el privindu-mă de sus, iar eu privindu-mă la el şi la Cotillion acolo, cu braţele încrucişate, rezemat de acel perete şi zâmbind – ce fel de public este el? Cel mai rău tip, spun eu. La ce mă gândeam?

Ei bine, cel puţin mă gândeam. Mă gândesc, de fapt, şi s-ar putea presupune că Shadowthrone face acelaşi lucrú, presupunând, desigur, că creierul lui nu s-a scurs, din moment ce nu este altceva decât umbre, aşa că ce îl ţine? Ideea este că sunt bine sfătuit să-mi reamintesc, aşa cum fac acum, ideea este că m-a chemat. Şi aşa iătă-mă. Servitor de drept. Loial. Ei bine, mai mult saú mai puţin loial. Demn de încredere. De cele mai multe ori. Modest'şi respectuos, întotdeauna. Pentru toate aparenţele exterioare, şi ceea ce este exterior în aparenţă este tot ceea ce contează'în această lume şi în orice altă lume. Nu-i aşa? Zâmbet! Grimasă. Arata de ajutor, plină de speranţă. Hârâit, hirsut, întâmplător. Stai, cum arată cineva întâmplător? Ce fel de expresie trebuie să fie aceea? Trebuie să mă gândesc la asta. Dar nu acum, pentru că asta nu este o întâmplare, ci o împrejurare...

'Tăcere.[1]

'Lordul meu? Nu am spus nimic. Oh, cel mai bine aruncă o privire acum şi gânaeşte-te la asta.

Nu am spus nimic. Tăcere. Poate face o observaţie? Da, asta trebuie să fie. Priveşte înapoi, acum, cu respect şi spune cu voce tare: Într-adevăr, domnul meu. Tăcere. Acolo. Cum reacţionează? Asta e apoplexie în creştere? Cum se poate spune, cu toate acele umbre? Acum, dacă m-aş aşeza pe acel tron...

— Iskaral Pust!

'Da Domnul meu?'

'M-am hotarat.'

'Da Domnul meu? Ei bine, dacă a

decis ceva, de ce nu o spune pur şi simplu?

— M-am hotărât, Iskaral Pust...

— Mai face ceva! Da Domnul meu?'

— Că tu... Shadowthrone făcu o pauză şi păru să-şi treacă o mână peste ochi. — Vai... adăuga el într-un murmur, apoi se îndreptă. — Am decis că va trebui să faci.

'Lordul meu? îndepărtaţi ochii! Acest zeu este nebun. Slujesc un zeu nebun!

Ce fel de expresie garantează asta?

'Merge! Pleacă de-aici!'

Iskaral Pust se înclină. — Desigur, milord. Imediat!' Apoi se ridica, aşteptând. Privind în jur, o privire rugătoare către Cotillion. 'Am fost chemat! Nu pot pleca pâna nu mă eliberează acest idiot de pe tron! Cotillion înţelege – asta ar putea fi distracţie în acei ochi îngrozitor de reci – oh, de ce nu spune ceva? De ce nu-şi aminteşte de această pată blajină de pe acest tron...

Un mârâit de la Ammanas şi Marele Preot al Umbrei, Iskaral Pust, a dispărut.

Shadowthrone rămase apoi nemişcat o vreme, înainte de a-şi întoarce încet capul pentru a-l privi pe Cotillion. 'La ce te uiţi?' el a cerut.

— Nu prea mult, răspunse Cotillion. — Ai devenit destul de nesubstanţial în ultimul timp.

^ 'Asa imi place.' S-au studiat unul pe altul pentru o clipă. — In regulă, sunt puţin întinsă! Ţipătul a

răsunat, iar zeul s- a domolit. — Crezi că va ajunge acolo la timp?

'Nu.[1]

— Crezi că, dacă o face, va fi suficient?

'Nu.'

'Cine te-a intrebat!?'

Cotillion a privit cum Ammanas clocotea, se agita şi se zvârcoli pe tron. Apoi Lord of Shadow a căzut nemişcat şi a ridicat încet un singur deget grăbit. 'Am o idee.'

— Şi te voi lăsa pe tine, spuse Cotillion, împingându-se de perete. — Mă duc la o plimbare.

Shadowthrone nu răspunse.

Privind peste el, Cotillion văzu că dispăruse. — Oh, murmură el, a fost o idee bună.

Ieşind din Shadowkeep, se opri pentru a studia peisajul de dincolo. Avea obiceiul să se schimbe dintr-o clipă, deşi nu atunci când cineva se uita de fapt, ceea ce, presupunea el, era un har mântuitor. O linie de dealuri împădurite la dreapta, rigole şi râpe direct în faţă şi un lac fantomatic la stânga, pe care călăreau o jumătate de duzină de corăbii cu vele gri m depărtare. Demonii Artorallah au plecat să atace satele de coastă din Aptoria, bănuia el. Era rar să găseşti regiunea lacului apărând atât de aproape de fortificaţie, iar Cotillion simţi un moment de nelinişte. Demonii acestui tărâm păreau să facă puţin mai múlt decât să aştepte timpul lor, acordând puţină atenţie lui Shadowthrone şi făcând mai mult sau mai puţin' ce le plăcea. Ceea ce presupunea, în general, valva, atacuri fulgere asupra vecinilor şi

jefuiri.

Ammănas putea bine să le comandă, dacă ar fi vrut aşa. Dar nu a făcut-o niciodată, poate că nu doreşte să testeze limitele loialităţii lor. Sau poate doar preocupat de o altă îngrijorare. Cu schemele lui.

Lucrurile nu erau bine. Puţin întins, eşti, Ammanas? Nu sunt surprins. Cotillion putea 'să simpatizeze şi aproape că a făcut-o. Pe moment, înainte de a-şi aminti ca Ammanas îşi invitase majoritatea riscurilor asupra sa. Şi, prin extensie, şi asupra mea.

Caile din faţă erau înguste, întortocheate şi perfide. Necesită precauţie maximă la fiecare j>as măsurat.

Aşa sa fie. La urma urmei, am făcut asta înainte. Şi a reuşit. Desigur, de data aceasta era mult mai mult în joc. Prea mult, poate.

Cotillion porni spre terenul spart din faţa lui. Două mii de paşi, iar în faţa lui era o poteca care ducea într-un sifon. Umbrele se învârteau între pereţii aspri de stâncă. Reticent să se despartă în timp ce mergea pe pistă, ei au alunecat ca algele marine în adâncuri puţin adânci în jurul picioarelor lui.

Atât de multe din acest tărâm îşi pierduseră... locul care îi revenea. Confuzia a declanşat un tumult fierbinte în buzunarele unde se adunau umbrele. Strigăte slabe îi şopteau la urechi, parcă de la mare distanţă, glasul mulţimilor înecându-se. Sudoarea îi curgea fruntea lui Cotillion, iar el şi-a grăbit pasul până a trecut de dolină.

Poteca a înclinat în sus şi în cele

din urmă sa deschis pe un platou larg.

În timp ce păşi cu pasi mari în limpede, cu ochii aţintiţi pe un inel îndepărtat de pietre în picioare, a simţit o prezenţă lângă el şi s-a întors pentru a vedea o creatură maltă, scheletică, îmbrăcată în zdrenţe, mergând la ritmul lui. Nu suficient de aproape pentru a întinde mâna şi atinge, dar prea aproape pentru confortul lui Cotillion. — Edgewalker. A trecut ceva timp de când te-am văzut ultima oara.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine, Cotillion. Merg pe jos-[1]

— Da, ştiu, intervinu Cotillion, mergi pe cărări nevăzut.

'De tine. Hounds nu împărtăşesc eşecul tău.

Cotillion se încruntă la creatură/ apoi se uită înapoi,
pentru a-l vedea pe Baran la treizeci de paşi înapoi, păstrându-şi distanţa. Cap masiv până la pământ, cu ochii strălucitori'în vânătăi. — Eşti urmărit.

— îmi imaginez că îi distrează, spuse Edgewalker.

Au continuat o vreme, apoi Cotillion a oftat. — M-ai căutat? el a intrebat. 'Ce vrei?

'De la tine? Nimic. Dar văd destinaţia ta şi aşa aş fi martor.

— Martor la ce?

— Conversaţia ta iminentă.

Cotillion se încruntă. — Şi dacă aş prefera să nu fii martor?

Faţa scheletică avea un rânjet permanent, dar într-un fel părea să se lărgească uşor. — Nu există intimitate în Shadow, uzurpator.

Uzurpator. Aş fi ucis de mult acest nenorocit dacă nu era deja mort. De mult.

— Nu sunt inamicul tău, spuse Edgewalker, ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Cotillion. 'Nu încă.'

„Avem duşmani mai mult decât destui aşa cum este. în consecinţă, a continuat Cotillion, nu ne dorim mai mult. Din păcate, din moment ce nu avem cunoştinţe cu privire la scopul tău sau motivaţiile tale, nu putem prezice ce te-ar putea jigni. Deci, în interesul păcii dintre noi, luminează-mă.

— Asta nu pot face.

— Nu se poate sau nu?

— Eşecul este al tău, Cotillion, nu al meu. Al tău şi al lui Shadowthrone.'

— Ei bine, este convenabil.

Edgewalker păru să ia în considerare observaţia sardonica a lui Cotillion pentru o clipă, apoi dădu din cap. 'Da, este.'

De mult...

S-au apropiat de pietrele în picioare. Nu a mai rămas nici măcar un buiandrug pentru a trece inelul, doar moloz împrăştiat pe pante, de parcă o detonaţie străveche din inima cercului ar fi explodat structura masivă – chiar şi pietrele verticale erau toate înclinate spre exterior, ca petalele unei flori. .

— Acesta este un loc neplăcut, spuse Edgewalker, în timp ce se îndreptau spre dreapta pentru a lua abordarea formală, un bulevard mărginit de copaci joase, putrezici, fiecare stând răsturnat, cu rădăcinile rămase strângând aerul.

Cotillion a ridicat din umeri. —

Cam la fel de neplăcut ca oriunde în acest tărâm.

— S-ar putea să crezi asta, având în vedere că nu ai niciuna dintre amintirile pe care le am. Evenimente groaznice, cu multă vreme în urmă, dar ecourile rămân.

— Mai rămâne puţină putere reziduală aici, spuse Cotillion în timp ce se apropiau de cele două pietre cele mai mari şi mergeau între ele.

'Asta e adevarat. Desigur, nu este cazul la suprafaţă.

'Suprafaţa? Ce vrei să spui?'

— Pietrele în picioare sunt întotdeauna pe jumătate îngropate, Cotillion. Iar creatorii au fost rareori ignoranţi de semnificaţia acestui lucru. Lumea de peste şi lumea interlopă.

Cotillion se opri şi aruncă o privire înaj>oi, studiind copacii răsturnaţi de pe bulevard. — Şi aceasta manifestare pe care o vedem'aici este dată lumii interlope?

'Într-un fel de a spune.'

— Manifestarea supralumului poate fi găsită în alt tărâm? Unde s-ar putea vedea un mei de pietre care se înclină spre interior şi copaci cu partea dreaptă în sus?

— Presupunând' că nu sunt complet îngropate sau erodate până acum.

Acest cerc este foarte vechi.

Cotillion se întoarse din nou şi îi observă j>e cei trei dragoni vizavi de ei, fiecare la baza unei pietre m picioare, deşi lanţurile lor masive se întindeau în^ pământul aspru, mâi degrabă decât în stânca deteriorată. încătuşat la gat şi la cele patru

membre, cu un alt lanţ înfăşurat întins în spatele umerilor şi aripilor fiecărui dragon. Fiecare lanţ tras atât de strâns încât să împiedice orice mişcare, nici măcar o ridicare a capului. — Acesta, spuse Cotillion într- un murmur, este aşa cum ai spus, Edgewalker. Un loc neplăcut. Am uitat.

— Uiţi de fiecare dată, spuse Edgewalker. — Depăşit de fascinaţia ta. Aceasta este puterea reziduală în acest cerc.

Cotillion îi aruncă o privire rapidă. — Sunt vrăjită?

Creatura slabă ridica din umeri într-un zgomot slab de oase. „Este o magie fără scop dincolo de ceea ce realizează. Fascinaţie... şi uitare.

— Am probleme să accept asta. Orice vrăjitorie are un scop dorit.

încă o ridicare din umeri. „Le este foame, dar nu pot să se hrănească".

După o clipă, Cotillion dădu din cap. — Vrăjitoria aparţine dragonilor, atunci. Ei bine, pot accepta asta. Totuşi, cum rămâne cu cercul în sine? i-a murit puterea? Daca da, de ce sunt încă legaţi aceşti dragoni?

— Nu a murit, pur şi simplu nú acţionează în vreun fel asupra ta, Cotillion. Nu eşti intenţia lui.'

'Destul de bine.' Se întoarse în timp ce Baran pătrunde în vizor, legănându-se larg pentru a evita atingerea lui Edgewalker, apoi fixându-şi atenţia asupra dragonîîor.

Cotillion şi-a văzut hacklele înţepenindu-se. — Poţi să- mi răspunzi la asta, îi spuse lui

Edgewalker, de ce nú vor vorbi cu mine?

— Poate că încă nu ai spus nimic care să merite un răspuns.

'Eventual. Care crezi că va fi răspunsul, atunci, dacă vorbesc despre libertate?

— Sunt aici, spuse Edgewalker, să descopăr asta pentru mine.

— îmi poţi citi gândurile? întrebă Cotillion cu o voce scăzută.

Capul uriaş al lui Baran se întoarse încet pentru a-l privi pe Edgewalker. Houndul făcu un singur pas mai aproape de creatură.

— Nu am o astfel de omniscienţă, răspunse calm Edgewalker, părând să nu bage în seamă atenţia lui Baran. — Deşi unuia ca tine ar putea părea aşa. Dar am existat de vremuri peste socoteala ta, Cotillion.' Toate modelele îmi sunt cunoscute, pentru că au fost jucate de nenumărate ori înainte. Având în vedere ceea ce ne apropie pe toţi, nu a fost greu de prezis. Mai ales având în vedere preşt'iinţa ta neobişnuită. Gropile moarte care erau ochii lui Edgewalker păreau să-l studieze pe Cotillion. — Bănuieşti, nu-i aşa, că dragonii sunt în centrul a tot ce va veni?

Cotillion făcu un semn către lanţuri. — Probabil că ajung până în lumea de deasupra? Şi ce warren este?

Tu ce crezi?[1] a contracara Edgewalker.

— încearcă să-mi citeşti mintea.

‘Nu pot.[1]

— Deci, eşti aici pentru că eşti disperat să ştii ce ştiu eu, sau chiar ce bănuiesc.

Tăcerea lui Edgewalker a fost un răspuns suficient la acea întrebare. Cotillion zâmbi. — Până la urmă, cred că nu voi face niciun efort să comunic cu aceşti dragoni.

— Dar o vei face în cele din urmă, răspunse Edgewalker. — Şi când o vei face, voi fi aici. Aşadar, la ce îţi foloseşte să taci'acum?

— Ei bine, pentru a te irita, presupun.

„Am existat cu epoci dincolo de tine..."

— Deci ai mai fost iritat înainte, da, ştiu. Şi va fi din nou, fără îndoială.

— Fă efortul tău, Cotillion. în curând, dacă nu acum. Dacă vrei să supravieţuieşti, ceea ce urmează.

‘în regulă. Cu condiţia să-mi spui numele acestor dragoni.

Un răspuns clar reticentă: „Aşa cum doriţi..."

— Şi de ce au fost întemniţaţi'aici şi de către cine.

— Asta nu pot face.

S-au studiat unul pe celălalt, apoi Edgewalker a înclinat capul şi a observat: — Se pare că suntem într-un impas, Cotillion. Care este decizia ta?'

‘Foarte bine. Voi lua ceea ce pot primi.

Edgewalker s-a confruntat cu cei trei dragoni. — Acestea sunt din sângele curat.

Eleint. Ampelas, Kalse şi Eloth. Crima lor a fost... ambiţia. Este o crimă destul de comună. Creatura se întoarse înapoi spre Cotillion.

„Poate endemic"

Ca răspuns la acea judecată voalată, Cotillion a ridicat din umeri. Se apropie de fiarele închise. — Presupun că mă auzi, spuse el cu voce joasă. „Se apropie un război. La doar câţiva ani distanţă. Si, bănuiesc, va atrage în lupta sa practic fiecare ascendent din toate tărâmurile. Trebuie să ştiu, dacă eşti eliberat, de ce parte vei lupta.

S-a lăsat tăcere pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi o voce răbufni în mintea lui Cotillion. — Vii aici, uzurpator, în căutarea aliaţilor.

O a aoua voce a tăiat, aceasta distinct feminin: „Legat de recunoştinţă pentru că ne-a eliberat. Dacă m-aş negocia din poziţia ta, aş fi nebun să sper la loialitate, la încredere.

— Sunt de acord, spuse Cotillion, că aceasta este o problemă. Probabil că vei sugera să te eliberez înainte să ne târguim.

— Este corect, spuse prima voce.

— Vai, nu sunt atât de interesat să fiu corect.

— Te temi că te vom devora?

— în interesul conciziei, spuse Cotillion, şi înţeleg că amabilul tău se bucură de concizie.

Al treilea dragon a vorbit atunci, cu o voce grea şi profundă: — Eliberarea noastră maiintâi ne-ar scuti, într- adevăr, de efortul de a negocia apoi. In plus, ne este foame.

— Ce te-a adus pe acest tărâm? întrebă Cotillion.

Nu a existat niciun răspuns.

Cotillion oftă. — Voi fi mai

înclinat să te eliberez – presupunând că pot – dacă am motive să cred că închisoarea ta a fost nedreaptă.

Femeia dragonul a întrebat: „Şi tu presupui că iei acea decizie?"

„Acesta nu pare a fi momentul potrivit pentru a fi ticălos", a răspuns el exasperat. „Ultima persoană care a făcut această judecată în mod clar nu te-a găsit în favoarea ta şi a putut face ceva în privinţa asta. Aş n crezut că toate aceste secole în lanţuri v-ar fi determinat pe voi trei să vă reevaluaţi motivaţiile. Dar se pare că singurul tău regret este că ai fost inegal cu ultima entitate care a presupus să te judece.

— Da, spuse ea, este un regret. Dar nu este singurul nostru.

'În regulă. Să-i auzim pe unii dintre ceilalţi.

„Că Tiste Andii care au invadat acest tărâm au fost atât de amănunţi în distrugerea lor", a spus al treilea dragon, „şi atât de absoluţi în insistenţa lor încât tronul să rămână ne revendicat".

Cotillion trase o respiraţie lentă şi lungă. Îşi aruncă o privire înapoi către Edgewalker, dar apariţia nu spuse nimic. „Şi ce", a întrebat el pe dragoni, „le-a stimulat atât zelul?"

— Răzbunarea, desigur. Şi Anomandaris.

— Ah, cred că acum pot presupune că ştiu cine v-a întemniţat pe cei trei.

„Aproape că ne-a ucis", a spus femeia dragon. — O reacţie excesivă din partea lui. La urma urmei, mai bine Eleirit pe Tronul Umbrei decât

un alt Tiste Edur, sau mai rău, un uzurpator.

— Si cum ar fi Eleint să nu fie uzurpatori?

— Pedanteria ta nu ne impresionează.

— Toate acestea au fost mainte sau după Destrămarea Tărâmului?

— Asemenea distincţii sunt lipsite de sens. Despărţirea continuă până în zilele noastre şi, în ceea ce priveşte forţele care au conspirat pentru â declanşa evenimentul groaznic, acestea au rost multe şi variate. C'a un pachet de enkar'al care se închide pe o drypthara rănită. Ceea ce este vulnerabil atrage... hrănitori.[1]

— Aşadar, spuse Cotillion, dacă ai fi eliberat, ai căuta din nou 'Tronul Umbrei. Numai că de data aceasta, cineva ocupă acel tron.

„Veridicitatea acestei afirmaţii este supusă dezbaterii", a spus dragonul feminin.

— O chestiune de semantică, a adăugat primul dragon. Umbre aruncate de umbre.

— Crezi că Ammanas stă pe tronul umbră greşit.

— Adevăratul tron nu se află nici măcar' în acest fragment de Emurlahn.

Cotillion îsi încrucisă braţele si zâmbi. — Si Ammanas este?

Dragonii nu spuseră nimic şi el simţi, cu mare satisfacţie, neliniştea lor bruscă.

— Asta, Cotillion, spuse Edgewalker în spatele lui, este o distincţie curioasă. Sau pur şi simplu eşti necinstit?

— Nu pot să-ţi spun, spuse Cotillion, cu un zâmbet slab.

Femeia balaurului a spus: „Eu sunt Eloth, Stăpâna
iluziilor – înseamnă pentru tine – şi Mockra şi Thyr. Un
modelator de sânge. Tot ce mi-a cerut K'rul, am făcut. Şi acum te închipui sa-mi pui la îndoială loialitatea?

— Ah, spuse Cotillion, dând din cap, atunci înţeleg că eşti conştient de războiul iminent. Sunteţi la curent şi cu zvonurile despre întoarcerea lui K'rul?

— îi creşte sângele bolnav, spuse al treilea dragon. „Eu sunt Ampefas, care a modelat Sângele pe cărările lui Emurlahn. Vrăjitoria mânuită de Tiste Edur s-a născut din voinţa mea – acum înţelegi, Uzurpatorule?

— Că dragonii sunt predispuşi la pretenţii grandioase şi la sentinţă? Da, chiar înţeleg, Ampelas. Şi acum ar trebui să presupun că pentru fiecare dintre warrens, Bătrân şi nou, există un dragon corespunzător?

Sunteţi aromele sângelui lui K'rul? Dar dragonii Soletaken' cum ar fi Anomandaris şi, mai relevant, Scabandari Bloodeye?

— Suntem surprinşi, spuse primul dragon după o clipă, că ştii numele asta.

' — Pentru că l-ai omorât de mult?

— O proastă presupunere, Uzurpatorule, mai săracă pentru asta ai dezvăluit amploarea ignoranţei tale. Nu, nu l- am ucis noi. în orice caz, sufletul lui rămâne viu, deşi chinuit. Cel al cărui pumn i-

a zdrobit craniul şi i-a distrus corpul, nu ne este supus, nici, bănuim, nimănui în afară de ea msăşi.

— Atunci eşti Kalse, spuse Cotillion. — Şi ce cale pretindeţi?

„Pretenţiile grandioase le las rudelor mele. Nu am nevoie să te impresionez, uzurpator. În plus, mă bucur să aflu cât de puţin înţelegi.

Cotillion a ridicat din umeri. — întrebam despre Soletaken. Scabandari, Anomandaris, Osserc, Olar Etnii, Draconus-[1]

Edgewalker a vorbit în spatele lui: „Cotillion, cu skjuranţă ai bănuit până acum că aceşti trei dragoni au cautat Tronul Umbrei din motive onorabile?"

— Pentru a-l vindeca pe Emurlahn, da, Edgewalker, înţeleg asta.

— Şi nu asta cauţi şi tu?

Cotillion se întoarse să privească creatura. 'Este?[1]

Edgewalker a părut surprins pentru o clipă, apoi, înclinând uşor capul, a spus: „Nu vindecarea te preocupă, ci cine va sta pe Tron după aceea".

— După cum înţeleg lucrurile, răspunse Cotillion, odată ce aceşti dragoni au făcut ceea ce le-a cerut K'rul, au fost obligaţi să se întoarcă la Starvald Demelain. Ca surse de vrăjitorie, nu li se putea permite să interfereze sau să rămână activi pe tărâmuri, ca nu cumva vrăjitoria să nu mai fie previzibilă, ceea ce, la rândul său, ar alimenta Haosul – inamicul etern în această mare schemă. Dar Soletaken s-a dovedit a fi o problemă. Ei au posedat sângele lui Tiam şi, odată cu el, marea

putere a Eleinţului. Cu toate acestea, puteau călători dupa bunul plac. Ar putea interveni şi au făcut-o. Din motive evidente. Scabanclari a fost iniţial Edur şi aşa a devenit campionul lor...

— După uciderea liniei regale Edur! spuse Eloth cu un şuierat. [1]

După ce a vărsat sânge draconean în inima lui Kurald Emurlahn! După ce a deschis prima rană mortală asupra acelui warren! Ce credea el că sunt porţile?

— Tiste Andii pentru Anomandaris' continuă Cotillion. 'Tiste Liosan pentru Osserc. The T'lan Imass pentru Olar Ethil. Aceste legături şi loialităţile născute din ele sunt evidente. Draconus este mai mult un mister, desigur, din moment ce a fost p>lecat de mult timp...

— Cel mai ocarât dintre toţi! Eloth ţipă, vocea umplând craniul lui Cotillion, astfel încât acesta tresări.

Făcând un pas mapoi, ridică o mână. — Scuteşte-mă, te rog.^Nu mă interesează cu adevărat toate astea/sincer să fiu. În afară de a descoperi dacă a existat duşmănie între Eleint şi Soletaken. Se pare că există, cu posibila excepţie a lui Silanah...

— Sedus de farmecele lui Anomandaris, se răsti Eloth. „Şi cererile nesfârşite ale lui Olar Ethil..."

— Pentru a aduce foc în lumea Imass, spuse Cotillion. — Căci acesta este aspectul ei, nu-i aşa? Al tău?

Ampelas observă: — Nu este atât

de neînţelegător pe cât ai crezut, Kalse.

— Apoi, din nou, continuă Cotillion, şi tu revendică Thyr, Eloth. Ah, asta a fost deştept din partea lui K'rul, care te-a forţat să împărţiţi puterea.

— Spre deosebire de Tiam, spuse Ampelas, când suntem ucişi, rămânem morţi.

„Ceea ce mă duce la ceea ce am cu adevărat nevoie să înţeleg. Zeii Bătrâni.

Nu sunt pur şi simplu dintr-o lume, nu-i aşa?

'Desigur că nu.[1]

— Şi de cât timp există?

„Chiar şi atunci când întunericul a domnit singur", a răspuns Ampelas, „au existat forţe elementare. Mişcându- se nevăzut pânăJa venirea Luminii. Legaţi doar de propriile lor legi. Natura întunericului este doar ca se stăpâneşte pe sine.

— Şi este Dumnezeul schilod un bătrân?

Tăcere.

Cotillion a descoperit că îşi ţinea respiraţia. El luase o cale întortocheată către această întrebare şi făcuse descoperiri pe parcurs – atât de multe de gândit, de fapt, încât mintea îi era amorţită, asediată de tot ce învăţase. — Trebuie să ştiu, spuse el într-o eliberare lentă a respiraţiei.

'De ce?' întrebă Edgewalker.

— Dacă este, spuse Cotillion, urmează o altă întrebare. Cum omori o forţă elementară?

— Ai spart echilibrul?

— A fost deja distrus,

Edgewalker! Acel zeu a fost coborât la suprafaţa unei lumi. Şi înlănţuit. Puterea lui sfâşiată şi secretată în lupte minuscule, practic fără viaţă, dar toate legate de lumea din care am venit...

— Păcat pentru lumea asta, spuse Ampelas.

Desconsiderarea îngâmfată clin acel răspuns l-a înţepat
pe Cotillion. A respirat adânc şi a rămas tăcut, până când furia a trecut, apoi a înfruntat din nou dragonii. — Şi din lumea aceea, Ampelas, otrăveşte lăbrelele.

Fiecare warren. Eşti capabil să te lupţi cu asta?

„Am fost eliberaţi/.."

„Dacă ai fi eliberat", a spus Cotillion, cu un zâmbet dur, „ţi-ai relua scopul initial şi ar fi mai muît sânge draconean vărsat în Tărâmul Umbrei".

— Şi tu şi colegul tău uzurpator credeţi că sunteţi capabili' de asta?

— Pe cât de mult ai recunoscut-o, spuse Cotillion. „Poţi fi ucis şi, când ai fost ucis, rămâi mort. Nu este^de mirare că Andmandaris v-a înlănţuit pe toţi trei, în prostia obstinată nu ai egali...

„Un tărâm despărţit este cel mai slab tărâm dintre toate! De ce crezi ca Dumnezeul Infirmă lucrează prin asta?

— Mulţumesc, îi spuse Cotillion lui Ampelas pe un ton liniştit. — Asta trebuie să ştiu. S-a întors şi a început să meargă înapoi pe apropiere.'

'Aştepta![1]

— Vom vorbi din nou, Ampelas, spuse el peste un umăr, înainte ca totul să se ducă în Abis.

Edgewalker a urmat.

De îndată ce s-au îndepărtat de inelul de pietre, creatura a spus: „Trebuie să mă reproşez. Te-am subestimat, Cotillion.

— Este o greşeală destul de comună.

'Ce vei face acum?[1]

— De ce să-ţi spun?

Edgewalker nu a răspuns imediat. Au continuat în jos panta, au ieşit cu paşi mari pe câmpie. „Ar trebui să-mi spui", a spus în cele din urmă apariţia, „pentru că aş putea fi înclinat să-ţi ajut".

„Asta ar însemna mai mult pentru mine dacă aş şti cine -ce – eşti."

— Poti să mă consideri... o forţă elementară. ^

Un fior surdă se strecură prin Cotillion. 'înţeleg. în regulă, Edgewalker.

Se pare că Dumnezeul schilodit a lansat o ofensivă pe mai multe fronturi. Primul Tron al T'lan Imass şi Tronul Umbrei sunt cele care ne preocupă cel mai mult, din motive evidente. în aceşti doi, simţim că luptăm singuri – nici măcar nu ne putem baza j>e dini, având în vedere măiestria pe care Tiste Edur par sa o deţină asupra lor. Avem nevoie de aliaţi, Edgewalker, şi avem nevoie de ei acum.

— Tocmai te-ai îndepărtat de trei astfel de aliaţi...

— Aliaţi care nu ne vor smulge capetele odată ce

ameninţarea a fost respinsă.

— Ah, există asta. Foarte bine, Cotillion, voi lua în considerare problema.

'Nu vă grăbiţi.'

— Pare o noţiune contrară.

„Dacă unuia îi lipseşte sarcasmul, îmi imaginez că nu este aşa".

— Mă interesează, Cotillion. Şi acesta este un lucru rar.

'Ştiu. Ai existat mai mult... Cuvintele lui Cotillion au dispărut. O forţă elementară. Bănuiesc că are la asta. La naiba.

Erau atât de multe feluri de a vedea această nevoie îngrozitoare, vasta conspiraţie a motivaţiilor din care puteau fi scoase toate nuanţele şi formele de moralitate, încât Mappo Runt a rămas simţindu-se copleşit, din care doar tristeţea curgea, pură şi înfrigurată, în gândurile sale.

Sub pielea aspră a mâinilor, putea simţi că amintirea nopţii se estompează încet de pe piatră 'si, în curând, această stâncă avea să cunoască asaltul căldurii soarelui – această burtă zgâiată, cu urme de rădăcini, care nu se înfruntase la soare de nenumărate milenii.

întoarsese pietre. Sase din zori. Plăci de dolomit cizelate grosier, iar sub fiecare găsise o împrăştiere de oase rupte. Oasele mici, fosilizate şi,

deşi în nenumărate bucăţi, după greutatea interminabilă zdrobitoare a pietrei, scheletele erau, din câte a putut determina Mappo, complete.

Au existat, au fost şi vor fi întotdeauna, tot felul de războaie. Ştia că, în toate locurile pârjolite şi întărite de cicatrici din sufletul său, aşa că nu a fost nici un şoc în descoperirea pe care a făcut-o cu aceşti copii Taghut'morţi de mult. Iar groaza trecuse prin gândurile lui o trecere rapidă cu mila, lăsându-i în cele din urmă tristeţea pe vechiul său prieten.

Curând mjos, pur şi rece.

Războaie m care soldatul a luptat soldat, vrăjitorul s-a ciocnit cu vrăjitorul.

Asasinii s-au îndreptat, lamele de cuţit pâlpâind în noapte. Războaie în care cei legii s-au luptat cu cei ilegali intenţionaţi; în care cei sănătoşi la minte stăteau împotriva sociopatului. Văzuse cristale crescând într-o singură noapte de pe podeaua deşertului, faţete după faţete dezvăluite ca

E etalele unei flori care se deschide si i se păru că rutalitatea se comporta în acelaşi mod. Un incident a dus la altul, până când a izbucnit o conflagraţie, înghiţind pe toţi în cale.

Mappo îşi ridică mâinile de pe partea inferioară expusă a ^plăcii şi se'îndreptă încet. Să se uite la tovarăşul său, încă paduind' adâncurile calde ale Mării Raraku. Ca un copil care se desfăşoară către o nouă plăcere, neaşteptată. Stropind, trecâ'ndu-şi mâinile prin stufurile care păruseră ca şi cum ar

fi fost amintite în existenţă chiar de mare.

' Icarium.

Cristalul meu.

Când conflagraţia a consumat copii, atunci distincţia dintre cel sănătos şi sociopat a încetat să mai existe. Era defectul lui, ştia bine, să tânjească să caute adevărul din toate părţile,'să înţeleagă nenumăratele justificări pentru comiterea' celor mai brutale crime. Imass fusese înrobit de tiranii Jaghut înşelător, condus pe cărări de închinare falsă, făcut să facă lucruri de nespus. Până când i-au descoperit pe amăgitori. Dezlănţuirea răzbunării, mai întâi împotriva tiranilor, apoi împotriva tuturor Jaghut. Şi astfel cristalul a crescut, faţetă după faţetă...

Până acum... El â aruncat încă o dată privirea spre oasele copilului. Fixat sub plăci de dolomit. Nu calcarul, deoarece dolomitul a oferit o suprafaţă bună pentru sculptarea glifelor şi, deşi moale, a absorbit putere, făcându-l mai lent sa se erodeze decât calcarul brut şi astfel a păstrat acele glife, decolorate şi cu margini moi după toate aceste mii de ani. sigur, dar totuşi vizibil.

Puterea acelor saloane a persistat, ' mult după ce creatura închisă de ei murise.

Se spunea că Dolomitul păstrează amintiri. O credinţă în rândul oamenilor lui Mappo, cel puţin, care în rătăcirea lor întâlniseră astfel de edificii Tmass, mormintele improvizate, cercurile sacre, pietrele de vedere de pe vârfurile dealurilor – întâlnite şi apoi

evitate cu grijă. Caci bântuielile din aceste locuri erau un lucru palpabil.

Sau aşa am reuşit să ne convingem.

Stătea aici, pe'marginea Mării Raraku, în locul unei crime străvechi, şi dincolo de ceea ce evocau propriile sale gânduri, nu era nimic.

Piatra pe care îşi pusese mâinile părea să aibă cele mai scurte amintiri. Frigul întunericului, căldura soarelui. Asta şi nimic mai mult.

Cea mai scurtă dintre amintiri.

Stropind, iar Icarium se îndrepta cu paşi mari pe ţărm, cu ochii strălucitori de plăcere. — O binefacere atât de demnă, da, Mappo? Sunt însufleţit de aceste ape. Oh, de ce nu vei înota şi vei fi binecuvântat de darul lui Raraku?

Mappo a' zâmbit. — Acea binecuvântare va spăla rapid această veche piele, prietene. Mă tem că cadoul va fi irosit si, prin urmare, nu va risca să dezamăgească spiritele trezite.

— Mă simt, spuse Icarium, ca şi cum căutarea începe din nou. În sfarsit voi descoperi ade'varul. Cine sunt. Tot ce am făcut. Voi descoperi şi eu, adăugă el în timp ce se apropia, motivul prieteniei tale – că trebuie să fii mereu găsit lângă mine, deşi mă pierd iar şi iar. Ah, mă tem că te- am jignit – nu, te rog, nu arăta atât de sumbru. Doar că nu pot înţelege de ce te-ai sacrificat aşa. În ceea ce priveşte prieteniile, aceasta trebuie să fie cea mai frustranta pentru tine.

— Nu, Icarium, nu implică

niciun sacrificiu. Nici frustrarea. Asta suntem şi asta facem. Asta e tot.[1]

Icarium oftă şi se întoarse să privească peste noua mare. — Dacă aş putea fi la fel de odihnitor ca tine, Mappo...

— Aici au murit copii.

Jhag se întoarse, ochii lui verzi studiind pământul din spatele Trellului. — Te-am văzut aruncând pietre. Da, le vad. Cine au fost ei?[1]

Un coşmar cu o seară înainte îi îndepărtaseră amintirile lui Icarium.

Acest lucru se întâmplase mai des în ultima vreme, tulburător. Şi... zdrobitoare. — Jaghut. Din războaiele cu T'lan Imass/

— Un lucru groaznic de făcut, spuse Icarium. Soarele usca cu repeziciune apa din mărgele pe pielea lui fără păr, de culoare verde-gri. „De ce muritorii pot fi atât de cavalieri cu viaţa? Uită-te la această mare de apă dulce, Mappo. Noul tărm înfloreşte cu viaţă brusca. Păsări, insecte şi toate plantele noi, este atât de multă bucurie dezvăluită, prietene, încât inima mea simte momente de la izbucnire.

— Războaie infinite, spuse Mappo. „Luptele vieţii, fiecare încercând să-l împingă pe celălalt deoparte şi astfel câştigă".

— Eşti o companie sumbră în această dimineaţă, Mappo.

— Da, eu sunt la asta. îmi pare rău, Icarium.

— Să rămânem aici o vreme?

Mappo şi-a studiat prietenul. Lipsit de veşmintele de sus, parea ' mai sălbatic, mai barbar decât' de obicei. Vopseaua cu care a deghizat

culoarea pielii lui dispăruse în mare parte. ‘Cum doriţi. La urma urmei, această călătorie este a ta.

— Cunoaşterea se întoarce, spuse Icarium, cu ochii încă în mare. [1]

Darul lui Raraku. Am fost martori la ridicarea apelor, aici, pe acest mal de vest. Mai spre vest, atunci, va fi un râu şi multe oraşe...

Privirea lui Mappo se îngustă. — Doar unul, acum, să vorbesc, spuse el.

‘Unul singur?[1]

— Ceilalţi au murit cu mii de ani în urmă, Icarium.

‘N'karaphal? Trebur? Inath'an Merusin? Plecat?[1]

'Inath'an Merusin se numeşte acum Mersin. Este ultimul dintre marile oraşe de lângă râu. ^

— Dar au fost atât de multe, Mappo. îmi amintesc toate numele lor. Vinith, Hedori Kwil, Tramara...[1]

„Toţi practică irigaţii intensive, trăgând apele râului în câmpie.' Toţi curăţă pădurile pentru a-şi construi navele. Oraşele alea sunt moarte acum, prietene. Iar râul, cu apele sale' cândva atât de limpede si dulci, acum este plin de nămol şi mult diminuat. Câmpiile şi-au pierdut suprafaţa de sol, devenind Lato Odhan la est de râul Mersin şi Ugarat Odhan la vest.

Icarium şi-a ridicat încet mâinile, le-a pus pe tâmple şi a închis ochii. — Atât de mult, Mappo? întrebă el mtr-'o şoaptă firavă.

— Poate că marea a declanşat astfel de amintiri. Căci pe atunci era într-adevăr o mare,' apă dulce în cea mai mare parte, deşi existau

infiltrații prin escarpa calcaroasă din golful Lorigshan – acea bariera vastă putrezea, așa cum se va întâmpla din nou, îmi imaginez, presupunând că această mare ajunge cât mai la nord. cum a făcut cândva.

— Primul Imperiu?

— Cădea și atunci. Nu a existat nicio recuperare. Mappo ezită, văzând cum cuvințele lui îl răniseră pe prietenul său. — Dar oamenii s-au întors pe acest pământ, Icarium. Șapte orașe – da, numele derivă din amintiri vechi. Din molozurile antice au crescut orașe noi. Suntem la doar patruzeci de leghe de una chiar acum. Lato Revae. Este pe coastă...

Icarium se întoarse brusc. — Nu, spuse el. „Nu sunt încă pregătit să plec, să traversez orice ocean. Acest pământ deține secrete – secretele mele, Mappo. Poate că vechimea amintirilor mele se va dovedi avantajoasă.

La urma urmei, ținuturile peisajului meu mental sunt ținuturile propriului meu trecut și s-ar putea foarte bine să dea adevăruri. Vom merge pe acele drumuri străvechi.

Trell dădu din cap. — Atunci voi sparge tabăra.

— Trebur.

Mappo se întoarse, așteptă cu o groază tot mai mare.

Ochii lui Icarium erau ațintiți asupra lui acum, pupilele verticale îngustate în așchii negre de lumina strălucitoare a soarelui. — Am amintiri despre Trebur. Am petrecut timp acolo, în Orașul Domurilor, am

făcut ceva. Un lucru important. S-a încruntat. — Am făcut... ceva.

„Aşadar, este o călătorie grea în faţa noastră", a spus Mappo'. — Trei, poate patru zile până la'marginea Munţilor
Thalas. încă cel puţin zece pentru a ajunge la Wend din râul Mersin. Canalul s-a mutat de pe locul vechiului Trebur. O zi de călătorie spre vest de râu, atunci, şi vom găsi acele ruine.

— Vor fi sate si altele pe traseul nostru?

Mappo clătina din cap. — Aceşti Odhani sunt practic fără viaţă acum, Icarium. Ocazional, triburile Vedanik se aventurează în jos din Munţii Thalas, dar nu în această perioadă a anului. Ţine-ţi arcul la îndemână – există antilope şi iepuri de câmp şi drolig.

— Atunci, găuri de apă?

— Îi cunosc, spuse Mappo.

Icarium se apropie de echipamentul lui. — Am mai făcut asta, nu-i aşa?

Da. — Nu pentru mult timp, prietene. Aproape optzeci de ani, de fapt.

Dar ultima dată ne-am dat peste ea – nu ţi-ai amintit nimic. De data asta, mă tem, va n diferit.

Icarium făcu o pauză, cu arcul cu ramă în corn în mâini, şi se uită la Mappo. „Eşti atât de răbdător cu mine", a spus el, cu un zâmbet vag şi trist, „în timp ce rătăcesc, mereu pierdut".

Mappo a ridicat din umeri. — Este ceea ce facem.

Munţii Path'Apur bordau orizontul îndepărtat spre sud. Trecuse aproape o săptămână de când părăsiseră oraşul Pan'potsun şi, cu fiecare zi, numărul satelor prin care treceau scădea, în timp ce distanţa dintre ele se prelungea. Ritmul lor era chinuitor de lent/dar asta era de aşteptat, călătorind pe jos ca şi ei şi cu un bărbat în compania lor, care aparent îşi pierduse minţile.

Piele întunecată de soare aproape măsliniu sub praf, demonul Greyfrog s-a căţărat pe bolovan şi s-a ghemuit lângă Cutter.

'Declaraţie. Se spune că viespile din deşert păzesc pietre preţioase şi altele. Interogare. Cutter a'auzit astfel de poveşti? Pauza de anticipare.

— Sună mai degrabă ca ideea proastă a cuiva despre o glumă, răspunse Cutter. Sub ele era o poiană plată, înconjurată de aflorinţe masive de stâncă. Era locul taberei lor. Scillara şi Felisin Younger stăteau în vizor, îngrijind vatra improvizată. Nebunul nu era de văzut nicăieri. Rătăcind din nou, Cutter bănui. Ţinând conversaţii cu fantome sau, poate mai probabil, cu vocile din capul lui. Oh, Heboric purta blesteme, ardele unui tigru pe pielea lui, binecuvântarea unui zeu al războiului, iar acele voci din capul lui ar putea foarte bine să fie reale. Chiar şi aşa, rupeţi spiritul unui om de destule ori...

— Observaţie întârziată.

Grubs, acolo, în zonele întunecate ale cuibului.

¿uib? Uimit. Stup? Cuib.[1]

Încruntat, Cutter aruncă o privire spre demon. Capul său plat şi fără păr şi faţa lată, cu patru ochi, erau nodulare şi umflate de înţepături de viespe.

Nu ai făcut-o. Ai făcut.[1]

„Irit este starea lor comună, cred acum. Spărgerea peşterii lor i-a făcut şi mai mult. Ne-am ciocnit într-un dezacord puternic. Cred că mi-a fost mai rău.

— Viespi negre?

— Înclină capul, întrebare. Negru? Răspuns de temut, de ce da, au fost. Negru.

Retoric, a fost semnificativ?

— Bucură-te că eşti un demon, spuse Cutter. — Două sau trei înţepături din Acestea vor ucide un om matur. Zece vor ucide un cal.

— Un cal – noi le-am avut – tu le-ai avut. Am fost forţat să fug. Cal.

Animal mare cu patru picioare. Carne suculentă.

„Oamenii tind sa le călărească", a spus Cutter. — Până când scad, apoi le mâncăm.

„Utilizări multiple, excelente şi nerisipitoare. L-am mâncat pe a ta? Unde putem găsi mai multe astfel de creaturi?

— Nu avem bani să le cumpărăm, Greyfrog. Şi le-am vândut pe ale noastre pentru mâncare şi provizii în Pan'potsun.[1]

„Rezonabilitate obstinată. Fară bani. Atunci ar trebui să luăm, tânărul meu prieten. Aşa că grăbiţi această călătorie până la concluzia ei mult aşteptată.

Ultimul ton indică o uşoara disperare.

— încă nu vorbesc de la L'oric?

— îngrijorat. Nu. Fratele meu tace.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Demonul îşi culegea marginile zimţate ale buzelor, unde, cutter văzu la o privire mai atentă, pete cenuşii şi viespi zdrobite erau prinse. Greybrog mâncase cuibul 'de viespi. Nu e de mirare că viespile fuseseră furioase. Cutter şi-a frecat faţa. Avea nevoie de un bărbierit. Şi o baie. Şi haine curate, noi.

Şi un scop în viaţă. Odată, cu mult timp în urmă, când era ' Crokus Youngliand din Darujhistan, unchiul său începuse să pregătească calea pentru un Crokus reformat. Un tânăr al curţilor nobiliare, o figură de făgăduinţă, o figură îmbietoare pe femeile tinere, bogate, răsfăţate ale oraşului. O ambiţie de scurtă durată, din toate punctele de vedere. Unchiul său a murit şi a murit, de asemenea, Crokus Younghand. Nu a mai rămas un morman de cenuşă de amestecat.

Ceea ce am fost nu este ceea ce sunt. Doi bărbaţi, feţe identice, dar ochi diferiţi. În ceea ce au văzut, în ceea ce reflectă asupra lumii.

— Gust amar, spuse Greyfrog în minte, cu limba lungă strecurându-se pentru a aduna ultimele fragmente. Un oftat greu, plin de rafale. — Şi totuşi, atât de plin. Interogare. Poate cineva să izbucnească din ceea ce are înăuntru?

Sper ca nu. — Cel mai bine l-am

găsi pe Heboric, dacă vrem să folosim această zi.

— Am notat mai devreme. Ghost Hands explora stâncile de deasupra. Mirosul unei urme l-a condus înainte şi în sus.

— Un traseu?

‘Apă. A căutat sursa izvorului pe care îl vedem cum se strânge dedesubt, lângă femeile cărnoase care, spuse gelos, te adoră atât de mult.

Cutter îndreptat. — Nu mi se par atât de cărnoase, Greyfrog.

‘Curios. Movile de carne, vase de stocare a apei, acolo pe şQlduri şi în spate. Pe piept...

‘În regulă. Genul ăla de cărnoase. Eşti prea mult carnivorul, demon.

‘Da. Acordul cel mai delicios. Să mă duc să găsesc Ghost Hands?

‘Nu o voi face. Cred că acei călăreţi care ne-au trecut ieri pe pistă nu sunt atât de departe pe cât ar trebui şi m-aş bucura să ştiu că îi păzeşti pe Şcillara si Felisin.

— Nimeni nu le va lua, spuse Greyfrog.

Cutter se uită în jos la demonul ghemuit. — Şcillara şi Felisin nu sunt cai.

Ochii mari ai lui Greyfrog clipiră încet, mai întâi cei doi unul lângă altul, apoi perechea de deasupra şi dedesubt.

Limba ţâşni. 'Vesel. Desigur că nu.

Număr insuficient de picioare, demn de observat.'

Cutter s-a tăiat în spatele bolovanului, apoi a sărit peste un altul înfipt mai adânc în partea stâncii plină de talus. A apucat un

pervaz şi s-a tras în sus. Puţin diferit de a urca un balcon sau un zid de proprietate. Adoră-mă, nu-i aşa? A avut probleme în a crede asta. îşi imagina mai uşor sa-ţi pui ochii peste un bătrân si un demon, dar asta nu éra adoraţie. N-avea niciun sens celor două femei.

Cercetându-se ca surorile, concurând pentru tot ce se vede şi pentru lucruri pe care Cutter nu le putea vedea sau înţelege. Alteori, aproape inexplicabil, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret. Amândoi s-au agitat pentru Heboric Ghost Hands, Destriant of Treach.

Poate că războiul are nevoie de îngrijitori. Poate că zeul este mulţumit de asta. La urma urmei, preotul are nevoie de acoliţi. S-ar fi putut aştepta la asta cu Scillara, deoarece Heboric' o scosese dintr-o existenţă de coşmar şi într- adevăr o vindecase într-un mod încă nespecificat – dacă Cutter ar fi bănuit corect din comentariile slabe auzite din când în când. Scillara avea multe pentru care să fie recunoscătoare. Iar pentru Felisin, fusese ceva legat de răzbunare, dat spre satisfacţia ei împotriva cuiva care îi făcuse un rău groaznic. A fost complicat.

Deci, o clipă de gândire, si este evident că deţin secrete. Prea multe dintre ele. Oh, ce-mi pasă? Femeile nu sunt altceva decât o masă de contradicţii înconjurate de capcane mortale. Abordaţi pe propriul risc... Mai bine, nu abordaţi deloc.

A ajuns la un horn de pe marginea stâncii şi a început să-şi urce drumul. Apa se prelingea pe

crăpăturile verticale din stâncă. Muştele şi alte insecte înaripate îl roiau; colţurile coşului' erau' înţesate de păianjeni oportunişti. Până când s-a eliberat de ea, fusese muscat bine şi era acoperit de şuviţe groase şi prăfuite. S-a oprit să se îndepărteze, apoi s-a uitat' în jur. O poteca aspră a continuat în sus, şerpuind între rafturi de piatră prăbuşite. S-a îndreptat spre potecă.

în ritmul lor şerpuitor, dezordonat, se aflau la câteva luni de coastă, din cate putea să stabilească. Ajunşi acolo, ar trebui să găsească o barcă care să-i duca pé Insula Otataral. O călătorie interzisă, iar navele Malazan au patrulat acele ape cu sârguinţă – sau cel puţin au făcut-o mainte de răscoală. S-ar putéa ca ei să nu' reorganizeze încă pe deplin astfel de lucruri.

În orice caz, începeau trecerea noaptea.

Heboric trebuia să returneze ceva. Ceva găsit pe insulă. Totul era foarte vag. Şi din anumite motive, Cotillion dorise ca Cutter să-l însoţească pe Destriant. Sau, mai degrabă, pentru a-l proteja pe Felisin Younger. O cale de urmat, când înainte nu mai existase. Chiar şi aşa, nu a fost cea mai bună dintre motivaţii. Fuga de disperare a fost jalnic, mai ales că nu a putut reuşi.

Adoră-mă, nu-i aşa? Ce este aici de adorat?

O voce în faţă:],Tot ceea ce este misterios este ca o momeală pentru curioşi. Îţi aud paşii, Cutter. Vino, vezi acest păianjen.

Cutter a păşit în jurul unui

afloriment şi l-a văzut pe Heboric, îngenuncheat lângă un stejar rătăcit.

„Şi acolo unde există durere şi vulnerabilitate legate de năluca, aceasta devine cu atât mai atractivă. Vezi acest păianjen? Sub această ramură, da? Tremurând pe pânza sa, un picior dezmembrat, zvârnindu-se ca şi cum ar fi durere. Vezi tu, cariera lui nu este muşte sau molii. Oh, nu, ceea ce vânează ea sunt alţi păianjeni.'

— Cui nu-i pasa de durere sau de mister, Heboric, spuse Cutter, c[hemuindu-se pentru a studia creatura. Dimensiunea mâinii unui copil.

Acesta nu este unul dintre picioarele lui. Este o recuzită.

— Presupui că alţi păianjeni pot număra. Ea ştie mai bine.

— Toate foarte interesante, spuse Cutter, îndreptându- se, dar trebuie să plecăm.

— Cu toţii ne uităm la jocul ăsta, spuse Heboric, lăsându-se pe' spate şi studiind mâinile ciudat de pulsat, cu gheare, care fluturau înăuntru şi iese din existenţă la capetele încheieturilor sale.

Noi? Oh, da, tu şi prieţenii tăi invizibili. — N-aş crede că vor fi multe fantomejDe aceste dealuri.

— Atunci ai greşi. Triburi de deal. Război fără sfârşit – pe cei care cad în luptă îi văd, doar pe cei care cad în luptă. Mâinile flectate. — Gura izvorului este chiar înainte. S-au luptat pentru controlul ^acesteia. Trăsăturile lui ca de broasca s-au răsucit. — întotdeauna există un motiv sau motive. Mereu.[1]

Cutter oftă, studie cerul. — Ştiu, Heboric.

„A sti nu înseamnă nimic".

— Şi eu ştiu asta.

Trandafir heboric. „Cel mai mare confort al lui Treach, înţelegând că există infinite motive pentru a duce războiul".

— Şi eşti mângâiat şi de asta?

Destriântul zâmbi. ^Vino. Demonul ăla care vorbeşte în capul nostru este obsedat de carne în acest moment, cu gura lămuritoare.

Şi-au croit drum pe potecă. — Nu le va mânca.

— Nu sunt convins că aceasta este natura apetitului lui.

Cutter pufni. — Heboric, Greyfrog este o broască râioasă supradimensionată cu patru mâini, patru ochi.

— Cu o imaginaţie surprinzător de nemărginită. Spune-mi, cât de mult ştii despre el?

— Mai puţin decât tine.

„Nu mi-a trecut prin cap, până acum", a spus Heboric, în timp ce îl conducea pe Cutter pe o potecă care oferă o urcare mai puţin precară – dar mai ocolitoare – decât cea pe care o folosise Daru, „că nu stim practic nimic despre cine era Greyfrog., şi ceea ce a făcut, mapoi în tărâmul său natal.[1]

Acesta sa dovedit a fi un episod lucid neobişnuit de lung pentru Heboric. Cutter se întrebă dacă ceva s-a schimbat – spera că va rămâne aşa. [1]

Atunci am putea să-l întrebăm.

'Va trebui.[1]

În tabără, Scillara a aruncat nisip peste puţinii cărbuni rămaşi din focul de bucătărie. Se apropie de rúcsacul ei şi se aşeză, aşezându-şi spatele de el m timp ce împingea mâi multe frunze de foşnet în ţeavă şi trase cu putere până când fumul curgea din ea. Vizavi de ea, Greyfrog s-a ghemuit în faţa lui Felisin, scoţând sunete ciudate de scâncet.

Văzuse atât de puţin de atâta vreme. Drogat nesimţit de durhang, plin de gânduri infantile de vechiul ei maestru, Bidithal. Şi acum era liberă şi încă avea ochii mari de complexitâtea lumii.

Demonul l-a poftit pe Felisin, credea ea. Fie să te împerechezi, fie sa devorezi – era greu de spus. În timp ce Felisin îl privea pe Greyfrog ca şi cum era un câine mai bine să mângâie decât să dai cu piciorul. Ceea ce ar putea, la rândul său, să-i dea demonului noţiuni greşite.

A vorbit cu ceilalţi în mintea lor, dar încă nu a făcut-o cu Scillara. Din politeţe faţă de ea, cei cărora li s-a adresat demonul au răspuns cu voce tare, deşi bineînţeles că nu trebuiau – şi poate că nu mai des decât nu. Scillara nu avea cum să spună. Se întrebă de ce fusese pusă deoparte – ce a văzut Greyfrog în ea, care i-a afectat atât ae locuinţa aparentă?

Ei bine, otrăvurile persistă. S-ar putea să fiu... neplăcut. În vechea ei viaţă, s-ar fi putut simţi ceva resentimente sau suspiciune, presupunând că a simţit ceva. Dar acum i se părea că nu-i pasă prea mult. Ceva prinsese contur în ea şi era autonom si, în mod ciudat, sigur de sine.

Poate că'asta a venit odată cu a fi însărcinată. Tocmai începea să se arate, iar asta nu avea decât să se înrăutăţească. Şi de data aceasta nu ar exista alchimii care să cureţe sământa din ea. Deşi alte mijloace erau posibile, desigur.' Era nehotărâtă dacă'să păstreze copilul, al cărui tată era probabil Korbolo Dom, dar ar fi putut fi unul dintre ofiţerii sai, sau altcineva. Nu că asta ar conta, din moment ce oricine ar fi fost, probabil că acum era mort, un gând care o făcu pe plac.

Greaţa constantă era obositoare, deşi foşnetul a ajutat. Era o durere în sâni, iar greutatea lor o făcea să o dureze spatele, iar asta era neplăcut. Pofta de mâncare îi crescuse şi era din ce în ce mai grea, mai ales pe şolduri. Ceilalţi pur şi simplu presupuseră că astfel de schimbări vin odată cu revenirea sănătăţii ei – nu tuşise de mai bine de o săptămână, iar toată această plimbare îi întărise picioarele – şi nu le dezabuza de presupunerile lor.

Un copil. Ce ar face ea cu el? Ce s-ar aştepta de la ea? Oricum, ce au făcut mamele? Să-şi vândă copiii, mai ales. La temple, la sclavi, la negustorii de harem dacă e fată. Sau păstrează-l şi învaţă-l să cerşească. Fura. Vinde-i corpul. Aceasta, născută din observaţii incomplete şi din poveştile spuse de cei care scăpau din tabăra lui Sh'a'ik. Adică,' un copil era un fel de investiţie, care avea sens. O întoarcere la nouă luni de mizerie şi disconfort.

Ea a presupus că' ar putea face asa ceva. Vinde-l. Presupunând că a

lăsat-o să trăiască atât de mult.

Era într-adevăr o dilemă, dar avea destul timp să se gândească la asta. Pentru a lua decizia ei.

Capul lui Greyfrog se răsuci, privind dincolo de poziţia Scillarei. Se întoarse şi văzu patru bărbaţi ieşmd şi
oprindu-se la marginea poienii.

Al patrulea conducea cai. Călăreţii care trecuseră de ei ieri. Unul purta o arbaletă încărcată, arma antrenată pe demon.

— Fii sigur, îi spuse bărbatul într-un mârâit către Felisin, că ţii nenorocitul ăsta departe de noi.

Bărbatul din dreapta lui a râs. — Un câine cu patru ochi. Da, femeie, pune-ţi o lesă... acum. Nu vrem să fie vărsat sânge. Ei bine, a adăugat el, nu prea mult.

— Unde sunt cei doi bărbaţi cu care ai fost? întrebă bărbatul cu arbaleta.

Scillara a pus jos pipa. — Nu aici, spuse ea, ridicându- se si trăgându-şi de tunică. — Fă doar ceea ce ai venit aici să faci si apoi pleacă.

— Acum, asta e commodator. Tu, cu câinele, vei fi la fel de drăguţ ca prietenul tău de aici?

Feiisi'n nu spuse nimic. Ea devenise albă.

— Nu contează ea, spuse Scillara. — Sunt suficient pentru voi toţi.

— Dar poate că nu eşti suficient, în ceea ce ne priveşte, spuse bărbatul zâmbind.'

Nu era nici măcar un zâmbet urât, hotărî ea. Ea ar putea face asta. — Atunci am de gând să te

surprind.

Bărbatul i-a predat arbaleta unuia dintre tovarăşii săi şi şi-a desfăcut cureaua telabei. 'Mai vedem noi. Guthrim, dacă acel câine se mişcă, ucide-l.

„Este mult mai mare decât majoritatea câinilor pe care i-am văzut", a răspuns Guthrim.

— Cearta e otrăvită, îţi aminteşti? Viespă neagră.

— Poate ar trebui să-l omor acum.

Celălalt bărbat ezită, apoi dădu din cap. 'Daţi-i drumul.'

Arbaleta a bătut.

Mâna dreaptă a lui Greyfrog a interceptat cearta, smulgând-o din aer, apoi demonul a studiat-o şi şi-a strecurat limba ca să lingă otrava.

— Cei Şapte mă iau! şopti Guthrim neîncrezător.

— Oh, îi spuse Scillara lui Greyfrog, nu face mizerie cu asta. Nu e nicio problemă aici...

— Nu este de acord, spuse Felisin, cu vocea slabă de frică.

— Ei bine, convinge-l de contrariu. Pot sa fac asta. Exact cum a fost înainte. Nu contează, sunt doar bărbaţi.

— Nu pot, Scillara.

Guthrim reîncărca arbaleta, în timp ce primul bărbat şi cel care nu ţinea frâiele cailor trăgeau amândoi scimitar.

Greyfrog a sărit înainte, îngrozitor de repede, şi a sărit în sus, cu gura deschizându-se larg. Gura aceea s-a prins de capul lui Guthrim. Maxilarul inferior al demonului a alunecat din balamale şi capul bărbatului a dispărut.

Elanul şi greutatea lui Greyfrog l-au răsturnat. Sunete groaznice de scârţâit, corpul lui Guthrim se spasme, pulverizează fluide, apoi lăsează şchiopătând.

Fălcile lui Greyfrog s-au închis cu un sunet de zgârieturi, apoi de pocnit, apoi demonul s-a căţărat, lăsând în urmă un cadavru fără cap.

Ceilalţi trei bărbaţi se uitaseră şocaţi în timpul acestei demonstraţii.

Dar acum au acţionat. Primul a strigat, un sunet sugrumat, plin de groază, şi s-a repezit înainte, ridicându-şi scimitarul.

Scuipând o mizerie zdrobită şi zdrobită de păr şi oase, Greyfrog sări în întâmpinarea lui. O mână a prins braţul- sabie al bărbatului, s-a răsucit cu putere până când cotiil a izbucnit, carnea s-a sfâşiat si sângele a ţâşnit. O altă mână i s-a închis pe gât şi a'strâns, zdrobind cartilajul. Ţipătul bărbatului nu a ajuns niciodată în aer. Ochii bulbucaţi, faţa năpustindu-se într-o nuanţă de gri închis, limba ieşind ca o creatură macabră care încearcă să se caţere eliberată, se

g răbuşi sub demon. O a treia mână ţinea celălalt braţ. .reyfrog l-a folosit pe al patrulea ca să 'se întindă înapoi şi să se zgârie.

Spadasinul rămas a fugit acolo unde cel de-al patrulea bărbat se încălca deja pe cal.

Greyfrog sări din nou. Un pumn izbucni pe ceafa spadasinului, lovind osul spre interior. S-a întins, cu arma zburând. Sarcina demonului l-a prins pe ultimul bărbat cu un picior în etrier.

Calul s-a ferit cu un ţipăit, iar Greyfrog l-a târât pe bărbat în jos, apoi l-a muşcat pe faţă.

O clipă mai târziu, câpul acestui om a dispărut în gura demonului, la fel ca şi primul. Mai multe sunete de zgomot, mai multe lovituri zvacnitoare, mâini care strâng. Apoi, moarte milostivă.

Demonul a scuipat os sfărâmat încă ţinut pe loc de scalp. A căzut în aşa fel încât Scillara s-a trezit uitându-se la faţa bărbatului' – fără carne, fără ochi, doar pielea, încreţită şi învineţită. Se uită la ea încă o clipă, apoi se forţă să-si îndepărteze privirea.

' La Eelisin, care dăduse înapoi cât putu de zidul de piatră, cu genunchii în sus, cu mâinile acoperindu-i ochii.

— S-a terminat, spuse Scillara. — Felisin, s-a terminat.

Mâinile coborâte, dezvăluind o expresie de groază şi
repulsie.

Greyfrog târa cadavre departe, rotund în spatele unei grămada de bolovani, mişcandu-se în grabă. Ignorând demonul pentru moment/ Scillara se apropie să se ghemuiasca în faţa lui Felisin. — Mi-ar fi fost mai uşor, spuse ea. — Cel puţin mult mai puţin dezordonat.

Felisin se uita la ea. — Le-a supt creierul.

— Am putut vedea asta.

— Delicios, a spus el.

— E un demon, Felisin. Nu un câine, nu un animal de companie. Un demon.

'Da.[1] Cuvântul a fost şoptit.

— Şi acum ştim ce poate face.

Un'semn mut din cap.

— Deci, spuse Scillara încet, nu te prea prietenoasă. Se îndreptă şi îi văzu pe Cutter şi Heboric coborând de pe creastă.

HdKHaK

'Triumf şi mândrie! Avem cai!

Cutter încetini. „Am auzit un ţipăt..."

— Cai, spuse Heboric în timp ce se îndrepta spre animalele supărătoare. '

E un pic de noroc.

'Nevinovat. Ţipăt? Nu, prietene Cutter. Era Greyfrog... vântyl spărgător.

'Într-adevăr. Şi caii ăştia au rătăcit până la tine?

'îndrăzneţ. Da! Cel mai curios!'

Cutter se îndreptă spre a studia câteva pete ciudate din praful zdrobit.

Amprentele palmei lui Greyfrog erau evidente în efortul de a curăţa mizeria. Nişte sânge aici...

— Şoc, consternare... remuşcări.

'Remuşcare. Ce s-a întâmplat aici sau când am fost aflat?

'Viclean. De ce, fostul, desigur, prieten Cutter.

Făcând o grimasă, Cutter aruncă o privire spre Scillara şi Felisin, studiându-le expresiile. — Cred, spuse el încet, că
mă bucur că nu am fost aici să văd ce aţi văzut voi doi.

— Da, răspunse Scillara. 'Ar

trebui să fii.[1]

— Cel mai bine, ţine-ţi distanţa faţă de aceste fiare, Greyfrog, strigă Heboric. — S-ar putea să nu mă placă prea multA dar chiar nu te plac.

'încrezător. Doar că nu mă cunosc încă.

HdKHaK

— N-aş hrăni cu asta un şobolan, spuse Smiles, strângând cu desăvârşire fragmentele de carne de pe farfuria de tablă care se odihnea în poală. — Uite, chiar şi muştele o evită.

Nu este mâncarea pe care o evită, spuse Koryk. 'Esti tu.'

Ea a rânjit la el. — Asta se numeşte respect. Un cuvânt străin pentru tine, ştiu. Seti sunt doar nişte Wickan eşuaţi. Toata lumea ştie asta. Si tu, eşti un Seti eşuat. Şi-a luat farfuria şi a trimis-o să derape pe nisip spre koryk.' — Iată, bagă-l în urechile tale de sânge jumătate şi păstrează-l pentru mai târziu.

— E atât de dulce după o zi de călărie grea, îi spuse Koryk lui Tarr, cu un zâmbet larg, alb.

— Continuă să o momeliască, răspunse caporalul, şi probabil că vei regreta. Şi el se uita la ceea ce era pentru cină în farfurie, expresia lui normală placidă încreţindu-se într-o uşoară încruntătură. — Este un cal, sunt sigur de asta.

— Dezgropat dintr-un cimitir

de cai, spuse Smiles, întinzându-şi picioarele. — Aş ucide pentru nişte peşte gras, copt în lut peste cărbuni pe plajă/ Galben- condimentat, învelit cu buruieni. Un ulcior de vin Meskeri si un flăcău vrednic din satul din interior. Un băiat de fermă, mare...

— Ecţenie lui Hood, destul! Koryk se apleca înainte şi scuipă în foc.

„Singura poveste pe care o ştii, că ai adunat un porc- swiller cu puf pe bărbie, asta este evident. La naiba, Smiles, am auzit totul de o mie de ori. Te târăşti afară din moşia tatălui noaptea pentru a-ţi uda mâinile şi genunchii pe plajă. Unde au fost din nou toate astea? O, bine, pământul de vis al fetiţelor, uitasem...

Un cuţit lovi în viţelul drept al lui Koryk. Urlând, s-a grăbit înapoi, apoi s-a lăsat să se strângă de picior.

Soldaţii din echipele din apropiere s-au uitat peste el, strâmbându-se prin praful care a acoperit întreagă tabără. O clipă de curiozitate, care se estompează rapid.

În timp ce Koryk dezlănţuia un şir de blesteme indignate, ambele mâmi încercând să oprească sângerarea, Bottle oftă şi se ridică de unde statea. — Vezi ce se întâmplă când bătrânii ne lasă să ne jucăm singuri? Stai liniştit, Koryk, spuse el în timp ce se apropia. „O sa te repar – nu va dura mult../'

— Fa-o curând, spuse Seti, semi-sânge, mârâit, ca să pot tăia gâtul acelei căţei.

Bottle aruncă o privire spre femeie, apoi se apleacă spre Koryk. [1]

Uşor. Arată puţin palidă. O aruncare proastă...

— Oh, şi la ce ţinta ea?

Caporalul Tarr se ridică în picioare. — Strings nu va fi fericit cu tine, Smiles, spuse el, clătinând din cap.

— Si-a mişcat piciorul...

— Şi ai aruncat cu un cuţit în el.

— A fost chestia aia cu fetiţele. Am fost provocat.

— Nu contează cum a început. S-ar putea să încerci să- ţi ceri scuze – poate Koryk o^va lăsa aşa...

— Sigur, spuse Koryk. „În ziua în care Hood se urcă în propriul mormânt".

— Sticla, ai oprit încă sângerarea?

— Cam mult, caporale. Bottle aruncă cuţitul spre Smiles.

A aterizat la picioarele ei, cu lama alunecoasă.

— Mulţumesc, Bottle, spuse Koryk. — Acum poate încerca din nou.

Cuţitul se lovi în pământ între cizmele semisângelui.

Toţi ochii s-au repezit să se uite la Smiles.

Bottle si-a lins buzele. Nenorocitul acela se apropiase prea mult de mâna lui stângă.

— Acolo ţintesam, spuse Smiles.

‘Ce ti-am'spus?[1] întrebă Koryk, cu vocea ciudat de sus.

Bottle trase adânc aer în piept pentru a-i încetini inima care îi bătea.

Tarr se apropie şi scoase cuţitul de la pământ. — Cred că voi păstra asta o vreme.

— Nu-mi pasă, spuse Smiles. — Mai am multe.

— Si îi vei ţine în teacă.

— Da, caporale. Atâta timp cât nimeni nu mă provoacă.

— E nebună, mormăi Koryk.

— Nu e nebună, răspunse Bottle. „Doar singur pentru..."

— Un băiat de fermă din satul din interior, termină Koryk zâmbind.

— Probabil un văr, adăugă Bottle, în jos, astfel încât numai Koryk să-l auzi.

Bărbatul a râs.

Acolo. Bottle oftă. Un alt moment păros din acest marş nesfârşit a trecut, cu doar puţin sânge vărsat. Armata a Paisprezecea era obosită. Mizerabil. Nu i-a plăcut, prea mult. Privat de a se răzbuna pe Sha'ik şi asupra ucigaşilor, violatorilor şi tăietorilor care au urinat-o, şi acum în urmărirea lentă a ultimei rămăşiţe a acelei armate rebele, de-a lungul drumurilor prăfuite şi prăfuite dintr-un tărâm uscat, prin furtuni de nisip şi mâi rau, Paisprezecelea încă aştepta o rezoluţie. Vroia sânge, dar până acum cea mai mare parte din' sângele vărsat fusese al său, deoarece altercaţiile s-au transformat în vâlvă şi lucrurile s-au urât.

Pumnii făceau tot posibilul să ţină lucrurile sub control, dar erau la fel de uzaţi ca toţi ceilalţi. Nu a ajutat că în companii erau foarte puţini căpitani deînni de acest grad.

Şi nu avem deloc unul, acum că

Keneb a fost mutat. Se zvoneau că un nou contingent de recruţi şi ofiţeri debarca la Lato Revae şi acum undeva în spatele lor, grăbindu-se să ajungă din urmă, dar acel zvon începuse în urmă cu zece zile. Proştii ar fi trebuit să-i prindă până acum.

Mesagerii veniseră şi plecaseră în ultimele două zile, zburând ae-a lungul căii din urma lor, apoi înapoi. Dujek Onearm si Adjunct vorbeau mult, asta era clar. Ceea ce nu era, era despre ce vorbeau. Bottle se gândise să asculte cu urechea cortul de comandă şi a ocupanţilor săi, aşa cum făcuse de multe ori înainte, între Aren şi R^raku, dar

g rezenţa lui Quick Ben îl stârnea nervos. Un înalt Mag. 'acă Quick ar întoarce o piatră şi ar găsi Bottle sub ea, ar fi să plătească Hood.

Nenorociţii blestemaţi care fugeau înaintea lor ar putea fugi pentru totdeauna şi probabil că ar fi făcut-o dacă comandantul lor ar avea vreun creier. Ar fi putut alege o ultimă poziţie în orice moment. Eroic şi inspirator în inutilitatea lui.

Dar părea că era prea deştept pentru asta. Spre vest, mereu spre vest, afară în pustie.

Bottle s-a întors acolo unde stătuse, adunând pumni de nisip pentru a curăţa sângele lui Koryk de pe degete şi palme. Doar ne punem pe nervi unul altuia. Asta e tot. Bunica lui ar şti ce să facă în această situaţie, dar era moartă de mult şi spiritul ei era ancorat în vechea fermă din afara Jakata/ la o mie de leghe de aici. Aproape că o vedea, clătinând din cap şi strâmbându-şi

ochii în acel geniu pe jumătate nebun pe'care îl avusese.' înţelept în felul muritorilor, dând seama de fiecare slăbiciune, de orice defect, citind gesturi inconştiente şi expresii de moment, tăind suprafaţa confuză pentru a scoate la lumină oasele adevărului. Nu i s-a ascuns nimic.

Nu putea vorbi cu ea, însă.

Dar mai este o femeie... nu-i aşa? în ciuda căldurii, Bottle tremura. Ea încă îi bântuia visele, acea vrăjitoare Eres[1] al. încă i-a arătat vechile topoare de mână răspândite pe acest pământ ca frunzele de piatră ale unui copac care cuprinde lumea, împrăştiate de vânturile nenumăratelor epoci care trec. Ştia, de fapt, că la cincizeci si ceva de paşi la sud de această pistă, era un bazin plin de lucruri blestemate. Acolo, o scurtă plimbare, aşteptându-l.

Le văd, dar încă nu le înţeleg semnificaţia. Aceasta este problema. Nu sunt egal cu asta.

Ochii i-au prins mişcarea în jos de cizme şi a văzut o lăcustă, umflată de ouă şi târându-se încet.' Bottle s-a aplecat în faţă şi a luat-o ciupind împreună aripile îndoite. Cu cealaltă mână, băgă mâna în rucsac şi scoase o cutie mică de lemn negru, cu capacul şi ' părţile laterale străpunse cu găuri mici. Deschise clema'şi ridică capacul.

Joyful Union, scumpul lor scorpion Birdshit. în lumina brusca, coada creaturii s-a ridicat în timp ce s-a întors într- un colţ.

Bottle a aruncat lăcustele în cutie.

Scorpionul ştia ce urma şi s-a

aruncat înainte, iar câteva clipe mai' târziu se hrănea cu insecta care încă mai bătea cu piciorul.

— Simplu pentru tine, nu-i aşa? spuse Bottle pe sub răsuflarea tui.

Ceva se izbi în nisip lângă el – un fruct karybral, rotund şi de culoarea varului praf. Bottle ridică privirea şi îl găsi pe Cuttle stând deasupra lui.

Săpătorul avea un braţ de fructe.

— Un răsfăţ, spuse el.

Făcând o grimasă, Bottle închise capacul Joyfui Union. ‘Mulţumiri. De unde i-ai luat?[1]

— Am fost la plimbare. Cuttle dădu din cap spre sud. — Un bazin, viţă de vie karybral peste tot. A început să le arunce celorlalţi din echipa.

Un bazin. — De asemenea, multe topoare de mână, nu?

Cuttle miji. — N-am observat. E sânge uscat pe mâinile tale?

— Ar fi al meu, spuse Koryk într-un mârâit, decojind deja fructul.

Săpătorul se opri, studie cercul aspru de soldaţi din jurul lui, terminând cu caporalul Tarr, care ridică din umeri. Acest lucru părea suficient, în timp ce Cuttle îi aruncă lui Smiles ultimul glob karybral.

Cine l-a prins cu un cuţit.

Ceilalţi, inclusiv Cuttle', au privit cum ea începea să taie pielea cu mişcări îndemânate.

Săpătorul a oftat. — Cred că mă voi duce să-l găsesc pe sergent.

— Bună idee, spuse Bottle.

— Ar trebui să-l dai pe Joyful să iasă la plimbare ocazională, spuse Cuttle. [1]

întinde picioarele vechi. Poate şi Lutes au găsit un nou scorpion – nu

l-am văzut niciodată ca înainte. Ei vorbesc re- match.

„Scorpionii nu îsi pot întinde picioarele", a răspuns Bottle.

— O figură de stil.

'Oh.[1]

— Oricum, spuse Cuttle, apoi se îndepărtă.

Smiles reuşise să îndepărteze toată coaja dintr-o singură fâşie, pe care o arunca în direcţia lui Koryk. Privise în jos şi a sărit la mişcarea din marginea vederii.

Ea' pufni. — Iată.' Adaugă-l la colecţia ta de farmece.

Jumătate-Seti şi-a aşezat karybralul şi s-a ridicat încet, apoi a tresărit şi i-â aruncat lui Bottle o privire. — Credeam ca ai vindecat nenorocitul ăsta.

'Am făcut. Totuşi, tot va fi dureros.

'Inflamat? Abia pot sta în picioare.

— O să fie mai bine.

— E probabil să fugă, observă Tarr. — Ar trebui să fie amuzant, Koryk, să te vad şovăind după ea.

Omul mare s-a domolit. — Am destulă răbdare, spuse el, aşezându-se pe spate.

„Ooh", a spus Smiles, „Sunt cu toţii transpiraţi".

Bottle s-a urcat în picioare. — Mă duc la o' plimbare, spuse el. Nimeni nu ucide pe nimeni până mă întorc.

„Dacă cineva este ucis", a subliniat Tarr, „abilităţile tale de vindecare nu vor fi de mare ajutor".

— Nu mă gândeam la vindecare, ci doar să privesc.

Călăreaseră spre nord, departe de coloana tabără, peste o creastă joasă şi pe o câmpie plată şi prăfuită. Trei copaci guldindha s-au'ridicat dintr-o colina joasă, la două sute de paşi distanţa, şi s-au înfrânat la umbra frunzelor late si piele, desfacerea hranei şi un ulcior de bere Gredfalan pe care Fiddler le procurase de undeva şi acolo aşteptau sosirea înaltului Mag. .

Kalam vedea ceva din vechiul spirit al lui Fiddler.

Mai cenuşiu în barba roşie, o anumită privire îndepărtată în ochii lui albaştri pal. Adevărat, al Paisprezecelea a fost o armată plină de soldaţi supăraţi şi amărâţi, gloria răzbunării unui imperiu furată de la ei chiar în noaptea dinaintea bătăliei; şi acest marş nu a ajutat. Numai aceste lucruri ar putea fi' suficiente pentru a explica starea lui Fiddler, dar Kalam stia mai bine.

Cântec Tanno sau nu, Hedge şi ceilalţi erau morţi. Fantome de cealaltă parte. Apoi, din noú, Quick Bén explicase că rapoartele oficiale erau uşor inexacte. Mallet, Picker, Antsy, Blend, Spindle, Bl'uepearl... au fost supravieţuitori, pensionari şi care trăiau moale în Darujhistan. Alături de căpitanul Ganoes Paran. Deci, nişte veşti bune şi au ajutat. Puţin.

Fiddler şi Hedge fuseseră la fel de apropiaţi ca fraţii. Când erau împreună, fuseseră haos. O mentalitate unită mai periculoasa

decât amuzantă de cele mai multe ori. La fel de legendari precum Bridgeburners înşişi. Fusese o decizie fatidică acolo, pe malul Lacului Azúr,' despărţirea lor. Fatidic pentru noi toţi, se dovedeşte.

Kalam putea să ' nu aibă un sens ascendent. Binecuvântarea acestui Spiritwalker asupra unei companii de soldaţi, despărţirea ţesăturii la Raraku. Era deopotrivă mângâiat şi neliniştit de ideea de gardieni nevăzuţi – viata lui Fiddler fusese salvată de fantoma lui Hedge... dar unde era Whiskyjack? Fusese şi el acolo?

Acea noapte în tabăra lui Sha'ik fusese de coşmar. Prea multe cuţite de numărat fuseseră scoase din teacă în acele ore întunecate. Şi văzuse unele dintre acele fantome cu proprii lui ochi.' Bridgeburners morţi de mult, se întorc sumbru ca o mahmureală şi la fel de urâţi cum fuseseră în viaţă. Dacă l-a întâlnit vreodată pe acel Tanno Spiritwalker Fidcu care vorbise...

Săpătorul se plimba la umbra copacilor.

ghemuit, Kalam Mekhar şi-a studiat vechiul prieten. — În regulă, Fid, afară cu asta.

— Lucruri rele, mormăi săpătorul. — Prea multe pentru a numara. Ca norii de furtună, adunându-se la fiecare orizont.

— Nu e de mirare că ai fost o companie mizerabilă.

Fiddler îi miji ochii. — Nu ai fost cu mult mai bine.

Asasinul se strâmbă. 'Perla. Se ţine departe de vederea
mea, dar pluteşte totuşi. Ai crede că

femeia aia Pardu – cum o cheamă?'

— Lostara Yil.

'A ei. Ai crede că l-ar fi dezlipit până acum.

„Jocul pe care îl joacă cei doi este al lor", a spus Fiddler, „şi sunt bineveniţi la el. Oricum, e clar că este încă aici pentru că împărăteasa vrea pe cineva apropiat de Tavore.

— Asta a fost întotdeauna problema ei, spuse Kalam oftând.

'încredere.'

Kalam îl privi pe săpător. — Ai mărşăluit cu Tavore de la Aren. Vreo idee despre ea? vreunul?

— Sunt sergent, Kalam.

'Exact.' Asasinul a aşteptat.

Fiddler îşi scărpină barba, trase de cureaua cârmei lui bătute, apoi o desfăcu şi o aruncă într-o parte. A continuat să se plimbe, lovind cu piciorul în frunzele şi cojile de nuci din nisip. îi făcu cu mâna o muscă de sânge rătăcită care plutea în faţa feţei lui. — E un fier rece, Kaîam. Dar nu este testat. Poate ea să gândească în luptă? Poate ea să comandă în fugă?

Hood ştie, Pumnul ei favorit, bătrânul Gamet, nu putea. Ceea cjp nu este de bun augur pentru judecata ei.

— Il cunoştea de înainte, nu-i aşa?

— Cineva în care avea încredere, da, asta e. Era epuizat, asta-i tot.

Nu sunt la fel de generos ca înainte.

Kalam zâmbi, privind în altă parte. — O, da, generos, asta e Fid, în regula.

Făcu un semn către oasele

degetelor atârnate de cureaua săpătorului. — Dar alea?

— A mers direct cu asta, e adevărat. împingerea lui Oponn, poate.

'Sau poate nu.[1]

Fiddler ridică din umeri. Mâna lui s-a rupt şi s-a închis pe musca de sânge. îl unse până la moarte între palme, cu o satisfacţie evidentă.

Arăt mai în vârstă, destul de adevărat, dar rapid şi răutăcios ca întotdeauna. O spălare de aer murdar şi moft a făcut ca frunzele să se zvârnească peste nisip, aerul s-a despărţit audibil la câţiva paşi depărtare, iar Quick Ben a ieşit dintr-un luptă. Tuşea.

Kalam strânse ulciorul cu bere şi se duse. 'Aici.[1]

Vrăjitorul a băut, a mai tuşit o' dată, apoi a scuipat. — Doamnelor de jos, cădele imperial este îngrozitor. A înghitit încă o gură.

— Trimite-mă acolo, spuse Fiddler, apropiindu-se cu paşi mari, atunci pot să beau şi eu puţin din asta.

' — Mă bucur să văd bă starea ta de spirit s-a îmbunătăţit, spuse Quick Ben, întinzând ulciorul. „Vom avea companie în scurt timp... după ce vom mânca, adică", a adăugat el, spionând alimentele împachetate şi îndreptându-se spre el. „Mi-e atât de foame încât aş putea mânca muşte de sânge".

— Linge-mi palma, spuse Fiddler.

Vrăjitorul se opri, privi. — Ţi-ai pierdut minţile. Mai degrabă aş ling mâna unui vânzător cu bălegar de cămilă. A început sa desfacă

frunzele protejând mâncarea.

— Cum a fost întâlnirea ta cu Tavore? întrebă Kalam, alăturându-se lui.

— Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea, răspunse Quick Ben. — Am mai văzut oameni asediaţi, dar ea a ridicat ziduri atât de groase şi atât de înalte încât mă îndoiesc că ar trece o duzină de dragoni furioşi... şi nici un inamic la vedere.

— S-ar putea să te înşeli acolo, spuse asasinul. — Era Pearl prin preajmă?

— Ei bine, o perdea s-a mişcat puţin.

Fiddler pufni. — El nu este chiar atât de evident. Probabil că era T'amber.

— Nu am fost literal, Fid. Cineva într-un labirint, aproape şi vigilent.

— Atunci, Tavore nu purta sabia ei, spuse Kalam.

— Nu, nu o face niciodată când vorbeşte cu mine, mulţumesc zeilor.

— Ah, grijuliu, atunci!

Vrăjitorul aruncă o privire întunecată către Kalam. — Nu vrea să suge totul din înaltul ei Mag, vrei să spui.

— Opreşte-te, spuse Fiddler. „Nu-mi plac imaginile care îmi apar în cap.

Dă-mi o bucată din acea pâine Sepah – nu, nu cea din care ai mâncat, Rapid, mulţumesc oricum. Acolo... oh, nu contează. A întins mâna peste cap.

— Hei, îmi ploui nisip pe mâncare!

Kalam se lasă pe spate pe coapse. Fiddler părea din ce în ce mai tânăr. Mai ales cu acea încruntătură. Această despărţire de armată şi tot ce a urmat cu ea era de mult aşteptată.

Ce?[1] întrebă Fiddler. — îţi faci griji că îţi vei uza dinţii? Atunci ar fi bine să nu mai mesteci pâinea aia.

— Nu este atât de greu, răspunse vrăjitorul cu gura plină.

— Nu, dar e plin de mizerie, Quick Ben. Din pietrele de moară. Oricum, plouă mereu nisip zilele astea. Am nisip în locuri pe care nu ţi-ai putea imagina...

— Opreşte-te/imaginile îmi apar în cap şi toate astea.

„După asta", a continuat Fiddler fără părere de rău,

„un an m care stau dulce în Darujhistan şi încă voi caca cărămizi murdare..."

— încetează, am spus!

Ochii lui Kalam s-au îngustat asupra săpătorului. Darujhistan? Plănuiţi să vă alăturaţi celorlalţi, atunci?

Privirea săpătorului s-a ferit. „într-o zi..."'

— într-o zi m curând?

— Nu plănuiesc să alerg, Kalam.

Asasinul întâlni ochii lui Quick Ben, doar o licărire de contact, iar Kalam îşi drese glasul. — Ei bine... poate că ar trebui, Fid. Dacă aş fi dat un sfat...

— Dacă dai un sfat, atunci ştiu că suntem cu totii condamnaţi. Mulţumesc că mi-ai stricat ziua. Uite, Quick, mai multă bere, te rog, sunt uscată.

Kalam se potoli. Bine, cel puţin asta e clarificat.

Quick Ben îşi scoase firimiturile din mâinile cu degete lungi şi se aşeză pe spate. [1]

Are idei despre tine, Kalam...

— Am o soţie prea multe aşa cum este.

— Poate ca vrea să alcătuieşti o echipă de asasini?

'O ce? Din acest lot?

— Hei, mârâi Fiddler, stiu asta.

'Şi?[1]

— Şi ai dreptate, asta e tot. Sunt o mizerie.

— Chiar si aşa, spuse vrăjitorul, ridicând din umeri. — Şi probabil că vrea să o faci pe furiş...

— Cu Pearl ascultând conversaţia ta, corect.

— Nu, asta a fost mai târziu. A doua jumătate a întâlnirilor noastre este pentru publicul nostru. Prima jumătate, înainte ca Pearl şi oricine altcineva să sosească, este când vorbim în privat. Ea face aceste întâlniri cât se poate de improvizate. îl foloseşte pe Grub ca mesager. Vrăjitorul făcu un gest de apărare.

— Doar un copil găsit, spuse Fiddler.

Dar Quick Ben a clătinat pur şi simplu din cap.

— Deci vrea propriul ei grup de asasini, spuse Kalam. — Necunoscut pentru Gheara. Oh, nu-mi place unde se duce asta, Quick.

— Cine se ascunde în spatele acelor ziduri s-ar putea să fie speriat, Kal, dar prost nu este.

— Toată chestia asta este o

prostie, a spus Fiddler.

— Ea a zdrobit rebeliunea – ce mai vrea Laseen?

„Puternic, când vine vorba de a face faţă duşmanilor
noştri", a spus Kalam. — Şi slab când vine vorba de popularitate.

— Tavore nu este genul popular de persoană, deci care este problema?

— S-ar putea să devină populară. încă câteva succese – cele în care este clar că nu este un noroc prost. Haide, Fid, ştii cât de repede se poate întoarce o armată.

— Nu această armată, spuse săpătorul. — De la început abia s-a ridicat de pe pământ. Suntem o grămadă al naibii de tremurătoare – Quick Ben, are ea idee despre asta?

Vrăjitorul se gândi un timp, apoi dădu din cap. 'Asa cred. Dar ea nu ştie ce să facă m privinţa asta, în ărară de a-l prinde pe Leoman of the Flails şi de a-l şterge pe el şi armata lui. Cu totul.

Fiddler mormăi. — De asta îi este frică lui Cuttle. E convins că vom ajunge cu toţii să purtăm Ranal înainte de a se termina asta.

— Ranal? Oh corect.[1]

— Şi el este o durere corectă în privinţa asta, continuă Fiddler — Continuă să vorbească despre blestemul pe care îl reţine, despre cel pe care va sta când şoarta ne va prinde pe toţi. Ar trebui să vezi privirea de pe feţele recruţilor când continuă aşa.

— Se pare că Cuttle are nevoie de o vorbă.

— Are nevoie de un pumn în faţă, Kal. Crede-mă, am fost tentat...

— Dar săpătorii nu fac asta unul altuia.

— Şi eu sunt sergent.

— Dar încă ai nevoie de el de partea ta.

Sumbru, „Da".

— În regulă, spuse Kalam, îl voi îndrepta.

— Ai grijă, s-ar putea să-ţi arunce un ascuţitor la picioare. Nu-i plac asasinii.

'Cine?' a comentat rapid Ben.

Kalam se încruntă. — Şi aici am crezut că sunt popular... cel puţin cu prietenii mei.

— Jucăm doar în siguranţă, Kalam.

— Mulţumesc, Quick, îmi voi aminti asta.

Vrăjitorul se ridică brusc. „Oaspeţii noştri sunt pe cale să sosească..."

Fiddler şi Kalam s-au ridicat şi ei în picioare, întorcându-se să vadă căderea imperială se deschide încă o dată. Patru siluete ieşiră cu paşi mari.

Asasinul i-a recunoscut pe'doi dintre ei şi a simţit atât tensiunea, cât si plăcerea crescând în el; zgomotele bruşte pentru înaltul Mag Tayschrenn şi plăcerea autentică de a-l vedea pe Dujek Onearm. Lângă Tayschrenn se aflau doi bodyguarzi, unul un Seti în vârstă, cu o mustaţă ceară – vag familiar într-un fel îndepărtat, de parcă Kalam l-ar fi mai văzut o dată, cu mult timp în urma. Cealaltă era o femeie undeva între douăzeci şi cinci şi treizeci si cinci de ani, flexibilă şi atletică sub mătase strânsă. Ochii erau moi şi căprui închis, vigilenţi; părul ei era

tuns scurt în mod imperial în jurul feţei ei în formă de inimă.

— Relaxează-te, murmură Quick Ben lângă Kalam. „Aşa cum am spus mai devreme, rolul lui Tayschrenn în... lucrurile trecute... a fost înţeles greşit".

— Aşa spui.

— Şi chiar a încercat să-l protejeze pe Whiskyjack.

— Dar a fost prea târziu.

'Kaljim...[1]

— în regulă, voi fi civilizat. Este Seti vechea lui bodyguard – din zilele împăratului?

— Da.

— Nenorocit nenorocit? Nu ai spus niciodată nimic?

'El este.'

— Se pare că s-a mai îndulcit.

Rapid Ben pufni.

— Te amuza ceva, înalt Mage? întrebă Dujek în timp ce grupul se apropia.

— Bine ai venit, Pumnul înalt, spuse Quick Ben, îndreptându-se, adăugând o plecăciune uşor respectuoasă lui Tayschrenn.'Coleg...[1]

Sprâncenele subţiri, aproape fără păr ale lui Tayschrenn se ridicară. — O promovare pe teren, nu-i aşa? Ei bine, poate de mult întârziat. Cu toate acestea, nu cred că împărăteasa a sancţionat încă acest titlu.

Quick Ben îi Oferiun zâmbet larg,^alb. — Iţi aminteşti, înalt Mag, un alt înalt Mag, trimis de împărat, la începutul campaniei Blackdog? Regulă Kribalah?

— îl conduc pe nepoliticos? Da, a murit după vreo lună... ^

— într-o conflagraţie îngrozitoare, da. Ei bine, asta am fost eu. Astfel, am mai fost un înalt Mag înainte, colege...[1]

Tayschrenn se încruntă, gândmdu-se clar, apoi încruntarea a devenit o încruntătură. — Şi împăratul ştia asta? Probabil că te-a trimis, dacă, desigur, nu te-a trimis deloc.

— Ei bine, desigur, au fost implicate nişte nepotriviri şi, dacă ar fi urmat una pe acel traseu, ar fi putut foarte bine să fie observate. Dar nu ai simţit nevoia să faci asta, evident, din moment ce, deşi pentru scurt timp, m-am ţinut mai mult decât pe cont propriu – scoţându-te o dată din necaz, par să-mi amintesc... ceva despre magi-asasini Tiste Andii...

„Când am pierdut un anumit obiect care conţinea un lord demoni..."

'Ai făcut? îmi pare rau sa aud asta.'

— Acelaşi demon care a murit mai târziu de sabia lui Rake în Darujhistan.

— Oh, cât de nefericit.

Kalam se apleacă spre Quick Ben. — M-am gândit, spuse el în şoaptă, că mi-ai spus să mă relaxez.

— Cu mult timp în urmă si foarte departe, spuse Dujek Onearm cu răbdare, si mi-aş bate mâinile dacă aş avea mai multe. Tayschrenn, frânează-l pe Seti înainte să facă o prostie. Avem lucruri de discutat aici. Să mergem mai departe.

Kalam aruncă o privire spre Fiddler şi îi făcu cu ochiul. Ca în

vremurile bune...

Întinsă pe vârful crestei, Pearl mormăi. — Asta e Dujek Onearm acolo, spuse el. — Ar trebui să fie în G'danisban chiar acum.

Lângă el, Lostara Yil şuieră si începu să-şi plesnească trupul. [1] '

Purici, la naiba. Ei roiesc această creastă. Urăsc puricii...

— De ce să nu sări şi să dansezi, căpitane? întrebă Pearl. — Doar pentru a se asigura că ştiu că suntem aici.

— Spionajul este o prostie. Urăsc Asta şi îmi redescopăr ura pentru tine şi eu, Claw.

— Spui cele mai dulci lucruri. Oricum, chel e Tayschrenn, cu Hattar şi Kiska de data aceasta, adică e serios în privinţa riscurilor. Oh, de ce au trebuit să facă asta, acum?

— Ce faci acum?

— Orice ar face ei, desigur.

— Aşa că fugi înapoi la Laseen ca căţeluşul nerăbdător care eşti, Pearl, şi spune-i totul despre asta.

Coborî înapoi pe partea laterală a crestei, se răsuci şi se ridică. [1]

Nu este nevoie de grabă. Trebuie sa ma gândesc. [1]

Lostara s-a căţărat pe pantă până când a putut să se ridice. A început să se scarpină sub armură. — Ei bine, nu aştept asta. Am nevoie de o baie de lapte, cu frunze de escura, şi am nevoie de ea acum.

O privi îndepărtându-se, înapoi spre tabără. O plimbare frumoasă, în afară de zvâcnirile bruşte.

Un simplu cantrip, ţinând puricii departe de corpul lui. Poate că ar fi trebuit să-i întindă curtoazia.

Nu. Asta e mult mai bine.
Doamne, suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Capitolul trei

Yareth Ghanatan, oraşul stă nemişcat întâi şi ultimul şi acolo unde vechea şosea Se curbe în jumătatea lui de cerc sunt turnuri De nisip clocotind de imperii si armate în marş, stindarde cu aripi rupte Şi căptuşelile dezmembrate care căptuşesc aleile sunt în' curând' oasele edificiilor, Războinici Şi constructori amândoi, oraşul stă mereu Pentru a găzdui hoarde de insecte, o, acele turnuri din spate atât de mândru, înălţându-se ca vise pe suflarea încinsă a soarelui, Yareth Ghânatan.

Oraşul este împărăteasa, soţia şi iubita, Crone si copilul Primului Imperiu, Şi totuşi rămân, cu toţi rudele mele, Oasele din ziduri, oasele de sub podea, oasele care aruncă această umbră blândă – mai întâi, şi în urmă, văd ce vine, tot ce s-a dus, Şi lutul cărnii mele ţi'-a simţit mâinile Vechea căldură a vieţii' pentru oraş, Oraşul meu, stă pe loc, şi stă, Stă mereu nemişcat.

Bones în tlie Walls (fragment de stela circa Primul Imperiu) Autor necunoscut „Pot fi această urnă".

— Nu vrei să fii acea urnă.

— Are picioare.

— Cei ştupoşi şi nu cred că se mişcă. Sunt doar pentru spectacol. îmi amintesc astfel de lucruri.

— Dar e frumos.

— Şi ea face pipi în el.

‘Uri? Esti sigur? Ai văzut-o făcând pipi în ea?

— Aruncă o privire, Curdle. Asta e pipiul ei în ea. Nu vrei să fii acea urnă. Vrei ceva viu. Cu adevărat în viaţă, cu picioare care funcţionează. Sau aripi...[1]

încă şopteau' când Apsalar scoase ultima bară din fereastră şi o puse jos. Sa urcat pe pervaz, răsucindu-se lateral pentru a ajunge la cel mai apropiat stâlp de acoperiş.

'Unde te duci?[1] întrebă Telorast.

— Până pe acoperiş.

— Ne alăturăm tie?

■Nu.[1]

Apsalar se trase în sus si câteva clipe mai târziu era ghemuită pe lutul copt de soare, stelele strălucind deasupra capului. Zorii nu erau departe, iar oraşul de dedesubt era tăcut şi nemişcat ca un lucru mort în noapte.

Ehrlitan. Primul oraş în care veniseră în această ţară, oraşul în care începuse această călătorie anume, un grup destinat să se despartă sub o mulţime de poveri. Kalam Mekhar, Fiddler, Crokus şi ea însăşi. Oh, Crokus fusese atât de supărat să descopere bă tovarăşii lor veniseră cu motive ascunse – nu doar escortând-o acasă, nu doar îndreptând o greşeală veche. Fusese atât de naiv.

Se întrebă cum se descurcă, s-a gândit să-l întrebe pe Cotillion data viitoare când zeul îl va vizita, apoi a decis că nu o va face. Nu ar fi util să se lase în continuare să-i pese de el; chiar şi să mă gândesc la el, realizând puţin mai mult decât să piardă porţile dorului, dorinţei şi regretului.

Alte j>robleme] mai imediate] i-au cerut să se gândească. Mebra. Bătrânul spion era mort, ceea ce dorise Shadowthrone, deşi motivul a scăpat din Apsalar. Desigur, Mebra a lucrat din toate părţile, slujind Imperiul Malazan la un moment dat, iar următoarea cauza lui Sha'ik. Şi... altcineva. Că identitatea altcuiva era importantă şi, bănuia ea, acesta era adevăratul motiv al deciziei lui Shadowthrone.

Cei fără nume? Asasinul Semk fusese trimis să parcurgă o urmă?

Posibil şi avea sens. Fără martori, spusese bărbatul. La
ce?

Ce serviciu le-ar fi putut oferi Mebra Celor Fără Nume? Aşteptaţi să căutaţi un răspuns la asta. Cine altcineva?

Fără îndoială, adepţii vechiului cult al Umbrei în şapte oraşe au rămas, supravieţuitori ai epurărilor care însoţiseră cucerirea. Un alt posibil angajator al numeroaselor abilităţi ale lui Mebra, şi mai probabil să fi atras atenţia lui Shadowthrone, precum şi furia lui.

I se spusese să o omoare pe Mebra. Nu i s-a spus de ce si nici nu i s-a spus să iniţieze vreo investigaţie singură. Sugerând Shadowthrone a simtit că ştia destule. Acelaşi lucru pentru Cotillion. Sau, dimpotrivă, amândoi erau îngrozitor de ignoranţi, iar Mebra pur şi simplu schimbase partea prea des o dată.

Pe lista ei erau mai multe ţinte, o colecţie aleatorie de nume, toate putând fi găsite în amintirile lui Cotillion. Era de aşteptat să treacă

pur şi simplu de la una la alta, ţinta finală fiind cea mai provocatoare dintre toate... dar acela era, cel mai probabil, la câteva luni distanţă şi va trebui să facă nişte manevre îndemânatice pentru a se apropia suficient de mult pentru a lovi, un lent. , urmărirea atenta a unui individ foarte periculos. Pentru care nu simţea duşmănie.

' Asta face un asasin. Şi posesiunea lui Cotillion m-a făcut un asasin. Asta şi 'nimic altceva. Am ucis şi voi continua să ucid. Nu trebuie să mă gândesc la nimic altceva. Este simplu. Ar trebui să fie simplu.

Şi aşa ar face să fie aşa.

Totuşi, ce l-a făcut pe un zeu să decidă să ucidă un muritor umil? Iritaţia minoră a unei pietre într-un mocasin. Lovitura unei ramuri pe o potecă împădurită. Cine s-a gândit de două ori să smulgă acea piatră şi să o arunce?

Sau să întind mâna si să rupă acea ramură? Se pare că da, pentru că eu sunt mâna acelui zeu în asta.

Suficient. Gata cu această slăbiciune... această... incertitudine. Finalizaţi sarcinile, apoi plecaţi. Dispărea. Găsiţi o viaţă nouă.

Doar... cum se face asta?

Era pe cineva pe care îl putea întreba – el nu era departe, ştia ea, după ce şi-a scos identitatea din amintirile lui Cotillion.

Se mutase să stea cu picioarele atârnând pe marginea acoperişului.

Cineva stătea acum lângă ea.

'Bine?[1] întrebă Cotillion.

— Un asasin Semk al celor fără nume mi-a încheiat misiunea

pentru mine.

— Chiar în noaptea asta?

L-am cunoscut, dar nu am putut să-l întreb.

Zeul dădu încet din cap. — Cei fără nume din nou. Acest lucru este neaşteptat.

Şi nepoftit.

— Deci nu ei au fost motivul uciderii lui Mebra.

'Nu. Câteva frământări ale vechiului cult. Mebra se poziţiona pentru a deveni Mare Preot. Cel mai bun candidat – nu ne facem griji pentru ceilalţi.

'Curatarea casei.'

— Necesar, Apsalar. Suntem pe o înşelăciune. Una proastă.

'înţeleg.'

Au tăcut o vreme, apoi Cotillion şi-a dres glasul. — încă nu am avut timp să-l verific, dar ştiu că este sănătos, deşi este de înţeles deprimat.

'În regulă.'

Probaoil că a simţit că voia să rămână aşa, pentru că, după o pauză, a spus apoi: „Ai eliberat două fantome..."

Ea a ridicat din umeri.

Oftând, Cotillion îşi trecu o mână prin părul întunecat. — Ştii ce au fost odata?

— Hoţii, cred.

'Da, aia.'

'Tiste Andii?'

— Nu, dar au zăbovit mult peste acele două corpuri şi asa... au absorbit anumite esenţe.

' 'Ah.'

— Acum sunt agenţi ai Edgewalker. Sunt curios să văd ce vor face.

— Pentru moment par mulţumiţi să mă însoţească.

'Da. Cred că interesele lui Edgewalker te includ pe tine, Apsalar, din cauza relaţiei noastre din trecut.

— Prin mine, către tine.

— Se pare că îi garantez curiozitatea.

— Edgewalker. Acea apariţie pare destul de pasivă, a observat ea.

— L-am întâlnit prima dată, spuse Cotillion încet, în noaptea în care am urcat. În noaptea în care am făcut trecerea în tărâmul Umbrei. Mi-a făcut coloana să se târască chiar atunci şi de atunci se târăşte.

Ea aruncă o privire spre el. — Eşti atât de nepotrivit să fii zeu, Cotillion, ştiai asta?

„Mulţumesc pentru votul de încredere".

Ea a întins mâna cu o mână şi i-a periat linia maxilarului, gestul aproape de o mângâiere. Ea îi prinse respiraţia bruscă, o uşoara mărire a ochilor lui, dar el nu se uita la ea. Apsalar îşi coborî mâna. 'îmi pare rău. O altă greşeală. Este tot ce se pare că fac zilele astea.

„Este în regulă", a răspuns el. 'Am înţeles.'

'Tu faci? Oh, bineînţeles că da.

„Indeplineşte-ţi misiunea şi tot ce ţi se cere se va termina. Nu vei mai face faţă solicitărilor din partea mea. Sau Shadowthrone.

Era ceva în tonul lui care îi dădy un uşor fior.

Ceva de genul... remuşcări. 'înţeleg. Aia este bună. Sunt obosit. Din cine sunt eu, Cotillion.

'Ştiu.'

— Mă gândeam la un ocol. înainte de următoarea mea sarcină.

'Oh?'

— Drumul de coastă, la est. Doar câteva zile până la Shadow.

El s-a uitat la ea, iar ea i-a văzut zâmbetul slab şi a fost nespus de mulţumită de asta. — Ah, Apsalar... ar trebui să fie distractiv. Trimite-i salutările mele.

'Într-adevăr?[1]

'Absolut. Are nevoie de puţină agitaţie. S-a îndreptat. 'Trebuie sa plec. E aproape zori'. Fii atent'şi nu ai încredere în acele fantome.

— Sunt nişte mincinoşi răi.

— Ei bine, cunosc im Mare Preot care foloseşte o tactică similară pentru a-i încurca pe alţii.

Iskaral Fust. Acum Apsalar a fost cel care a zâmbit, dar ea nu a spus nimic, pentru că Cotillion dispăruse.

Orizontul de est era în flăcări odată cu răsăritul soarelui.

— Unde s-a dus întunericul? întrebă Curdle.

Apsalar stătea lânaă pat, trecând prin sortimentul ei de arme ascunse. Va trebui să doarmă m curând – poate în după-amiaza asta – dar mai întâi avea să folosească lumina zilei. Era ceva important ascuns în uciderea lui Mebra de către Semk.

Cotillion fusese zguduit de acel detaliu. Deşi nu i-a cerut să urmeze asta, ea ar fi făcut-o totuşi, pentru o zi sau două cel puţin. [1]

Soarele a răsărit, Curdle.

'Soarele? Lângă Abis, există un soare pe lumea asta? Au înnebunit?

Apsalar aruncă o privire^spre fantoma îngrozită. Se dizolva în lumina granulată. îngrămădit într-o umbră din apropiere, Telorast privea, mut de groază.

— Cine a înnebunit? îl întrebă Apsalar pe Curdle.

'Ei bine, ei! Cei care au creat acest loc!

— Ne decolorăm! şuieră Telorast. 'Ce înseamnă? Vom înceta să mai existăm?

— Nu ştiu, răspunse Apsalar. — Probabil că vei pierde ceva substanţă, presupunând că ai, dar va fi temporar. Mai bine rămâneţi voi doi aici şi tăceţi. Mă voi întoarce înainte de amurg.

'Amurg! Da, excelent, vom aştepta aici pentru amurg. Apoi noaptea şi tot acel întuneric,' şi umbrele şi lucrurile de posedat. Da, femeie înfricoşată, vom aştepta aici.

S-a îndreptat în jos, a plătit încă o noapte, apoi a ieşit pe strada prăfuită. Cetăţenii aflaţi în piaţă erau deja în mişcare, vânzătorii care târau catâri împovăraţi, căruţe înghesuite cu păsări cântătoare în colivie sau plăci de carne sărată sau butoaie de ulei sau miere. Bătrânii Uicrau sub mănunchiuri de lemne de foc, coşuri de lut. In centrul străzii au păşit două Lame Roşii [1] sentinele temute ale ordinii şi ale legii din nou, acum că prezenţa imperiului fusese reafirmata cu tărie. Se îndreptau în aceeaşi direcţie cu Apsalar – şi într-adevăr ca majoritatea oamenilor – spre vastul

întins de tabere de rulote dincolo de zidul oraşului, chiar la sud de port.

Lamelor Roşii li s-a oferit un loc larg, iar stăpânirea pasului lor, mâinile lor cu mănuşi sprijinindu-se pe mânerele tulwarelor învelite, dar nu' prinse de pace, au făcut din aroganţa lor un afront deliberat şi provocator. Cu toate acestea, au' trecut necontestaţi.

Cu câteva clipe înainte să-i ajungă din urmă, Apsalar coti la stânga pe un pasaj lateral. Existau mai multe rute către taberele de rulote.

Un negustor care angajează paznici Pardu şi Grai şi părând să manifeste un interes neobişnuit faţă de' prezenţa unui Dansator din umbră în oraş, a făcut' din el însuşi subiectul de interes. S-ar putea să fie pur şi simplu că comerciantul a fost un cumpărător şi un vânzător de informaţii, dar chiar şi asta s-ar putea' dovedi util pentru Apsalar – nu că ea ar fi fost pregătită săj>lătească pentru orice informaţie pe care a cules-o. Gărzile tribale au şugerat călătorii extinse pe uscat, între oraşe îndepărtate şi pistele rar frecventate care leagă. Negustorul acela ar sti lucruri.

Si aşa ar putea, într-adevăr, acei paznici.

A ajuns la marginea primei tabere. Dacă ar fi văzut din cer, oraşul caravanelor ar părea zgârcit, în timp ce negustorii veneau şi plecau într-un flux constant de căruţe, războinici cai, câini de turmă şi cămile. Marginile exterioare găzduiau negustori mai mici, poziţiile lor nxate conform unei

ierarhii obscure, în timp ce caravanele de rang înalt ocupau centrul.

Intrând pe artera principală de pe o potecă laterală dintre corturi, Apsalar a început căutarea lungă.

La amiază, ea a găsit un vânzător de tapu şi s-a aşezat la una dintre mesele mici de sub o marchiză, mâncând bucăţile de fructe şi carne frigaruite, iar grăsimea curgându-i urme fierbinţi pe mâini. Ea observase o energie reînnoită printre taberele de negustori pe care le vizitase până acum. Insurecţia şi cearta au fost dăunătoare pentru afaceri, evident. Revenirea stăpânirii lui Malazan a fost o binecuvântare asupra comerţului în toată gloria sa normală avară şi ea văzuse exultarea din toate părţile. Monede curgeau în o mie de râuri.

Trei figuri i-au atras atenţia. Stând înaintea intrării într- un cort mare şi certându-se, se părea, peste o cuşcă de căţei. Cele două femei Pardu şi unul dintre membrii tribului Grai pe care îi văzuse la cârciumă. Erau prea preocupaţi ca să o fi spionat, spera ea. Ştergându-şi mâinile pe coapse, Apsalar se ridica şi merse, ţinându-se în zonele mai umbrite, afară de sub copertă şi departe de paznici şi cortul negustorului.

A fost suficient să le fi găsit, deocamdată. înainte de a se strădui să-l interogheze pe negustor sau pe gardieni, o aştepta o altă sarcină.

Plimbarea lungă înapoi la han a fost fără incidente, iar ea a urcat scările şi a plecat spre camera ei.

Era mijlocul după-amiezii, iar mintea ei era plină de gânduri de somn.

'S-a intors!'

Vocea, a lui Curdle, venea de sub pătuţul cu rame de lemn.

— Este ea? întrebă Telorast din acelaşi loc.

— Recunosc mocasinii, vezi crestele de fier cusute? Nu ca celălalt.

Apsalar a întrerupt-o să-şi scoată mănuşile de piele. — Care altul?

— Cel care a fost aici mai devreme, acum un clopoţel...

'Un clopot?' se întrebă Telorast. — Oh, clopotele alea, acum înţeleg. Ei măsoară trecerea timpului. Da, Not- Apsalar, acum un clopoţel. Nu am spus nimic. Am tăcut. Acela nu a ştiut niciodată că suntem aici.

— Hangiul?

Cizme, uzate în etrier şi înţepate cu solzi de bronz, mergeau ici şi colo – şi s-au ghemuit să privească aici, dar n-au văzut nimic despre noi, desigur, şi nimic altceva, din moment ce nu aveţi un echipament pe care să-l răsfoiască. -

— Atunci era un bărbat.

— Nu am spus mai devreme? Nu-i aşa, Curdle?

'Trebuie sa avem. Un bărbat, cu cizme, da.

— Cât timp a stat? întrebă Apsalar, uitându-se prin cameră. Hoţul nu avea nimic de furat, presupunând că ar fi fost un hoţ.'

— O sută de bătăi ale inimii lui.

— O sută şase, Telorast.

— O sută şase, da.

— A venit şi a plecat pe lângă uşă?

— Nu, fereastra – ai scos gratiile, îţi aminteşti? Jos de pe acoperiş, nu-i aşa, Telorast?

— Sau sus de pe alee.

— Sau poate dintr-una din celelalte camere, deci din lateral, din dreapta sau din stânga.

Apsalar se încruntă şi îşi încrucişă braţele. — A intrat chiar pe fereastră?

‘Nu.[1]

— Prin Warren, atunci.

■Da.[1]

— Şi nu era bărbat, a adăugat Curdle. — Era un demon. Mare, negru, păros, cu colţi si gheare.

— Purtând cizme, spuse Telorast.

‘Exact. Cizme.[1]

Apsalar îşi scoase mănuşile şi le plesni pe suportul de
pat.

Ş-a întins pe pat. — Trezeşte-mă dacă se întoarce.

— Desigur, Not-Apsalar. Poţi să te bazezi pe noi.

HdKHaK

Când s-a trezit, era întuneric. Blestemând, Apsalar se ridică din pat. — Cât de târziu este?

— E trează! Nuanţa lui Telorast plutea în apropiere, o formă de corp mânjită în întuneric, cu ochii strălucind plictisitor.

‘In cele din urma![1] şopti Curdle

de pe pervaz, unde se ghemui ca o gargui, cu capul răsucit pentru a-l privi pe Apsalar încă aşezat pe patuţ. — Sunt două clopote după moartea soarelui! Vrem să explorăm![1]

— Bine, spuse ea ridicânclu-se. — Urmează-mă, atunci.

'Unde sa?

— înapoi la Jen'rahb.

— Oh, acel loc mizerabil.

— Nu voi fi acolo mult timp.

'Bun.[1]

Ea şi-a adunat mănuşile, şi-a verificat încă o dată armele – o zeci de dureri de la ûnghiurile de cuţit şi teaca atestă că au rămas prinse în jurul persoanei ăi – şi s-a îndreptat spre fereastră.

— Să folosim drumul mare?

Apsalar se opri, îl studie pe Curdle. — Ce drum de rulare?

Fantoma se mişcă să îmbrăţişeze o margine a ferestrei şi arătă spre exterior. '

Acela.'

O manifestare în umbră, ceva ca un apeduct, se întindea de la baza ferestrei peste alee şi clădirea de dincolo, apoi se curbă – spre inima Ten'rahb'. Avea textura pietrei, iar ea putea vedea pietricele şi bucăţi de mortar sfărâmat de-a lungul cărării. Ce este asta?'

— Nu ştim.

— Este din Tărâmul Umbrei, nu-i aşa? Trebuie sa fie. Altfel nu as putea să-l văd.

'O da. **Noi** gândim. Nu-i aşa, Telorast?

'Absolut. Sau nu.'

— De cât timp a fost aici, a întrebat Apsalar?

— Cincizeci şi trei de bătăi ale inimii tale. Te-ai trezit de veghe, nu, Curdfe? Se agita.

— Şi gemând. Ei bine, un geamăt. Moale. Un geamăt pe jumătate.

— Nu, spuse Telorast, ăsta am fost eu.

Apsalar se urcă pe pervaz, apoi, strângând încă de marginile peretelui, ieşi pe drum. Solid sub picioarele ei. '

În regulă, mormăi ea, mai mult decât puţin zguduită, când îşi eliberă strânsoarea de clădirea din spatele ei. — Am putea la fel de bine să folosim ea.

'Suntem de acord.'

Au pojnit, peste alee, imobil, o stradă şi apoi molozul ruinelor. În depărtare se ridicau turnuri fantomatice. Un oraş al umbrei, dar acesta cu totul diferit de cel din noaptea precedentă.

Structuri vagi se întindeau deasupra epavei de dedesubt – canale, licărirea a ceva asemănător apei. Poduri inferioare se întindeau pe aceste canale. La câteva mii de paşi distanţă, spre sucf-est, se ridica un palat masiv cu cupolă, iar dincolo de el ceea ce ar fi putut fi un lac sau un râu lat. Navele treceau pe acele ape, cu vele pătrate şi elegante, lemnul negru la miezul nopţii.

Ea a văzut siluete înalte traversând un pod la cincizeci de paşi distanţă.

şuieră Telorast. — Îi recunosc!

Apsalar s-a ghemuit jos, simţindu-se brusc îngrozitor de vulnerabil aici, pe această pasarelă înaltă.

'Tiste Edur![1]

— Da, respiră ea pejumătate.

— Oh, ne pot vedea?

Nu ştiu. Cel puţin nimeni nu a mers pe drumul pe care se aflau... nu încă'. — Hai, nu e departe. Vreau să fim departe de acest loc.

— De acord, oh, da, de acord.

Curdle ezită. 'Apoi din nou...'

— Nu, spuse Apsalar. — Nu încerca nimic, fantomă.

— O, bine. Doar că există un cadavru în canalul de dedesubt.

La naiba asta. Ea se îndreptă spre peretele jos şi se uită în jos. — Asta nu este Tiste Eclur.

— Nu, confirmă Curdle. — Cu siguranţă nu este, nu Apsalar. Este ca tine, da, ca tine. Numai că mai umflat, nu mor de mult – o vrem...

„Nu vă aşteptaţi la ajutor dacă încercarea de a-l atrage atrage atenţia".

— Oh, are o idee, Curdle. Haide, se îndepărtează de noi!

Aştepta! Nu ne lăsa aici!

Ajungând la o scară abruptă, Apsalar coborî repede. De îndată ce a păşit pe ^ pământul plin de praf, oraşul fantomatic a dispărut. In urma ei au apărut cele două umbre, afundându-se spre ea.

— Un loc îngrozitor, spuse Telorast.

— Dar a fost un tron, strigă Curdle. 'Am simţit! Un tron cât se poate de delicios!

Telorast pufni. 'Delicios? Ţi-ai pierdut minţile. Numai durere. Suferinţă, suferinţă-'

— Linişte, porunci Apsalar. — îmi veţi spune mai multe despre

acest tron pe care l-aţi simţit doi, dar mai târziu. Păzeşte această intrare.

'Putem face asta. Suntem gardieni foarte pricepuţi. A murit cineva acolo jos, da? Putem avea corpul?

'Nu. Stai aici.' Apsalar a intrat în templul pe jumătate îngropat.

Camera dinăuntru nu era aşa cum o părăsise ea. Cadavrul lui Semk dispăruse. 'Corpul Mebrei fusese dezbrăcat de haine, îmbrăcămintea în sine tăiată. Micul mobilier care ocupa încăperea fusese demontat metodic. Blestemând pe sub răsuflarea ei, Apsalar se îndreptă spre uşa care ducea la camera interioară – perdeaua care o acoperise fusese smulsă. În cămăruţa de dincolo – locuinţa lui Mebra – cercetătorul sau cercetătorii fuseseră la fel de minuţioşi.

Indiferenţă faţă de absenţa luminii, ea cercetă detritusurile.' Cineva a căutat ceva sau a ascuns în mod deliberat o potecă.

S-a gândit la apariţia asasinului Semk aseară. Ea presupuse că el o văzuse cumva sprintând peste dărâmături şi aşa a fost obligată să se întoarcă. Dar acum se întreba ea. Poate că fusese^ trimis înapoi, sarcina lui doar pe jumătate terminată. În niciun caz, în noaptea aceea nu lucrase singur. Fusese nepăsătoare, gândindu-se altfel.

Din camera exterioară se auzi o şoaptă şovăitoare: — Unde eşti?

Apsalar trecu înapoi prin prag. — Ce cauţi aici, Curdle? ţi-am spus să...

— Vin două persoane. Femei, ca tine. La fel ca şi noi. Am uitat. Da, toate suntem femei aici...

— Găsiţi o umbră şi ascundeţi-vă, interveni Apsalar. — La fel pentru Telorast.

— Nu vrei să-i omorâm?

'Poţi tu?[1]

'Nu.[1]

— Ascundeji-vă.

— E bine că am decis să păzim uşa, nu-i aşa?

Ignorând fantoma, Apsalar se poziţiona fângă intrarea exterioară. Şi-a scos cuţitele, şi-a pus spatele de piatra înclinată şi a aşteptat.

Ea le auzi paşii repezi, zgârieturile când se opriră chiar afară, respiraţia. 'Apoi a păşit prima, în mâinile ei un felinar închis. Ea a intrat mai departe în timp ce a răsturnat înapoi unul dintre obloanele cu balamale, trimiţând un fulger de lumină pe peretele îndepărtat.

În spatele ei a intrat a doua femeie, un scimitar dezvelit şi întins.

Gardienii caravanei Pardu.

Apsalar s-a apropiat şi a înfipt vârful unui pumnal în articulaţia cotului femeii pe braţul săbiei, apoi a aruncat cealaltă'armă, cu pom înainte, în tâmpla femeii.

A căzut, la fel ca şi arma.

Celălalt se întoarse.

O lovitură înaltă o strânse deasupra maxilarului. Ea s-a scuturat, lanterna zburând ca să se spargă de perete.

Intinzându-şi cutitele, Apsalar s-a apropiat de paznicul uluit. Un pumn'în plexul solar a dublat-o.

Paznicul a căzut în genunchi, apoi a căzut pe o parte, încolăcindu-se în jurul durerii.

— Este convenabil, spuse Apsalar, pentru că intenţionam să te întreb oricum.

S-a întors la prima femeie şi a verificat starea ei.

Inconştient şi probabil va rămâne aşa ceva timp. Chiar şi aşa, a dat cu piciorul într-un colţ, apoi a dezbrăcat-o de cuţitele pe care le-a găsit ascunse sub oraţe. Intorcându-se la celălalt Pardu, se uită o clipă la femeia nemişcată şi gemută, apoi se ghemui şi o târă în picioare.

A prins braţul drept al femeii, cel cu care ţinea o armă, şi, cu o răsucire ascuţită, l-a luxat la cot.

Femeia a strigat.'

Apsalar şi-a mchis o mână pe gât şi a trântit-o de perete, cu capul trosnind puternic. Vărsăturile s-au vărsat pe mănuşa şi încheietura mâinii asasinului. A ţinut Pardu-ul acolo. — Acum îmi vei răspunde la întrebări.

'Vă rog![1]

— Fără rugăciune. A implora doar mă face crudă. Răspunde-mi satisfacţia mea si s-ar putea să te las pe tine şi pe prietenul tău să trăieşti. înţelegi?[1]

Pardu-ul dădu din cap, faţa ei mânjită cu sânge şi o umflătură alungită umflându-i sub ochiul drept acoîo unde lovise mocasinul încorporat cu fier.

Simţind sosirea celor două fantome, Apsalar aruncă o

p

rivire peste umăr. Pluteau deasupra trupului celuilalt ardu.

— S-ar putea să o ia unul

dintre noi, şopti Telorast.

— Uşor, încuviinţă Curdle. — Mintea ei este tulbure.

'Absent.[1]

— Pierdut în abis.

Apsalar ezită, apoi spuse: — Haide.

'Pe mine!' şuiera Curdle.

'Nu eu!' mârâi Telorast.

'Pe mine!'

— Am ajuns primul la ea!

'Tu nu ai!'

— Eu aleg, spuse Apsalar. 'Acceptabil?'

'Da.'

— O, da, tu alegi, dragă stăpână...

— Din nou te zgomoli!

'Nu sunt!'

— Coagul, spuse Apsalar. — Posedă-o.

— Ştiam că o vei alege!

— Răbdare, Telorast. Noaptea asta nu sa terminat încă.

Femeia Pardu dinaintea ei clipea, cu o privire sălbatică
în ochi. 'Cu cine vorbeşti? Ce limba este asta? Cine e acolo – nu văd...

— Lanterna ta s-a stins. Nu contează. Spune-mi despre stăpânul tău.

„Dumnezeu de jos, mă doare..."

Apsalar se întinse în jos şi răsuci din nou braţul luxat.

Femeia ţipă, apoi s-a lăsat, inconştientă.

Apsalar a lăsat-o să alunece în jos pe perete până când femeia a ajuns aproximativ într-o poziţie aşezată. Apoi a scos un balon şi a stropit cu apă în faţa lui Pardu.

Ochii s-au deschis, înţelegerea a revenit şi, odată cu ea, teroarea.

„Nu vreau să aud despre ce doare", a spus Apsalar. — Vreau să aud despre comerciant. Angajatorul dvs. Acum, încercăm din nou?

Cealaltă Pardu stătea lângă intrare, scotea zgomote de mormăit, apoi tuşi, până când scuipă flegmă sângeroasă. 'Ah!' strigă Curdle. 'Mai bine! O, totul doare, o, braţul!'

— Stai liniştit, îi porunci Apsalar, apoi îşi fixă' din nou atenţia asupra femeii din faţa ei. — Nu sunt o persoană răbdătoare.

— Trygalle Trade Guild, spuse femeia într-un răstimp.

Apsalar se lăsă încet pe spate pe coapte. Un răspuns
cel mai neaşteptat.

— Curdle, ieşi din trupul ăla.

'Ce?'

'Acum.'

— La fel de bine, era toată ruptă. Ah, din nou fără durere! Asta e mai bine – am fost un prost!

Râsul lui Telorast a fost o râpa. — Şi încă mai eşti, Curdle. Ţi-aş fi putut spune, ştii. Nu era'potrivită pentru tine.

— Nu mai vorbi, spuse Apsalar. Trebuia să se gândească la asta. Centrul de operaţiuni al breslei de comerţ Trygalle era Darujhistan. Trecuse mult timp de când nu vizitaseră fragmentul din Tărâmul Umbrei cu muniţii pentru Lăutar^ presupunând că era aceeaşi rulotă – şi ea banuia că era. În calitate de furnizori de articole şi informaţii, acum părea evident că mai mult de o misiune îi adusesem în Şapte oraşe.

Pe de alta parte, poate că ei nu făceau altceva decât să- şi revină

aici, în oras – având în vedere rutele lor chinuitoare prin lagărele – şi magul-negustor îi instruise gardienilor să furnizeze brice şi toate informaţiile neobişnuite. Chiar şi aşa, trebuia să fie sigură.' — Negustorul Tiygalle – ce l-â adus aici la Ehrlitan?

Umflarea închidea ochiul drept al lui Pardu. 'L.[1]

'Numele lui?[1]

— Karpolan Demesand.

Apoi, Apsalar şi-a permis să încuviinţeze uşor din cap.

„Noi, uh, făceam o livrare – noi' gardienii, suntem acţionari...

— Ştiu cum funcţionează Breasla Comerţului Trygalle. O livrare, ai spus. ' ^

— Da, lui Coltaine. În timpul Lanţului de Câini.[1]

— Asta a fost acum ceva timp.

'Da. îmi pare rău, durerea, mă doare să vorbesc.

— Va doare mai mult dacă nu o faci.

Pardu s-a strâmbat şi a trecut o clipă până când Apsalar şi-a dat seama că fusese un zâmbet. — Nu mă îndoiesc de tine, Shadow Dancer. Da, au fost mai multe.

Pietre de altar.

■Ce?[1]

„Tăiaţi pietre, pentru a căptuşi un bazin sfânt..."

— Aici m Ehrlitan?

Femeia a clătinat din cap, a tresărit, apoi a spus: „Nu. Y'Ghatan.[1]

— Eşti pe drum acolo sau te întorci?

— Intorcându-se. Călătoriile spre exterior sunt prin lupte. Ne...

uh... ne odihnim.

— Deci interesul lui Karpolan Demesand pentru un dansator din umbră trece.

„îi place să ştie... totul. Informaţia ne aduce avantaje. Nimănui nu-i place ariergarda pe Ride.

'Calatoria.[1]

— Prin luptă. E... păros.

îmi imaginez că ar fi. — Spune-i stăpânului tău, spuse Apsalar, că acest Dansator din Umbră nu apreciază atenţia.

Pardu-ul dădu din cap.

Apsalar se îndreptă. Am terminat-o cu tine.[1]

Femeia tresări înapoi, lângă perete, cu antebraţul stâng ridicându-se pentru a-şi acoperi raţa.

Asasinul se uită în jos la gardian, întrebându-se ce a declanşat-o.

— înţelegem acea limbă acum, spuse Telorast. — Ea crede că o vei ucide, iar tu eşti, nu-i aşa?

'Nu. Asta ar trebui să fie evident, dacă vrea să transmită un mesaj stăpânului ei.

— Nu gândeşte corect, spuse Curdle. — În plus, ce modalitate mai bună de a-ţi transmite mesajul clecât cu două cadavre?

Apsalar a oftat, i-a spus lui Pardu: „Ce te-a adus în aceşţ loc? La Mebra?"

înăbuşită din spatele antebraţului, femeia a răspuns: „Cumpărând informaţii... dar e mort".

'Ce informaţie?'

'Orice. Toate. Intrări şi plecări. Orice vindea. Dar ai ucis-o pe

Mebra...

— Nu, nu am făcut-o. Ca o pace între mine şi stăpânul tău, îţi voi spune asta. Un asasin al celor fără nume a ucis-o pe Mebra. Nu a fost implicată tortură. Un simplu asasinat. Cei fără nume nu căutau informaţii.

Ochiul singuratic vizibil al fui Pardu, acum deasupra încheieturii de pază, era fixat asupra ei. „Cei fără nume? Şapte Sfinte ne protejează!

— Acum, spuse Apsalar, trăgând cuţitul, am nevoie de ceva timp. Cu acestea, ea a lovit femeia cu pomul cuţitului, puternic în tâmplă, şi a privit cum ochiul lui Pardu se ridică, trupul prămişiridu-se.

— Va trăi ea?' întrebă Telorast, strecurându-se mai aproape.

'Las-o în pace.'

— S-ar putea să se trezească fără să-şi amintească nimic din ce i-ai spus.

— Nu contează, răspunse Apsalar, învelindu-şi cuţitul. — Oricum, stăpânul ei va aduna tot ce trebuie să ştie.

— Un vrăjitor. Ah, ei călătoresc prin lupte, au spus ei. Riscant. Acest Karpolan Demesand trebuie să fie un purtător formidabil de magie – ţi-ai făcut un inamic periculos.

— Mă îndoiesc că va urmări asta, Telorast. I-am lăsat să trăiască acţionarii lui şi i-am oferit informaţii.

— Şi cum rămâne cu tabletele? întrebă 'Curdle.

Apsalar se întoarse. — Ce tablete?

— Cele ascunse sub podea.

'Arătaţi-mi.'

Umbră se îndreptă spre cadavrul gol al lui Mebra. — Sub el. O cache secretă, sub această pavaj. Lut tare, liste nesfârşite, probabil că nu înseamnă nimic.

Apsalar rostogoli cadavrul. Piatra s-a desprins cu uşurinţă şi ea s-a mirat de nepăsarea cercetătorilor. Apoi, din nou, poate că Mebra a avut un anumit control asupra locului unde avea să moară. Stătuse întins direct deasupra ei. Fusese săpat o groapă aspră şi era plină de tăbliţe de lut. Într-un colţ stăteau un sac umed de pânză de pânză, plin cu lut moale şi o jumătate de duzină de cracioane de oase legate în sfoară.

Se ridică şi luă lanterna. Când a lovit pereţele, oblonul se închisese '-flacăra dinăuntru a rămas. A tras inelul superior pentru a ridica parţial obloanele cu balamale. Revenind la depozitul secret/ a adunat cele mai de sus duzină de tăbliţe, apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă groapă în micul cerc de lumină şi a început să citească.

Au participat la Marea întâlnire a Cultului din Rashan Bridthok din G'danisban, Septhune Anabhin din Omari, Sradal Purthu din Y'Ghatan şi Torahaval Delat din Karashimesh. Proşti şi şarlatani unii şi toţi, deşi trebuie spus, Sradal este un prost periculos. Torahaval este o caţea, fără nimic din umorul vărului ei si nici din umorul lui'.

Ea se joacă la asta şi nimic mai mult, dar va face o cască frumoasă, o Mare Preoteasă cu farmece seducătoare şi aşa se vor înghesui acoliţii. Despre Septhune şi Bridthok, acesta din urmă este rivalul meu cel mai apropiat, sprijinindu-se mult pe nebunul lui Bidithal, dar acum îi cunosc bine slăbiciunile şi în curând va fi eliminat de la votul final prin nenorocire. Septhune este un adept şi nu mai trebuie spus despre el.

Doi dintre aceşti cultisti se numărau printre ţintele lui Apsalar pentru asasinare. Ea a memorat celelalte'nume, în caz că se ivea ocazia.

A doua, a treia şi a patra tabletă conţineau liste de contacte făcute în săptămâna trecută, cu note şi observaţii care arătau clar ca Mebra fusese ocupat' să-şi ţese obişnuita reţea de extorcare printre o mulţime de victime nebuneşti. Negustori, soldaţi, soţii îndrăgostite, hoţi şi hoţi.

A ci'ncea tabletă s-a dovedit interesantă.

Sribin, cel mai de încredere agent al meu, a confirmat- o. Graiul scos în afara legii, Taralack Veed, a fost în Ehrlitan cu o lună. Cu adevarat un om de temut, cel mai secret pumnal dintre cei fără nume. Acest lucru nu face decât să-mi întărească suspiciunea că au făcut ceva, o dezlănţuire a unui demon străvechi şi teribil. Aşa cum a spus rătăcitorul Khundryl, şi nu era 6 minciună/povestea aceea îngrozitoare despre tumul şi dragonul care fuge. A început o

vânătoare. Totuşi, cine este prada? Şi ce rol are Taralack Veed în toate acestea? Oh, numai numele, scris aici în lut umed, îmi umple oasele cu gheaţă. Dessimbelacki îi blestemă pe cei fără nume. Ei nu joacă niciodată corect.

— Cât timp vei mai face asta? întrebă Curdle lângă ea.

Ignorând umbra, Apsalar a continuat să-şi croiască
drum printre tăbliţe, căutând acum numele de Taralack Veed. Fantomele rătăceau, adulmecând din când în când pe cei doi Pardu inconştienţi, alunecând afară din când în când, apoi revenind, morniăind într-o limbă necunoscută.

în groapă erau treizeci şi trei de tăbliţe şi, în timp ce o scotea pe ultima, a observat ceva ciudat la bâza gropii. Ea a apropiat lanterna. Bucăţi sparte de lut uscat. Fragmente de scris în mâna lui Mebrâ. — El le distruge, spuse ea pe sub răsuflarea ei. 'Periodic.[1] Ea studia ultima tabletă din mână. Era de departe mai praf decât toate celelalte, scenariul mai estompat de uzură.

— Dar el l-a salvat pe acesta. O altă listă. Numai că în acesta a recunoscut nume. Apsalar a început să citească cu voce tare: „Duiker a eliberat m sfârşit Heboric Light Touch. Planul a fost distrus de rebeliune/ iar Heboric a pierdut. Coltaine mărşăluieşte cu refugiaţii săi, dar printre malazani sunt vipere. Kalam Mehkar l-a trimis lui Sha'ik, urmat de Lamele Roşii.

Kalam Va preda Cartea în mâinile lui Sha'ik. The Red Blades o

vor ucide pe cățea. Sunt foarte mulțumit. Următoarele rânduri fuseseră cioplite în luț după ce s-a întărit, scenariul arătând zdrențuit și grăbit. — Heboric este cu Sha'ik. Cunoscute acum sub numele de Mâinile Fantomei și în acele mâini se află puterea de a ne distruge pe toți. Lumea asta intreaga. Și nimeni nu-l poate opri.

Scris în teroare și panica. Totuşi... Apsalar aruncă o privire spre celelalte tăblițe. Trebuie să se fi întâmplat ceva care i-a liniştit mintea. Heboric era acum mort? Ea nu știa. Oare altcineva se împiedicase pe urmele bărbatului, cineva conștient de amenințare? Si cum, pe numele lui Hood, Heboric – un istoric minor al lui Unta – a ajuns în compania lui Sha'ik?

în mod clar, Lamele Roşii eşuaseră în încercarea lor de asasinat.

La urma urmei, adjunctul Tavore o omorâse pe femeie, nu-i aşa? în fața a zece mii de martori.

— Femeia asta se trezeşte.

Se uită la Telorast. Umbra plutea peste paznicul Pardu care zăcea lângă intrare. — În regulă, spuse Apsalar, împingând grămada de tăblițe înapoi m groapă şi înlocuind piatra. 'Plecam.[1]

'In cele din urma! Afară e aproape lumină!

— Fără cale?

— Nimic altceva decât ruină, Not-Apsalar. Oh, locul ăsta arata prea mult ca acasă.

şuieră Curdle. — Taci, Telorast, idiotule! Nu vorbim despre^asta, îți aminteşti?

— îmi pare rău.

— Când ajungem în camera mea, a spus Apsalar, vreau să-mi spuneţi voi doi despre acel tron.

— Şi-a amintit.

— Nu, spuse Curdle.

— Nici eu, spuse Telorast. 'Tron? Ce tron?

Apsalar le studie pe cele două fantome, ochii uşor luminoşi uitându-se la ea. 'Oh nu contează.'

Falah'd era cu un cap mai scund decât Samar Dev – iar ea avea abia o înălţime medie – şi probabil că cântărea mai puţin decât ar fi tăiat unul dintre picioarele ei la sold. O imagine neplăcută, a permis ea, dar una înfricoşător de apropiată ae realitate. O infecţie aprigă se instalase în oasele rupte şi a fost nevoie de' patru vrăjitoare pentru a scoate prezenţa malignă. Asta fusese cu o seară înainte şi încă se simţea slăbită şi ameţită, iar să stai aici, în acest soare năucitor, nu era de ajutor.

Oricât de scund şi de mic era Falah'd-ul, el s-a străduit din greu să prezinte o siluetă nobilă şi impunătoare, cocoţată acolo deasupra iapei sale albe cu picioare lungi. Din păcate, fiara tremura sub el, tresărind de fiecare dată când armăsarul Jhag al lui Karsa Orlong îşi dădea capul şi îsi dădea ochii peste cap ameninţător în direcţia iepei. Falahul strânsese cornul şeii

cu ambele mâini, buzele subţiri şi întunecate ciupite şi o anumită timiditate în ochi.
Telaba lui împodobită, împânzită cu bijuterii, era dezordonată, iar pălăria rotundă, mătăsată şi căptuşită de pe cap era oblică, în timp ce se uita la cel cunoscut de toţi sub numele de Toblakai, cândva campion al lui Sha'ik. Care, stând lângă calul său, mai era în stare, dacă ar fi ales aşa, să privească de sus pe domnitorul Ugaratului.

Cincizeci de gărzi de palat i-au însoţit pe Falah'd, niciunul dintre ei – şi nici călţile lor – în largul lor.

Toblakai studia edificiul masiv cunoscut sub numele de Moraval Keep. O întreagă masă cu vârf plat fusese sculptată în gol, iar pereţii de stâncă formaţi în fortificaţii impunătoare. Un şanţ adânc, cu pereţi abrupţi, înconjura fortificaţia. Muniţiile Moranth sau vrăjitoria distruseseră podul de piatră care se întindea pe el, iar uşile de dincolo, lovite şi pârjolite, erau din fier solid. Câteva ferestre împrăştiate erau vizibile, în sus şi neîmpodobite, fiecare sigilata de uşi de fier ghimpate cu fante înclinate.

Tabăra asediată era mizerabilă, câteva sute de soldaţi stăteau sau stăteau lângă focurile de bucătărie şi priveau cu un interes vag obosit.

Într-o parte, chiar la nord de drumul îngust, se întindea un cimitir accidentat de aproximativ o sută de platforme de lemn improvizate, înalte până la tibie, fiecare ţinând câte un cadavru învelit în pânză.

Toblakai s-a întors în cele din urmă către Falah'd. — Când a fost

văzut ultima dată un Malazan la creneluri?

Tânărul conducător tresări, apoi se încruntă. — Trebuie să mi se adreseze, spuse el cu vocea sa fluieră, într-un mod cuvenit autorităţii mele ca Sfânta Falah'd din Ugarat...

'Când?' întrebă Toblakai, cu expresia întunecată.

— Ei bine, uh, bine... Căpitane Inashan, răspunde acestui barbar!

Cu un salut rapid, căpitanul se aprojrie de soldaţii din tabără. Samar îl privi vorbind cu o jumatate de duzină de asediatori, văzu diferitele ridicări din umeri ca răspuns la întrebarea lui, văzu spatele lui Inashan îndreptându-se şi auzi vocea lui devenind mai tare. Soldaţii au început să se certe între ei.

Toblakai scoase un mormăit. Arătă spre calul său. — Rămâi aici, Havok. Nu ucide nimic. Apoi războinicul se îndreptă spre marginea şanţului.

Samar Dev a ezitat, apoi a urmat-o.

El îi aruncă o privire când ea se opri lângă el. „Voi ataca singura această clădire, vrăjitoare".

— Cu siguranţă o vei face, a răspuns ea. — Sunt aici doar pentru o privire mai atentă.

— Mă îndoiesc că vor fi multe de văzut.

— Ce plănuieşti, Toblakai?

— Sunt Karsa Orlong, din Teblori. îmi cunoşti numele şi îl vei folosi. Pentru Sha ik eram Toblakai. Ea este moarta. Pentru Leoman of the Flails, eu eram Toblakai, iar el

este la fel de bun ca mort. Pentru rebeli am fost...

— În regulă, înţeleg. Doar oamenii morţi sau aproape morţi îţi spuneau Toblakai, dar ar trebui să ştii, doar acest nume te-a împiedicat să putrezeşti tot restul vieţii în gropile palatului.

— Căţelul ăla de pe cal alb este un prost. L-aş putea sparge sub un braţ...

— Da, probabil că asta l-ar rupe. Şi armata lui?

— Mai mulţi proşti. Am terminat de vorbit, vrăjitoare. Martor.[1]

Şi aşa a făcut.

Karsa coborî în şanţ. Dărâmături, arme sparte, pietre de asediu şi cadavre ofilite. Şopârlele zburau pe stânci, capemoths ridicându-se ca frunzele palide prinse într-un curent ascendent. Se îndreptă către un punct chiar sub cele două uşi masive de fier. Chiar şi cu înălţimea lui abia putea ajunge'la marginea îngustă de la baza lor. El a cercetat epava podului din jurullui, apoi a început să strângă pietre, sa aleagă fragmentele mai mari şi să modeleze paşi aspri.

Un timp mai târziu a fost mulţumit. Scoţându-şi sabia, urcă treptele şi se trezi la acelaşi'nivel cu mecanismul de blocare larg şi nituit. Ridicându-şi sabia de piatră cu ambele mâini, a pus punctul în

îmbinare, în faţa locului în care a apreciat că este încuietoarea. A aşteptat o clipă, până când poziţia braţelor şi unghiul lamei i-au fost stabilite în minte, apoi â ridicat sabia, tăiată înapoi cât a putut pe platforma improvizată de moloz, a tras arma mapoi şi legănat.

Lovitura a fost adevărată, marginea de calcedonie indestructibilă pătrunzând în îmbinarea dintre uşi. Momentul încetă cu un zgomot pocnit în timp ce lama se bloca într-o bară solidă de fier nevăzută, reverberaţiile izbind prin braţele lui Karsa şi în umerii lui.

El a mormăit, a aşteptat până când durerea s-a diminuat, apoi a scos arma într-un scârţâit de metal. Şi a ţinţit din nou.

Amândoi a simţit şi a auzit trosnitul barului.

Karsa smulse sabia apoi îşi aruncă umărul pe uşi.

Ceva a căzut cu un zgomot puternic, iar uşa din dreapta s-a bătut înapoi.

HdKHaK

De cealaltă parte a şanţului de şanţ, Samar Dev se uită cu privirea. Tocmai fusese martoră fa ceva... extraordinar.

Căpitanul Inashan a venit alături de ea. — Cele Şapte Sfinte ne protejează, şopti el. — Tocmai a tăiat o uşă de ner. 'Da el a făcut.[1] 'Avem nevoie...'

Ea se uită peste. — De ce avem nevoie, căpitane?

— Trebuie să-l scoatem din Ugarat. Pleacă, cât mai curând posibil.

HdKHaK

întuneric în pâlnia din interior – pereţi înclinaţi, jgheaburi şi fante pentru săgeţi.

Un mecanism coborâse tavanul arcuit şi îngustase pereţii – putea vedea că aceştia erau suspendaţi, poate la lăţimea unui deget din cauza contactului unul cu celălalt şi cu podeaua pavată. Douăzeci de paşi criminali până la o poartă interioară, iar poarta aceea era întredeschisă.

Karsa a ascultat, dar nu a auzit nimic. Aerul mirosea urât, amar. S-a mijit la fantele săgeţilor. Erau întunecate, camerele ascunse de ambele părţi neluminate.

Pregătindu-şi sabia în mâini, Karsa Orlong a intrat în fortificaţie.

Fără nisip fierbinte din jgheaburi, fără săgeţi care să iasă din fante, fără ulei care fierbe. A ajuns la poartă. O curte dincolo, o treime scăldată brusc m lumina albă a soarelui. A înaintat cu paşi mari până a trecut de poartă şi apoi şi-a ridicat privirea. Stânca fusese într-adevăr scobita – deasupra era un dreptunghi de cer albastru, soarele de foc umplea un colţ.

Zidurile de pe toate cele patru laturi erau etajate cu paliere

fortificate si balcoane, nenumărate ferestre. Putea distinge uşile de pe acele balcoane, unele căscând negre, altele închise. Karsa numără douăzeci şi două de niveluri pe peretele opus lui, optsprezece pe cel din stânga lui, şaptesprezece la dreapta, iar în spatele lui – peretele exterior – douăsprezece în centru flancat de proeminenţe care ţineau fiecare încă şase. Forţa era un adevarat oraş.

Si, se părea, fără viaţă.

0 groapă căscată, ascunsă în umbră într-un colţ al curţii, ii atrase atenţia. Pietrele de pavaj s-au ridicat limpede şi s-au grămăduit în lateral, un puţ excavat de un fel, care ajungea în jos în fundaţii.

S-a dus peste.

Excavatoarele curăţaseră pietrele grele de pavaj pentru a ajunge la ceea ce părea a fi piatră de bază, dar se dovediseră a fi puţin mai mult decât un capac de piatră, grosime poate de o jumătate de braţ, acoperind o cameră subterana scobită. Asta mirosea.

O scară de lemn cobora în boltă.

Bănuia el o fosă improvizată, din moment ce asediatorii probabil blocaşeră scurgerile de scurgere în şanţ, în speranţa de a favoriza ciuma sau aşa ceva. Duhoarea sugera'cu siguranţă că fusese folosită ca latrină. Apoi, din nou, de ce^scara?'— Aceşti malazani au interese ciudate, mormăi el. In mâinile lui simţea o tensiune care se ridica în sabia de piatră – spiritele legate ale lui Bairoth Gild şi Delum Thord s-au simţit brusc agitate. — Sau o descoperire întâmplătoare, a

adăugat el.

— De asta mă avertizaţi, spirite înrudite?

Se uită la scară. — Ei'bine, după cum spuneţi, fraţilor, am urcat în mai rău. Karsa şi-a învelit sabia şi şi-a început coborârea.

Excrementele au mânjit pereţii, dar nu, din fericire, treptele scării, îşi făcu drum pe lângă coaja spartă de piatră, iar puţinul aer curat care cobora de sus a fost copleşit de un miros gros şi înţepător. Cu toate acestea, era mai mult decât deşeuri umane!

Altceva...

Ajungând la podeaua camerei, Karsa a aşteptat, până la glezne în rahat şi bălţi de pis, ca ochii să se adapteze la întuneric. În cele din urmă, a putut distinge pereţii, rotunjiţi, pietrele purtând ondulaţii orizontale, dar altfel neîmpodobite. Un mormânt de stup, deci, dar nu într-un stil pe care îl văzuse Karsa înainte. Prea mare, în primul rând, şi nu existau dovezi de platforme sau sarcofage. Fără obiecte funerare, fără inscripţii.

Nu vedea nicio intrare oficială sau uşă dezvăluită pe niciunul dintre pereţi. Trecând prin canalizare pentru a arunca o privire mai atentă la piatră, Karsa aproape că s-a împiedicat când a coborât de pe un pervaz nevăzut – stătuse pe o estradă uşor ridicată, extinzându-se aproape până la baza pereţilor. Făcând un pas în spate, el a trecut cu grijă de-a lungul circumferinţei. în acest proces, a descoperit şase vârfuri de fier scufundate, înfipte adânc în piatră în două seturi de

trei. Picurile erau masive, mai groase decât încheieturile lui Karsa.

S-a întors în centru, a stat lângă baza scării.

Dacă s-ar fi întins cu vârful mijlociu al fiecăreia aşezat sub cap, nu ar fi putut ajunge la cele exterioare cu braţele întinse.

Din nou la jumătate mai înalt şi s-ar putea să se descurce. Astfel, dacă ceva ar fi fost' fixat aici de aceste vârfuri, ar fi fost uriaş.

Şi, din nefericire, părea ca şi cum ţepurile nu au reuşit. O mişcare uşoară prm aerul greu şi turgit, o umbră' a luminii slabe care se scurgea m jos.' Karsa întinse mâna după sabia lui.

O mână enormă închisă pe spate, câte o gheare înţepenind fiecare umăr, două sub coaste, una mai mare înjunghiând în jos şi în jur, chiar sub claviculă stângă. Degetele s-au strâns şi el a fost tras în sus, scara trecând neclară. Sabia era prinsă de spatele lui. Karsa întinse mâna cu ambele mâini şi s-au închis cu o încheietură solzită mai groasă decât braţul lui.

El a curăţat gaura din piatra de capat, iar remorcherele şi sfâşierea muşchilor i-au spus că fiara se căţăra pe marginea gropii/agil ca un bhok'aral. Ceva greu şi solzător i-a alunecat pe braţe.

Apoi în lumina puternică a soarelui.

Fiara aruncă Teblorul peste curte. A aterizat greu, derapând până s-a izbit de peretele exterior al fortificaţiei.

Scuipând sânge, fiecare os din spate simţindu-se deplasat, Karsa

Onong s-a împins în picioare, s-a scuturat până când a putut sa se sprijine de piatra încălzită de soare.

Lângă groapă stătea o monstruozitate reptiliană, cu două picioare, cu braţele agăţate supradimensionate şi prea lungi, cu ghearele zgâriind pavajul.

Era cu coadă, dar coada aceea era pipernicită şi groasă. Fălcile cu botul lat erau înghesuite cu şiruri de colţi lungi ca pumnale, deasupra lor, pometii evazâţi si creştele sprâncenelor protejând ochii adânci/ care străluceau ca niste pietre umede pe o şuviţă. O creastă zimţată a încrucişat craniul plat şi alungit, galben pal deasupra pielii verde. Fiara a crescut din nou pe jumătate la fel de înalt ca Toblakai.

Nemişcat ca o statuie, îl studia, sângele curgând din ghearele mâinii stângi.

Karsa trase adânc aer în piept, apoi scoase sabia şi o aruncă deoparte.

Capul creaturii tresări, o înclinare laterală ciudată, apoi a încărcat, aplecându-se mult în timp ce picioarele masive o propulsau înainte.

Iar Karsa s-a lansat direct asupra ei.

În mod clar, un răspuns neaşteptat, când se trezi în mâinile acelea greblate şi sub fălcile care pocnesc. Şi-a aruncat capul drept în sus, lovindu-se cu putere de partea inferioară a maxilarului fiarei, apoi s-a lăsat înapoi m jos, glisându-şi braţul drept între picioare, înfăşurându-l în jurul celui drept al fiarei. Umărul lovindu-i pântecele,

mâinile lui închizându-se strâns pe cealaltă parte a piciorului capturat. Apoi ridicând, un burduf scăpând din el în timp ce ridica fiara până când aceasta se clătina într-un picior.

Mâinile cu gheare i-au ciocănit pe spate, tăind prin blana ursului, devastându-i carnea într-o frenezie.

Karsa şi-a plantat piciorul drept în spatele celui stâng al fiarei, apoi a împins cu putere în acea direcţie.

S-a prăbuşit si a auzit oasele pocnind.

Coada scurta s-a biciuit, l-a lovit în secţiunea mijlocie. Aerul a explodat din cei patru plămâni ai lui'Karsa şi mcă o dată se învârtea prin aer, lovind pietrele de pavaj şi lăsând cea mai mare parte a pielii umărului şi şoldului drept pe piatra tare, în timp ce derapa încă' patru paşi peste marginea gropii. Jos, trosnind puternic de o margine a pietrei de capat, rupând-o şi mai mult, apoi aterind cu faţa întâi în bazinul de canalizare din mormânt, moloz stropind din toate părţile.

Se ridică, răsucindu-se într-o poziţie pe jumătate aşezată, scuipând lichide murdare chiar dacă încerca să atragă aer în plămâni. Tuşind, sufocându-se, s-a târât spre o parte a mormântului, departe de gaura din tavan.

Câteva clipe mai târziu a reuşit să-şi refacă respiraţia. Scuturându-şi noroiul din cap, se uită la lumina soarelui care se întindea în jurul scării. Fiara nu venise după el... sau nu-l văzuse căzând.

Se ridică şi se îndreptă spre scară. M-am uitat drept în sus si nu

am văzut decât lumina soarelui.

Karsa a urcat. În timp ce a ajuns la nivelul marginii gropii, a încetinit, apoi s-a ridicat până când a putut să vadă curtea. Creatura nu se vedea nicăieri. Se urca repede pe pavaj. Scuipând din nou, se scutură, apoi se îndreptă spre intrarea interioară a donjonului. Neauzind ţipete de dincolo de şanţ, a presupus ca fiara nu se dusese m acea direcţie. Care â lăsat clădirea în sine.

Uşile duble erau întredeschise. A intrat într-o încăpere largă/ cu podeaua gresie, pe pereţi purtând fantomele picturilor murale decolorate.

Bucăţi de armură stricată şi bucăţi de haine cu cruste de sânge zăceau împrăştiate în jur. În apropiere stătea o cizmă, cu oase gemene ieşind din ea.

Chiar vizavi, la douăzeci de paşi, era o altă uşă, ambele uşi doborâte şi zdrobite. Karsa se îndreptă spre ea, apoi încremeni la auzul zgârieturii ghearelor pe ţiglă în întunericul de dincolo. Din stânga lui, aproape de intrare. A dat înapoi zece paşi, apoi a sprintat înainte. Prin prag. Mâinile s-au tăiat în'urma lui si a auzit un şuierat frustrat – chiar şi în timp ce s-a ciocnit de un divan jos, propulsându-l înainte, pe o masă joasă. Picioarele de lemn au explodat sub greutatea lui. S-a rostogolit mai departe, făcând roată un scaun cu spătarul înalt, apoi alunecând pe un covor, bubuitul şi clinchetul picioarelor cu gheare ale creaturii au devenit mai puternice în timp ce aceasta se aruncă în urmărire.

Karsa şi-a pus picioarele sub el şi s-a scufundat în lateral, evitând încă o dată ghearele care coborau. Spre un alt scaun, acesta masiv.

Prinzând picioarele, Karsa îl trânti în calea creaturii – se lansase în aer. Scaunul şi-a prins ambele picioare întinse şi le-a rupt în lateral.

Fiara s-a prăbuşit, tronindu-şi capul, zburând plăci rupte.

Karsa a dat cu piciorul în gât.

Fiara i-a dat cu piciorul m piept, iar el a fost aruncat înapoi încă o dată, aterizând pe o cască aruncată care s-a rostogolit, momentan, trimiţandu-l înapoi mai departe, lângă un perete.

Durerea tunându-i în piept, Toblakai se ridică în picioare.

Fiara făcea la fel, încet, dând din cap dintr-o parte în alta, răsuflarea ei venind în şuierături aspre, punctate de tuse ascuţită şi lătrată.

Karsa se aruncă asupra lui. Mâinile i s-au închis pe încheietura ei dreaptă şi s-a lăsat sub, răsucind braţul în timp ce mergea, apoi s-'a învârtit din nou, întorcând braţul până când a ţâşnit la umăr.

Creatura' a strigat.

Karsa se căţăra pe spate, cu pumnii lui lovind pe cupola craniului. Fiecare lovitură zguduia oasele fiarei. Dinţii pocneau, capul coborât la fiecare lovitură, ţâşnind înapoi la timp pentru a o întâlni pe următoarea. Se clătina sub el, cu braţul drept atârnând moale, cel stâng încercând să întindă mâna ca sa-l zgârie, creatura trecu prm cameră.

Karsa a continuat să se

balanseze, cu propriile mâini amorţite de impact.

Iii cele din urmă, a auzit craniul trosnind.

O răsuflare zgomotătoare – din partea lui sau a fiarei, nu era sigur care – apoi creatura a căzut şi s-a rostogolit.

Cea mai mare parte a greutăţii sale imense s-a aşezat pentru o scurtă clipă între coapsele lui Karsa şi un vuiet izbucni din gâtul lui în timp ce îşi strânse muşchii picioarelor pentru a ţine acea coloana crestă departe de picioare. Apoi reptila s-a înclinat într-o parte, prinzându-şi piciorul stâng. Işi întinse mâna ca să-şi înfăşoare un braţ î'n jurul gâtului ei zdruncinat.

Rotindu-se mai departe, şi-a eliberat propriul braţ stâng, l-a tăiat în sus şi m jur.

Ghearele s-au scufundat în umărul stâng al lui Karsa. Un val de putere copleşitoare l-a târât pe Toblakai, făcându-l să se prăbuşească în epava mesei prăbuşite.

Mâna strânsă a lui Karsa găsi unul dmtre picioarele mesei. Se grăbi în sus şi o legăna cu putere de braţul întins al fiarei.

Piciorul s-a sfărâmat, iar braţul a fost smuls înapoi cu un ţipăit.

Fiara se ridică încă o dată în picioare.

Karsa a încărcat din nou.

A fost întâmpinat de o lovitură, sus pe piept.

întuneric brusc.

Ochii i s-au deschis. Jale. Tăcere. Mirosul de fecale şi sânge şi praf care se depune. Gemuind, se ridică.

Un accident îndepărtat. De undeva mai sus.

Şi-a studiat împrejurimile, până când a spionat uşa laterală. Se ridică, şchiopătă spre ea. Un hol larg dincolo, care duce la o scară.

HdKHaK

— A fost un ţipăt, căpitane?

— Nu sunt sigur, Falah'd.

Samar Dev miji ochii în lumina puternică la soldatul de lângă ea. Mormăise pe sub răsuflare de când Toblakai a spart uşile de fier. Săbiile de piatră, fierul şi lacătele păreau sa fi fost în centrul monologului său privat, condimentat periodic cu câteva blesteme alese.

Asta şi nevoia de a-l duce pe uriaşul barbar cât mai departe de Ugarat.

Şi-a şters transpiraţia de pe frunte, şi-a întors atenţia către intrarea în clădire. încă nimic.

— Ei negociază, spuse Falahul, neliniştit pe şa, în timp ce servitorii stăteau de ambele părţi, măturând alternativ evantaiele mari de papirus pentru a-l răcori pe iubitul conducător al lui Ugarat.

— A sunat ca un ţipăt, Sfinte, spuse căpitanul Inashan după o clipă.

— Atunci este o negociere beligerantă, căpitane. Ce altceva poate dura atât de mult? Dacă toţi ar n murit de foame şi ar fi murit, acel barbar s-ar 'fi întors. Dacă, desigur,'nu există pradă. Hah,

greşesc în asta? Nu cred! El este un sălbatic, până la urma. Scăpat de lesa lui Sha'ik, da? De ce nu a murit protejând-o?

— Dacă poveştile sunt adevărate, spuse Inashan inconfortabil, Sha'ik a căutat un duel personal cu Adjunctul Falah'd.

— Prea multă comoditate în povestea aia. Povestită de supravieţuitori, cei care au abandonat-o. Nu sunt convins de acest Toblakai. Este prea nepoliticos.

— Da, Falah'd, spuse Inashan, el este.

Samar Dev şi-a dres glasul. — Sfinte, nu se găseşte nicio pradă în Forţa Moraval.

'Oh, vrăjitoare? Şi cum j>oţi fi atât de sigur?

„Este o structură străveche, mai veche chiar decât Ugaratul însuşi. Adevărat, modificări au fost făcute din când în când – toate vechile mecanisme erau dincolo de înţelegerea noastră, Falah'd, chiar şi în ziua de azi, şi tot ce avem acum din ele sunt câteva bucăţi. Am studiat îndelung acele câteva fragmente şi am învăţat multe...

— M-ai plictisit acum, vrăjitoare. încă nu ai explicat de ce nu există pradă.

— îmi pare rău, Falah'd. Ca să vă răspund, donjonul a fost explorat de nenumărate ori şi nu s-a găsit vreodată nimic de valoare, cu excepţia mecanismelor demontate...

— Mici fără valoare. Foarte bine, barbarul nu jefuieşte. El negociază cu ticăloşii şi ticăloşii Malazans – cărora va trebui să-i

îngenuncherii îrică o dată. Sunt trădat în umilinţă de către rebelii laşi din Raraku. Oh, nimeni nu se poate conta pe nimeni zilele astea.

— S-ar părea că nu, Falah'd, murmură Samar Dev.

Inashan îi aruncă o privire.

Samar şi-a şters o altă teacă de sudoare de pe frunte.

'Oh!' strigase Falahul deodată. 'Ma topesc!'

'Aştepta! spuse Inashan. — A fost oare un burduf?

— Probabil că violează pe cineva!

A găsit creatura şochind pe un coridor, cu capul clătinând dintr-o parte m alta, trântindu-se într-un perete, apoi în celălalt. Karsa a alergat după el.

Probabil că l-a auzit, pentru că s-a învârtit, fălcile deschizându-se într-un şuierat, cu câteva clipe înainte ca el să se închidă. Lăsând deoparte o mână greblată, Toblakai a îngenuncheat fiara în burtă. Reptila s-a dublat, creasta pieptului se prăbuşeşte pe umărul drept al lui Karsa. Şi-a dus degetul mare' sub braţul stâng, unde a găsit ţesut moale. Intepandu-l, degetul mare plonjând în carne, ondulând ligamentele rotunde. Inchizându-şi mâna, Karsa smuci de acele ligamente.

Dinţii ascuţiţi ca un pumnal i-au greblat partea laterală a capului,

tăiârid o lambă de piele. Sângele a ţâşnit în ochiul drept al lui Karsa. A tras mai tare, aruncâ'ndu-se înapoi.

Fiara s-a aruncat cu el. Răsucindu-se într-o parte, Karsa a scăpat de greutatea prăbuşită şi a fost suficient de aproape pentru a vedea desfăşurarea nefirească a coastelor sale la impact.

S-a chinuit să se ridice, dar Karsa a fost mai rapid. încălcându-l încă o dată.

Pumnii ciocanindu-i craniul. La fiecare lovitură, fălcile inferioare trosneau de podea şi simţea o cădere în plăcile oaselor craniului sub pumnii lui. A continuat să bată.

O duzină de bătăi sălbatice ale inimii mai târziu şi el încetini, dându-şi seama că fiara nu se mai mişca sub el, cu capul aşezat pe'podea, devenind din ce în ce'mai plată cu fiecare impact al pumnilor lui bătuţi. Se scurgeau lichide. Karsa a încetat să se balanseze'. A tras o respiraţie zdrenţuită, plină de agonie, şi-o ţinu împotriva valurilor bruşte de întuneric c^are tundea prin creier, apoi o eliberă constant şi prelung, încă o gură de flegmă sângeroasă de scuipat, pe craniul sfărâmat al fiarei moarte.

Ridicând capul, Karsa se uită în jur. O uşă în dreapta lui. În camera de dincolo, o masă lunga şi scaune. Gemuind, se ridică încet, se împiedică în camera.

Un ulcior cu vin stătea pe masă. Cupele erau aliniate în rânduri egale pe ambele părţi, fiecare vizată de un scaun. Karsa i-a măturat de pe masă, a strâns ulciorul, apoi s-a întins pe suprafaţa de lemn pătat.

Se uită m sus la tavan, unde cineva pictase un panteon de zei necunoscuţi, cu toţii cu privirea în jos.

Expresii batjocoritoare una şi toate.

Karsa împinse clapeta de piele lasă înapoi pe tâmplă, apoi a rânjit la feţele de pe tavan, înainte de a ridica ulciorul la buze.

Binecuvântat vânt rece, acum că soarele era atât de aproape de orizont.

Tăcere şi pentru o vreme, de la ultimul burduf.

Câţiva soldaţi, în picioare toată după-amiaza pentru clopot după clopoţel, leşinaseră şi erau îngrijiţi de sclavul singuratic pe care 'Falahd-ul îl renunţase din anturajul său.

Căpitanul Inashan adunase de' ceva vreme o echipă care sa conducă în forţă.

Falahd-ul avea picioarele masate şi scăldate în frunze de mentă mestecate în guri de ulei de sclavi. — Durezi prea mult, căpitane! el a spus. — Uită-te la calul ăla demonic, cum ne priveşte! Se va face întuneric până veţi năvăli în fort![1]

— Sunt aduse torţe, Falah'd, spuse Inashan. — Suntem aproape gata.

Reţicenţa lui era aproape comică, iar Samar Dev nu îndrăzni să-i mai întâlnească privirea, nu după expresia pe care o trecuse cu ochiul ei mai devreme.

Un strigăt din tabăra asediatorilor.

Toblakai apăruse, coborând de pe margine, înapoi pe treptele

improvizate. Samar Dev şi Inashan şi-au făcut drum spre şanţ, ajungând la timp pentru a-l vedşa ieşind. Blana ae urs era în panglici, întunecată de sânge. îşi legase o fâşie de pânză în jurul capului, ţinând pielea pe loc peste o tâmplă. Cea mai mare parte a îmbrăcămintei sale de sus fuşese ruptă, dezvăluind nenumărate găuri şi răni perforate.

Si era acoperit de rahat.

De la Falah-ul care se afla la douăzeci de paşi în spatele lor, a venit o întrebare carerul:

Toblakai! Negocierile au mers bine?

Cu o voce scăzută, Inashan a spus: „Nu au mai rămas Malazani, înţeleg?"

Karsa Orlong se încruntă. — Nu am văzut niciunul. Trequ pe lângă ei.

Intorcându-se, Samar Dev tresări la oroarea spatelui rătăcit al războinicului. — Ce sa întâmplat acolo? a cerut ea.

O ridicare din umeri care a împins sabia de piatră. — Nimic important, vrăjitoare.

Fără încetinirea, fără întoarcerea, continuă el.

HdKHąK

O pată de lumină departe spre sud, ca un grup de stele muribunde la orizont, a marcat oraşul Kayhum. Praful furtunii de o săptămână trecută se aşezase, iar cerul nopţii era strălucitor cu măturarea dublă â Drumurilor Abisului. Existau savanţi, auzise Corabb Bhilan Thenu'alas, care afirmau că acele drumuri largi

nu erau altceva decât stele, înghesuite în mulţimi fără număr, dar Corabb ştia că asta era o nebunie. Ele nu puteau fi decât drumuri cereşti, poteci umblate de dragonii adâncului şi zei bătrâni' şi nerarii cu sori pentru ochi care au dat stele în viaţă; iar lumile care se învârteau în jurul acelor stele erau pur şi simplu zgură, aruncate din forje, palide şi murdare, pe care se târau creaturi care se ţineau de îngâmfare.

Preocupându-se de îngâmfare. Un bătrân văzător îi spusese asta odată, şi dintr-un motiv oarecare fraza îi rămăsese în mintea lui Corabb, permiţându-i să o scoată din când în când să se joace, cu ochiul' interior strălucitor de uimire strălucitoare. Oamenii au făcut asta, da. îi văzuse, iar şi iar. Ca păsările. Obsedaţi de importanţa de sine, crezându-se înalţi, la fel de înalţi ca cerul nopţii.' Acel văzător fusese un geniu, să fi văzut' atât de clar si să se descurce atât de multe în trei cuvinte simple. Nu acea îngâmfare era un lucru simplu, iar Corabb şi-a amintit că a trebuit să întrebe o bătrâna ce înseamnă cuvântul, iar ea chicotise şi se întinsese sub tunica lui pentru a-i trage penisul, ceea ce fusese neaşteptat şi, în ciuda răspunsului instinctiv, nepoftit. Un val slab de jenă a însoţit amintirea şi a scuipat în focul care pâlpâia în fata lui.

Leoman of the Flails stătea în fata lui, o narghilea plină cu durhang îmbibat de vin lângă bărbat, la buzele sale subţiri, piesa bucală din lemn tare sculptată în

aparența mameloanului unei femei şi pătată de magenta pentru a adăuga la asemănare. Ochii conducătorului său străluceau roşu mchis în lumina focului, pleoapele coborâte, privirea părea aţintită asupra flăcărilor de lins.

Corabb găsise o bucată de lemn de lungimea braţului său, uşoară ca respiraţia unei femei – spunându-i că înăuntru locuieşte un melc de birit – şi tocmai o scoase cu vârful cuţitului. Creatura s-a zvârcolit pe vârful lamei şi, din păcate, această vedere îi amintise de nenorocirea cu penisul. Simţindu-se moros, a muşcat melcul în jumătate şi a început să mestece, cu sucuri cu'rgându-i în barbă. [1]

Ah, spuse el în jurul gurii, are icre. Delicios.[1]

Leoman s-a uitat peste el, apoi a tras încă o dată pe muştiuc. — Rămâm fără cai, spuse el.

Corabb înghiţi în sec. Cealaltă jumătate a melcului se zvârcolea pe vârful cuţitului, fire de ouă roz atârnând ca nişte perle minuscule. — O să reuşim, comandante, spuse el,' apoi scoase limba pentru a lepăda icrele, apoi introducând restul melcului în gură. A mestecat, apoi a înghiţit. — Patru, cinci zile, aş judeca.

Ochii lui Leoman străluciră. — Atunci ştii.

'Unde mergem? Da.[1]

'Stii de ce?

Corabb a aruncat bucata de lemn pe foc. 'Y'Ghatan. Primul Oraş Sfânt. Unde Dassem Ultor, blestemul său, a murit trădat, tu

Ghatan, cel mai vechi oras din

lume. Construit deasupra forjei unui fierar din Abis, construit chiar pe oasele lui. Şapte Y'Ghatani, şapte oraşe mari pentru a marca veacúrile pe care le-am văzut, pe cel pe care îl vedem acum ghemuit pe oasele celorlalţi şase. Oraşul plantaţiilor de măslini, oraşul uleiurilor dulci... Corabb făçu o paúzá, se încruntă. '
— Care a fost întrebarea dumneavoastră, comandante?
'De ce.'
'O da. Ştiu de ce ai ales Y'Ghatan? Pentru că invităm un asediu. Este un oraş greu de cucerit. Proştii Malazans se vor însângera până la moarte încercând să-i asalteze zidurile. Vom adauga oasele lor la toate celelalte, la cele ale lui Dassem Ultor...
— El nu a murit acolo, Corabb.
'Ce? Dar au fost martori...
— Pentru rănirea lui, da. La tentativa... de asasinat. Dar nu, prietene, Prima Sabie nu a murit şi încă trăieşte.
— Atunci unde este?
— Unde nu contează. Ar trebui să întrebi: cine este el? întrebaţi asta, Corabb Bhilan Thenu'alas, şi vă voi da răspunsul.
Corabb s-a gândit la asta. Chiar şi înotând în fumul durhangului, Leoman of the Flails éra prea inteligent pentru el. Deştept, capabil să vadă tot ceea ce Corabb nu putea. A fost cel mai mare comandant pe care l-a produs vreodată Seven Cities. L-ar fi învins pe Coltaine. Onorabil. Şi, dacă ar fi fost lăsat, l-ar fi zdrobit pe Adjunctul Tavore şi apoi pe Dujek Onearm. Ar fi existat o adevărată eliberară,

pentru toate cele şapte oraşe, şi de aici răzvrătirea împotriva imperiului blestemat s-ar fi unduit spre exterior, până când jugul a fost aruncat de toti. Aceasta a fost tragedia, adevărata tragedie. „Fericitul Dessembrae ne urmăreşte călcâiele..."

Leoinan tuşi un nor de fum. S-a dublat, tot tuşind.

Corabb întinse mâna după o bucată de apă şi o întinse în mâinile conducătorului său. Bărbatul a tras în cele din urmă suflarea, apoi a băut adânc. Se lăsă pe spate cu un oftat plin de rafale, apoi zâmbi. — Eşti o minune, Corabb Bhilan Thenu'alas! Ca să-ţi răspund, cu siguranţă sper că nu!

Corabb se simţea trist. El a spus: „Vă bateţi joc de mine, comandante"!

— Deloc, nebunul binecuvântat de Oponn – singurul meu prieten a rămas să respire – deloc. Este cult, vezi tu. Domnul Tragediei.

Dessembrae. Acesta este Dassem Ultor. Nu mă îndoiesc că aţi înteles asta, dar luaţi în considerare asta – pentru a exista un cult, o religie, cu preoţi şi aşa, trebuie să existe un zeu. Un zeu viu.

— Dassem Ultor este urcat?

— Aşa cred, deşi este un zeu reticent. Un negator, ca Anomander Rake din Tiste Andii. Şi aşa rătăceşte, în zbor veşnic şi, poate, şi în vânătoare veşnica.

'Pentru ce?'

Leoman clătină din cap. Apoi a spus: „Y'Ghatan. Da prietenul meu. Acolo, ne vom arăta, iar numele va fi

un blestem printre malazani, pentru totdeauna, un blestem, amar pe limbile lor. Ochii i se întăriră brusc asupra lui Corabb. 'Esti cu mine? Indiferent ce poruncesc, indiferent de nebunia care va părea să mă chinuie?

Ceva în privirea liderului său îl speria pe Corabb, dar el dădu din cap. — Sunt alături de tine, Leoman din Flails. Nu te îndoi de asta.

Un zâmbet ironic. — Nu te voi ţine de asta. Dar, totuşi, îţi mulţumesc pentru cuvintele tale.

— De ce te-ai îndoi de ei?

— Pentru că numai eu ştiu ce intenţionez să fac.

'Spune-mi.'

— Nu, prietene. Această povară este a mea.

— Tu ne conduci, Leoman of the Flails. Vom urma. După cum spui, ne porţi pe toţi. Suntem greutatea istoriei, a libertăţii si totuşi nu eşti înclinat...

— Aii, Corabb...

— Spun doar ceea ce se ştie, dar nu a fost niciodată spus cu voce tare, comandante!

— Există milă în tăcere, prietene. Dar fără minte. S-a făcut, chiar ai vorbit.

— Te-am atacat în continuare. îmi pare rău, Leoman of the Flails.

Leoman bău din nou din burduf, apoi scuipă în foc. — Nu trebuie să mai spunem despre asta. Y'Ghatan. Acesta va fi oraşul nostru. Patru, cinci zile. Abia a trecut sezonul de zdrobire, da?

— Măslinele? Da, vom ajunge când s-au adunat grădinii. O mie de negustori vor fi acolo şi muncitori pe

drumul care duce spre coastă, punând pietre noi. Şi olari, şi butoaie, şi căruţări şi caravane. Aerul va fi aur cu ţărână şi prăfuit cu aur../

— Eşti într-adevăr un poet, Corabb. Comercianţi şi paznicii for angajaţi.

Spune-mi, crezi că se vor pleca în faţa autorităţii mele?

'Ei trebuie.[1]

— Cine este Faiah'd-ul oraşului?

— Vedor.

'Care?[1]

— Cel cu faţa de dihor, Leoman. Fratele său cu chip de peşte a fost găsit mort în patul iubitului său, curva nu a fost găsită nicăieri, dar probabil bogat şi ascuns sau într-un mormânt puţin adânc. Este vechea poveste printre Fala' dhan.'

— Şi suntem siguri că Vedor continuă să-i nege pe malazarii?

— Nicio flotă sau armată nu ar fi putut ajunge la ei încă. Ştii asta, Leoman of the Flies.

Bărbatul dădu încet din cap, cu ochii încă o dată pe flăcări.

Corabb ridică privirea spre cerul nopţii. „într-o zi", a spus el, „vom merge pe Drumurile către Abis. Şi astfel fii martor la toate minunile universului.

Leoman miji în sus. — Unde stelele sunt groase ca venele?

— Sunt drumuri, Leoman. Sigur nu-i crezi pe aceşti savanţi nebuni?

— Toţi savanţii sunt nebuni, da. Ei nu spun nimic demn de crezut. Drumurile, atunci. Urma de

foc.

„Desigur", a continuat Corabb, „vor fi mulţi ani de acum înainte..."

— Cum spui tu, prietene. Acum, mai bine dormi.

Corabb s-a ridicat, oasele trosnind. — Fie ca tu să visezi la glorie în această noapte, comandante.

'Glorie? Oh, da, prietene. Urma noastră de foc...[1] — Aai, melcul acela mi-a dat indigestie. Era icrele.

— Nenorocitul se îndreaptă spre Y'Ghatan.

Sergentul Strings arunca o privire spre Bottle. — Te-ai gândit, nu-i aşa? Nu e bine, soldat. Nu e bine deloc.[1]

— Nu mă'pot abţine.

— Asta e şi mai rău. Acum trebuie să fiu cu ochii pe tine.

Koryk stătea pe mâini şi în genunchi, cu capul în jos, în timp ce căuta să insufle' viaţă în patul de cărbuni din noaptea care tocmai trecuse. Tuşi brusc în timp ce inhala un nor de cenuşă şi se îndepărtă, clipind şi spărgând.

Zâmbetele au' râs. — înţeleptul de câmpie o face din nou. Ai adormit, Koryk, dar ar trebui să-ţi spun că Tarr a supărat focul ăla noaptea trecută.

■Ce!?[1]

— Ea minte, spuse Tarr de unde s-a ghemuit lângă rucsac,

reparând o curea. — Chiar şi aşa, a fost unul bun. Ar fi trebuit să-ţi vezi expresia, Koryk.

„Cum poate cineva, cu acea mască albă pe care o poartă? N-ar trebui să pictezi linii morţii prin cenuşa aceea, Koryk? Nu asta face Seti?

— Numai când intri în luptă, Smiles, spuse sergentul. — Acum, lasă-te, femeie. Eşti la fel de rău ca blestemul ăla de câine popor Hengese. I-a muşcat glezna lui Khundryl aseară şi nu i-a dat drumul.

„Sper că l-au înghesuit", a spus Smiles.

'Nicio sansa. Bent stătea de pază. Oricum, trebuiau să-l facă pe Temui să scoată chestia. Ideea mea este, Smiles, nu ai un câine de vite Wickan care să-ţi păzească spatele, aşa că cu cât lăcaşti mai puţin, cu atât vei fi mai în siguranţă.'

Nimeni nu a menţionat despre cuţitul pe care Koryk l-a luat în picior cu o săjDtămână în urmă.

Cuttle a venit rătăcind în tabără. Găsise o echipă care pregătise deja nişte ceai urât mirositor şi sorbea din ceaşca lui ae tablă. — Siint aici, spuse el.

'OMS?[1] Au cerut zâmbete.

Bottle îl privi în timp *CJB* sergentul lor se aşeza la loc, rezemat de rucsacul lui. — în regulă, spuse Strings, oftând. „Martie va fi amânată.

Cineva să-l ajute pe Koryk să aprindă focul – vom lua un mic dejun adevărat. Tăiaţi bucătarul.

'Pe mine? în regulă, doar nu mă învinovăţi.

'Pentru ce?' întrebă Strings cu un zâmbet inocent.

Cuttle se îndreptă spre vatră, băgând mâna într-o pungă. „Am nişte praf de Flamer sigilat...

Toată lumea împrăştiată, inclusiv şiruri. Deodată, Cuttle rămase singur, uitându-se uluit în jur la colegii săi soldaţi, acum unul şi toţi la cel puţin cincisprezece paşi distanţă. Se încruntă. — tJn bob sau două, nimic mai mult. La naiba, crezi că sunt supărat?

Toată lumea s-a uitat la Strings, care a ridicat din umeri. — Reacţie instinctivă, Cuttle. Sunt surprins că nu te- ai obişnuit până acum.

'Da? Şi cum de ai fost primul care a ieşit de aici, Fid?

— Cine ar şti mai bine decât mine?

Cuttle se ghemui lângă vatră. — Ei bine, mormăi el, sunt absolut zdrobit. A scos din pungă un mic disc de lut. Era o piesă de joc pentru jocul de masă numit Troughs, jocul fiind distracţia preferată a lui Cuttle. Săpătorul a scuipat pe el, apoi l-a aruncat în cărbuni. Şi s-a dat repede înapoi.

Nimeni altcineva nu s-a mişcat.

— Hei, spuse Koryk, asta 'nu a fost o piesă adevărată din Troughs, nu-i aşa?

Cuttle aruncă o privire. — De ce nu ar fi?

— Pentru că acele lucruri sunt aruncate!

„Numai când pierd", a răspuns săpătorul.

O explozie de cenuşă, flăcări bruşte. Cuttle se întoarse şi începu să arunce bucăţi de bălegar pe foc.

— În regulă, cineva tinde la asta. O să iau ceea ce înseamnă mâncare pe aici şi voi găsi ceva.

— Bottle are nişte şopârle, spuse Smiles.

— Uită, răspunse Bottle. — Sunt prietenii mei. A tresărit când ceilalţi membri ai echipei s-au întors să-l privească.

'Prieteni?' a întrebat Strings. Se scărpină pe barbă, studiindu-şi soldatul.

— Ce,' spuse Smiles, ceilalţi suntem prea deştepţi pentru tine, Bottle? Toate aceste cuvinte confuze pe care le folosim? Faptul că putem citi acele gravuri ondulate pe tăbliţe şi suluri de lut şi ceară? Ei bine, cu excepţia tui
Koryk, desigur. Oricum. Te simţi insuficient, Bottle? Nu mă refer la fizic – asta e de la sine înţeles. Dar, mental, nu? Asta e problema?

Bottle s-a uitat la ea. — Vei regreta toate astea, Smiles.

— O, o să-şi trimită prietenii şopârlă după mine! Ajutor![1]

— E de ajuns, Smiles, spuse Strings într-un mârâit de avertizare.

Se ridică, îşi trecu mâinile prin părul încă nelegat. — Ei bine, plec să bârfesc cu Flashwit şi Uru Hela. Flash a spus că l-a văzut pe Neffarias Bredd acum câteva zile. Un cal murise şi l-a dus înapoi în tabăra echipei sale. L-au prăjit. Nu a mai rămas decât oase.

— Echipa a mâncat un cal întreg? Koryk pufni. — Cum de nu l-am văzut niciodată pe acest Neffarias Bredd? L-a văzut cineva aici?

— Am, răspunse Smiles.

'Când?[1] întrebă Koryk.

'Cu câteva zile în urmă. M-am plictisit sa vorbesc cu tine. Focul tău se stinge. Ea a plecat.

Sergentul încă îl trăgea ae barbă. — Doamne de joş, trebuie să stric chestia asta, mormăi el.

— Dar puii n-au părăsit încă cuibul, spuse Cuttle, aşezându-se cu un braţ de alimente. — Cine strânge şerpi? întrebă el, lăsând să cadă diferitele obiecte. A ridicat un lucru hjng, ca o frânghie. „Put..."

— Asta e oţetul, spuse Koryk. — Este o veche delicatesă Seti. Oţetul găteşte carnea, vezi, pentru când nu ai timp să o afumi încet.

— Ce faci să omori şerpi? a cerut sticla. — Sunt utile,
ştii.

Corzile s-au ridicat. — Sticla, mergi cu mine.

Oh la naiba. Trebuie să învăţ să nu spun nimic. — Da, sergent.

Au traversat şanţul şi s-au îndreptat către măturarea ruptă a Lato Odlian,' terenul în mare parte plan şi praf, unde se afla un împrăştiat de stâncă spartă, nici o bucată mai mare decât capul' unui bărbat. Undeva departe spre sud-vest se afla oraşul Kayhum, încă dispărut, în timp ce în spatele lor se ridicau Munţii Thalas, fără copaci de secole şi acum erodaţi ca dinţii pútrezici. Niciun nor nu a uşurat soarele strălucitor al dimineţii, deja fierbinte.

— Unde îţi ţii şopârlele? a întrebat Strings.

— În hainele' mele, în afara soarelui, m timpul zilei, vreau să spun. Ei rătăcesc noaptea.

— Iar tu rătăci cu ei.

Bottle dădu din cap.

— E un talent util, comentă sergentul, apoi continuă, mai ales pentru spionaj. Nu asupra inamicului, desigur, ci asupra tuturor celorlalţi.

'Până acum. Adică,' nu am fost suficient de aproape de inamic...

'Ştiu. Şi de aceea încă nu ai spus nimănui despre asta. Deci,' ai ascultat mult despre Adjunct? Adică, de atunci ai aflat despre căderea Bridgeburners.

— Nu prea mult, să spun adevărul. Bottle ezită, întrebându-se cât de multe ar trebui să spună.

— Fă-o cu asta, soldat.

„Este acea Gheară..."

'Perla.[1]

— Da, şi, ei bine, înaltul Mag.

— Repede Ben.

— Corect, şi acum mai e şi Tayschrenn...

Strings îl prinse de braţul lui Bottle şi îl trase în jurul lui. 'El a plecat. A fost aici doar pentru câteva clopote, şi asta a fost acum o săptămână...

— Da, dar asta nu înseamnă că nu se poate întoarce oricând, nu? Oricum, toţi aceşti magi puternici şi înfricoşători, ei bine, mă fac nervos.

— Mă faci nervos, Bottle!

'De ce?'

Sergentul îl miji, apoi îi dădu drumul braţului şi reîncepu să meargă.

'Unde mergem?' a cerut sticla.

'Să-mi spuneţi.'

— Nu asa.

'De ce?[1]'

„Uh. Nil şi Nether, tocmai de cealaltă parte a acelei înălţimi joase.'

Strings a slăbit o jumătate de duzină de blesteme pe doc. 'Capita ia-ne! Ascultă, soldat, nu am uitat nimic, ştii. îmi amintesc că te-ai jucat cu zaruri cu Meanas, făcând păpuşi din Hood ana the Rope. Magia pământului si vorbesc cu spiritele – zei de dedesubt, semănaţi atât de mult cu Quick Ben încât îmi face părul pe cap. O, bine, totul vine de la bunica ta – dar vezi, ştiu de unde şi-a luat Quick talentul!

Bottle se încruntă la bărbat. 'Ce?'

— Ce vrei să spui?

— Despre ce vorbeşti, sergent? M-ai încurcat.

„Quick are mai multe warrens pe care să se deseneze decât orice mag despre care am auzit vreodată. Numai, adăugă el într-un mârâit frustrat, cu excepţia, poate, tu.

— Dar nici măcar nu-mi plac warrens! '

— Nu, eşti mai aproape de Nil şi Nether, nu-i aşa? Spirite şi chestii.

Când nu te joci cu Hood and Shadow, asta este!

— Sunt mai bătrâni decât warrens, sergent.

'Ca asta! Ce vrei sa spui cu asta?'

'Bine. Tine. Sunt holde. Sau au fost. înainte de warrens. E magie veche, asta m-a învăţat bunica. Cu adevărat vechi. Oricum, m-am răzgândit despre Nil şi Nether. Ei pun la cale ceva şi vreau să vad asta.

— Dar nu vrei să ne vadă.

Bottle a ridicat din umeri. —

Prea târziu pentru asta, sergent. Ei ştiu că suntem aici.

— Bine/ atunci continuă. Dar vreau ca Quick Ben să te cunoască. Şi vreau să ştiu totul despre aceste holde despre care tot vorbşşti.

Nu, nu. 'În regulă.' Rapid Ben. O întâlnire. A fost rău. Poate aş putea să fug. Nu, nu fi idiot. Nu poţi fiigi, Bottle.

în plus, care erau riscurile de a vorbi cu înaltul Mag? Nu făceji nimic rău, exact. Nu chiar. Oricum, nu ar şti oricine. în afară de un nenorocit ca Quick Ben. Abyss, ce se întâmplă dacă află cine merge în umbra mea? Ei bine, nu este ca şi cum am cerut compania, nu-i aşa? „Orice te-ai gândi", spuse Strings cu un mârâit, „mi-a târât pielea".

'Nu eu. Nil şi Nether. Au început un ritual. M-am răzgândit din nou – poate ar trebui să ne întoarcem.

Au început să urce panta blândă.

Bottle simţi că transpiraţia i se prelinge brusc pe sub haine. — Ai ceva talent natural, nu-i aşa, sergent? Târârea pielii şi toate astea. Eşti sensibil la... chestii.

— Am avut o educaţie proastă.

— Unde a plecat echipa lui Gesler?

Strings i-a aruncat o privire. — O faci din nou.

— îmi pare rău.

— îi escortează pe Quick şi pe Kalam – au mers înainte. Deci, temuta ta întâlnire cu Quick este încă ceva timp liber, vei fi bucuros să afli.

— Merge înainte. De Warren? Nu ar trebui să facă asta, stii. Nu acum. Nu aici-'

'De ce?'

'Bine. Pentru că.'

„Pentru prima dată în cariera mea de soldat al Imperiului Malazan, vreau cu adevărat să sugrumă un coleg de soldat".

— îmi pare rău.

— Nu mai rosti numele ăsta!

— Nu este un nume. Este un cuvânt.

Mâinile bătute ale sergentului se strânseră în pumni.

Bottle a tăcut. Mă întrebam dacă Strings l-ar putea sugruma într-adevăr.

Au ajuns pe creasta. La treizeci de j>aşi mai departe, vrăjitoarea şi vrăjitorul Wickan aranjaseră un cerc de pietre zimţate şi erau aşezaţi în el, unul faţă în faţă. — Călătoresc, spuse Bottle. „Este im fel de Spirîtwalking, aşa cum fac Tanno. Sunt conştienţi de noi, dar doar vag.

— Presupun că nu păşim în acel ring.

— Nu decât dacă trebuie să le scoatem.

Strings se uită peste.

— Nu decât dacă trebuie să le scot, vreau să spun. Dacă lucrurile merg prost. Dacă vor avea probleme.

S-au apropiat. — Ce te-a determinat să te înscrii în armată, Bottle?

Ea a insistat. „Bunica mea a crezut că ar fi o idee bună. Tocmai murise, vezi tu, şi spiritul ei era, um, puţin agitat. Despre ceva.' Oh, fereşte-te de asta, Bottle. — Mă plictisisem.

Neliniştit. Vând păpuşi piloţilor şi marinarilor de pe docuri...

'Unde?'

— Jakatakan.

— Ce fel de păpuşi?

— Genul pe bare par să-i placă Stormriders. Împălinirea.'

— Călăreţi de furtună? Doamne de mai jos, Bottle, nu credeam că afuncţionat nimic cu ei în ultima vreme. Nu de ani de zile.

„Păpuşile nu au funcţionat întotdeauna, dar uneori au funcţionat' ceea ce a fost mai bine decât majoritatea ispăşirilor. Oricum, făceam monede bune, dar nu părea suficient...

— Îţi este frig dintr-o dată?

Bottle dădu din cap. — Are sens, unde s-au dus.

— Si unde este asta?

— Prin Poarta lui Hood. E în regulă, sergent. Cred. Într- adevăr. Sunt destul de şmecheri şi atâta timp cât nu atrag
atenţia greşită...

'Dar de'ce?'

Sticla aruncă o privire. Sergentul părea palid. Nesurprinzător.

Acele fantome blestemate de la Raraku îl zguduiseră. „Ei caută... oameni. Cei morţi.

— Sormo E'nath?

'Cred. Wickans. Cei care au murit pe Lanţul de Câini. Au mai făcut asta. Nu le găsesc... Se opri în timp ce^o rafală de vânt rece se învârtea m jurul cercului de pietre. îngheţul brusc a acoperit pământul. — Oh, asta nu e bine. Mă întorc imediat, sergent.

Sticla a alergat înainte, apoi a sărit în ring.

Si a dispărut.

Sau, a presupus că avea, din moment ce nu se mai afla pe Lato Odhan, ci până la glezne, în oase putrezite, prăbuşite, deasupra capului un cer cenuşiu.

Cineva ţipa. La auzul sunetului, Bdttle se întoarse şi văzu trei figuri la treizeci de paşi distanţă. Nil şi Nether, şi în faţa lor, o apariţie îngrozitoare, şi acest lican era cel care ţipa. Cei doi tineri Wickan tresăriră înaintea tiradei.

O sticlă de limbă nu a înţeles. Se apropie, pufnind praf de oase la fiecare pas.

Lichiul întinse brusc mâna şi apucă ambii Wickan, ridicându-i în aer, apoi scuturându'T.

Sticla alergă înainte. Şi ce fac când ajung acolo?

Creatura a mârâit şi â aruncat Nil şi Nether la pământ, apoi a dispărut brusc în mijlocul norilor de praf.

A ajuns la ei în timp ce se urcau în picioare. Nether înjură în limba ei maternă în timp ce îşi scotea praful de pe tunică. Ea se uită cu privirea spre Bottle când sosi. 'Ce vrei?'

— Am crezut că ai probleme.

— Suntem în regula, se răsti Nil, totuşi pe chipul lui de adolescent era o expresie sfioasă. — Poţi să ne conduci înapoi, mag.

— Te-a trimis Adjunctul? a cerut Nether. — Să nu avem pace?

— Nu m-a trimis nimeni. Ei bine, sergent Strings – tocmai ne plimbam...

'Şiruri de caractere? Vrei să spui Fiddler.

„Ar trebui să..."

— Nu fi idiot, spuse Nether.

'Toata lumea stie.'

— Nu suntem idioţi. În mod clar, niciunul dintre voi nu v-a trecut prin cap ca poate Fiddler vrea aşa. Vrea să se numească Strings, acum, pentru că vechea lui viaţă a dispărut, iar cu vechiul nume vin amintiri proaste şi s-a săturat de ele.

Nici Wickan nu a răspuns.

După încă câţiva paşi, Bottle a întrebat: „Deci, a fost un lican Wickan?

Unul dintre morţii pe care i-aţi căutat?

— Ştii prea multe.

'A fost?'

Nil a înjurat pe sub răsuflare, apoi a spus: — Mama noastră.

— Dvs.... Bottle a tăcut.

„Ea ne spunea să nu ne mai luptăm şi să creştem", a adăugat Nil.

— Ea îţi spunea asta, a replicat Nether. „Ea mi-a spus să..."

— Să iei un sot şi să rămân însărcinată.

— Asta a fost doar o sugestie.

— Făcut în timp ce te scutura? întrebă Bottle.

Nether a scuipat la picioarele lui.
— O sugestie. Ceva la care ar trebui să mă gândesc. În plus, nu trebuie să te ascult, soldat. Tu eşti Malazan. Un mag de echipă.

— El este şi cel care călăreşte scântei de viaţă, a subliniat Nil.

'Cei mici. Aşa cum am procedat noi în copilărie.

Bottle a zâmbit la remarca ei.

A prins-p. — Ce este atât de amuzant?

'Nimic. îmi pare rău.

— Credeam că o să ne conduci înapoi.

— Aşa credeam şi eu, spuse Bottle, oprindu-se şi privind în jur. — Oh, cred că am fost observaţi.

— E vina ta, magule! Nil acuzat.

'Probabil.'

Nether şuieră şi arătă cu degetul.

Apăruse o altă siluetă, iar de ambele părţi câini căptuşiţi. Câini de vite Wickan. Nouă, zece, doisprezece. Ochii lor străluceau argintii. Bărbatul din mijlocul lor era clar Wickan, cărunt, ghemuit şi cu picioarele arcuite. Faţa lui era sălbatică cicatrice.

— Este Bult, şopti Nether. Ea a făcut un pas înainte.

Câinii mârâiau.

— Nu, Nether, te-am căutat, spuse fantoma pe nume Bult, oprindu-se la zece paşi, câinii aliniându-se de fiecare parte. 'Asculta-ma. Nu aparţinem aici. înţelegi? Noi nu aparţinem. Făcu o pauză şi se trase de nas într-un gest obişnuit. — Gândeşte-te bine la cuvintele mele. Se întoarse, apoi făcu o pauză şi aruncă o privire înapoi peste un umăr: — Şi Nether, căsătoreşte-te şi ră copii.

' Fantomele au dispărut.

Nether bătu din picior. Praful s-a ridicat în jurul ei. ‘De ce toată lumea îmi tot spune asta!?[1]

— Tribul tău a fost decimat, spuse în mod rezonabil Bottle. „Este rezonabil..."

Ea a avansat spre el.

Sticla a făcut un pas înapoi şi a reapărut în cercul de piatră.

O clipă mai târziu, din Nil şi Nether au venit gâfâituri, trupurile

lor încrucişate zvâcnind.

— Deveneam îngrijorat, spuse Strings în spatele lui, stând chiar în afara ringului.

Cei doi Wickan au întârziat să se ridice în picioare.

Bottle se grăbi lângă sergentul său. — Ar trebui să plecăm, spuse el.

— înainte să vină complet, vreau să spun.

‘De ce?[1]

Sticla a început să meargă. — E supărată pe mine.

Sergentul pufni, apoi îl urmă. — Şi de ce este supărată pe tine, soldat? De parcă ar trebui să întreb.

— Doar ceva ce am spus.

— Oh, sunt surprins.

— Nu vreau să intru în asta, sergent. îmi pare rău.

— Sunt tentat să te arunc jos si să te tin pentru ea.

Au ajuns pe creasta. În spatele lor, Nether a început să strige blesteme.

Bottle şi-a grăbit pasul. Apoi s-a oprit şi s-a ghemuit, întinzându-'şi mana sub cămaşă, şi a tras 'cu prudenţă o şopârlă calmă. — Trezeşte-te, murmură el, apoi pune-l'jos. S-a năruit.

Strings urmărit. — O să-i urmeze, nu-i aşa?

— S-ar putea decide asupra unui blestem adevărat, explică Bottle. — Şi dacă o face, trebuie să o contrapresc.

— Respiraţie, ce i-ai spus?

„Am făcut o greşeala groaznică. Am fost de acord cu mama ei.

HdKHaK

— Ar trebui să plecăm de aici. Sau...[1]

Kalam aruncă o privire. — în regulă, rapid. Ridică o mână pentru a-i opri pe soldaţii care îi flancau şi pe cel care se ţinea în urmă, apoi scoase un fluier scăzut pentru a- 1 alerta pe uriaşul caporal cu barbă roşie.

Membri/ echipei s-au atras pentru a-l înconjura pe asasin si pe înaltul Mag.

— Suntem urmăriţi, spuse sergentul Gesler, ştergându- şi sudoare de pe fruntea brunită.

— E mai rau decât atât, spuse Quick Ben.

Soldatul pe nume Sands a mormăit: — Nu-i aşa?

Kalam se întoarse şi studie pista din spatele lor. Nu
putea vedea nimic în vârtajul incolor. — Acesta este încă warrenul Imperial, nu-i aşa?

Rapid Ben se frecă de gât. 'Nu sunt atât de sigur.'

— Dar cum se poate întâmpla asta? Asta de la caporal, Stormy, cu fruntea curbată şi ochii mici sclipind de parcă ar fi fost p^ cale să zboare într-o furie nebună m orice moment. îşi ţinea sabia gri de cremene de parcă s-ar fi aşteptat sa apară vreun demon chiar în faţa lor.

Asasinul şi-a verificat cuţitele lungi şi i-a spus lui Quick Ben: — Ei bine?

Vrăjitorul ezită, apoi dădu din cap. 'în regulă.'

— Ce aţi decis voi doi? întrebă Gesler. — Şi ar fi atât de greu să ni-l explici?

— Nemernic sarcastic,

comentă Quick Ben, apoi îi aruncă sergentului un zâmbet larg, alb.

„Am lovit multe fete în timpul zilei mele", a spus Gesler, întorgându-i zâmbetul, „dar niciodată una care aparţine unui înalt Mag înainte".

— Ş>-ar putea să nu fii aici dacă ai fi avut, sergent.

— înapoi la afaceri, spuse Kalam într-un bubuit de avertizare. — O să aşteptăm şi să vedem ce ne urmăreşte, Gesler. Quick nu ştie unde suntem şi asta în sine este suficient de tulburător.

— Şi apoi plecăm, a adăugat vrăjitorul. — Nicio poziţie eroică.'

— Motto-ul lui Paisprezecelea, spuse Stormy oftând puternic.

'Care?' întrebă Gesler. — Şi apoi plecăm sau nu există standuri eroice?

'Alege.'

Kalam a studiat echipa, mai întâi Gesler, apoi Stormy, apoi flăcăul, Truth, şi Pella şi magul minor, Sands. Ce
grămadă mizerabilă.

— Să mergem să-l omorâm, spuse Stormy, mişcându-se. — Şi apoi putem vorbi despre ce a fost.

' — Hood ştie cum ai trăit atât de mult timp, spuse Quick Ben, clătinând din cap.

— Pentru că sunt un om rezonabil, înalt Mag.

Kalam mormăi. în regulă, s-ar putea să crească pe mine la asfa. — Cât de departe este, Quick?

‘închidere. Nu asta. Lor.[1]

Gesler îşi desfăcu arbaleta şi Pella şi Truth îi urmară exemplul. Au încărcat certuri, apoi s-au

învârtit.

— Ei, ai spus, mormăi sergentul, uitându-se cu privirea la Quick Ben.

Ar fi doi? Şase? Cincizeci de mii?
1

— Nu este asta, spuse Sands cu o voce brusc tremprată. — De unde au venit. Haos. Am dreptate, nu-i aşa, înalt Mage?

— Deci, spuse Kalam, warrens chiar au probleme.

— Ţi-am spus asta, Kal.

‘Ai'făcut. Şi i-ai spus Adjunctului acelaşi lucru. Dar ea a vrut să ajungem la Y'Ghatan înainte de Leoman. Şi asta înseamnă lupte.

'Acolo![1] şuieră Adevărul, arătând cu degetul.

Ieşind din întunericul cenuşiu, ceva masiv, falnic, negru ca un nor de furtună, umplând cerul. Şi în spatele ei, altul, şi altul...

— E timpul să pleci, spuse Quick Ben.

Capitolul patru

Tot ceea ce a creat K'rul, înţelegi, s-a născut din dragostea de posibilitate a Zeului Bătrân. Nenumărate cărări ale vrăjitoriei au scos o multitudine de fire, fiecare sălbatice ca firele de păr în vânt, împodobite fiarei rătăcitoare. Iar K'rul era acea fiară, totuşi el însuşi era o parodie a vieţii, pentru că sângele era nectarul lui, darul vărsat, lacrimile roşii de durere şi tot ceea ce era, era definit de acea sete singulară.

Cu toate acestea, setea este ceva ce împărtăşim cu toţii, da?

Brutho şi Nullit vorbesc despre

Ultima noapte a lui Nullit. BrutKo Parlet Pământul era vast, dar nu era gol. Un cataclism străvechi rupsese roca de bază curăţată, despărţindu-l cu fisuri într-un haos încrucişat peste câmpie. Dacă nisipul ar fi acoperit odată acest loc, chiar şi umplerea prăpasturilor, vântul sau apa ar fi măturat chiar ultimul bob. Piatra părea lustruită şi lumina soarelui a sărit din ea într-o strălucire sălbatică.

Mijind ochii, Mappo Runt studie peisajul chinuit din faţa lor. După un timp, clătină din cap. — N-am mai văzut locul ăsta până acum, Icarium. Se pare că ceva tocmai a dezlipit pielea lumii. Crăpăturile acelea... cum pot să alerge în direcţii atât de aleatorii?

Jagliut semi-sânge care stătea lângă el nu spuse nimic pentru o clipă, ochii lui palizi cercetând scena cfe parcă ar căuta un model. Apoi s-a ghemuit şi a luat o bucată de rocă spartă. — Presiuni imense, murmură el. — Şi apoi... violenţă. Se îndreptă, aruncând stânca deoparte. — Fisurile nu urmează linii de falie – o vezi pe cea mai apropiată? Se taie direct peste cusăturile din piatră. Sunt intrigat, Mappo.

Trell şi-a lăsat jos sacul de pânză. — Vrei să explorezi?

'Fac.[1] Icarium îi aruncă o privire şi zâmbi. — Niciuna dintre dorinţele mele nu te surprinde/ nu-i aşa? Nu este o exagerare ca îmi cunoşti mintea mai bine decât mine. Aş fi fost femeie.

— Dacă aş fi femeie, Icarium, aş avea serioase îngrijorări cu privire la gustul tău pentru féméi.

— Bine, răspunse Jnag, esti oarecum păros. Bristly, de fapt. Având în vedere circumferinţa ta, cred că eşti capabil să lupţi cu un taur bhederin la pământ.

— Presupunând că am motive să... deşi nu îmi vine niciunul în mmte.

— Hai, hai să explorăm.

Mappo l-a urmărit pe Icarium în câmpia explozită. Căldura era vicioasă, uscatoare. Sub picioarele lor, roca de bază purta vârtejuri răsucite, semne ale unor presiuni vaste, contrare. Nici un lichen nu s-a lipiţ de piatră. — Acesta a fost de mult îngropat.

— Da, şi a fost expus doar recent.

Se ap'rojriară cfe marginea ascuţită a celei mai apropiate prăpăstii.

Lumina soarelui ajungea parţial în jos pentru a scoate la iveală pereţi zimţaţi, suprafeţe^ dar podeaua era ascunsă în întuneric.

— Văd o cale în jos, spuse Icarium.

— Speram că ai ratat-o, răspunse Mappo, după ce văzuse aceeaşi jgheabă cu o colecţie convenabilă de pervazuri, crăpături pentru prinderea mâinilor şi a picioarelor. — Ştii cât de mult urase alpinismul.

— Până când ai menţionat asta, nu. Vom?[1]

— Lasă-mă să-mi iau rucsacul, spuse Mappo, întorcându-se. — Probabil că vom petrece noaptea acolo jos. Se întoarse spre marginea câmpiei. Recompensele curiozităţii scăzuseră pentru Mappo, de-a

lungul anilor de când jurase că va merge alături de Icarium. Acum era un sentiment legat de groază. Căutarea lui Icarium de răspunsuri nu a fost una fără speranţă, vai. Iar dacă s-ar descoperi adevărul, ar fi ca o avalanşă, iar Icarium nu ar rezista, nu ar putea rezista dezvăluirilor. Despre sine. Şi tot ce făcuse. Ar căuta să-şi ia viaţa, dacă nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să acorde mila.

Era o prăpastie de care se agăţaseră amândoi nu cu mult timp m urmă. Şi mi-am trădat jurământul. În numele prieteniei. Fusese rupt si încă îi făcea ruşine. Mai rău, să văd compasiunea din ochii lui Icarium, care fusese o sabie prin inima lui Mappo, o rană nevindecată încă îl bântuia.

Dar curiozitatea era, de asemenea, un lucru inconstant. Distragerile au devorat timpul, l-au s£os pe Icarium din calea lui necruţătoare. Da, timpul. întârzieri. Urmează unde va duce el,' Mappo Runt. Nu poţi face nimic altceva. Până... până ce?

Până când în cele din urmă a eşuat. Şi atunci, ar veni altul, dacă nu era deja prea târziu, ' să reia marea înşelăciune.

El era obosit. însuşi sufletul lui era obosit de toată şarada. Prea multe minciuni l-au condus pe această cale, prea multe minciuni l-au ţinut aici până astăzi, nu sunt prieten. Mi-am încălcat jurământul – în numele prieteniei?

Altă minciună. Nu. Interesul personal simplu, brutal, slăbiciunea nevoilor mele egoiste.

În timp ce Icarium îl numea prieten. Victima a unui blestem teribil, totuşi a rămas, încrezător, onorabil, plin de plăcerea de a trăi.

Şi iată-mă, conducându-l fericit în rătăcire, iar şi iar. Oh, cuvântul pentru asta era într-adevăr ruşine.

S-a trezit în picioare în faţa haitei lui. Cât timp stătuse acolo, nevăzând, nemişcat, nu ştia. Ah, acum asta e doar, că încep să mă pierd. Oftând, o ridică şi o puse peste un umăr. Rugaţi-vă să nu trecem în calea nimănui. Nicio ameninţare. Niciu'n risc. Roagă-te să nu găsim niciodată o cale de ieşire din prăpastie. Dar cui se ruga? Mappo a zâmbit în timp ce se întorcea. Nu credea în nimic şi nu şi-ar fi presupus îngâmfarea de a grava un chip pe uitare. 'Astfel, rugăciuni goale, rostite de un om gol.

— Esti bine, prietene? întrebă Icarium când a sosit.

— Mai departe, spuse Mappo. — Mai întâi trebuie să-mi asigur rucsacul.

O fulgerare de ceva asemănător cu îngrijorarea în expresia mi Jhag, apoi dădu din cap şi se îndreptă spre locul în care toboganul s-a desprins,' a alunecat peste margine şi a dispărut din vedere.

Mappo smulse o husă mică de curea şi slăbi şnururile. A scos o altă pungă din prima şi a desfăşurat-o, dezvăluind că era mai mare decât cea în care fusese depozitată. Din a doua pungă a scos un altul, din nou mai mare odată desfăşurat. Mappo apoi, cu ceva efort, a împins rucsacul de umăr în acesta clin

urmă.

Strânse sforile. El a îndesat acea husă în următoarea mai mică şi a urmat-o forţat pe aceea în husă mică de curea, pe care şi-a legat-o în tafie. Incomod, deşi temporar. Nu ar avea acces rapid la armele sale dacă ar apărea vreo calamitate, cel puţin j>e durata coborârii. în orice caz, nu că s-ar putea lupta agăţându-se ca o capră beată de malul stâncii.

S-a îndreptat spre tobogan şi a privit peste margine. Icarium făcea progrese rapide, deja cu cincisprezece sau mai multe înălţimi de om mai jos.

Ce ar găsi acolo jos? Stânci. Sau ceva care ar fi trebuit să rămână îngropat pentru totdeauna.

Mappo şi-a început coborârea.

In scurt timp, trecerea soarelui a măturat toată lumina din crevasă.

Au continuat într-o întuneric adânc, aerul rece şi învechit. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia zgârieturii ocazionale a tecii lui Icarium pe piatra de undeva dedesubt, singurul indiciu că Jhag încă mai trăia, că nu căzuse, căci, dacă şi-ar fi pierdut strânsoarea şi s-ar fi prăbuşit, Mappo ştia că nu va face nimic, strigăt.

Braţele lui Trell oboseau, gambele picioarelor îl dureau, degetele îi amorţeau, dar el şi-a menţinut ritmul constant, simţindu-se ciudat de neobosit, de parcă aceasta ar fi fost o coborâre fără sfârşit şi ar fi fost dornic să o demonstreze, singura posibilă, dovada fiind aceea de a continua. Pentru totdeauna. Era ceva grăitor în acea dorinţă, dar nu era pregătit

să fie conştient de ea.

Aerul a devenit mai rece. Mappo se uită la plumurile respiraţiei sale îngheţând chipul de piatră din faţa lui, scânteind într-o lumină slabă, fără sursa. Simţea mirosul de gheaţă veche, undeva mai jos, şi o şoaptă de nelinişte îi grăbi respiraţia.

O mână pe călcâiul stâng, în jos, îl tresări.

— Suntem aici, murmura Icarium.

— Ne ia abisul, gâfâi Mappo, îndepărtându-se de perete şi aterizând cu picioarele lăsate pe o podea alunecoasă si înclinată. Isi aruncă braţele pentru a-şi recăpăta echilibrul, apoi se îndreptă. 'Esti sigur? Poate că această pantă nu este decât o margine şi ar trebui să ne pierdem picioarele...

„Ne vom uda. Haide, există un fel de lac.

— Ah, văd. E... străluceşte...[1]

Au coborât până când apa nemişcată a fost în faţa lor. O iluminare vagă, verzuie-albastru, venită de jos, a scos la iveală adâncimea lacului. Puteau vedea până jos, poate cu zece înălţimi de oameni mai jos, aspru şi împânzite cu cioturi de' copaci putrezite sau stalagmite sparte, verde pal şi îmbrăcate m alb.

— Am coborât o treime dintr-o ligă pentru asta? întrebă Mappo, cu vocea ecou, apoi râse.

— Uită-te mai departe, îi îndrumă Icarium, iar Trell auzi entuziasmul în tonul însoţitorului său.

Butucii au mers în afară cu patru

sau cinci paşi, apoi s- au oprit. Dincolo, detaliile indistincte, ghemuiau o formă masivă, blocată. Modele vagi îi marcau părţile vizibile şi vârful. Proiecţii ciudate, unghiulare, se întindeau din partea îndepărtată, ca nişte picioare de păianjen. Respiraţia şuieră din Mappo. — Trăieşte? el a întrebat.

— Un fel de mecanism, spuse Icarium. — Metalul este aproape alb, vezi? Fără coroziune. Se pare că ar fi fost construit ieri... dar eu cred, prietene, că este veche.

Mappo a ezitat, apoi a întrebat: — Este unul de-al tău?

Icarium îi aruncă o privire, cu ochii strălucitori. 'Nu. Şi asta este minunea.

'Nu? Esti sigur? Am găsit alţii...

'Sunt sigur. Nu ştiu cum, dar nu există nicio îndoială în mintea mea.

Acesta a fost construit de altcineva, Mappo.

Trell s-a ghemuit şi şi-a băgat mâna m apă, apoi a smuls-o înapoi. — Doamne, e frig!

— Niciun obstacol pentru mine, spuse Icarium zâmbind, colţii lustruiţi de jos alunecând în vedere.

— Vrei să înoţi în jos şi să o examinezi? Nu contează, răspunsul este clar. Foarte bine, voi căuta un teren plat şi voi aşeza tabăra noastră.

Jhag-ul îşi smulgea hainele.

Mappo a pornit de-a lungul pantei. întunericul a fost suficient de atenuat de apa strălucitoare, încât a putut să se asigure de fiecare pas pe care îl făcea, mişcându-se în sus, până când mâna lui stângă a periat zidul rece de piatra.

După vreo cincisprezece paşi, acea mână a alunecat într-o crăpătură îngustă şi, după ce a recăpătat contactul, a observat imediat o schimbare a texturii şi a formei la suprafaţa de sub vârfurile degetelor lui contondente. Trell s-a oprit şi a început o examinare mai atentă pe lungimea sa.

Această piatră era bazalt, zdrenţuită, umflă până când
g
anta de sub picioarele lui s-a micşorat, apoi a disp>ărut. răpăturile ascuţite emanau peste podeaua înclinată şi în lac, fisurile negre reapărând pe fundul lacului. Bazalt a fost un fel de intruziune, a concluzionat el.

Poate că întreaga crevasă fusese creată de sosirea ei.

Mappo s-a retras până când a avut loc să stea, cocoţat cu spatele de stâncă, cu ochii pe suprafaţa acum ondulată a lacului. A scos o trestie şi a început să-şi curețe dinţii în timp ce se gândea la chestiune.

Nu-şi putea imagina un proces natural care să creeze o astfel de intruziune.

Spre deosebire de presiunile pământului, mult sub suprafaţa pământului, în această parte a subcontinentului
nu a existat nicio coliziune care să modeleze lucrurile.

Nu, fusese o poartă, iar formaţiunea de bazalt trecuse prin ea. Catastrofal. Din tărâmul său... în piatra solidă a acestei lumi.

Ce-a fost asta? Dar el ştia.

O gardă cerească.

Mappo se ridică şi se confruntă încă o dată cu bazaltul devastat. Şi

ceea ce Icarium studiază acum pe fundul lacului... a venit de aici. Deci, nu-i aşa, rezultă că trebuie să existe un fel de portal. O cale de intrare. Acum era într- adevăr curios. Ce secrete se află înăuntru? Printre ritualurile de inculcare pe care cei fără nume le intonaseră în cursul jurământului lui Mappo se numărau poveşti despre fortărele cerului, fortăreţele groaznice K[1] Chain Che'Malle care pluteau ca norii în aer. Un fel de invazie, conform celor fără nume, în epocile de dinaintea ascensiunii Primului Imperiu, când oamenii care l-ar fi găsit într-o zi nu făceau decât să rătăcească în trupe mici – nici măcar triburi, puţin diferite, de fapt, din Imass muritor. O invazie care, cel puţin în această regiune, a eşuat. Poveştile spuneau puţin despre cine sau ce li s-a opus. Jaghut, poate. Sau Forkruf Assail, sau Zeii Bătrâni înşişi.

Auzi stropii şi se uită prin întuneric'pentru a-l vedea pe Icarium trăgandu-se, stângaci, pe şuviţă. Mappo se ridică şi se apropie.

— Mort, icni Icarium, iar Mappo văzu că prietenul lui era cuprins de fiori.

— Mecanismul?

Jhag clătină din cap. — Omtose Phellack. Această apă... gheaţă moartă.

Sânge... mort.

Mappo a aşteptat ca Icarium să-şi revină. Studie suprafaţa agitată şi învolburată a lacului, întrebându-se când a cunoscut ultima oară acea mişcare, căldura unui corp viu. Pentru cei din urmă, era clar ca îi

fusese sete.

— Există un cadavru în interiorul acelui lucru, spuse Jhag după un timp.

„ICChain Che'Malle".

'Da. Cum ai ştiut?[1]

„xAm găsit cerul din care a apărut. O parte din ea rămâne expusă, extrudată din perete.

— O creatură ciudată, mormăi Icarium. „Nu îmi amintesc că am mai văzut vreodată una, dar îi ştiam numele."

— Din câte ştiu, prietene, nu i-ai întâlnit niciodată în călătoriile tale. Cu toate acestea, ştii despre ele, totuşi.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

'Da.[1]

— O creatură ciudată, spuse el din nou. — Deci reptilian. Deshidratat, desigur, aşa cum s-ar fi aşteptat. Puternic, aş crede. Membrele posterioare, antebraţele. Fălci uriaşe/coadă stufoasă...

Mappo ridică privirea. — Coada stufoasă. Eşti sigur de asta?

'Da. Fiara era înclinată şi la îndemână erau pârghii – era un maestru în funcţionarea mecanismului.

— Era un hublo prin care puteai să te uiţi?

'Nu. Metalul alb devenea transparent oriunde îmi aruncam privirea.

— Dezvăluirea funcţionării interioare a mecanismului?

— Doar zona în care era aşezat K'Chain Che'Malle. Un soi de trăsură, cred, un mijloc de transport şi explorare... dar care nu este

destinat să permită scufundarea în apă; nici nu era un dispozitiv de excavare – braţele articulate ar fi fost insuficiente pentru asta. Nu, dezvăluirea lui Omtose Phellack l-a prins pe nesimţite.

Devorat, prins în gheaţă. A sosit un Jaghut, Mappo, ca să se asigure că nimeni nu a scăpat.

Mappo dădu din cap. Descrierile lui Icarium îl determinaseră să încheie aproape aceeaşi succesiune de evenimente. Aşa cum se păstrează cerul, mecanismul a fost construit pentru a zbura, purtat în sus de vreo vrăjitorie necunoscută. „Dacă vrem să găsim un teren plan", a spus el, „va trebui să fie în clădire".

Jhag a zâmbit. — Este o licărire de anticipare în ochii tăi? încep să văd Mappo de odinioară, bănuiesc. De amintire sau nu, nu îmi eşti străin şi m-am supărat în ultimul timp, văzându-te atât de părăsit. L-am înţeles, desigur – cum aş putea să nu? Eu sunt ceea ce te bântuie, prietene, şi pentru asta mă întristez. Haide, ne găsim drumul în acest foraj căzut?

Mappo îl privi j>e Icarium trecând cu pas pe lângă el şi se întoarse încet să-l urmărească cu privirea.

Icarium, constructorul de mecanisme. De unde astfel de aptitudini?

Se temea că erau pe cale să afle.

Mănăstirea se afla în mijlocul unui pustiu uscat si spart, nu un sat sau un cătun pe o duzina de leghe în orice direcţie de-a lungul urmelor slabe ale drumului. Pe harta pe care

'Cutter a cumpărat-o în G[1] danisban, prezenţa sa era marcată cu o singură linie ondulată de cerneală brun- roşcată, în poziţie verticală, abia vizibilă pe pielea uzată. Simbolul lui D[1] r'ek, Viermele Toamnei.

O structură singuratică în formă de cupolă stătea în mijlocul unui compus dreptunghiular, cu pereţi joasе, iar cerul deasupra ei era presărat de vulturi care se învârteau.

Lângă el şi cocoşat în şa, Heboric Ghost Hands a scuipat, apoi a spus: „Decădere. Putrezi. Dizolvare. Când ceea ce a funcţionat cândva se rupe brusc.

Şi ca o molie sufletul se îndepărtează. În întuneric. Toamna vă aşteaptă, iar anotimpurile sunt oblice, răsucindu-se pentru a evita toate cuţitele dezvelite. Cu toate acestea, prizonierii jadului, ei sunt pentru totdeauna prinşi în capcană.

Acolo, în propriile argumente. Dispute, ceartă, universul dincolo de nevăzut – lor nu le pasa, proştilor. Ei poartă ignoranţa ca armura şi mânuiesc ciuda ca săbiile. Ce sunt eu pentru ei? O curiozitate.

Mai puţin. Deci este o lume distrusă, de ce ar trebui să- mi pese ae'asta? Nu am cerut asta, nimic din toate astea...[1]

A continuat, dar Cutter a încetat să asculte. Se uită înapoi la cele două femei care le urmăreau. Apasat, nepăsător, brutalizat de căldură. Caii de sub ei mergeau cu capetele aplecate; coastele lor erau vizibile sub pielea prăfuită şi zdrenţuită. Greyfrog se căţără într-o

parte, arătând grasă şi' elegantă ca întotdeauna, înconjurând călăreţii cu o energie aparent nemărginită.

— Ar trebui să vizităm mănăstirea aia, spuse Cutter. — Foloseşte fântâna şi, dacă există alimente...

— Toţi sunt morţi, a grăunţ Heboric.

Cutter îl studie pe bătrân, apoi mormăi. — explică vulturii. Dar încă avem nevoie de apă.

Destriantul din Treach îi arunca un zâmbet neplăcut.

Cutter a înţeles sensul acelui zâmbet. Devenise fără inimă, obişnuit cu nenumăratele orori ale acestei lumi. O mănăstire plină de preoţi şi preotese morţi era la fel de... nimic. Şi bătrânul a putut'sa vadă, a putut să vadă în el.
Noul său zeu este Tigrul Verii, Lordul Războiului. Heboric Ghost Hands, Marele Preot al conflictului, vede cât de rece am devenit. Şi este... amuzat.

Cutter şi'-a călăuzit calul pe poteca laterală care ducea la mănăstire.

Ceilalţi au urmat. Daru a făcut frâu în faţa porţilor, care erau închise, şi a descălecat. — Heboric, simţi vreun pericol pentru noi?

— Am acel talent?

Cutter l-a studiat, nu a spus nimic.

Destriantul coborî de pe cal. — Nu trăieşte nimic acolo.

Nimic.[1]

— Fără fantome?

‘Nimic. Ea le-a luat.

■OMS?[1]

— Vizitatorul neaşteptat,

acesta este cine. A râs, şi-a ridicat mâinile. [1]

Ne jucăm jocurile. Nu ne aşteptăm niciodată... umbrire. Ultraj. Le-aş fi putut spune. î-au avertizat, dar nu ar fi ascultat. Vanitatea consumă totul. O singură clădire poate deveni o lume întreagă, minţile mgheşuindu-se şi zvâcnindu-se, apoi zgâriindu-se. Tot ce trebuie să facă este să meargă afara, dar nu o fac. Au uitat că exteriorul există.

O, toate aceste chipuri de închinare, dintre care niciuna nu este închinare adevărată. Nu contează sârguinţa, nu face altceva decât să servească ura demonului din interior.

Necazurile şi fricile şi răutatea. Aş fi putut să le spun.

Cutter se duse la perete, conducânclu-şi calul. Se urcă pe spatele ei, se cocoţa pe şa, apoi se îndreptă până stătea m picioare.

Vârful zidului era la îndemână. S-a tras în sus. În complexul de dincolo, corpuri. O duzină şi ceva, cu pielea neagră, în mare parte goi, întinşi ici şi colo pe pământul alb şi împodobit. Cutter miji. Corpurile păreau a fi... fierbinte, spumând, topindu-se. S-au răscolit m faţa ochilor lui. Şi-a îndepărtat privirea de la eU Uşile templului în formă'de cupolă erau deschise căscat. în dreapta se afla un colier jos care înconjura o structură joasă şi lungă, cărămizile de noroi expuse pe două treimi din peretele din faţă. Jgheaburi cu tencuială si unelte indicau o sarcină care nu trebuia niciodată finalizată. Vulturii se

înghesuiau pe acoperişul plat, dar niciunul nu s-a aventurat să se ospăte cu cadavrele.

Cutter a căzut în complex. S-a îndreptat spre porţi şi a ridicat bara, apoi a deschis uşile grele.

Greyfrog aştepta de cealaltă parte. — Deznădăjduit şi tulburat. Atâta neplăcere, Cutter, în acest loc căzut. Consternare. Fara apetit.[1]

Trecu pe lângă el, alergând precaut spre cel mai apropiat cadavru. Ah! Ei fierb! Viermi, aswarm de viermi. Carnea este urâtă, grea chiar şi pentru Greyfrog. Revoltat. Să fim departe de acest loc!

Cutter a văzut fântâna, în colţul dintre anexe şi templu. Se întoarse acolo unde ceilalţi încă aşteptau în faţa porţii.

— Dă-mi burdufurile tale. Hebonc, poţi să verifici acea clădire pentru hrană?

Heboric zâmbi. „Vitele nu au fost lăsate niciodată afară. Au trecut zile. Căldura i-a ucis pe toţi. O duzină de capre, doi caţâri.

— Vezi doar dacă există vreun feed.

Destriantul s-a îndreptat spre anexă.

Scillara descălecă, ridică fimpezi pieile de apă de pe şa lui Felisin Younger şi, cu ale ei aruncate peste umar, se apropie de Cutter.

'Aici.[1]

A studiat-o. — Mă întreb dacă acesta este un avertisment.

Sprâncenele ei se ridicară fraţial, „Suntem atât de importanţi, Cutter?"

— Ei'bine, nu mă refer la noi,

în special. Am vrut să spun, poate ar trebui să o luăm ca pe un avertisment.

— Preoţi morţi?

„Nimic bun nu vine din închinare".

Ea îi aruncă un zâmbet ciudat, apoi îi întinse pieile.

Cutter se înjură. Rareori avea sens când încerca să vorbească cu această femeie. A spus lucruri pe care le-ar spune un prost. Era privirea batjocoritoare din ochii ei, expresia care anticipa mereu un zâmbet de îndată ce el deschidea gura să vorbească. Nemaivorbind, a strâns burdufurile şi s-a întors înapoi în complex.

HdKHaK

Scillara îl privi o clipă, apoi se întoarse când Felisin aluneca de pe cal. — Avem nevoie de apă.

Femeia mai tânără dădu din cap. 'Ştiu.[1] Ea întinse mâna si îşi trase părul, care crescuse lung. — Mă tot văd pe bandiţii ăia. Şi acum, mai mulţi morţi. Şi cimitirele alea prin care a trecut chiar ieri, acel câmp'de oase. Simt că neam poticnit într-un coşmar şi în fiecare zi mergem mai departe. E cald, dar mi-e frig tot timpul şi tot mai frig.

— Asta-i deshidratare, spuse Scillâra, reambalandu-si pipa.

— Chestia aia nu ţi-a mai părăsit gura de câteva zile, spuse Felisin.

— Ţine setea la distanţă.

'Într-adevăr?[1]

— Nu, dar asta îmi tot spun.

Felisin îşi întoarse privirea. — Facem asta mult, nu-i asa?

' ‘Ce?[1]

Ea a ridicat din umeri. — Să ne spunem lucruri. În speranţa că le va face adevărate.

Scillara trase cu putere pe ţeavă, sufla în sus un plămân de fum, privind cum vântul o lua.

— Arăţi atât de sănătos, spuse Felisin, cu ochii pe ea încă o data. „în timp ce noi ceilalţi ne ofilim/'

— Nu Greyfrog.

— Nu, nu Greyfrog.

— Vorbeşte mult cu tine?

Felisin clătină din cap. 'Nu prea mult. în afară de când mă trezesc noaptea, dupa visele mele urâte. Apoi îmi cântă.

— Cântă?

— Da, în limba poporului său. Cântece pentru copii. El spune că trebuie să le exerseze.,,

Scillara îi aruncă o privire. 'Într-adevăr? A spus de ce?

'Nu.'

— Câţi ani aveai, Felisin, când mama ta te-a vândut?

încă 6 ridicare din umeri. 'Nu-mi amintesc.'

Poate că ar fi fost o minciună, dar Scillara nu a urmărit-
o.

Felisin se apropie. — Vei avea grijă de mine, Scillara?

'Ce?'

„Mă, simt de parcă merg înapoi. M-am simţit... mai bătrân. înapoi în Raraku.

Acum, cu fiecare zi, mă simt din ce în ce mai mult ca un copil. Mai

mic, tot mai mic.

Neliniştită, Scillara a spus: „Nu m-am priceput niciodată prea mult la îngrijirea oamenilor".

— Nici nu cred că Sha'îk a fost. Avea... obsesii...

— S-a descurcat bine cu tine.

— Nu, era în mare parte Leoman. Chiar şi Toblakai. Şi Heboric, înainte ca Treach să-l revendice. Nu a avut grijă de mine şi de aceea Bidithal...

— Bidithal a murit. Şi-a băgat propriile mingi pe gâtul slăbănog.

— Da, o şoaptă. — Dacă ceea ce spune Heboric s-a întâmplat cu adevărat. Toblakai...[1]

Scillara pufni. — Gândeşte-te la asta, Felisin. Dacă Heboric ar fi spus că L'oric a făcut-o, sau Sha'ik, sau chiar Leoman, ei bine, ai putea avea motive să te îndoieşti. Dar Toblakai? Nu, poţi să crezi. Zei de jos, cum să nu?

întrebarea îi forţa un zâmbet slab din partea lui Felisin şi ea dădu din cap/'Ai dreptate. Doar Toblakai ar fi făcut asta. Doar Toblakai l-ar fi ucis... în acest fel. Spune-mi, Scillara, ai o ţeavă de rezervă?

— O ţeava de rezervă? Ce zici de o duzină? Vrei să le fumezi pe toate deodată?

Felisin a râs. — Nu, doar unul.

1În regulă.' Cutter a mers la un jgheab şi a aruncat apa în el, apoi s-a întors la fântână. — Crezi că putem convinge caii aici?

'Voi incerca.' Dar Heboric nu a făcut nicio mişcare să facă asta.

Deci, vei avea grijă de mine, nu-i aşa?

'Voi încerca.' Şi poate că ar fi făcut-o. Ca Greyfrog. Practică. S-a dus sa caute ţeava aia.

ҤdKHaK

Cutter aruncă o privire spre el şi văzu ochii ciudaţi ai bătrânului aţintiţi asupra lui. Ce s-a întâmplat?

i

— Nimic, cred. observam ceva. Ai anumite calităţi, Cutter. Conducerea, unul.

Daru se încruntă. — Dacă vrei să fii la conducere, bine, dă-i drumul.

— Nu răsuceam un cuţit, băiete. Am vrut să spun ce am spus. Ai preluat comanda 'şi asta e bine. Este ceea ce avem nevoie. Nu am fost niciodată lider. Am urmărit mereu. Este blestemul meu. Dar nu asta vor să audă. Nu de la mine. Nu, vor să-i conduc afară. In libertate. Le tot spun că nu ştiu nimic despre libertate.

'Lor? OMS? Scillara şi Felisin?

— O să iau caii, spuse Heboric, întorcându-se şi plecând cu mersul lui ciudat, ca de broască râioasă.

Cutter a umplut din nou găleata şi a turnat apa în jghe^ab. Ar hrăni caii de aici cu ceea ce nu puteau lua cu ei.

Incărcaţi-vă cu apă. Şi, chiar şi acum, jefuiţi templul. Ei bine, fusese un hoţ odată, cu mult timp m urmă. în plus, morţilor nu le păsa nimic de avere, nu-i aşa?

tJn sunet de despicare, sfâşietor din centrul complexului din spatele

lui.

Sunetul unui portal care se deschide. Cutter se întoarse, cu cuţitele în mâini.

Un călăreţ' a ieşit de pe poarta magică în plin galop. Strângându-se tare, copitele deraj>ând în nori de praf, calul gri închis o apariţie monstruoasa, pielea uzată pe alocuri, expunând tendoanele, muşchii şi ligamentele uscate. Ochii îi erau gropi goale, coamă lunga şi grasă, biciuind în timp ce fiara îşi aruncă capul. Aşezat într-o şa cu spătar înalt, călăreţul éra, dacă e ceva, şi'mai alarmant ca aspect.

Armură neagră, împodobită, peticită cu verdigris, o cârmă crestă, crestă, cu faţa deschisă pentru a dezvălui în mare parte os, câteva fâşii' de carne atârnând de coamele obrajilor, tendoane care l'e^gă maxilarul inferior şi un rând de dinţi înnegriţi si piliţi. în scurta clipă în care calul se ridică,' praful explodând spre exterior, Cutter văzu pe călăreţ mai multe arme decât putea să numere. Săbii în spate, topoare de aruncare, mânere învelite ieşind în sus de

E

e şa, ceva asemănător unui scuipător de mistreţ, vârful de ro'nz lung ca o sabie scurtă, strâns în mâna stângă cu mănuşă. Un arc lung, un arc scurt, cuţite „Unde este el!?" Vocea era un vuiet saîbatic, furios. Bucăţi de armură sări pe pământ în timp ce silueta se răsuci, cercetând complexul. — La naiba, Efood! Am fost pe traseu! îl văzu pe Cutter şi tăcu brusc, nemişcat. — A lăsat una în viată? Mă îndoiesc de asta. Nu eşti puiul lui D'rek. Bea

adânc acea apă, muritorule, nu contează. Oricum eşti mort. Tu şi fiecare blestemat de fiinţă vie care zboară sângele din acest tărâm şi din toate celelalte!

îşi trase calul spre tâmplă, unde apăruse Broasca Cenuşie, cu braţele pline de mătase, cutii, alimente şi ustensile de gătit. „O broască râioasă căreia îi place să gătească confortabil! Nebunia Marelui Sfârşit este peste noi! Vino mai aproape, demon, şi-ţi voi scuipa picioarele şi le voi prăji pe roc – crezi că nu mai mănânc? Ai dreptate, dar te voi prăji în ciudă, salivând de ironie – ah! Ţi-a plăcut, nu-i aşa? S-a confruntat din nou cu Cutter. — Asta voia el să văd? M-a tras de pe potecă... pentru asta?

Cutter şi-a învelit cuţitele. Prin j>orţile de dincolo au venit Heboric Ghost Hands, conducând caii. Bătrânul s-a oprit când l-a văzut pe călăreţ, înclinând capul, apoi a continuat. — Prea târziu, soldat, spuse el. — Sau prea devreme! El a râs.

Călăreţul ridică suliţa sus. — înţeleg, Treach a făcut o greşeală, dar totuşi trebuie să te salut.

Heboric se opri. — O greşeală, soldat? Da, sunt de acord, dar nu pot face nimic în privinţa asta. îţi recunosc salutyl reticent. Ce te aduce aici?[1]

„Intreabă-l pe Hood dacă vrei răspunsul la asta!" A răsturnat suliţa şi a împins-o mai întâi în pământ, apoi a coborât de j)e şa, mai multe fragmente din armură putrezită căzând. — Mă aştept să mă uit în jur, de parcă nu aş putea vedea deja

tot ce este de văzut. Panteonul este divizat, cum rămâne cu el?

Heboric trase caii nervoşi spre jgheab, oferindu-i războinicului un loc larg. Când se apropie de Cutter, acesta ridică din umeri. Soldatul lui Hood, High House Death. Nu ne va deranja, cred.

— Mi-a vorbit în Daru, spuse Cutter. 'La început. Şi Malazan cu tine.

'Da.[1]

Soldatul era înalt, iar Cutter văzu acum ceva atârnat de o centură cu cuţite. O mască de smalţ, crăpată, pătată, cu o singură dungă de vopsea roşie de-a lungul unui obraz. Daru făcu ochii mari. — Beru fend, şopti el. — Un Seguleh!

După aceea, Soldatul se întoarse, apoi se apropie. Daru, esti departe de casă! Spune-mi, copiii tiranului mai conduc Darujhistan?

Cutter clatină din cap.

— Arăţi nebun, muritor, ce îti este?

— Eu am auzit, adică – Seguleh de obicei nu spune nimic – nimănui. Totuşi tu...[1]

— Zelul febrei îi stăpâneşte încă pe rudele mele muritoare, nu-i aşa? Idioţi! Atunci, armata tiranului încă mai stăpâneşte în bras?

'OMS? Ce? Darujfiistan este condus de un consiliu. Nu avem armată...

— O nebunie genială! Niciun Seguleh în oraş?

'Nu! Doar... poveşti. Legende, vreau să spun.

— Deci, unde se ascund compatrioţii mei mascaţi care pivotează cu bastonul?

— O insulă, se spune, departe la sud, în largul coastei, dincolo de Morn...

'Dimineaţa! Acum îmi vine sensul. Sunt ţinute în pregătire. Consiliul lui Darujhistan – magi unul şi toţi, da? Magi nemuritoare, secreţi, paranoici! ghemuit, ca să nu se întoarcă Tiranul, aşa cum va trebui într-o zi! Se întoarce, căutându-şi armata! Ha, un consiliu!

— Acesta nu este consiliul, domnule, spuse Cutter. — Dacă vorbeşti de magi, asta ar fi Cabala T'orrud...

'T'orrud! Da, inteligent. Scandalos! Barukanal, Derudanith, Travalegrah, Mammoltenan? Aceste nume vă lovesc sufletul, da? O vad.'

— Mammot era unchiul meu...

— Unchiule! Hah! Absurd!' S-a întors. 'Am văzut destule! Hood! Plec! Şi-a făcut poziţia clară ca gheaţa, nu-i aşa? Hood, prostule naibii, nu aveai nevoie de mine pentru asta! Acum trebuie să-i caut urmele din nou, al naibii de oasele voastre! Se legănă înapoi pe calul strigoi.

Heboric strigă de unde stăţea lângă jgheab: — Soldat! Pot să întreb – pe cine vânezi?

Dinţii ascuţiţi se ridicară şi se coborau într-un râs tăcut. 'Vânătoare? Da, vânăm cu toţii, dar eu eram cel mai aproape! Uri pe picioarele osoase ale lui Hood! Smulgeţi-i firele de păr clin nas şi băgaţi-i dinţii cu piciorul! Conduceţi o suliţă m spatele fui încreţit şi' puneţi-l pe un vârf de munte cu vânt! Cţ o să-i găsesc o soţie într-o zi, pune-i o monedă! Dar mai întâi vânez!

A adunat frâiele, a tras calul. Portalul s-a deschis. '

Skinner! Ascultă-mă, blestemat de Avowed! Trişor al morţii! vin după tine! Acum!' Calul şi călăreţul s-au aruncat în chirie, au dispărut şi o clipă mai 'târziu poarta a dispărut şi ea.

Tăcerea bruscă a răsunat ca un zgomot în capul lui Cutter. Respiră zdrenţuit, apoi se scutură. — Beru fend, şopti el din nou.[1]

Era unchiul meu...[1]

— Voi hrăni caii, băiete, spuse Heboric. „Ieşiţi la femei.

Probabil că au auzit strigate şi nu ştiu ce se Întâmplă.

Haide, Cutter.

Dând din cap, Daru a început să meargă. Barukanal. Mammoltenan... Ce a dezvăluit Soldatul? Ce secret îngrozitor s-a ascuns în cuvintele apariţiei? Ce legătură au Baruk şi ceilalţi cu Tiranul? Şi Seguleh? Tiranul se întoarce? — Doamne, trebuie să ajung acasă.

În afara porţilor, Felisin şi Scillara erau aşezaţi pe pistă. Amândoi pufneau frunză şi/deşi Felisin părea bolnăvicios, în ochii ei era o j>rivire hotărâta şi sfidătoare.

— Relaxeaza-te, spuse Scillara. — Nu inhalează.

'Nu sunt?' a întrebat-o Felisin. 'Cum faci asta?'

— Nu ai întrebări? întrebă Cutter.

S-au uitat la el. 'Despre ce?' întrebă Scillara.

— N-ai auzit?

— Auzi ce?

Nu au auzit. Nu au fost menite. Dar noi am fost. De ce? Soldatul se înşelase în presupunerile lui? Trimis de Hood, nu pentru a vedea preoţii şi preotesele morţi din D'rek... ci pentru a vorbi cu noi.

Tiranul se va întoarce. Acesta, unui fiu al lui Darujhistan. — Doamne, şopti el din nou, trebuie să ajung acasa.

Vocea lui Greyfrog strigă în craniu: „Prietene Cutter! Surpriză şi alarmă!

— Ce acum? întrebă el, întorcându-se să vadă demonul ieşind din vedere.

— Soldatul morţii. Minunat. Şi-a lăsat suliţa!

Cutter se uită, cu inima scufundată, la arma strânsă între dinţii demonului. — Bine că nu ai nevoie de gura ta pentru a vorbi.

— Acord solemn, prietene Cutter! Interogare. Îţi plac mătăsurile astea?

Portalul spre forţa cerului a necesitat o scurtă urcare. Mappo şi Icarium stăteau în prag, privind într-o cameră cavernoasă. Podeaua era aproape la nivel. O lumină slabă părea să emane din zidurile de piatră. — Putem campa aici, spuse Trell.

— Da, aprobă Icarium. — Dar mai întâi, vom explora?

'Desigur.[1]

Camera adăposteşte trei mecanisme suplimentare, identice cu cel scufundat în lac, fiecare poziţionat pe stâlpi ca nişte nave în docul uscat. Trapele ' s-au deschis, dezvăluind scaunele căptuşite din interior.

Icarium se duse la cel mai apropiat şi începu să-i examineze interiorul.

Mappo şi-a desfăcut geanta de la centură şi a început să o scoată pe cea mai mare din interior. La scurt timp mai târziu, a întins cearceafurile, mâncarea şi vinul.

Apoi scoase din rucsac un buzdugan cu bandă de fier, nu cel preferat, ci altul, care nu avea nicio virtute vrăjitorie.

Icarium se întoarse lângă el. — Sunt fără viaţă, spuse el. „Orice energie a fost introdusă iniţial în maşinărie a dispărut şi nu vad nicio modalitate de a 6 restabili"'.

— Nu este prea surprinzător, nu-i aşa? Bănuiesc că acest foraj este aici de multă vreme.

— Adevărat, Mappo. Dar imaginaţi-vă, dacă am putea însufleţi unul dintre aceste mecanisme! Am putea călători cu mare viteză şi în confort! Una pentru tine şi una pentru mine, ah, asta e tragic. Dar uite, există un pasaj.

Să ne adâncim m misterul cel mai mare pe care îl oferă această clădire.

Purtând doar buzduganul, Mappo îl urmă pe Icarium pe coridorul larg.

încăperile de depozit se întindeau pe pasaj, indiferent ce ţinuseră odată, acum nimic mai mult decât grămezi de praf netulburat.

La şaizeci de paşi, au ajuns la o intersecţie. O barieră arcuită se afla în faţa lor, sclipind ca un bazin vertical de argint viu. Coridoarele mergeau la

dreapta şi la stânga, ambele părând să se curbeze spre interior m depărtare.

Icarium a scos o monedă din geanta de la brâu, iar Mappo s-a amuzat să vadă că era veche de cinci secole.

— Eşti cel mai mare avar din lume, Icarium.

Jhag a zâmbit, apoi a ridicat din umeri. „Se pare că îmi amintesc că nimeni nu acceptă vreodată plată de la noi,

indiferent cât de mare ar fi cheltuiala serviciului oferit. Este o amintire exactă, Mappo?

'Este.[1]

— Ei bine, atunci, cum mă poţi acuza că sunt nesăbuit? A aruncat moneda spre bariera de argint. A dispărut. Ondulurile s-au rostogolit în afară, au trecut dincolo de cadrul de piatră, apoi s-au întors.

„Aceasta este o manifestare pasivă", a spus Icarium. — Spune-mi, ai auzit moneda lovind ceva dincolo?

— Nu, nici nu a scos niciun sunet la intrarea pe... uh,
uşă.

— Sunt tentat să trec.

— S-ar putea dovedi nesănătos.

Icarium ezită, apoi scoase un cuţit de jupuit şi introduse lama în barieră. Onduri mai blânde. A scos-o. Lama părea intactă. Niciuna din substanţa nu a aderat la ea. Icarium a trecut cu vârful degetului de-a lungul fierului de călcat. — Nicio schimbare de temperatură, observă el.

— Să încerc un deget care nu o să-mi lipsească mare lucru? întrebă Mappo ridicând mâna stângă.

— Şi care ar fi acela, prietene?

'Nu ştiu. Mă aştept sa-mi fie dor de oricare dintre ei. 'Sfatul?'

— Atenţie bună. Făcând un pumn, fără ultimul, cel mai mic deget, Mappo se apropie, apoi băgă degetul până la primul deget în uşa strălucitoare. — Cel puţin fără durere. Cred că este foarte subţire. Şi-a tras mana înapoi şi a examinat cifra. — Hale.

— Cu starea degetelor tale, Mappo, cum poţi să-ţi dai seama?

— Ah, văd o schimbare. Nu a mai rămas murdărie, nici măcar crustă sub unghie.

„A trece prin ea înseamnă a fi curăţat. Crezi?'

Mappo întinse mâna cu toată mâna. — Simt aer dincolo. Mai rece, amortizor. Şi-a retras mâna şi a privit-o. 'Curat. Prea curat. Sunt alarmat.

'De ce?'

— Pentru că mă face să realizez cât de murdar am devenit, de aceea.

— Mă întreb, va face la fel cu hainele noastre?

— Ar fi frumos, deşi poate avea un fel de prag. Prea murdar şi pur şi simplu anihilează materialul ofensator. Am putea ieşi de'cealaltă parte goi.

— Acum sunt alarmat, prietene.

'Da. Ei bine, ce să facem, Icarium?

— Avem de ales? Cu asta, Jhag a trecut prin barieră.

Mappo oftă, apoi îl urmă.

Numai pentru a fi strâns de umăr si tras înapoi de la o a doua treaptă – care, văzu el, ar fi fost în aer gol.

Caverna din faţa lor era vastă. Un pod legase odată marginea pe care se aflau de o fortăreaţă enormă, falnic, care plutea în spaţiu, la o sută sau mai mulţi paşi în faţa lor. Secţiuni din acea travă de piatră au rămâs, aparent nesprijinite, dar altele se desprinseseră şi acum pluteau, nemişcate, în aer.

Mult mai jos, ameţitor de departe, caverna era înghiţită de întuneric. Deasupra lor, o cupolă slab sclipitoare din piatră neagră, cioplită, ca un cer de noapte. De-a lungul pereţilor interiori se ridicau clădiri cu etaje, rânduri de ferestre întunecate, dar fără balcoane. Praful şi molozul înceţoşau aerul, niciunul nu se mişca. Mappo nu spuse nimic, era prea uluit de priveliştea dinaintea lor.

Icarium îi atinse umărul, apoi arătă spre ceva mic care plutea direct în faţa lor. Moneda, dar nu nemişcată, aşa cum păruse la început. Se îndepărta, încet. Thag'ul întinse mâna şi îl luă înapoi, întorcând-o în geanta de la talie. — O rentabilitate demnă a investiţiei mele, murmură el. „Deoarece există un impuls, ar trebui să putem călători. Lansăm noi înşine din această corvadă. Spre cetate.

— Plan sănătos, spuse Mappo, dar pentru toate obstacolele dintre ele.

— Ah, idee bună.

— Poate fi un pod intact, pe partea opusă. Am putea lua unul dintre pasajele laterale în spatele nostru. Dacă un astfel de pod există, probabil că va fi marcat cu o barieră de argint aşa cum a fost acesta.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să poţi zbura, Mappo?

— În copilărie, probabil, sunt sigur că am

facut-o.

— Numai în copilărie?

„Aici aparţin visele de zbor, Icarium. Explorăm unul dintre coridoarele din spatele nostru?

— Foarte bine, deşi recunosc că sper să eşuăm în găsirea unui pod.

Nenumărate încăperi, pasaje şi nişuri de-a lungul coridorului larg, arcuit, podelele pline de praf, simboluri ciudate, decolorate, gravate deasupra uşilor, posibil un sistem numeric oarecare. Aerul era stagnant, uşor acru. În camerele alăturate nu a mai rămas niciun mobilier. Nici, îşi dădu seama Mappo, niciun cadavre precum cel pe care Icarium îl descoperise în mecanismul sprijinit pe albia lacului. O evacuare ordonată? Dacă da, unde s-au dus Short-Tails?

În cele din urmă, au dat peste o altă uşă argintie. Trecând cu prudenţă prin ea, s-au trezit stâna în pragul unui pod îngust. Intactă, ducea spre fortăreaţa plutitoare, care plutea mult mai aproape de aceasta, partea opusă de unde o văzuseră pentru prima dată. Peretele din spate al forţei insulei era mult mai dur, ferestrele oblice verticale poziţionate aparent la întâmplare pe proiecţiile deformate, inserţii strâmbe şi turnuri răsucite.

— Extraordinar, spuse Icarium cu voce joasă. „Ce dezvăluie, mă întreb, această faţă ascunsă a nebuniei despre creatori? Aceste K'Chain Che'

Malle?

— O anumită tensiune, poate?

'Tensiune?[1]

— între, a spus Mappo, ordine şi haos. O dihotomie interioară, impulsuri conflictuale...'

— Contradicţiile evidente în toată viaţa inteligentă, spuse Icarium, dând din cap. A păşit pe treaptă, apoi, cu braţele rotind, a început să se îndepărteze.

Mappo întinse mâna şi reuşi doar să prindă piciorul zguduitor al lui Jhag.

L-a tras pe Icarium înapoi pe prag. — Ei bine, spuse el mormăind, asta a fost interesant. N-ai cântărit nimic, când te-am avut în strânsoarea mea. Uşoară ca un fir de praf.

încet, provizoriu, Jhag se ridică încă o dată. — A fost cel mai alarmant. Se pare că va trebui să zburăm până la urmă.

— Atunci de ce să construim poduri?

'Nu am nici o idee. Cu excepţia cazului în care", a adăugat el, „oricare mecanism invocă această imponderabilitate se strică şi îşi pierde precizia".

— Deci podurile ar fi trebuit scutite? Eventual.

în orice caz, vezi balustradele, care ies nu în sus, ci în afară de ambele părţi? Modeşti, dar suficienţi pentru prinderi, erau cei care se târau.

'Da. Vom?'

Senzaţia, hotărî Mappo când ajunse la mijlocul drumului, 'cu Icarium îndreptându-se în faţa lui, nu era una plăcută. Greaţă, vertij, un impuls ciudat de a slăbi din pricina din caiiză impulsului oferit de propriii muşchi. Orice simţ de sus şi de jos dispăruse şi, uneori, Mappo era convins că urcau o scară, în loc să şerpuiască mai mult sau mai puţin orizontal de-a lungul podiilui.

O intrare îngustă, dar înalta, se deschidea în faţă, unde podul intra în contact cu cetatea. Fragmente din' uşa pe care o ţinuse cândva pluteau nemişcate în faţa ei. Orice ar fi spulberat-o venise din interior.

Icarium ajunse în prag şi se urcă în picioare. Câteva clipe mai târziu, Mappo i' s-a alăturat. S-au uitat în întuneric.

— Miros... vast... moarte.

Mappo dădu din cap. Şi-a scos buzduganul, s-a uitat în jos la bila de fier cu vârfuri, apoi a strecurat mânerul înapoi prin bucla de piele de la centură.

Icarium în frunte, au intrat în cetate.

Coridorul era la fel de îngust ca pragul în sine, pereţii neuniformi, bazalt negru, ud de condens, podeaua precară cu butoane şi proeminenţe aleatorii şi depresiuni alunecoase de gheaţă care crăpa şi se mişca sub picioare. A alergat mai miîlt sau mai puţin drept tinip de patruzeci de paşi. Când au ajuns la deschiderea de la capăt, ochii lor se adaptaseră la întuneric.

O altă cameră enormă, de parcă inima donjonului ar fi fost cioplită. Un cruciform masiv de lemn legat, negru, a umplut caverna, iar pe ea era înţepenit un dragon. Mort de mult, cândva îngheţat, dar acum putrezind. Un vârf de fier la fel de gros ca trunchiul lui Mappo fusese înfipt în gâtul dragonului, chiar deasupra sânului. Sânge acvamarin se prelingea din rană şi înca picura greu şi turgit pe podeaua de piatră, în picături lente, statornice, cât un pumn.

— îl cunosc pe acest dragon, şopti Icarium.

Cum? Nu, nu întrebaţi.

— îl cunosc pe acest'dragon, spuse din nou Icarium. — Scuze. Aspectul lui a fost...

Sere. Warrenul cerului. Şi-a ridicat ambele mâini la faţă. ‘Mort.

Sorrit a fost ucis...[1]

HqKHaK

— Un tron cel mai delicios. Nu, nu delicios. Cel mai amar, urât, prost gust, la ce mă gândeam?

— Nu crezi, Curdle. Nu te gândeşti niciodată. Nu-mi amintesc niciun tron. Ce tron? Trebuie să fie o greşeală. Not-Apsalar a auzit greşit, asta e evident. Complet greşit, o eroare absolută.

In plus, cineva stă în ea.

'Delicios.[1]

— Ţi-am spus, nu a existat un tron...

Conversaţia se desfăşura de jumătate din noapte, în timp ce călătoreau pe căile ciudate ale Umbrei, şerpuind printr-un peisaj fantomatic care se schimba constant între două lumi, deşi ambele erau la fel de devastate şi pustii. Apsalar se întrebă de întinderea acestui fragment din Tărâmul Umbrei. Dacă amintirile ei despre amintirile lui Cotillion erau exacte, tărâmul a rătăcit nelegat de lumea pe care Apsalar o numea a ei, şi nici Funia, nici Tronul Umbrei nu aveau niciun control asupra peregrinărilor sale aparent aleatorii. Şi mai ciudat, era clar că drumurile de un fel se întindeau ' din fragment, răsucindu-se şi parcurgând distanţe mari, precum rădăcini sau tentacule, iar uneori mişcările lor se dovedeau independente de fragmentul mai mare.

Ca şi cu cea pe care o traversau acum. Urmând mai mult sau mai puţin drumul de est care ieşea din Ehrlitan, ocolind panglica subţire de cedri din stânga lor, dincolo de care era marea. Şi pe măsură ce calea comercianţilor a început să curbe spre nord pentru a întâlni coasta, Drumul Umbrei s-a alăturat cu ea, îngustându-se până când abia a ajuns la lăţimea căii în sine.

Ignorând zâmbetul neîncetat din partea celor două fantome care zburau în spatele ei, Apsalar a continuat, luptând cu lipsa somnului şi dornic să acopere cât mai mult teren înainte de răsăritul

soarelui. Controlul ei asupra Drumului Umbrei era din ce în ce rnai slab – a dispărut cu fiecare scăpare a ei de concentrare. în cele din urmă, ea se opri.

Warrenul s-a prăbuşit în jurul lor. Cerul spre est se lumina.

Stăteau pe traseul comercianţilor, la baza unei urcări şerpuitoare către creasta de coasta, rhizan ţâşnind prin aer în jurul lor.

'Soarele se întoarce! Nu din nou! Telorast, trebuie să ne ascundem! Undeva!'

— Nu, nu, idiotule. Doar că devenim din ce în ce mai greu de văzut, atâta tot, cu excepţia cazului în care nu eşti atent. Desigur, Curdle, eşti incapabil să fii atent, aşa că aştept cu nerăbdare dizolvarea ta. Pace, în sfârşit. Pentru o vreme, cel puţin...

— Eşti rău, Telorast! întotdeauna am ştiut asta, chiar înainte sa te duci şi să foloseşti acel cuţit pe...

'Linişte! Nu am folosit niciodată cuţitul ăla pe nimeni.

— Şi'tu eşti un mincinos!

'Spune asta din nou şi te voi lipi!'

'Nu poţi! Mă dizolv![1]'

Apsalar îşi trecu o mână peste sprânceană. A ieşit strălucind de' sudoare. — Acel fir al Umbrei se simţea... greşit, spuse ea.

— O, da, răspunse Telorast, strecurându-se să se

ghemuiască în faţa ei într-o miasmă de un gri învolburat. — bolnav. Toate zonele exterioare sunt.

Otrăvit, putrezind de haos. Dăm vina pe Shadowthrone.

„Tronul din umbră? De ce?[1]

'De ce nu? îl urâm.

— Si acesta este un motiv suficient?

— Cel mai suficient motiv dintre toate.

Apsalar studie pista de alpinism. — Cred că suntem aproape.

'Bun. Excelent. Sunt înspăimântat. Să ne oprim aici. Să ne întoarcem acum.

Trecând prin fantomă, Apsalar a început ascensiunea.

— A fost un lucru rău de făcut, şuieră Telorast în spatele ei. — Dacă te-aş poseda, nu mi-aş face

asta. Nici măcar lui Curdle, n-aş face-o. Ei bine, poate, dacă aş fi supărat. Nu eşti supărat pe mine, nu? Te rog nu fi supărat pe mine. Voi face orice îmi ceri, până vei muri. Apoi voi dansa j>e cadavrul tău umflat şi umflat, pentru că asta ai vrea sa fac, nu-i aşa? Aş face-o dacă aş fi m locul tău şi ai fi mort şi aş zăbovi suficient pentru a dânsa pe tine, ceea ce aş face.

Ajungând pe creastă, Apsalar văzu că pista continua de- a lungul creastă încă doua sute de paşi, înainte de a se răsuci înapoi pe partea sub vânt. Vântul răcoros al dimineţii îi smulgea sudoarea de pe faţă, oftând din pelerină vastă şi întunecată care era marea din stânga ei. Ea se uită în jos pentru a vedea o şuviţă îngustă de plajă la vreo cincisprezece înălţimi de oameni mai jos, plină de lemn de plutire. De-a lungul căii din dreapta ei, aproape de capătul îndepărtat, dintr-o nişă din stâncă se ridica un arbore pipernicit, iar în mijlocul lor se ridica un turn de piatră. Tencuiala albă şi-a acoperit suprafaţa pe cea mai mare parte a înălţimii, cu excepţia treimii superioare, unde pietrele brute erau încă expuse.

Ea se îndreptă spre ea în timp ce primele suliţe de lumină solară trageau peste orizont.

Mormane de ardezie umpleau incinta modestă din jurul turnului. Nimeni nu era vizibil, iar Apsalar nu auzea nimic dinăuntru în timp ce trecea cu paşi mari să se oprească în faţa uşii.

Şoapta slabă a lui Telorast îi veni: — Asta nu e bine. Aici locuieşte un străin. Trebuie să fie un străin, pentru că nu ne-am întâlnit niciodată. Şi dacă nu e un străm, atunci pe cineva pe care îl cunosc, ceea ce ar fi şi mai rău...

— Stai liniştit, spuse Apsalar, întinzâridu-şi mâna pentru a lovi în uşă – apoi se opri şi făcând un pas înapoi, se uită la craniul enorm de reptilian aşezat în peretele de deasupra uşii. — Respiraţia lui Hood! Ea a ezitat, Telorast scoţând în spatele ei ţipăituri şi gâfâituri minute, apoi a bătut cu pumnul înmănuşat pe lemnul deteriorat.

Sunetele ceva ce se prăbuşeşte, apoi cizmele care scrâşnesc pe nisip şi pietriş. 'Un şurub a fost smuls deoparte, iar uşa s-a deschis în'tr-un nor de praf.

Bărbatul care stătea înăuntru a umplut pragul

uşii. Napan, muşchi masivi, faţă tocită, ochi mici. Capul lui ras şi alb de praf,' prin care câteva fire de transpiraţie curgeau să strălucească în sprâncenele sale groase şi slăbite.

Apsalar zâmbi. — Bună, Urko.

Bărbatul a mormăit, apoi a spus: „Urko s-a înecat. Toţi s-au înecat.

„Acea lipsă de imaginaţie te-a dat departe", a răspuns
ea.

‘Cine eşti tu?[1]

‘Apsalar-[1]

‘Nu nu eşti. Apsalar era un Imass...

— Nu Stăpâna Hoţilor. Este pur şi simplu numele pe care l-am ales...

— Al naibii de arogant şi din partea ta.

‘Poate. În orice caz, aduc salutări de la Dancer.

Uşa s-a trântit în faţă.

Tuşind în rafale de praf peste ea, Apsalar se dădu înapoi şi îşi şterse mizeria de pe ochi.

— Hee hee, spuse Telorast în spatele ei. ‘Putem pleca acum?[1]

Ea a bătut din nou în uşă.

După un moment lung, s-a deschis din nou. Se încruntă. — Am încercat odată să-l mec, ştii.

— Nu, da, îmi amintesc. Erai beat.[1]

„Nu puteai să-ţi aminteşti nimic – nu erai acolo. În plus, nu eram beat.

'Oh. Atunci de ce?'

— Pentru că m-a iritat, de aceea. Exact aşa cum faci acum.

'Eu am nevoie să vorbesc cu tine.'

'Pentru ce?'

Dintr-o dată nu a avut niciun răspuns să-i dea.

Ochii i se îngustară. — Chiar a crezut că sunt beat? Ce idiot.'

— Ei bine, presupun că alternativa a fost prea deprimantă.

„Nu am ştiut niciodată că este un suflet atât de sensibil. Eşti fiica lui?

Ceva... în felul în care stai...'

'Pot sa intru?'

S-a îndepărtat de uşă. Apsalar intră, apoi se opri încă o dată, cu ochii pe enormul schelet fără cap care domina interiorul, ajungând până la tavanul

turnului. Biped, cu coadă lunga, oasele de culoare maro lustruită. 'Ce este asta?'

Urko a spus: „Orice ar fi, ar putea înghiţi un bhederin dintr-o singură muşcătură".

'Cum?' îl întrebă Telorast pe Apsalar în şoaptă. — Nu are cap.

Barbatul a auzit întrebarea, iar acum se încruntă. — Ai companie.

Ce este, un familiar sau ceva? Nu pot să văd şi asta numi place. Deloc.'

'O fantoma.'

— Ar trebui să-l alungi pe Hood, spuse el. „Fantomele nu aparţin aici, de aceea sunt fantome".

— Eun om rău! şuieră Telorast. 'Ce sunt acelea?'

Apsalar putea distinge umbra în timp ce se îndrepta
spre o masă lungă din dreapta. Pe el se aflau versiuni mai mici ale scheletului scheletic, trei dintre ele de mărimea unui corb, deşi în loc de cioc, creaturile posedau bot lungi căptuşiţi cu dinţi ca de ace. Oasele fuseseră legate între ele cu intestine, iar figurinele erau montate astfel mcât să stea drepte, ca nişte şobolani de santinelă.

Urko îl studia pe Apsalar, o expresie ciudată pe chipul lui contondent şi puternic. Apoi a părut să treacă şi a spus:
„Am preparat nişte ceai".

— Ar fi frumos, mulţumesc.

S-a dus în zona modestă a bucătăriei şi a început să caute ceşti.

— Nu este că nu vreau vizitatori... ei bine, este. întotdeauna aduc probleme. A mai avut Dancer ceva de spus?

'Nu. Şi acum se numeşte Cotillion.

'Am ştiut că. Nu sunt surprins că este Patronul Asasinilor A fost cel mai de temut ucigaş din imperiu. Mai mult decât Surlv, care a fost doar perfid. Sau Topper, care a fost pur şi simplu crud. Presupun că cei doi înca cred că au câştigat. Prostii. Cine păşeşte acum printre zei, nu? A adus o cană de lut. — Ierburi'locale, uşor toxice, dar nu fatale. Antidot la muşcăturile de şarpe, ceea ce este un lucru bun, deoarece nenorociţii infestează zona. Se pare că mi-am construit turnul lângă o groapă de

reproducere.

Unul dintre scheletele mici de pe blatul mesei a căzut, apoi s-a căţărat sacadat înapoi în poziţie verticală, coada ieşind în afară, trunchiul înclinat aproape orizontal.

— Unul dintre însoţitorii mei fantomă tocmai a posedat acea creatură, spuse Apsalar. Un al doilea s-a trântit într-o mişcare stânjenitoare.

' — Zei de jos, şopti Urko. 'Uite cum stau ei! Desigur! Trebuie să fie aşa. Desigur!' Se uită în sus la scheletul masiv fosil. 'Totul este greşit! Se apleacă înainte – pentru echilibru!

Telorast şi Curdle îşi stăpâneau rapid noile trupuri, fălcile pocnind, ţopăind pe masa.

— Bănuiesc ca nu vor dori să renunţe la acele schelete, spuse Apsalar.

„Le pot avea – drept recompensă pentru această revelaţie!" S-a oprit, s-a uitat în jur, apoi a mormăit: — Va trebui să dărâm un zid...

Apsalar oftă. — Presupun că ar trebui să fim uşuraţi că unul dintre ei nu sa decis asupra versiunii mari.

Urko se uită la ea cu ochii uşor mari, apoi mormăi. '

Bea-ţi ceaiul – toxicitatea se înrăutăţeşte pe măsură ce se răceşte.

Ea sorbi. Si i-a găsit biizele şi limba amorţite brusc.

Urko zâmbi. 'Perfect. în acest fel, conversaţia rămâne scurtă şi poţi fi pe drum cu atât mai repede.

— Mathârd.

— Se uzează. A găsit un taburet şi s-a aşezat cu faţa la ea. — Eşti fiica lui Dancer. Trebuie să fii, deşi nu văd nicio asemănare facială – mama ta trebuie să fi fost frumoasă. Este în mersul tău şi cum stai acolo. Tu eşti născutul lui şi a fost suficient de egoist încât să te înveţe pe tine, propriul său copil, căile asasinatului. Văd cum te deranjează asta. Este acolo în ochii tăi. Moştenirea te bântuie – te simţi prins, prins în cuşcă. Ai deja sânge pe mâini, nu-i aşa?

Este mândru'de asta? Se strâmbă, apoi scuipă'. — Ar fi trebuit să-l înec atunci şi acolo. Dacă aş fi fost beat, aş fi fost.

— Eşti bine.

‘Worig? Greşit, vrei să spui? Sunt eu?

Ea încuviinţă din cap, luptându-si cu furia faţă de şmecheria lui. Ea venise cu nevoia de a vorbi, iar el îi furase capacitatea de a modela cuvintele. [1]

Nnnnn nimic. Mmothethed.[1]

S-a încruntat.

Apsalar arătă spre cele două schelete reptiliene care se năpusteau acum pe podeaua plină de piatră. — Mmothethion.

‘Deţinere. Te-a posedat? Zeul te-a stăpânit? Hood îşi smulge mingile şi mestecă încet! Urko se ridică în picioare, cu mâinile strânse în pumni. — Uite, stai, fetiţă. Am un antidot la antidot.

A găsit un pahar prăfuit, a frecat de el până când a fost vizibil un petic din faianţă roşiatică smălţuită. — Acesta, da. A găsit o altă ceaşcă şi a' turriat-o plină. ‘Băutură.[1]

Bolnav de dulce, gustul devine apoi amar şi usturător. ‘Oh. A fost rapid.[1]

— Scuzele mele, Apsalar. Sunt un tip nefericit de cele mai multe ori, recunosc. Si am vorbit mai mult de când ai sosit decât am vorbit eu de ani de zile. Aşa că mă voi opri acum. Cu ce vă pot ajuta?[1]

Ea a ezitat, apoi şi-a întors privirea. — Nu poţi, într- adevăr. Nu ar fi trebuit să vin. Mai am sarcini de îndeplinit.

‘Pentru el?[1]

Ea a dat din cap.

‘De ce?[1]

— Pentru că mi-am dat cuvântul.

— Nu îi datorezi nimic, cu excepţia poate un cuţit în spate.

— Odată ce am terminat... vreau să dispar.

S-a aşezat încă o dată. ‘Ah. Da bine.[1]

— Cred că o înec accidental nu va dura mai mult, Urko.

Un rânjet slab. — A fost gluma noastră, vezi. Cu toţii
am făcut un pact... să ne înecăm. Nimeni nu a înţeles.
Nimeni nu o înţelege. Probabil că nu o va face niciodată.

'Am făcut. Dansatorul o face. Chiar şi Shadowthrone, cred.

— Nu Surly. Nu a avut niciodată simţul

umorului. Mereu obsedat de detalii. Mă întreb, sunt 'oamenii aşa fericiţi vreodată? Sunt chiar capabili de asta? Oricum, ce le inspiră viaţa? Dă-le prea mult şi se plâng. Dă-le prea puţin şi ei se mai plâng. Fa-o corect şi jumătate dintre ei se plâng că e prea mult, iar cealaltă jumătate prea puţin.

— Nu e de mirare că ai renunţat să te relaţionezi cu oamenii, Urko.

— Da, prefer oasele zilele noastre. Oameni. Prea mulţi dintre ei de departe, dacă mă întrebaţi pe mine.

Ea se uită m jur. — Dansatorul a vrut să te scuturi. De ce?[1]

Ochii lui Napan s-au îndepărtat, iar el nu a răspuns.

Apsalar simţi un tremur de nelinişte. — El ştie ceva, nu- i aşa?

' Asta îţi spune prin acel simplu salut.

— Asasin sau nu, întotdeauna mi-a plăcut Dancer. Mai ales modul în care putea să-şi ţină gura.

Cele două schelete reptiliene se mârâiau la uşă. Apsalar i-a studiat o clipă. „Dispărând... dintr-un zeu".

— Da, nu va fi uşor.

— A spus că pot pleca, odată ce termin. Şi nu va veni după mine.

— Crede-l, Apsalar. Dansatorul nu minte şi bănuiesc că nici măcar divinitatea nu va schimba asta.

Cred că asta aveam nevoie să aud. ‘Mulţumesc.[1] Se îndreptă spre uşa.

‘Atât ele curând?[1] întrebă Urko.

Ea se uită înapoi la el. — Prea mult sau prea puţin?

îşi miji privirea, apoi mormăi râzând. ‘Ai dreptate. Este aproape perfect – trebuie să fiu atent la ceea ce cer.

— Da, spuse ea. Şi asta a vrut să îţi amintească Dancer, nu-i aşa?

Urko îşi întoarse privirea. — La naiba, oricum.

Zâmbind, Apsalar deschise uşa. Telorast şi Curdle au fugit afară. Ea a urmat o clipă mai'târziu.

Scuipat gros pe palmele mâinilor, o frecare atentă, apoi o trecere înapoi prin păr. Grai în afara legii se îndreptă, aruncă nisip peste focul mic, apoi îşi strânse rucsacul şi îl aruncă pe umeri. Şi-a luat arcul de vânătoare şi l-a înşirat, apoi şi-a pus o săgeată. O ultimă privire în jur'şi a început sa mearga.

Traseul nu a fost greu de urmat. Taralack Veed a continuat să cerceteze ţinutul aspru şi rupt. Un iepure de câmp, un cocos de deşert, o şopârlă' mamlak, orice ar fi făcut; era sătul de fâşiile de bhederin uscate la soare şi mâncase ultima întâlnire cu două nopţi în urmă. Nu lipseau tuberculii, desigur, dar prea mult şi îşi petrecea jumătate din zi ghemuit peste o groapă săpată în grabă.

Demonul D ivers se apropia de cariera sa şi era vital ca Taralack să rămână în apropiere, pentru a putea fi sigur de rezultat. Era bine plătit pentru sarcina pe care o urma şi asta era tot ce conta. Aur, şi odată cu el, influenţă de a crea o companie de mercenari. Apoi înapoi în satul lui, pentru a da dreptatea binemeritată celor care l-au trădat. El avea să- şi asume atunci mantia de conducător de război şi să-l conducă pe Grai către glorie. Destinul lui era în faţa lui şi totul era bine.

Dejim Nebrahl nu a dezvăluit nicio digresiune, nici o ocolire în calea sa. D[1] ivers a fost admirabil de singular, fidel geas-ului său. Nu ar exista nicio abatere, pentru că poftea libertatea care era recompensa pentru îndeplinirea sarcinii. Acesta era modul potrivit în care să facă târguri, iar Taralack se trezi că îi admiră pe cei fără nume. Oricât de pline de groază ar fi fost poveştile pe care le auzise despre cultul secret, propriile sale relaţii cu ele fuseseră curate, profitabile şi directe.

A supravieţuit cuceririi Malazan şi asta spunea ceva.

Bătrânul împărat dăduse dovadă de o abilitate neobişnuită de a se infiltra în nenumăratele culte care abundă în şapte oraşe, apoi a adus măcel neatenuat asupra adepţilor.

Si asta a fost demn de admiraţie.

Această împărăteasă îndepărtată, însă, se dovedea mult mai puţin impresionantă. Ea a făcut

prea multe greşeli. Taralack nu putea respecta o astfel de creatură şi el blestema ritualul numele ei la fiecare zori şi la fiecare amurg, cu atâta vehemenţă cât îi blestema pe âlti şaptezeci şi patru de duşmani declaraţi ai lui Taralack Veed. '

Simpatia era ca apa în deşert. Tezaurizat, administrat fără tragere de inimă în cea 'mai mică înghiţitură. Şi el, Taralack Veed, j>utea să meargă o mie de deserturi 'cu o singură picătura.

Aşa erau cerinţele lumii. Se cunoştea suficient de bine pentru a recunoaşte că a lui era farmecul unei vipere, ademenitoare şi fascinantă şi în cele din urmă mortală. O viperă făcută oaspete într-uri mănunchi de şobolani, cum l- au putut blestema pentru natura lui? El îl omorâse pe soţ, până la urmă, în slujba inimii ei, o inimă care îl înghiţise mtreg. Nu bănuise niciodată că ea îl va izgoni apoi, că pur şi simplu s-ar fi folosit de el, că un alt bărbat aşteptase în umbra colibei pentru a alina spiritul chinuit al văduvei îndurerate. Nu crezuse că şi ea poseda farmecul unei vipere.

S-a oprit lângă un bolovan, a luat un strat de apă din rucsac şi a scos dopul lat de lut ars. Trasându-şi pânza în jos, sa ghemuit şi a urinat în pielea apei. Nu existau izvoare de stâncă timp de cincisprezece sau mai multe leghe în direcţia pe care îl conducea D'ivers.

Acea cale avea să converge în cele din urmă pe calea comercianţilor, desigur, dar era la o săptămână sau mai mult. In mod clar, D'ivers Dej im Nebrahl nu a suferit depredarile setei.

Recompensele voinţei singmlare, ştia el bine. Demn de emulat, pe cât a fost posibil din puncta de vedere fizic. Se îndreptă, trase înapoi pânza în sus. înlocuind opritorul, Taralack Veed a pus pielea peste un umăr şi şi-a reluat urmărirea măsurată.

HdKHaK

Sub stelele strălucitoare şi o pată palidă în est, Scillara a îngenuncheat pe pământul tare, vărsând ultimul din cină şi apoi nimic altceva decât bilă, în

timp ce o zgomot după vâlvă. în cele din urmă, spasmele s-au domolit. Gâfâind, se târî departe, apoi se aşeza cu spatele la un bolovan.

Demonul Greyfrog privea de la zece paşi depărtare, legănându-se încet dintr-o parte în alta.

Privindu-l a provocat o revenire a greaţei, aşa că ea şi-a îndepărtat privirea, şi-a scos pipa şi â început sa o reambaleze. — Au trecut zile, mormăi ea. — Credeam că am trecut de asta. La naiba...[1]

Greyfrog se apropie, se apropie de locul unde fusese bolnavă.

A adulmecat, apoi a împins grămezi de nisip peste locul ofensator.

Cu un gest exersat, Scillara a lovit o serie rapidă de scântei în vasul ţevii cu percutorul de silex şi de fier. Iarba dulce mărunţită 's-a amestecat cu frunzele prinse şi câteva clipe mai târziu ea tragea fum. — E bine, Toad. Acoperă-mi urma... e de mirare că nu le-ai spus celorlalţi. Respectându- mi intimitatea?

Greyfrog, previzibil, nu răspunse.

Scillara îşi trecu o mână de-a lungul umflăturii burtei. Cum putea ea să devină din ce în ce mai îngrasată când a aruncat înapoi o masă în trei de săptămâni? Era ceva diabolic în toată chestia asta cu sarcina. De parcă şi-ar fi posedat propriul demon, strâns acolo în burta. Ei bine, cu cât ieşea mai devreme, cu atât mai repede putea să-l vândă unui proxenet sau unui maestru de harem. Acolo să fie hrănit şi crescut şi să înveţe meseria rugătorului.

Majoritatea femeilor care se deranjau s-au oprit la două sau trei, ştia ea, iar acum înţelegea de ce. Vindecătorii şi vrăjitoarele, moaşele şi sugătorii au păstrat copiii suficient de sănătoşi, iar lumea a rămas să-i înveţe căile ei.

Mizeria stătea în purtarea acestei greutăţi în creştere, în cerinţele ei secrete asupra rezervelor ei.

Şi se întâmpla şi altceva. Ceva care a dovedit răul înnăscut al copilului. Se trezise în derivă într-o stare de vis, plăcută, invitând un zâmbet fără sens care, pur şi simplu, o îngrozise pe Scillara. De ce să fii fericit? Lumea nu era plăcută. Nu şopteşte mulţumire. Nu, seducţia otrăvitoare fură prin amăgirea ei căutată, prostia fericită – şi deja se săturase de asta. La fel de nefastă ca durhang,

această momelă mortală.

Burta ei bombată avea să devină în curând evidentă, ştia ea. Dacă nu a încercat să se facă şi mai grasă. Era ceva reconfortant în toată acea masă solidă – dar nu, asta era seducţia delirante din nou, găsirea unei noi căi în creierul ei.

Ei bine, se părea că greaţa a trecut complet, acum. Scillara îşi recăpată picioarele şi se întoarse spre tabără. O mână de cărbuni în vatră, fire de fum plutind şi trei siluete culcate învelite în pături. Greyfrog a apărut' în urma ei, trecând pe lângă ea pentru a se ghemui lângă vatră. A scos din aer un capemoth şi l-a îndesat în gura ei largă. Ochii îi erau de un verde întunecat în timp ce o studia pe Scillara.

Şi-a umplut din nou pipa. De ce au fost doar femeile care' au avut copii, oricum?

Sigur că vreo vrăjitoare ascendentă ar fi putut face vreo ajustare vrăjitorie la inechitate până acum? Sau poate nu a fost deloc un defect, ci un avantaj? Nu că ar fi venit în minte avantaje evidente.

In afară ae această fericire ciudată, suspectă, care fură constant prin ea. Ea trase cu putere pe frunză. Bidithal făcuse din tăierea plăcerii primul ritual printre fetele din cultul său. îi plăcuse ideea de a nu simţi nimic, înlăturând dorinţa periculoasă de senzualitate. Nu-şi putea aminti dacă cunoscuse vreodată asemenea senzaţii.

Bidithal inculcase răpire religioasă,' o stare de a fi, bănuia ea acum, infinit mai egoistă şi egoistă decât satisfacerea propriului corp. A fi însărcinată şopteşte un fel de răpire asemănătoare si asta o făcea neliniştită.

O agitaţie bruscă. Se întoarse şi văzu' că Cutter se ridicase.

‘Ceva greşit?[1] întrebă ea cu voce joasă.

El se îndreptă spre ea, cu expresia neclară în întuneric, apoi oftă tremurând. ‘Nu. Un vis urât.[1]

— Se apropie de zori, spuse Scillara.

‘De ce esti treaz?[1]

— Niciun motiv anume.

Ş-a scuturat de pătură, s-a ridicat şi a mers spre vatră.

S-a ghemuit, aruncând un pumn de tinder pe cărbunii aprinşi, a aşteptat până prinde viaţă, apoi a

început să adauge chipsun de bălegar.

— Cutter, ce crezi ca se va întâmpla pe Insula Otataral?

‘Nu sunt sigur. Bătrânul Malazan nu este foarte clar în
această privinţa, nu-i aşa?

— El este Destriant pentru Tigrul Verii.

Cutter aruncă o privire spre ea. ‘Fără tragere de inimă.[1]

Ea a adăugat mai multă frunză în ţeavă. „Nu vrea adepţi. Şi dacă ar fi făcut-o, nu am fi noi! Ei bine, nu eu, nici Eelisin. Nu suntem războinici. Tu, a adăugat ea, ai fi un candidat mai probabil.

El a pufnit. — Nu, nu eu, Scillara. Se pare că urmez un alt zeu.

‘Se pare?[1]

Ea putea doar să-i distingă ridicarea din umeri.
— Cazi în lucruri, spuse el.

O femeie. Ei bine, asta explică multe. — Un motiv la fel de bun ca oricare altul, spuse ea în spatele unui plin de fum.

'Ce vrei să spui?'

„Vreau să spun, nu văd prea multe motive în spatele urmăririi vreunui zeu sau zeiţa.

Dacă meriţi interesul lor, ei te folosesc. Ştiu că sunt folosit şi majoritatea recompenselor sunt orice, chiar dacă arată bine la momentul respectiv.

— Ei bine, spuse el dupa o clipă, cineva te-a răsplătit.

— Aşa îi spui?

'Ce sunaţi? Arăţi atât de... sănătos. Plin de viaţă, vreau să spun. Şi nu eşti la fel de slabă ca înainte. Făcu o pauză, apoi adăugă în grabă: — Ceea ce este bine. Pe jumătate înfometat nu ţi se potrivea – nu se potriveşte nimănui, desigur. Tu, inclusiv. Oricum, asta-i tot.

Ea stătea, fumând, privindu-l în lumina crescândă. — Suntem o povară pentru tine, nu-i aşa, Cutter?

'Nu! Deloc! Am să te escortez^ o sarcină pe care am acceptat-o cu bucurie. Şi asta nu s-a schimbat.

— Nu crezi că Greyfrog este suficient pentru a ne proteja?

— Nu, vreau să spun, da, probabil că este. Chiar şi aşa, el este un demon şi asta complică

lucrurile – nu e ca şi cum ar putea pur şi simplu să treacă într-un sat sau un oraş, nu- i aşa? Sau negociaţi provizii şi trecere sau chestii de genul ăsta.

— Felisin poate. La fel pot şi eu, de fapt.

'Bine. Vrei să spui că nu mă vrei aici?

— Spun că nu avem nevoie de tine. Ceeş, ce nu este acelaşi lucru cu a spune că nu te vrem, Cutter. În plus, te-ai descurcat bine în conducerea acestei mici companii ciudate, deşi este evident că nu eşti obişnuit să faci asta.

— Ascultă, dacă vrei să preiei controlul, e bine pentru mine.

Ah, o femeie care nu ar urma, atunci. — Nu văd niciun motiv să schimb ceva, spuse ea pe un ton neîncetat.

Se uita la ea în timp ce ea, la rândul ei, îl privea, privirea ei la fel de plană şi de netulburată pe cât se putea descurca. — Ce rost au toate astea? el a cerut.

'Punct? Nici un punct. Doar fac conversaţie, Cutter. Doar dacă... există ceva anume despre care âi vrea să vorbeşti?

Ea l-a privit retrăgându-se în toate privinţele, dar fizic, aşa cum a spus el:

Nimic.[1]

— Atunci nu mă cunoşti suficient de bine, nu-i aşa? Ei bine, vom avea destul timp.

— Te cunosc... cred. Adică, ai dreptate, nu te cunosc deloc. Nu cunosc femei, asta vreau să spun cu adevărat. Şi cum aş putea? Este imposibil, încercând să-ţi urmezi gândurile, încercând să dai sens din ceea ce spui, ce se ascunde în spatele cuvintelor tale...

— Acela ar fi eu, în mod specific, sau femeile în general?

A mai aruncat bălegar pe foc. — Nu, mormăi el, nimic anume despre care aş vrea să vorbesc.

— Bine, dar am câteva subiecte...

El gemu.

— Ţi s-a dat sarcina, spuse ea. — Pentru a ne escorta, corect?' Cine ţi-a dat aceasta sarcină?

'Un zeu.' '

— Dar nu zeul lui Heboric.

'Nu.[1]

— Deci sunt cel puţin doi zei interesaţi de noi.

Nu e bine, Cutter. Ghost Hands ştie despre asta? Nu, nu ar face- o, nu-i aşa?

Niciun motiv să-i spun...

— Nu^ este greu de înţeles, a replicat Cutter. 'Te aşteptam. În templul lui Iskarâl Pust.

— Zei Malazan. Shadowthrorone sau Cotillion. Dar tu nu eşti Malazan, nu-i aşa?

— Serios, Scillara, spuse Cutter obosit, trebuie să discutăm despre asta chiar acum?

— Doar dacă, a continuat ea, iubitul tău a fost. Malazan, adică. Adeptul iniţial al acelor zei.

— Oh, mă doare capul, mormăi el, cu mâinile în sus peste ochi, degetele mtinzându-se în părul lui, apoi strângându-se de parcă ar fi vrut să-l smulgă.

„Cum – nu, nu vreau să ştiu. Nu contează. Nu-mi pasă.'

— Deci unde este ea acum?

'Nu mai.'

Scillara se domoli. Ea a scos un cuţit cu lamă îngustă şi a început să-şi cureţe pipa.

S-a ridicat brusc. — încep cu micul dejun.

Un băiat dulce, hotărî ea. Ca lutul umed în mâinile unei femei. O femeie care ştia ce face, adică.

Acum întrebarea este, ar trebui să fac asta? La urma urmei, Felisin îl adora pe Cutter. Apoi, din nou, am putea întotdeauna să împărtăşim.

— Observaţie zâmbitoare. Femeia moale curbată, cu sânii mari, vrea'să preseze carnea cu Cutter.

Nu acum, Greyfrog, răspunse el fără să vorbească cu voce tare în timp ce scotea mâncarea din pachet.

'Alarma. Nu, chiar acum nu. Ceilalţi se trezesc din visele lor neliniştite. Incomod şi consternare de urmat, mai ales cu Felisin Younger.

Cutter făcu o pauză. Ce? De ce – dar abia are vârsta! Nu, asta nu poate fi.

Discutează-o, Greyfrog! — Avansurile proprii ale lui Greyfrog nu sunt binevenite. Bufătură deznădăjduită. Tu, Cutter, cu capacitate de eliberare a seminţelor, capabil să faci naştere. Revelaţia trecută.

Femeile umane poartă iaz de reproducere în burtă. Dar un ou supravieţuieşte, doar unul. Risc teribil! Trebuie să umpli iazul cât mai repede

posibil, înainte ca bărbatul rival să pară să-ti fure destinul. Greyfrog vă va apăra pretenţia. Sacrificiul de sine curajos, cum ar fi cercurile de santinelă în rândul lor.

Iluminarea altruistă a reciprocităţii şi recompensa prelungită înclinată o dată sau chiar de multe ori eliminate. Semnificator al inteligenţei superioare, recunoaşterea intereselor comunităţii. Greyfrog este deja Sentinel Circler până la o zeiţă-om cu sâni mari şi curbat.

Zeiţă? Ce vrei să spui, zeiţa? „Oftat poftitor, este demn de închinare. Semnificaţii de valoare m oamenii de sex masculin care întunecă apele iazului în mintea lui Greyfrog. Asociere prea lungă.

Fericit. Dorinţele sexuale reţinute de mult. Nesănătos.[1]

Cutter a pus o oală cu apă pe foc şi a aruncat o mână de ierburi. Ce ai spus mai devreme despre vise neliniştite, Greyfrog? „Observaţie, scuturând iazurile minţii, tulburat. Se apropie pericolul.'

Există semne de avertizare.

Ce semne de avertizare? 'Evident. Vise neliniştite. Suficient pentru ei înşişi.

Nu întotdeauna, Greyfrog. Uneori, lucrurile din trecut ne bântuie. Asta e tot.

'Ah. Greyfrog se va gândi la asta. Dar mai întâi, chinuri. Greyfrog îi este foame.

Cenuşa cenuşie a căldurii şi praful făceau pereţii îndepărtaţi abia vizibili. Leoman of the Flails călărea în fruntea coloanei zdrenţuite, Corabb Bhilan Thenu'alas lângă el, în timp ce o companie de călăreţi se apropia de la porţile lui Y'Ghatan.

— Acolo, spuse Corabb, călăreţul din faţă din dreapta purtătorului standard, adică Fâlah'd Vedor. Arată... nefericit.

— Cel mai bine ar începe să facă pace cu acest sentiment, spuse Leoman mârâit. Ridică o mână înmănuşată şi coloana din spatele lui încetini până la oprire.

Au urmărit compania închidere.

— Comandante, ne întâlnim cu ei la jumătatea drumului? întrebă Corabb.

— Sigur că nu, se răsti Leoman.

Corabb nu mai spuse nimic. Liderul lui era într-o dispoziţie întunecată. O treime dintre războinicii săi călăreau dublu. O vrăjitoare vrăjitoare foarte iubită murise chiar în această dimineaţă şi îi prinseseră cadavrul sub o lespede de piatră, ca 'să ' nu o găsească vreun spirit rătăcitor. Leoman însuşi scuipase în cele opt direcţii pentru a sfinţi pământul şi a vărsat picături din propriul sau sânge dintr-b tăietură pe care a deschis-o pe mâna stângă pe piatra prăfuită, rostind binecuvântarea în numele Apocalipticului. Apoi plânsese, în faţa tuturor războinicilor sai, care stătuseră tăcuţi, uimiţi de durerea şi dragostea pentru adepţii săi pe care le dezvăluise Leoman în acel moment.

Falahd-ul şi soldaţii săi se apropiará, apoi se opriră la cinci paşi în faţa lui Leoman şi Corabb.

Corabb studie chipul pătîmitor, scufundat, ochii tulburi ai lui Vedor şi îl cunoştea ca fiind un dependent de macul d'bayang. Mâinile sale cu vene groase tremurau pe cornul şeii şi, când a devenit

evident că Leoman nu va fi primul care va vorbi, s-a încruntat si a spus: „Eu, Falah'd Vedor of Y".

Ghatan, Primul Oraş Sfânt, vă urez bun venit, Leoman of the Flails, refugiat al Căderii lui Sha'ik în Raraku, şi adepţilor tăi frânţi.

Am pregătit' baraci sigure pentru războinicii tăi, iar mesele aşteaptă, pline cu mâncare si vin. Tu, Leoman, şi ofiţerii tăi rămaşi veţi fi oaspeţii Falah'd-ului în palat, atâta timp cât este necesar pentru â vă reproviziona armata şi a vă recupera din zbor. Informează-ne despre destinaţia ta finală şi vom trimite trimişi în avans pentru a-ţi proclama venirea în fiecare sat, oraş şi oraş de pe traseul tău.

Corabb a descoperit ca îşi ţinea respiraţia. A privit cum Leoman îşi împinge calul înainte, până când a fost poziţionat imul langa altul cu Falah'd.

,'Am venit în Y'Ghatan", a spus Leoman, cu voce scăzută, „şi în Y'Ghatan vom rămâne. Să aştept venirea malazanilor.

Gura pătată a lui Vedor a lucrat o clipă fără să iasă niciun sunet, apoi a reuşit să râdă. — Ca tăişul unui cuţit, simţul tău al umorului, Leoman of the Flails! Este aşa cum proclamă legenda ta!

— Legenda mea? Atunci nici asta nu te va surprinde. Cuţitul kethra era un fulger orbitor, mătura pentru a-i mângâia gâtul lui Vedor. Sângele ţâşni, iar capul Falah'd- ului s-a rostogolit pe spate, a bătut pe crupa calului speriat, apoi a sărit şi a se rostogoli în praful drumului. Leoman întinse mâna pentru a linişti cadavrul fără cap încă aşezat în şa şi şterse lama de hainele de mătase.

Din compania soldaţilor oraşului, nici un sunet, nici o singură mişcare.

Purtătorul de stindard, un tânăr de vreo cincisprezece ani, se jaita cu gura căscată la trupul fără cap de lângă el.

— În numele lui Dryjhna Apocalipticul, spuse Leoman, acum conduc Primul Oraş Sfânt din Y'Ghatan. Cine este ofiţerul de rang aici?

' O femeie şi-a împins calul înainte. 'Eu sunt. Căpitanul Dunsparrow.

Corabb miji la ea. Trăsături solide, întunecate de soare, ochi gri deschis.

Varsta de douăzeci şi cinci de ani, poate. Licărirea unei veste cu lanţ era doar vizibilă sub

telaba ei simplă. — Tu, a spus Corabb', eşti Malazan.
Ochii reci se fixară asupra lui. — Ce-i cu asta?
— Căpitane, spuse Leoman, trupa dumneavoastră ne va precede. Deschideţi drumul către palat pentru mine şi războinicii mei. Barăcile sigure despre care vorbeşte răposatul Falah'd vor fi folosite pentru a găzdui acei soldaţi din garnizoana oraşului şi din palat, care ar putea să nu fie înclinaţi să-mi urmeze ordinele. Vă rugăm să vă asiguraţi că acestea sunt într-adevăr securizate. După ce ai făcut aceste lucruri, raportează-mi la palat pentru alte comenzi.
— Domnule, spuse femeia, nu am un rang suficient pentru a face ceea ce cereţi...
'Nu mai. Acum eşti al treilea al meu, în spatele lui Corabb Bhilan Thenu'alas.
Privirea ei se întoarse scurt spre Corabb, fără să dezvăluie nimic. — După cum porunci, Leoman din Flails, Falah'd din Y'Ghatan.
Dunsparrow *s-a* răsucit în şa şi a urlat trupelor ei:
Despre faţă! înţelept acum, naibii de păstori de porci! Avanzăm sosirea noului Falah'd!'
Calul lui Vedor se întoarse împreună cu toţi ceilalţi şi începu să trapească, cu trupul fără cap înclinat îh şa.
Corabb a privit cum, la douăzeci de paşi mai' departe, călăraşul mortului Falah'd urca alături de' căpitan. Ea a notat asta şi, cu un singur împins cu braţele drepte, a trimis cadavrul să se răstoarne.
Leoman mormăi. 'Da. Ea este perfecta.'
Un Malazan. — Am îndoieli, comandante.
— Desigur că ai. De aceea te ţin lângă mine. El a aruncat o privire peste.
— Asta şi remorcherul Doamnei. Vino acum, călăreşte cu mine în noul nostru oraş.
Şi-au dat caii în mişcare. în spatele lor urmau ceilalţi.
— Noul nostru oraş, spuse Corabb zâmbind. „O vom apăra cu viaţa noastră".'
Leoman îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic.
Corabb s-a gândit la asta. Comandante, am mai multe nelămuriri...

Capitolul cinci

Primele crăpături au apărut la scurt timp după execuţia lui Sha'ik. Nimeni nu putea cunoaşte mintea adjunctului Tavore. Nu cei mai apropiaţi ofiţeri ăi ei şi nici soldatul de rând sub comanda ei. Dar au existat agitaţii îndepărtate, desigur, mai uşor de observat retrospectiv, şi ar fi prezumtiv şi într-adevăr dispreţuitor sa pretindem că Adjunctul nu cunoştea problemele tot mai mari, nu numai în comanda ei, ci' chiar în inima Malazanului. Imperiu. Având în vedere asta, evenimentele de la Y'Ghatan ar fi putut fi o rană mortală. Dacă altcineva era la comandă, dacă inima acelui cuiva era mai puţin durăₓ mai puţin rece.

Acest lucru, mai mult decât oricând mainte, a dat un adevăr brutal convingerii că adjunctul Tavore era fier rece, înfipt în sufletul unei forje furioase...

„Nici un martor" (Istoria pierdută a vânătorilor de oase) Duiker of Darujhistan „Lăsă-l jos", spuse obosită Samar Dev, de unde statea lângă fereastră.

— Credeam că dormi, spuse Karsa Orlong. A dus obiectul pe blat. 'Ce este?'

— Două funcţii. Paharul superior conţine filtre pentru apă, îndepărtând toate impurităţile. Strângerea apei din paharul inferior este flancată de fâşii de cupru, care revigorează apa însăşi printr-un proces complicat şi misterios. Un anumit gaz eteric este eliberat, modificând astfel presiunea aerului deasupra apei, care la rândul său-'

— Dar la ce îl foloseşti?

Ochii lui Samar se îngustară. 'Nimic special.'

S-a îndepărtat de masă, s-a apropiat ae băncile de lucru şi de rafturi.

Ea îl urmărea examinând diferitele mecanisme pe care le inventase şi experimentele pe termen lung, dintre care multe nu au arătat nicio modificare evidentă a condiţiilor. A bătut. A adulmecat şi chiar a căutat să guste un' fel de mâncare umplut cu lichid gelatinos. S-a gândit să-l oprească, apoi a decis să tacă. Rănile războinicului se vindecaseră cu o rapiditate îngrozitoare, fără semne de infecţie. Lichidul gros pe care îl lingea de pe deget nu era deosebit de sănătos pentru a fi ingerat, dar nu era

fatal.

De obicei.

A făcut o faţă. — Este groaznic.

'Nu sunt surprins.'

— La ce îl foloseşti?

'Tu ce crezi?'

— Frecaţi-l în şei. Piele.'

— Şai? Indirect, presupun. Este un unguent, pentru rănile supurate care apar uneori pe mucoasa anusului...

El a mormăit tare, apoi a spus: „Nu e de mirare că avea un gust îngrozitor" şi şi-a reluat examinarea conţinutului camerei.

Ea îl privi gânditoare. Apoi a spus: „Falah au trimis soldaţi în tortă. Au găsit semne de sacrificare trecută – aşa cum aţi spus, niciun Malazan nu a mai rămas în viaţă. Au găsit şi un demon. Sau, mai degrabă, cadavrul unui demon, proaspăt ucis. Mi-au cerut să o examinez, pentru că am puţine cunoştinţe despre anatomie şi alte subiecte înrudite.

' Nu răspunse, uitându-se în capătul greşit al unei lunete.

— Dacă vii la fereastră si te uiţi prin celălalt capăt, Karsa, vei vedea lucrurile de departe apropiate.

El s-a încruntat la ea şi a lasat instrumentul jos. „Dacă ceva este departe, pur şi simplu merg mai aproape".

— Şi dacă este în vârful unei stânci? Sau o tabără inamica îndepărtată şi vrei să stabileşti liniile de pichet?

A luat luneta şi s-a apropiat. Ea şi-a mutat scaunul într- o parte pentru a-i lăsa loc. — Pe marginea acelui turn se află un cuib de şoim, cel învelit cu cupru.

A ridicat paharul. A căutat până a găsit cuibul. — Ăsta nu este un şoim.

'Ai dreptate. Este un bokh'aral care a găsit cuibul abandonat după bunul său plac. Cară în braţe de fructe putrezite şi îşi petrece dimineaţa aruncându-le peste oamenii de pe străzile de dedesubt.'

„Se pare că mârâie..."

— Ar fi râs. Este pentru totdeauna condus la crize de hilaritate.

— Ah, nu, nu a fost fructe. Era o cărămidă.

'O, nefericit. Cineva va fi trimis să-l omoare, acum. Până la urmă, doar oamenii au voie să arunce cu cărămizi în oameni.

A coborât luneta şi a studiat-o. — Asta e nebunie. Ce fel de legi aveţi pentru a permite aşa ceva?

'Care lucru? Să ucizi oameni cu pietre sau să ucizi bokh'arala?

— Eşti ciudat, Samar Dev. Dar atunci, eşti o vrăjitoare şi o producătoare de obiecte inutile...

— Este o lunetă aia inutilă?

— Nu, acum îi înţeleg valoarea. Totuşi, zăcea pe un raft...

Ea se lăsă pe spate. „Am inventat nenumărate lucruri care s-ar dovedi de mare valoare pentru mulţi oameni. Şi asta îmi pune o dilemă. Trebuie sa mă întreb, cu fiecare invenţie, ce posibile abuzuri aşteaptă un astfel de obiect? De cele mai multe ori, ajung la concluzia că aceste abuzuri depăşesc valoarea invenţiei. Eu numesc asta Prima lege a invenţiei a lui Dev.

— Eşti Obsedat de legi.

'Poate. În orice caz, legea este simplă, deoarece toate legile adevărate trebuie să ne...

— Ai şi tu o lege pentru asta?

„Principiul fondator, mai degrabă decât legea. În orice caz, etica este prima consideraţie a unui inventator în urma unei anumite invenţii".

— Numi asta simplu?

— Afirmaţia este, consideraţia nu este.

— Acum, asta sună mai degrabă ca o lege adevărată.

Ea închise gura după o clipă, apoi se ridică si se îndreptă spre biroul scriitorului, se aşeză şi luă un styfus şi o tabletă de ceară. „Nu am încredere în filozofie", a spus ea în timp ce scria. „Chiar şi aşa, nu mă voi întoarce de la subiect... când mă plesneşte în faţă. Nici nu sunt deosebit de elocvent ca scriitor. Sunt mai potrivit să manipulez obiecte decât cuvinte. Tu, pe de altă parte, pari să ai un talent neaşteptat pentru... ăăă... concizie convingătoare.

'Vorbeşti prea mult.'

'Fără îndoială.' A terminat de înregistrat propriile ei cuvinte neaşteptat de profunde – profunde doar prm aceea că Karsa Orlong

recunoscuse o aplicaţie mult mai vastă decât îşi propusese ea. Ea făcu o pauză, dorind să-i respingă gemul drept şansă oarbă sau chiar falsă înţelepciune a nobilimii sălbatice. Dar ceva i-a şoptit că Kársa Orlong fusese subestimată înainte şi ea a jurat că nu va sări în aceeaşi groapă.

Lăsând stiloul jos, se ridică în picioare. — Sunt plecat să examinez demonul pe care l-ai ucis. Mă vei însoţi?

— Nu, prima data am avut o examinare suficient de atentă.

Ea a strâns ghiozdanul de piele care conţinea instrumentele ei chirurgicale.

— Stai înăuntru, te rog, şi încearcă să nu spargi nimic.

„Cum te poţi numi inventator dacă nu-ţi place să spargi lucruri?"

La uşă, ea făcu o pauză şi se uită înapoi la el. Capul lui peria tavanul în aceasta, cea mai înaltă cameră din turnul ei. Era ceva... acolo în ochii lui. — încearcă să nu-mi spargi nimic.

'Foarte bine. Dar mi-e foame. Adu mai multă mâncare.

HdKHaK

Cadavrul reptilianului zăcea pe podeaua uneia dintre camerele de tortură situate în criptele palatului. Un Avower pensionar i se dăduse sarcina de a sta de pază. Samar Dev l-a găsit adormit într-un colţ al camerei. Lăsându-l să sforăie, ea a poziţionat în jurul corpului uriaşului demon cele patru felinare aprinse pe care le adusese de sus, apoi s-a aşezat în genunchi şi şi-a desfăcut clapeta ghiozdanului, retrăgând o varietate de instrumente chirurgicale lustruite. Şi, în cele din urmă, pregătirile ei terminate, şi-a îndreptat atenţia asupra cadavrului.

Dinţi, falei, ochi orientaţi în faţă, toate elementele unui carnivor superior, probabil un vânător de ambuscadă. Totuşi, aceasta nu era o simplă şopârlă de râu. în spatele crestelor orbitale, craniul era larg şi lung, cu umflături occipitale

masive, masa neagra ă regiunii craniene implicând inteligenţă. Dacă, desigur, osul nu era absurd de gros.

Ea a tăiat pielea ruptă şi învineţită pentru a dezvălui fragmente rupte din acel craniu. Nu atât de gros, atunci. Crestăturile făceau evident că Karsa Orlong îşi folosise pumnii. în care, era clar, era o forţă uluitoare şi 6 voinţă la rel de uluitoare. Creierul de dedesubt, pătat de vase sparte şi scurgeri de sânge şi rupt pe alocuri de bucăţile de craniu, era într-adevăr mare, deşi aranjat într-un mod semnificativ diferit de cel al unui om. Au fost mai mulţi lobi, pentru un lucru. Alte şase, în total, poziţionate sub proeminenţe grele crestate în lateral, inclusiv' două mase suplimentare pline de vase conectate prin ţesut la ochi. Sugerând că aceşti demoni au văzut o lume diferită, una mai completă, poate.

Samar a extras un ochi stricat şi a fost surprins să găsească două lentile, una concavă, cealaltă convexă. Le-a pus deoparte pentru examinare ulterioară.

Tăiind pielea dură şi solzită, ea a deschis regiunile gâtului, confirmând venele şi arterele supradimensionate necesare pentru a hrăni un creier activ, apoi a continuat să dezvăluie regiunea pieptului. Multe dintre coaste erau deja rupte. Ea a numărat patru plămâni şi doi protolungi ataşaţi sub ei, aceştia din urmă satura ti cu sânge.

Ea a taiat mucoasa primului dintre cele trei stomacuri, apoi s-a mişcat repede înapoi când acizii se revărsau. Lama cuţitului ei' sfârâi şi ea a privit cum stropii se înfipseră în suprafaţa de fier. Mai multe şuierate, de pe podeaua de piatră. Ochii ei au început să lăcrimeze.

Mişcare din stomac, iar Samar se ridică şi făcu un pas înapoi. Viermii se târau afară. Un scor, zvârcolindu-se apoi coborând pe piatra noroioasă. Culoarea fierului albastru, segmentat, fiecare cât un deget arătător. Ea se uită în jos la cuţitul care se prăbuşeşte din mână şi lăsă instrumentul să cadă, apoi strânse cleşti de lemn din ghiozdan, se deplasă la marginea bazinului' de acid, se întinse în jos şi scoase unul dintre viermi.

Nu un vierme. Sute de picioare, cu înotătoare

ciudat şi, şi mai surprinzător, creaturile erau mecanisme. Nu trăiesc deloc, metalul corpului lor este oarecum impermeabil la acizi. Lucrul s-a răsucit în strânsoarea deştelor, apoi a încetat să se mişte. Ea îl scutură, dar rămase imobil, ca un cui strâmb. O infestare? Ea nu credea asta. Nu, au fost multe creaturi care au lucrat în concert. Iazul de acid din stomac a fost casa acestor mecanisme, iar ele, la rândul lor, au lucrat într-un fel în beneficiul demonului.

O tuse zguduitoare o tresări, iar ea se întoarse pentru a-l vedea pe Avower ridicându-se în picioare. Cocoşat, răsucit de artrită, se zgudui. — Samar Dev, vrăjitoarea! Ce este mirosul acela? Nu tu, sper. Tu şi cu mine, suntem de acelaşi fel, nu-i asa?

‘Noi suntem?'

— Da, Samar Dev. S-a zgâriat la picioare. „Dezbrăcăm straturile omenirii până la oase, dar unde se termină umanitatea şi unde începe animalul? Când durerea învinge raţiunea? Unde se ascunde sufletul şi unde fuge atunci când toată speranţa în trup este pierdută? întrebări de meditat, pentru ca tine şi ca mine. O, cât de mult mi-am dorit să te cunosc, să împărtăşesc cunoştinţe...

— Eşti un torţionar.

— Cineva trebuie să fie, spuse el, ofensat. „Într-o cultură care admite nevoia torturii, trebuie să existe forţat un torţionar. O cultură, Samar Dev, care preţuieşte dobândirea adevărurilor mai mult decât orice viaţă umană. Vezi? Oh, adăugă el, apropiindu-se pentru a' încrunta cadavrul demonului, justificările sunt întotdeauna aceleaşi.

Pentru a salva mai multe vieţi, aceasta trebuie predată. Sacrificat.

Chiar şi cuvintele folosite maschează brutalitatea. De ce sunt camere de tortură în cripte? Pentru a masca ţipetele? Destul de adevărat, dar sunt mai multe.

Acesta, spuse el, fluturând o mână noduroasă, este tărâmul de jos al umanităţii, inima putrezită a neplăcutului.

— Caut răspunsuri de'la ceva deja mort. Nu este la fel...

'Detalii. Noi suntem întrebători, tu şi eu$_x$ Tăiem armura

pentru a descoperi adevărul ascuns. în plus, sunt Kensionar. Vor să-l antrenez pe altul, ştii, acum că legile lalazan au fost anulate şi tortura este din nou populară. Dar, nebunii pe care imi' trimit! Ah, ce rost are? Acum, Falah'd Krithasanan, acum era ceva – probabil că atunci erai doar un copil, sau chiar mai mic. vai, cât de mult îi plăcea să tortureze oamenii. Nu pentru adevăruri – a înţeles bine acel gunoaie uşor pentru ceea ce era – gunoaie simplă. Nu, întrebările mai mari îl interesau. Cât de departe poate fi târât un suflet, prins încă în corpul său zdrobit, cât de departe? Cât de departe până nu se mai poate târa înapoi? Aceasta a fost provocarea mea şi cât de mult mi-a apreciat talentul!

Samar Dev se uită în jos pentru a vedea că restul mecanismelor încetaseră să mai funcţioneze. îl puse pe cel pe care îl preluase într-o pungă mică de piele, apoi şi-a reambalat trusa, asigurându-se că include lentilele pentru ochi. Ea i-ar face să ardă restul corpului – departe ae oraş şi în sensul vântului.

— Nu vrei să ia masa cu mine?

— Vai, nu pot. Am treaba.'

— Dacă ţi-ar aduce oaspetele aici jos. Toblakai. Oh, ar fi distractiv, nü-i aşa?

Ea făcu o pauză. — Mă îndoiesc că l-aş putea convinge, Avower.

— Falahd-ul s-a gândit la asta, ştii.

— Nu, nu ştiam. Cred că ar fi ogreşeală.

— Ei bine, aceste lucruri nu trebuie să le punem la îndoială, nu-i aşa?

— Ceva îmi spune că Toblakai ar fi încântat să te cunoască, Avower.

Desi ar fi o scurtă cunoştinţă.

— **Nu,** dacă îmi dau drumul, Samar Dev!

„în jurul lui Karsa Orlong, bănuiesc, doar Karsa Orlong îşi găseşte drumul".

HdKHaK

Se întoarse să-l găsească pe războinicul Teblor studiind cu atenţie colecţia ei de hărţi, pe care el le întinsese pe podea, pe hol. Adusese o duzină de

lumânări votive, acum aprinse şi pornind în jurul lui. El ţinea unul aproape m timp ce cerceta preţioasele pergamente. Fără să ridice privirea, a spus: „Asta aici, vrăjitoare. Pământurile şi coasta de vest şi ae nord... Am fost făcut să cred că Jhâg Odhan a fost neîntrerupt, că câmpiile se întindeau până la ţinuturile îndepărtate ale lui Nemil şi Trell, dar aici, asta arată ceva diferit.

„Dacă arzi găuri în hărţile mele", a spus Samar Dev, „te voi blestema pe tine şi pe linia ta de sânge pentru toată eternitatea".

— Odhanul se îndreaptă spre vest, se pare, dar numai în sud. Există locuri de gheaţă marcate aici. Acest continent pare prea vast. A fost o greşeală.

— Posibil, recunoscu ea. „Din moment ce aceasta este singura direcţie în care nu am parcurs, nu pot pretinde exactitatea hărţii. Reţineţi că acesta a fost gravat de Othun Dela Farat, acum un secol. Era reputat a fi de încredere.

— Dar această regiune de lacuri? întrebă el, arătând spre umflătura nordica de-a lungul coastei, la vest de Yath Albqji.

Isi puse echipamentul jos, apoi, oftând, se ghemui lângă el.

Greu de traversat. Roca de bază este expusă acolo, prost pliată, plină de lacuri şi doar câteva râuri, în mare parte impracticabile. Pădurea este de molid, brad şi pin, cu desişuri joase în bazine.[1]

— De unde ştii toate astea dacă nu ai fost niciodată acolo?

Ea arătă cu degetul. — Citesc notele Delei, acolo, de-a lungul graniţei. El spune, de asemenea, că a găsit semne care sugerează că locuiesc oameni acolo, dar nu s-a stabilit vreodata niciun contact. Dincolo se află regatul insular Sepik, acum un subiect îndepărtat al Imperiului Malazan, deşi aş fi surprins dacă malazanii ar vizita vreodată. Regele a fost suficient de inteligent pentru a trimite delegaţi propunând condiţii de capitulare, iar împăratul a acceptat pur şi simplu.

— Cartograful nu a scris atât de mult.

— Nu, unele dintre aceste informaţii erau ale mele. Am auzit, din când în când, anumite povesti ciudate despre Sepik. Există, se pare, două populaţii

distincte, una fiind subiectul celeilalte. Ea a ridicat din umeri la j>rivirea lui goală. — Asemenea lucruri mă interesează. Apoi se încruntă, deoarece devenise evident că expresia îndepărtată de pe chipul tatuat al uriaşului se născuse din altceva decât indiferenţa. 'Este ceva greşit?'

Karsa Orlong şi-a' dezvăluit dinţii.' — Spune-mi mai multe despre acest Sepik.

— Mă tem că mi-am epuizat cunoştinţele.

încruntându-se la răspunsul ei, el se aplecă din nou
peste hartă. „Voi avea nevoie de provizii. Spune-mi, vremea este la fel ca aici?

— Te duci la Sepik?

'Da. Spune-i lui Falah'd că cer echipament, doi cai în plus şi cinci sute de semilune în argint. Alimente uscate, mai multe burdufuri. Trei suliţe şi un arc de vânătoare cu treizeci de săgeţi, zece dintre'ele cu vârf de pasăre. Şase corzi în plus şi o rezervă de fluture, o cărămidă de ceară...

'Aştepta! Stai, Karsa Orlong. De ce ţi-ar da Falah-ul pur şi simplu toate aceste lucruri?

— Spune-i, dacă nu o face, voi rămâne în acest oraş.

'Ah văd.' Se gândi o vreme, apoi întrebă: „De ce mergi
la Sepik?"

A început să ruleze harta. 'O vreau pe asta-'

'Scuze nu. Merită o avere...

— îl voi returna.

— Nu, Karsa Orlong. Ea se îndreptă. „Dacă eşti pregătit să aştepţi, îl voi copia – pe hide, care este mai rezistent-"

■'Cât timp va dura?[1]

'Nu ştiu. Câteva zile...'

— Foarte bine, dar devin neliniştit, vrăjitoare. I-a întins harta rulată şi a intrat în cealaltă cameră. — Şi flămând.

Se aplecă încă o dată pentru a se aduna în celelalte hărţi. Lumânările pe care le-a lăsat singură. Fiecare era aspectat de un zeu local, minor, iar flăcările au atras, pe toate, atenţia oştii de spirite.

Acest hol 'era aglomerat de prezenţe, făcând aerul încordat, înfrânat, deoarece mulţi dintre ei îi socoteau pe alţii drept duşmani. Cu toate acestea,

bănuia ea, fuseseră mâi mult decât doar flăcările pâlpâitoare care câştigaseră respectul spiritelor. Ceva despre Toblakai însuşi...

Erau mistere, credea ea, care se învârteau în istoria lui Karsa Orlong. Şi acum, spiritele s-au apropiat, aproape şi... înspăimântat...'

— Ah, şopti ea, nu văd nicio alegere în această chestiune. Deloc...'

Scoase un cuţit, scuipă pe lamă, apoi începu să fluture fierul prin flacăra fiecărei lumânări.

Spiritele urlau în mintea ei, revoltate de această închisoare neaşteptată şi brutală. Ea a dat din cap. "Da, noi muritorii suntem cruzi..."

HdKHaK

— Trei leghe, spuse Quick Ben pe sub răsuflarea lui.

Kalam s-a scărpinat la miriştea de pe bărbie. Unele răni vechi – acel enkar'al de la marginea zidului Vârtejului îl sfâşiase destul de rău – dureau după marşul lung forţat înapoi spre Armata a Paisprezecea. După ceea ce văzuseră în luptă, nimeni nu avea chef să se plângă, însă. Până şi Stormy încetase nesfârşitele lub chinuieli. Echipa era ghemuită în spatele asasinului şi a înaltului Mag, nemişcată şi practic invizibilă în întuneric.

— Deci, gândi Kalam, îi aşteptăm aici sau continuăm să mergem?

— Aşteptăm, răspunse Quick Ben. — Am nevoie de restul. în orice caz, toţi am ghicit mai mult sau mai puţin bine, iar traseul nu este greu de urmat.

Leoman a ajuns la Y'Ghatan şi acolo îşi va lua poziţia.

— Şi noi, rără echipament de asediu despre care să vorbim.'

Vrăjitorul dădu din cap. — Acesta ar putea fi unul lung.

— Ei bine, ne-am obişnuit cu asta, nu-i aşa?

— Tot uit, nu ai fost la Coral.

Kalam se aşeză cu spatele lipit de panta crestei şi scoase un balon. A băut apoi i-a dat-o înaltului Mag. — La fel de rău ca ultima zi la Pale?

Rapid Ben sorbi, apoi făcu o mutră. — Aceasta este
apă.

'Desigur ca este.'

— Pali... nu ne-am luptat cu nimeni. Pământul se prăbuşeşte şi plouă cu pietre.

— Deci, Bridgeburners s-au dus la luptă.

— Majoritatea gazdelor lui Onearm au căzut în luptă, spuse Quick Ben. — Chiar si Whiskyjack, a adăugat el. — I- a cedat piciorul sub el. Mallet nu se va ierta pentru asta şi nu pot spune că sunt surprins. El a ridicat din umeri în întuneric. — A fost dezordonat. Multe au mers prost, ca de obicei. Dar Kallor se întoarce împotriva noastră... asta ar fi trebuit să prevedem.

— Am un spaţiu pe lamă pentru o crestătură în numele lui, spuse Kalam, scoţând balonul.

— Nu eşti singurul, dar nu este un om uşor de ucis.

Sergentul Gesler apăru în vizor. — V-a'm văzut pe voi
doi pasand ceva.

— Doar apă, spuse Kalam.

— Ultimul lucru pe care am vrut să-l aud. Ei bine, nu mă deranjează.

— Discutam despre asediul care va urma, spuse asasinul. — Ar putea fi unul lung.

— Chiar şi aşa, spuse Gesler cu un mormăit, Tavore este o femeie răbdătoare. Ştim atât de multe despre ea, oricum.

'Nimic altceva?' a întrebat rapid Ben.

— Ai vorbit cu ea mai mult decât cu oricare dintre noi, înalt Mag. Ea îşi păstrează distanţa. Nimeni nu pare să ştie cu adevarat ce este ea, în spatele titlului de Adjunct. Născut nobil, da, şi din Unta. Din Casa Paran.

Kalam şi Quick Ben schimbară priviri, apoi asasinul scoase un al doilea balon. —^ Asta nu e apa, spuse el, aruncându-i-o sergentului. — îl cunoşteam pe fratele ei. Ganoes Paran. A fost ataşat de Bridgeburners, cu gradul de căpitan, chiar înainte să ne infiltram în Darujhistan.

— El a condus echipele în Coral, spuse Quick Ben.

'Si a murit?' întreba Gesler după ce a tras de balon.

Majoritatea tuturor au murit, răspunse înaltul Mag. — în orice caz, nu a fost o ruşine în ceea ce priveşte ofiţerii. Cât despre Tavore, ei bine, eu sunt în întuneric' la fel de mult ca şi voi ceilalţi. Ea are margini, dar sunt pentru a ţine oamenii departe, nu pentru a-i tăia. Cel puţin din câte am văzut.

— Va începe să piardă soldaţi la Y'Ghatan, spuse Kalam.

Nimeni nu a comentat această observaţie. Diferiţi
comandanţi au reacţionat în moduri diferite la astfel de lucruri. Unii s-au încăpăţânat şi au aruncat din ce în ce mai multe vieţi. Alţii s-au dat înapoi şi, dacă nu sa întâmplat nimic, spirituU armatei s-a scurs/Asediile erau lupte ale voinţei, în cea mai mare parte, împreună cu viclenia. Leoman dăduse dovadă de o capacitate pentru amândoi în această lungă urmărire la vest de Raraku. Kalam nu era sigur ce aratase Tavore la Raraku – altcineva făcuse cea mai mare parte a uciderii pentru ea, de fapt, pentru tot Paisprezecelea.

Fantome. Bridgeburners... au urcat. Doamne, ce gând înfiorător. Toţi erau pe jumătate nebuni când erau în viaţă, iar acum... — Repede, spuse Kalam, fantomele alea de Ta Raraku... unde sunt acum?

'Nici o idee. Nu cu noi, însă.

— Fantome, spuse Gesler. — Deci zvonurile erau adevărate – nu a fost nicio vrajă care i-a măcelărit pe Ucigaşii de Câini. Aveam aliaţi nevăzuţi – cine erau ei? Făcu o pauză, apoi scuipă. — Ştiţi amândoi, nu-i aşa, şi nu spuneţi. Fiddler ştie şi el, nu-i aşa? Nu contează.

Toată lumea are secrete şi nu te deranja să-mi ceri să le împărtăşesc pe ale mele. Deci asta este. Îi întinse balonul înapoi. — Mulţumesc pentru pipiul măgarului, Kalam.

L-au ascultat când se târa înapoi pentru a se alătura echipei lui.

— Uri de măgar? a întrebat rapid Ben.

— Vinul din viţă de vie măcinată, şi are dreptate, are un gust îngrozitor. L-âm găsit în tabăra

Dogslayer. Vrei nişte?[1]

'De ce nu? Oricum, când am spus ca fantomele nu sunt cu noi, cred că spuneam adevărul. Dar ceva urmăreşte armata.

— Ei bine, e grozav.

'Nu sunt-'

'Tăcere! Aud-'

Din spatele crestei se ridicau figuri. Strălucitoare, armuri străvechi, topoare £i scimitare, feţe barbare, pictate – Khundryl Burned Tears. Înjurând, Kalam s-a aşezat mapoi, reîncăpându-şi cuţitele lungi. — Asta a fost o mişcare stupidă, blestemaţilor de sălbatici...

Unul a vorbit: „Vino cu noi".

HdKHa
K

La trei sute de paşi pe şosea aşteptau un număr de călăreţi, printre care si'Adjunctul Tavore. Flancaţi de trupa lui Khundryl Burned Tears, Kalam, Quick Ben şi Gesler şi echipa sa s-au apropiat de grup.

Luna deformata arunca acum o lumină argintie asupra pământului – părea mai aspru pe margini, îşi dădu seama Kalam, de parcă întunericul din jur îl roade – se întrebă că nu observase înainte.

A fost întotdeauna aşa? — Bună seara, domnule adjunct, spuse Quick Ben când au ajuns.

— De ce te-ai întors? a cerut ea. — Şi de ce nu eşti în Warren Imperial?

Cu Tavore au fost Pumnii, Wickan Temui, Blistig, Keneb şi Tene Baralta, precum şi Nil şi Nether. Păreau, unul şi toţi, să fi fost recent treziţi' din somn, cu excepţia Adjunctului.

Quick Ben se mişcă neliniştit. — Warrenul era folosit... de altceva. Am considerat că este nesigur şi am ajuns la concluzia că ar trebui să ţi se spună despre asta cât mai curând posibil. Leoman este acum în Y'Ghatan.[1]

— Şi crezi că ne va aştepta acolo?

„Y'Ghatan", a spus' Kalam, „este o amintire amară pentru majoritatea malazanilor – oricum celor cărora le pasă să-şi amintească. Este locul unde primul...

— Ştiu, Kalam Mekhar. Nu trebuie să-mi aminteşti de asta. Foarte bine, presupun că evaluarea ta este corectă. Sergent Gesler, vă rog să vă alăturaţi pichetelor Khundryl.

Salutul marinarului a fost întâmplător, expresia lui batjocoritoare.

Kalam se uită la ochii lui Tavore urmărindu-l pe sergent şi echipa lui în timp ce se îndreptau. Apoi şi-a fixat din nou privirea asupra lui Quick Ben.

— înalt Mag.

El a dat din cap. — Au fost... Moon's Spawns în Warren Imperial. Zece, doisprezece au apărut înainte să ne retragem.

— Ia-ne, mormăi Blistig. — Cetăţi plutitoare? Nenorocitul ăla cu părul alb a găsit mai multe?

— Nu cred, Pumn, spuse Quick Ben. „Anomander Rake s-a stabilit în Black Coral, acum şi a abandonat Moon's Spawn, deoarece se făcea bucăţi. Nu, cred că cei pe care i- am văzut în lăcaş au proprietarii lor originali înăuntru.

— Şi cine ar putea fi ei? întrebă Tavore.

'K'Chain Che'Malle, Adjunct. Cozi lungi sau cozi scurte. Sau amândouă.[1]

— Şi de ce ar folosi Imperial Warren?

— Nu ştiu, recunoscu Quick Ben. — Dar am câteva idei.

— Să-i'auzim.

„Este un vechi lăuvean, efectiv mort si abandonat, desi, desigur, nu este atât de mort sau abandonat cum pare la prima vedere. Acum, nu există niciun warren cunoscut atribuit K'Chain Che'Malle, dar asta nu înseamnă că unul nu a existat niciodată.

— Crezi că Imperial Warren a fost iniţial Warren-ul K'Chain Che'Malle?

înaltul Mag a ridicat din umeri. — Este posibil, adjunct.

'Ce altceva?'

— Ei bine, oriunde se duc cetăţile, nu vor să fie văzuţi.

— Văzut de cine?

— Asta nu ştiu.

Adjunctul l-a studiat pe înaltul Mag pentru o clipă lungă, apoi a spus: „Vreau să afli. Luaţi echipa lui Kalam şi Gesler. întoarce-te la Warren Imperial/

Asasinul dădu încet din cap pentru sine, deloc surprins de această comandă nebună, absurdă. Afla? Mai exact cum? — Ai vreo sugestie, a întrebat Quick Ben, cu vocea lui acum ciudat de cântând, aşa cum era întotdeauna când se lupta să ny-şi spună părerea, „cum am putea face asta?

— Ca înalt Mag, sunt sigur că te poţi gândi la unele.

— Pot să întreb, de ce este acest lucru deosebit de important pentru noi, Adjunct?

— Incalcarea Warren Imperial este importantă pentru toţi cei care ar sluji Imperiul Malazan, nu sunteţi de acord?

— Aş vrea, domnule adjunct, dar nu suntem angajaţi într-o campanie militară aici?

împotriva ultimului lider rebel din Şapte oraşe? Numeşti pe cale să asediezi Y'Ghatan, în care prezenţa'unui înalt Mag, ca să nu mai vorbim de cel mai priceput asasin al imperiului, s-ar putea dovedi esenţială pentru succesul tău?

— Repede Ben, spuse Tavore cu răceală, Armata a Paisprezecea este destul de capabilă să gestioneze acest asediu fără ajutorul tău sau al lui Kalam Mekhar.

In regulă, asta întăreşte. Ea ştie despre întâlnirea noastră clandestină cu Dujek Onearm şi Tayschrenn. Şi ea nu are încredere în noi. Probabil cu un motiv întemeiat

— Desigur, spuse Quick Ben, cu o plecăciune modestă. — Atunci am încredere că Lacrimile Arse pot să ne aprovizioneze soldaţii. Cer să ni se permită să ne odihnim până în zori.

^Acceptabil.'

înaltul Mag se întoarse, ochii lui întâlnindu-i pentru moment pe ai lui Kalam.

Da, rapid, mă vrea cât mai departe de spatele ei. Ei bine, acesta a fost Imperiul Malazan, până la urmă. Imperiul lui Laseen, mai precis. Dar Tavore, nu pentru mine treppie să-ti faci griji...

In acel moment, o siluetă a apărut din întuneric, apropiindu-se de pe o p>arte a drumului. Mătăsuri verzi, mişcare graţioasă, o faţa aproape eterică în lumina lunii. — Ah' o misiune la miezul nopţii! Am încredere că toate chestiunile de importantă grava au fost deja abordate.

Perla. Kalam zâmbi la bărbat, o mână făcând un gest pe care doar o altă Gheară l-ar fi înţeles.

Văzând-o, Pearl făcu cu ochiul.

În curând, ticălosule.

Tavore îşi făcu roată calul. — Am terminat aici.

— Pot sa călătoresc dublu cu unul dintre voi? întrebă Pearl pumnii adunaţi.

Niciunul nu a răspuns şi câteva clipe mai târziu mergeau la galop pe drum.

Pearl tuşi delicat în praf. 'Cat de nepoliticos.'

— Ai plecat aici, a spus Quick Ben, poţi să te întorci, Claw.

— Se pare că nu am de ales. Un fluturat al unei mâini înmănuşate. — Cine ştie când ne vom revedea, prieteni. Dar până atunci... bună

vânătoare... El a plecat.

Acum cât de mult a auzit? Kalam façu o jumătate de pas înainte, dar Quick Ben întinse mâna şi îl opri.

— Relaxează-te, doar pescuia. L-am' simţit întorcându- se mai aproape – îl aveai foarte nervos, Kal.

'Bun.'

'Nu chiar. înseamnă că nu este prost.

'Adevărat. Pacat.'

— Oricum, spuse Quick Ben, tu, cu mine şi Gesler trebuie să găsim o modalitate de a face autostop pe una dintre fortăreţele acelea.

Kalam întoarse capul. S-a uitat la prietenul lui. — Nu a fost o glumă, nu-i aşa?

'Ma tem că nu.[1]'

HdKHaK

Joyful Union se bucura de soare în timp ce lua masa, înconjurată de pietre, cu Bottle întinsă aproape şi studiind felul m care se hrănea, în timp ce scorpionul tăiacapemoth pe care i-o dăduse la micul dejun, când o cizmă militară s-a zdrobit pe arahnida, călcâiul se răsuceşte.

Bottle se smuci înapoi, îngrozit uluit, se uită la silueta care stătea deasupra lui, un val de intenţii criminale umplându-i fiinţa.

Iluminată din spate de lumina dimineţii, silueta era puţin mai mult decât o siluetă.

' — Soldat, vocea era a unei femei, accentul Korelri, care echipă este aceasta?

Gura lui Bottle se deschise şi se închise de câteva ori, apoi spuse pe un ton scăzut: „Aceasta este echipa care va începe să facă planuri să te omoare, odată ce vor afla ce tocmai ai făcut".

— Permiteţi-mi, spuse ea, să vă clarific lucrurile, soldat. Sunt căpitanul Faradan Sort şi nu pot suporta scorpionii. Acum, vreau să văd cât de bine reuşeşti un salut în timp ce stai întins.

— Vrei un salut, căpitane? Care? Am o mulţime de salutări din care să aleg. Vreo preferinţă?

— Salutul care îmi spune că tocmai ai devenit conştient de prăpastia peste care sunt pe cale să-ţi dau fundul. După ce am băgat sacul cu cărămizi în sus, desigur.

Oh. — Salutul standard, atunci. Desigur, căpitane. El şi- a arcuit spatele şi a reuşit să ţină salutul pentru câteva bătăi de inimă... aşteptând ca ea'să răspundă, ceea ce nu a făcut. Gâfâind, se prăbuşi înapoi, inhalând o gură de praf.

— Vom încerca din nou asta mai târziu, soldat. Numele dumneavoastră?[1]

— Uh, zâmbete, domnule.

— Ei bine, mă îndoiesc că voi vedea mulţi dintre cei pe faţa ta urâtă, nu-i aşa?

'Nu, domnule.[1]

Apoi a mers mai departe.

Bottle se uită în jos la pulpa zdrobită, strălucitoare, care fusese Unirea Veselă şi jumătate de capemoth. A vrut să plângă.

HdKHaK

'Sergent.'

Strings ridică privirea, observă torcul de pe braţ şi se ridică încet în picioare. Salută, studiind femeia înalta, cu spatele drept, care stătea în faţa lui. — Sergent Strings, capitane. Echipa a patra.

'Bun. Eşti a mea, acum. Numele meu este Faradan Sort.

— Mă întrebam când vei apărea, domnule. înlocuitorii sunt aici de zile întregi, până la urmă.

'Eram ocupat. Ai vreo problemă cu asta, sergent?

— Nu, domnule, nici unul.

— înţeleg că eşti un veteran. Ai putea crede că acest fapt aduce o oarecare uşurare din partea mea. Aceasta nu. Nu-mi pasă unde ai fost, sub cine ai servit sau câţi ofiţeri ai înjunghiat în spate. Tot ce îmi pasă este cât de mult ştii despre lupte.

— Nu am înjunghiat niciodată un singur ofiţer, domnule... în spate. Şi nu ştiu nimic despre luptă, în afară de a supravieţui.

'E de ajuns. Unde sunt restul echipelor mele?

— Ei bine, îţi lipseşte unul. a lui Gesler. Sunt într-o misiune de recunoaştere, nu ştiu când se vor întoarce. Echipa lui Borduke este acolo.

A arătat. — Cu Cord este chiar dincolo. Restul le vei găsi ici si colo.

— **Nu bivuacăţi împreună?**

— Ca unitate?'Nu.

— O vei face de acum înainte.

T)a domnule.'

îşi aruncă privirea asupra soldaţilor încă întinşi în somn în jurul vetrei. — Soarele a răsărit. Ar trebui să fie treji, hrăniţi şi echipaţi pentru marş până acum.

'E)a domnule.'

— Deci... trezeşte-i.

'Da domnule.'

A început să plece, apoi s-a întors şi a adăugat: — Ai un soldat pe nume Smiles în echipa ta, sergent Strmgs?

'Eu am.[1]

„Zâmbete înseamnă să duci o încărcătură dublă astăzi".

— Domnule?

'M-ai auzit.[1]

A privit-o plecând, apoi s-a rotit şi s-a uitat în jos la soldaţii săi. Toţi erau treji, cu ochii aţintiţi asupra lui.

'Ce am făcut?' Au cerut zâmbete.'

Corzile au ridicat din umeri. — E căpitan, Smiles.

'Asa de?'

— Deci, căpitanii sunt nebuni. Cel puţin, acesta este, ceea ce dovedeşte afirmaţia mea. Nu ai n de acord, Cuttle?

— Da, Strings. Raving nebun cu ochii mari.

— O încărcătură dubla!

Bottle a intrat în tabără, cu o mizerie stricat în mâinile lui. '

Ea a călcat pe Joyful Union!

— Ei bine, asta se rezolvă, spuse Cuttle, mormăind în timp ce se ridică. 'Ea e moartă.'

Pumnul Keneb intră cu paşi mari în cort, desfăcându-şi cârma şi trăgând-o liber pentru a o arunca pe pătuţ, apoi se opri când văzu un cap ciufulit ridicându-se din portbagajul deschis de la peretele din spate. 'Grub! Ce făceai acolo?

'Dormit. Nu e proastă, nu. Ei vin, să aştepte învierea.' A ieşit din portbagaj, îmbrăcat, ca întotdeauna, în piei zdrenţuite, cu stil Wickan, dar prost uzat. Rotunjimea copilărească a obrajilor lui începuse să se subţieze, făcându-i să se înţeleagă bărbatul care avea să devină într- o zi.

'Ea? Te referi la Adjunct? Cine vine? Ce înviere?

— Vor încerca să o omoare. Dar asta este greşit. Ea este ultima noastră speranţă.

Ultima noastră speranţa. O să găsesc ceva de rnâncare, mergem spre Y'Ghatan. Se repezi pe lângă Keneh. În afara cortului, câinii lătrau. Pumnul trase clapeta deoparte şi ieşi să-l vadă pe Grub grăbindu-se pe culoarul dintre corturi, flancat de câinele de vite Wickan, Bent, şi de câinele poştal Henpese, Roach. Soldaţii s-au îndepărtat cu respect pentru a-i lasa să treacă.

Pumnul se îndreptă înapoi înăuntru. Un copil derutant. Se aşeză pe pătuţ, nu se uita la nimic anume.

Un asediu. În mod ideal, aveau nevoie de încă patru sau cinci mii de soldaţi, cinci sau şase catapulte Untan si patru turnuri. Baliste, mangonele, onagri, scorpioni, berbeci cu roţi şi scări. Poate încă câteva unităţi de săpători, cu câteva vagoane încărcate cu muniţii Moranth. Şi înaltul Mag Quick Ben.

Să fi fost doar o chestiune de mândrie, să-l trimiţi pe vrăjitor? întâlnirile cu Dujek Onearm fuseseră încordate. Refuzul lui Tavore de asistenţă dincolo de un contingent de înlocuitori de la Quon Tali nu avea niciun sens. Desigur, Dujek avea multe de ocupat pe el însuşi şi pe gazda lui, întărind garnizoanele şi pacificând oraşele şi oraşele recalcitrante. Apoi, din nou, sosirea amiralului' Nok şi a unei treimi din flota imperială în Marea Maadil a făcut mult pentru a înăbuşi tendinţele rebele în rândul localnicilor. Şi Keneb bănuia că anarhia, ororile, revoltei în sine erau o forţă de pacificare la fel de mult ca orice prezenţă militară.

' O zgârietură pe peretele exterior al cortului său.
'Introduce.'

Blistig se apleacă sub clapă. — Bine, eşti singur. Tene Baralta a vorbit cu liderul războiului Gali/ Uite, ştiam că era probabil un asediu...

— Blistig, a întrerupt Keneb, asta nu este corect. Adjunctul conduce Armata a Paisprezecea. I s-a poruncit să zdrobească rebeliunea şi tocmai asta face. Se cuvine ca scânteia finală să fie stinsă la Y'Ghatan, locul de naştere mitic al Apocalipsei...

— Da, şi suntem pe cale să hrănim acel mit.

— Nuniai dacă eşuăm.

— Malazanii mor la Y'Ghatan. Acel oraş a ars din temelii ultimul asediu. Dassem Ultor, compania Primei Spade. Prima armată, a noua. Opt, zece mii de soldaţi? Y Ghatan bea sânge Malazan, iar setea lui este nesfârşită/

— Asta le spui ofiţerilor tăi, Blistig?

Bărbatul s-a apropiat de portbagaj, a lăsat capacul în jos şi s-a aşezat. 'Desigur că nu. Crezi că sunt supărat? Dar, dumnezei, omule, nu simţi această teamă tot mai mare?

„La fel ca atunci când mărsăşam pe Raraku", a spus Keneb, „şi rezoluţia a fost frustrata şi aceasta este problema/ Singura problemă, Blistig. Trebuie să ne tocim săbiile, avem nevoie de acea eliberare, asta-i tot.

— N-ar fi trebuit niciodată să-i trimită pe Quick Ben şi Kalam departe. Cui îi dă pe fundul mijit al unui rhizan ce se întâmplă m Warrenul Imperial?

Keneb îşi întoarse privirea, dorind să nu fie de acord. — Trebuie să aibă motivele ei.

— Mi-ar plăcea să-i aud.

— De ce a vorbit Baralta cu Gali?

— Suntem cu toţii îngrijoraţi, de aceea, Keneb. Vrem să o încolţim, toţi Pumnii uniţi în acest sens, şi să forţăm nişte răspunsuri. Motivele ei pentru lucrurile/un sens reaT al modului în care gândeşte.

'Nu. Nu ma socoti/ Nici măcar nu am ajuns la Y'Ghatan încă. Aşteaptă şi vezi ce are în minte.

Blistig se ridică cu un mormăit. — îţi voi transmite sugestiile, Keneb.

Numai că, ei bine, nu doar soldaţii sunt frustraţi.

'Ştiu. Aşteaptă şi vezi.

După cé a plecat, Keneb s-a aşezat la loc pe pat. Afară, auzea zgomotele corturilor lovite, echipamentul strâns, mugetul îndepărtat al boilor. Strigăte au umplut aerul dimineţii în timp ce armata se trezi pentru o altă zi de marş. Cacrimi arse, Wickans, Seti, Malazans. Ce poate face această colecţie pestriţă de soldaţi? Ne confruntăm cu Leoman of thé Flails, la naiba. Care ne-a însângerat deja nasul.

Atenţie, tacticile de lovire si fuga sunt una, un oras asediat este alta. Poate este la fel de îngrijorat ca şi noi...

Un gând reconfortant. Păcat că nu a crezut ûn cuvânt din asta.

HdKHaK

Al Paisprezecelea fusese trezit cu piciorul şi acum era plin de activitate. Bătând cu capul, sergentul Hellian stătea pe marginea drumului.

Opt zile cu această armată afurisită de mizerabilă şi blestemat de tiran de căpitan, iar acum nu mai avea rom. Cei trei soldaţi ai echipei ei de dimensiuni reduse îşi împachetau ultimele truse, niciunul nu îndrăzneşte să-şi abordeze mahmureala, sergentului înclinat spre crimă.

Amintiri amare ale evenimentului care declanşase toate acestea îl bântuiau pe Hellian. Un templu al măcelului, frenezia preoţilor, oficialităţilor şi anchetatorilor şi nevoia de a trimite' toţi martorii cât' mai departe posibil, de preferinţă într-o situaţie în care nu ar supravieţui. Ei bine, ea nu i-a putut învinovăţi – nu, stai, bineînţeles că ar putea. Lumea era condusă de oameni proşti, acesta era adevărul. Douăzeci şi doi de adepţi ai lui D'rek fuseseră măcelăriţi în propriul 'lor templu,' într-un district care fusese responsabilitatea ei – dar patrulele nu au fost niciodată permise în interiorul niciunui dintre temple, aşa că ea nu ar n putut face nimic pentru a o împiedica în brice caz. Dar nu, asta nu a fost suficient de bun. Unde s-au dus ucigaşii, sergent Hellian? Şi de ce nu i-ai văzut plecând? Şi

cum rămâne cu acel bărbat care te-a însoţit, care apoi a dispărut?

Ucigaşi. Nu au fost. Nu cele naturale. Un demon, mai probabil, a scăpat dintr-un ritual secret, o conjurare rătăcită. Proştii s-au sinucis şi aşa a fost. Bărbatul fusese un preot defrocat dintr-un alt templu, probabil un vrăjitor. Odată ce şi-a dat seama ce sa întâmplat, a scos-o de acolo, lăsând-o cu mizeria.

Nu e corect, dar ce legătură are corectitudinea cu ceva?

Urb îşi coborî corpul masiv în faţa ei. — Suntem aproape gata, sergent.

— Ar fi trebuit să-l sugrumi.

‘Am vrut să, într-adevar.[1]

‘Ai? Adevăr?[1]

‘Adevăr.[1]

— Dar apoi a scăpat, spuse Hellian. — Ca un vierme.

— Căpitanul vrea să ne alăturăm celorlalte echipe din compania ei. Sunt pe drum unii. Ar trebui să plecăm înainte de a începe marşul.

Se uită la ceilalţi doi soldaţi. Gemenii, Brithless şi Touchy. Tânăr, pierdut – ei bine, poate nu tânăr de ani, dar tânăr oricum. Se îndoia că s-ar putea lupta să iasă dintr-un picnic al moaşelor – deşi, desigur, auzise că acestea ar putea fi evenimente grele, mai ales dacă intra vreo femeie însărcinată proastă. Ei bine, ăla era Kartool, oraşul păianjenilor, oraşul, care a scârţâit sub picioare, oraş al pânzelor şi mai' rău. Erau departe de orice picnic al moaşelor.

Aici, păianjenii pluteau în aer, dar cel puţin erau mici, uşor distruşi cu o piatră de mărime medie. — Abis dedesubt, gemu ea. — Găseste-mi ceva de băut.

Urb îi întinse o ostracă de apă.

— Nu asta, idiotule.

„Poate în compania la care ne alăturăm..."

Ea ridică privirea, miji la el. 'Bună idee. Bine, ajută-mă să mă ridic – nu, nu mă ajuta să mă ridic. Ea se clatină în picioare.

— Eşti bine, sergent?

„Voi'fi", a spus ea, „după ce-mi iei craniul în mâini şi îl zdrobiţi".

S-â încruntat. — Aş avea probleme dacă aş face asta.

— Cu mine nu ai fâce-o. Nu contează. Touchy, ia punct.

— Suntem pe drum, sergent.

'Doar fă-o. Practică.'

— Nu voi putea să văd nimic, spuse bărbatul. — Prea mulţi oameni şi lucruri în cale.

Oh, zei care se târăsc în Abis, doar lasă-mă să trăiesc suficient pentru a-l ucide pe acel om. — Ai vreo problemă să iei punct, Brithless?

— Nu, sergent. Nu eu.'

'Bun. Fă-o şi hai să mergem.

— Vrei să ies pe flanc? întrebă Touchy.

— Da, undeva, dincolo de orizont, cactus cu mintea creierului.

— Nu este scorpionul tău obişnuit, spuse poate, privind de aproape, dar nu prea aproape.'

— Este al naibii de imens, spuse Lutes. — Am mai văzut tipul ăsta, dar niciodată unul atat de... imens.

„Ar putea fi un ciudat, iar toţii fraţii şi surorile lui erau mici. Fă-l singur şi de aceea este atât de răutăcios.

Lutes se uita la Maybe. — Da, ar putea fi. Ai un creier adevărat în acel craniu. Bine, acum, crezi că poate ucide Joyful Union? Adică, sunt două dintre acestea...

— Ei bine, poate trebuie să găsim altul ca acesta.

— Dar am crezut că toţii fraţii şi surorile ei sunt mici.

'Oh corect. S-ar putea să aibă un unchi sau ceva de
genul ăsta.

— Cine-i mare.

'Imens. Mai uriaş decât acesta.

— Trebuie să începem să căutăm.

— Nu m-aş deranja, spuse Bottle de unde stătea la umbra unui bblovan, la cmci paşi de cei doi soldaţi ai echipei lui Borduke.
Au început, appi Lutes a şuierat şi a spus: „A spionat!".
— Nu spionai! îndurerat.[1]'
'Pentru ce?' Poate cerut. — Nici măcar nu am ajuns la Y'Ghatan încă.
— L-ai întâlnit pe noul nostru căpitan?
Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi Lutes a spus: „Nu. Ştiam totuşi că va veni unul.
'Ea este aici. Ea a ucis Joyful Union. Sub călcâiul ei. Crunch!'
Ambii bărbaţi au sărit. — Criminalul ăla! Poate spus într-un mârâit. **Se** uită în jos la scorpionul înconjurat de pietre la picioarele lui. „Oh, da, hai sa o vedem încercând cu Sparkle aici – sigur i-ar lua glezna, chiar prin pielea cizmei..."
— Nu fi prost, sjDuse Bottle. — Oricum, Sparkle nu e băiat. Sclipeşte o fata.
'Chiar mâi bine. Fetele sunt mai rele.
„Cei mai mici pe care îi vezi mereu sunt băieţii. Nu la fel de multe fete prin preajmă, dar aşa e. Sunt timizi. Oricum, ar fi bine sa-i dai drumul.
'De ce?' întrebă Lutes. „Niciun căpitan nenorocit nu va..."
— Ea ar fi cea mai mică dintre problemele tale, Lutes. Bărbaţii vor capta parfumul ei de suferinţă. Vei avea sute să te urmărească. Apoi mii, şi vor fi al naibii de agresivi, dacă înţelegi sensul meu.
Poate a zâmbit. 'Interesant. Eşti sigur de asta, Bottle?
— Nu-ţi da idei stupide.
'De ce nu? Ne pricepem la idei stupide. Adică, ei bine...
— Ceea ce înseamna Poate, spuse Lutes, este că putem gândi lucrurile bine. Imediat, Bottle. Nu-ţi face griji pentru noi.
— Ea a ucis Joyful Union. Nu vor mai fi lupte – răspândiţi vestea, toate echipele alea cu scorpioni noi – lăsaţi-kpe cei mici să plece.
— În regulă, spuse Lutes, dând din cap.
Bottle îi studie pe cei doi bărbaţi. — Asta îl include pe cel pe care l-ai găsit acolo.

Sigur. Ne vom mai uita la ea puţin, asta-i tot. Poate a zâmbit din nou.

Ridicându-se în picioare, Bottle a ezitat, apoi a clătinat din cap şi a plecat, înapoi spre tabăra echipei. Armata era aproape gata să reia marşul. Cu toată lipsa de entuziasm la care ne-am putea aştepta de la o armată pe cale să asedieze un oraş.

Un cer fără nori. Din nou. Mai mult praf, mai multă căldură, mai multă transpiraţie.

Muştele de sânge şi puricii şi blestemaţii de vulturi care se învârteau deasupra capului – aşa cum făceau de la Raraku – dar asta, ştia el, avea să fie ultima zi a acelui marş. Vechiul drum în faţă, încă câteva cătune părăsite, capre sălbatice pe dealurile desfundate, călăreţi îndepărtaţi care le urmăreau de pe creastă.

Ceilalţi din echipa erau în picioare si aşteptau când el a sosit. Bottle văzu ca Smiles muncea sub doua pachete. 'Ce ţi s-a întâmplat?[1] el a intrebat-o.

Privirea pe care o întoarse asupra lui era plină de mizerie abjectă. 'Nu ştiu. Noul căpitan a comandat-o. O urăsc.'

— Nu sunt surprins, spuse Bottle, adunându-şi propriul echipament şi ridicând din umeri în curelele haitei. — Este trusa lui Strings pe care ai luat-o acolo?

— Nu toate, spuse ea. — Nu va avea încredere în mine cu muniţiile Moranth.

Mulţumesc lui Oponn pentru asta. — Căpitanul a trecut de atunci?

'Nu. Căţeaua. O să o ucidem, ştii.

'Într-adevăr. Ei bine, nu voi vărsa nicio lacrimă. Oricum cine este acest „noi"?,

— Eu şi Cuttle. Îi va distrage atenţia, îi voi înfige un cuţit în spate.

' Astă seară.[1]

— Cu pumnul Keneb te va înşira, ştii.

— Vom face să pară un accident.

Au auzit coarnele îndepărtate. — În regulă, toată lumea, spuse Strings de pe drum. 'Să trecem.'

Roţile căruţelor gemând, clacănind şi ciocănind pe

Eietruişurile denivelate, legănându-se în şanţuri, zgomot de oi, mii de soldaţi zvârcolindu-se în mişcare, sunetele un zgomot şi un vuiet în creştere,

primul praf învârtindu-se în aer.

Koryk a căzut lângă Bottle. — Nu o vor face, spuse el.

'Fă ce? Să-l omoare pe căpitan?

— M-am uitat lung la ea, spuse el. — Nu este doar din Korelri.

E din Stormwall.

Sticla miji la războinicul corpulent. 'De unde stii ca?'

— Pe teaca ei este o urmă de argint. A fost comandant de secţie.

— E ridicol, Koryk. În primul rând, a stăpâni Zidul nu este ceva de la care^să-ti poţi demisiona, daca ceea ce am auzit este adevărat. În plus, această femeie este căpitan, în cea mai puţin pregătită armată Malazan din întregul imperiu. Dacă ar fi comandat o secţiune împotriva călăreţilor furtunii, ea s-ar fi clasat cel puţin ca Pumn.

— Numai dacă le-a spus oamenilor, Bottle, dar trasarea aia spune o altă poveste.

Cu doi paşi înaintea lor, Strings întoarse capul să-i privească. '

Deci, ai văzut-o şi tu, Koryk.

Bottle se întoarse spre Smiles and Cuttle. — Voi doi auziţi asta?

'Asa de?' Au cerut zâmbete.

— Am auzit, spuse Cuttle, cu expresia acru. — Poate că tocmai a jefuit teaca aia de undeva... dar nu cred că este probabil.

Zâmbeşte, fată, cel mai bine ar fi să ne punem planurile pe un rug şi să dăm o scânteie.

'De ce?' a cerut ea. — Ce înseamnă acest Stormwall, oricum? Şi cum de Koryk crede că ştie atât de multe? Nu ştie nimic, cu excepţia, poate, la capătul din spate al unui cal şi asta doar în întuneric. Uitaţi-va la toate feţele voastre – sunt înşelat cu o grămadă de laşi!

— Cine plănuieşte să rămână în viaţă, spuse Cuttle.

„Zâmbetele au crescut jucându-se pe nisip cu băieţii de
la fermă", a spus Koryk, clătinând din cap. „Femeie, ascultă-mă. Stormwall are o lungime de leghe, pe coasta de nord a Korelri. Este singura baricadă între insula continent si Stormriders, acei războinici

demonici ai mărilor dintre Insula Malaz şi Korelri – trebuie să fi auzit de ei?

„Poveşti vechi ale pescarilor".

— Nu,' prea real, spuse Cuttle. — I-am văzut eu însumi, plimbând acele ape. Caii lor sunt valurile. Ei mânuiesc lăncile de gheaţă. Am tăiat gâtul a şase capre pentru a picta apă în linişte.

— Şi a funcţionat? întrebă Bottle, surprins.

— **Nu, dar a aruncat cabanul peste o parte a făcut-o.**

— Oricum, spuse Koryk după un moment de tăcere, numai războinicilor aleşi li se dă sarcina de a susţine Zidul. Luptând cu acele hoarde ciudate.

Este un război fără sfârşit, sau cel puţin a fost...

'S-a terminat?'

Seti a ridicat din umeri.

„Deci", a spus Smiles, „ce caută ea aici? Sticla are dreptate, nu are sens.

— Ai putea să o întrebi pe ea, a răspuns Koryk, presupunând că vei supravieţui marşului din această zi.

— Asta nu e chiar atât de rău, a âdulmecit ea.

— Am făcut o sută de pasi, soldat, îi răspunse Strings. — Asa că cel mai bine să-ţi salvezi respiraţia.

Bottle ezită, apoi îi spuse lui Smiles. — Poftim, dă-mi asta – căpitanul ăsta nu e nicăieri, nu-i aşa?

— N-am observat niciodată nimic, spuse Strings fără să se întoarcă.

'Pot sa fac asta-'

— Ne vom ortografia unul pe altul.

Ochii ei s-au îngustat suspicios, apoi a ridicat din umeri. 'Dacă vrei.'

A luat al doilea pachet de la ea.

— Mulţumesc, Bottle. Cel puţin cineva din această echipă estedrăguţ cu mine.

Koryk râse. — Pur şi simplu nu vrea un cutit în picior.

„Trebuie să rămânem împreună", a spus Bottle, „acum că ne-am luat un ofiţer tiran peste noi".

— Băiat deştept spuse Strings.

— Totuşi, spuse Smiles, mulţumesc, Bottle.

El i-a zâmbit dulce.

— Au încetat să se mai mişte, mormăi Kalam. — Acum de ce ar fi asta?

— Habar nu, spuse Quick Ben lângă el.

Stăteau întins pe vârful unei creste joase. Unsprezece Moon's Spawns plutea într-un rând uniform deasupra unei alte înălţimi de dealuri la două mii de paşi distanţă. — Deci, a întrebat asasinul, ce se întâmplă pentru noapte în acest labirin?

— Este pe drum şi nu este mult.

Kalam se răsuci' şi studie echipa de soldaţi întinşi în praful pantei din spatele lor. — Şi planul tău, Quick?

— Ne folosim de ea, desigur. Furişează-te sub unu...

'Furişa? Nu există acoperire, nu există nimic care să
arunce măcar umbre!'

— De asta o face atât de strălucitoare, Kalam.

Asasinul întinse mâna şi l-a încătuşat pe Quick Ben.

'Au. Bine, deci planul pute. Ai unul mai bun?

„În primul rând, trimitem această echipă în spatele nostru înapoi la Paisprezecea^. Doi oameni să se furişeze este mult mai bine decât opt. în plus, nu mă îndoiesc ca se pot lupta, dar asta nu va fi de mare folos cu o mie de K'Chain Che'

Malle ne atacă. Alt lucru – sunt atât de veseli încât este o luptă să nu dansezi.

La asta, sergentul Gesler i-a aruncat un sărut.

Kalam se rostogoli înapoi şi se uită cu privirea la fortăreţele staţionare.

Rapid Ben a oftat. Şi-a zgâriat maxilarul bine ras. „Ordinele adjunctului..."

'Uită asta. Aceasta este o decizie tactică, este de competenţa noastră.

Gesler a strigat de jos: — Nici ei nu ne place prin preajmă, Kalam.

'Oh? Şi de ce?

— Ea continuă să zboare în compania noastră. Nu ştiu. Am fost pe Silanda, ştii. Am trecut prin ziduri de foc pe acea nava.

— Cu toţii am dus vieţi grele, Gesler...

— Stăpânirea noastră? a întrebat rapid Ben. 'îmi place asta. Poţi să-l încerci pe ea, mai târziu.

— Să-i trimitem înapoi.

— Gesler?

— Bine cu noi. Nu v-aş urma pe voi doi într-o latrină, cerând iertare domnilor voştri.

Stormy a adăugat: — Grăbeşte-te, vrăjitor. Devin cenuşiu aşteptând.

— Asta ar fi praful, caporale.

— Aşa spui.

Kalam se gândi, apoi spuse: „Poate că am putea să luăm Falari păros cu noi. Vrei să vină, caporal? Ca ariergarda?

— Ariergarda? Hei, Gesler, ai avut dreptate. Ei intră într-o latrina. Bine, presupunând că sergentul meu de aici nu-mi va lipsi prea mult.

'îmi e dor de tine?' Gesler rânji. — Acum măcar voi face femeile să vorbească cu mine.

— Barba îi amână, spuse Stormy, dar nu mă schimb pentru nimeni.

„Nu este barbă, este ceea ce trăieşte în barbă".

— Ia-ne Hood, respiră Kalam, trimite-i, Quick Ben, te rog.

La patru leghe nord de Ehrlitan, Apsalar stătea cu faţa spre mare. Promontoriul de pe cealaltă parte a strâmtorii A rath era doar vizibil, ciugulind linia apusului la orizont. Kansu Reach, care se întindea într-un braţ lung şi îngust spre vest, până la oraşul-port Kansu. La picioarele'ei tarau două schelete legate cu intestine, ciugulind larve în pământ şi şuierând de frustrare în timp ce insectele stricate pe care încercau să le înghită le cădeau pur şi simplu sub fălci.

Până şi osul, sau amintirea fizică a osului, deţinea puterea, se părea.

Tiparele de comportament ale păsărilor-şopârlă care erau cândva creaturile au început să infecteze spiriţele fantomă ale lui Telorast şi Curdle. Ei au urmărit acum şerpi, au sărit în aer după rhizan şi

capemoths, s-au duelat între ei în concursuri de dominaţie, lăudându-se, scuipând şi lovind nisip. Ea credea că îşi pierd minţile.

Nici o mare pierdere. Fuseseră criminali, ticăloşi, complet nedemni de încredere în viaţa lor. Şi, poate, stăpâniseră un tărâm. Ca uzurpatori, fără îndoiala. Ea nu ar regreta dizolvarea lor.

— Nu-Apsalar! De ce aşteptăm aici? Ne place apa, am descoperit. Legăturile intestinale se vor slăbi. Ne vom destrama.

— Trecem această strâmtoare, Telorast, spuse Apsalar. — Desigur, tu şi Curdle ai putea dori să rămâi în urmă, să- mi părăsesti compania.

— Ai de gând să înoţi?

— Nu, intenţionez sa folosesc Warren of Shadow.

— Oh, asta nu va fi ud.

— Nu, râse Curdle, făcând să se ridice în picioare înaintea lui Apsalar, dând capul. — Nu ud, oh, e foarte bine. O să venim, nu-i aşa, Telorast?

'Am promis! Nu, nu am făcut-o. Cine a spus asta? Suntem dornici să stăm de pază peste cadavrul tău putrezit, Not-Apsalar, asta am promis.

Nu înţeleg de ce sunt atât de confuz. Trebuie să mori până la urmă.

Este evident. Este ceea ce se întâmplă cu muritorii, iar tu eşti muritor, nu-i aşa? Trebuie să fii, sângerezi de trei zile – putem simţi mirosul.

'Idiot!' şuiera Curdle. — Bineînţeles că este muritoare şi, în plus, am fost femei cândva, îţi aminteşti? Ea sângerează pentru că asa se întâmplă. Nu tot timpul, dar uneori. În mod regulat. Sau nu. Numai înainte de a depune ouă, ceea ce ar însemna că un mascul a găsit-o, ceea ce ar însemna...

— Ea este un şarpe? întrebă Telorast pe un ton ridicol.

— Dar ea nu este. La ce te gândeai, Telorast?

Lumina soarelui se stingea, apele strâmtorii purpurie.
O velă singură din carara unui negustor croia o poteca spre sud, în Marea Ehrlitan.

— Warrenul se simte puternic aici, spuse Apsalar.

— O, da, spuse Telorast, cu coada osoasă mângâind glezna stângă a lui Apsalar. '

Manifest cu înverşunare. Această mare este nouă.

— Este posibil, răspunse ea, uitându-se la stâncile crestate care marcau îngustele. — Există ruine sub valuri?

'De unde am şti? Probabil. Probabil, absolut. Ruine. Oraşe vaste.

Templele din umbră.

Apsalar se încruntă. „Nu existau Temple din Umbră pe vremea Primului Imperiu".

Capul lui Curdle se înclină, apoi se ridică brusc. — Dessimbelackis, un blestem pe mulţimea lui de suflete! Vorbim de vremea Pădurilor. Marile păduri care acopereau acest pământ, cu mult înainte de Primul Imperiu.

Chiar înainte de T'lan Imass...

'Shhh!' şuieră Telorast. — Păduri? Nebunie! Nici un copac la vedere, iar cei care se temeau de umbre nu au existat niciodată. Deci de ce le-ar venera ei? Nu au existat, pentru că nu au existat niciodată. Este o ferocitate naturală, această putere a umbrei. Este un fapt că prima închinare s-a născut din frică. Teribilul necunoscut...

— Şi mai îngrozitor, a spus Curdle, când va deveni cunoscut! N-ai spune, Telorast?

— Nu, nu aş face-o. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai bolborosit prea multe secrete, dintre care niciunul nu este
adevărat. Uite! O soparla! E al meu![1]

— Nu, al meu!

Cele două schelete s-au grăbit de-a lungul marginii stâncoase. Ceva mic şi gri s-a aruncat.

Un vânt se ridica,' mătura cu aspre suprafaţa strâmtorii, purtând cu el parfumul primordial al mării, ca să curgă peste stânca unde stătea ea. Traversarea unor întinderi ae apă, chiar şi printr-un labirin, nu a fost niciodată o perspectivă plăcută. Orice scăpare de control ar putea-o arunca din tărâm, după care s-ar afla la câteva leghe de pământ în apele infestate de dhenrabi. O moarte sigura.

Ea putea, desigur, să aleagă ruta de uscat. La sud de la Ehrlitan, la Pan'potsun, apoi ocolind noua Marea Raraku spre vest. Dar ştia că rămâne fără timp. Cotillion si Shadowthrone doreau ca ea să aibă grijă de un număr de jucători mici, împrăştiaţi ici şi

colo în interior, dar ceva în ea simţea o accelerare a evenimentelor îndepărtate şi, odată cu aceasta, nevoia crescândă – o insistenţa disperată – de a fi acolo fără întârziere. . Să-şi arunce pumnalul, să afecteze, cât mai bine, o mulţime de destine.

Ea a presupus că Cotillion va înţelege toate astea. Că va avea încredere în instinctele ei, chiar dacă, în cele din urmă, ea nu putea să le explice.

Trebuie... să se grăbească.

Un moment de concentrare. Şi scena dinaintea ei a fost transformată.

Stânca acum o pantă, înghesuită de copaci prăbuşiţi, brazi, cedri, cu rădăcinile smulse din pământ întunecat,' cu boii turtiţi de parcă întregul deal ar fi fost lovit de un vânt inimaginabil. Sub un cer de plumb, o vale vastă împădurită, îmbrăcată în ceaţă, se întindea peste ceea ce fusese cu câteva clipe înainte apele strâmtorii.

Cele două schelete zbârnâiră pentru a-i înghesui picioarele, cu capetele ţâşnind.

— Ţi-am spus că va fi o pădure, spuse Telorast.

Apsalar facu semn spre epava de pe pantă, imediat
dinaintea lor.

‘Ce s-a intamplat aici?[1]

— Vrăjitorie, spuse Curdle. — Dragoni.

— Nu dragoni.

— Nu, nu dragoni. Telorast are dreptate. Nu dragoni.

— Demoni.

— Da, demoni groaznici a căror suflare este o poartă a unui luptean, oh, nu sări în gâtlejele alea!

— Fără suflare, Curdle, spiise Telorast. — Doar demoni. Cei mici. Dar multe dintre ele, împincjeţi copacii în jos, unul câte unul, pentru că sunt răi şi înclinaţi spre acte de distrugere fără sens.

— Ca copiii.

— Corect, cum spune Curdle, ca copiii. Copii demoni. Dar puternic.

Foarte puternic. Braţe uriaşe şi musculoase.

— Deci, spuse Apsalâr, dragoriii s-au luptat aici.

— Da, spuse Telorast.

— în tărâmul umbrelor.

'Da.[1]

— Probabil, aceiaşi dragoni care sunt acum închişi în cercul de piatră.

'Da.[1]

Apsalar dădu din cap, apoi începu să coboare. „Acest lucru va fi greu. Mă întreb dacă voi economisi mult timp străbătând pădurea.

— Pădurea Tişte Edur, spuse Curdle, zburând înainte. — Le plac pădurile lor.

— Toate acele umbre naturale, a adăugat Telorast. „Puterea în permanenţă.

Blackwood, bloodwood, tot felul de lucruri groaznice. Ereş aveau dreptate să se teamă.

În depărtare, un întuneric ciudat aluneca peste vârfurile copacilor.

Apsalar a studiat-o. Caraca, aruncând o prezenţă eterică în acest tărâm. Ea vedea ambele lumi, o întâmplare destul de comună.

Totuşi, chiar şi aşa... cineva este pe cararacul acela. Şi acel cineva este important...

T'rolbarahl, creatura străveche a Primului Imperiu al Dessimbelackis, Dejim Nebrahl s-a ghemuit la baza unui copac mort sau, mai bine zis, curgea ca un şarpe în jurul rădăcinilor albite, expuse, cu şapte capete, cu'şapte corpuri şi pete de culorile lui. pământul, lemnul şi stâncile. Sângele proaspăt, pierzându-şi încet căldura, â umplut stomacul celor D'ivers. Nu lipsiseră victime, nici macar în acest

Bustiu. Păstorit mineri de sare, bandiţi, lupi deşertului, •ejim Nebrahl se hrănisera continuu în această călătorie până la locul de ambuscadă.

Copacul, ghemuit, cu bulgări groase, cu doar câteva ramuri răsucite supravieţuind secolelor de când murise, s-a ridicat dintr-o crăpătura a stâncii, între o întindere plată care marca poteca şi un turn în sus, din piatră cu gropi, uzată de vânt. Traseul s-a răsucit în acest punct, ocolind marginea unei stânci,

coborând sub zece sau mai multe înălţimi de oameni până la bolovani şi moloz zimţat.

Pe cealaltă parte a potecă, mai multe pietre' se ridicau, s-au grămădit, piatra a crăpat şi s-a lăsat pe raft.

D'ivers ar lovi aici, din ambele părţi, scăpandu-se de umbre.

Dejim Nebrahl era mulţumit. Răbdare dobândită cu uşurinţă de carnea proaspătă, ţipetele morţii care răsună, iar acum nu mai trebuie decât să aştepte venirea victimelor, cele alese de cei fără nume.

în curând, atunci.

HdKHaK

Loc destul de mult între copaci, o catedrală a umbrelor şi a întunericului, curgerea aerului umed ca apa pe faţa ei, în timp ce Apsalar mergea mai departe, flancată de formele fulgerătoare ale lui Telorast şi Curdle. Spre surprinderea ei, mtr-adevăr se petrecea bine. Pământul era surprinzător de plan şi căderile de copaci păreau inexistente, ca şi cum niciun copac din această întindere de pădure nu ar fi murit vreodată. Ea nu văzuse animale sălbatice, nu găsise nicio pistă evidentă de vânat, totuşi au existat poieni, mături circulare de muşchi strâns înconjurate de cedri uniform distanţaţi sau, dacă nu cedru, atunci ceva asemănător, scoarţă aspră, zbucioasă, neagră, o stea. Cercurile erau prea perfecte pentru a fi naturale, deşi nu erau vizibile alte dovezi de intenţie sau design. În aceste locuri, puterea umbrei era, după cum spusese Telorast, aprigă.

Tiste Edur, Kurald Emurlahn, prezenta lor a zăbovit, dar numai în acelaşi mod în care amintirile s-au agăţat de cimitire, morminte' şi tumuli. Vise vechi mârâiau şi se estompeau în ierburi', în răsucirea lemnului şi în zăbrelele de cristal ale pietrei. Şoapte pierdute în vânturile care rătăceau vreodată prin asemenea locuri încărcate de moarte. Edur dispăruseră, dar pădurea lor nu-i uitase.

Un întuneric în faţă, ceva coborând de pe

baldachin, drept şi subţire. O frânghie, rotundă ca şi încheietura ei şi, sprijinită pe humusul împrăştiat cu ace de pe podea,' o ancoră.

Direct în calea ei. Ah, aşa cum am simţit o prezenţă, tot aşa m-a simţit la rândul său'. Aceasta este, cred, o invitaţie.

Se apropie de frânghie, o apucă cu ambele mâini, apoi începu sa urce.

Telorast şuieră mai jos: „Ce faci? Nu, intrus periculos!

Străin îngrozitor, terifiant, oribil, cu chip crud! Nu urca acolo sus! Oh, Curdle, uite, ea pleacă.

— Nu ne ascultă!

— Am vorbit prea mult, asta e problema.

'Ai dreptate. Ar trebui să spunem ceva important, aşa că începe sa ne asculte din nou.

— Bine gândit, Curdle. Gandeste-te la ceva!'

'încerc!

Vocile le-au dispărut în timp ce Apsalar a continuat să urce. Printre ramuri cu ace groase acum, pânze de păianjen vechi înşirate între ele, forme mici, strălucitoare, zbârnâind. Pielea mănuşilor ei era fierbinte pe palme şi gambele începeau să o doară. A ajuns la primul dintr-o serie de noduri si, punându-şi picioarele pe el, s-a oprit să se odihnească. Privind în jos, ea nu văzu nimic altceva decât nişte bombi negri dispărând în ceaţă, ca picioarele unei fiare uriaşe. Dupa câteva clipe, ea şi-a reluat urcarea. Noduri, acum, la fiecare zece sau cam âsa ceva. Cineva a fost atent.

Coca de abanos a caracului se profila deasupra, încrustă de lipace, strălucind. Ajunsă la ea, şi-a plantat cizmele pe scândurile întunecate şi a urcat pe ultimele două înălţimi de oameni până la locul unde linia de ancorare se îndrepta într-un tobogan din tunnel. Urcându- se pe lateral, se trezi lângă cele trei trepte care duceau spre puntea de la pupa. Pete slabe de ceaţă, uşor strălucitoare, marcate unde stăteau sau stăteau muritorii: ici şi colo, lângă tachelaj, la vâsla de cârmă montată lateral, una cocoţată sus, printre giulgii. O siluetă mult mai substanţială şi solidă stătea în faţa catargului principal.

Familiar.' Apsalar îşi cercetă memoria, mintea ei grăbindu-se pe o potecă falsă după alta. Familiar...

dar nu.

Cu un zâmbet vag j>e chipul său frumos bărbierit, făcu un pas înainte şi ridica ambele mâini. — Nu sunt sigur pe ce nume te duci acum. Erai puţin mai mult decât un copil – a fost cu doar câţiva ani în urma?

Greu de crezut.[1]

Inima îi bătea cu putere în piept şi se întrebă de senzaţia din ea. Frică? Da, dar mai mult decât atât. Vinovăţie. Ruşine. Ea şi-a dres glasul. — M-am numit Apsalar.

O încuviinţare rapidă din cap. Recunoaştere, apoi expresia lui s-a schimbat încet. — Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

'Da. Nu, nu sunt sigur. Ar trebui să... ştiu atât de multe.

— Vremuri dificile, pe atunci, spusé el, coborându-şi mâinile, dar încet, ca şi cum nu era sigur cum va fi primit în timp ce spunea: — Ganoes Paran.

Şi-a scos mănuşile, împinsă de nevoia de a face ceva şi şi-a trecut dosul mâinii drepte pe sprânceană, a fost şocata să vadă că iese udă, transpiraţia curgându-se, brusc rece pe piele. 'Ce faci aici?'

— S-ar putea să te întreb la fel. Vă sugerez să ne retragem în cabina mea. Există vin. Alimente.' El a zâmbit din nou. — De fapt, stau acolo chiar acum.

Ochii i se îngustară. — Se pare că ai ajuns la putere, Ganoes Paran.

'Într-un fel de a spune.'

Ea l-a urmat până la cabină. în timp ce închise uşa în urma ei, forma lui s-a estompat, iar ea auzi mişcare de pe cealaltă parte a tablei de hartă. Intorcându-se, ea văzu un Ganoes Paran mult mai puţin substanţial. Turna vin şi, când rosti, cuvintele păreau să vină de la o mare distanţa. — Cel mai bine ar fi să ieşi din maşină acum, Apsalar.

Ea a făcut aşa şi pentru prima dată a simţit lemnul masiv de sub ea, tangura şi balansul unei nave pe'mare.

— Stai, spuse Paran, făcând un gest. 'Băutură. Există pâine, brânză, peşte sărat.

— Cum ai simtit prezenta mea? întrebă ea, asezându-se pe scaunul înşurubat cel mâi aproape

de ea. — Călătoream printr-o pădure...

— O pădure Tiste Edur, da. Apsalar, nu știu de unde să încep. Există un Maeștru al Puntei Dragonilor și împărți o sticla de vin cu el. în urmă cu șapte luni, locuiam' în Darujhistan, în Casa Finnest, de fapt, cu doi oaspeți care dormeau veșnic și un servitor Jaghut... deși probabil' că mar ucide dacă ar auzi cuvântul atribuit lui. Raest nu este cea mai plăcută companie.

— Darujhistan, murmură ea, privind în altă parte, cu paharul de vin uitat în mână. Oricare ar fi încrederea pe care simțea că a câștigat-o de pe vremea ei acolo, se

E răbușise, asaltată de un roi de amintiri deconectate, aotic'e. Sânge, sânge pe mâini, iar și iar. 'Tot nu înțeleg...[1]

— Suntem într-un război, spuse Paran. „Destul de ciudat, a fost ceva ce mi-a spus odată una dintre surorile mele, când eram tineri, aruncând armate de jucării una împotriva celeilalte. Pentru a câștiga un război, trebuie să cunoști toți jucătorii. Toti. Cei vii,' care vă vor înfrunta peste câmp.

Morți, ale căror legende sunt mânuite ca niște arme sau ținute ca inimi care bat veșnic. Jucători' ascunși, jucători neînsuflețiți – pământul însuși sau marea, dacă vrei. Păduri, dealuri, munți, râuri.

Curenți și văzute și nevăzute – nu, Tavore nu a spus toate astea; a fost mult mai succintă, dar mi-a luat mult timp să înțeleg pe deplin. Nu este „cunoaște-ți inamicul". E simplist și'ușor.

Nu, este „cunoaște-ți dușmanii". E o mare diferență, Apsalar, pentru că unul dintre dușmanii tăi ar putea' fi chipul din oglindă argintie.

„Totuși acum îi spui jucători, mai degrabă decât dușmani"^ a spus ea. [1]

' Sugerându-mi o anumită schimbare de perspectivă – ce înseamnă, da, să fii Stăpânul Puntei Dragomlor?

— Hă, nu m-am gândit la asta. Jucători. Inamici. Există vreo diferență?

— Primul implică... manipulare.

— Și ai înțelege bine asta.

■Da'.[1]

— Cotillion te mai bântuie?

— Da, dar nu la fel de... intim.

— Şi acum eşti unul dintre slujitorii săi aleşi, un agent al Umbrei. Un asasin, la fel ca asasinul care ai fost cândva.

Ea îşi îndreptă privirea asupra lui. 'Ce vrei să spui?[1]

'Nu sunt sigur. încerc doar să-mi găsesc picioarele, cu privire la tine şi la orice misiune în care te afli în acest moment.

— Dacă vrei detalii despre asta, cel mai bine vorbeşte tu cu Cotillion.

— Mă gândesc la asta.

— De aceea ai traversat un ocean, Ganoes Paran?

'Nu. După cum am spus, suntem în război. Nu am fost inactiv în Darujhistan sau în săptămânile dinaintea lui Coral. Descopeream jucătorii... şi printre ei, adevăraţi duşmani.

' 'De tine?[1]

'De pace.[1]

— Am încredere că îi vei ucide pe toţi.

Părea că tresări, se uită în jos la vinul din paharul lui. — Pentru scurt timp, Apsalar, ai fost nevinovat. Naiv, chiar.

„Între posesiunea unui zeu şi trezirea mea la anumite amintiri".

— Mă întrebam, cine a creat în tine un asemenea cinism?

'Cinism? Vorbeşti despre pace, dar mi-ai spus de două ori că suntem în război. Aţi petrecut luni de zile învăţând minciuna bătăliei care urmează. Dar bănuiesc că nici măcar tu nu înţelegi vastitatea conflictului care urmează, conflictul în care ne aflăm acum.

'Ai dreptate. De aceea am vrut să vorbesc cu tine.

— S-ar putea să fim în părţi diferite, Ganoes Paran.

— Poate, dar nu cred.

Ea nu a spus nimic.

Paran si-a umplut din nou paharele. — Panteonul se desparte. Zeul Infirmă îsi găseste aliaţi.

'De ce?[1]

'Ce? Ei bine... nu prea ştiu. Compasiune?[1]

— Şi asta este ceva ce a câştigat Dumnezeul Infirm?

— Nici eu nu ştiu asta.

— Luni de studiu? Sprâncenele ei s-au ridicat.

El a râs, un răspuns care a uşurat-o foarte mult.

— Probabil că ai dreptate/ spuse ea. — Nu suntem duşmani.

„Prin „noi", înţeleg că incluzi Shadowthrone şi Cotillion".

— Cât se poate, ceea ce nu este atât de mult pe cât mi- as dori. Nimeni nu poate înţelege mintea lui Shadowthrone. Nici măcar Cotillion, bănuiesc. Cu siguranţa nu eu. Dar a dat dovadă de... reţinere.

'Da el are. Destul de surprinzător, dacă te gândeşti la asta.

„Pentru Shadowthrone, meditaţia asupra câmpului de luptă a consumat ani, poate zeci de ani."

El mormăi, cu o expresie acru pe chip. 'Buna observaţie.[1]

— Ce rol ai, Paran? Ce rol vrei să joci?

— L-am sancţionat pe Dumnezeul Infirm. Un loc în Deck of Dragons. 0 casă a lanţurilor.

Se gândi o vreme, apoi dădu din cap. — Văd motivul în asta,,

In regulă, ce te-a adus în şapte oraşe?

Se uită la ea, apoi clătină clin cap. — O decizie pe care am mestecat-o pentru ceea ce părea pentru totdeauna, iar tu îmi înţelegi motivele într-o clipă. Amenda. Sunt aici pentru a' contracara un inamic. Pentru a elimina o ameninţare. Numai că mă tem că nu voi ajunge acolo la timp, caz în care voi curăţ mizeria cât pot de bine, înainte de a merge mai departe... '

— Către Quon Tali.

— Cum... de unde ai j?tiut asta?

întinse mâna spre cărămidă de brânză, scoase un cuţit din mânecă şi tăie o bucată. — Ganoes Paran, acum vom avea o conversaţie destul de lungă. Dar mai întâi, unde ai de gând să ajungi la uscat?

— Kansu.

„Bine, asta îmi va accelera călătoria. Doi însoţitori minusculi de-ai mei se urcă chiar şi acum pe punte, după ce au urcat printre copaci. Ei vor începe în orice moment să vâneze şobolani şi alţi paraziţi, care ar trebui să-i ocupe pentru ceva timp.' Cât despre tine şi pe mine, să ne liniştim cu această

masa.

Se lăsă încet pe spate în scaun. „Vom ajunge la port în două zile.

Ceva îmi spune că acele două zile vor zbura ca un pescăruş în vijelie.

Şi pentru mine, Ganoes Paran.

Amintiri străvechi şoptiră prin Dej im Nebrahl, ziduri vechi de piatră luminate în roşu de foc reflectat, cascada de fum pe străzi pline de morţi şi muribunzi, fluxul delicios de sânge în jgheaburi. Oh, 'a existat o măreţie în Primul Imperiu, acea primă înflorire brută a umanităţii. T'rolbarahl erau, în mintea lui Dej im, punctul culminant al trăsăturilor cu adevărat umane, amestecate cu puterea fiarelor. Sălbăticia, înclinaţia către cruzimea vicioasă, viclenia unui prădător care nu trasează graniţe şi l-ar distruge mai devreme pe unul de felul său decât pe altul. Hrănirea spiritului cu carnea sfâşiată a copiilor. Acel exerciţiu uluitor de inteligenţă care ar putea justifica orice acţiune, oricât de dezgustătoare ar fi.

împerecheate cu gheare, dinţi ca un pumnal şi darul lui D'ivers de a deveni mulţi dintr-un singur... ar fi'trebuit să supravieţuim, ar fi trebuit să guvernăm. Ne-am născut stăpâni şi toată omenirea a fost pe bună dreptate sclavii noştri. Dacă Dessimbelackis nu ne-ar fi trădat, propriii lui copii.

Ei bine, chiar şi printre T'rolbarahl, Dej im Nebrahl a fost suprem. O creaţie dincolo chiar şi de cel mai îngrozitor coşmar al Primului împărat. Dominaţia, subjugarea, ascensiunea unui nou imperiu, asta îl aştepta pe Dejim şi, oh, cum avea să se hrănească. Balonat' săturat de sânge uman. El avea să-i facă pe noii zei în vârstă să îngenuncheze în faţa lui.

Odată ce sarcina i-a fost finalizată, lumea îl aştepta. Indiferent de ignoranţa ei, nesocotirea ei oarbă. Toate s-ar schimba, atât de teribil de

schimbat.
Cariera lui Dejim se apropia, atrasă atât de subtil pe această cale mortală.
Nu de mult acum.

Vesta scoică strălucea albă în lumina dimineţii. Karsa Orlong îl scosese din rucsac pentru a înlocui' resturile mărunţite din pielea căptuşită pe care o purtase mai devreme. Stătea pe calul său înalt şi slăbit, cu pelerina de blană albă împroşcată de sânge şi cusută coborând de pe umerii lui largi. Capul gol, cu o împletitură singură şi groasă atârnându-i pe partea dreapta a pieptului, părul negru înnodat cu fetişuri: oase ale degetelor, fâşii de mătase cu fire de aur, canini bestiali. Pe centură i-a fost cusut un şir de urechi de oameni ofilite. Uriaşa sabie de silex îi era legată în diagonală pe spate. Două pumnale cu mâner de os, fiecare la fel de lung şi lat ca o sabie scurtă, erau învelite în mocasinii înalţi care îi ajungeau chiar sub genunchi.
Samar Dev l-a mai studiat pe Toblakai o clipă, ridicând privirea pentru a se fixa pe faţa lui tatuată. Războinicul era cu faţa spre vest, cu exp>resîa de necitit. Se întoarse să verifice încă o dată legaturile cailor de pachet, apoi se ridică şi se ridică în şa. Şi-a aşezat degetele cizmelor în etrieri şi a adunat frâiele. ■'
Măsuri, spuse ea, care nu necesită hrană sau apă, care nu obosesc sau şchioapă, imaginează libertatea unei astfel de lumi pe care l'e-ar aduce aceasta, Karsa Orlong.
Ochii pe care i-a pus asupra ei erau cei ai unui barbar, dezvăluind suspiciunea şi o anumită precauţie animală. „Oamenii ar merge peste tot.
Ce libertate mtr-o lume mai mică, vrăjitoare?
Mai mici? 'Nu intelegi-'
„Sunetul acestui oraş este o ofensă la adresa păcii", a spus Karsa Orlong. '
O lăsăm, acum.

Se uită mapoi la poarta palatului, închisă cu treizeci de soldaţi care o păzeau. Mâinile neliniştite lângă arme. — Falah'd-ul pare să nu fie înclinat pentru o plecare formală. Aşa să fie.'

Toblakai în frunte, au întâlnit câteva obstacole care trec prin oraş, ajungând la poarta de vest înainte de al zecelea clopot de dimineaţă.

Iniţial nemulţumit de atenţia pe care au primit-o de la aproape fiecare' cetăţean, pe stradă şi la ferestrele clădirilor de flancare, Samar Dev începuse să vadă alura notorietăţii în momentul în care treceau pe lângă paznicii tăcuţi de la poartă, suficient pentru a oferi unul dintre soldaţii un zâmbet larg şi un semn de despărţire cu o mână înmănuşată.

Drumul pe care s-au aflat nu era una dintre impresionantele fapte inginereşti din Malazan care legau oraşele mari, pentru că direcţia pe care o aleseseră nu ducea... nicăieri. Vest, în Jhag' Odhan, câmpiile străvechi care sfidau plugul fermierului, conspiraţia mitică a pământului, ploii şi spiritele vântului, mulţumiţi doar cu ierburile naturale adânc înrădăcinate, dornici să ofilească fiecare recoltă plantată până la tulpini înnegrite, solul suflat în cer. S-ar putea îmblânzi un astfel de pământ pentru o generaţie sau două, dar în cele din urmă Odhan-ul îşi va recaj>ăta' aspectul sălbatic, potrivit pentru nimic a'ltcşva decât bhederin, iepuri, lupi şi antilope.

înspre vest, atunci, timp de o jumătate de duzină de zile. După care ajungeau la albia unui râu mort de mult, care se îndrepta spre nord-vest, părţile văii tăiate şi roade de scurgerile sezoniere din nenumărate secole trecute, noduroase acum de tufişuri de salvie şi cactuşi şi stejari cenuşii. Dealuri întunecate de la orizont unde' soarele apune, un loc sacru, cele mai vechi hărţi notate, ale unui trib dispărut de atâta vreme numele lor nu însemnau nimic.

Apoi, pe drumul bătut, oraşul căzând în spatele lor.

După un timp, Karsa a aruncat o privire înapoi şi şi-a dezvăluit dinţii la ea. 'Asculta.

E mai bine, da?

— Aud doar vântul.

— Mai bine decât zece mii de invenţii

neobosite.

Se întoarse, lăsându-l pe Samar să se gândească la cuvintele lui. Invenţiile aruncau umbre morale, ştia ea bine, mai bine decât majoritatea, de fapt. Dar... simplă comoditate s-ar putea dovedi atât de pernicios de rau? Acţiunea de a race lucruri, lucruri laborioase, lucruri repetitive, astfel de acţiuni invitau la ritual, iar odată cu ritualul a venit sens care s-a extins dincolo de realizarea faptei în sine. Dintr-un astfel de ritual a apărut identitatea de sine şi odată cu ea şi valoarea de sine. Chiar şi aşa, pentru a' face viaţa mai uşoară trebuie să aibă o valoare inerentă, nu-i aşa?'

Mai uşor.' Nimic câştigat, limbajul recompensei dispărând până la fel de pierdut ca limba preţuită a acelui trib străvechi. Valoarea scăzută, valoarea transformată în arbitrar, o, Doamne de jos, şi am fost atât de îndrăzneţ încât să vorbesc despre libertate! Si-a dat calul cu piciorul înainte până când a ajuns lângă Toblakai. — Dar asta e tot? Karsa Orlong! Te întreb, asta e tot?

— Printre oamenii mei, spuse el după o clipă, ziua este plină, ca şi noaptea.

'Cu ce? Ţesând coşuri, prinzând peşti, ascuţind săbii, antrenând cai, gătesc, mănâncă, coase, dracului...'

„Spunând poveşti, batjocorind proştii care fac şi spun lucruri prostii, da, toate astea. Atunci trebuie să fi fost acolo?

'Nu am.'

Un zâmbet slab, apoi a dispărut. — Sunt lucruri de făcut. Şi, întotdeauna, vrăjitoare, modalităţi de a le înşela. Dar nimeni în viaţa lor nu este cu adevărat naiv.

— Cu adevărat în vieţile lor?

— Exultarea momentului, vrăjitoare, nu necesită dans sălbatic.

„Şi aşa, fără acele ritualuri..."

— Tinerii războinici pleacă în căutarea războiului.

— Aşa cum trebuie sa fi făcut.

Au trecut încă două sute de paşi înainte ca el să spună: „Trei dintre noi, am venit să eliberăm moartea şi sângele, înjugaţi ca boii, am fost, spre glorie. La fapte 'mari şi la cătuşele grele ale

jurămintelor. Am fost la vânătoare de copii, Samar Dev.

— Copii?

Se strâmbă. 'Felul tau. Micile creaturi care se înmulţesc ca nişte viermi în carne putrezită. Am căutat – nu, am căutat – să curăţăm lumea de tine şi rudele tale. Voi, tăietorii de păduri, sfărâmatorii pământului, legatorii libertăţii. Eram un tânăr războinic, în căutarea războiului.

Ea studia tatuajul sclavului evadat de pe faţa lui. — Ai găsit mai mult decât te-ai târjit.

„Ştiu totul despre lumi mici. M-am născut într-una.

— Deci, experienţa ţi-a temperat acum zelul, spuse ea, dând din cap. „Nu mai caută să cureţe lumea de umanitate".

El a aruncat o privire peste şi în jos la ea. 'Eu nu am spus asta.'

'Oh. Greu de gestionat, mi-aş imagina, pentru un războinic singuratic, chiar şijDentru un războinic Toblakai. Ce sa întâmplat cu tovarăşii' tai?

'Mort. Da, este aşa cum spui. Un războinic singuratic nu poate ucide o sută de mii ae duşmani, chiar dacă sunt copii.

— O sută de mii? Oh, Karsa, asta abia este populaţia a două oraşe sfinte. Inamicul tău nu se numără în sute de'mii, ci în zeci de milioane.

— Atât de multe?

— Vă reconsideraţi?

El clătină încet din cap, vădit amuzat. — Samar Dev, chiar şi zeci de milioane pot muri, câte un oraş pe rând.

— Vei avea nevoie de o armată.

'Am o armata. Mă aşteaptă întoarcerea.

Toblakai. O armată de Toblakai, acum asta ar fi o priveliştе pentru a slăbi vezica împărătesei însăşi. — Inutil să spun, Karsa Orlong, sper să nu ajungi niciodată acasă.

— Sper cum vrei, Samar Dev. voi race ceea ce trebuie făcut în timpul meu. Nimeni nu mă poate opri.

O declaraţie, nu o laudă. Vrăjitoarea tremura de căldură.

S-au apropiat de o serie de stânci care marcau Escarpmentul Turul'a, faţa abruptă a calcarului

plină de nenumărate peşteri. Cutter s-a uitat la Heboric Ghost Hands îndemnându-şi montura să treacă la galop, trăgând înainte, apoi frânând brusc, frâiele tăindu-i încheieturile, un foc verzui înflorind în mâinile lui.

'Acum ce?[1] întrebă Daru pe sub răsuflarea lui.

Greyfrog sări înainte şi se opri lângă bătrân.

— Simt ceva, spuse Felisin Younger în spatele lui Cutter. „Greyfrog spune că Destriantul este brusc febril, o revenire a otrăvii de iad".

'Ce?[1]

— Otravă de jad, spune demonul. Nu ştiu.[1]

Cutter se uită la Scillara, care călărea lângă el, cu capul în jos, aproape dormind în şa. Ea se îngraşă. Doamne, la mesele pe care le gătim?

Incredibil.

— Ii revine nebunia, spuse Felisin, cu vocea ei înspăimântătoare. — Cutter, nu-mi place asta...

— Drumul trece, acolo. A arătat. — Poţi vedea crestătura, lângă copacul acela. Vom tabăra chiar în faţă, la bază, şi vom urca mâine.

Cutter în frunte, au mers înainte până au ajuns la Heboric Ghost Hands. Destriantul se uită la stânca care se ridica în faţa lor, mormăind şi clătinând din cap. — Heboric?

O privire rapidă, febrilă. — Acesta este războiul, spuse el. Flăcări verzi pâlpâie peste mâinile lui ghimpate. „Vechii aparţin căilor sângelui. Noii îşi proclamă propria dreptate. Chipul de broasca râioasă a' bătrânului se întinse mtr-o grimasă înfiorătoare. „Aceşti doi nu pot – nu pot – fi împăcaţi. Este atât de simplu, vezi? Atât de simplu.[1]

— ishi, răspunse Cutter, încruntat. 'Nu văd. Despre ce război vorbeşti? Malazanii?

— Cel înlănţuit, poate că a fost cândva de genul vechi. Poate că da, el a fost asta. Dar acum, acum este sancţionat. El este din panteon. El este nou. Dar atunci, ce suntem? Suntem din sânge? Sau ne înclinăm în faţa dreptăţii regilor, reginelor, împăraţilor şi împărăteselor? Spune-mi, Daru, dreptatea este scrisă în sânge?

Scillara a întrebat: — Mergem sau nu în tabără?

Cutter s-a uitat la ea, a privit cum împingea frunze de foşnet în vasul ţevii. A lovit scântei.

— Pot vorbi tot ce vor, spuse Heboric.

„Fiecare zeu trebuie să aleagă.

În războiul care va veni. Sânge, Daru, arde de foc, da? Totuşi... totuşi, prietene, are gust de fier rece. Trebuie să mă înţelegi. Vorbesc despre ceea ce nu poate fi împăcat. Acest război – atât de multe vieţi, pierdute, toate pentru a-i îngropa pe zeii bătrâni odată pentru totdeauna. Asta, prietenii mei, este inima acestui război. însăşi inima şi toate argumentele lor nu înseamnă nimic, am terminat cu ei. Gata cu voi toti. Treach a ales. El a ales. Şi tu la fel trebuie.

— Nu-mi place să aleg, spuse Scillara în spatele unei coroane de fum. — Cât despre sânge, bătrâne, asta e o justiţie pe care nu o poţi adormi niciodată. Acum, haideţi să găsim un loc de tabără.' Mi-e foame, mi-e obosit şi mi-e răni.

Heboric alunecă de pe cal, strânse hăţurile şi se îndreptă spre o cale laterala. — E o golă în perete, spuse el.

Oamenii au campat acolo de milenii, de ce nu noi? într- o zi, adăugă el în timp ce continua, închisoarea de jad se va spulbera, iar proştii se vor împiedica, tuşind în cenuşa convingerilor lor. Şi în acea zi, îşi vor da seama că e prea târziu. Prea târziu pentru a face un lucru al naibii.

Mai multe scântei şi Cutter aruncă o privire spre Felisin Younger aprinzându-si propria pipă. Daru şi-a trecut o mâna prin păr, strâmbându-şi ochii în lumina' strălucitoare a luminii soarelui care se reflectă pe coasta stâncii. A descălecat.

— În regulă, spuse el, conducându-şi calul. — Hai să tabărâm.

Broasca cenuşie a sărit după Heboric, căţărându-se peste stâncă ca o şopârlă umflată.

— Ce a vrut să spună? îl întrebă Felisin pe Cutter în timp ce se îndreptau pe potecă. „Zeii de sânge şi zeii bătrâni – ce sunt zeii bătrâni?"

— Cele vechi, în mare parte uitate. Există un templu dedicat unuia în Darujhistan, trebuie să fi stat acolo o mie de ani. Zeul a fost numit K'rul. închinătorii au dispărut cu mult timp în urmă. Dar poate că asta nu contează.

Tragându-şi propriul cal în urma lor, Scillara încetă să-l asculte pe Cutter m timp ce mergea mai departe. Zei bătrâni, zei noi, sânge şi razboaie, nu a avut nicio diferenţă pentru ea. Vroia doar să-şi odihnească picioarele, să-şi uşureze durerile din partea inferioară a spatelui şi sa mănânce tot ce mai aveau în pachetele de şei.

Mâinile Fantome Heboric o salvase, o âtrasese înapoi în viaţă, iar asta îi găzduise ceva asemănător milei în inima ei, înăbuşindu-i înclinaţia de a-l concedia definitiv pe bătrânul nebun. Era bântuit' de adevăr şi astfel de lucruri puteau trage mintea cea mai sănătoasă'în haos. Dar ce valoare ar putea fi găsită în încercarea de a înţelege tot ceea ce a spus el?

Zeii, vechi sau noi, nu îi aparţineau. Nici ea nu le aparţinea. Ei şi-au jucat jocurile de ascensiune de parcă ar conta rezultatul, de parcă ar putea schimba nuanţa soarelui, vocea vântului, de parcă ar putea face pădurile să crească în deserturi şi mamele îşi iubesc copiii suficient pentru a-i păstra. Regulile cărnii de moarte erau tot ceea ce conta, nevoia de a respira, de a mânca, de a bea, de a găsi căldură în frigul nopţii. Şi, dincolo de aceste lupte, când s- ar fi luat ultima suflare înăuntru, ei bine, ea n-ar fi fost în stare să-i pese de nimic, de ce s-a întâmplat mai departe, de cine a murit, cine s-a născut, de strigătele copiilor înfometaţi şi de tiranii vicioşi care i-a înfometat – acestea erau, înţelese ea, simplele moşteniri ale indiferenţei, consecinţele expedientului, iar acest lucru avea să continue pe tărâmul muritorilor până când se stingea ultima scânteie, zei sau nici zei.

Şi ea ar jDutea face pace cu asta. A proceda altfel ar însemna să rănești la inevitabil. A face altfel ar fi să faci aşa cum a făcut Heboric Ghost Hands şi uite unde l-a dus. În nebunie. Adevărul inutilităţii a fost cel mai greu adevăr dintre toate, iarp>entru cei suficient de limpezi ca să-l vadă, nu avea nicio scapare.

La urma urmei, fusese în uitare şi se întorsese, aşa că ştia că nu era nimic de care să se teamă în acel loc gros de vise.

Fidel cuvintelor lui Heboric, adăpostul în stâncă a scos la iveală semnele nenumăratelor generaţii de

ocupaţie. Vetre căptuşite cu bolovani, j>icturi ocru roşu pe pereţii albiţi, mormane de ceramica spartă şi despicate, oase carbonizate. Podeaua de lut a scobiturii a fost strânsă tare ca piatra de nenumărate treceri. În apropiere se auzea zgomotul apei care se prelingea, iar Scillara îl văzu pe Heboric ghemuit acolo, în faţa unui bazin alimentat cu izvoare, cu mâinile lui strălucitoare ţinute peste suprafaţa calmă şi întunecată a oglinzii, de parcă ar fi ezitând să le cufunde în răcoare. Fluturi cu aripi albe dansau în aer în jurul lui.

El a călătorit cu darul mântuirii. Ceva de-a face cu strălucirea verde a mâinilor lui şi cu fantomele care îl bântuiau. Ceva de-a face cu trecutul lui şi cu ceea ce a văzut despre viitor. Dar acum îi aparţinea lui Treach, Tigrul verii. Fără împăcare.

A văzut o stâncă plată şi s-a dus să se aşeze, întinzându-şi picioarele obosite, observând umflarea burtei ei în timp ce se lăsa pe spate pe mâini.

Privmdu-l în jos, o extrudare crudă asupra a ceea ce fusese cândva o formă flexibilă, forţând o expresie de dezgust asupra trăsăturilor ei.

— Eşti cu un copil?

Ea ridică privirea, studie chipul lui Cutter, amuzată de revelaţia lui, care îi făcea ochii mari şi îi umplea dj3 alarmă.

— 'Se întâmplă ghinion, spuse ea. Apoi, „învinuiesc zeii".

Capitolul şase

Picţează o linie cu sânge şi, stând deasupra ei, scutură bine şi tare un cuib de păianjeni. Ei cad de această parte a diviziunii. Ei cad de acea parte a diviziunii. Aşa au căzut zeii, cu picioarele întinse şi gata, în timp 'ce cerurile tremurau, şi în ploaia împrăştiata de pânză în derivă – toate aceste fire tăiate de groază de uneltirii s-au aşezat – învârtindu-se acum în vânturile care urlă brusc, vii şi răzbunătoare, spre pronunţaţi în limbi de tunet, zeii erau î'n război.

Slayer of Magic

O istorie a Gazdei Zilelor

Sarathan Prin ochii tăiaţi, în bara de umbră aruncată de fruntea crestată a marelui cârmă,

Corabb Bhilan Thenu'alas o studie pe femeie.

Asistenţi şi funcţionari împovăraţi s-au repezit pe lângă ea şi pe Leoman of the Flails, ca frunzele într-o inundaţie torenţială. Şi cei doi, stând acolo, ca nişte pietre, bolovani. Ca nişte lucruri... înrădăcinate, da, înrădăcinate în piatră. Căpitanul Dunsparrow, acum al treilea Dunsparrow. Un Malazan.

O femeie, iar lui Leoman... ei bine, lui Leoman îi plăceau femeile.

Aşa că au stat, oh, da, discutând detalii, finalizând pregătirile pentru asediul care urma. Mirosul de sex o mgamfare ameţitoare care îi învăluie pe cei doi ca o ceaţă otrăvitoare. El,' Corabb Bhilan Thenu'alas, care călărease alături de Leoman luptă după bătălie, care îi salvase viaţa lui Leoman de mai multe ori, care făcuse tot ce i se ceruse vreodată, era loial. Dar ea, ea este de dorit.

Şi-a spus că nu are niciо diferenţă. Au mai fost şi alte femei. Avusese el însuşi câteva din când în când, deşi nu aceleaşi pe care le cunoscuse Leoman, desigur. Şi, unul şi toţi, ei' nu fuseseră nimic înaintea credinţei, ofilindu-se î'n ne'însemnătate în faţa nevoii grele. Vocea lui Dryjhna Apocalipticul a fost copleşită de furtuna ei descendenta de distrugere. Acesta a fost aşa cum ar trebui să fie.

Dunsparrow. Malazan', femeie, distragere şi posibil corupător. Căci Leoman of the Flails ascundea' ceva de Corabb şi asta nu se întâmplase niciodată până atunci. Vina ei. Ea era de vină. Ar trebui să facă ceva în privinţa ei, dar ce?

Se ridică de pe vechiul tron al Falah'd-ului, pe care Leoman îl aruncase cu atâta dispreţ, şi se îndreptă spre fereastra largă, arcuită, cu vedere la clădirea interioară. Mai haotic zbârnâind dedesubt, praful răsucindu-se în aerul învăţat de soare. Dincolo de zidul palatului, acoperişurile albite din Y'Ghatan, hainele care se uscau la soare, copertinele ondulate în vânt, cupolele şi clădirile de depozitare cilindrice, cu vârf plat, numite maethgara, care adaposteau în recipiente vaste uleiul de măsline pentru care oraşul şi crângurile ei învecinate erau renumite. Chiar în centrul oraşului se înălţa Templul Scalissara cu opt laturi, monstruos susţinut, cu cupola interioară o cocoaşă pestriţă de rămăşiţe de

foi de aur şi plăci de cupru verde pictate generos cu excremente de păsări.

Scalissara, Zeiţa Matroană a Măslinilor, protectorul preţuit al oraşului/acum în discreditul abject. Prea multe cuceriri pe care nu le-a putut rezista, prea multe porţi dărâmate, pereţii zdrobiţi în moloz.

în timp ce' oraşul însuşi părea capabil să se ridice vreodată din praful' distrugerii, Scalissara dezvăluise un număr mai finit de posibile învieri. Şi,^în urma ultimei cuceriri, ea nu a revenit la preeminenţă. într-adevăr, ea nu s-a întors deloc.

Acum, templul a aparţinut Reginei Viselor.

O zeiţă străină. Corabb se încruntă. Ei bine, poate nu în întregime străină, dar totuşi...

Marile statui ale Scalissarei care s-au ridicat cândva din colţurile fortificaţiilor exterioare ale oraşului, braţele de marmură plinuţe şi cărnoase, înălţate, un măslin dezrădăcinat într-o mână, un prunc nou-născut în cealaltă, cordonul ombilical înfăşurat ca un şarpe în antebraţul ei. , apoi peste şi jos, în pântecele ei'- statuile dispăruseră. Distrus în ultima conflagraţie. Acum, pe trei din cele patru colţuri, a rămas doar piedestalul, picioarele goale rupte curate deasupra gleznelor, iar pe al patrulea chiar şi asta dispăruse.

în zilele supremaţiei ei, fiecare copil găsit era numit după ea, dacă este femeie, şi, bărbat sau femeie, fiecare copil abandonat a fost dus în templu pentru a fi hrănit, crescut şi educat în modurile Visului Rece, un ritual misterios care celebra un fel de spirit divizat sau ceva – ezoterica cultelor nu se număra printre punctele forte intelectuale ale lui Corabb, dar Leoman fusese un astfel de copil găsit şi vorbise o dată sau de două ori despre astfel de lucruri, când vinul şi durhangul îi slăbise limba. Dorinţa şi necesitatea, războiul din spiritul unui muritor, acesta a'fost în centrul Visului Rece. Corabb nu înţelegea mare lucru din asta. Leoman trăise doar câţiva ani sub îndrumarea preoteselor templului, înainte ca'indulgenţele sale sălbatice să-l vadă alungat pe străzi. Şi de pe străzi, în Odhans, pentru a trăi printre triburile deşertului şi, astfel, să fiu forjat de soare si de nisipul Râraku în' cel mai mare războinic pe care l-au văzut vreodată şapte

oraşe. Cel puţin în timpul vieţii lui Corabb. Fala'dhan'-ii din Oraşele Sfinte au posedat mari campioni în vremea lor, desigur, dar nu erau lideri,^ nu aveau nimic din viclenia necesară pentru comandă. în plus, Dassem Ultor şi Prima Sa Sabie îi tăiaseră, pe fiecare dintre ei, şi atât.

Leoman sigilase Y'Ghatan, întemniţând în noile sale ziduri răscumpărarea împăratului în ' ulei de măsline. Maethgară s-a umplut până la explozie, iar negustorii şi breslele lor îşi strigau indignarea, deşi mai puţin public, deoarece Leoman, mtr-un acces de iritare, înecase şapte reprezentanţi în Grand Maeth ataşat palatului. Le-au înecat în propriul lor ulei. Preoţii şi vrăjitoarele făceau o petiţie pentru pahare din acel lichid'de chihlimbar căzut.

Dunsparrow primise comanda garnizoanei oraşului, o mulţime de bătăuşi beţi şi leneşi. Primul tur al cazărmii dezvăluise că baza militară era ¡Duţin mai mult decât un harem zgomotos, plin de fum şi băieţi şi fete prepubescente care se clătină mtr-o lume de coşmar de abuz şi sclavie. Treizeci de ofiţeri au fost executaţi în prima zi, cel mai în vârstă de mâna lui Leoman. Copiii fuseseră adunaţi şi redistribuiţi printre templele oraşului cu ordin să vindece daunele şi să epureze ceea ce era posibil din amintirile lor. Soldaţilor din garnizoană li se dăduse sarcina de a curăţa fiecare cărămidă şi ţiglă din barăci, iar Dunsparrow începuse apoi să le foreze pentru a contracara tacticile de asediu Malazan, cu care părea suspect de familiarizată.

Corabb nu avea încredere în ea. A fost la fel de simplu. De ce ar alege să lupte împotriva propriului popor? Doar un criminal, un haiduc, ar face asta si cât de demn de încredere era un haiduc? Nu, probabil că au existat crime şi trădări îngrozitoare care îi înghesuiau trecutul sordid, iar acum iată-o, desfăcându-şi picioarele sub Falah's Leoman of the Flails, cel mai de temut războinic din lume. Trebuia să o privească cu atenţie, cu mâna pe mânerul noului său sticlă, gata imediat să o taie în jumătate, din cap până în picioare, apoi peste, în diagonală, de două ori – zgomot! – umărul drept la şoldul stâng, umărul stâng la şoldul drept şi uita-te la ea cum se desparte. O execuţie cu obligaţii,' da. La primul indiciu de tradare.

— Ce ţi-a uşurat atât de mult expresia, Corabb Bhilan Thenu'alas?

Intepenindu-se, se întoarse şi îl găsi pe Dunsparrow stând lângă el. '

In al treilea rând, spuse el cu un mormăit acru de salut. — Mă gândeam, uh, la sângele şi moartea care va urma.

— Leoman spune că eşti cel mai rezonabil dintre toţi. Acum îmi este teamă să cunosc mai strâns ceilalţi ofiţeri ai săi.

— Ţi-e teamă de asediul care va veni?

'Bineînteles ca da. Ştiu de ce sunt capabile armatele imperiale. Se spune că printre ei se află un înalt Mag, iar aceasta este cea mai tulburătoare veste dintre toate.

— Femeia care le comandă este simplă la minte, spuse Corabb. — Fără imaginaţie, sau nimic pe care să-l arate.

— Şi acesta este punctul meu de vedere în această problemă, Corabb Bhilan Thenu'alas.

S-a încruntat. 'Ce vrei să spui?'

„Nu a avut nevoie, până acum, să-şi arate amploarea imaginaţiei.

Până acum, i-a fost uşor. Mai mult decât să mărşăluiască leghe nesfârşite în praful lui Leoman.

Suntem potrivirea ei şi mai bine", a spus Corabb, îndreptându-se, piept umflat. „Săbiile şi suliţele noastre şi- au scos deja sângele urât de Malazan şi o vor face din nou. Mai mult, mult mai mult.

— Sângele ăsta, spuse ea după o clipă, este la fel de roşu ca al tau, războinică.

'Este? Mi se pare, continuă el, uitându-se încă o dată la oraş, că trădarea este o pată întunecată pentru el, că să-l răsucească atât de uşor pe unul dintre ei pentru a schimba părţile.

— La fel ca, de exemplu, Lamele Roşii?

— Proşti corupţi!

'Desigur. Totuşi... S-au născut şapte oraşe, da?

— Şi-au tăiat propriile rădăcini şi acum curg pe valul Malazan.

— Frumoasă imagine, Corabb. Te împiedici des de acestea, nu-i aşa?

— Ai fi uimită de lucrurile de care mă pot împiedica, femeie. Şi vă spun asta, îl păzesc pe

spatele lui Leoman, asa cum am făcut întotdeauna. Nimic nu a schimbat asta. Nu tu si... ta...

— Farmece?

— Wiles. Te-am marcat, al treilea, şi cel mai bine să fii atent la asta.

— Leoman a făcut bine să aibă un prieten atât de loial.

„El va conduce Apocalipsa..."

— O, va face asta.

căci nimeni, în afară de El, nu este egal cu aşa ceva. Y'Ghatan va fi un nume de blestem în Imperiul Malazan pentru totdeauna...

— Este deja.

— Da, ei bine, va fi mai mult.

„Ce este cu acest oraş, mă întreb, care a băgat atât de adânc un cuţit în imperiu? De ce a acţionat Gheara aici împotriva lui'Dassem Ultor? De ce nu altundeva? Undeva mai puţin public, mai puţin riscant? Da, l-au făcut să pară un accident de luptă, dar nimeni nu a fost păcălit.

Recunosc o fascinaţie pentru acest oraş, într-adevăr, este ceea ce m-a adus^aici, în primul rând.

— Esti un haiduc. împărăteasa are un preţ pe capul tău.

'Ea face? Sau doar ghiciţi?

— Sunt sigur de asta. Lupţi împotriva propriului popor.

— Poporul meu. Cine sunt ei, Corabb Bhilan Thenu'alas? Imperiul Malazan a devorat multe popoare, la fel cum le-a făcut pe cele din şapte oraşe. Acum că rebeliunea s-a terminat, rudele tale sunt acum Malazan? Nu, acest gând este de neînţeles pentru tine, nu-i aşa? M- am născut pe Quon Tali, dar Imperiul Malazan s-a născut pe Insula Malaz. Şi poporul meu a fost cucerit, la fel ca ai tăi.

Corabb nu spuse nimic, prea confuză de cuvintele ei. Malazanii au fost...

Malazans, la naiba. Toate de un fel, indiferent de nuanţa pielii lor, de înclinarea ochilor lor, indiferent de toate'variaţiile din acel imperiu Hoodblessed. Malazani! — Nu vei primi nicio simpatie de la mine, al treilea.

— Nu am cerut-o.

'Bun.'

— Acum, vrei să ne însoţeşti?

Ne? Corabb se întoarse încet. Leoman stătea la câţiva paşi în spatele lor, cu braţele încrucişate, rezemat de masa cu hărţi. în ochii lui o expresie vicleană, amuzată.

— Mergem în oraş, spuse Leoman. — Vreau să vizitez un anumit templu.

Corabb se înclină. — Te voi însoţi, cu sabia pregătită, conducător de război.

Sprâncenele lui Leoman se ridicară fracţionar. — Lider de război. Nu există un sfârşit de titluri pe care mi le vei acorda, Corabb?

— Nici unul, Mâna Apocalipsei.

A tresărit la acel onorific, apoi s-a întors. O jumătate de duzină de ofiţeri aşteptau la un capăUal mesei lungi, iar acestor războinici, 'Leoman le spuse: „începeţi evacuarea. Şi fără violenţă nejustificată! Ucideţi fiecare jefuitor pe care îl prindeţi, desigur, dar în linişte. Asigurarea protecţiei familiilor şi a bunurilor acestora, inclusiv a animalelor-[1]

Unul dintre războinici a început. — Dar comandante, vom avea nevoie de...

— Nu, nu vom face. Avem tot ce ne trebuie. în plus, acele animale sunt singura bogăţie pe care majoritatea refugiaţilor vor trebui să o ia cu ele. Vreau escorte pe drumul'de vest. Aruncă o privire spre Dunsparrow. — S-au întors mesagerii de la Lothal?

— Da, cu salutări încântate de la Falah'd.

— încântat că nu merg în oraşul lui, vrei să spui.

Dunsparrow ridică din umeri.'

— Si aşa că trimite trupe pentru a gestiona drumul?

— £l este, Leoman.

Ah! Ea este deja dincolo de titluri! Corabb se strădui să-si păstreze mârâitul din voce. — El este conducătorul războiului pentru tine, al treilea. Sau comandant, sau Falah'd...

— Destul, spuse Leoman. „Sunt destul de mulţumit de propriul meu nume pentru a-l auzi folosit. De acum înainte, prietene Corabb, ne vom renunţa la titluri când sunt prezenţi doar ofiţerii.

După cum credeam, corupţia a început. Se uită cu privirea la Dunsparrow, dar ea nu-i dădea nicio

atenţie, ochii ei s-au aşezat posesiv pe Leoman of the Flaîls. Privirea lui Corabb se îngustă. Leoman cel căzut.

HdKHaK

Nicio pistă, alee sau stradă din Y'Ghatan nu alerga drept mai mult de treizeci de paşi. Aşezat pe fundaţii succesive, ridicându-se, probabil, de la primul oraş fortăreaţă învăluit în labirint, construit aici în urmă cu zece mii de ani sau mai mult, modelul semăna cu o movilă de termite cu fiecare pasaj răsucit expus la cer, deşi în multe cazuri acel cer. nu era mai mult decât o fantă, mâi puţin de un braţ lat, deasupra capului.

A privi Y'Ghatan şi a rătăci pe coridoarele sale, însemna să păşim în antichitate. Oraşele, îi spusese odată Leoman lui Corabb, nu s-au născut din comoditate, nici din domnie, nici din pieţe şi din negustorii lor balboroşi.

Născut' nici măcar din recoltă şi surplus. Nu, a spus Leoman, oraşele s-au născut din nevoia de protecţie. Cetăţi, asta şi nimic'mai mult, şi tot ce a urmat a făcut exact asta: urmăreşte. Şi astfel, oraşele au fost mereu zidite şi, într- adevăr, zidurile au fost adesea tot ce a rămas din cele mai vechi.

Şi de aceea, explicase Leoman, un oraş s-ar construi întotdeauna pe oasele strămoşilor săi, pentru că aceasta îi ridica şi mai sus zidurile si făcea din loc o protecţie mai formidabilă. Triburile rădăcinoase, spusese el râzând, au forţat naşterea oraşelor, chiar a oraşelor capabile să le sfideze si,' în cele din urmă, să le cucerească.

Astfel a apărut civilizaţia din sălbăticie.

Foarte bine, gândi Corabb în timp ce mergeau spre inima acestui oraş, si poate chiar adevarat, dar deja tânjea după ţinuturile deschise ale Odhanilor, vântul dulce şi şoapt al deşertului, căldura însufleţitoare care putea' coace creierul unui om în cască până când a visat delirios că este urmărit de turme de mătuşi grase şi bunici piele cărora le plăcea să ciupească obrajii.'

Corabb clătină din cap pentru a risipi amintirea şi toate terorile care îi însoţesc. Merse în stânga lui Leoman, cu stăpânul tras şi cu' o încruntătură de beligeranţă gata pentru orice cetăţean cu aspect suspicios. Al' treilea Dunsparrow era în dreapta lui Leoman, cele două braţe periând din când în când şi schimbând cuvinte blânde, probabil sumbre de romantism, pe care Corabb era mulţumit că nu le putea auzi. Asta, sau vorbeau despre modalităţi de a-l scăpa.

— Oponn trage-mă, împinge-o, spuse el pe sub răsuflarea.

Capul lui Leoman se întoarse. — Ai spus ceva, Corabb?

— Am blestemat această blestemată de potecă, Răzbunătoare.

— Aproape am ajuns, spuse Leoman, neobişnuit de grijuliu, ceea ce nu a făcut decât să adâncească starea de spirit urâtă a lui Corabb. — Dunsparrow şi cu mine discutam ce să facem cu preoţia.

'Unde eşti acum? Este frumos. Ce vrei să spui, ce să faci cu ei?

„Ei se opun ideii de a pleca".

'Nu sunt surprins.'

— Nici eu, dar ei vor pleca.

„Toată bogăţia este , a spus Corabb. „Şi raclele, icoanele şi pivniţele lor – se tem că vor fi puşi pe drumuri, violaţi şi jefuiţi şi părul nu le va fi tuns".

Atât Leoman, cât şi Dunsparrow se uitară la el cu expresii ciudate.

— Corabb, spuse Leoman, cred că cel mai bine ar fi să- ţi îndepărtezi acea nouă cârmă grozavă.

— Da, a adăugat Dunsparrow. „Sunt şuvoiuri de sudoare care ţi se revarsă pe faţă."

— Sunt bine, spuse Corabb mârâind. — Aceasta a fost cârma Campionului. Dar Leoman nu a acceptat-o. El ar fi trebuit sa. De fapt, o port doar pentru el. La momentul potrivit, el va descoperi nevoia să mi-l smulgă din cap şi să o îmbrace el însuşi, iar lumea se va îndrepta încă o dată, fie ca toţi zeii galbeni şi albaştri să fie lăudaţi.

„Corabb-"

— Sunt bine, deşi ar fi bine să facem ceva cu

toate acele bătrâne care ne urmăresc. Mă voi scuipa pe propria mea sabie înainte să-i las să mă prindă. Ooh ce băieţel drăguţ! Destul de asta, zic eu.

— Dă-mi cârma aia, spuse Leoman.

— E timpul să-ţi recunoşti destinul, Adjunct Slayer.

Capul lui Corabb bătea cu putere când au ajuns la Templul din Scalissara. Leoman alesese să nu poarte marea cârmă, chiar şi cu căptuşeala matlasată umeda îndepărtată – fără de care ar fi fost în orice caz prea slăbită. Măcar bătrânele dispăruseră; de fapt, traseul pe care îl luaseră era aproape pustiu, deşi auzeau zgomotele haotice ale

mulţimilor de pe arterele principale, alungaţi din oraş, pe drumul de vest care ducea la Lothal pe coastă.

Panica călărea curenţii înăbuşitori, dar era clar că majoritatea celor patru mii de soldaţi aflaţi acum sub comanda lui Leoman erau în stradă, menţinând ordinea.

Şapte temple mai mici, fiecare dedicat uneia dintre cele Şapte Sfinte, înconjurau edificiul octogonal sfinţit acum în numele Reginei Viselor. Abordarea formală a fost în spirală, trecând prm aceste structuri mai mici cu cupolă. Zidurile compuse de flancare fuseseră degradate de două ori, mai întâi prin rededicarea zeilor Malazan la scurt timp după cucerire; apoi din nou odată cu rebeliunea, când templele şi noile lor preoţii străine au fost atacate, sanctuarele s-a'u despărţit şi sute au fost măcelărite. Frizele şi metopele, cariatidele şi panourile erau toate distruse acum, panteoane întregi spurcate şi făcute de neînţeles.

Totul, adică, m afara de templul Reginei Viselor, fortificaţiile ^sale impresionante făcându-l practic inexpugnabil. în orice caz, existau mistere în jurul reginei, ştia Corabb şi, în general, se credea că cultul ei nu îşi are originea în Imperiul Malazan. Zeiţa Divinaţiilor a aruncat o mie de reflecţii asupra a o mie de popoare şi nicio civilizaţie nu ar putea să o pretindă ca fiind exclusiv a ei. Aşa că/ după ce au bătut în zadar zidurile templului timp de şase zile, rebelii au ajuns la concluzia că, până la urmă, Regina nu le este duşmanul şi apoi au îăsat-o în pace. Dorinţă şi necesitate, spusese Leoman, râzând, auzind povestea.'

Cu toate acestea, în ceea ce îl privea pe Corabb, zeiţa era... străină.

„Ce treabă avem", a întrebat Corabb, „să vizităm acest templu?"

Leoman a răspuns cu o întrebare a lui: „îţi aminteşti, vechi prietene, jurământul tău de a mă urma, indiferent de ce aparent nebunie aş face?"

— Da, conducător de război.

— Ei bine, Corabb Bhilan Thenu'alas, te vei fi pus la încercare în acea promisiune. Căci intenţionez să vorbesc cu Regina Viselor.

[1] Marea preoteasă-[1] HdKHa K

— Nu, Corabb, spuse Leoman, cu însăşi zeiţa.

— Este un lucru dificil să ucizi dragoni.

Sângele de culoarea zorilor falşi continua să se răspândească pe pavajele cu catarame. Mappo şi Icarium au rămas în afara lor, pentru că nu ar fi făcut să ia contact cu acea promisiune întunecată. Jhag era aşezat pe un bloc de piatra care ar fi fost odată un altar, dar care fusese împms de peretele din stânga intrării. Capul războinicului era în mâinile lui şi nu spusese nimic de ceva vreme.

Mappo şi-a alternat atenţia între prietenul său şi enormul cadavru draconean care se ridica deasupra lor. Ambele scene l-au lăsat tulburat.

Era mult demn de întristare în această cavernă, în teribila crimă rituală care avusese loc aici şi în torentul plin de amintiri dezlănţuite în Icarium la descoperirea sa.

— Acest lucru nu lasă altceva decât pe Osserc, spuse Mappo. — Şi dacă va cădea, Warrenul din Sere nu va poseda niciun conducător. Cred, Icarium, că încep să văd un model.

— Desacralizare, spuse Jhag în şoaptă, fără să ridice privirea.

„Panteonul devine vulnerabil. Fener, atras în această lume, iar acum Ossserc – însăşi sursa puterii sale sub asalt. Câţi alţi zei şi zeiţe sunt sub asediu, mă întreb? Am fost departe de lucruri prea mult timp, prietene.

— Pleacă, Mappo? Nu există nicio plecare.

Trell a studiat din nou dragonul mort. — Poate că ai dreptate.

Cine ar fi putut reuşi aşa ceva? În interiorul drauonului se află inima warrenului însuşi, baza sa de putere. Totuşi... cineva a învins-o pe Sorrit, a împins-o în pământ, în această cavernă dintr-un foraj al cerului şi a dus-o la Blackwood – cu cât timp în urmă crezi? Nu i-airi fi simţit moartea? Fără a primi niciun răspuns de la Icarium, Mappo s-a apropiat mai mult de bazinul de sânge şi a privit în sus, concentrându-se asupra acelui vârf masiv de fier, stricat de rugină. — Nu, murmură el după o clipă, asta nu este rugină. Otataral. Era legată de otataral. Totuşi, ea era Bătrâna – ar fi trebuit să fie capabilă să învingă acea entropie dornică. Nu inteleg asta...[1]

— Vechi şi nou, spuse Icarium, tonul lui

răsucind cuvintele într-un blestem.

Se ridică brusc, cu e^mresia devastată şi cu ochii duri. — Vorbeşte-mi, Mappo. Spune-mi ce ştii despre sângele vărsat.

S-a întors. 'Icarium-[1]

— Mappo, spune-mi.

Privind aşezându-se pe piscina acvamarin, Trell tăcea în timp ce emoţiile se războiau în el. Apoi a oftat. „Cine şi-a înfipt primul mâinile în acest râu căzut?”Cine a băut adânc şi aşa a fost transformat şi ce efect a avut acel vârf otataral asupra acelei transformări? Icarium, acest sânge este murdar...

— Mappo.

'Foarte bine. Tot sângele vărsat, prietene, deţine putere. Fiarele, oamenii, cea mai mică pasăre, sângele este forţa vitală, propriul curent al sufletului. In ea este închis timpul vieţii, de la început până la sfârşit.

Este cea mai sacră forţă din existenţă. Ucigaşii cu sângele victimelor le pătează mâinile se hrănesc din acea forţa, indiferent dacă aleg sau nu. Mulţi sunt bolnavi, alţii găsesc o nouă foame în ei înşişi şi devin astfel sclavi violenţei uciderii. Riscul este următorul: sângele şi puterea lui sunt contaminate de lucruri precum frica şi durerea. Pârâul, simţind propria dispariţie, devine stresat, iar şocul este ca o otravă.

— Dar destinul? întrebă Icarium cu o voce grea.

Mappo tresări, cu ochii încă în piscină. — Da, şopti el,
ai tăiat chiar la inima problemei. Ce ia cineva asupra sa când un astfel de sânge este absorbit, atras în propriul suflet? Trebuie să le fie adusă la rândul ei moartea violentă? Există vreo lege generală, care încearcă vreodată să repare dezechilibrul? Dacă sângele ne hrăneşte, ce îl hrăneşte la rândul său şi este legat de reguli imuabile sau este la fel de capricios ca şi noi? Suntem singurele creaturi de pe acest pământ libere să abuzeze de bunurile noastre?

— K'Chain Che'Malle nu l-a ucis pe Sorrit, spuse Icarium. — Nu ştiau nimic despre asta.

„Totuşi, această creatură de aici a fost îngheţată, aşa că trebuie să fi fost cuprinsă în ritualul Jaghut-ului lui Omtose Phellack – cum a putut K'Chain Che'

Malle nu a ştiut de asta? Trebuie să fie, chiar dacă ei înşişi nu l-au ucis pe Sorrit.

— Nu, sunt nevinovaţi, Mappo. Sunt sigur de asta.

'Atunci cum?'

— Crucifixul, este Blackwpod. Din tărâmul Tiste Edur. Din Tărâmul Umbrei, Mappo. În acel tărâm, după cum ştiţi, lucrurile pot fi în două locuri deodată sau pot începe într- unul, dar se pot manifesta în cele din urmă în altul. Umbra rătăceşte şi nu respectă graniţe.

— Ah, atunci... asta... a fost prins aici, extras din Shadow...

„Prins de magia de gheată a Jaghut-ului – totuşi sângele vărsat şi, probabil, otatăralul, s-au dovedit prea înverşunaţi pentru' Omtose Phellack, spulberând astfel vraja lui Jaghut."

— Sorrit a fost ucis în Tărâmul Umbrei. Da. Acum modelul, Icarium, devine mult mai clar.

Icarium a fixat pe Trell cu ochi strălucitori, febrile. 'Este? Ai da vina pe Tiste Edur?

— Cine altcineva deţine o asemenea comandă asupra Shadow? Nu pretendentul Malazan care acum stă pe tron!

Războinicul Jhag nu spuse nimic. Merse de-a lungul marginii piscinei, cu capul în Jos, de parcă ar fi căutat semne de pe podeaua lovită. — Il cunosc pe acest Jaghut.

îi recunosc munca. Nepăsarea în dezlănţuirea lui Omtose Phellack. Era... tulburată. Nerăbdători,' supăraţi, obosiţi de căile nesfârşite pe care K'Chain Che'Malle le-au folosit în eforturile lor de a invada, de a întemeia colonii pe fiecare continent. Nu i-a păsat nimic de războiul civil care a afectat K'Chain Che'Malle. Aceşti Cozi Scurte îşi fugeau rudele, căutând un refugiu. Ma îndoiesc că sa obosit să pună întrebări.

— Crezi, a întrebat Mappo, că ştie ce s-a întâmplat aici?

— Nu, altfel s-ar fi întors. S-ar putea să fie moartă. Atâţia sunt...'

O, Icarium, dacă ţi-ar fi pierdut astfel de cunoştinţe.

Jhag-ul se opri' şi se întoarse pe jumătate.' 'Sunt blestemat. Acesta este secretul pe care mi l-ai

ascuns vreodată, nu-i aşa? Există... amintiri. Fragmente.'

A ridicat o mână de parcă ar fi vrut să-şi perie sprânceana, apoi a lăsat-o să cadă. „Simt...' lucruri groaznice..."

'Da. Dar nu-ţi aparţin, Icarium. Nu pentru prietenul care^ stă în faţa mea acum.

încruntarea din ce în ce mai adâncă a lui Icarium sfâşie inima lui Mappo, dar el nu şi-a întors privirea, nu şi-a abandonat prietenul în acest moment chinuit.

— Tu, a spus Icarium, eşti protectorul meu, dar această protecţie nu este aşa cum pare. Eşti alături de mine, Mappo, pentru a proteja lumea. De la mine.'

— Nu este atat de simplu.

'Nu-i aşa?'

'Nu. Sunt aici pentru a-l proteja pe prietenul pe care îl privesc acum, de... celălalt Icarium...

— Trebuie să se termine, Mappo.

'Nu.[1]

Icarium s-a confruntat din nou cu dragonul. — Gheaţă, spuse el murmurând. — Omtose Phellack. Se întoarse spre Mappo. — Vom pleca de aici acum. Călătorim la Jnag Odnan. Trebuie să caut rude din sângele meu. Jaghut.

Să ceară închisoare. Gheaţă veşnică, pecetluindu-te de toată viaţa. Dar nu vor avea încredere în asta. Nu, vor căuta să te omoare. Lasă-l pe Hood să se ocupe de tine. Şi de data aceasta, vor avea dreptate. Căci inimile lor nu se tem de judecată, iar sângele lor... sângele lor este rece ca gheaţa.

Şaisprezece tumule fuseseră ridicate la o jumătate de leghe la sud de Y'Ghatan, fiecare cu o sută de paşi lungime, treizeci lăţime şi trei înălţimi de oameni.

Blocuri de calcar taiate brut şi coloane interioare pentru a susţine acoperişurile curbate, şaisprezece

locuinţe veşnic întunecate, adăpostul oaselor Malazan. Tranşeele proaspăt tăiate, căptuşite cu piatră, ajungeau la ei din oraşul îndepărtat, purtând apele uzate ale lui Y'Ghatan în fluxuri turgente, pline de muşte.

Sentimentele, reflectă acru Pumnul Keneb, nu puteau fi clarificate.

Ignorând duhoarea cât a putut de bine, Keneb şi-a călăuzit calul spre tumula centrală, care fusese odată depăşită de un monument de piatră în cinstea celor căzuţi ai imperiului. Statuia fusese răsturnată, lăsând doar piedestalul lat. Pe ea stăteau acum doi bărbaţi şi doi câini, toţi îndreptaţi spre pereţii denivelaţi şi văruiţi ai lui Y'Ghatan.

Tumul lui Dassem Ultor şi Prima sa sabie, care nu-l ţinea pe Dassem şi nici pe niciunul din paznicii lui care căzuse în afara oraşului cu mulţi ani în urmă. Majoritatea soldaţilor ştiau adevărul. Luptătorii mortali, legendari ai Primei Spade fuseseră îngropaţi în morminte nemarcate, pentru a-i feri de profanare, iar mormântul lui Dassem se credea că se afla undeva în afara Unta, pe Quon Tali.

Probabil gol.

Câinele de vite, Bent, îşi înclină capul uriaş pentru a-1

grivi pe Keneb împingându-şi calul în sus pe panta abruptă, ►chi cu ramă roşie, întinşi într-un cuib de cicatrici, o privire care l-a înfrigurat pe Malazan, amintindu-i încă o dată că nu şi-a imaginat propria familiaritate cu acea fiară. Ar fi trebuit să moară cu Coltaine. Animalul arăta ca şi cum a fost împletit din părţi disparate, neidentificabile, aproximând doar forma unui câme. Muşchi ai umerilor cocoşaţi, neuniformi, gâtul rotund şi gros ca coapsa unui bărbat' matur, coapsele deformate, tricotate în muşchi, pieptul adânc ca al unui leu din deşert. Sub ochii goali, creatura era toată falca, peste tot, botul nealiniat, cei trei canini rămaşi vizibili chiar şi atunci când gura feroce a lui Bent era închisă, pentru că cea mai mare parte a pielii care le acoperea fusese ruptă la cădere şi nimic nu o înlocuise. O ureche tunsă, cealaltă s-a vindecat plat si în lateral.

Moţul care era tot ce mai rămăsese din coada lui

Bent nu s-a clătinat când Keneb descălecă. Dacă ar fi făcut-o, Keneb a permis posibilitatea ca ar fi fost şocat de moarte.

Roach, câinele Hengese, uriaş, asemănător şobolanului, s-a ridicat la trap pentru a adulmeca cizma stângă a lui Keneb, ^după care s-a ghemuit ca o doamnă şi a urinat pe piele. înjurând, Malazanul s-a îndepărtat, 'înclinând un picior pentru o lovitură sălbatică, apoi oprind mişcarea la un mârâit adânc al lui Bent.

Liderul de război Gali a râs. — Roach, dar pretinde acest morman de pietre, Pumn. Hood ştie, nu e nimeni dedesubt care să se jignească.

— Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru pentru celelalte tumule, spuse Keneb, scoţându-şi mănuşile de călărie.

— Ah, dar acea insultă este de la picioarele cetăţenilor din Y'Ghatan.

— Atunci, Roach ar fi trebuit să arate mai multă răbdare, conducător de război.

— Ia-ne, omule, e un câine blestemat. în plus, crezi că va rămâne fără pipi în curând?

Dacă as fi avut drumul meu, ar fi rămas fără mult mai multe. — Nu probabil, îţi voi acorda. Acel şobolan are mai multe fluide maligne în el decât un taur bhederin turbat.

'Dieta slaba.[1]

Keneb sa adresat celuilalt bărbat: — Pumnul Temui, Adjunctul doreşte să ştie dacă cercetaşii tăi Wickan au călărit prin oraş.

Tânărul războinic nu mai era un copil. Creştese lăţimea la două mâini de la Aren. Slab, cu faţa de şoim, cu'mult prea multe pierderi acumulate în ochii lui negri. Războinicii din clanul Crow, care îi dispăruseră atât de mult comanda lui la Aren, au tăcut în aceste zile. Privind fixat pe Y'Ghatan, nu a dat nicio indicaţie că ar fi auzit cuvintele lui Keneb.

Din ce în ce mai mult ca Coltaine cu fiecare zi care trece, spune Gali. Keneb ştia destule să aştepte.

Gali şi-a dres glasul. — Drumul de vest dă semne ale unui exod, cu o zi sau două înainte de a ajunge noi. O jumătate de duzină de bătrâni călăreţi Crow au cerut să urmărească şi să distrugă refugiaţii care fugeau.

— Şi unde sunt ei acum? întrebă Keneb.

— Păzesc trenul de bagaje, hah!

vorbi Temui. — Informaţi Adjunctul că toate porţile sunt sigilate. Un şanţ a fost săpat la baza telului, tăind drumurile cu rampe din toate părţile, până la o adâncime de aproape un bărbat. Cu toate acestea, acest şanţ nu are decât doi paşi lăţime – în mod clar inamicul a rămas fără timp.

Ramas fara timp. Keneb se întrebă de asta. Cu muncitorii presaţi, Leoman ar fi putut să aibă o barieră mult mai largă excavată în intervalul de o singură zi. 'Foarte bine. Cercetaşii tăi au raportat vreo armă mare montată pe pereţi sau pe acoperişurile turnurilor de colţ?

— Baliste construite ele Malazan, o duzină chiar, răspunse Temui, se găseau cam la intervale egale. Niciun semn de concentrare.

— Ei bine, spuse Keneb cu un mormăit, este o prostie să presupunem că Leoman ar da la iveală punctele sale slabe. Şi zidurile aceia erau echipate?

— Da, mulţimi, toate strigând batjocuri la adresa războinicilor mei.

— Şi arătându-şi spatele goale, a adăugat Gali, întorcându-se să scuipe.

Roach trecu la trap pentru a adulmeca flegma strălucitoare, apoi o linsă.

Cu greaţă, Keneb îşi întoarse privirea, slăbind barbia cârmei.

Pumnul Temui, ai judecat cea mai sigură abordare a noastră?

Temui aruncă o privire, fără expresie. 'Eu am.'

'Şi?'

— Şi ce, Pumn? Adjunctului nu îi pasă nimic de opiniile noastre.

— Poate că nu, dar aş vrea să vă aud gândurile în orice
caz.

— Ignoră porţile. Foloseşte muniţia Moranth şi trage direct printr-un zid la jumătatea distanţei dintre turn şi poartă. Orice parte va face. Două părţi ar ÎL şi mai bune.

— Şi cum vor supravieţui săpătorii la câmparea la baza unui zid?

— Atacăm noaptea.

— Este un lucru riscant de făcut.

Temui se încruntă şi nu spuse nimic.

Gali se întoarse s'ă-l privească pe Keneb, cu faţa lui gravată de lacrimi uşor neîncrezătoare.

— începem un asediu, omule, nu un blestemat de dans al muştei.

'Ştiu. Dar Leoman trebuie să aibă magi, iar noaptea nu- i va ascunde pe săpători.

— Pot fi contracarate, a replicat Gali. — Pentru asta sunt magii noştri.

Dar ne pierdem respiraţia cu astfel de lucruri. Adjunctul va face ce vrea ea.

Keneb se îndreptă spre dreapta şi studie vasta tabără a Armatei a Paisprezecea, pregătita pentru a evita o ieşire, în caziil în care Leoman s-ar dovedi atât de prost.

învestitura ar fi un exerciţiu atent, măsurat, desfăşurat pe parcursul a două-trei zile. 'Gama balistei Malazan de pe pereţi era binecunoscută, aşa că nu aveau să fie surprize acolo. Chiar şi aşa, încercuirea le-ar întinde liniile îngrozitor de subţiri. Ar avea nevoie de amplasamente avansate pentru a supraveghea porţile, iar Wickanii şi Seti ai lui Temui, precum şi războinicii cai Khundryl ai lui Gali, împărţiţi în companii şi poziţionaţi să răspundă în cazul în care Leoman îi surprinde.

Pumnul clătina din cap. — Asta nu înţeleg. Flota amiralului Nok navighează chiar acum spre Lothal cu cinci mii de puşcaşi la bord, iar odată ce Dujek forţează ultimul oraş să capituleze, va începe un marş rapid pentru a ni se alătura. Leoman trebuie să ştie că'poziţia lui este fără speranţă. El nu poate câştiga,'chiar dacă ne va ataca. Vom putea în continuare să ţinem acest laţ înnodat strâns în jurul lui Y'Ghatan, în timp ce aşteptăm întăriri. El a terminat. Deci, de ce continuă să reziste?

— Da, spuse Gali. — Ar fi trebuit să continue să călărească spre vest, în odhan. Nu l-am fi prins niciodată acolo şi ar putea începe să reconstruiască, atrăgând războinici către cauza lui.

Keneb aruncă o privire. — Deci, conducător de război, eşti la fel de nervos ca şi mine în privinţa asta.

— El vrea să ne sângereze, Keneb. înainte să cadă, vrea să ne sângereze.

Un gest dur. — Mai multe tumule pentru a suna

acest oraş blestemat. Şi va muri luptând şi astfel va deveni încă un martir.

— Deci, uciderea Malazanilor este un motiv suficient pentru a lupta. Ce am făcut ca să merităm asta?

— Mândria rănită, spuse Temui. „Un lucru este să suferi înfrângere pe un câmp de luptă, alta este să fii zdrobit când inamicul tău nu are nevoie nici măcar să scoată o sabie."

— Umilit în Raraku, spuse Gali, dând din cap. „Cancerul în creştere în sufletele lor. Acest lucru nu poate fi cioplit. Malazanii trebuie făcuţi să cunoască durerea.

— E ridicol, spuse Keneb. — Nu era suficientă glorie Lanţul de Câini pentru nenorociţi?

— Prima victimă dintre ' învinşi este rechemarea propriei liste de crime, Fist, spuse Temui.

Keneb îl studie pe tânăr. Grub, cel găsit, era adesea în compania lui Temui şi, printre multitudinea dezordonată de observaţii ciudate a' băieţelului ciudat, Grub făcuse aluzii despre glorie, sau poate infamie, legată de viitorul lui Temui. Desigur, acel viitor ar putea fi mâine. În plus, Grub s-ar putea sa nu fie mai mult decât un deştept de mintea... bine, nu cred asta – pare să ştie prea multe. Dacă doar jumătate din lucrurile pe care le-a spus ar avea vreun sens... Ei bine, în orice caz, Temui a reuşit totuşi să-l sperie pe Keneb cu declaraţii mai potrivite pentru vreun militant veteran.

— Foarte bine, Pumnul Temui. Ce ai face, ai fi în locul lui Leoman?

Tăcere, apoi o privire rapidă la Keneb, ceva asemănător cu surpriza în trăsăturile unghiulare ale lui Temui. O clipă mai târziu, masca inexpresiva a revenit, iar el a ridicat din umeri.

— Coltaine umblă în umbra ta, Temui, spuse Gali, trecându-şi degetele pe^ propria faţă de parca ar imita lacrimile tatuate acolo. „II văd, iar şi iar..."

— Nu, Gali. Ti-am mai spus. Nu vezi altceva decât căile Wickanilor; totul nu este decât imaginaţia ta. Coltaine m-a trimis departe; nu la mine se va întoarce'.

încă te bântuie, Temui. Coltaine te-a trimis cu

Duiker ca să te țină în viață, nu să te pedepsească sau să te facă de rușine. f)e ce nu accepți asta? — Am văzut o mulţime de Wi'ckan, spuse Gali cu un mârâit.

Aceasta avea sunetul unui argument vechi. Oftând, Keneb se apropie de calul său. — Ultimele cuvinte pentru Adjunct? Oricare dintre voi? Nu? Foarte bine.[1] Se ridică în șa și strânse hățurile.

Câinele de vite Bent îl privea cu ochii săi morţi, de culoarea nisipului.

In apropiere, Roach găsise un os și zăcea întins pe burtă, cu picioarele desfăcute, în Timp ce roadea concentrarea fără minte unică pentru câini.

La jumătatea pantei, Keneb și-a dat seama de unde probabil venise acel os. O lovitură/ în regulă, destul de tare pentru a-l trimite pe şobolanul ăla direct prin Poarta lui Hood.

Caporalul Deadsmell, Throatslitter şi Widdershins stăteau în jurul unui joc de Troughs, pietre negre care săreau pe cârmă și se rostogoleau în cupe, în timp ce Bottle se îndreptă.

— Unde este sergentul tău? el a intrebat.

Deadsmell arunca privirea în sus, apoi înapoi în jos. —
Amestecând vopsea.

'A picta? Ce fel de vopsea?

— Este ceea ce face Dai Honese, spuse Widdershins, vopsea^pentru mască de moarte.

— înainte de un asediu?

Throatslitter șuieră – ce a Trecut drept râs, presupunea Bottle – și a spus/„Auzi asta? înainte de un asediu. E Toarte drăguț, foarte drăguț, Bottle.

— Este o mască de moarte, idiotule, îi spuse Widdershins lui Bottle. — îl pictează când crede că e pe cale să moară.

— O atitudine grozavă pentru un sergent, spuse Bottle,
Privind în jur. Ceilalţi doi soldaţi ai echipei a IX-a,

Galt şi obe, se certau ce 'să pună într-o oală cu apă clocotită. Amândoi ţineau pumni de ierburi şi, în timp ce fiecare întinse mâna pentru a arunca ierburile în celălalt soldat, a împins acea mână şi a căutat să o arunce pe a lui. Din nou şi din nou, peste apa clocotită. Nici unul nu a vorbit. — în regulă, unde îşi găseşte Balm vopseaua?

— Există' un cimitir local la nord de drum, spuse Deadsmell. — Bănuiesc că poate acolo.

— Dacă nu-l găsesc, spuse Bottle, căpitanul vrea o întâlnire cu toţi sergenţii din compania ei. Amurg.[1]

— Stala de oi din spatele fermei la sud de drum, cea cu acoperişul prăbuşit.

Lângă vatră, oala se uscate, iar Galt şi Lobe se certau pentru ulcioarele cu apă.

Bottle a trecut la următoarea tabără. L-a găsit pe sergent Moak întins, cu spatele sprijinit pe o grămadă de aşternuturi. Falari, cu părul aramiu şi cu barbă, îşi strângea dinţii prea mari cu o coloană de peşte. Soldaţii fui nu erau la vedere.

'Sergent. Căpitanul Faradan Sort a convocat o întâlnire...

'Am auzit. Nu sunt surd.

— Unde este echipa ta?

— Am ghemuit.

'Toti?'

— Am gătit aseară. Au stomacurile slabe, asta-i tot. A eructat, iar o clipă mai târziu, Bottle simţi un miros de ceva asemănător cu intestinele de peşte putrezite.

— Ia-mă! Unde ai găsit unde să prinzi peşti pe acest traseu?

— Nu. Am adus-o cu mine. Era un pic cam mare, e adevărat, dar nimic pe care un soldat adevărat nu ar putea face faţă. Sunt nişte zgârieturi în oală – vrei ceva?

'Nu.'

— Nu e de mirare că Adjunctul are necazuri, cu o întreagă armata blestemată de laşi sâcâitori.

Bottle a trecut pe lângă pentru a merge mai departe.

— Hei, a strigat Moak, spune-i lui Fid că pariul este încă deschis în ceea ce mă priveşte.

— Ce pariu?

— între el şi mine şi asta e tot ce trebuie să ştii.

'Amenda.'

L-a găsit pe sergent Mosel şi echipa sa demontând un vagon stricat în şanţ. Strânseseră lemnele, iar Flashwit şi Mayfly erau cuie,' ştifturi şi accesorii din scândurile uzate, în timp ce Taffo şi Uru Hela se luptau cu o osie sub privirea atenta a sergentului.

Mosel aruncă o privire. — Sticlă, nu-i asa? Echipa a patra, a lui Fid, nu? Dacă îl cauţi pe Neffarias Bredd, tocmai l-ai ratat. Un om uriaş, trebuie să aibă sânge Fenn în el.

— Nu, nu am fost, sergent. L-ai văzut pe Bredd?

— Ei bine, nu eu, tocmai m-am întors, dar Flashwit...

La pomenirea numelui ei, femeia corpuloasă ridică
privirea. 'Da. Am auzit că era pe aici. Hei, Mayfly, cine s-a spus că a venit?

'OMS?'

— Neffarias Bredd, vacă grasă, despre cine altcineva am mai vorbi?

— Nu ştiu cine a spus ce. Ascultam doar pe jumătate, oricum. Cred că a fost Smiles, a fost Smiles? Ar n putut fi. Oricum, aş vrea să mă rostogolesc în pături cu omul acela...

„Smiles nu este un bărbat..."

— Nu ea. Bredd, vreau să spun.

Bottle a întrebat: — Vrei să te culci cu Brejdd?

Mosel se apropie, cu ochii îngustaţi. — îţi faci joc de soldaţii mei, Bottle?

— Nu aş face niciodată asta, sergent. Am venit să spun că este o întâlnire...

— O, da, am auzit.

'De Ia care?'

Bărbatul slăbit a ridicat din umeri. — Nu-mi amintesc. Conteaza?'

— Se întâmplă dacă înseamnă că îmi pierd timpul.

— Nu ai timp de pierdut? De ce, ce te face unic?

— Acea axă nu pare ruptă, observă Bottle.

— Cine a spus că este?
— Atunci de ce desfaci căruţa?
„Îi mâncăm praful atât de mult încât doar ne-am răzbunat".
— Atunci unde este căruţarul? Echipa de încărcare?
Flashwit a râs într-un râs urât.
Mosel ridică din nou din umeri, apoi făcu un semn mai jos pe şanţ. Patru siluete, legate şi căluşate, zăceau nemişcate în iarba galbenă.
Cele două echipe de sergenţi Sobelone şi Tugg s-au adunat în jurul unui meci de lupte între, Bottle văzu m timp ce îşi împinge loc pentru a vedea mai bine, Saltlick şi Shortnose. Monede erau aruncate în jos, umflând praful drumului, în timp ce cei doi infanterişti grei se încordau şi se ridicau într-un nod de prinderi de braţe şi picioare. Faţa masivă şi rotundă a lui Saltlick era vizibilă, roşie, transpirată şi striată de praf, expresia fixată ' în incomprehens'ibilitatea lui obişnuită, asemănătoare unei vaci, neinteresată. Clipi încet şi' părea să se concentreze să mestece ceva.
Bottle îl înghiont pe Toles, soldatul din dreapta lui. — Pentru ce se ceartă?
Toles se uită de sus la Bottle, cu faţa subţire si palidă tremurând. 'E foarte simplu. Două echipe, defilând în pas, una în spatele celeilalte, apoi cealaltă în faţa celei care fusese în faţă, dovedind ca camaraderia mitică nu este altceva decât un instigator epic al poeziei proaste şi al cântecelor năucitoare menite să-i linişească pe cei smdriţi, pe scurt, o minciună. Culminând în cele din urmă cu această manifestare nerespectată a instinctelor animale...
— Saltlick i-a rupt urechea lui Shortnose, spuse caporalul Reem, stând în stânga lui Bottle.
'Oh. Asta mestecă?
— Da. Luându-şi timpul şi cu el.
— Tugg si Sobelone stiu despre întâlnirea căpitanului?
— Da.
— Deci, Nasul Scurt, căruia i s-a tăiat vârful nasului, acum are şi o singură ureche.
— Da. Va face orice ca să-i deosebească faţa.
— El este cel care s-a căsătorit săptămâna

trecută?

— Da, la Hanno acolo. Ea este cea care pariază împotriva lui. Oricum, din câte am auzit, nu faţa lui îl adoră, dacă ştii ce vreau să spun.

Bottle zări un deal jos de pe partea de nord a drumului pe care se „aflau o zeci de copaci guldindha răsuciţi şi cocoşaţi. — Asta e vechiul cimitir?

— Pare, de ce?

Fără să răspundă, Bottle şi-a împins drumul înapoi printre mulţime şi a pornit spre cimintă. L-a găsit pe sergent Balm în groapa unui jefuitor, cu fata striată de cenuşă, scoţând un geamăt nazal monoton ciudat în timp ce dansa în cercuri strânse.

— Sergent, căpitanul vrea o întâlnire...

— Taci, sunt ocupat.

— Amurg, în ţarcul oilor...

„Intrerupeţi un cântec de moarte Dai Honese şi veţi cunoaşte o mie de mii de vieţi de blesteme, liniile voastre de sânge pentru totdeauna. Bătrânele păroase vă vor fura copiii şi copiii copiilor voştri si îi vor toca si le vor găti cu legume şi tuberculi şi câteva fire preţioase de sofran...

— Am terminat, sergent. Comenzi livrate. **La** revedere.[1] „-iar vrăjitorii Dai Honese care poartă brâuri de şarpe
se vor culca cu femeia ta şi ea va naşte viermi veninoşi, toţi acoperiţi cu păr negru creţ../'

— Tine-o tot aşa, sergent, şi o să fac o păpuşă din tine... Baísam a sărit din groapă, cu ochii deodată mari. ‘Om
rău! Stai departe de mine! Nu ţi-am făcut niciodată nimic! S-a învârtit şi a fugit, cu piei de gazelă clătinând.

Bottle s-a întors şi a început drumul lung înapoi la tabără.

L-a găsit pe Strings adunându-şi arbaleta, Cuttle privind cu interes avid. O ladă cu muniţii Moranth

era într- o parte, capacul desfăcut şi grenadosul zăceau ca ouă de ţestoasă în cuiburi de căptuşeală. Ceilalţi din echipă stăteau la ceva distanţă, părând nervoşi.

Sergentul ridică privirea. — Sticla/ le-ai găsit pe toate?

— Da.

‘Bun. Deci, cum rezistă celelalte schipe?

— în regulă, răspunse Bottle. Îi privi pe ceilalţi din partea îndepărtată a vetrei. ‘Care e ideea?[1] el a intre bat. — Dacă acea cutie se ridică, va dărâma zidul lui Y'Ghatan de aici, iar tu şi cea mai mare parte a acestei armate veţi fi grindină roşie.

Expresii bruşte de oi. Mormăind, se ridică Koryk, în mod deliberat ocazional. — Stăteam deja aici, spuse el. „Atunci Tarr şi Smiles s-au târât să se ghemuiască în umbra mea".

— Omul minte, spuse Smiles. — În plus, Bottle, de ce te-ai oferit voluntar sa te plimbi cu ordinele căpitanului?

— Pentru că nu sunt prost.

— Da? spuse Tarr. — Ei bine, acum te-ai întors, nu-i aşa?

— Credeam că vor fi terminate până acum. Făcu cu mâna o muscă care bâzâia în faţa feţei lui, apoi se apropie să se aşeze în aval de vânt. — Deci, sergent, ce crezi că are de spus căpitanul?

— Sapitori şi scuturi, spuse Cuttle mârâind.

— Scuturi?'

— Da. Ne năruim cocoşaţi jos, iar voi ceilalţi ne protejaţi de toate săgeţile şi stâncile până când terminăm de plantat minele, apoi oricine a mai ramas fuge înapoi, cât de repede poate şi nu va fi suficient de repede.

— Atunci, o călătorie dus-întors.

Cuttle rânji.

— Va fi mai elaborat decât atât, spuse Strings. ‘Sper.[1]

— Intră direct, asta face.

— Poate, Cuttle. Poate nu. Ea vrea ca cea mai mare parte a armatei ei să mai respire când praful se va aşeza.

— Minus câteva sute de săpători.

— Devenim destul de rari aşa cum este, a spus

Strings. — Nu va dori să ne irosească.

— Ar fi o premieră pentru Imperiul Malazan;

Sergentul se uită la Cuttle. — Să-ţi spun, de ce nu te
omor acum şi nu termin cu asta?

'Uita. Vreau să vă iau cu mine pe ceilalţi, scuzele de scuze.

În apropiere, sergentul Gesler şi echipa sa apăruseră şi îşi făceau tabăra. Caporalul Stormy, remarcă Bottle, nu era cu ei. Gesler se apropie cu paşi mari. — Fid.

— De asemenea, Kalam şi Quick înapoi?

— Nu, au continuat, cu Stormy.

Te? Unde?[1]

Gesler se ghemui vizavi de Strings. — Să spunem că mă bucur să văd faţa ta urâtă, Fid. Poate se vor întoarce, poate nu. ^

Îţi voi spune despre asta mai târziu. Am petrecut dimineaţa cu Adjunctul. Avea o mulţime de întrebări.

'Despre ce?[1]

Despre lucrurile despre care vă voi spune mai târziu. Deci avem un nou căpitan.

— Faradan Sort.

— Korelri?

Strings dădu din cap. „Stad the Wall, credem noi".

— Deci probabil că poate lua un pumn.

— Atunci dă înapoi, da.

— Ei bine, e grozav.

— Vrea toţi sergenţii la o întâlnire în seara asta.

— Cred ca mă voi întoarce şi voi răspunde la câteva dintre întrebările Adjunctului.

— Nu poţi evita să o întâlneşti pentru totdeauna, Gesler.

'Oh da? Priveste-ma. Deci, unde l-au mutat pe Căpitanul Kindly?

Corzile au ridicat din umeri. „Pentru o companie care trebuie să se pună în formă, îmi imaginez."

— Şi noi nu?

— **Ne** înspăimântă mai greu decât pe cei din această armată, Gesler. Cred că deja renunţase la noi, în orice caz. Nu-mi pare rău să-l văd pe nenorocitul nenorocit pe drum. Aceasta întâlnire din seara asta va fi probabil despre ceea ce vom face în

asediu. Ori asta, ori vrea doar să ne pierdem timpul cu o tiradă inspirată.

— Pentru gloria imperiului, spuse Gesler, strâmbându-
se.

— Pentru răzbunare, spuse Koryk de unde stătea legând fetişuri pe baldric.

— Răzbunarea este glorioasă, atâta timp cât noi o livrăm, soldat.

— Nu, nu este, spuse Strings. — Este sordid, indiferent cum ai privi.

— Relaxează-te, Fid. Eram doar pe jumătate serios. Eşti atât de tensionat încât ai crede că ne îndreptăm spre im asediu sau aşa ceva. Oricum, de ce nu există câteva mâini ale lui Claw care să facă treaba murdară? Ştii, infiltrează-te în oraş şi în palat şi bagă un cuţit în Leomân şi gata. De ce trebuie să ne încurcăm cu o luptă adevărată? Ce fel de imperiu suntem noi în zilele noastre?

Nimeni nu a vorbit o vreme. Bottle îşi urmărea sergentul. Strings testa arbaleta, dar Bottle vedea că se gândea.

Cuttle spuse: — Laseen i-a tras înăuntru. Aproape şi strâns.

Respectul pe care Gesler l-a fixat pe săpător a fost de nivel, de măsurat. — Asta e zvonul, Cuttle?

— Unul dintre ei. Ce stiu eu? Poate că a prins ceva în vânt.

— Sigur că ai făcut-o, mormăi Strings în timp ce examina cazul certurilor.

— Numai că puţinele companii veterane care se aflau încă pe Quon Tali au primit ordin să ajungă în Unta şi în oraşul Malaz.

Strnms ridică privirea în cele din urmă. „Oraşul Malaz? De ce acolo?[1]

— Zvonurile nu erau atât de specifice, sergent. Doar unde, nu de ce. Oricum, se întâmplă ceva.

— De unde ai prins toate astea? întrebă Gesler.

— Noul sergent, Hellian, de la Kartool.

— Cel beat?

'Ea e.'

— Surprins că a observat ceva, observă Strings. — Ce a făcut-o să fie transportată aici?

— Despre care ea nu va vorbi. în locul

nepotrivit la momentul nepotrivit, îmi dau seama, din felul în care fata ei se răsuceşte acru pe subiect. Oricum, ea s-a dus mai întâi în oraşul Malaz, apoi s-a alăturat cu transporturile de la Nap, apoi a mers la Unta. Niciodată nu pare atât de beată încât sa nu-şi poată ţine ochii deschişi.

— încerci să-i pui mâna pe coapsa, Cuttle?

— Un pic prea tânăr pentru mine, Fid, dar un bărbat ar putea face mai rău.

— O soţie cu ochii îngroziţi, spuse Smiles cu un pufnit. — Probabil'că asta e cel mai bun lucru pe care l-ai putea descurca, Cuttle.

„Când eram băiat", a spus săpătorul, întinzându-şi mâna pentru a colecta o grenadă – o grenadă mai ascuţita, remarcă cu alarmă Bottle când Cuttle începea să o arunce în aer şi să o prindă cu o mână – „de fiecare dată când spuneam ceva lipsit de respect faţă de Mai buni mei, tatăl meu m-ar scoate pe spate şi m-ar plesni pe jumătate inconştient. Ceva îmi spune, Zâmbeşte, tatăl tău a fost mult prea indulgent când a fost vorba de fetiţa lui.

— încearcă, Cuttle, şi-ţi înfig un cuţit în ochi.

— Dacă aş fi fost tâtăl tău, Smiles, m-aş fi sinucis de mult.

A devenit palidă la asta, deşi nimeni altcineva nu părea să observe, din moment ce ochii lor urmăreau grenada în sus şi în jos.

— Pune-o deoparte, spuse Strings.

O ridicare ironică a sprâncenelor, apoi, zâmbind, Cuttle întoarse ascuţitorul în ladă. — Oricum, se pare că Hellian are un caporal capabil, ceea ce îmi spune că a avut o judecată bună, în ciuda faptului că a băut coniac ca apa.

Trandafir de sticla. — De fapt, am uitat de ea. Unde sunt tabăra, Cuttle?

— Lângă vagonul cu rom. Dar ea ştie deja despre întâlnire.

Bottle aruncă o privire spre lada cu muniţii. 'Oh. Ei bine, mă duc să mă pumb în deşert.

— Nu te rătăci prea departe, spuse sergentul, ar putea fi unii dintre războinicii lui Leoman acolo.

'Dreapta.'

La scurt timp mai târziu, a ajuns în vizorul locului de întâlnire prevăzut. Chiar dincolo de clădirea prăbuşită se afla o grămadă de gunoi

acoperită de vegetaţie, deformată, cu smocuri de iarbă galbenă răsărind din movila de mărimea tumulei. Nu era nimeni în vedere. Bottle şi-a îndreptat drumul spre miez, zgomotele din tabără scăzând în spatele lui. Era după-amiaza târziu, dar vântul rămânea fierbinte ca suflarea unui cuptor.

Pietre de perete si de fundaţie cizelate, idoli sparţi, lungimi de lemn aşchiat, oase de animale şi ceramică spartă. Sticla s-a urcat pe lateral, observând cele mai recente resturi – ceramică în stil Malazan, glazură neagră, ghemuită, imagini fragmentate ale celor mai comune motive:

Moartea lui Dassem Ultor în afara Y'Ghatan, împărăteasa pe tronul ei, Primii Eroi şi panteonul Quon. Stilul local, Bottle văzuse din satele princare trecuseră, era mult mai elegant, alungit cu glazura crem sau alb pe gât şi margini şi roşu decolorat pe corp, împodobit cu imagini pline de nuanţe şi realiste. Bottle s-a oprit văzând un astfel de ciob, o piesă' de corp, pe care fusese pictat Lanţul de Câini. A luat-o, a şters praful din scena ilustrată. O parte din Coltaine era vizibilă, lipită de crucea de lemn, deasupra capului, un val sălbatic de corbi negre. Sub el, Wickans şi Malazans morţi şi un câine de vite înţepenit pe o suliţă. Un fior i-a şoptit' de-a lungul coloanei vertebrale şi a lăsat ciobul să cadă.

În vârful movilei, a stat un timp, studiind întinderea armatei Malazan de-a lungul drumului şi revărsându-se în lateral. Călăreţul ocazional trece prin purtare de mesaje şi rapoarte; păsări carii, capemoths şi rhizan care se rotesc deaşupra capetelor ca muşte roiind.'

Îi displăceau atât de mult prevestirile.

Scoţându-şi cârma, Bottle şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi s-a întors cu faţa spre odhan spre sud! Cândva fertil, poate, dar acum un pustiu. Pentru care merită să lupţi? Nu, dar atunci, nu a fost mare lucru. Soldatul de lângă tine, poate – i se spusese asta de destule ori, de către vechii veterani care nu mai aveau nimic altceva decât acea companie dubioasă. Asemenea legături nu se puteau naşte decât din disperare, o închidere a spiritului, într-o zonă gestionabilă, dar jalnică, care conţine lucruri şi oameni de care ţi-ar putea păsa. în rest, pura indiferenţă, răsucindu- se ocazional în rautate.

Doamne, ce caut aici?

Să te împiedici de moduri de a trăi nu părea o cale demnă de urmat.

Cu excepţia lui Cuttle şi a sergentului, echipa era formată din oameni care nu erau diferiţi de Bottle. Tânăr, dornic de un loc unde să stea care să nu se simtă atât de izolat şi singur, sau umplut-se de bravada pentru a masca şinele fragil care se ascunde în interior. Dar toate acestea nu au fost o surpriză. Tinereţea era cu capul, chiar şi atunci când se simţea statică, stagnantă şi înăbuşitoare. Ii'plăceau extrem de emoţiile sale, stropite cu mirodenii aprinse, cât să ardă gâtul şi să dea flacără la inimă. Viitorul nu s-a grăbit în mod conştient – a fost doar locul în care ai ajuns aintr-o dată, bătut şi obosit şi întrebându-te cum, în numele lui Hood, ai ajuns acolo. Bine. Putea să vadă asta. Nu avea nevoie de ecourile sfatului neîncetat al bunicii care îi şopteau prin gânduri.

Presupunând, desigur, că acea voce îi aparţine bunicii sale. începuse să bănuiască altceva.

Bottle a traversat grămada, a coborât pe partea de sud. La baza de aici, pământul uscat era înţepat, dezvăluind resturi mult mai vechi de gunoi – cioburile smălţuite cu roşu, cu imagini şterse aîe carelor şi siluete stilizate,
]iurtând coifuri ornamentate şi mânuind arme ciudate cu ame cu cârlig. Borcanele masive de ulei de măsline comune acestei regiuni au păstrat aceste forme vechi, agăţându-se de o antichitate în mare parte uitată, de parcă epoca de aur pierdută acum ar fi diferită de cea actuala.

Observaţiile bunicii lui, acelea. Nu avusese nimic bun de spus despre Imperiul Malazan, dar cu atât mai puţin despre Confederaţia Untan, Liga Li Heng şi toţi ceilalţi conducători despotici din zilele pre-imperiuliii de'pe Quon Tali. Fusese copil prin toate războaiele Itko Kan-Cawn Por, Marea Seti, migraţiile Wickan, încercarea Quon de hegemonie. Tot sânge şi prostie, spunea ea. Toate trageţi şi trageţi. Bătrânii cu ambiţiile lor şi tinerii cu zelul' lor nerăbdător şi fără minte. Cel puţin împăratul a pus capăt tuturor – un cuţit în spate pentru acei tirani cenuşii şi războaie îndepărtate pentru tinerii zeloţi. Nu este corect, dar nimic nu este niciodată.

Nu e bine, aşa cum am spus, dar mai bine decât cel mai rău, şi îmi amintesc de cel mai rău.

Iată-l acum, în mijlocul unuia dintre acele războaie îndepărtate. Cu toate acestea, motivaţiile lui nu fuseseră zel. Nu, ceva mult mai patetic.

Plictiseala era un motiv slab pentru a face orice. Este mai bine să ţii în sus un tip de neprihănire furioasă, oricât de greşit şi lipsit de subtilitate.

Cu'ttle vorbeşte despre răzbunare. Dar el face ca încercarea lui de a ne hrăni cu ceva prea evident şi nu ne umflam de furie aşa cum ar trebui. Nu putşa fi sigur de asta, dar această armată se simţea pierdută. În miezul său era un loc gol, care aştepta să fie umplut, iar Bottle se temea că va aştepta pentru totdeauna.

S-a aşezat pe pământ, a început o serie tăcută de invopări.

În curând, o mână de şopârle s-au grăbit pe pământul prăfuit spre el. Doi rhizân s-au aşezat pe coapsa lui dreaptă, cu aripile nemişcate. Un păianjen arc, mare ca copita unui cal şi de culoarea sticlei verde, a sărit de pe o stâncă din apropiere şi a aterizat uşor ca o pana pe genunchiul său stâng. Şi-a studiat şirul de însoţitori şi a decis că vor face. Gesturi, bătăi de degete, comenzi tăcute şi slujitorii pestriţi se grăbeau, făcându-se pe toţi spre ţarcul unde căpitanul avea să se adreseze sergenţilor.

A meritat să ştim cât de largă avea să fie Poarta lui Hood după atac.

Si apoi altceva erape drum.

Transpiraţie bruscă pe pielea lui Bottle.

Ea a apărut din ceaţa căldurii, mişcându-se ca un animal – pradă, nu prădător, în fiecare mişcare atentă şi atentă – cu blană fină, maro adânc, o faţă niult mai umana decât o maimuţă, plină de expresie' – sau cel puţin potenţialul său, căci privirea pe care ea i-a fixat acum era singulară în curiozitatea ei. La fel de înalt ca Sticla, slabă, dar cu sânii grei, burta întinsă. Supărată, se apropie ea.

Ea nu este reală. O manifestare, o conjurare. O amintire a izvorât din praful acestui pământ.

O privi ghemuindu-se pentru a strânge un pumn de nisip, apoi aruncându-l spre el, scoţând un mormăit puternic. Nisipul a căzut scurt, câteva pietricele i-au sărit de pe cizme.

Sau poate eu sunt cel conjurat, nu ea. în ochii ei, minunea de a veni faţă în faţă cu un zeu sau cu un demon. S-a uitat dincolo de ea şi a'văzut priveliştea unei savane, plină de iarbă, arbori de copaci şi animale sălbatice.

Nimic nu ar fi trebuit sa fie, doar ceea ce a fost cândva, cu mult timp în urmă. Oh, spirite, de ce nu mă lăsaţi în pace?

Ea o urmărea. Urmându-i pe toţi. întreaga armată. II simţea, putea vedea semnele trecerii lui, poate chiar auzi zgomotul îndepărtat al roţilor de metal şi de lemn lovind pietrele de pe drum în timp ce se legănau. Condusă mai departe de frică şi fascinaţie, ea o urmase, fără să înţeleagă cum viitorul putea răsună înapoi în lumea ei, în timpul ei. Nu intelegi? Ei bine, nici el nu putea. Ca şi cum totul ar fi prezent, ca şi cum fiecare clipă coexistă. Şi iată-ne noi doi, raţă în faţă/ amândoi prea ignoranţi pentru a ne împărţi credinţa, felul nostru de a vedea lumea – şi aşa le vedem pe toate, deodată, şi dacă nu suntem atenţi ne vă înnebuni.

Dar nu era cale de întoarcere. Puf şi simplu pentru că spatele nu a existat.

El a rămas aşezat, iar ea s-a apropiat, trăncănind aciim într-o limbă glotală ciudată, plina de clicuri şi opriri. îşi făcu un semn spre burtica ei, şi-a trecut o figură index de-a lungul ei, ca şi cum ar fi desenat o formă pe pielea pufoasă şi mai palidă.

Bottle dădu din cap. Da, porţi un copil. înţeleg atat. Totuşi, ce înseamnă asta pentru mine?

Ea a aruncat mai mult nisip spre el, cea mai mare parte lovind sub pieptul lui. îi făcu cu mâna norul din faţa ochilor săi înţepaţi.

O aruncare înainte, surprinzător de rapidă, iar ea îl prinse de încheietura mâinii, îi trase braţul mainte, îi puse mâna pe burta ei.

El a întâlnit-o în privire şi a fost zguduit până în miezul lui. Aceasta nu era o creatură fără minte. Eres'al. Dorinţa din acei ochi întunecaţi şi uimitor de frumoşi l-a făcut să se tăvălească mental.

— În regulă, şopti el şi încet şi-a trimis simţurile în căutarea acelui pântece, în spiritul care creştea în el.

Pentru fiecare urâciune, trebuie să apară răspunsul ei. Inamicul lui, contrabalansarea lui. Iată,

în cadrul acestui Eres'al, un astfel de răspuns. Spre o urâciune îndepărtată, corupţia unui spirit odată nevinovat.

Inocenţa trebuie să renaşte. Totuşi... pot vedea atât de puţin... nu uman, nici măcar din această lume, cu excepţia a ceea ce Eres'al însuşi a adus la unire. Astfel, un intrus. Din alt tărâm, un tărâm lipsit de inocenţă. Pentru a-i face parte din această lume, unul de felul lor trebuie să se nască... în acest fel. Sângele lor trebuie să fie atras în fluxul de sânge al acestei lumi.

Dar de ce un Eres'al? Pentru că... zei de jos... pentru că ea este ultima creatură nevinovată, ultimul strămoş

nevinovat al liniei noastre. După ea... începe degradarea spiritului. Schimbarea perspectivei, separarea ae orice altceva, cioplirea graniţelor – în pământ, m modul minţii de a vedea. După ea, suntem doar... noi.

Realizarea – recunoaşterea – a fost devastatoare. Bottle îi trase mâna. Dar era prea târziu. Ştia prea multe lucruri, acum. Tatăl... Tiste Ecfur. Copilul care va veni... singurul candidat pur pentru un nou Tron al Umbrei – un tron care comandă un tărâm vindecat.

Şi ar avea atât de mulţi duşmani. Aşa de mult...

— Nu, spuse el creaturii, clătinând din cap. „Nu poţi să mă rogi. Nu trebuie să. Nu sunt un zeu. Sunt doar un...[1]'

Totuşi... ei trebuie să-i par exact aşa. O viziune. Ea caută spiritele şi abia ştie asta. Se poticneşte, la fel de mult ca noi toţi, dar în ea există un fel de... certitudine. Speranţă. Zei... credinţă.

Smerit dincolo de cuvinte, umplut de ruşine, Bottle s-a îndepărtat, zgâriind panta movilei, printre resturi de civilizaţie, cioburi de oală şi fragmente de mortar, bucăţi de metal ruginite. Nu, nu a vrut asta. Nu puteam cuprinde aceasta... această nevoie în ea. El nu putea fi ea... credinţa ei.

Ea s-a apropiat şi mai mult, cu mâinile închizându-se în jurul gâtului lui şi l-a târât înapoi. Dinţii dezveliţi, ea l-a scuturat.

Neputând să respire, Bottle s-a agitat în strânsoarea ei.

Ea l-a aruncat jos, s-a călărit pe el, i-a eliberat gâtul şi a ridicat doi pumni de parcă ar fi vrut să-l lovească.

— Vrei să fiu zeul tău? Gâfâi el: — Bine, atunci! Fie ca tine![1] El se uită la ochii ei, la pumnii ridicaţi sus, încadraţi de lumina strălucitoare şi orbitoare a soarelui.

Deci, aşa se simte un zeu?

O strălucire strălucitoare, de parcă ar fi fost scoasă o sabie, un şuierat nerăbdător de fier umplându-i capul. Ceva asemănător cu o provocare acerbă. Clipind, se trezi privind în sus la cerul gol, întins pe groapa accidentată. Ea dispăruse, dar el încă simţea ecoul greutăţii ei pe şoldurile lui şi erecţia îngrozitoare pe care o declanşase poziţia ei

în el.

Pumnul Keneb intră în cortul Adjunctului. Masa-hărţi fusese asamblată şi pe ea se afla o hartă imperială a Y'Ghatan, care fusese livrată cu o săptămână mai devreme de un călăreţ de la Onearm's Host. A fost interpretarea unui savant desenată la scurt timp după căderea lui Dassem. Lângă Tavore stătea Tene Baralta, ocupat să mâzgălească peste pergament cu un băţ de cărbune, iar Lama Roşie vorbea.

„... reconstruit aici, şi aici, în stilul Malazan de coloane scufundate şi bretele scufundate. Inginerii au descoperit că ruinele de sub străzi erau un labirint de buzunare, camere vechi, străzi pe jumătate îngropate, fântâni şi coridoare cu pereţi interiori. Ar fi trebuit sa fie aplatizat totul, dar cel puţin o vârstă de construcţie a fost de o talie care să rivalizeze cu ceea ce este posibil în zilele noastre. Evident, asta le-a dat probleme, motiv pentru care au renunţat la al patrulea bastion[1].

— înţeleg, spuse Adjunctul, totuşi, aşa cum am afirmat mai devreme, Pumnul Baralta, nu mă interesează să atac cel de-al patrulea bastion.

Keneb putea să vadă frustrarea bărbatului, dar el şi-a ţinut limba, aruncând pur şi simplu bastonul de cărbune şi inder)ărtându-se de masă.

În colţ stătea Pumnul Blistig, cu picioarele întinse într-o postură care se limitează la insubordonare.

— Pumnul Keneb, spuse Tavore, cu ochii încă aţintiţi pe hartă, te-ai întâlnit cu Temui şi liderul de război Gali?

„Temui raportează că oraşul a fost evacuat – un exod de cetăţeni pe drumul spre Lothal. în mod clar, Leoman

Elănuieşte un asediu îndelungat şi nu este interesat să rănească nimănui decât soldaţi şi personalul de sprijin.

— Vrea spaţiu de manevră, spuse Blistig de unde stătea. „Panica pe străzi nu va merge. Nu ar trebui să citim prea multe, Keneb.

„Bănuiesc", a spus Tene Baralta, „nu citim suficient în asta. Sunt nervos, Adjunct. Despre toată această situaţie blestemată. Leoman nu a venit aici să apere ultimul oraş rebel. El nu a venit să-i protejeze pe ultimii credincioşi [1] prin cele şapte

Sfinte, i-a alungat chiar din casele lor, din propriul lor oraş! Nu, nevoia lui de Y'Ghatan era tactică şi asta mă îngrijorează, pentru că nu-i dau niciun sens.

Adjunctul a vorbit: — Temui mai avea ceva de spus, Keneb?

— Avea gânduri la un atac de noapte, cu săpători, care dărâmase o secţiune de zid. Probabil, atunci vom urma cu

?utere, în acea breşă, pătrunzând adânc în inima lui ' 'Ghatan. Taiaţi destul ae departe şi îl putem izola pe Leoman în palatul lui Falah'd...

— Prea riscant, spuse Tene Baralta, mormăit. — întunericul nu-i va acoperi pe acei săpători de la magii lor. Ar fi măcelăriţi...

„Riscurile'nu pot fi evitate", a spus Tavo re.

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. — Temui a spus cam la fel, Adjunct, când s-a discutat pericolul.

— Tene Baralta, continuă Tavore după o clipă, tu şi Blistig aţi fost îndrumaţi cu privire la dispoziţia companiilor dumneavoastră. Cel mai bine începeţi pregătirile. Am vorbit direct cu căpitanul Faradan Sort despre ce i se va cere ei şi echipelor ei. Nu vom pierde timpul cu asta. Ne mutam în seara asta. Pumnul Keneb, rămâi, te rog. Ceilalţi dintre voi sunteţi concediaţi.

Keneb i-a urmărit pe' Blistig şi pe Baralta plecând, citind într-o serie de semne mici – poziţia, întinderea umerilor şi rigiditatea mersului lor – adâncimea demoralizării lor.

— Comanda nu vine din consens, spuse Adjunctul, tonul ei brusc dur când se înfruntă pe Keneb. „Eu dau ordinele, iar ofiţerii mei trebuie să le respecte. Ar trebui să fie uşuraţi, aşa este, pentru că toată responsabilitatea revine númaí mié şi numai mie. Nimeni altcineva nu va trebui să răspundă împărătesei.

Keneb dadu din cap: — După cum spui, adjunct. Cu toate acestea, ofiţerii tăi se simt responsabili – pentru soldaţii lor...

— Mulţi dintre ei vor muri, mai devreme sau mai târziu, pe un câmp de luptă.

Poate chiar aici în Y[1] Ghatan. Acesta este un asediu, iar asediile sunt dezordonate.

Nu am luxul să-i înfometez. Cu cât Leoman rezistă mai mult, cu atât este mai mare riscul de

erupţii în toate cele şapte oraşe. High Fist Dujek şi cu mine suntem pe deplin de acord în acest sens.

— Atunci de ce, domnule adjunct, nu am acceptat oferta lui de a mai avea trupe?

Ea a tăcut timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi: — Sunt conştient de sentimentele dintre echipele acestei armate, dintre care niciunul, se pare, nu este conştient de adevărata stare a Gazdei Onearm.

— Adevărata stare?

Ea s-a apropiat. — Nu a mai rămas aproape nimic, Keneb. Miezul – chiar inima – a gazdei Onearm – a dispărut.

— Dar – Adjunct, a primit înlocuitori, nu-i aşa?

„Ceea ce a fost pierdut nu poate fi înlocuit. Recruţi: Genabarii, Nathii, jumătate din Garnizoana Pale, oh, numără cizmele şi par să fie intacte, până la completa, dar Keneb, ştii asta -Dujek este rupt. Şi la fel este şi Gazda.

Scuturat, Keneb sa întors. Şi-'a desfăşurat cârma şi a scos fierul de călcat bătut de pe cap, apoi si-a trecut o mână prin părul mărginit şi transpirat. „Ia-ne Hood, ultima mare armată imperială..." '

— Acum este al Paisprezecelea, Pumn.

Se uita la ea.

Ea a început să se plimbe. — Desigur, Dujek s-a oferit, pentru că el este, ei bine, el este Dujek. în plus, clasamentul High Fist nu putea face mai puţin. Dar el – ei – au suferit destul. Sarcina lor acum este 'să facă simţită prezenţa imperială – şi ar trebui să ne rugăm cu toţii zeilor noştri ca sa nu-si găsească curajul pus la încercare de nimeni.

— De aceea eşti atât de grăbit.

„Leoman trebuie să fie dat jos. Y'Ghatan trebuie să cadă. Astă seară.[1]

Keneb nu a spus nimic pentru o clipă lungă, apoi a întrebat: „De ce, Adjunct, îmi spui asta?"

— Pentru că Gamet e mort.

Gamet? Aha, înţeleg.

— Şi T'amber nu este respectată de niciunul dintre voi. în timp' ce, ea îi aruncă o privire cu o expresie ciudată, eşti.

—Vrei să-i informez pe ceilalţi Pumni, adjunct?

— în legătură cu Dujek? Decide-te singur, dar te sfătuiesc, Fist, să te gândeşti foarte bine înainte

de a lua decizia.

— Dar ar trebui să li se spună! Măcar atunci vor înţelege...

'Pe mine? Intelege-ma? Poate. Dar aceasta nu este cea mai importantă problemă aici.

El nu a înţeles. Nu deodată. Apoi, o realizare tot mai mare. [1]

Credinţa lor, dincolo de tine, dincolo de al Paisprezecelea, se află în Dujek Onearm. Atâta timp cât ei crea că el este acolo, gata în spatele nostru şi gata să mărşăluiască în ajutorul nostru, ei vor face cum'porunciţi.

Nu vrei să le iei asta, totuşi prin tăcerea ta te sacrifici pe tine însuţi, sacrifici respectul pe care ţi l-ar acorda...

— Presupunând că ar fi acordat un asemenea respect, Pumn, şi de asta nu sunt convins. Se întoarse la masa de hărţi. — Decizia este a ta, Pumn.

'A privit-o studiind harta, apoi, concluzând că fusese concediat, Keneb părăsi cortul. I se simţea rău înăuntru. Gazda – spartă? Asta a fost pur şi simplu evaluarea ei? Poate că Dujek era doar obosit... totuşi, cine ar putea sti mai bine? Rapid Ben, dar nu era aici. Nici asasinul acela, Kalam Mekhar. Plec... ei bine, un bărbat. S-a oprit în afara cortului, a studiat poziţia soarelui. Ar putea fi timp, înainte ca Sort să le vorbească pe toţi, dacă se grăbea.

Keneb a pornit spre taberele puşcaşilor puşcaşi.

— Ce vrei să spun, Pumn? Sergentul pusese la cale o jumătate de duzină de certuri grele. Legăse deja ascuţitori de două dintre ele şi lucra la al treilea.

Keneb s-a uitat la grenada din minge de lut din mâinile lui Strings. — Nu ştiu, dar să fie sincer.

Strings făcu o pauză şi se uită la echipa lui, cu ochii îngustaţi. „Adjunct" speră să primească întăriri dacă lucrurile merg prost? Vorbea cu voce joasă.

— Doar atât, sergent. Ea nu este.

— Deci, Pumn, spuse Strings, ea crede că Dujek a terminatA Şi la fel si Gazda. Asta crede ea?

'Da. II stii pe Quick Ben şi, până la urmă, înaltul Mag a fost acolo. La Coral. Nu este aici să-l întreb, aşa că te întreb pe tine. Are dreptate Adjunctul?

A reluat să Lipească grenada pe capul de ceartă.

Keneb a aşteptat.

— Se pare, mormăi sergentul, l-am judecat greşit pe Adjunct.

'In ce fel?[1]

— Se pricepe mai bine la citirea semnelor decât credeam.

Mingile lui Hood, chiar nu am vrut să aud asta.

— Arăţi bine, Ganoes Paran.

Zâmbetul lui de răspuns a fost ironic. — Noua mea viaţă de uşurinţă, Apsalar.

Strigătele marinarilor de pe punte în timp ce caracara se învârtea spre portul din Kansu, zgomotul pescăruşilor un acompaniament stins pentru scârţâitul frânghiei şi a lemnului. O adiere răcoroasă călărea herul sărat care venea prin fereastra rotundă a cabinei din babord, mirosind a ţărm.

Apsalar îl mai studie pe bărbatul care stătea în faţa ei încă o clipă, apoi se întoarse la sarcina ei de a zdrobi cu o piatră ponce strânsoarea unuia dintre cuţitele ei de luptă. Lemnul lustruit era frumos, dar mult prea alunecos într-o mână transpirată. In mod normal, folosea mănuşi de piele, dar nu strica niciodată să ia în considerare circumstanţe mai puţin perfecte. Pentru un asasin, situaţia ideală era să aleagă când şi unde să lupte, dar astfel de lux nu erau garantate.

Paran spuse: „Văd că eşti la fel de metodic ca întotdeauna. Deşi cel puţin ' acum, există mai multă animaţie în faţa ta. Ochii tăi...[1]

— Ai stat prea mult pe mare, căpitane.

'Probabil. Oricum, nu mai sunt căpitan. Zilele mele de soldat s-au terminat.

'Regrete?[1]

El a ridicat din umeri. 'Nişte. Nu am fost niciodată acolo unde mi-am dorit să fiu cu ei. Până la sfârşit şi apoi, făcu o pauză, ei bine, era prea târziu.

— S-ar putea să fi fost în bine, spuse Apsalar.

— Mai puţin... murdar.

— Ciudat, cum Bridgeburners înseamnă lucruri diferite

Eentru noi. Amintiri şi perspective. Am fost tratat destul de ine printre supravieţuitori...

— Supravieţuitori. Da, există întotdeauna supravieţuitori.

„Picker, Antsy, Blend, Mallet, alţii câţiva. Proprietarii Barului K'rul's, acum, în Darujhistan/

— K'rul's Bar?

— Vechiul templu a fost sfinţit cândva pentru acel Bătrân Dumnezeu, da. Este bântuit/desigur.

— Mai mult decât îţi dai seama, Paran.

'Mă îndoiesc. Am învăţat multe, Apsalar, despre multe lucruri.

O lovitură puternică la tribord, când patrula portului sosi pentru a încasa taxele de acostare. Plesnirea replicilor. Mai multe voci.

— K'rul a jucat un rol foarte activ împotriva lui Pannion Domin, continuă Paran. „De atunci, am devenit mai puţin uşor cu prezenţa lui – Zeii bătrâni s-au întors în joc...

— Da, ai spus deja ceva în acest sens. Ei se împotrivesc zeului schilod si nu se poate găsi vreo vină în asta.

'Sunt ei? Uneori sunt convins... alteori, clătină el din
cap.

Apoi trandafir. — Ne retragem. Trebuie să fac aranjamente.

— Ce fel de aranjamente?

'Cai.'

— Paran.

'Da?'

— Acum eşti înălţat?

Ochii i se mariră. 'Nu ştiu. Nimic nu se simte diferit. Recunosc că nici măcar ' nu sunt sigur ce înseamnă ascendent.

— înseamnă că eşti mai greu de ucis.

'De ce?'

„Ai dat peste putere, de natură personală, şi odată cu ea, ei bine, puterea atrage puterea. Mereu.' Nu genul monden,^ ci altceva, o forţă m natură, o confluenţa de energii. începi să vezi lucrurile altfel, să gândeşti diferit. Si ceilalţi te bagă în seamă – de

obicei, asta e rău, apropo. Ea a oftat, studiindu-l, şi a spus: „Poate că nu trebuie să te avertizez, dar o voi' face. Fii atent, Paran; dintre toate tărâmurile din această lume, există două mai periculoase decât toate celelalte...

— Cunoştinţele tale sau ale lui Cotillion?

„Cotillio'n este pentru unul, al meu pentru celălalt. Oricum, eşti pe cale să pui piciorul pe unul dintre cei doi. Şapte oraşe, Paran, nu este un loc sănătos, mai ales pentru un ascendent.

'Ştiu. Simt că... ce este acolo, cu ce am de-a face.

— Pune pe altcineva să lupte pentru tine, dacă este posibil.

Privirea lui se îngustă asupra ei. — Acum, asta este o lipsă clară de credinţa.

— Te-am omorât odată...

— Şi ai fost stăpânit de un zeu, de însuşi Patronul Asasinilor, Apsalar.

„Cine a jucat după reguli. Sunt lucruri aici care nu.

— Voi lua în considerare asta, Apsalar. Mulţumesc.[1]

— Şi amintiţi-vă, negociaţi din forţă sau 'nu negociaţi deloc.

El îi aruncă un zâmbet ciudat, apoi se îndreptă spre
sus.

Un zgomot de zgomot dintr-un colţ, iar Telorast şi Curdle se năpustiră la vedere, cu picioarele osoase zăngănind pe podeaua de lemn.

— Este periculos, Not-Apsalar! Stai departe, o, ai petrecut prea mult cu el![1]

— Nu-ţi face griji pentru mine, Telorast.

'îţi faci griji? Oh, avem griji, bine, nu-i aşa, Curdle?

— Griji nesfârşite, Telorast. Ce spun eu? Nu suntem îngrijoraţi.

Apsalar spuse: — Stăpânul Punţii ştie totul despre voi doi, ceea ce, fără îndoială, agravează aceste griji.

— Dar nu ţi-a spus nimici

— Eşti atât de sigur de asta?

'Desigur![1] Scheletul asemănător unei păsări se clătina şi se ţese în faţa însoţitorului său. — Gândeşte-te la asta, Curdle! Dacă ar sti că ne va

călca! Nu-i asa?

— Doar dacă nu are în minte o trădare mai perversă, Telorast! Te-ai gândit la asta? Nu, nu ai, nu-i aşa? Trebuie să mă gândesc.

'Nu te gândeşti niciodată! Niciodată nu ai!'

Trandafir Apsalar. — Au scăpat pasarela. E timpul să pleci.

— Ascunde-ne sub mantia ta. Trebuie să. Sunt câini acolo, pe străzi!'

Ea a învelit cuţitul. — în regulă, dar fără zvârcolire.

Un port mizerabil, patru din cele şase diguri distruse de flota lui Nok cu o lună mai devreme,'Kansu nu era deloc memorabil, iar Apsalar s-a simţit uşurat când au trecut pe lângă ultima grămadă de cohale de pe drumul din interior şi au văzut în faţa lor o împrăştiere. de clădiri modeste de piatră, însemnând păstorii, ţarcile şi caprele cu ochi de demon adunate sub copacii guldindha. Şi dincolo de asta, livezile de tharok cu scoarţa lor argintie, asemănătoare unui fir, apreciată pentru fabricarea frânghiei, rândurile neuniforme arătând rantomatice cu buloanefe lor sclipind în vânt

În spatele lor fusese ceva ciudat m oraş, mulţimile mai mici decât era normal, vocile mai stinse. Un număr de magazine comerciale fuseseră închise, şi asta în timpul orelor de vârf ale pieţei. Modesta garnizoană de soldaţi Malazan era prezentă doar la porţi şi jos, la docuri, unde cel puţin patru nave comerciale nu aveau dane.

Şi nimeni nu părea înclinat să ofere explicaţii celor din afară.

Paran vorbise în linişte cu negustorul de cai, iar Apsalar văzuse că mai multe monede decât era necesar îşi schimbase mâinile, dar fostul căpitan nu spusese nimic în timpul călătoriei lor.

Ajungând la o răscruce de drumuri, au tras frâu.

— Paran, a spus Apsalar, ai observat ceva

ciudat la Kansu?

Se strâmbă. — Nu cred că trebuie să ne facem griji, spuse el. — La urma urmei, ai fost stăpânit de un zeu şi, m ceea ce mă priveşte, ei bine, aşa cum am spus, nu există niciun motiv real de îngrijorare.'

'Despre ce vorbeşti?'

— Ciuma. Deloc surprinzător, având în vedere toate cadavrele neîngropate în urma acestei rebeliuni. A început acum vreo săptamană, undeva la est de Ehrlitan.

Orice nave care au făcut port sau grindină de acolo sunt respinse.

Apsalar nu spuse nimic o vreme. Apoi ea a dat din cap. — Ponei.

-Da.

— Şi nu au mai rămas destui vindecători pentru a mijloci.'

„Comerciantul de cai a spus că oficialii au mers la Templul lui D'rek, în Kansu. Acolo se găsesc cei mai importanţi vindecători, desigur. I-au găsit pe toţi cei din interior măcelăriţi.

Ea aruncă o privire spre el.

— Eu merg pe calea de sud, spuse Paran, luptându-se cu capul lui nervos.

Da, nu mai e nimic de spus, nu-i aşa. Zeii sunt într- adevăr în război. — Vestul pentru noi, răspunse Apsalar, deja inconfortabil cu stilul de şa din Seven Cities. Nici ea, nici Cotillion nu avuseseră vreodată prea mult succes cu caii, dar măcar iapa de sub ea părea o fiară docilă. Ea si-a deschis mantia şi a târât pe Telorast, apoi pe Curdle, aruncându-i pe amândoi pe pământ, unde au alergat înainte, cu cozile lungi zvâcnind.

— Prea scurt, spuse Paran, întâlnindu-i ochii.

Ea a dat din cap. — Dar la fel de bine, cred.

Comentariul ei nu a fost bine primit. — îmi pare rău să
te aud spunând asta.

— Nu vreau să jignesc, Ganoes Paran. Doar că, ei bine, redescoperim... lucruri.

— Ca o camaraderie?

'Da.[1]

— Si asta este ceva ce simţi că nu-ţi poţi permite.

— invită la nepăsare, spuse ea.

'Ei bine. Pentru cât merită, Apsalar, cred că ne vom revedea.

Ea a permis acel sentiment şi a dat din cap. — O să aştept cu nerăbdare asta.

— Bine, atunci mai există speranţă pentru tine.

Ea îl privi îndepărtându-se, cu cei doi cai de vârste în urmă. Schimbările au venit la un om în moduri pe care puţini şi le-ar putea imagina. Părea să fi dat drumul atât de multe./, ea era invidioasă pe asta. Şi deja, îşi dădu seama cu un slab junghi de regret, deja 'îi era dor de el. Prea aproape, prea periculos de departe. La fel de bine.

Cat despre ciumă, probabil că avea dreptate. Nici el, nici Apsalar nu aveau de ce să se teamă. Păcat pentru toţi ceilalţi, totuşi.

Rămăşiţele rupte ale drumului au făcut o traversare agonisită în sus pe versantul dealului de calcar, stâncile prăbuşindu-se şi zburând în nori de praf. O viitură fulgerătoare tăiase trecerea necunoscută cu ani sau decenii trecute, dezvăluind nenumărate straturi de sedimente pe pereţii tăiaţi abrupţi ai canalului. Conducându-şi calul şi catârii de h'aiţă, Samar Dev a studiaţ acele straturi cu mâi multe nuanţe. — Vânt şi apă, Karsa Orlong, fără sfârşit. Dialogul nesfârşit al timpului cu sine însuşi.

La trei paşi înainte, războinicul Toblâkai nu răspunse. Se apropia de vârf, luând calea în jos a viiturii trecute, stâncă zdrenţuită şi roată înălţându-se de fiecare parte a lui. Ultimul cătun era acum câteva zile în urmă; aceste meleaguri erau cu adevărat sălbatice. Recuperat, deoarece cu siguranţă acest drum trebuie să fi dus undeva, ^cândva, dar nu existau alte semne ale civilizaţiei trecute. În orice caz, era mai puţin interesată de ceea ce se întâmplase înainte. Ceea ce avea să vină era fascinaţia ei, izvorul tuturor invenţiilor ei, inspiraţiile ei.

— Vrăjitorie, Karsa Orlong, acesta este miezul problemei.

— Ce problemă acum, femeie?

„Magia înlătură nevoia de invenţie, dincolo de anumite cerinţe de bază, desigur. Şi aşa rămânem veşnic înăbuşiţi...

— La chipurile cu înăbuşit, vrăjitoare. Nu este nimic în neregulă cu unde suntem, cum suntem. Scuipi satisfacţie, lăsându-te mereu neliniştită şi nefericită. Sunt un Teblor – trăim destul de simplu 'şi vedem cruzimea aşa-zisului tău progres. Sclavi, copii în fanţuri, o mie de minciuni pentru a race o persoană mai bună'decât alta, o mie de minciuni care vă spun că aşa ar trebui să fie lucrurile şi nu se poate opri. Nebunia numită sănătate mentală, sclavia numită libertate. Am terminat de vorbit acum.

— Ei bine, nu sunt. Nu eşti diferit, numind ignoranţa înţelepciune, sălbăticia nobilă. Fără să ne străduim să facem lucrurile mai bune, suntem sortiţi să ne repetăm litania de nedreptăţi...

Karsa a ajuns pe vârf şi s-a întors spre ea, cu expresia răsucindu-se. — Mai bine nu este niciodată ceea ce crezi că este, Samar Dev.

'Ce inseamna asta?'

El ridică o mână, brusc nemişcat. 'Linişte. Ceva nu e în regulă.' S-a uitat încet în jur, cu ochii îngustându-se. — Există un... miros.

Ea i s-a alăturat, târând calul şi catârii pe teren plan. Stânci înalte de ambele părţi, marginea unui defileu chiar dincolo – dealul pe care se aflau era o creastă, cu marginea unei lame, cu stâncă mai zimtată dincolo. Un copac străvechi răsucit ghemuit pe vârf. [h]Nu simt nimic..."

Toblakai şi-a scos sabia de piatră. — Cred că aici, în apropiere, a zăcut o fiară. Un vânător, un ucigaş. Şi cred că este aproape...

Făcând ochii mari, Samar Dev cercetă zona, cu inima bătându-i puternic în piept. 'Poate ai dreptate. Nu sunt spirite aici...

El a mormăit. — A fugit.

Fugit. Oh.

Ca o masă de pilitură de fier, cerul cobora încet din toate părţile, o ceaţa grea, uscată ca nisipul. Nu că asta ar avea vreiin sens, a'permis Kalam Mekhar, dar asta a venit din teroarea susţinută, coniurările patetice sălbatice ale unei imaginaţii asediate. Se agăţa cu fiecare parte a corpului care era capabilă să se agaţe de partea de dedesubt zdrobită a unui fort cer, vântul sau orice altceva îi gemea în urechi, un tremur care îi fura puterea membrelor când simţea ultimul Magia lui Ben se scurge repede.

Neaşteptată, aceasta repudiare brusca a vrăjitoriei – nu putea vedea nici o otataral, nimic stricat prin acest bazalt negru şi brutal. Nicio explicaţie evidentă. Mănuşi de piele tăiate, ' sângele alunecându-i' mâinile, iar deasupra, un munte de urcat, cu această ceaţă argintie uscată care se închide în jurul lui. Undeva, miilt mai jos, Quick Ben şi Stormy stăteau ghemuiţi, primul întrebându-se ce nu a mers prost şi, sperăm, încercând să vină cu o idee pentru a face faţă. Cel din urmă probabil că îşi scărpină subsuţele şi păduchii cu unghiile.

Ei bine, n-avea rost să aşteptăm ceea ce ar putea să nu vină, când ceea ce avea să vină era inevitabil. Gemuind de efort, Kalam a început să se tragă de-a lungul stâncii.

Ultimul forai al cerului pe care îl văzuse fusese Moon's Spawn, iar părţile sale pline găzduiseră zeci de mii de Mari Corbi. Din fericire, acesta nu părea să fie cazul aici. încă câteva înălţimi de oameni de urcat şi s-ar fi trezit într-o parte, mai degrabă decât practic cu susul în jos, aşa cum era acum. Ajunge acolo, stia el, si se va putea odihni.'

Un fel de.

Vrăjitorul ăla blestemat. Acest blestemat de Adjunct. La naiba pe toată lumea, de fapt, pentru că nici unul dintre ei nu era aici, şi bineînţeles ca nu erau, pentru că asta era o nebunie şi nimeni altcineva nu era aşa de prost. Doamne, umerii îi ardeau, interiorul coapselor o durere puternică care se întindea spre amorţeală. Şi asta n-ar fi bine, nu-i aşa?

De departe prea vechi pentru asta. Bărbaţii de vârsta lui nu au ajuns la vârsta lui căzând în planuri stupide ca acesta. Devenise moale? Creier moale.

Se trase în jurul unei proeminenţe dăltuite,

zgârie cu picioarele pentru o clipă, apoi s-a întors, s-a ridicat şi a găsit margini care să-i suporte greutatea. Un scâncet i-a scăpat, sună jalnic chiar şi pentru propriile urechi, în timp ce se aşeza de piatră.

Un'timp mai târziu, el şi-a ridicat capul şi a început să se uite în jur, căutând un aflorimenț potrivit sau un buton de stâncă peste care să-şi poată trece frânghia.

Coarda lui Quick Bén, scoasă din nimic. Va funcţiona chiar aici sau pur şi simplu va dispărea? Respiraţia lui Hood, nu ştiu destul despre magie.

Nici măcar nu ştiu destule despre Quick si l-am cunoscut pe ticălos dé totdeauna. De ce nu este el cel de aici sus?

Pentru că, dacă Cozile Scurte au observat muşcărul pe pielea lor, Quick era mai bun de rezervă, chiar şi acolo jos, decât ar fi putut fi Kalam. O ceartă cu arbaletei ar fi petrecut până când ajungea atât de sus – ai putea pur şi simplu să o smulgi din aer. Cât despre Stormy – mult mâi consumabil decât mine, în ceea ce mă priveşte – bărbatul a jurat că nu se poate căţăra, a jurat că de copil nu a reuşit niciodată să iasă din păt'uţ fără ajutor.

Greu să-mi imaginez acef hulk mizerabil cu faţa păroasă care se potriveşte vreodată într-un pătuţ.

Recăpătând controlul asupra respiraţiei, Kalam privi în
jos.

Pentru a găsi pe Quick Ben şi Stormy nicăieri în vedere. Zei de jos, acum ce?

Trăsăturile modeste ale câmpiei încărcate de cenuşă de dedesubt nu ofereau puţină acoperire, mai ales de la această înălţime. Cu toate acestea, indiferent unde ar fi scanat, nu a' văzut pe nimeni. Urmele pe care le făcuseră erau puţin vizibile, ducând spre locul în care asasinul le lăsase, iar în acel loc era... ceva întunecat, o crăpătură în pământ. Este greu de determinat scara, dar poate... poate suficient de mare pentru a-i înghiţi pe ambii nenorociţi.

Şi-a reluat căutarea proeminenţelor pentru frânghie. Şi nu putea vedea niciunul. — Bine, cred că e timpul. Cotillion, consideră asta o tragere

ascuţită de frânghie.
Fără scuze, naibii de Dumnezeu, am nevoie de ajutorul tău aici.

El a aşteptat. Gemetul vântului, frigul alunecos al ceţii.

— Nu-mi place acest warren.

Kalam şi-a întors capul pentru a-l găsi pe Cotillion alături de el, cu o mână si un picior ţinând zeul pe loc. în cealaltă mână ţinea un măr, din care acum muşcă mare.

— Crezi că e amuzant? întrebă Kalam.

Cotjllion a mestecat, apoi a înghiţit. 'Oarecum.[1]

— în cazul în care nu ai observat, ne agăţăm de o fortificaţie a cerului şi are însoţitori, un rând al naibii de ei.

„Dacă ai nevoie de o plimbare", a spus zeul, „ar fi mai bine cu o căruţă sau cu un cal".

— Nu se mişcă. S-a oprit. Şi încerc să intru în asta.

Rapid Ben şi un marinar aşteptau dedesubt, dar tocmai
au dispărut.

Coţillion examină mărul, apoi mai muşcă.

— îmi obosesc braţele.

mestecat. înghiţirea. — Nu sunt surprins, Kalam. Chiar şi aşa, va trebui să ai răbdare, din moment ce am câteva întrebări. Voi începe cu cea mai evidentă. De ce încerci să pătrunzi într-o fortăreaţă plină cu K'Chain Che'Malle?

'Umplut? Esti sigur?'

'Rezonabil.'

— Atunci ce caută ei aici?

— În aşteptare, se pare că. Oricum, eu sunt cel care pune întrebări.

'Amenda. Haide, am toată ziua.

— De fapt, cred că asta a fost singura mea întrebare. Oh, stai, mai este unul. Vrei să te întorc pe teren solid, ca să ne putem relua conversaţia mai confortabil?

— Te bucuri prea mult, Cotillion.

„Oportunităţile de distracţie devin din ce în ce mai rare. Din fericire, ne aflăm într-o astfel de umbră, aşa că coborârea noastră va fi relativ uşoară.

— Oricând.

Cotillion aruncă mărul deoparte, apoi întinse

mâna să apuce braţul lui Kalam. — îndepărtează-te şi lasă-mi restul.

'Asteapta un moment. Vrajile lui Quick Ben au fost risipite – aşa am ajuns să fiu blocat aici...

— Probabil pentru că este inconştient.

'El este?'

— Sau mort. Ar trebui să confirmăm lucrurile oricum,
nu?

„Riscant", a spus Cotillion, „făcându-ţi blestemul să sune ca rugăciune . O tragere ascutită si Kalam urlă când a fost smuls de pe suprafaţa stâncii. **Si** a fost ţinut, suspendat în aer de strânsoarea lui Cotillion pe' braţul lui. — Relaxează-te, blestemat de bou, „uşor este un termen relativ.

Treizeci de bătăi ale inimii mai târziu, picioarele lor au atins pământul. Kalam şi-a tras braţul şi s-a îndreptat spre fisura căscată în locul unde Quick şi Stdrmy aşteptaseră. S- a apropiat de margine cu grija.

Chemat în întuneric. 'Rapid! Furtunos!' Nici un răspuns.

Cotillion era alături de el. 'Furtunos? Nu ar fi adjutantul Stormy, nu-i aşa? Ochi de porc, păros, încruntat...

— Acum este caporal, spuse Kalam. — Şi Gesler e sergent.

Un pufnit din partea zeului, dar nici un alt comentariu.

Asasinul se lasă pe spate şi îl studie pe Cotillion. — Chiar nu credeam că o să-mi răspunzi rugăciunii.

„Sunt un zeu practic plin de surprize .

Privirea lui Kalam se îngustă. — Şi tu ai venit al naibii de repede. De parcă ai fi... aproape.

— O presupunere scandaloasă, spuse Cotillion. — Cu toate acestea, destul de ciudat, exact.

Asasinul a tras colacul de frânghie de pe umăr, apoi s-a uitat înjur şi a înjurat.

Oftând, Cotillion întinse o mână.

Kalam i-a dat un capăt al frânghiei. — Pregătiţi-vă, spuse el, în timp ce dădea bobina peste marginea gropii. Auzi un pocnet îndepărtat.

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse Cotillion. — Voi face atâta timp cât ai nevoie.

Zei blestemaţi de Hood. Kalam îşi croi drum peste margine, apoi începu să coboare prin întuneric. Prea mult alpinism azi. Ori asta, ori mă îngraş. Moçasinii lui s-au aşezat în cele din urmă pe piatră! S-a îndepărtat de frânghie.

De deasupra capului, o mică globulă de lumină a plutit în jos, luminând cef mai apropiat perete, vertical, creat de om, cu panouri mari pictate, imaginile părând să danseze în lumina coborâtă. Pentru o clipă, Kalam se uită pur şi simplu. Nici un decor inactiv, acesta, ci o operă de artă, o mână de maestru expusă exuberant în fiecare detaliu, îmbrăcate greu, mai mult sau mai puţin umane ca formă, figurile se aflau în poziţii de transcendenţă, braţele ridicate în închinare sau exaltare, feţe pline de bucurie. În timp ce, înghesuindu-şi picioarele, părţi ale corpului dezmembrate fuseseră pictate, stropite de sânge şi bâzâind de muşte. Carnea stricată a continuat în jos până la podeaua camerei, apoi a ieşit, iar Kalam văzu acum că scena sângeroasă acoperea întreaga întindere a podelei, cât putea vedea în toate direcţiile.

Bucăţi de moloz erau împrăştiate ici şi colo şi, la mai puţin de o jumătate de duzina de paşi, două trupuri nemişcate.

Kalam se îndreptă spre el.

Ambii bărbaţi trăiau, a fost uşurat să descopere, deşi era dificil să determine amploarea rănilor lor, dincolo de ceea ce era evident. Stormy îşi rupsese ambele picioare, unul deasupra genunchiului, celălalt ambele oase sub genunchi. Partea din spate a cîrmei îi era zvâcnită, dar a respirat uniform, ceea ce Kalam a considerat un semn bun. Quick Ben părea intact din punct de vedere fizic – cel puţin nimic nu s-a spart, nici sânge. Pentru amândoi mșă, leziunile interne au fost o alta chestiune. Kalam studie chipul vrăjitorului pentru o clipă, apoi îl plesni.

Ochii lui Quick se deschiseră brusc. Clipi, privi în jur, tuşi, apoi se ridică, „O jumătate din faţa mea este amorţită – ce sa întâmplat?"

— Habar nu, spuse Kalam. — Tu şi Stormy aţi căzut printr-o gaură. Falari este într-o formă dură. Dar cumva ai reuşit nevătămat – cum ai făcut asta?

'Nevătămată? Cred că mi s-a rupt maxilarul.

— Nu, nu este. Trebuie să fi lovit podeaua – arată puţin umflat, dar nu ai vorbi dacă ar fi stricat.

— Hă, bună idee. Se ridică în picioare şi se apropie de Stormy. — Oh, picioarele alea arată rău.' Trebuie să le setăm înainte ca eu să pot face vreo vindecare.

— Vindecare? La naiba, Repe, n-ai făcut niciodată vreo vindecare în echipă.

— Nu, asta era sarcina lui Mallet. Eu eram creierul, îţi aminteşti?

— Ei bine, din câte îmi amintesc, asta nu ţi-a luat prea mult timp.

'Asa crezi tu.' Vrăjitorul făcu o pauză şi privi în jur. 'Unde suntem? Şi de unde a venit lumina aceea?

— Complimente lui Cotillion, care se află la celălalt capăt al frânghiei.

'Oh. Ei bine, atunci el poate face vindecarea. Du-l aici
jos.

— Atunci cine va ţine frânghia?

— Nu avem nevoie. Hei, nu te căţărai pe Moon's Spawn? Ah, de aceea zeul tău este aici. Dreapta.'

— A rosti numele demonului înseamnă a-l striga, spuse Kalam, ridicând privirea pentru a urmări coborârea lentă, aproape leneşă a lui Cotilnon.

Zeul s-a stabilit lângă Stormy şi Quick Ben. Un scurt semn din cap către vrăjitor, o sprânceană înălţată, apoi Cotillion se ghemui lângă marina.

Adjutant Stormy, ce sa întâmplat cu tine?

— Ar trebui sa fie evident, spuse Kalam. — Şi-a rupt picioarele.

Zeul l-a rostogolit pe marin pe spate, a tras de fiecare picior, trasând oasele înapoi în linie, apoi s-a ridicat. — Asta va fi, cred.

'Cu greu-'

— Adjutantul Stormy, spuse Cotillion, nu este chiar atât de muritor pe cât ar părea. Recuit în focurile din Thyrllan. Sau Kurald Liosan. Sau Tellann.

Sau toate trei. În orice caz, după cum puteţi vedea, el se remediază deja. Coastele rupte sunt complet vindecate, la fel ca şi ficatul afectat şi şoldul spart. Şi craniul crăpat. Din păcate, nu se poate face

nimic pentru creierul din el.

— Şi-a pierdut minţile?

— Mă îndoiesc că a avut vreodată unul, a răspuns zeul. — E mai rău decât Urko. Cel puţin Urko are interese, oricât de ciudate şi inutile.

Un geamăt de la Stormy.

Cotillion se îndreptă spre peretele cel mai apropiat. — Curios, spuse el. „Acesta este un templu al unui Dumnezeu Bătrân. Nu sunt sigur care. Kilmandaros, poate.

Sau Grizzin Farl. Poate chiar K'rul.'

— Un fel de închinare destul de sângeros, mormăi Kalam.

— Cel mai bun tip, spuse Quick Ben, scoţându-şi praful de pe haine.

Kalam observă privirea vicleană a lui Cotillion faţă de vrăjitor şi se miră de asta.

Ben Adaephon Delat, Cotillion ştie ceva despre tine, nu- i aşa?

' Vrăjitorule, ai prea multe secrete de departe. Asasinul a observat apoi frânghia, încă atârnând din gaura de deasupra. — Cotillion, ae ce ai legat frânghia?

Zeul aruncă o privire, zâmbi. 'O surpriza. Trebuie sa plec.

Domnilor... Şi a dispărut, apoi a dispărut.

— Dumnezeul tău mă face nervos, Kalam, spuse Quick Ben în timp ce Stormy gemu din nou, mai tare de data asta.

Şi tu, la rândul tau, îl faci nervos. Şi acum... Se uită în jos la Stormy.

Rupturile din jambiere erau tot ce mai rămăsese din fracturile compuse îngrozitoare. Adjutant Stormy. Recoaptă în focuri sfinte. încă încruntat.

Stâncă înaltă, sedimentele au călcat şi zdrenţuite, le-au înconjurat tabăra, un copac străvechi într-o parte. Cutter stătea lângă micul foc de bălegar pe care îl aprinsese, privind cum

Greyfrog înconjura zQna, dând dovadă de agitaţie din ce în ce mai mare. în apropiere, Mâinile Fantomei Heboric păreau să moţenească, emanaţiile verzi ceţoase de la capetele încheieturilor îi pulsau încet. Scillara şi 'Felisin Younger îşi împachetau pipele pentru noua lor împărţire a unui ritual de după masa. Privirea lui Cutter se întoarse spre demon.

Greyfrog, ce te doare? 'Agitat. Am indicii de tragedie, care se apropie rapid.

Ceva... îngrijorat şi nesigur. În aer, în nisip. Panica brusca. Ar trebui să plecăm de aici. Intoarce-te. Fugi.[1]

Cutter simţi că transpiraţia îi curge pielea. Nu-l auzise niciodată pe demon atat de... speriat. — Ar trebui să coborâm pe creasta asta?

Cele două femei ridică privirea la cuvintele lui rostite. Felisin Younger aruncă o privire către Greyfrog, se încruntă, apoi păli. Ea s-a ridicat. — Avem probleme, spuse ea.

Scillara se îndreptă şi se îndreptă spre Heboric, înghiontindu-l cu o cizmă. 'Trezeşte-te.[1]

Destriantul din Treach deschise ochii, apoi adulmecă aerul şi se ridică într-o singură mişcare fluidă.

Cutter a urmărit toate acestea cu o alarmă tot mai mare. La dracu. A dat nisip peste foc. — Adunaţi-vă echipamentul, toată lumea.

Greyfrog făcu o pauză în cerc şi îi urmărea. — Atât de iminent?

Incert. Deranjat, da. Aveţi nevoie de panică? Schimbare de părere?

Nebunie? Incert.[1]

— De ce să riscaţi? întrebă Cutter. „Este suficientă lumină – vom vedea dacă putem găsi un loc mai protejat pentru campare".

— Un compromis adecvat. Nervii uşurând sensibilitatea lor încordată.

Evitat? Necunoscut.[1]

— De obicei, spuse Heboric cu o voce aspră, oprindu-se să scuipe. „De obicei, fuga de la un lucru te arunca în calea altuia".

— Ei bine, mulţumesc pentru asta, bătrâne.

Heboric îi aruncă lui Cutter un zâmbet neplăcut. 'Plăcerea este de partea mea.[1]

Faţa stâncii era plină de peşteri care, de-a lungul a nenumărate secole, au fost folosite ca locuri de refugiu, ca cripte pentru internarea morţilor, ca camere de depozitare şi ca jDanouri adăpostite pentru picturile în stâncă. Detritus împrăştiau marginile înguste care fuseseră folosite ca poteci; ici şi colo, o pată întunecată de funingine a stricat protuberantele şi crevasele unde fuseseră aprinse focuri, dar nimic nu părea recent pentru ochiul lui Mappo şi a recunoscut ceramica funerară ca aparţinând epocii Primului Imperiu.

Se apropiau de vârful escarpului, Icarium urcându-se spre o crestătură evidentă tăiată în margine de ploile trecute. Soarele care cobora din stânga lor era roşu în spatele unei perdele de praf suspendat care fusese ridicată de trecerea unei furtuni îndepărtate. Muştele de sânge bâzâiau aerul din jurul celor doi călători,' înnebuniţi ae respiraţia fragilă şi plină de energie a furtunii.

Dorinţa lui Icarium devenise obsesivă, o ferocitate abia reţinută. El a vrut judecată, a vrut să-i fie dezvăluit adevărul trecutului sau, iar atunci când acea judecată va veni, oricât de dură ar fi, el va sta în faţa ei şi nu va ridica nici măcar o mână în propria apărare.

Iar Mappo nu se putea gândi la nimic care să-l împiedice, cu excepţia să-şi incapacite cumva prietenul, să-l lovească în inconştienţă.

Poate s-ar ajunge la asta. Dar au existat riscuri la o astfel de încercare. Eşecul si furia lui Icarium avea să înflorească în viaţă şi totul ar fi pierdut.

A privit cum Jhâg a ajuns la crestătură şi a căţărat, apoi a dispărut din vedere. Mappo a urmat repede. Ajungând în vârf, se opri, ştergându-şi mizeria de pe mâini, vechiul canal de drenaj a sculptat un canal j>rin următoarele etaje de calcar, creând o cale îngustă, rasucitoare, flancată ae pereţi abrupţi. La mică distanţă mai departe, Mappo zări marginea unei alte coborâri, spre care se îndrepta Icarium.

Umbre groase în interiorul canalului, insecte care roiau în puţinele razele de lumină solară care străbat un copac noduros. La trei paşi de a ajunge lângă Icarium, iar întunericul părea să explodeze m jurul Trellului. A zărit o clipă ceva ce se închidea pe

Icarium de la vârful de piatră la dreapta Jhag-ului, apoi figurile l-au invadat.

Trell a izbucnit, şi-a simţit pumnul conectat cu carne şi oase în stânga lui, sunetul solid şi scrâşnit. O stropire de sânge şi flegmă.

Un braţ musculos şerpui din spate pentru a se apropia de gâtul lui, răsucindu-'i capul pe spate, pielea strălucitoare a acelui membru alunecând ca şi cum ar fi unsă înainte ca braţul să se blocheze strâns. 0 altă siluetă a apărut din faţă, cu mâinile cu gheare lungi ieşindu-i afară, înţepând burta lui Mappo. Urlă de agonie' în timp ce ghearele treceau într-o tăietură eviscerată.

Acest lucru a eşuat, pentru că pielea lui Trell era mai groasă decât armura de piele care o acoperea. Chiar şi aşa, sângele stropit. Creatura din spatele lui şi-a strâns strânsoarea. Putea simţi ceva din greutatea şi dimensiunea lui imensă. Incapabil să scoată o armă, Mappo pivotă, apoi se aruncă înapoi într-un perete de stâncă. Scârţâitul oaselor şi craniului în spatele lui, un gâfâit al fiarei care se ridică într-un scârtâit de durere.

Creatura cu ghearele în burta lui Mappo fusese târâtă mai aproape de lovitura înapoi a lui Trell. Isi închise mâinile în jurul craniului său ghemuit şi osos, se flectă, apoi răsuci cu sălbăticie capul într-o parte. 'Gâtul s-a rupt. Un alt ţipăt, de dată aceasta părând să vină din toate părţile.

Urlând, Mappo se clătină înainte, apucân'du-se de antebraţul tras pe gât. Greutatea fiarei s-a izbit de el, l-a făcut să'se poticnească.

A zărit Icarium, prăbuşindu-se sub un roi de creaturi întunecate şi zvârcolite.

Prea târziu şi-a simţit piciorul principal coborând peste marginea prăbuşită a' stâncii, în... aer liber. Greutatea creaturii îl împinse mai departe, apoi, când văzu prăpastia peste care urmau să se arunce amândoi, antebraţul se slăbi.

Dar Mappo s-a ţinut tare, răsucindu-se pentru a târî fiargL cu el în timp ce cădea.

încă un ţipat şi, în cele din urmă, a văzut complet lucrul.

Demonic, gura deschisă larg, colţi asemănător unor ace complet blocaţi în balamale, fiecare cât de lungi cât degetul mare al lui Mappo, ochii negri

strălucitori, pupilele verticale şi nuanţa sângelui proaspăt.

T'rolb'arahî.

Cum?

Ii văzu furia, groaza, în timp ce amândoi coborau de pe stâncă.

Cădere.

Cădere...

Doamne, asta a fost

Cartea a doua

Sub Acest Nume

în întuneric a venit, acest ucigaş brutal de rude, eliberat şi dezlănţuit, când toate, cu excepţia fantomelor, au fugit de nădejdea sălbatică răvăşită – o, el ştia durerea, focurile gemene ale uitării uitare îi ardeau sufletul şi aşa s- au adunat fantomele, chemate de unul care ar fi vrut. să stea, muritor şi fără prihană, în calea groaznicului ucigaş, ar sta în picioare, acest nebun preţios, şi ar juca totul în strângerea mâinii, de la cald la rece,' şi ar fi condus în locul de mult dispărut, iar fiarele de mult învinse s-ar trezi la cuvântul lui. inca o data.

Şi cine era acolo să-l avertizeze? De ce, nimeni, şi ceea ce şi-a găsit drumul liber nu a fost prieten pentru cei vii. Când joci horror contra horror, dragă ascultător, lasă în urmă orice speranţă şi călăreşte un cal rapid.

Maşter Hlind

Saedevar din Widecut Jhag

Capitolul şapte

Nu te târgui niciodată cu un bărbat care nu are nimic de pierdut.

Spune ale nebunului

Tnenys Bule Leoman de la Flails se clătină din sanctul interior, cu o strălucire de sudoare pe faţă. Cu o voce răguşită, a întrebat: — E noapte încă?

Corabb se ridică repede, apoi se aşeză din nou pe bancă, în vreme ce întunericul ameninţa să-l cuprindă – stătuse prea mult timp, privindu-l pe Dunsparrow încercăna să treacă j>e un şanţ pe

podeaua de piatră. A deschis gura ca să răspundă, dar femeia Malazan a vorbit prima.

— Nu, Leoman, soarele călăreşte orizontul.

— Mişcare încă din taberele Malazan?

— Ultimul alergător a raportat jumătate de clopoţel în urmă. Nimic în acel moment.

În ochii lui Leoman se auzi o strălucire ciudată, triumfătoare, care îl tulbură pe Corabb, dar nu avu timp să întrebe în timp ce marele războinic trecea cu paşi mari. [1]

Trebuie sa ne grăbim. înapoi la palat – câteva instrucţiuni finale.

Inamicul ataca chiar în noaptea asta? Cum a putut Leoman să fie atât de sigur? Corabb se ridică din nou, de data aceasta mai încet. Marea Preoteasă interzisese martori la ritual, iar când Regina Viselor s-a manifestat, până şi Marea Preoteasă şi acoliţii ei părăsiseră camera cu expresii dezamăgite, lăsându-l pe Leoman singur cu zeiţa. Corabb a căzut în doi pasi în spatele liderului său, împiedicat să se apropie de acea femeie blestemata, Dunsparrow.

„Magii lor vor îngreuna detectarea", spunea al Treilea în timp ce ieşeau din templu.

— Nu contează, se răsti Leoman. — Oricum nu avem vreun demn de acest nume. Chiar şi aşa, trebuie să facem să pară ca şi cum am încerca.

Corabb' se încruntă. încerci? Nu a înţeles nimic din toate acestea. — Avem nevoie de soldaţi pe ziduri! el a spus. — Câte se pot aduna!

— Nu putem ţine pereţii, spuse Dunsparrow peste umăr. — Trebuie' să fi realizat asta, Corabb Bhilan
Thenu'alas.

— Atunci... atunci de ce suntem aici?

Cerul de deasupra capului se întuneca, vânătaia amurgului la doar câteva clipe distanţă.

Pe străzile goale, toţi trei s-au repezit. încruntarea lui Corabb se adânci.^ Regina Viselor. Zeiţă a divinaţiei şi cine ştia ce altceva. Îi dispreţuia pe toţi zeii, cu' excepţia, desigur, pe Dryjhna Apocalipticul. Ingerători, înşelători, ucigaşi una şi toţi. Că Leoman ar căuta unul... asta era într- adevăr tulburător.

Vina lui Dunsparrow, bănuia el. Era o femeie. Preoţia Reginei era în mare parte femei – cel puţin,

credea el – a existat o Mare Preoteasă, la urma urmei, o matronă cu ochii înceţoşaţi înotând în fumul durhangului şi probabil în nenumărate alte substanţe. Doar să stai lângă ea însemna să te simţi beat. De departe prea seducător. Nu avea să iasă nimic buh din asta, nimic deloc.

S-au apropiat de palat şi, în final, câteva semne de activitate.

Războinici în mişcare, armele zgomotând, strigăte dinspre fortificaţii. Aşădar, pereţii exteriori ar fi sparţi – nu există alt motiv pentru toata această pregătire. Leoman se aştepta la un al doilea asediu, aici, la palat. Si asa mai departe.

— Conducător de război! spuse Corabb, dându-l pe Dunsparrow deoparte. — Dă-mi comanda porţilor palatului! Vom rezista furtunii Malazan în numele Apocalipsei!

Leoman îi aruncă o privire înapoi, gândindu-se, apoi clătină din cap. 'Fără prieten. Am nevoie de tine pentru o sarcină mult mai importantă.

— Ce va fi asta, Mare Războinic? Sunt egal cu asta.

— Ar fi bine să fii, spuse Leoman.

Dunsparrow pufni.

— Comandă-mi, comandante.

De data asta ea a râs de-a dreptul. Corabb se încruntă la ea.

Leoman a răspuns: „Sarcina ta în această noapte este aceasta, prietene. Păzeşte-mi spatele.

„Ah, atunci vom conduce lupta în primele rânduri!

Glorios, vom trimite câinilor Malazan o judecată pe care nu o vor uita niciodată.

Leoman îl plesni pe umăr. — Da, Corabb, spuse el. — Că vom face.

Au continuat mai departe, în palat.

Dunsparrow încă râdea.

Doamne, cât de mult o ura Corabb.

Lostara Yil a dat înapoi clapeta cortului şi a mărşăluit înăuntru. A găsit-o pe Pearl trântind pe perne de mătase prădate, o narghilea de durhang cu aromă de vin aşezată ca un castron în poală. Prin ceata de fum, el întâmpină furia ei cu o privire leneşă, încărcată de fum, ceea ce, desigur, o făcea şi mai supărată.

— Văd că ai plănuit restul acestei nopţi, Pearl. Chiar dacă această armată blestemată se pregăteşte să atace Y'Ghatan.[1]

El a ridicat din umeri. — Adjunctul nu vrea ajutorul meu. Aş fi putut să mă furişez în palat până acum, ştii – nu au magi despre care să vorbesc. Aş putea să-i trec un cuţit pe gâtul lui Leoman chiar în acest moment.

Dar nu, nu o va avea. Ce să fac?

— Nu are încredere în tine, Pearl şi, să fiu sinceră, nu sunt surprinsă.

Sprâncenele i se ridicară. — Dragă, sunt jignit. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ştii sacrificiile pe care le-am făcut pentru a proteja psihicul fragil al Adjunctului. Inutil să spun, adăuga el, făcând o pauza pentru o plină de fum încurcăcios, în ultimul timp am fost tentat să spulber acel psihic cu adevărul despre sora ei, doar din ciudă.

— Reţinerea ta mă impresionează, spuse Lostara. — Desigur, dacă ai făcut ceva atât de crud, ar trebui să te ucid.

— Ce uşurare, ştiind cum te străduieşti să protejezi puritatea sufletului meu.

„Nu puritatea este problema", a răspuns ea. — Cel puţin nu al tău.

' El a zâmbit. — încercam să mă arunc într-o lumină mai favorabilă, draga mea.

— Pentru mine este clar, Pearl, că ţi-ai imaginat scurta noastră dragoste – dacă s-ar putea numi aşa – ca un indiciu al sentimentelor autentice. Mi se pare destul de jalnic. Spune-mi, ai de gând să mă întorci vreodată în compania mea din Lamele Roşii?

— Nu încă deloc, mă tem.

— Ne-a dat o altă misiune?

— Adjunctul? Nu, dar după cum vă amintiţi, ceea ce am făcut pentru Tavo re a fost o favoare. Lucrăm pentru împărăteasa.

'Amenda. Ce comandă împărăteasa noastră?

Ochii lui aveau pleoapele grele în timp ce o studiau pentru o clipă. — Aşteaptă şi vezi.

— Ne porunceşte sa aşteptăm şi să vedem?

— Bine, din moment ce insisti/eşti temporar detaşat de mine, o noţiune care ar trebui să-ţi ofere satisfacţii nespuse. Du-te şi alătură-te puşcărilor, 'sau săpătorilor său oricui atacă în seara asta în numele lui Hood. Si dacă ţi se taie un mădular, nu te târâi înapoi la mine – Doamne' nu pot să cred că tocmai am spus asta. Bineînţeles că poţi veni târându-te înapoi la mine, doar ai grijă să aduci mădularul.

— Nu deţii High Denul, PearI, deci ce rost să readuci mădularul?

— Mi-ar plăcea să-l văd, asta-i tot.

— Dacă mă întorc târându-mă înapoi, Pearl, va fi să-ţi înfig un cuţit în gât.

— Cu acele cuvinte vesele poţi pleca acum, dragă. Ea s- a rotit şi a plecat din cort.

HdKHaK

Pumnul Keneb sa alăturat lui Tene Baralta în zona de adunare chiar în interiorul pichetelor de nord. Moliile şi muştele care muşcău roiau în aerul crepuscular. Mormane de pământ stâncos s-au ridicat ca nişte modeste tumule unde soldaţii îşi săpaseră tranşee. Până acum, puţine echipe se adunaseră, pentru a nu dezvălui prea devreme intenţiile armatei, deşi Keneb bănuia ca Leoman şi războinicii săi ştiau deja tot ce trebuia ştiut. Chiar şi aşa, remarcă Pumnul în timp ce se uita la peretele îndepărtat şi denivelat, cel mai de sus dintre rândurile de pământ şi moloz, părea să nu existe nicio activitate.

Y'Ghatan era tăcut de moarte, practic neluminat în timp ce întunericul îşi întindea mantia.

Tene Baralta era în armură completă: vestă solzită, fustă de lanţ şi cămaş, şepci şi braţe din bronz bătut bordate cu fier. îşi ajusta curelele cârmei când Keneb veni lângă el.

— Blistig nu este fericit, spuse Keneb.

Râsul lui Baralta era scăzut. — Seara asta ne aparţine ţie şi mie, Keneb. Se mută doar dacă avem probleme. Temui se întreba... acest plan, se potriveşte cu al lui. L-aţi sfătuit pe Adjunct?

'Am făcut. Informează-l pe Temui că a fost mulţumită că strategia lui se potriveşte cu cea a ei în această chestiune.

— Au început magii companiei tale? întrebă Keneb.

Un mormăit, apoi: „Spun că nu e nimeni acolo, nimeni nu aşteaptă să-i contracareze. Nil şi Nether au făcut aceeaşi descoperire. Crezi că Leoman şi-ar fi pierdut toţi magii?

'Nu ştiu. Pare puţin probabil.

— Cred că ai auzit zvonurile, Keneb.

'Despre ce?'

— Ciuma. Din est. A trecut prin Ehrlitan. Dacă eşuăm în seara asta şi ne găsim blocaţi în afara acestui oraş../

Keneb dădu din cap. — Atunci trebuie să reuşim, Tene Baralta.

Un călăreţ galopează pe drumul din spate și din dreapta lor, apropiindu-se cu repeziciune. Ambii bărbaţi s- au întors în timp ce copitele bătătoare reverberau prin pământ la picioarele lor. — Un mesaj urgent? se întrebă Keneb, strâmbându-se din ochi pentru a distinge silueta cu mantie gri, cu faţa ascunsă de o glugă.

O sabie lungă lângă el, cu teacă întinsă în email alb. "Nu recunosc..."

Călăreţul a călărit drept spre ei. Urlând de furie, Tene Baralta sări într-o parte. Keneb îl urmă, apoi se răsuci în timp ce călăreţul trecea în zbor, calul său alb ajungând în tranşee şi lansându-se deasupra, strigără picheţii de pază. O arbaletă s-a aruncat, cearta Jovindu-l pe străin pe spate, apoi trăgându-se în noapte. încă călărind în plin galop, silueta aplecându-se acum în faţă peste gâtul calului, au navigat peste şanţul îngust din Anterior, apoi au alergat spre oraş.

Unde o poartă s-a deschis, revărsând o lumină stinsă a lanternului.

— Respiraţia lui Hood! înjură Tene Beralta,

recăpătându-şi picioarele. — Un inamic străbate întreaga noastră armată!

— Nu avem nicio pretenţie exclusivă cu privire la curaj, spuse Keneb. „Şi recunosc că am o admiraţie reticentă – ma bucur că am fost martor."

„Un călăreţ care să-i spună lui Leoman..."

— Nimic ce să nu ştie deja, Tene Baralta. Consideră asta o lecţie, un memento...

— Nu am nevoie de niciunul, Keneb. Uită-te la asta, cârma mea e plină de murdărie. Pelerina ari deschis, cal alb şi sabie cu bandă albă. Un ticălos înalt. Il voi găsi, jur, şi el vă plăti pentru temeritatea lui.

— Avem destule preocupări în faţa noastră în această noapte, spuse Keneb. — Dacă pleci să vânezi un bărbat, Tene Baralta...

A golit murdăria de pe cârmă. 'Te aud. Roagă-te, deci, lui Treach, ca nenorocitul să-mi mai traverseze calea o dată în noaptea asta.

Treach, nu-i aşa? Fener... a dispărut atât de repede din mintea bărbaţilor Un mesaj pe care Dumnezeu nu ar îndrăzni să-l asculte, cred.

HdKHaK

Locotenentul Pores stătea alături de Căpitanul Kindly şi Sortul Korelri Faradan, în vizorul companiilor lor respective. Vorba despre un spion în mijlocul armatei, care pătrundea cu îndrăzneală în Y'Ghatan, i-a pus pe toţi mai pe cap decât erau deja, având în vedere că în orice moment venea ordinul de a se muta. Sappers în frunte, desigur, deghizat în magie sumbră.

Magie. Totul este sumbru. Mai rău decât săpătorii, de fapt. în combinaţie, ei bine, această noapte se îndrepta direct în Abis, în ceea ce îl privea pe Pores. Se întrebă unde era bătrânul Ebron şi dacă participa la ritualuri – îi era dor de vechea lui echipă. Limp, Bell şi acea nouă fată, Sinn – acum era o creatură înfricoşătoare. Ei bine, poate că nu i- au fost atât de dor de ei. Periculoşi, unul şi toţi, şi mai ales unul pentru celălalt.

Căpitanul Kindly încercase să ia măsura femeii care stătea lângă el – o expresie aleasă care a adus un mic zâmbet în gura locotenentului. Ia-i măsura. Dar nu e nimeni atât de aproape, din câte aud. În orice caz, era frustrant să nu-ţi dai seama de un coleg ofiţer. Fier rece, probabil – nu suporţi Zidul suficient de mult pentru a supravieţui fără ceva îngheţat, brutal şi calculat înfăşurat în jurul sufletului – dar acesta era rece' în orice alt fel în afară de asta. Cel mai rar dintre toate, o femeie de puţine cuvinte. El a zâmbit din nou.

— Şterge-ţi rânjetul de j>e faţă, locotenente, a spus amabil, sau voi concluziona ca ţi-ai pierdut minţile şi o sa te promovez.

— Scuze, căpitane, promit că nu o voi mai face. Te rog nu mă promova.

— voi doi sunteţi idioţi, spuse Faradan Sort.

Ei bine, aceasta este o modalitate de a opri o conversaţie.

Sergentul Hellian se uită la scena şovăitoare, mângâiat de un sentiment copleşitor al corectitudinii, deşi felul în care toată lumea se legăna o făcea greaţă. Caporalul Urb s- a separat de echipă şi s-a apropiat de ea'.

— Eşti gata pentru asta, sergent?

‘Gata pentru ce?[1] a cerut ea. Apoi se încruntă, dispărând orice simţ al proprietăţii. — Dacă ticălosul ăla nu ar fi dispărut aşa cum a făcut el, nu mi-aş fi schimbat sabia cu un ulcior din acel putregai local, nu-i aşa?

Ea întinse mâna după armă, mâna ei bâjbâind, deoarece găsi doar aer, apoi teaca goală. — De ce nu m-ai oprit, Urb? Adică, a fost sabia mea, până la urmă. Ce ar trebui să folosesc?

Se mişcă nervos, apoi se aplecă mai aproape. — Ia unul nou de la arme, sergent.

— Şi asta va ajunge la căpitan şi vom fi expediaţi undeva şi mai rău.

'Mai' rau? Unde este mai rău decât asta, sergent?

— Korel. Theftian Penins'la. Black Coral, sub ochii goali ai Tiste Andii. Coasta demolatorilor de pe North Assail...

— Nu există forţe Malazan acolo.

— Nu, dar e mai rău decât asta.

— O poveste de la un marinar nebun din Kartool şi acum eşti convins că Hood însuşi păşeşte prin umbre...

„El se plimbă pe adâncimile noastre – pe umbre, vreau să spun".

— Ascultă, sergent, suntem pe cale să mergem în luptă...

— Corect, unde este ulciorul acela? S-a uitat în jur, l-a găsit întins pe o parte lângă patul cuiva. — Hei, cine din echipa mea nu si-a împachetat trusa?

— Este al tău, sergent, spuse Urb.

'Oh.[1] Adunând ulciorul, ea a scuturat-o şi a fost încântată de zgomotele din interior. Ea a aruncat o privire spre ea pentru a se uita la... echipa ei.

Erau doi soldaţi. Două. O echipă. Căpitanul spusese ceva despre câţiva' nou-veniţi pe drum. — Ei bine, unde sunt ei?

'OMS?' întrebă Urb. 'Echipa ta? Sunt chiar în faţa ta.

— Atingător şi fără suflare.

'Asta e corect.'

— Ei bine, unde sunt restul? Nu aveam noi mai multe?

„A avut patru marş cu noi în ultima zi, dar au fost reatribuiţi".

— Deci, echipa mea este un caporal şi doi soldaţi.

— Gemeni, sergent, spuse Touchy. — Dar sunt mai în vârstă, după cum sunt sigur că îţi dai seama.

— Şi subdezvoltat mental^ sergent, spuse Brethless. — Aceste ultime minute au fost m mod evident cruciale, după cum sunt sigur că îţi dai seama.

Hellian se întoarse. — Mie îmi arată la fel, Urb. Bine, a venit încă cuvântul? Ar trebui să ne adunăm undeva acum?

— Sergent, s-ar putea să vrei să dai ulciorul ăla – suntem pe cale să ne luptăm şi nu ştiu despre

tine şi ei doi, dar m-am alăturat gărzii oraşului local, aşa că nu ar trebui să fac nimic din acest. Am fost la latrine de patru ori de la cină şi sunt încă zdruncinat înăuntru.

La sugestia lui Urb, Hellian strânse ulciorul strâns la piept. '

Getyerown.'

'Sergent.'

— Bme, câte câteva guri fiecare, apoi iau restul. Văd pe cineva care ia mai mult de două înghiţituri şi le-am tăiat acolo unde stau.

'Cu ce?' întrebă Urb în timp ce îi scotea ulciorul din mâinile ei reticente.

Hellian se încruntă. Cu ce? Despre ce „vorbea? Oh corect. S-a gândit o clipă, apoi a zâmbit. — îţi împrumut sabia, desigur. Acolo, ce soluţie plăcută.

Sergentul Balm stătea ghemuit în pământ, studiind şirul de pietricele, discuri de piatră şi nasturi de lut care se sprijineau jDe scândura alungită a jgheaburilor.

Mormăi pe sub răsuflare, întrebându-se dacă acesta era un vis, un coşmar şi încă dormea. Se uită la sergent Moak, apoi se uită înapoi la tabla de joc.

Ceva nu era în regulă. Nu putea înţelege piesele. Uitase cum să joace jocul. Paie, discuri, nasturi, pietricele – despre ce au fost toate acestea? Ce au însemnat ele? Cine câştiga? — Cinejoacă acest joc blestemat? el a cerut.

— Tu şi cu mine, nevăstuică Dai Honese, spuse Moak.

— Cred că minţi. Nu am mai văzut jocul ăsta în viaţa mea. Se uită în jur la toate feţele, soldaţii se uitau cu toţii în jos pentru a privi, toţi se uitau la 'el acum. Expresii ciudate – mai văzuse vreodată vreuna dintre ele? Era sergent, nu-i aşa? — Unde este echipa mea blestemată?

Ar trebui să fiu cu blestemata mea echipă. A venit apelul? Ce fac eu aici?' A tras în picioare, asigurându-se că un picior a răsturnat placa de joc. Bucăţi zburau, soldaţii sărind înapoi.

'Semn de rău augur!' şuieră unul, dându-se înapoi.

Mârâind, Moak se ridică, întinzând mâna spre cuţitul de la centură. — Mijloace de mlaştină, vei plăti pentru asta. am câştigat...

'Nu, nu ai fost! Piesşle alea erau o mizerie! Un amesteç! Nu aveau sens!' întinse mâna şi se scărpină la faţă. „Ce... asta e lut!

Faţa mea este acoperită de lut! O mască de moarte! Cine nii-a făcut asta?

Un bărbat familiar, dar cu miros de mucegai, se apropie de Balm. — Sergent, echipa ta e chiar aici. Sunt Deadsmell...

'Voi spune.'

— Caporal Deadsmell. Şi acesta este Throatslitter şi Widdershms, Galt şi Lobe...

— Bine, bine, stai liniştit, nu sunt orb. Când vine apelul? Ar fi trebuit să auzim ceva până acum.

Moak s-a închis. „Nu am terminat cu tine – asta a fost un blestem, ce ai făcut, Balm, asupra mea şi a echipei mele – de când câştigam jocul. Ne-ai blestemat, blestemat de vrăjitor...

'Nu am! A fost un accident. Haide, Deadsmell, hai să ne îndreptăm spre pichete, am terminat de aşteptat aici.

— Te-ai îndreptat greşit, sergent!

— Atunci mai departe! Cine a conceput această tabără blestemată, oricum? Nimic din toate acestea nu are sens!

În spatele lor, sergentul Moak a făcut să păşească după ei, dar caporalul său, Stacker, l-a tras înapoi. — E în regulă, sergent. Am auzit despre asta de la tatăl meu. Este Confuzia. Vine la unii înainte de luptă.

Ei pierd urma – a tuturor. Ar trebui să se calmeze odată ce începe lupta – dar uneori nu se întâmplă, iar dacă acesta este cazul cu Balm, atunci echipa lui este condamnată, nu noi.

— Eşti sigur de toate astea, Stacker?

— Da. îţi aminteşti Fist Gamet? Asculta. E în regulă. Ar trebui să ne verificăm armele, pentru ultima dată.

Moak şi-a învelit cuţitul. — Bună idee, atuncipune-le.

La douăzeci de paşi distanţă, Deadsmell căzu în pas alături de sergentul sau. [1]

Deştept, toate astea acolo. Pierdeai rău. Preformând confuzia, ei bine, sergent, sunt impresionat.

Balm se uită la barbat. Cine a fost din nou? Şi despre ce vorbea el? Oricum, ce limba vorbea prostul?

— Nu am poftă de mâncare, spuse Lutes, aruncând bucata de pâine. Un câine de tabăra s-a închis, a adunat mâncarea şi a plecat. „Mi-e rău", a continuat soldatul.

— Nu eşti singurul, spuse poate. — Eu sunt primul acolo, ştii.

Noi săpătorii. Restul dintre voi aţi înţeles uşor. Trebuie să punem acuzaţii, adică alergăm cu zguduitori şi biscuiţi pe pământ accidentat, căţărând moloz, probabil sub focul de la pereţi. Apoi, jos la poalele zidului şi Hood ştie ce se va revărsa peste noi. Apa clocotită, ulei, nisip fierbinte, cărămizi, organe, găleţi de bară. Deci ploua.

Pune muniţiile. Acid pe ceară – prea mult şi urcăm cu toţii acolo şi apoi. Zeci de săpători, şi oricare dintre ei face o greşeală/sau o picătură de piatră se loveşte de o muniţie. Bum!' Suntem deja ca morţi, dacă mă întrebaţi pe mine. Bucăţi de carne. Mâine dimineaţă vor coborî corbii şi atât. Trimite un cuvânt familiei mele/vrei? Poate că a fost făcut în bucăţi la Y'Ghatan, asta-i tot. Nu are rost să intri în detalii sângeroase – hei, unde mergi? Doamne de jos, Lutes, nu vă vom uita din ochi, nu? Hood ia-ne, e groaznic. Hei, Balgrid! Uite! Vindecătorul nostru echipa îşi scoate măruntaiele!

Gesler, Strings, Cuttle, Truth şi Pella stăteau în jurul cărbunilor pe moarte ai unui focar, bând ceai.

„Toţi îşi pierd minţile cu această aşteptare", a spus Gesler.'

„Devin la fel de rău înainte de fiecare bătălie", a recunoscut Strings. — înăuntru rece şi lejer, dacă ştii ce vreau să spun. Nu dispare niciodată.

— Dar te înţelegi odată ce a început, spuse Cuttle. „Toţi facem, pentru că am mai făcut asta mainte. Ne-am stabilit şi ştim că ne-am aşezat. Majoritatea acestor soldaţi nu ştiu nimic de acest fel. Ei nu ştiu cum vor fi odată ce luptele Vor începe. Asa că sunt cu toţii îngroziţi că se vor ghemui în nişte laşi îngroziţi.

— Probabil ca majoritatea o vor face, spuse Gesler.

— Nu stiu despre asta, sergent, spuse Pella.

— Am văzut o mulţime de soldaţi ca aceştia la Skullcup. Când a lovit rebeliunea, ei bine,' s-au luptat şi s-au luptat bine, luând în considerare toate lucrurile[1].

— Depăşit numeric.

‘Da.[1]

— Deci au murit.

‘Cei mai mulţi dintre ei.[1]

— Asta e treaba cu războiul, spuse Gesler. — Nu sunt nici pe departe atâtea surprize, când totul este spus şi gata, precum ai putea crede. Sau speranţa.

Standurile eroice se termină, de obicei, cu niciun erou în picioare.

A rezistat mai mult decât se aştepta, dar finalul a fost oricum acelaşi. Sfârşitul e întotdeauna acelaşi.

— Abis de jos, Gesler, spuse Strings, nu eşti vesel?

— Fiind doar realist, Fid. La naiba, mi-aş dori să fie Stormy aici, acum depinde de mine să fiu cu ochii pe echipa mea.

— Da, spuse Cuttle, asta fac sergenţii.

— Sugerezi că Stormy ar fi trebuit să fie sergent, iar eu caporal?

— Acum de ce aş face asta? întrebă săpătorul. — Sunteţi amândoi la fel de răi unul ca celălalt. Acum Pella aici...'

— Nu, mulţumesc, spuse Pella.

Strings îi sorbi ceaiul. — Asigură-te că toţi rămân împreună.

Căpitanul ne vrea pe vârful suliţei, cât de repede şi cât de departe putem ajunge – restuf va trebui doar sa ne ajunga din urmă. Sepia?

— Odată ce peretele va fi suflat, o să ne strâng pe săpătorii şi ne vom întâlni în interiorul breşei. Unde e Borduke acum?

'M-am dus la o plimbare. Se pare că echipa lui a intrat într-un fel de agitaţie simpatică. Borduke s-a dezgustat şi a fugit.

„Atâta timp cât burta tuturor este goală până când primim apelul",

spuse Cuttle. — Mai ales, poate.

— Mai ales poate, spuse Gesler, râzând încet. — Asta e unul bun.

Mi-ai făcut ziua, Cuttle.

— Crede-mă, nu a fost intenţionat.

Aşezat în apropiere, ascuns de ceilalţi într-o adâncime mărginită de peni, Bottle a zâmbit. Aşa se pregătesc veteranii de luptă. La fel ca toţi ceilalţi. Asta chiar l-a mângâiat. Mai ales. Ei bine, poate nu. Mai bine ar fi fost încrezători, îndrăzneţi şi înfăţişaţi. Acest lucru – ceea ce urma – părea prea nesigur.

Tocmai se întorsese de la adunarea magilor. Sondele magice dezvăluiseră o prezenţă mut în Y'Ghatan, genul preoţesc, în cea mai mare parte, si ceea ce era din asta era confuz, panicat. Sau ciudat de liniştit. Pentru înaintarea săpătorilor, Bottle avea să atragă pe'Meanas, rotind maluri de ceaţă, întuneric răsturnând din toate părţile. Se risipeşte uşor, dacă un mag de orice îndemânare era pe perete, dar nu părea să fie niciunul. Cel mai supărător dintre toate, Bottle ar avea nevoie de toată concentrarea lui pentru a lucra pe Meanas, împiedicându-l astfel să folosească magia spirituală. Lăsându-l la fel de orb ca acei câţiva soldaţi inamici de pe zid.

A recunoscut că a avut o serie de nervi – nu fusese chiar atât de tremurător la Raraku. Şi cu ambuscada lui Leoman în furtuna de nisip, ei bine, a fosko ambuscadă, nu- i aşa – nu a fost timp pentru teroare. în orice caz, nu-i plăcea acest sentiment.

Ridicându-se ghemuit, s-a îndepărtat, în sus şi a ieşit din gol, îndrejDtându-se şi mergând dezinvolt în tabăra echipei. Se parea că lui' Strings nu-i deranja să-şi lase soldaţii singuri o vreme înainte ca lucrurile să se încingă, lăsându-i sa-şi mestece propriile gânduri, apoi – sperăm – să-i frâneze pe toţi în ultimul moment.

Korvk lega încă mai multe fetişuri de diferitele inele şi bucle ale armurii sale, fâşii de pânză colorată, oase de păsări şi zale pentru a adăuga la omniprezentele oase ale degetelor care însemnau acum Armata a Paisprezecea. Smiles îi răsturna

cuţitele de aruncare, lamele pălmuind uşor pe pielea mănuşilor ei. Tarr stătea în apropiere, cu scutul deja legat de braţul stâng, cu sabia scurtă în mâna dreaptă cu mânuşă, cea mai mare parte a feţei ascunsă de cămeşii cârmei.

Iritorcându-se, Bottle studie oraşul îndepărtat, întuneric – părea să nu strălucească nici măcar o lanternă din acel morman ghemuit si mizerabil. Deja îl ura pe Y'Ghatan.

Un fluier scăzut în noapte. Agitarea bruscă. A apărut Cuttle. [1]

Sappers, pentru mine. Este timpul.[1]

Zei de jos, aşa este.

Leoman stătea în sala tronului lui Falah'd. Unsprezece războinici erau îmbrăcaţi în faţa lui, cu ochi sticlosi, cu armura lor de piele îmbrăcată în hamuri cu curele şi bucle atârnând. Corabb Bhilan Thenu'alas le-a studiat – chipuri familiare una si toate, dar acum abia de recunoscut sub sângele şi fâşiile de piele. Eliberatorii Apocalipsei, au jurat acum fanatism, au jurat să nu vadă zorii care se apropie, legaţi de moarte în această noapte. Chiar vederea lor, cu ochii lor îmbibaţi de droguri, îl înfiora pe Corabb.

„Ştii ce se cere de la tine în această noapte", le-a spus Leoman războinicilor săi aleşi. — Plecaţi acum, fraţii şi surorile mele, sub ochii puri ai lui Dryjhnâ şi ne vom întâlni din nou la Poarta lui Hood.

S-au înclinat şi au plecat.

Corabb a privit până când ultimul dintre ei a dispărut dincolo de uşile mari, apoi s-a confruntat cu Leoman. — Lider de război, ce se va întâmpla? Ce ai planificat? Ai vorbit despre Dryjhna, dar în această noapte te-ai târguit cu Regina Viselor. Vorbeşte-mi, înainte să încep să-mi pierd credinţa.

— Sărmanul Corabb, murmură Dunsparrow.

Leoman i-a aruncat o privire, apoi a spus: „N-ai timp, Corabb, dar îţi spun asta – m-am săturat ae fanatici, de-a lungul acestei'vieţi şi de încă o duzină, m-am săturat..."

Cizmele au răsunat pe podeaua din holul de dincolo şi s-au întors când un războinic înalt, îmbrăcat, intră cu paşi mari, trăgându-şi gluga pe spate. Ochii lui Corabb s-au mărit şi speranţa a năvălit în el când a păşit înainte. — înaltul Mag

L'oric! într-adevăr, Dryjhna străluceşte în seara asta pe cer!

Bărbatul înalt îşi masa un umăr, tresărind în timp ce spuse: „Aş fi putut ajunge între zidurile bleştematele oraşului – prea mulţi magi se agitau în tabăra Malazan. Leoman, nu ştiam ca ai puterea cfe a convoca – îţi spun că mă îndreptam în altă parte...

— Regina viselor, L'oric.

'Din nou? Ce vrea?'

Leoman ridică din umeri. — Mă tem că ai făcut parte din afacere.

— Ce afacere?

— O să explic mai târziu. în orice caz, avem nevoie de tine în această seară. Haide, urcăm la Turnul de Sud.

Un alt val de speranţă. Corabb ştia că poate avea încredere în Leoman. Sfântul Războinic avea un plan, un plan diabolic, strălucit. Fusese un prost să se îndoiască. A pornit în urma lui Dunsparrow, înaltul Mag L'oric şi Leoman of the Flails.

Loric. Acum putem lupta cu malazanii în condiţii egale. Şi într-un astfel de concurs, nu putem decât să câştigăm!

în întuneric, dincolo de terenul accidentat al pichetelor, Bottle se ghemui la câţiva paşi de pumnii de săpători pe care îi fusese desemnat sa îi protejeze. Cuttle, Maybe, Crump, Ramp şi Widdershins. în apropiere era un al doilea arup acoperit de Balgrid: Taffo, Able, Gupp, Jump şi Bowl. Oameni pe care îi cunoştea din marş, acum dezvaluţi ca sapitori sau potenţiali săpători. Nebun. Niciodată nu am ştiut că sunt atât de mulţi m compania noastră.

Strings nu era în niciunul dintre grupuri; avea să conducă restul echipelor în breşă înainte ca fumul şi praful să se aşeze.

Pereţii lui Y'Ghatan erau o mizerie, treptat cu eforturi mai vechi, ultima serie Malazan-construită

în stilul clasic în pantă, cu o grosime de douăzeci de paşi la bază. Din câte ştia oricine, aceasta ar fi pentru prima dată când săpătorii vor contesta ingineria fortificaţiilor imperiale – putea vedea strălucirea din ochii lor.

Cineva s-a apropiat din dreapta lui, iar Bottle a mijit ochii prin întuneric când bărbatul a sosit să se ghemuiască lângă el. — Ebron, nu-i aşa?

— Da, regimentul Ashok.

Bottle a zâmbit. — Nu mai există, Ebron.

Şi-a bătut piept, apoi a spus: — Ai un coleg de echipă de-al meu în grupul tău.

— Cel pe nume Crump.

— Da. Am crezut că ar trebui să ştii – este periculos.

— Nu sunt toate?

— Nu, mai ales acesta. A fost dat afară din Mott Irregul^rs înapoi pe Genabackis.

— Îmi pare rău, asta nu înseamnă nimic pentru mine, Ebron.

'Pacat. Oricum, consideraţi-vă avertizat. S-ar putea să mă gândesc să îi menţionez lui Cuttle.

— În regulă, o voi face.

— Oponn te trage în noaptea asta, băiete.

— Şi pe tine, Ebron.

Bărbatul a dispărut încă o dată în întuneric.

Mai multă aşteptare. Nicio lumină vizibilă de-a lungul zidului oraşului şi nici bastioanele din colţul de flancare. Nicio mişcare printre creneluri.

Un fluier scăzut. Bottle întâlni ochii lui Cuttle, iar săpătorul dădu din cap.

Meanas, lăcaşul umbrelor, iluziei şi înşelăciunii. Şi-a creat o imagine mentală a warrenului, im zid învolburat în faţa lui, apoi a început să-şi concentreze voinţa, a privit cum se forma o rană, roşu groaznic la început, apoi o gaură care ardea. Puterea s-a revărsat în el. Suficient! Nu mai. Doamne, de ce este atât de puternic? Sunete slab, ceva de genul mişcării, o prezenţă, acolo, de cealaltă parte a zidului Warren...'

Atunci... nimic.

Bineînţeles că nu era niciun zid. Acesta fusese pur şi simplu o construcţie, un model în mintea lui Bottle pentru a manifesta o idee în ceva fizic. Ceva pe care apoi ar putea să-l încalce.

Simplu, într-adevăr. Doar incredibil de periculos. Noi, blestemaţii de magi, trebuie să fim nebuni, să ne jucăm cu asta, să persistăm în îngâmfarea că poate fi gestionat, modelat, răsucit doar de voinţă.

Puterea este sânge.

Sângele este putere.

Şi acest sânge, aparţine unui Dumnezeu Bătrân…

Un şuierat de la Cuttle. Clipi, apoi dădu din cap în timp ce începea să modeleze vrăjitoria lui Meanas. Ceţuri, împrăştiate cu întuneric de cerneală, s-au întins' pe pământul accidentat, şerpuind printre dărâmături, iar săpătorii au pornit, s-au aruncat în ea şi au mers mai departe, nevăzuţi.

Bottle a urmat câţiva paşi în urmă. Soldaţii ascunşi în acea magie puteau vedea. Nimic din iluzie nu le-a încurcat simţurile. Iluziile erau de obicei unilaterale sau, în cel mai bun' caz, cu două feţe; văzut din celelalte părţi, ei bine, nu era nimic de văzut. Adevăraţii stăpâni, desigur, puteau înşela lumina în toate direcţiile, puteau modela ceva care părea real din punct de vedere fizic, care se mişcă aşa cum ar trebui, aruncând propria umbră, chiar şi zdrobind praful iluzionai. Nivelul de îndemânare al lui Bottle nu era deloc aproape de asta. Balgrid reuşise – abia dacă era adevărat, dar totuşi… impresionant.

Dar urăsc genul ăsta de vrăjitorie. Sigur, este fascinant. Distractiv cu care să te joci, ocazional, dar nu ca în seara asta, nu când e brusc viaţă şi moarte.

Au aruncat scânduri'de căruţă peste şanţul îngust pe care soldaţii lui Leoman l-au săpat, apoi s-au apropiat de zid.

Lostara Yil a venit de partea lui Tene Baralta. Erau poziţionaţi la linia de pichet, în spatele lor rândurile masive de soldaţi. Chipul fostului ei comandant a dezvăluit surpriza în timp ce o privea.

— Nu m-am gândit să te văd din nou, căpitane.

Ea a ridicat din umeri. — Mă îngraşam şi mă leneş, comandante.

— Acea Gheară cu care ai fost nu este un bărbat popular. S-a luat decizia că ar fi mai bine să stea în cortul lui – pe termen nelimitat.

— Nu am nicio obiecţie la asta.

Prin întuneric puteau vedea nori învolburaţi de întuneric mai adânc, rostogolindu-se ameninţător spre zidul oraşului.

— Eşti pregătit, căpitane, a întrebat Baralta, să-ţi însângerezi sabia în noaptea asta?

— Mai mult decât v-aţi putea imagina, comandante.

HdKHaK

Valuri de verţij se undură prin sergentul Hellian, greaţa ameninţătoare, în timp ce privea magia apropiindu-se din ce în ce mai mult de Y Ghatan. a fost *T*

Ghatan, nu-i aşa? Se întoarse către sergentul care stătea lângă ea. [1]

Ce oraş este acela? Y'Ghatan. Ştiu despre acel oraş. Acolo mor Malazanii. Cine eşti tu? Cine subminează zidurile? Unde sunt armele de asediu? Ce fel de asediu este acesta?

— Eu sunt Strings, iar tu pari să fii beat.

'Asa de? Urăsc lupta. Dezlipiţi-mă de porunca mea, aruncaţi-mă în lanţuri, găsiţi o temniţă – numai, fără păianjeni. Şi găseşte-l pe acel nenorocit, cel care a dispărut, arestează-I şi înlanţuieşte-l la îndemână. Vreau să- i smulg gâtul.

Sergentul se uita la ea. Ea se uită înapoi – cel puţin el nu ţesea înainte şi înapoi. Nu mult, oricum.

„Urăşti lupta şi vrei să smulgi gâtul cuiva?"

— Nu mai încerca să mă încurci, Stirrings. Sunt confuz „destul aşa cum este".

— Unde este echipa ta, sergent?

'Undeva.[1]

— Unde este caporalul tău? Care este numele lui?[1]

'Urb? Nu ştiu.[1]

— Respiraţia lui Hood.

HdKHaK

Pella stătea cu ochii pe sergentul său, Gesler, vorbind cu Borduke. Sergentului Echipei a şasea îi rămăseseră doar trei soldaţi sub comandă lui – Lutes, Ibb şi caporalul Hubb – ceilalţi fie făcând magie, fie năpădesc. Bineînţeles, au mai rămas doar două pentru echipa a cincea a lui Gesler – Adevărul şi Pella însuşi. Planul era să se conecteze după breşă, iar asta a pus-o nervoasă pe Pella. Ar putea fi nevoiţi să prindă pe oricine din apropiere şi de Hood cu echipe adevărate.

Borduke îşi trăgea de barbă de parcă ar fi vrut să o smulgă. Hubb stătea lângă sergentul său, cu o expresie bolnăvicioasă pe chip.

Gesler părea al naibii de plictisit.

Pella se gândi la echipa sa. Ceva ciudat la toţi trei.

Gesler, Furtunoasă şi Adevărul. Nu doar acea piele ciudat de aur, fie...

Ei bine, s-ar ţine aproape de Adevăr – băiatul acela încă părea prea cu ochii mari pentru toate astea, în ciuda prin ceea ce trecuse deja. Acea navă blestemata, Silanda, care fusese comandată de Adjunct şi acum probabil se afla la nord de ei, undeva în Marea Kansu sau la vest de ea. împreună cu flota de transport şi o escortă considerabilă de droni. Cei trei îl navigaseră, împărţind puntea cu capete tăiate încă în viaţă si mult mai rău sub punte.

Pella îşi verifică încă o dată sabia. Legase curele noi de piele în jurul mânerului – nu atât de strâns pe cât şi-ar fi dorit. Nici el nu-l înmuiase încă, nedorind ca strânsoârea să fie încă udă când a intrat în luptă. A scos arbaleta de pe umăr, a ţinut o ceartă în mână, gata de o încărcătură rapidă odată ce a venit ordinul de înaintare.

Marini însângeraţi. Ar fi trebuit să se ofere voluntar pentru infanterie veche. Ar fi trebuit să primesc un transfer. N-ar fi trebuit să se alăture deloc. Skullcup a fost mai mult decât suficient

pentru mine, la naiba. Ar fi trebuit să fug, asta ar fi trebuit sa fac.

Vântul de noapte fluierând în jurul lor, Corabb, Leoman, L'oric, Dunsparrow şi un gardian stăteau pe platforma care se legăna uşor de pe turnul palatului. Oraşul se întindea în toate direcţiile, înspăimântător de întunecat şi părând lipsit de viaţă.

— Ce suntem aici să vedem, Leoman? întrebă L'oric.

— Stai, prietene – ah, acolo! Arătă spre acoperişul unei clădiri îndepărtate, lângă peretele de vest. Pe partea de sus plată pâlpâia lumina stmsa a felinarului. Apoi... dispărut.

'Si acolo![1]

O altă clădire, un alt fulger de lumină.

'O alta! Mai mult, toate sunt la locul lor! Fanatici! Naibii de proşti! Dryjhna ia-ne, asta o să meargă!

Munca? Corabb se încruntă, apoi se încruntă. El a surprins privirea lui Dunsparrow asupra lui – ea a rostit un sărut. Oh, cât a vrut să o omoare.

Mormane de moloz, oale sparte, un câine mort, umflat şi oase de animale, nu era nici măcar o singură porţiune de pământ uniform la baza zidului.

Sticla urmase pe călcâiele săpătorilor, până pe primul nivel, fragmentele de cărămidă se vărsaseră sub cizme, apoi strigăte de durere şi blesteme când cineva se împiedica de un cuib de viespi – numai întunericul îi salvase de ceea ce ar fi putut fi câteva fatale, momente – viespii erau leneşi – Bottle a rămas uimit că au ieşit deloc, până când a văzut ce reuşise soldatul. Răsturnând' o stâncă, apoi bătând cu tot piciorul în mabele cuibului.

O renunţase pentru moment pe Meanas, apoi, pentru a se strecura în scânteile sufletului roiesc ale viespilor, potolindu-le panica şi furia. Lipsiţi de magie deghizatoare pentru ultimele doua niveluri,

săpătorii se zguduiseră ca nişte gândaci îngroziţi – stânca sub care se ascunseseră dispărând brusc – şi făcuseră baza zidului cu mult înaintea celorlalţi.

Unde s-au ghemuit, dezbrăcandu-şi pachetele de muniţii.

Bottle s-a cjrăbit să se ghemuiască lângă Cuttle.
— întunericul s-a mtors, şopti el. — îmi pare rău pentru asta – bine că nu erau viespi negre – poate că ar fi murit până acum.

— Ca să nu mai vorbim de ale tale cu adevărat, spuse Cuttle. — Eu am fost cel care a păşit în blestemata asta.

— Câte înţepături?

Două sau trei, piciorul drept este amorţit, dar asta e mai bine decât era acum cincisprezece bătăi ale inimii.

'Amorţit? Cuttle, asta e rău. Găseşte Lutes cât de repede poţi după ce terminăm aici.

— Contaţi pe asta. Acum, taci, trebuie să mă concentrez.

Bottle l-a privit scoţând din rucsac un mănunchi de muniţii – doi răvăşitori legaţi împreună, arătând ca o pereche de sâni amplu.

Lipiţi de ele la bază erau doi explozivi în formă de ţepuşi – biscuiţi. Aşezând cu grijă ansamblul pe pământ lângă el, Cuttle şi-a îndreptat apoi atenţia către baza peretelui. A curăţat cărămizi şi pietre pentru a face o gaură înclinată, suficient de mare şi de adancă pentru a găzdui spargetorul de perete.

Asta a fost partea uşoară, îşi aminti Bottle în timp ce îl privea pe Cuttle cum punea explozivul în gaură. Acum vine
acidul de pe dopul de ceară.

S-a uitat în sus şi în jos pe lungimea peretelui, a văzut alţi săpători făcând exact acelaşi lucru pe care tocmai îl făcuse Cuttle. „Nu te devansa pe'restul",
a spus Bottle.

— Ştiu ce trebuie ştiut, mag. Ţine-te de vrăjile tale şi lasă-ma în pace.

Supărat, Bottle îşi întoarse din nou privirea. Apoi ochii i s-au mărit. — Hei, ce face el – Cuttle, ce face Crump?

Blestemant, veteranul aruncă o privire. "Zei de jos..."

Săpătorul din echipa sergentului Cord pregătise nu un singur spărgător de perete, ci trei, masa de înjurătoare şi biscuiţi umplându-i tot pachetul. Dinţii lui uriaşi străluceau, ochii străluceau în timp ce l-a zbătut şi, întins' pe spate, cu capul cel mai aproaj>e de perete, l-a aşezat pe burtă şi a început să se târasca până când s-a auzit scrâşnetul audibil al spatelui craniului sau care atingea piatra de' piatră. .

Cuttle s-a grăbit. ‘Tu![1] şuiera el. ‘Eşti suparat? Demontaţi lucrurile alea naibii!

Rânjetul bărbatului se prăbuşi. — Dar am făcut-o singur!

— Ţine vocea jos, idiotule!

Crump s-a rostogolit şi a împins masa de muniţie pe perete. În mâna lui dreaptă apăru un mic flacon sclipitor. — Aşteaptă până vezi asta! şopti el, zâmbind încă o dată.

‘Aştepta! Nu încă![1]

Un sfârâit, fire de fum crescând. Cuttle era în picioare si, târând un picior, începu să alerge. Şi a început să ţipe. ‘'Toata lumea! înapoi! Fugiţi nesăbuiţilor! Alerga![1]

Siluete care zourau din toate părţile, Sticla printre ele. Crump trecu în fugă, ca şi cum magul ar fi stat nemişcat, picioarele absurd de lungi ale bărbatului pompând în sus şi sălbatice, genunchii noduri şi cizmele uriaşe zdrobind aerul.

Muniţiile fuseseră lăsate la perete, dar neaşezate, altele au' rămas cu un pas sau mai în spate. Saci de ascuţitori, afumători şi arzători lăsaţi în urmă – zei de jos, asta va fi rău. Strigăte de deasupra peretelui, acum, voci ridicate alarmate. O balistă a bătut în timp ce o rachetă a fost slăbită spre săpătorii care fugeau. Bottle a auzit trosnirea şi zbarcirea când a lovit pământul.

Mai repede – S-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe Cuttle hârâind în urma lui. Hood ia-ne! Bottle a derapat până să se oprească, s-a întors şi a alergat înapoi de partea săpătorului.

'Prost![1] Cuttle mormăi. 'Doar pleaca!'

„Rezemaţi-vă de umărul meu..."

— Tocmai te-ai sinucis...

Cuttle nu era uşor. Bottle s-a lăsat cu greutatea lui în timp ce alergau.

'Doisprezece!' a icnit săpătorul.
Magul a cercetat pământul din faţă într-o panică crescândă. Câteva acoperă 'Eleven!'
Un raft de fundaţie veche, calcar solid, acolo, zece, nouă paşi — Zece!
Încă cinci paşi – arăta bine – o scobitură pe cealaltă parte — Nouă!
Doi paşi, apoi în jos, în timp ce Cuttle ţipă: — Opt!
Noaptea a dispărut, aruncând în faţă'umbre puternice în timp ce cei doi bărbaţi s-au prăbuşit în spatele raftului de calcar, într-un morman de vegetaţie putrezită. Pământul se ridică în întâmpinarea lor, un uppercut al unui zeu, alungând aerul din plămânii lui Bottle.
Sunete, ca un munte care se prăbuşeşte, apoi un zid de piatră, fum, foc şi o ploaie plina de flăcări**** Conmoţia cerebrală a aruncat-o pe Lostara Yil din picioare la câteva clipe după ce se uitase, fără să înţeleagă, la echipele de marinari aşezaţi, dincolo de linia de pichet – se holbau, ca si cum erau unul şi toţi aplatizaţi, rostogolindu-se înapoi în faţa unui val care se năpusti – acum mai multe explozii, foc rapid, mărşăluind de-a lungul peretelui de fiecare parte – apoi a fost' lovită în piept, aruncată la pământ printre alţi soldaţi.
Stâncile au sosit într-o grindină aproape orizontală, iute ca pietrele de praştie, spărgând armura, lovind adânc în carnea expusă – oasele pocnind, ţipă – lumina s-a stins, a oscilat, apoi s-a contractat într-un' nod de flăcări, umplând un gol enorm în Y. Zidul Ghatanului, aproape în centru mort, şi în timp ce Lostara – sprijinită într-un cot, înfruntând grindină de pietre – privea, ea a văzut flancurile acelui gol uriaş dărâmandu-se mcet si, dincolo, două case de trei etaje pliate spre interior, în flăcări, ţâşnindu-se ca sufletele fugitive Printre ploaia încetinitoare, acum, părţi ale trupului.
în vârful turnului palatului, Corabb şi ceilalţi fuseseră doborâţi – paznicul care îi însoţise roată căruţa peste zidul de jos al platformei şi dispărând cu un ţipăt care se scădea, abia auzit când turnul se legăna, în timp ce vuietul se aşeza în jurul lor ca furia lui, o mie de demoni, în timp ce pietrele uriaşe se izbiră de partea turnului, alţii ricoşând pentru a

se prăbuşi printre clădirile de dedesubt 'şi, acum, un zgomot groaznic de trosnire, care l-a trimis pe Corabb să se zgâriasca peste pavaj spre trapă.

'Se duce în jos!' ţipa el.

Două siluete au ajuns la trapă înaintea lui – Leoman şi Dunsparrow.

Crăpătură, slăbire, platforma începându-şi înclinaţia inexorabilă. Nori de praf sufocant. Corabb ajunse la trapă şi se trase în ea cu capul înainte, alăturându-se lui Leoman şi femeii Malazan în timp ce alunecau ca şerpii pe treptele întortocheate. Călcâiul stâng al lui Corabb s-a conectat cu o falcă şi a auzit mormăitul de durere al lui L'oric, apoi blestemând în limbi necunoscute.

Acea explozie – spargerea zidului – zei de jos, nu văzuse niciodată aşa ceva. Cum ar putea cineva să-i provoace pe aceşti malâzani? Cu blestematele lor muniţii Moranth, nesocotirea lor veselă faţă de regulile războiului onorabil.

Tulburând, rostogolindu-se, întinzându-se pe o groapă de moloz de la etajul principal al palatului – camerele din stânga lor dispăruseră sub porţiunea de turn care se rupsese. Corabb văzu un picior ieşind din tavanul prăbuşit, ciudat de nemarginat, lipsit chiar de sânge sau praf.

Tuşind, Corabb se căţăra în picioare, cu ochii înţepaţi, nenumărate vânătăi pe cdrp şi se uită la Leoman, care era deja în picioare şi îsi scotea praful de mortar de pe haine, în apropierea lui, L'oric şi Dunsparrow se smulgeau de asemenea de cărămizi şi cioburi de lemn.

Privind peste, Leoman of the Flails spuse: — Poate că turnul nu a fost o idee atât de bună până la urmă. Haide, trebuie să ne sau caii – dacă mai trăiesc – şi să călărim la Templu!

Templul lui Scalissara? Dar- ce- de ce?

Zhonăitul pietrişului, bubuitul bucăţilor mai mari şi rafale de căldură fumurie şi prăfuită. Bottle deschise ochii. Coji de Sebar, păroase şi piele, îi înghesuiau vederea, nasul umplându-i-se de parfumul înţepător, prea copt, al puljDei de sebar. Sucul fructelor era considerat o delicatesa – mirosul era greaţă – ştia că nu va mai putea bea niciodată chestia asta.

^ Un geamăt din gunoaie undeva în stânga lui. 'Sechie?

„Sentimentul amorţit a dispărut. Uimitor ce poate face o lovitură de teroare unui corp.

— Eşti sigur că piciorul este încă acolo?

'Rezonabil.[1]

— Ai numărat înapoi până la opt!

'Ce?[1]

— Ai spus opt! Atunci – bum!

— A trebuit să-ţi păstrezi speranţele mari, nu-i aşa? Oricum, unde suntem în groapa lui Hood?

Bottle începu să-şi dea drumul liber, uimit că părea nevătămat – nici măcar o zgârietură. — Printre cei vii, sapatorule. Prima sa vedere a scenei de pe terenul uciderii nu avea sens. Prea multă lumină – fusese întuneric, nu-i aşa? Apoi a văzut soldaţi printre dărâmături, unii zvârcolindu-se de durere, alţii ridicându-se, acoperiţi de praf, tuşind în aerul urât.

Spărtură de pe zidul de sud al lui Y'Ghatan se întindea E e o treime din lungimea lui, la cincizeci de paşi de la astionul de sud-vest până dincolo de fortificaţiile porţii centrale. Clădirile se prăbuşiseră, în timp ce cele care rămăseseră drepte, flancând flăcările furioase ale golului, ardeau ele însele, deşi părea că cea mai mare parte provenise de la nenumăratele arzătoare dintre trusele de săpători lăsate în urmă. Focurile au dansat pe piatra crăpată de parcă ar căuta unde să meargă înainte ca combustibilul să dispară.

Lumina emisă de consecinţele detonaţiei se stingea, învăluită de praful care cobora. Cuttle apăru lângă el, smulgând resturi de fructe putrezite din armură. „Ne putem îndrepta în curând în acel gol – dumnezei, când îl voi găsi pe Crump..."

— Fii la coadă, Cuttle. Hei, îl văd pe Strings... şi echipa...

Au auzit claxoanele, soldaţii care se străduiau să

se formeze. întunericul se apropia din nou, în timp ce ultimul dintre incendii se diminua în breşă. Ploaia de praf părea fără sfârşit, când Fist Keneb se deplasa în poziţia de miting, ofiţerii sâi atrăgând în jurul lui şi urlând ordine. îi văzu pe Teñe Baralta şi pe căpitanul Lostara Yil în fruntea unei coloane înguste care începuse deja să se mişte.

Sapiii se încurcaseră. Atât era clar. Iar unii dintre ei nu s-au întors. Naibii de prosti şi nici măcar nu erau sub foc.

Văzu focurile stmgândî-se în gol, deşi pânzele de flăcări se agăţau cu încăpăţânare de clădirile încă verticale de ambele părţi. [1]

Prima, a doua şi a treia echipă, i-a spus Keneb căpitanului Faradan Sort. [1]

Grelele conduc spre breşă.

— Marinii au terminat deja, Pumn.

— Stiu, căpitane, dar vreau o rezervă aproape în spatele lor dacă lucrurile devin păroase. Fă-le în mişcare.

— Da, Pumn.

Keneb aruncă o privire înapoi către terenul mai înalt de pe cealaltă parte a drumului şi văzu un şir de siluete care priveau. Adjunctul, T'amber, Nil şi Netlier. Fist Blistig şi Warleader Gali. Pumnul Temui era probabil afară cu războinicii săi cai, înconjurând oraşul pe celelalte părţi.

Exista întotdeauna o şansă ca Leoman să-şi lase adepţii în seama destinului lor îngrozitor şi să încerce să evadeze singur. Astfel de lucruri nu erau necunoscute.

— Sergent Cord!

Soldatul s-a plimbat în sus. Keneb a notat sigilul Regimentului Ashok de pe armura de piele bătută a bărbatului, dar a ales să-l ignore. Pentru acum. — Conduceţi mediumii în echipele a şaptea până la a douăsprezecea.

— Da, Pumn, ne uităm de tocurile grele.

'Bun. Va fi luptă pe stradă şi pe alee, sergent, presupunând că nenorociţii nu se predau de-a dreptul.

— Aş fi surprins dacă ar face asta, Pumn.

ŞI eîi. Pleacă, sergent.

în cele din urmă, ceva mişcare printre trupele companiei sale. Aşteptarea se terminase. Al Paisprezecelea se îndrepta spre luptă. Hood uită-te de

la noi în noaptea asta. Uita-te în altă parte.

Bottle şi Cuttle s-au alăturat echipei lor. Sergentul Strings purta arbaleta lui de lobier, o ceartă cu răzvrătitori încuiată şi încuiată.

— Există o cale prin flăcări, spuse Strings, ştergându-şi sudoarea de pe ochi, apoi scuipând. — Koryk şi Tşrr în faţă. Tăiaţi în spate şi ţineţi un ascuţitor în mână. În spatele celor doi din faţa, eu şi Smiles.

Eşti cu un pas în urma noastră, Bottle.

— Vrei mai multe iluzii, sergent?

— Nu, vreau celelalte lucruri ale tale. Călăreşte şobolani şi porumbei, lilieci şi păianjeni şi orice altceva pe humele lui Hood se află acolo. Am nevoie de ochi prin care poţi privi în locuri pe care nu le putem vedea.

' — Te aştepţi la o capcană? întrebă Bottle.

— Sunt Borduke şi echipa lui, la naiba. Mai întâi în breşă. Haide, pe călcâie!

Au sprintat înainte pe pământul denivelat, plin de pietre.

Lumina lunii se zbătea prin ceata de praf. Bottle a căutat cu simţurile, căutând viaţa pe undeva înainte, dar ceea ce a găsit a fost în durere, pe moarte, care se prelinge sub mormane de moloz sau uluit nesimţit de comoţii cerebrale. — Trebuie să trecem de zona exploziei, îi spuse el lui Strings.

— Corect, răspunse sergentul peste umăr. ‘Aşa da.[1]

Au ajuns la marginea vastului crater sculptat creat de muniţiile lui Crump. Borduke şi echipa sa se înghesuiau pe partea cealaltă, iar Bottle a văzut că zidul pe care l-au urcat era acoperit cu ruine ale oraşului odinioară îngropate, tavane şi podele comprimate, crăpate, prăbuşite, secţiuni de zid care alunecaseră şi alunecaseră în groapă., luând cu ele straturi mai vechi de'gresie. Văzu că atât Balgrid, cât şi Maybe supravieţuiseră exploziei, dar se întrebă câţi

săpători şi magi de echipă pierduseră. Un oarecare instinct i-a spus ca Crump a supravieţuit.

Borduke şi echipa lui au avut o perioadă dificilă.

— La dreapta, spuse Strings. — Putem să-l ocolim şi să trecem înaintea lor!

Borduke auzi şi se răsuci de unde se agăţa de perete, la trei sferturi din sus. 'Nemernicii! Balgrid, fă-ţi fundul ăla gras în mişcare, la naiba!

Koryk găsi o cale de ocolire a craterului, căţărându-se peste dărâmături, iar Bottle şi ceilalţi îl urmară. Prea distras pentru moment de efortul de a rămâne pe picioare, Bottle nu a încercat să simtă nenumăraţele vieţi minuscule dincolo de zona exploziei, în oraşul însuşi. Era timpul pentru asta mai târziu, spera el.

Progresul semisângelui Seti se opri brusc, iar magul ridică privirea şi văzu că Koryk întâmpinase un obstacol, o crăpătură larga într-o podea subterană înclinată, cu înălţimea unui om sub nivelul solului.

Plăcile mânjite cu praf au scos la iveală imaginile pictate cu păsări galbene în zbor, toate părând să se îndrepte aclânc în subteran, cu înclinarea înclinată a podelei.

Korvk aruncă o privire înapoi către Strings. — Am văzut toată placa mişcându-se, sergent. Nu sunt sigur cât de solidă va fi baza noastră.

'Capita ia-ne! Bine, scoate frânghiile, Smiles...

— Le-am aruncat, spuse ea, încruntându-se. — Fug aici. Prea al naibii de greu...

— Si le-am ridicat, interveni Cuttle, trăgând colacele de pe umărul stâng şi aruncându-le înainte.

Strings întinse mâna şi lovi cu degetul de bărbia lui Smiles – capul ei s-a răsturnat pe spate, ochii mari de şoc, apoi furie. — Poartă ceea ce îţi spun, soldat, spuse sergentul.

Koyrk a luat un capăt al frânghiei, a dat înapoi câţiva paşi, apoi a sărit înainte şi a sărit peste fisura. A aterizat curat, deşi cu foarte puţin spaţiu liber. Tarr sau Cuttle nu aveau cum să reuşească im astfel de salt în lungime.

Strings a înjurat, apoi a spus: „Cei care pot face ceea ce tocmai a făcut Koryk, du-te la el. Şi nimeni nu lasă echipamentul în urmă.

Câteva clipe mai târziu, atât Bottle, cât şi Smiles s-au ghemuit lângă Koryk, ajutând la ancorarea

frânghiei în timp ce sergentul, cu gemeni saci de muniţii atârnând de el, s-au încrucişat mână peste mână, sacii legănându-se sălbatic, dar poziţionaţi astfel încât să nu se ciocnească niciodată unul de' celălalt. Bottle a eliberat frânghia şi a înaintat pentru a ajuta, odată ce Strings a găsit picioare pe margine.

A urmat Cuttle. Apoi, Tarr, cu frânghia înfăşurată în jurul său, a coborât pe podeaua înclinată şi a fost târât rapid în timp ce se mişca, apoi a alunecat sub greutatea lui. Armura şi armele zgomotand, restul echipei l-a tras pe caporal pe un teren plan.

— Doamne, gâfâi Cuttle. — Omul cântăreşte cât un blestemat de bheaerin!

Koryk încolăcu frânghia şi i-o întinse, zâmbind, lui Smiles.

Porniră încă o dată, sus peste o creastă de dărâmături dintr-un fel de tarabă sau rezemare care se învecinase cu peretele interior, apoi mai multe moloz, dincolo de care se afla o stradă.

Si Borduke şi echipa lui tocmai intrau în ea, întinşi, cu arbalete pregătite. Sergentul cu barbă era în frunte, caporalul Hubb în dreapta lui si cu doi paşi în urmă. Ibb se afla în faţa caporalului, iar la doi paşi în spatele perechii se aflau Tavos Pond si Balgrid, urmaţi de Lutes, cu spatele tras de săpătorul Maybe. Formarea clasică de avans marin.

Clădirile laterale erau întunecate, tăcute. Ceva ciudat la ei, îşi spuse Bottle, încercând să-şi dea seama ce ar putea fi... fară obloane la ferestre – toate sunt deschise. La rel şi uşile... fiecare uşă, de fapt... — Sergent...

Săgeţile care coborau brusc de la ferestrele de flancare, sus, s-au slăbit în momentul exact în care o zeci de siluete s-au repezit din clădirile din apropiere, ţipând, gata de suliţe, scimitare şi scuturi. Săgeţile acelea fuseseră trase fără să ţină cont de războinicii care încărcau şi două au strigat în timp ce vârfurile ghimpate de fier le sfâşiară.

Bottle îl văzu pe Borduke învartindu-se, văzu săgeata ieşindu-i din orbită din ochiul stâng, văzu o a doua săgeată străpungându-i gâtul. Sângele stropeşte în timp ce se clătina, strângându-şi gâtul şi faţa cu ghearele. în spatele lui, caporalul Hubb' s-a ghemuit în jurul unei săgeţi din intestine, apoi s-a scufundat pe pavaj. Ibb luase o săgeată în umărul stâng şi o

smulgea, jurând, când un războinic s-a repezit asupra lui, cu scimitarul legănându-l pentru a-l lovi în lateralul capului. Osul şi cârma s-au prăbuşit, un strop de sânge, iar soldatul a căzut.
Echipa lui Strings a sosit, interceptând o jumătate de duzină de războinici. Bottle s-a trezit în mijlocul unui schimb vicios, Koryk în stânga lui, sabia lungă a semi-Seti îndepărtând un scimitar, apoi aruncând punctul mai întâi în gâtul bărbatului. Un chip ţipător părea să se arunce asupra lui Bottle, de parcă războinicul ar fi căutat să-i rupă gatul cu dinţii descoperiţi, iar Bottle se dădu înapoi la nebunia din ochii bărbatului, apoi întinse mintea lui, în vâltoarea aprigă de gânduri a războinicului... puţin mai mult decât imagini fracturate şi furie neagră – şi şi-a găsit cea mai primitivă parte a creierului; o explozie ae putere si coordonarea bărbatului a dispărut. S-a mototolit, membrefe tremurând.

Rece de sudoare, Bottle dădu încă un pas înapoi, dorind să aibă o armă de scos, dincolo de cuţitul din mâna dreaptă.

Luptă din toate părţile. Ţipete, ciocnirea metalelor, ruperea zalelor, mormăituri şi gâfâituri.

Si totuşi ploua săgeţi.

Unul a crăpat în spatele cârmei lui Strings, aruncându-l până în genunchi. Se răsuci, ridicând arbaleta, uitându-se cu privirea la clădirea de vizavi – ferestrele de sus erau înghesuite de arcaşi.

Bottle întinse' mâna şi apucă baldricul lui Koryk. 'înapoi! blestemul lui Fid!

Toata lumea! înapoi![1]

Sergentul ridică arbaleta la umăr, îndreptă spre o fereastra de sus. Acum se aflau printre ei infanterie grea, iar Bottle îl văzu pe Taffo, din echipa lui Mosel, pătrunzând într-o mulţime de războinici, acum la zece paşi de clădire – de ţinta lui Strings – ca a bătut arbaletă, iar cearta deformată zburând, în sus, în gura ferestrei.

Bottle sa aruncat, cu braţele acoperindu-i capul. Etajul superior al clădirii a explodat, secţiuni uriaşe de perete bombate, apoi s-au prăbuşit în strada. Pietrucurile au sărit sub Bottle.

Cineva s-a rostogolit lângă el şi a simţit ceva greoi şi sclipitor pe antebraţ, tremurând şi fierbinte. Un izvor brusc de bilă şi fecale.

Zgomotul pietrelor, gemetele jalnice, zgomotul flăcărilor. Apoi, o altă prăbuşire masivă, când ceea ce mai rămăsese din săracii de sus s-a prăbuşit la nivelul de dedesubt. Gemetul celui mai apropiat perete a precedat dizolvarea lui lasată. Apoi, dincolo de cele câteva gemete, tăcere.

Bottle îşi ridică capul. Să-l găsesc pe caporalul Harbyn întins lângă el. Jumătatea inferioară a corpului soldatului dispăruse, măruntaiele vărsate.

Sub creasta cârmei, ochii se uitau fără vedere. Retrăgându-se, Bottle se lăsă pe spate pe mâini şi traversă strada împrăştiată cu stânci. Acolo unde Taffo se luptase cu o mulţime de'războinici, acum nu mai era decât un morman de moloz şi câteva membre învelite de praf ieşind de sub el, toate nemişcate.

Koryk trecu pe lângă el, înjunghiind figurile uluite cu sabia.

Bottle o văzu pe Smiles traversând calea semi-Seti, cu cele două cuţite ale ei deja pătate de sânge.

Cadavre în stradă. Siluete se ridicau încet, clătinând din cap, scuipând sânge. Sticla s-a răsucit pe genunchi, şi-a afundat capul şi a vărsat pe pavaj.

— Lăutar, ticălosule!

Tuşind, dar stomacul liniştit pentru moment, Bottle se uită spire sergent Mosel înaintând pe Strings.

'Le-am avut! Ne grăbeam blestemata de clădire!

— Atunci grăbeşte-te pe aia! Sforile se rupseră, arătând spre imobilul de pe cealaltă parte a străzii. „Tocmai au fost doborâţi înapoi, atâta tot – în orice moment şi încă o ploaie de săgeţi..."

Blestemând, Mosel le făcu semn către cele trei maşini grele rămase – Mayfly, Flashwit şi Uru Hela – şi au intrat greu în pragul clădirii.

Strings încăpea o altă ceartă în arbaleta lui, aceasta încărcată cu un ascuţitor. — Balgrid! Cine a mai rămas în echipa ta?

Magul corpulent se clătină. 'Ce?' el a strigat. 'Nu te pot auzi!

Ce?'

— Iazul Tavos!

— Aici, sergent. îl avem poate, uhm, pe Balgrid – dar îi curge sânge din urechi. Lutes este în jos, dar ar trebui să trăiască – cu ceva vindecare.

Am ieşit din asta...

— Pentru Hood eşti. Scoateţi-l pe Lutes – urmează o echipă – voi ceilalţi sunteţi cu mine...

— Balgrid e surd!

— Mai bine era mut – am primit semnale de mână, îţi aminteşti? Acum aminteşte-i nenorocitului asta! Bottle, ajută-l pe Tarr să iasă. Cuttle, du-l pe Koryk la colţul ăla din faţă şi aşteaptă-ne acolo. Zâmbeşte, încarcă-te de certuri – vreau arma aia a ta întinsă şi ochii tăi ascuţiţi la orice, de la acoperişuri în jos.

Bottle se ridică în picioare si se îndreptă spre locul în care Tarr se lupta să se caţere fără moloz – o parte din zid căzuse peste el, dar părea că armura şi scutul lui rezistaseră impactului.

Multe înjurături, dar nimic nu s-a exprimat în durere. — Iată, spuse Bottle, dă-mi braţul...

— Sunt bine, spuse caporalul, mârâind în timp ce îşi dădşa picioarele.

îşi prindea încă sabia scurtă şi, prinsă de vârful ei, era o bucată de scalp păros, acoperită cu praf si picurând de dedesubt. — Uita-te la asta, spuse el, făcând un gest spre stradă cu sabia, până şi Cuttle a tăcut acum.

— Fid nu a avut' de ales, spuse Bottle. „Prea multe săgeţi coboară..."

— Nu mă plâng, Bottle. Nici un pic. II vezi pe Borduke coborând? Şi Hubb? Am fi putut fi noi, dacă am fi ajuns mai întâi aici.

— Abisul ia-mă, nu m-am gândit la asta.

A aruncat o privire în sus, când a sosit o echipă de infanterie medie – a sergentului Cord – Regimentul Ashok şi toate astea. — Ce sa întâmplat, pe numele lui Hood?

— Ambuscadă, spuse Bottle. — Sergentul Strings a trebuit să dărâme o clădire.

Cusser.

Cord făcu ochii mari. — Nenorociţi de marini, mormăi el, apoi se îndreptă spre locul unde se ghemui Strings. Bottle şi Tarr l-au urmat.

— Te-ai format din nou? l-a întrebat Cord pe sergentul lor. „Ne strângem în spatele tău..."

— Suntem pregătiţi, dar trimiteţi mesajul înapoi. Vor fi ambuscade din abundenţă. Leoman înseamnă să cumpărăm fiecare stradă şi fiecare clădire cu sânge. Pumnul Keneb ar putea dori să-î

trimită din nou pe săpători înainte, sub acoperire marină, să arunce clădirile – este cel mai sigur mod de a proceda.

Cord se uită înjur. — Cel mai sigur mod? Zei de jos. S-a transformat. — Caporal Shard, aţi auzit pe Fid. Trimite cuvântul înapoi lui Keneb.

— Da, sergent.

— Sinn, adăugă Cord, vorbind cu o tânără din apropiere, pune cuţitul deoparte – e deja mort.

Ea ridică privirea, chiar dacă lama ei tăia baza degetului arătător drept al războinicului mort. L-a ridicat pentru a fi expus, apoi l-a îndesat într-o pungă de curea.

— Frumoasă fată ai ajuns acolo, spuse Strings. — Am avut unul dintre aceia, odată.

— Ciob! Ţine-te acolo! Trimite-i lui Sinn mesajul, vrei?

— Nu vreau să mă întorc! strigă Sinn.

— Păcat, spuse Cord. Apoi, către Strings: „Ne vom conecta cu vehiculele grele ale lui Mosel în spatele tău".

Strings dădu din cap. — Bine, echipa, să încercăm strada următoare, nu?

Bottle a înghiţit înapoi un alt val de greaţă, apoi s-a alăturat celorlalţi în timp ce se îndreptau spre Koryk şi Cuttle. Doamne, asta va fi brutal.

Sergentul Gesler simţea mirosul. Probleme în noapte, întuneric neusurat de la ferestre căscate, uşi căscate şi pe străzile de flancare, pe unde se mişcau alte echipe, zgomotele bătăliei întinse.

Cu toate acestea, înaintea lor, nicio mişcare, niciun sunet – nimic. Şi-a ridicat mâna dreaptă, a prins două degşte şi a făcut o mişcare de trage în jos.

În spatele lui auzea cizme pe pavaj, unul îndepărtându- se în stânga lui, celălalt în dreapta, departe, oprindu-se când soldaţii au ajuns la clădirile de flancare. Aclevărul în stânga lui,' Pella în dreapta, arbalete afară, ochii pe acoperişurile opuse şi

ferestrele de sus.

Un alt gest şi Sands veni din spate să se ghemuiască lângă el. [1]

Bine?[1] întrebă Gesler, dorindu-şi pentru a mia oară ca Stormy să fie aici.

— E rău, spuse Sands. — Ambuscade.

— Da, deci unde este al nostru? Întoarce-te şi cheamă-l pe Moak şi echipa lui şi pe a lui Tugg. Vreau ca toţi acei grei să curețe aceste clădiri, înainte ca totul să vină peste noi. Ce săpători avem cu noi?

— Echipa lui Thom Tissy are ceva, spuse Sands. — în stare, Jump şi Gupp, deşi tocmai s-au hotărât să devină săpători în seara asta, cu ceva timp în urmă.

— Grozav, şi au muniţie?

— Da, sergent.

'Nebunie. În regulă. Adu-i şi echipa lui Thom Tissy aici. Am auzit deja un rătăcitor explodând – ar putea fi singura modalitate de a face asta.

— Bine, sergent. Ma intorc imediat.[1] Echipe sub putere şi un angajament de noapte într-un oraş ciudat, ostil. Oare Adjunctul îşi pierduse minţile?

HdKHaK

La douăzeci de paşi depărtare, Pella se ghemui, cu spatele lipit de un zid 'de cărămidă de noroi. Credea că prinsese mişcare într-o fereastră înaltă de vizavi, dar nu putea fi sigur – nu suficient pentru a trage alarma. S-ar putea bine să fi fost o perdea sau ceva de genul smuls de vânt.

Numai că… nu bate mult vânt.

Ochii aţintiţi pe acea fereastră, şi-a ridicat încet arbaleta.

Nimic. Doar întuneric.

Detonaţii îndepărtate – mai ascuţite, ghici el, undeva la
sud.

Ar trebui să împingem din greu şi repede şi iată-ne, blocaţi la doar o strada de breşă. Gesler a devenit mult prea precaut, cred.

A auzit zgomotul armelor, armurii şi zgomotul de paşi, pe măsură ce mai multe echipe apăreau.

îndepărtânau-şi privirea de la fereastră, a privit cum sergentul Tugg îşi conducea maşinile grele către clădirea ae vizavi. Trei soldaţi din trupa lui Thom Tissv s-au îndreptat până la usa clădirii în care se înghesuia Pella. Jump, Gupp şi Able. Pella a văzut ascuţitori m mâinile lor – şi nimic altceva. S-a ghemuit mai jos, apoi si-a întors atenţia către fereastra îndepărtată, blestemând pe sub răsuflare, aşteptând ca unul dintre ei să arunce o grenadă prin prag.

De cealaltă parte a străzii, echipa lui Tugg s-a aruncat în clădire – s-a auzit un strigăt dinăuntru, zgomotul armelor, ţipete bruşte Apoi mai multe ţipete, de data aceasta din clădirea din spatele lui Pella, în timp ce cei trei săpători se repeziră înăuntru. Pella se încremeni – nu, proştilor! Nu le porţi înăuntru – le arunci!

Un trosnet ascuţit, scuturând praful de pe pereteje din spatele lui Pella, nisipul plouă pe ceafa lui, apoi ţipă. încă o comoţie cerebrală – mclinându-se încă mai jos, P'ella se uită înapoi spre fereastra opusă, pentru a vedea, pe moment, un singur fulger – pentru a simţi şocul surprizei – în timp ce săgeata se îndrepta spre el. tJn zgomot tare, aşchiat. Capul lui Pella era aruncat pe spate, cârma strâns de perete. Ceva, clătinat, la marginea^ superioară a vederii lui, dar acele margini se întunecau. îşi auzi arbaleta zgomotând pe pietruişul de la picioarele lui, apoi durerea de la distanţă când genunchii ii loveau pietrele, zguduirea decojindu-şi pielea – făcuse asta odată, când era copil, jucându-se pe alee. Poticnindu-se, genunchii alunecând pe pietrişuri murdare şi murdare. Atât de murdar, întugura bolilor ascunse, infecţiilor – mama lui fusese atât de furioasă, de furioasă şi de' înspăimântată. Trebuiau să meargă la un vindecător, iar asta costase bşmi – bani pe care îi economisiseră pentru o mutare. Intr-o parte mai bună a mahalalei. Visul... pus deoparte, totul pentru că îşi jupuise genunchii.

Exact ca acum. Şi întunericul se apropie.

Oh, mamă, mi-a'm jupuit genunchii. îmi pare rau. îmi pare atât de rău. Mi-am jupuit genunchii...

HdKHaK

În timp ce haosul explodea în clădirile de ambele părţi, Gesler se ghemui mai jos. S-a uitat în dreapta lui şi a văzut- o pe Pelîa. Din frunte îi ieşea o săgeată. Rămase în genunchi pentru o clipă, cu arma căzâncf, apoi se lăsă pe o parte.

In clădirea respectivă se sting ascuţitori, apoi ceva mai rău – un arzător, flăcări roşii izbucnind prin ferestrele de la parter.

Strigăte – cineva s-a împiedicat afară, înconjurat de flăcări – un Malazan, alergând, fluturând cu braţele, plesnind – direct pentru Moak şi echipa sa „Fedeţi! Gesler urlă, ridicându-se şi ridicându-şi arbaleta.

Moak îşi scosese pelerină de ploaie – soldaţii se repezi spre omul care ardea – nu văzură – ghiozdanul – muniţia

Gesler a tras cu arbaleta. Cearta l-a prins pe săpător în secţiunea mijlocie, chiar dacă muniţiile au explodat.

'Aruncat pe spate, lovit cu pumnul în piept, Gesler se întinse, se rostogoli, apoi se ridică în picioare.

Moak, Stacker, Rove. Ars, Guano şi Noroi. Toate au dispărut, toate bucăţile de carne şi oasele sparte. O cârmă, cu capul încă în ea, a lovit un perete, s-a învârtit sălbatic o clipă, apoi s-a oprit.

'Adevăr! Mie![1] Gesler făcu cu mâna în timp ce alerga spre clădirea în care pătrunseseră maşinile grele şi unde zgomotele luptei deveniseră mai aprige. — îl vezi pe Sands? întrebă el în timp ce îşi reîncărca arbaleta.

— N-nu, sergent. Pella-[1]

— Pella e moartă, băiete. L-a văzut pe Thom Tissy şi ceea ce mai rămăsese din echipa lui – Tulip şi Ramp îndreptându-se spre prag după Tugg şi prele sale. Bine, gândeşte clar Thom. Cladirea care i-â înghiţit pe Able, Jump si Gupp era o masă de flăcări, căldura revărsându-se ca un lichid opărit. Doamne, ce au pornit acolo?

A trecut prin pragul uşii, a derapat până să se oprească. Zilele de luptă ' ale sergentului Tugg se terminaseră – soldatul fusese înfipt chiar sub stern. El vomitase o gută de bilă sângeroasa înainte de a muri. La uşa interioară de vizavi, care dădea într-o sală, zăcea Robello, cu capul prăbuşit înăuntru. Dincolo, dispăruţi de vedere, restul trupelor grele se luptau.

— Stai înapoi, Adevărul, spuse Gesler, si foloseşte acea arbalete pentru a ne acoperi spatele. Tissy, hai să mergem.

Celălalt sergent dădu din cap, făcându-i semn către Tulip şi Ramp.

S-au aruncat pe hol.

Hellian s-a împiedicat după Urb, care s-a oprit brusc – era ca şi cum s-ar fi lovit de un perete – a sărit, a căzut pe spate. — Vai, nenorocit de bou!

Dintr-o dată au fost soldaţi în jurul lor, care se retrăgeau de la coltul străzii, târând camarazii căzuţi.

'OMS? Ce?[1]

O femeie a căzut lângă ea. — Hanno. Ne-am pierdut sergentul. L-am pierdut pe Sobelone. Şi Toles. Ambuscadă-[1]

O mână sprijinindu-se cu putere de umărul lui Hanno, Hellian se ridică. Ea clătină din cap. — Bine, spuse ea, ceva rece şi greu îndreptându-se în ea, de parcă coloana vertebrala i s-ar fi transformat într-o şabie, sau într-o suliţă, sau orice altceva nu se va îndoi, nu, se va îndoi, poate, dar nu se va rupe. Doamne, mă simt rău. — Alătură-te echipei mele. Urb, ce echipă suntem?

— Nici idee, sergent.

— Nu contează, atunci, eşti cu noi, Hanno. Ambuscadă? Bine, hai să-i luăm pe nenorociţi. Touchy, Brithless, scoate acele grenade pe care le-ai furat...

Gemenii s-au înfruntat cu ea – inocenţă, indignare, ambele eforturi îngrozitoare, apoi cei doi au'scos muniţia. — Sunt fumători, sergent, şi un biscuit, spuse Touchy. 'Asta e tot-[1]

— Fumători? Perfect. Hanno, o să ne conduci în clădirea din care au atacat-o nenorociţii. Touchy, îl arunci pe al tău înaintea ei.

Fără suflare, alegeţi flancul deschis şi procedaţi la fel. Nu vom sta prin preajmă – nici măcar nu vom merge încet şi precauţi, vreau repede, aţi înţeles cu

toţii asta? Rapid.[1]

'Sergent?[1]

— Ce este, Urb?

'Nimic. Numai că sunt gata, cred.

Ei bine, asta face unul dintre noi. Ştiam că voi urî oraşul ăsta. — Armele scoase, soldaţi, e timpul să ucizi oameni.

Au pornit.

„Arn lăsat pe toti în urmă", a spus Galt.

— închide plânsul ăsta, se răsti sergentul Balm, ştergându-şi transpiraţia şi noroiul din ochi. — Tocmai le- âm făcut mai uşor pentru ceilalţi. Se uită cu privirea la soldaţii din echipa sa. Respir greu, câteva tăieturi ici şi colo, dar nimic grav. Au tăiat prm acea ambuscadă rapid şi murdar, aşa cum şi-ar fi dorit el.

Se aflau la un al doilea etaj, într-o cameră plină cu şuruburi de pânză – mătăsuri în valoare de o avere. Lobe spusese că au venit din Darujhistan, din toate locurile. Valoarea unei averi blestemate, iar acum cea mai mare parte a fost îmbibată cu sânge şi bucăţi de carne umană.

— Poate ar trebui să verificăm ultimul etaj, spuse Throatslitter, uitându-se la tăieturile din cuţitele lungi. — Am crezut că am auzit nişte zgârieturi, poate.

— în regulă, ia-l pe Widdershins. Deadsmell, du-te pe scări...

„Conducerea în sus? Este o scară.

— Bine, blestemata de scară, atunci. Sunteţi de rezervă şi purtător de cuvânt, înţelegeţi? Auzi orice dezastru la etaj şi te alături, dar nu înainte de a ne anunţa despre asta. înţeles?

— Limpede ca pişul, sergent.

— Bine, plecaţi' toţi trei. Galt, stai la fereastră şi continuă să te uiţi la ce e vizavi de tine. Lobe, fă acelaşi lucru la fereastra aia. Sunt mai multe prostii care ne aşteaptă şi o să ne descurcăm imediat.

La scurt timp mai târziu, zgomotul paşilor care se umpleau înainte şi înapoi de sus a încetat şi' Deadsmell a strigat de pe hol că Throatslitter şi Widdershins coborau pe scară. O duzină de bătăi ale inimii mai târziu şi toţi trei au intrat în camera de mătase. Throatslitter se apropie de partea lui Balm şi se ghemui. — Sergent, spuse el, cu vocea aproape de o şoaptă.

— Am găsit ceva. Nu-mi place prea mult aspectul. Credem că ar trebui să arunci o privire.

Balm oftă, apoi se îndreptă. — Galt?

— Sunt acolo, bine, toate cele trei etaje.

■Lob?[1]

— La fel şi aici, inclusiv pe acoperiş, un tip cu un felinar cu glugă.

— Bine, urmăriţi în continuare. Du-te mai departe, Throatslitter. Miros de moarte, înapoi pe hol. Widdershins, fă ceva magie sau ceva.

II urma pe Throatslitter înapoi până la scară. Etajul de deasupra era cu tavan joase, mai mult o mansardă decât orice altceva. O mulţime de camere, pereţii groşi, lut întărit.

Tăietor de gât l-a condus până la un astfel de zid. La picioarele lui stăteau urne şi butoaie uriaşe. — Am găsit astea, spuse el, întinzându-se în spatele unui butoi şi ridicând la vedere o pâlnie, făcută dintr-un fel de tărtăcuţa.

— în regulă, spuse Balm, ce zici de asta?

Soldatul lui a lovit unul dintre butoaie. — Acestea sunt pline. Dar urnele sunt goale. Toate.

'Bine...[1]

'Ulei de măsline.[1]

— Da, acest oraş este faimos pentru el. Continua.[1]

Throatslitter a aruncat pâlnia deoparte, apoi a scos un
cuţit. — Vezi aceste pete umede de pe pereţii aştia? Aici.[1] A arătat cu vârful cuţitului, apoi a săpat în plasture. — Lutul este moale, recent astupat. Aceşti pereţi sunt goali.

— Pentru numele lui Fener, omule, despre ce te-ai întâmplat?

'Doar asta. Cred că aceşti pereţi – toată clădirea, este plină cu ulei.

'Umplut? Cu... cu ulei?

Throatslitter dădu din cap.

Umplut cu ulei? Ce, un fel de sistem de conducte care să-l alimenteze la parter? Nu, de dragul lui Hood, Balm, nu fi idiot. '

Throatslitter, crezi că alte clădiri sunt trucate aşa? La asta te gândeşti?

— Cred, sergent, că Leoman a transformat Y'Ghatan într-o mare capcană.

Ne vrea aici, luptă pe străzi, împingând şi în...

— Dar cum rămâne cu adepţii lui?

'Ce părere ai despre ei?'

Dar... asta ar însemna... Se gândi în urmă – feţele inamicului, fanatismul, strălucirea nebuniei drogate. — Ne ia abisul!

— Trebuie să-l găsim pe Fist Keneb, sergent. Sau căpitanii. Avem-'

'Ştiu, ştiu. Să plecăm de aici, înainte să-l arunce nenorocitul ăla cu felinar!'

HdKHaK

începuse dezordonat, doar ca să devină şi mai dezordonat. Cu toate acestea, de la acea năvălire iniţială înapoi, pe măsură ce ambuscadele erau dezvăluite una după alta, distrugând echipele de avansare ale pumnului marini, companiile lui Fist Keneb şi Fist Tene Baralta se adunaseră, se regrupaseră, apoi' se împinseseră spre interior, clădire cu clădire, stradă cu stradă. Undeva în faţă, Keneb ştia, ceea ce mai rămăsese din puşcaşii marini pătrundea şi mai mult, tăind prin războinicii fanatici, dar slab înarmaţi şi complet indisciplinaţi ai armatei renegate a luiLeoman.'

Auzise că acei războinici erau într-o frenezie alimentată de droguri, că luptau fără să ţină cont de răni şi că niciunul nu s-a retras, murind acolo unde stăteau. Ce se aşteptase, să fie spus adevărul. O ultimă rezistenţă, o apărare eroică, martirizată. Căci asta a fost Y'Ghatan/ce a fost şi ce va fi întotdeauna.

Ei ar lua acest oraş. Adjunctul ar avea prima ei victorie adevărată. Sângeros, brutal, dar totuşi o

victorie.

Stătea la o stradă de breşă, dărâmături mocnind în spatele lui, urmărind rândul soldaţilor răniţi şi inconştienţi ajutaţi să se întoarcă la vindecătorii din tabără, urmărind infanterie proaspătă care trecea înainte, prin zonele securizate şi înaintea bătăliei care a fost închiderea pumnului Mâlazan în jurul lui Leoman şi a adepţilor săi, în jurul ultimelor vestigii vii ale rebeliunii în sine.

L-a văzut pe ofiţerul ăla Red Blade de la Tene Baralta, Lostara Yil, conducând trei echipe către sunetele îndepărtate ale luptei. Şi Tene însuşi stătea în apropiere, vorbind cu căpitanul Kindly.

Keneb îl trimisese pe Faradan Sort înainte, pentru a lua legătura cu echipele de avansare. Trebuia să fie o a doua întâlnire, lângă palat însuşi, si să sperăm că toată lumea urmărea în continuare planul de lupta.

Strigăte, apoi strigate de alarmă – din spatele lui. Din afara breşei! Pumnul Keneb se întoarse şi văzu un zid de flăcări ridicându-se în câmpul de ucidere de dincolo – acolo unde şanţul îngust şi adânc fusese săpat de războinicii lui Leoman. Urne îngropate umplute cu ulei de măsline au început să explodeze din şanţ, pulverizând lichid arzând peste tot. Keneb a văzut linia de răniţi care se retrăgeau împrăştiindu-se lângă şanţ, figuri în flăcări. Ţipete, vuiet de foc. Privirea lui îngrozită se mişcă în dreapta lui, sus, pe acoperişul celei mai apropiate clădiri, unde se îndreptă spre dărâmăturile breşei. O siluetă, lanternă într-o mână, torţă aprinsă în cealaltă – împodobită în baloane cu pânză, înconjurată de amfore, chiar la marginea acoperişului, cu braţele întinse, lovind cu piciorul peste borcanele înalte de lut – frânghii prinse între ele şi glezne. , greutatea aruncând apoi silueta peste lateral.'

Jos în molozul breşei.

A lovit, a dispărut din vedere, apoi a izbucnit brusc de flăcări, năvălindu-se în cearşafuri. Şi Keneb a văzut, pe alte acoperişuri, căptuşind zidurile oraşului, mai multe siluete – aruncându-se în jos. Jos, apoi străliicirea focului năprasnic, înălţându-se, încercuind – din bastioane, mai multe flăcări, care se stinge, se răspândesc sălbatic ca un potop dezlănţuit.

Căldura năvăli asupra lui Keneb, împingându-l cu un pas înapoi. Uleiul din butoaiele sparte, sub epava

zidului

E răbuşit şi a clădirilor prăbuşite, a luat brusc flacără, părtura se închidea, focul demonic se arunca în vedere.

Keneb se uită în jur, groază răsărind în el şi văzu cei jumătate de duzină de semnalizatori ai personalului său îngheşuiţi lângă un fragment de moloz. Urlând, a alergat la ei. — Sună rechemarea! La naiba, soldaţi, sunaţi rechemarea!

HdKHaK

La nord-vest de Y'Ghatan, Temui şi o companie de Wickan au urcat panta până la drumul Lothal. Nu văzuseră pe nimeni. Nici un singur suflet care să fugă din oraş. Războinicii cai ai Paisprezecelea îl încercuiseră pe deplin. Wickans, Seti, Burned Tears. Nu ar exista scăpare.

Temui fusese încântat, auzind că gândirea Adjunctului urmase aceleaşi urme cu ale lui. O lovitură brusca, tare ca un cuţit împins într-un piept, direct în inima acestei rebeliuni blestemate. Au auzit muniţiile explodând – tare, mai tare decât se aşteptaseră şi văzuseră norii negri împuşcaţi de flăcări care se ridicau în sus, împreună cu cea mai mare parte a zidului sudic al lui Y'Ghatan.

Străduind drumul, văzând sub ei semnele exodului masiv care înfundase această rută cu câteva zile mai devreme.

Un fulger de foc, un zgomot îndepărtat, ca de tunet, iar războinicii-cai se întoarseră ca unul singur spre oraş. Acolo unde ziduri de flacără se ridicau în spatele zidurilor de

piatră, din bastioane şi porţile sigilate, apoi, clădire după clădire în interior, mai'multe flăcări şi multe altele.

Temui se uită cu privirea, cu mintea bătută de ceea ce vedea, de ceea ce înţelese acum.

O treime din Armata a Paisprezecea era în acel oraş până acum. O treime.

Şi erau deja la fel de buni ca morţi.

HdKHaK

Tuşind, clătinându-se, soldaţi răniţi pe jumătate căraţi, pe jumătate târâti prin presă – dar nu 'era încotro. Keneb se uita – aerul îi ardea ochii – la masa soldaţilor săi. Şapte, opt sute. Unde erau ceilalţi? Dar el ştia.

Plecat. Mort.

Pe străzile de dincolo, nu putea vedea decât foc, sărind din clădire în clădire, umplând aerul fierbinte, fierbinte, cu o voce de veselie, demonică, flămândă si dornică.

Trebuia să facă ceva. Gândiţi-vă fa ceva, dar această căldură, această căldură groaznică – plămânii îi tremurau, disperaţi, în ciuda durerii aprinse care înfloreau la fiecare respiraţie încordată. Plămân după plămân, totuşi era ca şi cum aerul însuşi ar fi murit, toată viaţa era absorbită de el şi aşa nu i-ar fi putut oferi nimic.

Propria lui armură îl gătea de viu. Era în genunchi, acum, cu toţi ceilalţi. — Armură! râpă el, nestiind dacă îl putea auzi cineva. ‘Dă-l jos! Armură! Arme![1] Zei dedesubt, pieptul meu – durerea**** O paradă lamă pe lamă, ţinând contactul, două margini zgârimdu-se una de alta, apoi, în timp ce războinicul împingea mai tare cu scimitarra, Lostara Yil s-a lăsat jos, şi-a decuplat sabia în jos. , tăindu-l în sus şi în jos, luându-l în gât. Sânge a vărsat. Trecând pe lângă ea, ea dădu deoparte o altă armă împins în ea – o suliţă – auzind aşchii din ax în timp ce o împingea într-o parte. în mâna ei stângă era cuţitul ei kethra, pe care l-a lovit în burta inamicului ei, răsucindu-l în timp ce îl smulgea din nou.

Lostara s-a eliberat clătinându-se de războinicul mototolit, un potop de tristeţe năvălind prin ea când l-a auzit strigând numele unei femei înainte ca el să

lovească pavajul.

Lupta a izbucnit din toate părţile, cele trei echipe ale ei s-au redus acum la mai puţin de o'duzină de soldaţi, în timp ce încă mai mulţi dintre fanaticii nebuneşti s-au apropiat de clădirile de flancare – magazine de piâţă, uşi închise cu piciorul şi acum fumul care ieşea în stradă, mirosul de ulei supraîncălzit, scuipat, trosnituri – ceva a zguduit şi dintr-o dată era foc Peste tot.

Lostara Yil a strigat un avertisment, chiar dacă un alt războinic a repezit-o.

Operând cu cuţitul, oprindu-se cu sabia ei, apoi lovindu- i corpul înţepenit din lamă, greutatea lui slăbită aproape smulgândua arma din mână.

Ţipete groaznice în spatele ei. Ea s-a învârtit.

Un potop de ulei arzând, răbufnind din clădiri de fiecare parte, mătură printre luptători – picioarele lor, apoi haine – ţelabă, piele, lenjerie, flăcările apărând peste ei. Războinic şi soldat, focul nu ţinea loialitate – îi devora pe toţi.

Ea s-a îndepărtat clătinând de acel râu al morţii, s-a împiedicat şi a căzut, întinzându-se, pe un cadavru, s-a căţărat pe el cu o clipă înainte ca ulei de foc să se reverse în jurul ei, a trecut pe lângă insula ei deja arzătoare de carne sfâşiată, spre ea. Ea strigă, ridicând ambele braţe, în timp ce incandescenţa arzătoare se întindea pentru a o lua O mână din sjDate, strângându-i hamul Durere – respiraţia smulsă din plămâni – apoi... nimic.

'Nu te remarca![1] strigă Balm în timp ce îşi conducea echipa pe aleea întortocheată.

După sfatul lui urlăit, sergentul şi-a reluat ectenia de blesteme.

S-au pierdut. împingeţi în eforturile lor de a se întoarce la Keneb şi la breşă, acum erau aduşi la turmă. Prin flăcări. Văzuseră palatul cu puţin timp mai devreme, printr-o pauză momentană a fumului şi, din câte a putut Balm să stabilească, încă se

îndreptau în acea direcţie – dar lumea de dincolo dispăruse, în foc şi fum, şi urmărind în urma lor. a fost conflagraţia în creştere. în viaţă si vânându-i.

— Se construieşte,' sergent! Trebuie să plecăm din acest oraş!

— Crezi că nu ştiu asta, Widdershins? Ce, pe numele lui Hood, crezi că încercăm să facem aici? Acum taci...

— O să rămânem fără aer.

— Suntem deja, idiotule! Acum închide gura ta!

Au ajuns la o intersecţie şi Balm şi-a oprit soldaţii. Şase guri de alee făceau semn,' fiecare ducând pe piste fa fel de întortocheate şi întunecate ca următoarea. Din doi dintre ei, în stânga lor, curgea fum. Capul învârtindu-se, fiecare

respiraţie devenind mai dureroasă, mai puţin revigorantă, Dai Ho'nese îşi ştergea sudoarea fierbinte' din ochi şi se întoarse să-şi studieze soldaţii.

Deadsm'ell, Throatslitter, Widdershins, Galt şi Lobe. Nenorociţi duri unul şi toţi. Acesta nu a fost modalitatea corectă de a muri – au fost unele corecte, iar acesta nu a fost unul dintre ei. — Doamne, mormăi el, nu mă voi mai uita niciodată la o vatră la fel.

— Ai înţeles bine, sergent, spuse Throatslitter, punctând acordul cu o tuse.

Balm îi trase cârma. — Dezbracaţi-vă, naibii de proşti, înainte să ne coacem. Ţine-ţi armele/dacă poţi. Nu murim aici în seara asta. Mă înţelegeţi? Toţi ascultaţi – mă înţelegeţi?

— Da, sergent, spuse Throatslitter. — Te auzim.

'Bun. Acum, Widdershins, aveţi vreo magie care să ne facă o cale? Ceva?

Magul a clătinat din cap. — Mi-ar plăcea să fi făcut. Poate în curând, totuşi.

'Ce vrei să spui?[1]'

— Cred că aici se naşte un elemental foc. Un spirit de foc, un evlavios. Avem o furtună de foc pe drum, care va anunţa sosirea ei – şi atunci murim dacă nu am murit deja. Dar un elemental este viu. Are o voinţă, o minte, al naibii de foame şi dornic să omoare. Dar cunoaşte frica, frica pentru că ştie că nu va dura mult – prea înverşunat, prea cald – zile în cel mai bun caz. Şi cunoaşte si alte feluri de frică, şi acolo poate pot face ceva – iluzii. **De** apă, dar nu doar d'e apă. Un elemental de apă. Se uită în jur la ceilalţi, care se uitau cu toţii înapoi, apoi ridică din umeri. 'Poate ca da, poate ca nu.' Cât de inteligent este un elementar? Trebuie să fii inteligent pentru a fi păcălit, vezi. Câine- inteligent, cel puţin, mai bine dacă ar fi mai inteligent. Problema este ca nu toată lumea este de acord că elementalii există. Adică, sunt convins că este o teorie bună...

Balsam l-a spart peste cap. — Toate astea dintr-o teorie? Ai irosit tot aerul pe asta? Zei de jos, Widdershins, vreau să vă omor chiar acum. El a crescut. — Să mergem, cât putem. Către Hood cu palatul blestemat – să luăm aleea de vizavi şi când soseşte elementalul teoretic putem să-i strângem

mâna şi să-'l blestem către Abisul inexistent. Haide – şi tu, Widdershins, nu un alt cuvânt, înţelegi?

Soldatul s-a întors, încununat în flăcări. Fug, fug de durere, dar nu era încotro. Căpitanul Faradan Sort a îndreptat arbaleta si a dat drumul la o ceartă. L-am privit pe bietul om căzând, crescând nemişcat în timp ce flăcările săreau peste el, înnegrind pielea, spărgând carnea. Ea sa întors. — Ultima ceartă, spuse ea, aruncând arma într-o parte.

Noul ei locotenent, cu numele în gură de Madan'Tul Rada, nu spuse nimic – o caracteristică cu care Faradan era deja obişnuit şi pe care ea o aprecia, de cele mai multe ori.

Cu excepţia acum, când erau pe cale să se prăjească. — În regulă, spuse ea, îndepărtează traseul acela – şi nu mai sunt cercetaşi. Fără înapoi, fără înainte şi, după cum arată, nici stânga şi nici dreapta. Orice sugestii?[1]

Expresia lui Madan'Tul Rada s-a acrişat, maxilarul coborât în jos în timp ce limba sonda un molar putrezit, apoi a scuipat, a mijit ochii în fum şi şi-a desfăcut scutul rotund pentru a-i studia faţa carbonizată. Ridică din nou privirea, urmărind încet, apoi: — Nu.

Auzeau un vânt deasupra lor, ţipete, învârtindu-se peste oraş, trăgând flăcările în sus, învârtind cozi de foc care tăiau ca nişte săbii uriaşe prin fumul convulsiv. Era din ce în ce mai greu să respiri!

CapulTocotenentului se ridică brusc şi se îndreptă spre zidul de flăcări de pe stradă, apoi se ridică.

Faradan Sort a urmat exemplul, pentru că acum putea să vadă ceea ce văzuse el – o pată neagră ciudată răspândită în flăcări, limbile de foc pâlpâind înapoi, murind, pata adâncindu-se, circulară şi din inimă ieşea clătinând o siluetă care se scurgea carbonizată, piei, agrafe şi catarame care cad să sară pe stradă.

Poticnindu-se spre ei, flăcări dansând în capul plin de păr – dansând, dar nu arzând. Mai aproape, iar Faradan Sort văzu că era o fată, un chip pe care apoi o recunoscu. — E din echipa Ashok a lui Cord. Acesta este Sinn.

— Cum a făcut asta? întrebă Madan'Tul Rada.

— Nu ştiu, dar să sperăm că o poate face din nou. Soldat! Aici'!'

Un nivel superior pur şi simplu s-a tăiat, în jos, Brăbuşindu-se într-o explozie de praf şi fum pe stradă. ᴦnde Bowl se ghemuise. Nici măcar nu-l văzuse venind, bănuia Hellian. Nenorocit norocos. Se uită înapoi la echipa ei. Cu vezicule, roşii ca homari fierţi. Magazin de armură, arme aruncate – prea fierbinte pentru a fi ţinute. Marini şi grele.

Ea însăşi singurul sergent. Doi caporali – Urb şi Reem – expresiile lor s-au tocit. Toţi cu ochii roşii, gâfâind în aerul muribund, al naibii de aproape fără păr. Nu mai mult, cred. Doamne, ce aş face pentru o băutură acum. Ceva dragut. Refrigerat, delicat, beţivul venind într-un somn lent şi viclean, liniştit, făcând' semn la fel de dulce ca ultimul picurător pe gâtul meu devastat. Doamne, sunt poet când vine vorba de băutură, oh, da. — Bine, drumul acela este blocat acum. Să luăm blestemata asta de alee...

‘De ce?' întrebă Touchy.

— Pentru că nu văd flăcări acolo jos, de aceea. Continuăm să ne mişcăm până nu ne mai putem mişca, înţelegi?

„De ce nu rămânem aici – o altă clădire va ateriza peste noi mai devreme sau mai târziu."

— Să-ţi spun, mârâi Hellian. „Tu faci exact asta, dar eu, nu aştept nimic. Dacă vrei să mori singur, mergi înainte.

Ea a pornit.

Toţi au urmat. Nu era nimic altceva de făcut.

HdKHaK

Optsprezece soldaţi – Strings îi trecuse. încă trei lupte, sângeroase şi fără milă, iar acum s-au ghemuit în raţa porţilor palatului – care cască larg, cu o gură uriaşă plină de foc. Deasupra fortificaţiei curgea fum, strălucind în noapte. Bottle, în genunchi' gâfâind, se uită încet în jur la colegii săi de soldaţi. Câţiva trupe grele, întreaga echipă a lui Strings şi cea mai mare parte a sergentului Cord,

împreună cu puţinii puşcaşi marini care au supravieţuit din echipa lui Borduke.

Speraseră, s-au rugat, chiar să ajungă şi să găsească alte echipe – oricine, mai mulţi supravieţuitori, sfidând această conflagraţie blestemată...' până aici. '

Doar până aici, asta-i tot. Ar fi fost de ajuns. Dar erau singuri, fară niciun semn nicăieri că ar fi reuşit vreun alţi malazani.

Dacă Leoman of the Flails era în palat, nu mai era decât cenuşă, acum.

— Crump, poate, Cuttle, la mine, ordonă Strings, ghemuindu-se şi aşezânclu-şi ghiozdanul. — Alţi săpători? Nu? Are cineva'muniţie? În regulă, tocmai am verificat-o pe a mea – ceara este mult prea moale şi devine mai moale – totul va creşte, şi acesta este planul. Toate, cu excepţia arzătoarelor – aruncă-le – restul merge direct în gura acelui palat...

‘Care e ideea?[1] întrebă Cord. — Adică, bine pentru mine dacă crezi că este o cale mai bună.

A,Vreau să încerc să fac o gaură în această furtună de foc m creştere – să o dai înapoi – şi ne îndreptăm prin acea gaură, atâta timp cât va supravieţui – Hood ştie unde va duce. Dar nu văd niciun incendiu chiar în spatele palatului şi asta mă^va ajuta. Probleme cu asta, Cord?

‘Nu. îmi place. E genial. Geniu. Dacă nu mi-aş fi aruncat cârma.

Câteva râsete. Semn bun.

Apoi hacking tuse. Semn rau.

Cmeva a ţipat, iar Bottle s-a întors şi a văzut o siluetă ieşind greoi cfintr-o clădire din apropiere, baloane şi sticle atârnând de el, o altă sticlă într-o mână, o torţă în cealaltă – îndreptându-se direct spre ei. Şi îşi aruncaseră arbalete.

Un răspuns urlător din partea unui soldat din echipa lui Cord, iar bărbatul, Bell, s-a repezit înainte pentru a-l intercepta pe fanatic.

‘Vino înapoi![1] ţipă Cord.

Sprintând, Bell s-a aruncat spre bărbat, ciocnindu-se de el la douăzeci de paşi depărtare şi amândoi au coborât.

Sticla a căzut plat, s-a rostogolit, lovindu-se de alţi soldaţi care făceau la fel.

Un şuierat, apoi mai multe ţipete. Ţipete îngrozitoare. Şi un val de căldură, năducător, aprig

ca suflarea unei forje.

Apoi Strings înjură, zbătânau-se cu colecţia lui de ghiozdane.

‘Departe de palat! Toata lumea![1]

'Nu eu!' mârâi Cuttle. 'Ai nevoie de ajutor.'

'Amenda. Toti ceilalţi! Şaizeci, şaptezeci de paşi cel puţin! Mai mult dacă poţi!

' Merge!'

Bottle s-a urcat în picioare, a privit cum Strings şi Cuttle alergau ca un crab spre porţile palatului. Apoi s-a uitat în jur. Şaizeci de paşi? Nu avem şaizeci de paşi – flăcările devorau clădirile în toate direcţiile pe care le putea vedea acum.

Totuşi, cât mai departe posibil. A început să alerge.

Şi s-â trezit ciocnind de cineva – care l-a prins de braţul stând şi l-a învârtit.

Gesler. Şi în spatele lui Thom Tissy, apoi o mână de soldaţi. — Ce fac proştii aia? întrebă Gesler.

„Lovitură – o gaură – prin furtună..."

— Zeii încreţiţi ai Abisului. Sands – mai ai muniţia?

— Da, sergent...

— Al naibii de prost. Dă-mi-le-'

— Nu, spuse Truth, pasind între ele. 'Le voi lua. Am mai trecut prin foc, nu, sergent? Cu acestea, smulse ghiozdanul din mâinile lui Sands şi alergă spre porţile palatului, unde Strings şi Cuttle fuseseră forţaţi să se întoarcă – căldura prea puternică, flăcările ' zdrobindu-le cu braţele strălucitoare.

— La naiba cu el! şuieră Gesler. — Asta a fost un alt fel de incendiu...

Sticla smulsă din strânsoarea sergentului. 'Trebuie să mergem!

Departe!'

Câteva clipe mai târziu, toţi alergau – cu excepţia lui Gesler, care se îndrepta spre' săpătorii din afara porţii. Bottle ezită. Nu se putea abţine. Trebuia să vadă că Trutlî a ajuns la Cuttle and Strings, le-a tras sacoşele, le-a pus peste umăr, apoi a strigat ceva şi a alergat spre porţile palatului.

Ambii săpători săriră în picioare, retrăgându-se, interceptându-l pe Gesler – care parea hotărât să-şi urmeze tânărul recrut – Cuttle şi Strings l-au târât pe sergent înapoi. Gesler se zbătu/ întorcând o faţă

devastata în direcţia Adevărului, dar soldatul se cufundase în flăcări.

Bottle a fugit înapoi, s-a unit cu cei doi săpători pentru a-l ajuta să-l tragă pe un Gesler care ţipă.

Departe.

Reuşiseră treizeci de pasi pe stradă, îndreptându-se spre o masă înghesuită de soldaţi care se fereau de un zid
de flăcări, când palatul a explodat în spatele lor.

Si afară, secţiuni uriaşe de piatră aruncate spre cer.

Bătută în aer, răsturnând de un vânt sălbatic, Sticla s-a rostogolit în mijlocul molozului care sări, membre şi trupuri, feţe, guri larg deschise, toată lumea ţipând – în tăcere. Nici un sunet – nu... nimic.

Durere în cap, înjunghiind acerbă în urechi, o presiune care i se închidea pe tâmple, craniul gata să explodeze Vântul s-a inversat brusc, trăgând dupa el foi de flăcări, apropiindu-se de pe fiecare stradă. Presiunea s-a slăbit. Şi flăcările se retraseră, zvârcolindu-se ca tentacule.

Apoi aerul era liniştit.

Tuşind, clătinându-se în picioare, Sticla se întoarse.

Inima palatului dispăruse, dispăruse în bucăţi şi nimic altceva decât praf şi fum nu umpleau vastul moloz.

'Acum![1] Strings ţipă, vocea lui sună la câteva leghe distanţă. 'Merge!

Toata lumea! Merge!'

Vântul s-a întors, brusc, un ţipăt ridicându-se într-un bochet, împingându-i mai departe – pe drumul bătut dintre zidurile zimţate şi lasate ale palatului.

Dunsparrow fusese primul la uşile templului, împinându-le larg, chiar dacă exploziile de foc luminau orizontul, în jurul oraşului... totul în interiorul zidurilor oraşului.

Gâfâind, inima bătând cu putere si ceva ca o

lamă de cuţit răsucindu-i în intestine, Corabb Bhilan Thenu'alas i-a urmărit pe Leoman şi pe femeia Malazan în Templul din Scalissara, L'oric la doi pasi în spatele lui.

Nu, nu Scalissara – Regina Viselor. Scalissara, zeiţa matronă a uleiului de măsline nu ar fi avut... nu, nu ar Ti permis asta. Nu asta.

Şi lucrurile începuseră să aibă sens. Simţ îngrozitor, îngrozitor^ ca nişte pietre dăltuite care se potrivesc între ele, ridicând un'zid între umanitate... şi ceea ce devenise Leoman of the Flails.

Războinicii – care călăreaseră cu ei, trăiau cu ei încă de la începutul răscoalei, care luptaseră alături de ei împotriva malazanilor, care şi acum luptau ca nişte diavoli pe străzi – aveau să moară cu totii. Y'Ghatan, tot acest oraş, va muri.

Se grăbesc pe holul central, în naos, din care bătea un vânt rece, prăfuit, vânt care părea să vină de nicăieri şi de pretutindeni deodată. Miros de mucegai, putregai şi moarte.

Leoman se întoarse spre L'oric. — Deschide o poartă, înalt Mage! Repede![1]

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Corabb comandantului său. — Trebuie să murim, în noaptea asta. Luptă în numele lui Dryjhna...

— Hood ia-o pe Dryjhna! Leoman răbufni.

L'oric se holba la Leoman, ca si cum l-ar fi văzut, intelegand, pentru prima data. — O clipă, spuse el.

— Nu avem timp pentru asta!

— Leomanul Flails, spuse înaltul Mag, netulburat, te-ai târguit cu Regina Viselor. Un lucru precipitat de făcut. Acea zeiţă nu are niciun interes în ceea ce este bine şi ce este rău. Dacă a avut odată o inimă, a aruncat-o cu mult timp în urmă. Şi acum m-ai atras în asta – m-ai folosit, pentru ca o zeiţă să se folosească de mine la rândul ei. Eu nu-'

' — Poarta, la naiba! Dacă ai obiecţii, L'oric, ridică-le cu
ea!

— Toţi vor muri, spuse Corabb, dându-se înapoi de la comandantul său, pentru ca tu să poţi trăi.

— Ca să putem trăi, Corabb! Nu există altă cale – crezi că malazanii ne-ar lăsa vreodată? Indiferent unde sau cât de departe am fugit?

Mulţumesc picioarelor prăfuite ale lui Hood, Gheara nu le-a lovit deja, dar nu intenţionez să-mi trăiesc restul vieţii privind peste umăr!

Am fost body-guard, la naiba să fii – a fost cauza ei, nu a mea!

„Războinicii tăi – se aşteptau să lupţi alături de ei..."

— Nu se aşteptau la nimic de genul. Proştii au vrut să moară. în numele lui Dryjhna. îşi dezveli dinţii cu dispreţ. 'Ei bine, lasă-i! Lasă-i să moară! Şi cel mai bine, vor lua cu ei jumătate din armata Adjunctului. Iată gloria ta, Corabb! A înaintat spre el, arătând spre uşile templului. — Vrei să te alături proştilor? Vrei să simţi' că plămânii îţi arde de căldură, ochii îti sparg, pielea trosnind? Vrei să-ţi fierbe sângele în vene?

— O moarte onorabilă, Leoman of the Flails, în comparaţie cu asta.

A rostit ceva ca un mârâit, se întoarse spre L'oric. — Deschide calea – şi nu te teme, nu i-am făcut nicio
promisiune cu privire la tine, în afară de a te aduce aici.

— Focul creşte în viaţă în afara acestui templu, Leoman, spuse L'oric. [1]

S-ar putea să nu reuşesc.

— Şansele tale se diminuează cu fiecare clipă care trece, spuse Leoman mârâind.

În ochii bărbatului era panică. Corabb l-a studiat, aşa cum părea atât de... deplasat. Acolo, în trăsăturile pe care credea că le cunoaşte atât de bine. Ştia fiecare expresie posibilă. Furia, amuzamentul rece, dispreţul, stupoarea şi ochii pleoapelor din fumul durhangului. Fiecare expresie... în afară de aceasta. Panică.

Totul se prăbuşi înăuntru, iar Corabb simţi că se îneacă. Se scufundă din ce în ce mai adânc, se întinde spre o lumină care devenea din ce în ce mai îndepărtată, mai slabă.

Cu un blestem şuierat, L'oric se îndreptă spre altar. Pietrele sale păreau' să strălucească în întuneric, atât de noi, marmura necunoscută – de pe alt continent, bănuia Corabb – traşată cu vene violete şi capilare care păreau să bată. Dincolo de altar era un' bazin circular, cu apa aburindă – fusese acoperită ultima dată când vizitaseră; putea vedea

panourile ae cupru care îl sigilaseră zăcând pe un perete lateral.

Aerul se învârtea deasupra altarului.

Ea aştepta de partea cealaltă. O pâlpâire, parcă s-ar fi reflectat' din bazinul de apă, apoi portalul s-a deschis, înghiţind altarul, marginile întinzându-se, curlându-se în negru, apoi clătinandu-se frământat. L'oric icni, încordându-se sub o povară invizibilă. „Nu pot rezista atât de mult! Te văd, regină!

Din portal se auzi o voce lângă, rece, „L'oric, fiul lui Ossec. Nu caut nimic de la tine.

— Atunci ce vrei?

Un moment, în timpul căruia portalul a clătinat, apoi: „Sha'ik a murit. Zeiţa vârtejului nu mai există. Leoman of the Flies, o întrebare. Un nou ton pentru vocea ei, ceva de genul ironiei. „Este Y'Ghatan – ceea ce ai făcut aici – aceasta este Apocalipsa ta?"

Războinicul din deşert s-a încruntat, apoi a spus: — Ei bine, da. El a ridicat din umeri. „Nu atât de mare pe cât am sperat..."

— Dar, poate, destul. L'oric. Rolul lui Sha'ik, Văzătorul lui Dryjhna, este... vacant. Trebuie umplut...

'De ce?' întrebă L'oric.

— Ca nu cumva altceva, ceva mai puţin dezirabil, să-ţi asume mantaua.

— Şi probabilitatea asta?

'Iminent.'

Corabb l-a privit pe înaltul Mag, a simţit un val de gânduri în spatele ochilor bărbatului, în timp ce implicaţiile misterioase au căzut în loc în urma cuvintelor zeiţei. Apoi, „Ai ales pe cineva".

'Da.'

— Cineva care are nevoie de... protecţie.

'Da.'

— Este cineva în pericol?

— Foarte mult, L'oric. într-adevăr, dorinţele mele au fost anticipate şi este posibil să fi rămas fără timp.

'Foarte bine. Accept.'

— Atunci, vino înainte. Tu şi ceilalţi. Nu întârzia – şi eu am încercat să menţin această cale.

Sufletul său nu'era decât cenuşă, Corabb l-a privit pe înaltul Mag pătrunzând în portal' şi dispărând în pata lichidă învolburată.

Leoman l-a mai înfruntat încă o dată, cu vocea

aproape implorând, în timp ce a spus: „Prietenul meu..."

Corabb Bhilan Thenu alas clătină din cap.

'Nu ai auzit? Un alt Sha'ik – un nou Sha'ik-'

— Şi îi vei găsi şi o nouă armată, Leoman? Mai mulţi proşti care să le duca la moarte? Nu, am terminat cu tine, Leoman of the Flails. Ia-ţi fetiţa Malazan şi pleacă de la vederea mea. Aleg să mor aici, împreună cu colegii mei războinici.

Dunsparrow întinse mâna şi apucă braţul lui Leoman. — Portalul se dărâmă, Leoman.'

Războinicul, ultimul comandant al Dr^jhna, s-a întors şi, femeia lângă el, a intrat cu paşi mari m poartă. Câteva clipe mai târziu s-a dizolvat şi nu a fost nimic.

Nimic în afară de vântul ciudat, învolburat, draci de praf învârtiţi care urmăresc podeaua din gresie încrustată.

Corabb'clipi, privi în jur. În afara templului, părea că lumea se sfârşise, scoţând un strigăt de moarte care se ridica mereu în timbru. Nu... nici un strigăt de moarte. Altceva...

Auzind un sunet mai aproape – dintr-un pasaj lateral – o încăierare – Corabb îşi trase scimitarra. M-am apropiat de perdeaua care bloca coridorul. Cu vârful lamei, a aruncat pânza deoparte.

Să văd copii, ghemuit, ghemuit. Zece, cincisprezece – şaisprezece în total.

Feţe pătate, ochi mari, toţi uitându-se la el. — Doamne, murmură el. — Te-au uitat.

Toate au. Fiecare dintre ei.

îşi înveli arma şi făcu un pas înainte. — E în regulă, spuse el.

— O să ne găsim o cameră, da? Si aşteaptă asta.

Altceva... Tunete, moartea clădirifor, bocetele de foc înfloritoare, vânturile urlăitoare. Iată ce este afară, lumea de dincolo, aceste... spirite de dedesubt, Dryjhna Afară, strigătele de naştere ale Apocalipsei se ridicau şi mai sus.

'Acolo![1] spuse Throatslitter, arătând cu degetul.

Sergentul Balm clipi, fumul şi căldura ca o sticlă spartă în ochi şi putu distinge doar o jumătate de cifre traversând strada în raţa lor. 'OMS?[1]

— Malazani, spuse Throatslitter.

Din spatele Balsamului: „Super, mai mult pentru coacerea cu scoici, ce noapte vom avea..."

— Când am spus să taci, Widdershins, am vrut să spun serios. Bine, să mergem să-i întâlnim. Poate că nu sunt la fel de rătăciţi ca noi.

'Oh da? Uite cine îi conduce! Beţivul ăla, cum o cheamă? Probabil că încearcă^să găsească un bar!

— Nu mint, Widdershins! încă un cuvânt şi te stropesc!'

HdKHaK

Mâna uriaşă a lui Urb a aterizat pe braţul ei, strângând-o puternic, întorcând-o, iar Hellian văzu o 'echipă care se poticneşte spre ei. — Mulţumesc zeilor, spuse ea cu o voce devastata, au ajuns să ştie unde se duc...

Un sergent se apropie' pe jumătate ghemuit. Dai Honese, cu faţa pete de noroi uscat. — Eu sunt Balsam,
spuse el. Oriunde te-ai îndrepta, noi suntem cu tine!

Hellian se încruntă. — Bine, spuse ea. — Pune-te doar înăuntru şi vom fi cu toţii roz în cel mai scurt timp.

— Ne·ai găsit o cale de ieşire?

— Da, pe aleea aia.

'Grozav. Ce e acolo jos?

— Singurul loc care nu arde încă, călugăr-şobolan Dai Honese! Ea şi-a făcut semn trupei şi au continuat. Ceva era vizibil în faţă. Un fel de cupola imensă şi pătată. Treceau acum pe lângă temple, uşile bătându-se larg, bătând în rafale, vântul fierbinte de cuptor. Hainele mici pe care încă purta ea începuseră să fumeze, firele firide se întindeau din ţesătura aspra. îşi simţea propriul păr ars.

Un soldat a venit alături de ea. Ţinea în mâini înmănuşi două cuţite lungi. — Nu ai niciun'motiv să-l blesteşti pe sergentul Balm, femeie.

El ne-a adus până aici.

‘Care e numele tău?¹ întrebă Hellian.

„Troatslitter-"

"Grozav. Acum du-te şi taie-ţi singur gâtul. Nimeni nu a trecut de nicăieri, idiotul'e naibii. Acum, dacă nu ai o sticlă de vin rece sub cămaşa aia, du-te şi găseşte pe altcineva pe care să-l enervezi.

— Erai mai drăguţ beat, spuse el, căzând în spate.

Da, toată lumea e mai drăguţă beată.

HdKHaK

La marginea îndepărtată a palatului prăbuşit, piciorul stâng al lui Limp a fost prins de o piatră de piatră care alunecă, ţipetele lui suficient de puternice pentru a provoca vântul de roc. Cord, Shard şi alţi câţiva din echipa Ashok l- au ejiberat, dar era clar că piciorul soldatului era rupt.

în faţă era o piaţă oarecare, cândva locul unde se afla o piaţă, iar dincolo de ea se înălţa un templu uriaş cu cupolă m spatele unui zid înalt.

Rămăşiţele de foiţă de aur se prelingeau pe flancurile domului ca apa de ploaie.

Un strat greu de fum s-a răscolit pe scenă, făcând cupola să pară că pluteşte în aer, aprinsă şi mânjită. Corzile au făcut semn pentru toată lumea să se închidă.

— Ne îndreptăm spre acel templu, spuse el. — Probabil că nu va ajuta – se apropie o furtună de foc. Nu am văzut niciodată unul şi mi-aş dori să fie tot aşa. Oricum, făcu o pauză pentru â tuşi,' apoi scuipă, nu' mă pot gândi la altceva.

— Sergent, spuse Bottle, încruntat, simt... ceva. Viaţă. În aceHemplu.

— În regulă, poate va trebui să luptăm pentru a găsi un loc unde să murim. Amenda.

Poate că sunt destui ca să ne omoare pe toţi şi asta nu e chiar aşa de rău.

Nui sergent. Nicăieri aproape. Dar nu conteaza.

— În regulă, hai să încercam să trecem peste această piaţă.

Părea uşor, dar rămâneau fără aer, iar vânturile

care străbăteau holul erau puternice – nicio acoperire nu era asigurată de zidurile clădirii. Bottle ştia că s-ar putea să nu ajungă. O căldură zgomotătoare îi sfâşie ochii, îi turna ca nisipul în gât cu fiecare răsuflare icnâită. Printr-o durere înceţoşată, a văzut siluete apărând în dreapta lui, ieşind în fuga din fum. Zece, cincisprezece, apoi scoruri, revărsându- se pe hol, unii în flăcări, alţii cu suliţe... — Sergent!

— Zei de jos!

Războinicii atacau. Aici, în acest pătrat, acest... cuptor.

Siluete aprinse au căzut, poticnindu-se, zgârindu-le feţele, dar ceilalţi au venit.

‘Grupaţi-vă![1]' Coarde au urlăit. „Retragere de luptă – pe acel zid al templului!"

Bottle se uită la masa care se închidea. Grupati-va? Retragerea luptei? Cu ce?

Unul dintre soldaţii lui Cord apăru lângă el, iar bărbatul întinse mâna, făcând un gest. ‘Tu! Un mag, nu?

Bottle dădu din cap.

„Eu sunt Ebron – trebuie să-i luăm pe aceşti nenorociţi – cu magie – fără alte arme mai rămase..."

‘În regulă. Orice ai avea, voi adăuga la asta.

Trei infanterie grea, femeile Flashwit, Mayfly şi Uru Hela, scoseseră cuţite şi formau o linie de front. O bătaie mai târziu, Shortriose' li sa alăturat, cu mâinile uriaşe închise în pumni.

Numărul principal de atacatori s-a apropiat de cincisprezece paşi şi şi-au lansat suliţele ca şi cum ar fi fost suliţe. în fulgerul momentan al puţurilor care traversau distanţa scurtă, Bottle văzu că lemnele se aprinsese, învârtind coroane de fum.

HdKHa
K

Avertismente strigate, apoi impactul solid al armelor grele. Uru Hela s-a învârtit, o suliţă i-a străbătut umărul stâng, iar tija i-a lovit gâtul Mayflv cu un trosnet. în timp ce Uru Hela se împiedică în genunchi, Mayfly se clătină, apoi se îndreptă. Sergentul Strings s-a întms, cu o suliţă înţepenindu-i piciorul drept. înjurând, trase de el, iar celălalt picior lovindu-i ca un lucru înnebunit. Iazul Tavos se clătină în Bottle, doborându-l în timp ce soldatul, cu o parte a feţei tăiată, cu ochiul atârnând, s-a împiedicat, ţipând.

Cu câteva momente înainte ca atacatorii înnebuniţi să ajungă la ei, un val de vrăjitorie s-a ridicat într-un zid de fum argintiu, care s-a extins pentru a-i înghiţi pe războinici. Ţipete, trupurile care cădeau, pielea 'si carnea se înnegrează, se îndepărtează de oase. Groază bruscă.

Bottle habar n-avea ce fel de magie folosea Ebron, dar l-a dezlănţuit pe Meanas, dublând grosimea şi lăţimea fumului iluzionai, dar panica a cuprins războinicii. Căzând, se prăbuşesc din fum, cu mâinile la ochi, zvârcolindu-se, vărsături ţâşnind pe pavaj. Atacul s-a spulberat împotriva vrăjitoriei şi, în timp ce vântul a biciuit norul otrăvitor, ei nu au putut vedea decât figuri care fugeau, deja cu mult dincolo de grămada de cadavre.

Corpurile mocnind, iau foc.

Koryk ajunsese la Strings, care îi smulsese suliţa de pe

Eicior şi începu să bage noduri de pânză în rănile înţepate, ticla s-a dus la ei – nu s-a scurs sânge din găuri, a văzut el. Totuşi, mult sânge mânjise pietruiala. — înfăşuraţi piciorul ăla! îi porunci semi-Seti. [1]

Trebuie să coborâm din această piaţă!

Cord şi caporalul Tulip se ocupau de Uru Hela, în timp ce Scant şi Balgrid urmăriseră şi atacaseră Tavos Pond la pământ. Bottle a privit cum Scant împinge ochiul atârnând mapoi în orbită, apoi bâjbâia cu o cârpă care să-l înfăşoare în jurul capului soldatului.

— Trage răniţii! strigă sergentul Gesler. — Haideţi, nenorociţi! La zidul acelal Trebuie să ne găsim o cale de intrare!

Amorţit, Bottle se întinse pentru a-l ajuta pe Koryk să ridice Strings.

Văzu ca degetele lui deveniseră albastre. A fost asurzit de un vuiet în cap şi totul se învârtea în jurul lui.

Aer. Avem nevoie de aer.

Zidul s-a ridicat în faţa lor şi apoi l-au ocolit. Căutând o cale de intrare.

întins în grămezi, murind de asfixiere. Keneb se trase peste piatra sfărâmată, cu mâinile cu vezicule zgâriindu-se printre dărâmături. Fum orbitor, căldură arzătoare si acum îşi simţea mintea, înfometându-se, dezintegrandu-se – viziuni sălbatice, dezbinate – o femeie, un bărbat, un copil, ieşind din flăcări.

Demoni, slujitori ai lui Hood.

Voci, atât de puternice, bocetul nesfârşit, crescând – şi întunericul ieşea din cele trei apariţii, se revărsa peste sutele de trupuri Da, mintea îi era pe 'moarte. Căci a simţit o cădere bruscă din căldura vicioasă şi un aer dulce i'-a umplut plămânii. Murind, ce altceva poate fi asta? Am ajuns. La Poarta lui Hood. Doamne, atât de binecuvântată uşurare Mâinile cuiva l-au tras – spasme de agonie de la degetele apăsate pe pielea arsă – şi era răsturnat.

Clipind, uitându-se în sus spre o faţă plină de vezicule. O femeie. El o cunoştea.

Şi ea vorbea.

Suntem cu toţii morţi, acum. Prieteni. Adunare la Hood's Gate'Fist Keneb! Sunt sute aici!

Da.

'încă m viaţă! Sinn ţine focul, dar nu mai poate rezista mult! Vom încerca să trecem! Mă înţelegi! Avem nevoie de ajutor, trebuie să-i punem pe toţi pe picioare![1]

Ce? — Căpitane, şopti el. — Căpitanul Faradan Sort.

'Da! Acum, pe picioarele tale, Pumn!

O furtună de foc se construia deasupra Y'Ghatan. Blistig nu văzuse niciodată aşa ceva. Flăcări,

răsucindu-se, învârtindu-se, tăind nişte cârcei lungi care păreau să spulbere fumul înclinat.' Vânturi sălbatice smulgeau norii, anihilându-i în sclipiri roşii.

Căldura- Zei de jos, asta s-a mai întâmplat. Acest oraş blestemat de Hood...

Un bastion de colţ a explodat într-o minge de foc uriaşă, zgomotele care săreau zvârcolindu-se, căţarându-se. Vântul care îi bătea din spate îi clătina pe toata lumea de pe drum.

În tabăra asediatorilor, corturile au fost smulse din acostare, aruncate în aer, apoi alergând în valturi sălbatice spre Y'Ghatan. Caii ţipau printre perdele de nisip şi praf care se ridicau, biciuind ca cea mai aprigă furtună.

Bliştig se trezi în genunchi. O mană înmănuşată s-a închis pe gulerul mantiei lui, l-a tras în jurul lui. S-a trezit uitându-se într-o faţă pe care, pentru o clipă, nu a recunoscut-o. Murdărie, transpiraţie, lacrimi şi o expresie înclinată de panică – Adjuvantul. — Trageţi tabăra înapoi!

Toata lumea![1]

Abia o auzea, totuşi dădu din cap, se întoarse în vânt şi coborî de pe drum. Ceva este pe cale să se nască, spuse Nil. Ceva...

Adjunctul striga. Mai multe comenzi. Blistig, ajungând la marginea drumului, coborî pe panta din spate. Nil şi Nether trecură pe lângă el, spre locul în care Adjunctul încă mai stătea pe drum.

Sufla iniţiala de vânt se atenuase uşor, de data aceasta o respiraţie mai lungă şi mai constantă trase spre oraş şi conflagraţia sa în creştere.

— Sunt soldaţi! ţipă Adjunctul. 'Dincolo de breşă! Le vreau afară!

Copilul Grub a urcat pe pantă, flancat de câinii Bent şi Roach.

Iar acum alte siluete roiau pe lângă Blistig. Khundryl. Vrăjitori, vrăjitoare. Voci ascuţite, curenţi zgomotoşi, o forţă care se ridică din pământul bătut. Pumnul Blistig s-a răsucit – un ritual, magie, ce făceau ei? Aruncă o privire înapoi către haosul din tabără, văzu ofiţeri printre figuri care se amestecau – nu erau proşti. Deja trageau înapoi vocea lui Nil, tare de pe drum. ,,0' simţim! Cineva! Spirite de jos, atâta putere!

— Ajută-o, la naiba!

O vrăjitoare ţipă, izbucnind în flăcări pe drum. Câteva clipe mai târziu, doi vrăjitori înghesuiţi lângă Bliştig păreau să se topească în faţa ochilor lui, prăbuşindu-se în cenuşă albă. Se uita îngrozit. Aiut-o? Ajuta pe cine?

Ce se întâmplă? S-a tras înca o dată pe marginea drumului.

Şi putea vedea, în inima breşei, o întunecare în flăcări.

Focul a pâlpâit în jurul altei vrăjitoare, apoi s-a stins când ceva s-a rostogolit peste toată lumea de pe drum -

Eutere rece, dulce – ca respiraţia unui zeu milostiv.

Chiar şi listig, dispreţuitor al tuturor lucrurilor magice, putea simţi această emanaţie, această voinţă teribilă şi frumoasă.

'Alungând flăcările din breşă înapoi, deschizând un tunel întunecat învolburat.

Din care cifrele s-au clătinat.

Nether era în genunchi lângă Adjunct – singura persoană de pe drum care mai stătea în picioare – şi Blistig a văzut-o pe fata Wickan întorcându-se către Tâvore, a auzit-o spunând: „Este Sinn. Adjunct, acel copil este un înalt Mag. Şi nici măcar nu ştie...

Adjunctul se întoarse, îl văzu pe Blistig.

'Pumn! Pe picioarele tale. Echipe şi vindecători înainte. Acum! Ei vin prin – Pumnul Blistig, mă înţelegi? Au nevoie de ajutor!

S-a căţărat în genunchi, dar nu a mai ajuns. Se uită fix la femeie. '

Ea nu era decât o siluetă, lumea din spatele ei nu era decât flăcări, o furtună de foc în creştere, în continuă creştere. Ceva rece, rupt de groază, îi umplu pieptul.

O viziune.

Nu putea decât să se uite.

mârâi Tavore, apoi se întoarse către băiatul slăbănog care stătea în apropiere. 'Grub!

Găsiţi nişte ofiţeri în tabăra noastră! Avem nevoie-'

— Da, adjunct! Şapte sute nouăzeci şi unu, Adjunct. Pumnul Keneb. Pumnul Tene Baralta. În viaţă. O să primesc ajutor acum.

Şi apoi alerga pe lângă Blistig, în josul pantei, câinii mergând pe urmele lui.

O viziune. Un semn de prevestire, da. Ştiu acum, ce ne aşteaptă. La capătul îndepărtat. La capătul îndepărtat al acestui drum lung, lung. O, Doamne...

Ea se întoarse acum, cu spatele la el. Se uita la oraşul în flăcări, la rândul patetic şi ţesut de supravieţuitori care se poticneau prin tunel. Şapte sute nouăzeci şi unu. Din trei mii.

Dar e oarbă. Orb la ceea ce văd.

Adjunctul Tavore. Şi o lume arzătoare.

Uşile s-au deschis trântind, trăgând un curent subteran de fum şi căldură care s-a străbătut de gleznele lui Corabb, apoi în sus şi s-a rotunjit, fumul s-a acumulat în cupolă, tras şi tras de curenţii neclintiţi. Războinicul a păşit în faţa copiilor înghesuiţi si şi-a scos scimitarul.

A auzit vociMâlazan – apoi a văzut siluete apărând din întunericul holului. Soldaţi, o femeie în frunte. Văzându-i pe Corabb, s-au oprit.

Un bărbat a trecut pe lângă femeie. Faţa lui cu vezicule purta urmele stricate ale tatuajului. — Sunt Iuthral Galt, spuse el cu o voce zdrenţuită.

'Pardu-[1]

— Trădător, se răsti Corabb. „Sunt Corabb Bhilan Thenu'alas, al doilea după Leoman of the Flails. Tu, Pardu, eşti un trădător.

— Mai contează asta? Cu toţii suntem morţi acum, oricum.

— Ajunge de asta, spuse un soldat cu pielea de la miezul nopţii cu Ehrlii prost accentuat. „Tăietor de gât, du- te şi ucide pe prost..."

' 'Aştepta![1] spuse Pardu-ul, apoi aplecă capul şi adăugă: — Sergent.

Vă rog. Nu are rost să asta...

— Aceşti nenorociţi au fost cei care ne-au dus în această capcană, Galt, spuse sergentul.

— Nu, spuse Corabb, atrăgându-le încă o dată atenţia. „Leoman of the Flails ne-a adus la asta. El şi el singur. Noi... toţi am fost trădaţi...

— Şi unde se ascunde? întrebă cel numit Throatslitter, ridicându-şi cuţitele lungi, o privire criminală în ochii săi palizi.

— A fugit.

— Temui îl va avea, atunci, spuse Iutharal Galt, întorcându-se către sergent. — Au înconjurat oraşul...

— Nu are rost, interveni Corabb. — N-a plecat aşa. Făcu un semn în spatele lui, spre altar. — O poartă vrăjitorie. Regina Viselor – l-a luat de aici. El şi înaltul Mag L'oric şi o femeie Malazan pe nume Dunsparrow...

Uşile s-au deschis din nou şi malazanii s-au învârtit, apoi, pe măsură ce voci se apropiau – strigăte de durere, tuse, înjurături – s-au relaxat. Mai mulţi fraţi, îşi dădu seama Corabb. Mai mult din inamicul blestemat. Dar Pardu avusese dreptate. Singurul inamic acum era focul. Se întoarse înapoi să privească copiii, tresări la ochii lor plini de groază şi se întoarse încă o dată, pentru că nu avea ce să le spună. Nimic demn de auzit.

Când se împiedică pe hol, Bottle icni. Aer rece, prăfuit, trecând pe lângă el – unde? Cum? – şi apoi Cuttle a împins uşile încă o data, înjurând în timp ce îşi ardea mâinile.

în faţă, în pragul care ducea în camera altarului, stăteau mai mulţi malazani. Balm şi echipa lui. Kartoolianul beţiv, Hellian. Caporalul Reem şi alţi câţiva din trupele lui Sobelone. Şi, dincolo de ei, în naos, un războinic singuratic rebel, iar în spatele lui, copii.

Dar aerul – aerul...

Koryk şi Tarr l-au târât pe Strings pe lângă el. Mayfly şi Flashwit îşi scoseseră din nou cuţitele pentru carne, chiar dacă rebelul îşi aruncă scimitârra mtr-o parte, arma zgomotând în gol pe podeaua cu gresie. Zei de mai jos, unul dmtre ei chiar s-a predat.

Căldura radia de pe pereţii de piatră – furtuna de foc de afară nu va cruţa acest templu pentru mult timp. Ultimii douăzeci de paşi de la colţul templului până la faţada din faţă aproape că i-au omorât – fără vânt, aerul umplut cu crăpăturile cărămizilor care explodează, pietruirea pietruitei, flăcările părând să se hrănească cu aerul însuşi, urlând pe străzi, în spirală. în sus, ardând ca nişte şerpi uriaşi cu glugă deasupra oraşului. Iar sunetul -'îl putea auzi încă, dincolo de ziduri, închizându-se – sunetul... este îngrozitor. Teribil.

Gesler şi Cord s-au apropiat de Balm şi Hellian, iar Bottle s-a apropiat pentru a asculta conversaţia

lor.

— Se închină cineva aici Reginei Viselor? întrebă Gesler.

Hellian a ridicat din umeri. — Cred că e cam târziu să încep. Oricum, Corabb Bhilan Thenu'alas – prizonierul nostru de acolo – a spus că Leoman a făcut deja afacerea cu ea. Desigur, poate că nu-i place să joace favorite. Un trosnet puternic i-a tresărit pe toată lumea – altarul tocmai se spulberase – şi Bottle a văzut că Crump, sabotorul nebun, tocmai terminase de pisat pe el.

Hellian a râs. — Ei bine, renunţă la ideea asta.

— Mingile lui Hood, şuieră' Gesler. — Cineva să-l omoare pe nenorocitul ăla, te rog.

Crump observase atentia bruscă. S-a uitat nevinovat în jur. [1]

Ce?[1]

— Vreau o vorbă sau două cu tine, spuse Cuttle ridicându-se. "Despre perete...[1]

'Nu a fost vina mea! Nu am folosit niciodată înjurăturile înainte!

'Crump-[1]

— Şi nici ăsta nu mă cheamă, sergent Cord. Este Jamber' Bole, iar eu am fost marele Marshall în Mott Irregulars...

— Ei bine, nu mai eşti în Mott, Crump. Şi nici tu nu eşti Jamber Bole. Eşti Crump şi mai bine te obişnuieşti cu asta.

O voce din spatele lui Bottle: — A spus'Mott'Iregulars?

Bottle se întoarse, dădu din cap spre Strings. — Da, sergent.

— Zei de jos, cine l-a recrutat?

Ridicând din umeri, Bottle studie Strings pentru o clipă. Koryk şi Tarr îl duseseră până la intrarea naosului, iar sergentul stătea sprijinit de un stâlp de flancare, cu piciorul rănit întins în faţa lui, cu faţa palidă. — Mai bine ajung la asta...

— Nu are rost, Bottle – pereţii vor exploda – poţi simţi căldura, chiar şi din stâlpul asta blestemat. Este uimitor că este aer aici..! Vocea i se stinge^ iar Bottle îl văzu pe sergentul său încruntându-se, apoi îşi puse ambele mâini cu palma în jos pe gresie. — Hă.

Ce este?

— Aer rece, care iese printre plăci.

Cripte? Beciuri? Dar acolo jos ar fi aer mort... — Mă întorc într-o clipă, sergent, spuse el, întorcându-se şi îndreptându-se spre altarul crăpat. Un bazin de apă aburi chiar dincolo. Putea simţi acum vântul acela, curenţii ridicându-se de pe podea.' Se opri, se aşeză pe mâini şi genunchi.

Şi şi-a trimis simţurile în jos, căutând scântei de viaţă.

Jos, prin straturi de moloz strâns, apoi, mişcare în întuneric, pâlpâire de viaţă. Intrat în panica, căţărându-se, mereu în jos, zgomotul de aer mătura pe lângă blana alunecoasă – şobolani. Şobolani care fug.

Fugând. ' Unde? Simţurile lui au dansat, prin dărâmăturile de dedesubt, periând creatură după creatură, întuneric, oftând şiruri de aer.

Mirosuri, ecouri, piatră umedă...

'Toata lumea!' strigă Bottle, ridicându-se. „Trebuie să străpungem acest etaj! Orice ai putea găsi – trebuie să încercăm!

Se uitau la el de parcă ar fi înnebunit.

„Săpăm! Acest oraş – este construit pe ruine! Trebuie să găsim o cale de coborâre – prin ei – la naiba pe toţi – că aerul vine de undeva!

— Şi noi ce suntem? întrebă Cord. — Furnici?

„Sunt şobolani, dedesubt – m-am uitat prin ochii lor – am văzut! Peşteri, peşteri – pasaje!

'Ce-ai făcut?' Cord înainta spre el.

— Ţine-o, Cord! spuse Strings, răsucindu-se unde stătea el. 'Ascultă-l. Sticla – poţi sa urmăreşti unul dintre acei şobolani? Poti controla unul?

Bottle dădu din cap. „Dar sunt pietre de temelie, sub acest templu – trebuie să trecem prin..."

'Cum?' întrebă Cuttle. — Tocmai am scăpat de toate muniţiile noastre!

Hellian a încătuşat unul dintre soldaţii ei. „Tu, fără fraţi! Mai ai biscuituTacela?

' Fiecare săpător din cameră s-a apropiat deodată de soldatul numit Brithless. S-a uitat în jur în panică, apoi a scos un vârf învelit cu teacă de cupru în forma de pană.

— îndepărtează-te de el! strigă Strings. 'Toata lumea. Toată lumea, în afară de Cuttle.

Cuttle, poţi face asta, nu? Fără greşeală.'

— Deloc, spuse Cuttle, luând cu grijă ţepul din mâna lui Brithless. — Cine mai are o sabie? Orice

tare şi suficient de mare pentru a sparge plăcile astea...

'Fac.' Omul care a vorbit a fost războinicul rebel. — Sau, am făcut-o – e acolo. A arătat.

Scimitarul a intrat în mâinile lui Tulip, care a bătut plăcile într-o frenezie în care pietrele preţioase zburau peste tot, până când o gaură ungniulară aspra a fost tăiată m podea.

— Destul de bine, dă-te înapoi, Tulip. Toată lumea, apropiaţi-vă cât mai mult de pereţii exteriori şi acoperiţi-vă
feţele, ochii, urechile...

— Câte mâini crezi că avem fiecare dintre noi? întrebă Hellian.

Râsete.

Corabb Bhilan Thenu'alas i-a privit pe toţi de parcă şi- ar fi pierdut minţile.

Un trosnet reverberant se cutremură prin tâmplă, iar praful coborî în jos. Bottle ridică privirea împreună cu toţi ceilalţi pentru a vedea limbi de foc ajungând în jos printr-b fisura din dom, care începuse să se lase.

'Sepia-[1]

'O vad. Roagă-te că biscuitul ăsta să nu ne doboare totul.

El a pus vârful. — Sticla, în ce direcţie vrei să fie îndreptată?

— Spre partea altarului. Există un spaţiu, la două, poate la trei braţe mai jos.

'Trei? Zei de mai jos. Ei bine, vom vedea.

Pereţii exteriori erau fierbinţi ca cuptorul, zgomote ascuţite ' care umpleau aerul în ' timp ce templul masiv începea să se aşeze. Auzeau grătarul pietrelor de fundaţie alunecând sub presiunea schimbătoare. Căldura se ridica!

— Şase şi mai mult! strigă Cuttle, îndepărtându-se.

Cinci... patru... trei...

Biscuitul a detonat într-o grindină mortală de aşchii de piatră şi cioburi de ţiglă.

Oamenii strigau ae durere, copiii ţipau, praful şi fumul umpleau aerul – şi apoi, de pe podea/zgomotele molozului cădeau, lovin lucruri mult mai jos, sărind, prăbuşind, jos...

'Sticla.'

La vocea lui Strings, se târă înainte, spre gaura

căscată. Trebuia să găsească un alt şobolan. Undeva mai jos. Un şobolan pe care îl poate călare sufletul meu. Un şobolan care să ne conducă afară.

Nu le-a spus nimic celorlalţi despre ce mai simţise, zburând printre scântei de viaţă în straturile aparent nenumărate de oraş mort, îngropat dedesubt – că s-a coborât, şi a coborât, şi a coborât – aerul care se ridica în sus puţind a putrezire, întunericul apăsător, traseele înghesuite, chinuite. Jos. Toţi acei şobolani, fugind, în jos. Niciunul, niciunul la îndemâna mea căţărându-se liber, în aerul nopţii. Nici unul.

Şobolanii vor fugi. Chiar şi atunci când nu există încotro.

Soldaţii răniţi şi arşi erau transportaţi pe lângă Blistig. Durere şi' şoc, carnea s-a deschis şi a roşu groaznic, ca carnea gătită – care, îşi dădu seama amorţit, era ceea ce era. Cenuşa albă a părului – pe membre, acolo unde fuseseră odată sprâncenele, pe pate cu vezicule. Resturi de îmbrăcăminte înnegrite, mâinile topite pe mânerele armelor – voia să se întoarcă, aşa că voia cu disperare să se întoarcă, dar nu putea.

Stătea la o mie cinci sute de paşi depărtare, acum, de drum şi de marginile lui de iarbă arzând şi încă simţea căldura. Dincolo, un zeu al focului a devorat cerul de deasupra Y'Ghatan – Y'Ghatan, prăbuşindu-se înăuntru, topindu-se în zgură – moartea oraşului a fost la fel de oribilă pentru ochii lui ca dosarul soldaţilor supravieţuitori ai lui Keneb şi Baralta.

Cum a putut face asta? Leoman of the Flails, ai făcut din numele tău un blestem care nu va muri niciodată. Nu.

Cineva a venit lângă el şi, după o clipă lungă, Blistig se uită în sus. Şi se încruntă. Gheara, Pearl. Ochii bărbatului erau roşii – durhang, nu putea fi nimic altceva, căci rămăsese în cortul său, la capătul îndepărtat al taberei, parcă indiferent la această noapte brutală.

— Unde este Adjunctul? întrebă Pearl cu o voce joasă si aspră.

— Ajutând cu răniţii.

'S-a rupt? E pe mâini şi în genunchi în noroiul îmbibat de sânge?

Blistig îl studie pe bărbat. Ochii aceia – plânsese el?

Nu.

Durhang. — Spune asta din nou, Claw, şi nu vei mai rămâne în viaţă mult timp.

Bărbatul înalt a ridicat din umeri. — Uită-te la soldaţii ăştia arsi, Fist. Sunt lucruri mai rele decât moartea.

— Vindecătorii sunt printre ei. Vrăjitori, vrăjitoare, din compania mea...

— Unele cicatrici nu pot fi vindecate.

'Ce faci aici? Întoarce-te la cortul tău.

— Am pierdut un prieten în noaptea asta, Fist. Voi merge oriunde voi alege.

Blistig îşi întoarse privirea. Am pierdut un

prieten. Dar peste două mii de soldaţi Malazan? Keneb şi-a pierdut majoritatea puşcaşilor marini şi printre ei, veterani nepreţuiţi. Adjunctul şi-a pierdut prima bătălie – oh, înregistrările imperiale Vor nota o mare victorie, anihilarea ultimelor vestigii ale rebeliunii Sha'ik. Dar noi, cei care suntem aici în această noapte, vom şti adevărul pentru tot restul vieţii noastre.

Iar acest Adjunct Tavore,^ ea este departe de a fi terminat. Am mai văzut. — Intoarce-te la împărăteasa, spuse Blistig. Spune-i adevărul despre această noapte...

— Si ce rost ar avea asta, Pumn?

A deschis gura, apoi a închis-o din nou.

Pearl spuse: — Vor fi trimise lui Dujek Onearm, iar el, la rândul său, se va raporta împărătesei. Deocamdată, însă, este mai important ca Dujek să ştie. Şi înţelegeţi, aşa cum sunt^sigur ca o va face.

'înţelege ce?'

— Că Armata a Paisprezecea nu mai poate fi contată ca pe o forţă de luptă pe şapte oraşe.

E adevarat? „Asta rămâne de văzut", a spus el. — în orice caz, rebeliunea este zdrobită...

— Leonman a scăpat.

'Ce?'

— A scăpat. în Warren of D'riss, sub protecţia Reginei Viselor – numai ea ştie, presupun, ce folos îi va n el. Recunosc, această parte mă îngrijorează – zeii sunt prin natură insondabili, de cele mai multe ori, iar ea este mai mult decât majoritatea. Mi se pare acest detaliu... tulburător.

— Stai aici, atunci, si te îngrijorezi. Blistig se întoarse, se îndreptă spre corturile de spital ridicate în grabă. Hood ia blestemata aceea de Gheara. Cu cat mai repede cu atat mai bine. Cum a putut să ştie asemenea lucruri? Leoman... viu. Ei bine, poate că asta ar putea fi făcut să lucreze în favoarea lor, poate că numele lui va deveni un blestem şi printre oamenii din şapte oraşe. Trădătorul. Comandantul care şi-a ucis propria'armată.

Dar aşa suntem. Uită-te la High Fist Pormqual, până la urmă. Totuşi, crima lui a fost prostia. Al lui Leoman a fost... rău pur. Dacă aşa ceva există cu adevărat.

Furtuna a continuat, dezlănţuind valuri de căldură care au înnegrit peisajul rural din jur.

Zidurile oraşului dispăruseră – pentru că niciun zid construit de oameni nu putea rezista furiei acestui demon. O reflexie îndepărtată, palidă, era vizibilă spre est. Soarele, răsărind pentru a-şi întâlni copilul.

Sufletul lui călărea pe spatele unei creaturi mici, nesemnificative, se hrănea cu o inimă minusculă, năvalnică, şi privea prin nişte ochi care tăiau în întuneric. Ca o fantomă îndepărtată, legată de cele mai subţiri lanţuri, Bottle îşi simţea propriul trup, undeva mult deasupra, strecurându-se prin aetritus, tăiat şi zgâriat crud, faţa slăbită, ochii încordaţi. Mâinile bătute îl trăgeau – ale lui, era sigur – şi auzea soldaţii mişcându-se m spatele lui, plânsul copiilor, zgârierea şi ' prinderea cataramelor, curelele de piele strânse, dărâmăturile împinse deoparte, ghearele, căţărate.

Nu avea idee cât de departe ajunseseră. Şobolanul a căutat cele mai largi şi mai înalte pasaje, urmând vântul care urlă şi şuiera. Dacă oamenii ar rămâne în templu, aşteptând rândul lor să intre în acest tunel chinuit, acea tură nu ar veni niciodată, pentru că aerul însuşi ar fi izbucnit până acum şi în curând templul s-ar prăbuşi, îngropându-şi cadavre le înnegrite în piatra care se topeşte.

Strings ar fi fost printre acele victime, pentru că sergentul insistase să meargă ultimul, chiar în spatele lui Corabb Bhilan Thenu'alas. Bottle s-a gândit la acele momente frenetice, înainte ca norii de praf să se limpezească, în timp ce bucăţi din tavanul bombat ploua...

'Sticla!'

'Caut!' Căutând în jos, prin crăpături şi fisuri, vânând viaţa. Viaţă cu sânge cald. Periaj apoi apropiindu-se de conştientizarea stinsă a unui şobolan, elegant, sănătos – dar supraîncălzit de groază.

Copleşindu-şi slabele apărări, strângând cu putere un control de fier m jurul sufletului său – acea forţă slabă, pâlpâitoare, dar suficient de

HdKHa
K

puternică pentru â ajunge

dincolo de carnea şi oasele care o adăposteau. Viclean, ciudat de mândru, încălzit de prezenţa rudelor, de domnia stăpânului roiului, dar acum totul era în haos, puterea de supravieţuire copleşind toate celelalte.

Având în coborâre, urmărind spoor, urmărind parfumurile bogate din aer, apoi s-a întors, a început să urce din nou în sus, iar Bottle îşi simţi sufletul în strânsoarea lui. Perfect încă, fără rezistenţă acum că fusese capturat. Observator^ curios, calm. Era mai mult, ştia el dintotdeauna – cu atat mai mult pentru creaturi. Şi atât de puţini care i-au înţeles aşa cum le-a înţeles el, atât'de puţini care au putut să întindă şi să prindă astfel de suflete şi să găseasca astfel strania pânza a încrederii încurcate cu suspiciune, frică cu curiozitate, nevoie cu loialitate.

El nu ducea această bucăţică de creatură la moarte. El nu ar fi făcut asta, nu ar' putea, şi cumva părea să înţeleagă, să simtă, acum, un scop mai mare al vieţii sale, al'existenţei sale.

— O am, se auzi Bottle spunând.

— Atunci, du-te acolo!

‘Nu încă. Trebuie să găsească o cale de sus – să ne conducă înapoi în jos...

— Zei de jos!

Gesler a vorbit: „începeţi să adopţi copii, soldaţi. Vreau unul între toţi în spatele lui Cuttle, deoarece Cuttle va fi chiar în spatele lui Bottle...

— Lasă-mă la ultimul, spuse Strings.

‘Piciorul tau-[1]

— Exact aşa, Gesler.

„Avem alţi răniţi – am avut pe cineva care să-i îndrume sau să-i târască pe fiecare dintre ei.

fid-[1]

‘Nu. Eu merg ultimul. Oricine e chiar în faţa mea, va trebui să închidem acest tunel, altfel focul ne va urma în jos...

— Sunt uşi de cupru. Au acoperit piscina. Acesta a fost Corabb Bhilan Thenu'alas. 'Voi sta cu tine. împreună, vom folosi acele panouri pentru a ne sigila retragerea.

'Penultimul?' mârâi cineva. — II vei ucide pe Fid şi...

— Şi ce, Malazan? Nu, mi-ar fi permis, aş merge ultimul. Am stat lângă Leoman...

— Sunt mulţumit de asta, spuse Strings. — Corabb, tu şi cu mine, asta o să fie.

— Aşteaptă, spuse Hellian, apropiindu-se de Bottle. — Nu mă duc acolo jos. Ar fi bine sa mă omoare cineva chiar acum...

'Sergent-[1]

— în niciun caz, acolo jos sunt păianjeni...

Sunetul unui pumn care se trosneşte într-o falcă, apoi un corp care se prăbuşeşte.

— Urb, tocmai ţi-ai eliminat propriul sergent.

— Da. O cunosc de mult, vezi. Este un sergent bun, indiferent de ce credeţi voi toţi.

'Huh. Dreapta.[1]

— Sunt păianjenii. Niciodată nu s-ar duce acolo jos – acum trebuie să o căluşesc şi să-i leg braţele şi picioarele – o voi târî eu însumi...

— Dacă e un sergent bun, Urb, cum îi tratezi pe cei răi?

— Nu am avut niciun alt sergent şi vreau să rămân aşa.

Dedesubt, crăpătura largă pe care Bottle o simţise mai
devreme, şobolanul său scăpat liber, căutând acum să urmeze acea crăpătură largă, dar puţin adâncă – prea puţin adâncă? Nu, puteau să treacă, şi acolo, sub ea, o cameră înclinată de vreun fel, cea mai mare parte a tavanului intact şi jumătatea inferioară a uşii – el a trimis şobolanul pe acolo şi dincolo de uşă... „O'am. ! Există o stradă! O parte dintr-o stradă – nu ştiu cât de departe...

'Nu contează! Condu-ne jos, la naiba! încep sa fac vezicule peste tot! Grabă!'

În regulă. De ce nu? Cel puţin, ne va^mai cumpăra câteva momente. S-a alunecat în groapă. În spatele lui, voci, zgomotul cizmelor, şuieratul durerii în timp ce carnea atingea piatra fierbinte.

vag: „Cât de fierbinte este apa aia din bazinul acela? Fierbe încă? Nu? Bine, cei cu cantine şi piei, umple-le acum...

în crevasă... în timp ce şobolanul se grăbea pe strada înclinată şi plină de pământ, sub un tavan ae moloz strâns...

Bottle şi-a simţit corpul împingând printr-o fisură, apoi s-a aruncat în jos,' pe porţiunea de stradă cu tavanul jos. Stânci, mortar şi cioburi de oală sub mâinile lui, tămd, zgâriind în timp' ce se zgâria înainte. Odată mers pe jos, acest bulevard, într-o epocă demult trecută. Căruţele zdrăngănaseră aici, copitele de cai se îngrămădeau şi se simţiseră mirosuri bogate. Gătitul din casele din apropiere, animalele fiind conduse în pieţe. Regi şi săraci, magi mari şi preoţi ambiţioşi. Toate au dispărut. Plecat în praf.

Strada era în pantă bruscă, unde pietruişul se înclinase, coborându-se pentru a umple o cameră subterană – nu, o canalizare veche, căptuşită cu cărămidă, şi tocmai în acest canal se târase şobolanul lui.

Lăsând deoparte bucăţile sparte de pietriş, se trase în jos în puţ. Fecale uscate într-un pat subţire şi puţin adânc sub el, coji de insecte moarte, carapace' scrâşnind în timp ce se aluneca. O şopârlă palidă, lungă cât antebraţul lui, a fugit în şoaptă în'tr-o crăpătură laterală. Fruntea îi j>rinse fire de jDânză de păianjen, suficient de dure încât să-l oprească pentru o clipă înainte de a se rupe audibil. A simţit ceva aprinzându-i pe umăr, alergând pe spate, apoi sări'v.

În spatele lui, Bottle îl auzi pe Cuttle tuşind în praf în urma lui, în timp ce trecea peste săpător în rafale vântului. Un copil plânsese pe undeva acolo, dar acum tăcea, doar sunetul mişcării, gâfâituri de efort. Chiar înainte, o secţiune a tunelului căzuse înăuntru.

Şobolanul găsise o cale de trecere, aşa că ştia că bariera nu era de netrecut. Ajungând la ea, începu să scoată dărâmăturile.

Hatotok

Zâmbete l-au înghiontat pe copilul dinaintea eh
— Continuă, murmură ea, continuă. Nu departe acum. încă mai auzea smuciturile fetei – nu plângea, nu încă, oricum, doar praful, atâta praf acum, cu oamenii aceia târându-se înainte. În spatele ei,

mâinile mici i-au atins picioarele cu vezicule din nou şi din nou, împunsându-i împunsături vicioase de durere'pe picioare, dar ea a muşcat din nou, fără să scoată strigate. Nenorocitul de blestemat nu ştie mai bine, nu-i aşa7 Şi de ce aveau ochi atât de mari, ridicându-se aşa?'

Ca nişte căţei înfometaţi. — Continuă să te târăşti, micuţo. Nu mult mai departe.'..[1]

Copilul din spatele ei, un băiat, ajuta Tavos Pond, a cărui faţă era înfăşurată în bandaje însângerate. Koryk era chiar în' spatele lor. Zâmbetele îl puteau auzi pe jumătate Seti, continuând si mai departe cu un fel de cântare. Probabil singurul lucru care îl ţine pe prost de o panică mortală. îi plăcea savana lui deschisă, nu-i aşa. Nu sunt înghesuite, tuneluri întortocheate.

Nimic din toate astea nu o deranja. Ea ştia mai rău. Vremuri, cu mult timp în urmă, trăise mai rău/Ai învăţat să te bazezi doar pe ceea ce este la îndemână şi, atâta' timp cât drumul de urmat rămânea liber, mai era speranţă, înca o şansă.

Dacă această fată nu s-ar opri. Un alt ghiont. „Continuă, fată. Nu prea mult, vei vedea...

Gesler se trase în întunericul total, auzind mormăiturile grele ale lui Tulip în faţa lui, cântând înnebunitor al lui Crump în spatele lui. Uriaşul soldat ale cărui picioare goale, mâinile întinse ale' lui Gesler le atingau în continuare, avea dificultăţi, iar sergentul simţea pete de sânge lăsate de Tulip în urmă, în timp ce se strângea şi se trase prin pasajul îngust şi întortocheat. Gâfâituri groase, tuse – nu, nu tuse. „Abisul'ia-ne, Tulip", şuieră Gesler, „ce e aşa de amuzant?"

— Gâdilă, strigă bărbatul. ‘Tu. A pastra. Gâdilatură. Ale mele. Picioarele.

— Continuă să te mişti, prostule naibii!

în spatele lui, cântecul idiot al lui Crump a continuat.

„şi spun oh, spun că copacii de mlaştină au picioare moi, iar bărbi de muşchi până în jos şi se' leagănă m briza mirositoare din apă aia de mlaştina, toţi strigăt de maro oh, eram în zorii broaştei, cu burtica în jos, în lipitorile şi colectinele apar pentru că atunci când strângeţi acei viermi, frânghiile roz si albastre slăbesc şi nu au gust dulce! şi nu au gust dulce! dulce ca turba, oh da dulce ca turba...'

Gesler a vrut să ţipe, aşa cum făcea cineva din faţă. Ţipă, dar nu putea să tragă respiraţia – totul era prea aproape, prea fetid, aerul cândva răcoros alunecă cu sudoare, urină si Hood ştia ce altceva.

Chipul lui Truth continuă să revină la el, ridicându-i în minte ca o acuzaţie groaznică. Gesler şi Stormy, au reuşit să treacă atât de muft pe recru de la blestemata rebeliune. L-a ţinut în viaţă, i-a arătat căile de a rămâne în viaţă în această lume blestemată de Hood.

Şi ce face? El fuge într-un palat în flăcări. Cu o jumătate de duzină de mjurătoare pe spate. Doamne, avea dreptate cu un lucru, totuşi, focul nu l-a putut lua – a intrat, înăuntru, şi asta ne-a salvat... până acum. A aruncat acea furtună înapoi. Ne-a salvat...

Soldaţii din jurul lui aveau veziculе, arşi. Tuşiră cu fiecare respiraţie trasă în plămânii arşi. Dar nu eu! Putea simţi acea divinitate, în acea furtună de foc. O simţea, un copil furios ştiind că va muri prea curând. Bine, nu mai meriţi nimic/ Focul nu l-a putut răni, dar asta nu însemna că trebuia să îngenuncheze înaintea lui în rugăciune, nu-i aşa? El nu a cerut nimic din toate astea. El şi Stormy şi Truth – numai că Adevărul era mort, acum. Nu se aşteptase niciodată...

„Şi spun oh, spun că acel pod are piatra de piatră, iar mortarul alb ca osul, iar bursucii atârnă de pe margine legănându-se toată ziua, în drum spre casă. Doar să-i scoţi pe bursuci să zboare de acolo, în care să gătească oale îh casa plină de căldură si nu au gust dulce! şi nu au gust dulce! dulce ca turba, oh da dulce ca turba...

Când a ieşit de aici, avea de gând să strângă gâtul slăbit al lui Crump.

înaltul Mareşal? Zei de dedesubt „şi spun oh, spun turnul ăla vrăjitorului../'

Caporalul Tarr îl trase de braţele lui Balgrid, ignorând ţipetele bărbatului.

Cum reuşise magul să rămână gras prin acel marş nesfârşit era derutant. Şi acum, foarte probabil să se dovedească mortal. Atenţie, grăsimea ar putea fi stoarsă, când masa musculară nu ar putea. A fost ceva, cel puţin.

Balgrid ţipă când Tarr îl târa prin crevasă. — îmi smulgi braţele!

— Conectează-te aici, Balgrid, spuse Tarr, iar Urb din spatele tău o să-şi scoată cuţitul...

O voce stinsă de la bărbatul uriaş din spatele lui Balgrid: — La naiba să fie corect. Te voi uni ca un porc, magule. Jur.[1]

întunericul era cel mai rău dintre toate – nu contează păianjenii, scorpionii şi centipedele, întunericul era cel care gheare şi mesteca mintea lui Tarr. Cel puţin, Bottle avea ochi de şobolan prin care să privească.

Şobolanii puteau vedea în întuneric, nu-i aşa? Apoi, din nou/poate că nu au putut. Poate că şi-au folosit doar nasul, mustăţii, urechile. Poate că erau prea proşti pentru a înnebuni.

Sau sunt deja nebuni. Suntem conduşi de un şobolan nebun „Sunt blocat din nou, o, Doamne! Nu mă pot mişca![1]

— Nu mai ţipa, spuse Tarr, oprindu-se şi rasucin'du-se din nou.

Intinzând mâna spre braţele bărbatului. — Auzi asta,

Balgrid?

'Ce? Ce?

'Nu sunt sigur. Mi s-a părut că aud cuţitele lui Urb ieşind din teci.

Magul se ridică înainte, lovind cu piciorul, gheare.

„Nu te mai mişca din nou", a mârâit Balm către copilul din faţa lui, „şi şopârlele te vor lua. Te mănâncă de viu. Mănâncă-ne pe toţi de vii. Sunt

şopârle de criptă, blestemat de pui. Ştii ce fac şopârlele de criptă?

Iţi voi spune ce rac. Ei mănâncă carne umană. De aceea se numesc şopârle de criptă, doar că nu le deranjează dacă este carne vie...

— De dragul lui Hood! Deadsmell mârâi în spatele lui. — Sergent, nu asta e calea...

'Taca-ti gura! încă se mişcă, nu-i aşa? Oh, da, nu-i aşa?

Şopârle de criptă, rut! O'da![1]

— Sper că nu eşti unchiul nimănui, sergent.

— Devii la fel de rău ca Widdershins, caporale, cu gura aia bolborosită a ta. Vreau o echipă nouă...

— Nimeni nu te va avea, nu după asta...

— Nu ştii nimic, Deadsmell.

— Ştiu că dacă aş fi acel copil dinaintea ta, m-aş fi cacat în faţă.^

'Linişte! Îi dai idei, la naiba! Fă-o, băiete, si te voi lega, oh, da, şi te voi lăsa pentru şopârlele din criptă...

— Ascultă-mă, micuţule! strigă Deadsmell, vocea lui răsunând. [1]

Aceste şopârle cripte, sunt cam la fel de lungi cât degetul tău mare! Balsam doar e...

— O să te încurc, Deadsmell. Jur![1]

Corabb Bhilan Thenu'alas sa târât înainte. Malazanul din urma lui sufoca – singurul indiciu că bărbatul încă îl urmărea.

Reuşiseră să arunce unul dintre panourile de cupru peste groapă, ardându-le mâinile – arsuri urâte, durerea nu va dispărea – palmele lui Corabb se simţeau ca ceară moale, împinse din formă de pietrele pe care le strângeau, marginile pe care le prindeau. .

Nu mai simţise niciodată o durere atât de chinuitoare până acum. Era învelit în sudoare, membrele îi tremurau, mima îi bătea ca o fiară prinsă în piept.

Trăgându-se printr-un spaţiu mgust, se afundă

pe ceea ce părea a fi suprafaţa unei străzi, deşi capul lui zgâria moloz de piatră deasupra. Se alunecă înainte, gâfâind, şi îl auzi pe sergent alunecând după el.

Apoi pământul s-a cutremurat, praful s-a revărsat gros ca nisipul. Tunete, o contuzie după alta, lovind de sus. Un v£l de aer fierbinte aprinş îi cuprinse din spate. Fum, praf „înainte!" Strings ţipau. „înainte să dispară tavanul..."

Corabb se întinse în spate, bâjbâind, până când strânse una dintre mâinile Malazanului – bărbatul era pe jumătate îngropat sub dărâmături, respiraţia îi era încordată sub greutatea care se aşeza. Corabo trase, apoi trase mai tare.

Un mormăit sălbatic din partea Malazanului, apoi, în mijlocul zgomoturilor, ciocănind cărămizi şi pietre, Corabb l-a smuls pe bărbat.

'Haide![1] şuieră el. — În faţă e o groapă, un canal – restul s-a dus acolo jos – apucă-mă de glezne, sergent...

Vântul învingea căldura înfiorătoare.

Corabb a aruncat cu capul înainte în groapă, târându-l pe Strings cu el.

Şobolanul ajunsese la un put vertical, cu pereţii destul de aspri, încât să poată coborî. Vântul urlă în sus, umplut cu frunze putrezite, praf şi fragmente de insecte. Creatura încă cobora când Bottle s-a tras pe margine. Detritusul i-a muşcat ochii în timp ce se uita în jos.

Nu văd nimic. A scos o bucată de moloz şi a aruncat-o în jos, afară de pe perete. Sufletul lui, călare pe al şobolanului, îi simţi trecerea. Urechile rozătoarelor ciulite înainte, aşteptând. Patru bătăi ale inimii umane mai târziu, s-a auzit 'un trosnet plictisitor de piatră pe piatră, încă câteva, apoi nimic. O, Doamne...

Cuttle vorbi în spatele lui. 'Ce s-a întâmplat?[1]

„Un ax, coboară drept în jos – o lungă distanţă în jos".

— Putem să-l urcăm?

— Şobolanul meu poate.

— Cât de largă este?

— Nu foarte, şi se îngustează.

— Avem oameni răniţi aici înapoi, iar Hellian e încă inconştient.

Bottle dădu din cap. „Fă un apel nominal – vreau să ştiu câţi au reuşit. Avem nevoie şi de curele, frânghie, orice şi orice. Am fost doar eu sau ai auzit că templul a coborât?

Cuttle se întoarse şi a început apelul nominal şi cererea de curele şi frânghie, apoi se răsuci încă o dată.' — Da, a mers bine. Când vântul a căzut. Mulţumesc lui Hood că s-a întors, altfel ne-am găti sau ne-am sufoca sau ambele.

Ei bine, încă nu am trecut prin asta...

— Ştiu la ce te gândeşti, Bottle.

'Tu'faci?[1]

— Crezi că există un zeu şobolan? Sper că da şi sper că te rogi bine şi din greu.

Un zeu şobolan. Poate. Greu de ştiut cu creaturile care nu gândesc în cuvinte. „Cred că unul' dintre noi, unul dintre cei mai mari, mai puternici, s-ar putea înghesui. Şi ajută oamenii să cadă.

— Dacă primim destule curele şi chestii pentru a coborî, da. Lalea, poate, sau celălalt caporal, Urb. Dar nu e loc să treci de nimeni.

Ştiu. — O să încerc să cobor.

— Unde e şobolanul?

'Jos. S-a ajuns la fund. Acolo asteapta. Oricum, aici merge. Atrăgându-se pe Thyr Warren pentru a străpunge întunericul, sa mutat până la margine. Zidul de vizavi părea să facă parte dintr-o structură monumentală, pietrele tăiate şi montate cu pricepere. Petice de tencuială prăbuşită acopereau părţi din ea, la fel ca secţiuni ale frizei din faţa acelei tencuieli. Părea aproape perfect vertical – îngustarea golului era cauzată cfe peretele din partea lui – un parament mult mai dur, cu proeminenţe ramase dintr-un fel de ornamentaţie elaborată. O ciocnire ciudată de stiluri, pentru două clădiri atât de apropiate. Totuşi, ambii pereţi rezistaseră ravagiilor îngropate, ^aparent' neafectaţi de presiunile nisipului şi molozului. — În regulă, îi spuse el lui Cuttle, care se apropiase, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău.

— Ce ai, douăzeci de ani? Fără răni, subţire ca o suliţă...

— Bine, ţi-ai făcut punctul de vedere. Bottle s-a împins mai departe, apoi şi-a tras piciorul drept. întinzând-o spre exterior, se îndreptă încet, pe burtă. — La naiba, nu crea că piciorul meu e lung...

Pervazul pe care se sprijinea s-a spulberat – nu era, şi-a dat seama brusc, decât lemn putrezit – şi a început' să alunece, să cadă.

Se răsuci, lovind cu ambele picioare în timp ce cobora, aruncând ambele braţe în spate şi în lateral. Pietrele acelea aspre i-au sfâşiat spatele, un afloriment i-a spart baza craniului şi i-a aruncat capul înainte. Apoi ambele picioare au intrat în contact cu piatra zidului opus.

Aruncându-l peste cap, cu capul înainte, Oh Hood. Tranşe bruşte, sunete pocnite, apoi mai multe, trăgând de el, rezistând, încetininclu-i coborârea.

Zei, pânze Umărul lui stâng a fost tras în spate, răsturnându-l. A dat din nou afară şi a simţit peretele tencuit sub picior. întinse mâna cu braţul drept şi mâna sa închis pe o proeminenţă care părea să se scufunde ca un burete sub degetele lui strânse. Celălalt picior a intrat în contact cu peretele şi a împins cu ambele picioare până când spatele s-a lipit de piatra aspră.

Şi erau păianjeni, fiecare cât o mână întinsă, târându-se peste el.

Bottle a rămas perfect nemişcat, luptându-se să-şi încetinească respiraţia.

Fără păr, cu picioare scurte, chihlimbar palid – dar nu era lumină – şi îşi dădu seama că creaturile străluceau, cumva luminate dinăuntru, ca p flacără a unui felinar în spatele sticlei groase şi aurii. Îl îngrămădiseră acum. De sus, îl auzi pe Cuttle strigând pe un ton disperat şi speriat.

Bottle şi-a întins mintea şi sa retras imediat la clădirea furiei oarbe din păianjeni/ Şi fulgerări de amintire – şobolanul – prada lor preferată – scajiând cumva de toate capcanele lor, coborând chiar pe lângă ei, nevăzând, fără să conştientizeze sutele de ochi care îi urmăresc trecerea. Şi acum... asta.

Inima îi bubunea în piept, Bottle mai căuta încă o dată. O minte de stup, de felul – nu, o familie extinsă – ei s-ar aduna, schimbau nutrienţi – când unul era hrănit, toţi se hrăneau. Ei nu cunoscuseră niciodată lumina dincolo de ceea ce trăia în ei şi, până de curând, nu cunoscuseră niciodată vântul.

Îngrozit... dar fără foame, mulţumesc Hood. Căută să-i liniştească, tresări încă o dată când toate mişcările încetau, toată atenţia concentrată acum asupra lui. Picioarele care se zbârneău peste corpul lui au rămas nemişcate, ghearele minuscule strângându-i cu putere în piele.

Calm. Niciun motiv de frică. Un accident şi vor fi mai multe – nu poate fi ajutat. Cel mai bine plecaţi a'cum^ toţi. În curând, liniştea se va întoarce, vom ri trecut şi m scurt timp, acest' vânt se va termina, iar tu poţi începe să reconstruieşti. Pace, vă rog.

Nu erau convinşi.

Vântul se opri brusc, apoi o rafală de căldură coborî de
sus.

Fugi! El a modelat imagini de foc în mintea lui, a scos din propria memorie scene cu oameni murind, distrugeri de jur împrejur Păianjenii au fugit. Trei bătăi de inimă şi era singur. Nimic nu ı se agăţa încă de piele, nimic altceva decât şuviţe de linii de ancorare şiroase, foi zdrenţuite de
E ânză.'Şi, prelingându-i pe spate, din tălpile picioarelor, din raţe: sânge.

'La naiba, cred că sunt ruptă rău. Durerea, acum, trezindu-se... peste tot.

Prea mult – Conştiinţa a fugit.

De departe de sus: 'Sticlă![1]

Se agită... clipind treaz. De cât timp stătea spânzurat aici? — Sunt aici, Cuttle! Cobor – nu mult mai departe, cred!

Făcându-se strâmb împotriva durerii, a început să-şi mute picioarele în jos – spaţiul era suficient de îngust, acum, încât să se poată întinde pe decalaj. Gâfâi când îşi trase spatele departe de perete.

Ceva i-a biciuit umărul drept, usturând, tare, şi s-a abătut – apoi a simţit obiectul alunecând pe partea dreaptă a pieptului. Cureaua unui ham.

De sus: 'Cobor![1]

HdKHaK

Koryk strigă în spatele lui: — Shard, mai eşti cu noi? Bărbaţul chinuise – toţi descoperiseră o groază neaşteptată. Acela de a opri. Mersul înainte fusese o legătură pentru sănătatea mintală, pentru că însemnase că, undeva în faţă, Bottle încă se târa, găsind încă o cale. Când toată lumea se opri, teroarea se strecură printre ei, închizându-se ca tentacule în jurul gâtului şi strângându-se.

Ţipete, luptă în panică împotriva imobilului, piatră şi cărămidă împachetate, mâinile gheare la picioare. Ridicându-se într-o frenezie.

Apoi, voci urlând, strigând înapoi – ajunseseră la un puţ de vreun fel – aveau nevoie de frânghie, curele, curele de ham – urmau să coboare.

Mai era un drum înainte.

Koryk, prin toate acestea, mormăise cântecul său. Cântecul morţii copilului, ritul seti al trecerii de la pui la maturitate. Un ritual care includea, atât pentru fată, cât şi pentru băiat, jurnalul de mormânt, sicriul scobit şi internarea de o noapte într-o criptă a liniei de sânge.

IngrojDat de viu, pentru ca copilul să moară, pentru ca adultul să se nască. Un test împotriva spiritelor nebuniei, a viermilor care trăiau în fiecare persoana, încolăciţi la baza craniului, înfăşuraţi strâns în jurul coloanei vertebrale. Viermi care erau 'mereu dornici să se trezească, să se târască, să roadă o cale în creier, şoptind şi râzând sau ţipând,

sau ambele.

El supravieţuise în noaptea aceea. învinsese viermii.

Şi asta era tot ce avea nevoie, pentru asta. Tot ce avea nevoie.

Auzise acei viermi, mâncând soldaţii în faţa lui, soldaţi în spatele lui. în copii, în timp ce viermii s-au grăbit să-i ia şi pe ei. Pentru ca un adult să se spargă de frică – nu ar putea exista un coşmar mai rău pentru copilul care a fost martor la aşa ceva. Căci cu aceasta a fost ruptă orice speranţă, toată credinţa.

Koryk nu i-a putut salva pe niciunul dintre ei. Nu putea să le dea cântecul, căci ei nu ştiau ce înseamnă şi nu petrecuseră niciodată o noapte într-un sicriu. Şi ştia că, dacă ar dura mult mai mult, oamenii ar începe să 'moară, sau nebunia le-ar devora mintea, complet, permanent, iar asta i-ar ucide pe toţi ceilalţi. Toata lumea.

Viermii se retr'ăseseră, iar acum tot ce auzea era plânsul – nu cei zdrobiţi, ci cei uşuraţi – plâns şi gălăgie. Şi stia că puteau gusta, puteau gusta din ceea ce acei viermi lăsaseră în urmă, şi s-au rugat: nu din nou. Nu mai aproape, te rog. Niciodată.

— Caporal Shard?

— Ce, la naiba?

‘Moale. Cum este el? Continui să dau cu piciorul în el, lovind ceea ce cred că este un braţ, dar nu se mişcă. Poţi să urci înainte, poţi să verifici?

— A fost eliminat.

— Cum sa întâmplat asta?

„M-am târât pe el şi i-am lovit capul de podea până când a încetat să ţipe".

— Eşti sigur că este în viaţă?

‘Moale? Craniul lui este stânca solidă, Koryk.

A auzit mişcare acolo, a întrebat: „Ce acum?"

— îţi voi dovedi. Dă o răsucire a piciorului rupt...

strigă Limp.

— Mă bucur că te-ai întors, soldat, spuse Shard.

— Pleacă de lângă mine, ticălosule!

— Nu eu am intrat în panică. Data viitoare când te gândeşti să intri în panică, Limp, aminteşte-ţi că sunt aici, chiar în spatele tău.

— O să te omor într-o zi, caporale...

‘Cum doriţi. Doar nu o mai race.

Koryk se gândi la zgomotele bombănitoare pe care le auzise de la Shard, dar nu spuse nimic.

Mai multe sunete de zbucium, apoi un mănunchi de frânghie şi curele de piele – majoritatea carbonizate – a fost împins în mâinile lui Koryk. **L-a** târât aproape, apoi l-a împins înainte către băieţelul ghemuit în spatele razului Tavos. [1]

împinge, băiete, spuse el.

— Tu, spuse băiatul. ‘Te-am auzit. Am ascultat.[1]

— Şi ai rost bine, nu-i aşa?

'Da.[1]

— O să te învăţ. Pentru data

viitoare. 'Da.[1]

HdKHaK

Cineva strigase instrucţiuni înapoi, trecând prin frenezia terorii, iar oamenii aIL răspuns, dezbrăcând tot ce putea fi folosit ca frânghie. înfrigurat sub un strat de sudoare, Tarr şi-a aşezat fruntea pe pietrele de sub el, mirosind praf amestecat cu rămăşiţele propriei sale frici. Când mănunchiul a ajuns la el, l-a tras înainte, apoi s-a zbătut din ce-i mai rămăsese din propriul ham şi l-a adăugat la colecţia jalnică.

Acum, cel puţin, aveau un motiv să aştepte, nu erau opriţi pentru ca Bottle rămânea fără locuri în care să se tarasca.

Ceva de care să te ţii. S-a rugat să fie de ajuns.

In spatele lui, Balgrid şopti: „Mi-aş dori sa mergem din nou prin deşert. Drumul acela, tot acel spaţiu de ambele părţi...[1]

— Te aud, spuse Tarr. — Şi îmi amintesc şi cum obişnuiai să-l blestemi. Uscăciunea, soarele...

''Soare, hah! Sunt atât de clară încât nu mă voi mai teme niciodată de soare. Doamne, voi îngenunche în rugăciune înaintea ei, jur. Dacă libertatea ar fi un zeu, Tarr...

Dacă libertatea ar fi un zeu. Acum e un gând interesant...

— Mulţumesc, Hood, că toate ţipetele s-au oprit, spuse Balm, siriulgând orice furnică' pe toată pielea lui, furnicătură, înţepătură ca un fel ae erupţie de căldură. Erupţie cutanată la căldură, asta a fost amuzant. „Sergent", a spus Deadsmell, „tu ai făcut toate ţipetele".

— Linişte, blestemat de mincinos. Nu eram eu, era copilul înaintea mea.

'într-adevăr? Nu ştiam că vorbe^a Dai Honese...

— O să te încurc, caporale. încă un cuvânt, vă jur. Doamne, mă mâncărime peste tot, de parcă m-am rostogolit în polenul lui Fool...

— înţelegi asta după ce ai intrat în panică, sergent. Frica sudoare, se numeşte. Nu te-ai supărat şi tu, nu-i aşa? miros...

— Mi-am scos cuţitul, Deadsmell. Tu stii asta? Tot ce trebuie să fac este să mă întorc şi mumă vei mai deranja.

— Ţi-ai aruncat cuţitul, sergent. în templu...

'Amenda! O să te lovesc cu piciorul!

— Ei bine, dacă o faci, poţi s-o faci înainte de a fi nevoit să mă târesc prin balta ta?

— Căldura câştigă războiul, a spus Corabb.

— Da, răspunse Strings în spatele lui, cu vocea slabă, fragilă. 'Aici.[1]

Ceva a fost împins de picioarele lui Corabb. Se întinse în spate şi mâna să închis pe o frânghie. — Purtai asta?

A fost înfăşurat în jurul meu. L-am văzut pe Smiles aruncând-o, în afara templului – mocnea, aşa că nu este o surpriză...

în timp ce o trase peste el, Corabb simţi ceva umed, lipicios pe frânghie.

Sânge. — Sângerezi, nu-i aşa?

— Doar un firicel. Sunt biné.'

Corabb s-a târât înainte – era ceva spaţiu între ei şi următorul soldat, cel numit Widdershins. Corabb ar fi putiit ţine jDasul dacă ar fi fost singur aici, dar nu l-ar fi lăsat în urma pe sergentul Malazan.

Duşman sau nu, astfel de lucruri nu s-au făcut.

Îi crezuse pe toţi monştri, laşi şi bătăuşi. Auzise că îşi mâncau morţii. Dar nu, erau doar oameni. Cu nimic diferit de Corabb însuşi. Tirania se află la picioarele împărătesei. Aceştia – toţi sunt doar soldaţi. Atât sunt. Dacă ar fi plecat cu Leoman..'. n-ar fi descoperit nimic din toate astea. El şi- ar fi păstrat ura acerbă pentru toţi Malazanii şi toate lucrurile Malazan.

Dar acum... bărbatul din spatele lui era pe moarte. Un Falari prin naştere – doar un alt loc cucerit de imperiu. Murind, şi nu era loc să ajung la el, nu aici, nu încă.

— Aici, îi spuse el lui Wicfdershins. — Renunţă la asta.

— Ia-ne capota, asta-i frânghie adevărată!

— Da. Mişcă-l repede acum.

— Nu-mi porunci, ticălosule. Eşti un prizonier. Sa nu uiţi asta.[1]

Corabb se târă înapoi.

Căldura creştea, devorând şiroaiele subţiri de aer rece care alunecau de jos. Nu puteau să stea nemişcaţi mult timp. Trebuie să mergem mai departe.

Din Strings: „Ai spus ceva, Corabb?"

'Nu. Nimic prea mult.

Hatotok

De sus se auziră zgomote ale lui Cuttle coborând pe frânghia improvizată, cu respiraţia aspră, încordată. Sticla a ajuns la baza plină de moloz a fisurii. Era bine conectat. Confuz, îşi trecu mâinile de-a lungul ambilor pereţi. Şobolanul 'lui? Ah, acolo – în partea de jos a peretelui vertical, mâna lui stângă a plonjat în aer care a măturat în sus si pe lângă. O arcadă. Doamne, ce fel de clădire era asta? O arcadă, care susţine greutatea a cel puţin două – poate trei – piatră de piatră. Şi nici peretele, nici arcul nu se strânseseră, după tot acest timp. Poate că legendele sunt adevărate. Poate ca Y'Ghatan a fost odată primul oraş sfânt, cel mai mare oraş dintre toate. Şi când a murit, la Marele Măcel,

fiecare clădire a fost lăsată în picioare – nu a luat o piatră.

în picioare, să fie îngropat de nisipuri.

S-a coborât să se răsucească cu picioarele înainte prin arcadă, contactând aproape imediat grămezi de ceva – moloz? – aproape umple camera de dincolo. Dărâmături care s-au răsturnat și s-au înclinat cu sunete zgomotătoare, legănate de picioarele lui.

In față, șobolanul lui s-a trezit, surprins^de sunetele puternice când Bottle a alunecat în cameră. întinzându-și voința, a apucat din nou sufletul creaturii. — În regulă, miciito. Lucrarea începe din nou... Vocea i se stinge.

Bl stătea întins pe rând după rând de urne, stivuite atât de sus încât erau la un braț de îndemână de tavanul camerei. Bâjbând cu mâinile, B'ottle a descoperit că urnele înalte erau sigilate, acoperite cu fier, marginile și vârfurile plane ale metalului incizate complicat cu modele învolburate.

Ceramica de dedesubt era netedă la atingere, fin glazurată. Auzind-o pe Cuttle strigând că a ajuns la bază în spatele lui, el s-a târât spre centrul camerei. Șobolanul s-a strecurat printr-o altă arcadă de vizavi, iar Bbttle a simțit că se cățăra în jos, coborând pe o podea de piatră clară 'și plană, apoi făcându-se în față.

Prinzând marginea capacului de fier al unei urne, se strădui să o smulgă.

Sigiliul era strâns, eforturile lui nu au scos nimic. A răsucit janta spre dreapta – nimic – apoi spre stânga. Un sunet zgomotos. S-a răsucit mai tare. Capacul a alunecat, smuls din sigiliu. Ceara sfărâmată a căzut. Sticla trasă în sus pe capac. Când acest lucru nu a reușit, a reluat să-l răsucească spre stânga și și-a dat seama rapid că capacul se ridica, treptat, cu fiecare rotire completă. Degetele de sondare au descoperit pe marginea urnei o canelură înclinată, în spirală, încrustă cu ceară. încă două ture și capacul de fier s-a desprins.

S-a ivit un miros înțepător, stânjenitor.

Știu că mirosul... dragă. Aceste lucruri sunt pline cu miere. Cât timp stătuseră ei aici, depozitați de oameni de mult timp de praf? Se întinse în jos și aproape imediat și-a înfipt mâna în conținutul rece și gros. Un balsam împotriva arsurilor lui, iar acum, un

răspuns la foamea bruscă trezită în el.

‘Sticla?[1]

‘Pe aici. Sunt într-o cameră mare sub peretele drept. Cuttle, sunt urne aici, sute de ele. Umplut cu miere. Şi-a eliberat mâinile şi şi-a lins degetele. — Doamne, are gust proaspăt. Când intri aici, salvează-ţi arsurile, Cuttle...

— Numai dacă promiţi că nu ne vom târî printr-un cuib de furnici nicăieri în faţă.

— Fără furnici aici jos. Care este numărul?

— Avem pe toată lumea.

‘Şiruri de caractere?[1]

— încă cu noi, deşi căldura scade.

— Atunci, destula frânghie şi curele. Bun.[1]

— Da. Atâta timp cât ţin. Se pare că Urb îşi propune să- 1 ducă pe Hellian jos. Pe spatele lui.[1]

— Următorul e pe drum?

— Da. Cum se aesjprind aceste capace?

— Intoarceţi-le, băieţi. Şi continua să le întorci.

Bottle a ascultat în timp ce bărbatul lucra la una dintre capace. — Nu pot fi foarte vechi, chestiile astea, ca să fie încă proaspete.

— Sunt glife pe aceste capace, Cuttle. Nu le pot vedea, dar le simt. Bunica mea, avea o lamă rituală pe care o folosea în vrăjitoria ei – însemnele sunt aceleaşi, cred. Dacă am dreptate, Cuttle, această lucrare de fier este Jaghut.

— Dar urnele sunt Primul Imperiu. Simţiţi părţile laterale. Netedă ca coaja de ou – dacă am avea lumină/aş paria orice sunt albastru ca cerul. Deci, cu o etanşare suficient de bună...

— încă pot gusta florile din asta, Bottle.

'Ştiu.[1]

— Vorbeşti de mii si mii de ani.

'Da.[1]

— Unde este şobolanul tău preferat?

— Ne vânează un drum. Mai e o cameră vizavi, dar e deschisă, goală, adică ar trebui să ne mutăm acolo să le dăm loc celorlalţi...

'Ce s-a întâmplat?'

Bottle clătină din cap. — Nimic, doar mă simt puţin... ciudat. Tăiaţi-mă puţin spatele... s-a amorţit...

— Respiraţia lui/Hood, era un fel de mac în

mierea aia, nu-i aşa? încep să simt… zei dedesubt, îmi înoată capul.

— Da, mai bine îi avertizaţi pe ceilalţi.

Deşi nu putea vedea nimic, Bottle simţi că lumea din jurul lui se cutremură, se învârte. Inima i se bate brusc. La dracu. Se târă spre cealaltă arcada. întinse mâna, se trase înainte şi cădea.

Ciocnirea cu podeaua de piatră i se părea îndepărtată, dar simţea că se prăbuşise mai mult decât înălţimea unui bărbat. Şi-a amintit un sunet ascuţit, trosnit, şi-a dat seama că fusese fruntea lui, lovind pietrele.

Cuttle se lovi peste el, se rostogoli cu un mormăit.

Bottle se încruntă, trăgându-se de-a lungul podelei. Şobolanul – unde era? Plecat. Am pierdut-o. Oh, nu, am pierdut-o.

Câteva clipe mai târziu, a pierdut şi orice altceva.

Corabb tárase un Strings inconştient în ultima porţiune de tunel. Ajunseseră pe marginé şi găsiseră frânghia atârnând de trei teci de săbii înfipte peste ax şi sunete vagi de voci mult mai jos. Căldura se învârtea ca şerpii în jurul lui, în timp ce se străduia să tragă Malazanuf mai aproape de margine.

Apoi a întins mâna şi a început să tragă frânghia.

Ultima treime a liniei era formată din noduri şi curele şi catarame – a verificat fiecare nod, a tras de fiecare şuviţă, dar niciunul nu părea pe punctul de a se rupe. Corabb' a legat braţele lui Malazan, strâns la încheieturi; apoi gleznele bărbatului – una dintre ele învelită în sânge şi, verificând dacă nu există bandaje, a descoperit că nu mai rămăsese niciuna, doar găurile zdrenţuite lasate de suliţă – şi din frânghia de la glezne făcu un nod central între picioarele sergentului. Cu capătul frânghiei încleştat într-o mână, Corabb a pus braţele bărbatului peste cap, apoi în jos, astfel încât încheieturile legate să fie pe sternul lui. Apoi şi-a împins propriile picioare, astfel încât picioarele legate ale Malazanului să se afle pe tibie.

Trăgând frânghia cu nodul central, o înfăşură peste cap şi sub un braţ, apoi o strânse într-un nod strâns.

S-a îndreptat spre puţ, aplecându-se tare pentru cele mai scurte momente pe tecile cu pane, apoi reuşind să pună un picior de peretele opus. Distanţa era puţin prea mare – putea să-şi descurce doar vârfurile picioarelor pe fiecare perete şi, pe măsură ce greutatea Strings pe spate s-a aşezat complet, tendoanele de la glezne se simţeau gata să se' rupă.

Gâfâind, Corabb îşi coborî. Două înălţimi de om, luate în viteză crescândă, controlul alunecând cu fiecare zguduire în jos, apoi a găsit o proiecţie solidă pe care să-şi poată sprijini piciorul drept, iar decalajul se îngustase suficient pentru a lăsa mâna stângă să se întindă şi să uşureze povara, pe acel picior.

Corahb s-a odihnit.

Durerea arsurilor adânci, bătăile inimii lui. Un timp mai târziu, a reluat coborârea. Mai uşor acum, diferenţa se închide, se închide.

Apoi a fost în jos si a auzit ceva ca râsete din stânga lui, jos, care apoi s-au îndepărtat.

A căutat în acea parte şi a găsit arcada, prin care a aruncat frânghia, auzind-o lovind un cadavru puţin mai jos.

Toată lumea doarme. Nu-i de mirare. M-aş descurca şi eu cii asta.

îşi desfăcu Strings, apoi se căţără şi îşi găsi picioarele echilibrându-se pe borcane strânse, zgomotătoare, zgomote de sforăit şi respiraţie din toate părţile şi un miros dulce şi stânjenitor. A tras Snuri după el, l-a lăsat pe bărbat în jos. '

Miere. Borcane si borcane cu miere. Bun pentru arsuri, cred. Bun pentru răni. Găsind un borcan deschis, Corabb scoase o mână, se târă până la sergent şi împinse mierea în rănile întepate.

A salvat arsurile, pe Strings şi pe sine. Apoi s-a aşezat înapoi.

Fericirea amorţită a furat prin el.

Oh, draga asta, este Carelbarra. Aducătorul de Dumnezeu. Oh...

Pumnul Keneb s-a clătinat în lumina dimineţii, s-a ridicat, clipind, privind în jur la ansamblul haotic de corturi, multe dintre ele pârjolite, şi toţi soldaţii – poticnindu-se, rătăcindu-se sau stând nemişcaţi, uitându-se peste peisajul distrus către oraş. Y'Ghatan, înceţoşată de valuri de căldură în creştere, o movilă deformată s-a topit pe vârful dealului său zdrenţuit, focuri încă pâlpâind ici şi colo, limbi portocalii pal şi, mai jos, un roşu intens aprig.

Cenuşa a umplut aerul, coborând ca zăpada.

Durea să respir. Avea probleme cu auzul – vuietul acelei furtuni încă părea să-i înfurie în cap, la fel de flămând ca întotdeauna. Cât timp trecuse? O zi? Doua zile? Au existat vindecători. Vrăjitoare cu unguente, practicanţi ai Denulului chiar din armată. Un amestec de voci, scandări, şoapte, unele reale, altele imaginate.

S-a gândit la soţia lui. Selv era departe de acest continent blestemat, în siguranţă în moşia familiei ei

din Quon Tali. Şi Kesen şi Vaneo, copiii lui. Au supravieţuit, nu-i aşa? Era sigur că aveau. O amintire despre asta, suficient de puternica pentru a-l convinge de adevărul ei. Asasinul ăla, Kalam, a avut ceva de-a face cu asta.

Selv. Se despărţiseră, în cei doi ani dinaintea revoltei, cei doi ani – au fost doi? – că fuseseră în Şapte Oraşe, în aşezarea garnizoanelor. Revolta îi forţase pe amândoi să pună deoparte toate acestea, pentru copii, pentru supravieţuire însăşi. Bănuia că nu-i era dor de el; deşi copiii lui ar putea. Bănuia că ar fi găsit pe altcineva până acum, un iubit, iar ultimul lucru pe care şi-ar dori era sa-l revadă.

Ei bine, ar putea fi lucruri mai rele în viaţa asta. Se gândea la acei soldaţi pe care îi văzuse cu cele mai înverşunate arsuri – zei cum îşi ţipaseră durerea.

Keneb se uită la oraş. Şi l-a urât din tot sufletul.

Câinele Bent a sosit să se întindă lângă el. O clipă mai târziu a apărut Grub. „Părinte, ştii ce va fi din asta? Tu?[1]

— De ce vine, Grub?

Băiatul arătă spre Y'Ghatan cu un braţ gol, pătat de funingine. — Vrea să plecăm. De îndată ce putem. Apoi a arătat spre soarele dimineţii. — Vezi tu, este ciuma din est. Asa de. Mergem spre vest. Pentru a găsi navele. Dar stiu deja răspunsul. Pentru a găsi ce este înăuntrul nostru, trebuie sa iei totul, vezi?

— Nu, Grub. Nu văd.

Câinele de popor Hengese, Roach, a apărut în vizor, adulmecând pământul.

Apoi a început să sape, ca în frenezie. Praful l-a cuprins.

— Ceva este îngropat, spuse Grub, privindu-l pe Roach.

— îmi imaginez că exista.

— Dar ea nu va vedea asta. Băiatul ridică privirea spre Keneb. — Nici tu.

Grub a fugit, Bent zburdând lângă el. Câinele de popor a continuat să sape, scoţând sunete de smucituri, de pufnit.

Keneb se încruntă, încercând să-şi aminteaşcă ce spusese Grub mai devreme – a fost noaptea breşei? înainte sa iasă ordinea fată? Existase un avertisment ascuns în cuvintele flăcăului? Nu-şi putea aminti –

lumea dinaintea focului părea să fi ars în nimic în mintea lui. Fusese o luptă să evoc numele soţiei sale, ale copiilor lui, feţele lor. Nu înţeleg. Ce sa întâmplat cu mine?

HdKHaK

În cortul de comandă, Adjunctul stătea cu faţa spre Nil şi Nether. Pumnul Blistig urmărea de lângă peretele din spate, atât de epuizat mcât abia se putea în picioare. Tavore îl pusese în sarcina vindecării – înfiinţarea spitalelor, organizarea vindecătorilor Denul, a vrăjitoarelor şi a vrăjitorilor.

Două zile şi una sau poate o noapte şi jumătate – nu era sijgur că putea număra scurtul timp' haotic înainte de răsăritul soarelui în noaptea breşei. Fără ofiţerii săi în prima noapte, el ar fi fost eliberat de comanda înainte de zori. Sufletul lui se înecase în groapa Abisului.

Blistig nu era încă sigur ca ieşise din nou afară.

Nil vorbea, cu vocea monotonă, atenuată de prea mult timp în vrăjitoria pe care ajunsese să o urască. „... nimic altceva decât moarte şi căldură. Cei care au reuşit – agonia lor mă asurdă – înnebunesc spiritele. Ei fug, rupându-şi legăturile. Ei ne blestemă, pentru această rană imensă pe pământ, pentru crimele pe care le-am comis...

— Nu crimele noastre, interveni Adjunctul, întorcându- se, privirea ei îl găsi pe Blistig. — Câţi am pierdut astăzi, Pumnul?

— Treizeci şi unu, Adjunct, dar vrăjitoarele spun că puţine vor urma/ acum.

' Ceijnai rai sunt morţi, restul vor trai.

— începeţi pregătirile pentru marş – avem destule vagoane?

„Cu condiţia ca soldaţii să-şi împacheteze singuri mâncarea pentru o perioadă*, a spus Blistig. [1]

Apropo de asta, unele magazine s-au pierdut – vom ajunge să mestecăm piele dacă nu putem aranja o reaprovizionare.

'Cât timp?[1]

— O săptămână, dacă începem imediat să raţionăm. Adjunct, unde mergem?

Ochii i s-au acoperit pentru o clipă, apoi şi-a întors privirea. — Ciuma se dovedeşte... virulentă.' Este al Stăpânei, înţeleg, sărutul însăşi al'zeiţei. Şi

există o lipsă de vindecători..'.[1]

— Lothal?

Nil clătină din cap. — Oraşul a fost deja lovit, Pumn.

— Sotka, spuse Adjunctul'. „Pearl m-a informat că flota amiralului Nok şi transporturile nu au putut acosta în niciun oraş la est de Ashok din Peninsula Maadil, aşa că a fost forţat să o ocolească şi se aşteaptă să ajungă la Sotka în nouă zile, presupunând că poate atrage, pentru apă şi mâncare în Taxila sau Rang.[1]

— Nouă zile? întrebă Blistig. — Dacă ciuma este deja în Lothal...

— Inamicul nostru acum este timpul, spuse Adjunctul. — Pumn, ai ordin să spargi tabăra. Fă-o cât mai repede posibil. Rebeliunea s-a terminat. Sarcina noastră acum este să supravieţuim. Ea îl studie pe Blistig pentru o clipă. — Vreau să plecăm la drum în seara asta.

'Astă seară? Da, adjunct. Ar fi bine să fiu pe drum, atunci. A salutat, apoi a plecat. Afară, se opri, clipind o clipă, apoi, amintindu-şi ordinele, porni.

După ce paşii lui Blistig s-au îndepărtat, Adjunctul s-a întors către Nether. — Stăpâna Ciumei, Nether. De ce acum? De ce aici?[1]

Vrăjitoarea Wickan pufni. — îmi ceri să înţeleg mintea unei zeiţe, Adjunct? Este fără speranţă. Poate ca nu are niciun motiv. Ciuma este aspectul ei, până la urmă. Este ceea ce face ea. Ea clătină din cap, nu mai spuse nimic.

— Adjunct, se aventură Nil, ai victoria ta. împărăteasa va fi mulţumită – trebuie să fie. Trebuie să ne odihnim...

— Pearl mă anunţă că Leoman of the Flails nu a murit.

Nici Wickan nu a răspuns, iar Adjunctul i-a mai înfruntat încă o dată. — Amândoi ştiaţi asta, nu-i asa?

— A fost dus... departe, spuse 'Nil.' — De o

zeiţa.

„Care zeiţă? Poliel?

'Nu. Regina Viselor.

— Zeiţa divinaţiei? Ce folos ar putea avea pentru Leoman of the Flails?

Nil a ridicat din umeri.

în afara cortului, un călăreţ s-a oprit şi, o clipă mai târziu, Temui, învelit cu praf şi picurând sânge din trei tăieturi paralele care îi urmăreau o parte a feţei, intră cu paşi mari, târând cu el un copil dezordonat. '

' Am găsit-o, adjunct, spuse el.

■Unde?

— încerc să mă întorc în ruine. Şi-a pierdut minţile.

Adjunctul l-a studiat pe copil, Sinn, apoi a spus: „Ar fi bine sa-l găsească din nou. Am nevoie de Magi înalţi. Sinn, uită-te la mine. Uită-te la mine.

Nu dădu nici măcar semn că ar fi auzit-o pe Tavore, cu capul încă atârnat, frânghii de păr ars ascunzându-i faţa.

Oftând, Adjunctul a spus: „Ia-o si curăţă-o. Şi ţine-o tot timpul sub paza – vom încerca asta din nou mai târziu.

După ce au plecat, Nil a întrebat: „Adjunct, intenţionaţi să-l urmăriţi pe Leoman? Cum? Nu există nicio urmă de urmat – Regina Viselor l-ar fi putut duce până acum pe un alt continent.

— Nu, nu vom urmări, dar vom înţelege asta, Wickan, cât timp va trăi, nu va exista nicio victorie în ochii împărătesei. Y'Ghatan va rămâne aşa cum a fost întotdeauna, un blestem asupra imperiului.

— Nu se va ridica din nou, spuse Nil.

Tavo re îl studie. „Tinerii nu ştiu nimic despre istorie, plec la o plimbare. Amândoi, odihriiţi-vă.

Ea a plecat.

Nil a întâlnit ochii surorii lui, apoi a zâmbit. 'Tineri? Cât de uşor uită.

— Toţi uită, frate.

— Unde crezi că s-a dus Leoman?

'Unde altundeva? În Epoca de Aur, Nil. Gloria care a fost Marea Rebeliune. El păşeşte pe negura mitului, acum. Vor spune că a suflat foc.' Vor spune că poţi vedea Apocalipsa în ochii lui.

Vor spune că a plecat din Y'Ghatan pe un râu de sânge Malazan.

— Localnicii cred că Coltaine a urcat, Nether. Noul Patron al Corbilor...

— Proşti. Wickanii nu urcă. Doar... repetăm.

HdKHaK

Locotenentul Pores era treaz şi ridică mâna bună pentru a-şi recunoaşte căpitanul în timp ce Kindly se opri la picioarele patuţului'de tabără.

— Se spune că mâna ta s-a topit, locotenente.

'Da domnule. Mâna mea stângă, după cum vezi.

„Ei spun că au făcut tot ce au putut, au înlăturat durerea şi poate într-o zi vor reuşi să-şi taie din nou fiecare deget.

Găseşte un vindecător High Denul şi fă-ţi mâna să arate şi să lucreze din nou ca nouă.

'Da domnule. Şi până atunci, din moment ce este mâna mea de scut, ar trebui să pot...

— Atunci de ce, pe numele lui Hood, iei acest pătuţ, locotenente?

— Ei bine, atunci trebuie să găsesc nişte haine, domnule, şi voi fi cu tine.

Am privit cu amabilitate în josul rândului de pătuţuri. — Jumătate din spitalul ăsta e plin de miei care behăie – ai ajuns să fii lup, locotenente? Marşălăm în seara asta.

Nu sunt destule vagoane şi, şi mai revoltător, nu sunt destui palanchine şi nu există cum să vorbim – la ce vine armata asta, mă întreb?

— Ruşinos, domnule. Cum merge Pumnul Tene Baralta, domnule?'

— Am pierdut braţul ăla, dar nu-l auzi plângându-se, agitandu-se si gemând.'

■Nu?' '

— Desigur că nu, este încă inconştient. Ridică-te, soldat.

Poartă pătura aceea.

— Mi-am pierdut braţul, domnule...

— Ai avut semnul de arsură acolo unde era, totuşi, nu-i aşa? Ei văd asta şi te vor cunoaşte ca ofiţer. Asta şi comportamentul tău'feroce.

'Da domnule.'

„Bine, acum destul de să-mi pierd timpul. Avem

de lucru, locotenente.

'Da domnule.[1]

— Locotenente, dacă mai rămâi întins acolo încă o bătaie de inimă, voi împături patul ăla cu tine în el, mă înţelegi?

'Da domnule![1]

Ea stătea nemişcată, cu membrele moale ca ale unei păpuşi, în timp ce o' bătrână Wickan o spăla şi o alta îi tăia cea mai mare parte din păr şi nu ridică privirea când căpitanul Faradan Sort intră în cort.

— E bine, spuse ea, făcându-le semn celor doi Wickan să plece. 'Ieşi.[1]

Exprimând, în tandem, şiruri din ceea ce căpitanul a considerat blesteme, cele două femei au plecat.

Faradan Sort se uită de sus la fată. — Părul lung stă în cale, Sinn. Ţi-e mai bine fără el. Nu-mi lipsesc deloc al meu. Nu vorbeşti, dar cred că ştiu ce se întâmplă. Ascultă. Nu spune nimic. Doar ascultă-mă...[1]

Cenuşa cenuşie plictisitoare, plutitoare, a devorat ultima lumină a soarelui, în timp ce norii de praf de pe sosea coborau pe malurile taiate de fiecare parte. Respiraţiile rămăşiţe ale oraşului mort încă se rostogoleau peste Armata a Paisprezecea – tot ce a rămas din furtuna de foc, totuşi suficient de reamintire pentru masa de soldaţi care aşteptau sunetul de corn care avea să anunţe marşul. ' Pumnul Keneb se ridică în şa, strânse hăţurile. Peste tot în jurul lui auzea tuşea, deopotrivă de la oameni şi animale, un sunet teribil. Cărucioarele, împovărate cu răniţii îmbrăcaţi în pânză, erau înşirate pe drum ca nişte căruţe funerare, pătate de fum, înnegrite şi puteind a rug. Printre ei, ştia el, putea fi găsit Pumnul Tene Baralta, părţi ale corpului lui arse şi faţa oribil de cicatrici – un vindecător Denul reuşise să-i'salveze ochii, dar barba bărbatului luase foc, iar majoritatea buzelor şi nasului îi luase foc. au plecat. Preocuparea acum era

pentru sănătatea lui, deşi a rămas, din mila, inconştient. Şi au fost alţii, atât de mulţi alţii...

îl privi pe Temui şi doi călăreţi care se îndreptau spre el. Liderul Wickan îşi frâu frâna, clătinând din cap. — Nicăieri, Fist. Nu este o surpriză – dar ştiţi asta: am avut alte dezertări şi le-am urmărit pe toate. Adjunctul a dat porunca de a-i ûcide pe următorii la vedere.

Keneb încuviinţă din cap şi îşi întoarse privirea.

— De acum înainte, continûà Temui, Wickanii mei nu vor accepta contra-ordine de la ofiţerii Malazan.

Capul Pumnului se întoarse pe spate şi se uită la Temui. — Pumn, Wickanii tăi sunt Malazani.

Tânărul războinic s-a strâmbat, apoi şi-a făcut roată calul. — Acum sunt problema ta, Pumn. Trimite cercetători dacă vrei, dar al Paisprezecelea nu-i va aştepta.

Chiar în timp ce el şi ajutoarele lui plecau, claxoanele au sunat şi armata s-a zguduit în mişcare.

Keneb se ridică în şa şi se uită în jur. Soarele era apus, acum. Prea întuneric pentru a vedea ceva. Şi undeva acolo erau căpitanul Faradan Sort şi Sinn. 'Doi dezertori. Căpitanul ăla blestemat. Am crezut că e... ei bine, nu credeam că va face aşa ceva.

Y'Ghatan a zdrobit oameni, i-a distrus complet – nu credea că mulţi se vor recupera. Vreodată.

Armata a Paisprezecea şi-a început marşul, pe drumul de vest, către Sotka Fork, în urma sa praf şi cenuşă, şi un oraş distrus.

Capul ei era serpentin, ochii tăiaţi şi verticali de un verde grozav, iar Balm şi-a privit limba alunecând înăuntru şi afară cu o fascinaţie fixă, morbidă. Cârcele negre ondulate, frânghie ale părului ei se zvârcoliră, iar la capatul fiecăruia era un cap ele om minuscul, cu gura deschisă în ţipete jalnice.

Devoratoare de vrăjitoare, Thesorma Raadil, toate îmbrăcate în piele de zeoră, cu cele patru braţe ridicate într-un loc şi în altul, ameninţând cu

cele patru árme sacre ale triburilor Dai Hon. Boia, kout, coasa cu cârlig şi stânca – nu putea niciodată să înţeleagă asta: unde erau cele mai evidente? Cuţit?

Suliţă? Arc? Oricum, cine a crezut aceste zeiţe? Ce minte nebună, întortocheată, întunecată amuzată a evocat asemenea monstruozităţi? Oricine a fost – este – îl urăsc. Sau ea. Probabil ea. Este întotdeauna ea. — E o vrăjitoare, nu-i aşa? Nu, Mâncător de Vrăjitoare. Probabil un bărbat, deci, şi unul care nu nebun sau prost până la urmă. Cineva trebuie să mănânce toate acele vrăjitoare.

Cu toate acestea, ea înainta spre el. Balsam. Un vrăjitor mediocru – nu, un vrăjitor decăzut – doar un soldat, acum, de fapt. Un sergent, dar unde, pe numele lui Hood, era echipa lui? Armata? Ce făcea el în savana patriei sale? Am fugit de acolo, oh, da. Turma de vite? Vânează fiare monstruoase şi vicioase şi numeşti asta o distracţie distractivă? Nu pentru mine. Oh, nu, nu Balsam. Am băut suficient sânge de taur pentru a încolţi coarne, suficient lapte de vaca pentru a creşte ugerul – „deci tu, Mâncător de Vrăjitoare, pleacă de lângă mine!"

Ea a râs, sunetul un şuierat previzibil şi a spus: „Mi-e foame de vrăjitori captivanţi..."

'Nu! Mănânci vrajitoare! Nu vrăjitori!

— Cine a spus ceva despre mâncare?

Balm a încercat să scape, zgârâind, gheare, dar erau stânci^ pereţi aspri, proeminenţe care îl prindeau. A fost prins m capcană. 'Sunt prinsa!'

— îndepărtează-te de el, şarpe care eşti!

O voce de tunet. Ei bine, un tunet minut. Balm îşi ridică capul şi se uită în jur. Un gândac uriaş stătea la îndemâna braţuhii – înălţat pe picioarele din spate, cu capul în formă de pană ar fi fost la nivelul genunchilor lui Balm, dacă el stă m picioare. Deci, uriaş într-un sens relativ. Imparala Ar, Zeul Balegar – 'Imparala! Salveaza-ma!'

— Nu te teme, muritore, spuse gândacul, cu antenele şi membrele fluturând în jur.

— Ea nu te va avea! Nu, am nevoie de tine!

'Tu faci? Pentru ce?'

— De săpat, prietene muritor. Prin bălegarul vast al lumii! Doar genul tău, uman, cu viziunea ta limpede, pofta ta nesfârşită! Tu, transportor de deşeuri şi producător de gunoaie! Urmează-mă şi ne

vom mâncă până în abisul msuşi!

— Doamne, puţi!

— Nu contează asta, prietene – în curând şi tu...

— Lăsaţi-l în pace, amândoi! O a treia voce, stridentă, coboară de sus şi se închide rapid. — Morţii şi muribunzii sunt cei care strigă adevărul lucrurilor!

Balm ridică privirea. Britan Troop, zeiţa vultur cu unsprezece capete. 'O, lasa-ma în pace! Voi toti!'

Din toate părţile, acum, un zgomot tot mai mare de voci. Zei şi zeiţe, întreaga menajerie Dai Honese a zeităţilor dezgustătoare.'

Oh, de ce avem atât de multe dintre ele?

Era sora ei, nu ea. Si-a amintit, la fel de clar ca şi cum ar fi fost ieri, noaptea de minciuni care a pătruns în satul Itko Kanese, când mările au fost tăcute, goale, prea mult timp. Când a sosit foamea, nu, foamea şi toate credinţele civile şi modjerne – zeii mareţi, echitabili – au fost lepădate încă o'dată. în numele Trezirii, vechile ritturi îngrozitoare se întorseseră.

Peştele plecase. Mările erau fără viaţă. Era nevoie de sânge, pentru a trezi Trezirea, pentru a-i salva pe toţi.

O luaseră pe sora ei. Smiles era sigur de asta.' Totuşi, iată mâinile aspre, roase de sare ale bătrânilor, ducându-'şi trupul drogat şi nesimţit în jos pe nisipurile ude – valul tras mult înapoi şi aşteptând cu răbdare acest dar cald – în timp ce ea plutea'deâsupra ei, privind îngrozită. .

Totul greşit. Nu aşa cum se întâmplase. O luaseră pe sora ei geamănă – atât de multă putere în Mirror Birth, până la urmă, şi atât de rară în micul sat în care se născuse.

Sora ei. De aceea fugise de ei pe toţi. Blestemând fiecare nume, fiecare chip întrezărit în' acea noapte. Alergând şi alergând, până la marele oraş din nord – şi dacă ar fi ştiut ce o aştepta acolo...

Nu, aş face-o din nou. Aş. Nenorociţii ăia. „Pentru vieţile tuturor celorlalţi, copile, renunţă la â ta. Acesta este ciclul, acesta este viaţa si moartea şi acea cale eternă se află în sânge. Renunţă la propria ta viaţă, pentru viaţa noastră a tuturor.

Ciudat că acei preoţi nu s-au oferit niciodată pentru acel dar glorios. Cum nu au insistat niciodată ca ei să fie cei legaţi si îngreunaţi pentru a aştepta spălarea valului, iar crabii, crabii mereu flămânzi.

Şi, dacă a fost al naibii de fericit, de ce să-i toarne ulei durh'ang pe gât, până când ochii îi erau ca nişte perle negre şi nici nu putea să meargă, cu atât mai puţin să gândească? înţeleg şi mai puţin ce se întâmplă, ce plăriuiau sa-i facă?

Plimbându-se deasupra corpului ei, Smiles a simţit că vechile spirite se apropiau, nerăbdătoare şi vesele. Şi, undeva în adâncurile dincolo de golf, aştepta Cel mai Bătrân Zeu. Mael însuşi, acel hrănitor de mizerie, cel crud al vieţii şi al speranţei.'

Furia crescând în ea, Smiles îi simţea trupul încordându-se din cauza lanţurilor turgente amorţitoare – nu zăcea neclintită, nu zâmbeşte când mamă ei o săruta pentru ultima oară. Ea nu clipea visătoare când apa caldă o fură peste ea, în ea.

Asculta-ma! Toţi spiritele blestemate, ascultaţi-mă! te sfidez!

O, da, tresari înapoi! Ştiţi destul de bine să vă temeţi, pentru că vă jur asta – vă voi lua pe toţi cu mine. Vă voi duce pe toţi m Abis, în mâinile demonilor haosului. Este ciclul, vezi tu.

Ordinea şi haosul, un ciclu mult mai vechi decât viaţa şi moartea, nu aţi fi de acord?

Deci, veniţi mai aproape, toţi.

Până la urmă, a fost aşa cum ştia ea. O luaseră pe sora ei, iar ea, ei bine, să nu' fim timizi acum, ai dat ultimul sărut, fată dragă.

Şi nici ulei durhang care să liniştească scuza.

Pugirea nu se simte niciodată atât de repede, niciodată atât de departe, pe cât ar trebui.

HdKHaK

Ai putea crede în curve. Se născuse dintr-o curvă, o fată Seti de paisprezece ani care fusese aruncată de părinţii ei – desigur, atunci nu fusese o curvă, dar pentru a- şi menţine noul nu hrănit şi îmbrăcat, ei bine, a fost cursul cel mai clar înaintea ei.

Şi învăţase căile de închinare printre curve, toate acele femei tricotate aproape de mama lui, împărtăşind temerile şi tot ce venea cu profesia. Atingerea lor fusese blândă şi sinceră, limba pe care o cunoşteau cel mai bine.

Un semisange nu putea chema niciun zeu. Un semisânge a parcurs jgheabul dintre două lumi, dispreţuit de ambele.

Cu toate acestea, el nu fusese singur şi, în multe privinţe, semi-sângele erau cei care se ţineau cel mai aproape de obiceiurile tradiţionale ale Seti.' Triburile pline de sânge plecaseră la războaie – toţi tinerii războinici lance şi femeile arcaşi – sub standardul Imperiului Malazan. Când s-au întors, nu

mai erau Seti. Erau Malazan.

Aşadar, Koryk fusese cufundat în vechile ritualuri – cele care puteau fi amintite – şi ele fuseseră, ştia el chiar atunci, fără Dumnezeu şi goafe. Slujind doar cei vii, rudele semisânge din jurul fiecăruia dintre ei.

Nu era nicio ruşine în asta.

Fusese o vreme, mult mai târziu, când Koryk ajunsese la propria sa limbă, protejând vieţile mizerabile ale femeilor de la care învăţase mai întâi arta închinării goale. Un dialect atent, legat'de nicio cauză în afară de cel al celor vii, al feţelor familiare, îmbătrânite, al plătirii darurilor pe care acum nedorite curve i le făcuseră în tinereţe. Şi apoi uitându-i unul câte unul murind. Uzat, atât de marcat de atâtea mâini brutale, folosirea indiferentă de către bărbaţii si femeile oraşului – care proclamau extazul închinării lui Dumnezeu atunci când le convine, apoi au pângărit carnea umană cu nevoia rece a carnivorelor care se încadrează pe o ucidere.

Adânc în somnul lui Carelbarra, Aducătorul Zeului, Koryk nu a văzut niciun vizitator. Pentru el, nu era altceva decât uitarea. Cât despre fetişuri, ei bine, erau pentru altceva. Cu totul altceva.

— Hai, muritor, trage-o.

Crump s-a strălucit, mai întâi la Stump Flit, Zeul Salamandrei, Cel mai înalt dintre înalţii Mareşali, apoi la vasta si mohorâtă mlaştină din Mott. **Ce** făcea'el aici? Nu voia să fie aici. Dacă l-ăr fi găsit fraţii lui? ‘Nu.[1]

— Continuă, ştiu că vrei. Ia-iriă coada, muritorule, şi uită-te la mine bâtându-mă, un zeu prins în mâinile tale, oricum faci cu toţii. Voi toti.[1]

‘Nu. Pleacă de aici. Nu vreau să vorbesc cu tine. Pleacă de aici.[1]

— O, bietul Jamber Bole, atât de singur, acum. Dacă nu te găsesc fraţii tăi şi atunci mă vei dori de partea ta, da. Dacă te găsesc, oh, oh!

— Nu vor. Nici ei nu caută.

— Da, sunt, tânărul meu prieten prost...

— Nu sunt prietenul tău. Pleacă de aici.[1]

— Te urmăresc, Jamber Bole. Din cauza a ceea ce ai făcut...

— N-am făcut nimic!

— Ia-mă de coadă. Continua. Aici, doar contactează...[1] Jamber Bole, cunoscut acum sub numele de Crump,

oftă, întinse mâna şi îşi închise mâna pe coada zeului Salamandrei.

A şurubat, iar el a rămas ţinând capătul cozii în mână. Stump Flit se îndepărtă în fugă, râzând şi râzând.

Şi e bine, reflectă Crump. A fost singura glumă pe care o avea.

Corabb stătea în desert şi, prin ceaţa călduroasă, venea cineva. Un copil. Sha'ik renăscut, văzătorul se întorsese, pentru a conduce şi mai mulţi războinici la moarte. încă nu putea să-i vadă faţa – era ceva în neregulă cu ochii lui. Ars, poate. Curăţit de nisipul suflat, nu ştia, dar a vedea însemna să simtă durere. A o vedea a fost... groaznic.

Nu, Sha'ik, te rog. Trebuie să se termine, totul trebuie să se termine. Ne-am umplut de războaie sfinte – cât sânge poate absorbi acest nisip? Când îţi va înceta setea?

Ea s-a aprojriat. Şi cu cât ea se apropia mai mult de locul în care statea ef, cu atât ochii lui îl scăpau mai mult, iar când a auzit-o oprindu-se în faţa lui, Corabb Bhilan Thenu'alas era orb.

Dar nu surdă, aşa cum a şoptit: „Ajută-mă".

HdKHaK

— Deschide-ţi ochii, prietene.

Dar nu a vrut. Toată lumea cerea decizii. De la

el, tot timpul, si nu a vrut să mai facă. Niciodată. Cum era acum era perfect. Această scufundare lentă, şoaptele care nu însemnau nimic, care nu erau nici măcar cuvinte. Nu mai dorea nimic, nimic altceva.

— Trezeşte-te, Lăutar. O ultimă oară, ca să putem vorbi. Trebuie să vorbim, prietene.

în regulă. A deschis ochii, a clipit pentru a limpezi ceaţa – dar acestea nu s-au limpezit – de rapt, fata care se uită la el părea făcută din acele ceaţă. — Hedge. Ce vrei?[1]

Săpătorul rânji. — Pun pariu ca crezi că esti mort, nu-i aşa? Că te-ai întors cu toţi vechii prieteni. Un Bridgeburner, unde Bridgeburners nu mor niciodată. Armata fără moarte – oh, l-am înşelat pe Hood, nu-i asa. Hah! La asta te gândeşti, da? Bine, atunci unde este Trotts? Unde sunt toţi ceilalţi?

'Sa-mi spuneţi.[1]

'Eu voi. Nu eşti mort. Nu încă, poate nici pentru o vreme. Şi asta este punctul meu de vedere. De aceea sunt aici. Ai nevoie de o trezire, Fid, altfel Hood te va găsi şi nu ne vei mai vedea pe niciunul dintre noi. Lumea a fost distrusă, unde esti acum. Ars, tărâm după tărâm, Warren după Warren. Nu este un loc pe care cineva îl poate revendica. Nu pentru mult timp. Mort, ars direct în Abis.

— Eşti o fantomă, Hedge. Ce vrei cu mine? De la mine?[1]

— Trebuie să continui, Fid. Trebuie să ne iei cu tine până la capăt...

— Care sfârşit?

„Sfârşitul si asta e tot ce pot spune..."

'De ce?'

Pentru că încă nu s-a întâmplat, idiotule! Cum ar trebui să ştiu?

' Este viitorul şi nu văd niciun viitor. Doamne, eşti atât de gros, Fid.

Ai fost mereu.

'Pe mine? Nu m-am aruncat în aer, Hedge.

'Asa de? Stai întins pe o grămadă de urne şi sângerezi – e m^i bine?

încurcă toată mierea aceea dulce cu sângele tău...

'Ce miere? Despre ce vorbeşti?'

— Ar fi bine să pleci, rămâi fără timp.

'Unde suntem?'

— Niciun loc şi asta e problema. Poate că Hood te va găsi, poate nimeni nu te va găsi. Fantomele din Y'Ghatan – toate au ars. în nimic.

Distruse, toate acele amintiri blocate, mii şi mii.

Mii de ani... s-au dus, acum. Habar nu ai pierderea...

'Linişte. Suni ca o fantomă.

— EI timpul să te trezeşti, Fid. Trezeste-te acum. Continua...'

Incendiile sălbatice sfâşiaseră pajiştile, iar Bottle s-a trezit întins pe mirişte înnegrite. În apropiere se afla o carcasă carbonizată. Un fel de mâncător de iarbă cu patru picioare – şi în jurul lui se adunaseră o jumătate de duzină de siluete 'asemănătoare omului, cu blană fină şi goale. Ei ţineau pietre cu muchii ascuţite şi tăiau carnea arsa.

Doi stăteau ca santinele, cercetând orizonturile. Unul dintre ei a fost... ea.

Femela mea. Greu cu copilul, atât de greu acum. L-a văzut şi a venit.

Nu putea să-şi îndepărteze privirea de la ochii ei, de la acea seninătate regală din privirea ei.

Pe insula Malaz fuseseră odată maimuţe sălbatice. Şi-a amintit, în Jakatakan, când avea poate şapte ani, văzând o cuşcă în piaţă, ultima maimuţă insulara ramasă, capturată în pădurile de foioase de pe coasta de nord. Rătăcise într- un sat, un bărbat tânăr căutând o pereche – dar nu mai rămăsese pereche. Pe jumătate înfometat şi îngrozit, fusese încolţit într-un inconştient grajd, bătut, iar acum se gheniuia într-o cuşcă murdară de bambus la piaţa de la doc din Jakatakan.

Băiatul de şapte ani stătuse în faţa ei, cu ochii la nivelul propriilor ochi ai acelei fiare cu blană neagră şi sprânceană grea şi fusese un moment, un singur moment, în care privirile lor se blocau. Un singur moment care i-a frânt mima lui Bottle. Văzuse mizerie, văzuse conştientizarea – strălucirea care se cunoştea pe sine, dar nu'înţelegea ce făcuse greşit, ce îi câştigase pierderea libertăţii. Nu ar fi putut şti, desigur, că acum era singur pe lume.' Ultimul de acest fel.

Şi că într-un fel, într-un fel exclusiv uman, asta a fost crima ei.

Aşa cum copilul nu ar fi putut să ştie că şi maimuţa avea şapte ani.

Cu toate acestea, amândoi au văzut, amândoi ştiau în sufletele lor – acele modele întunecate pâlpâitoare, încă neformate solid – că, pentru această dată, fiecare se uita la un frate.

Frângându-i inima.

Frângând şi inima maimuţei – dar poate, se gândise el de când, poate avea nevoie doar să creadă asta, un fel de flagelare m recompensă.

Pentru că a fost cel din afara cuştii, pentru că

ştia că era sânge pe mâinile lui şi ale lui.

Sufletul sticlei, rupt... şi atât de eliberat, dăruit sau blestemat cu capacitatea de a călători, de a căuta acele scântei de viaţă mai plictisitoare şi de a descoperi că, în adevăr, nu erau deloc plictisitoare/încât eşecul ae a vedea pe deplin îi aparţinea lui însuşi. .

Compasiunea exista atunci şi numai atunci când se putea ieşi în afara sinelui, pentru a vedea brusc gratiile din interiorul cuştii.

Ani mai târziu, Bottle urmărise soarta ultimei maimuţe de pe insulă.

Cumpărat de un cărturar care locuia într-un turn singuratic de pe coasta sălbatică şi nestabilită a Geniului, unde locuiau, în pădurile din interior, benzi de maimuţe puţin diferite de cele pe care le văzuse; şi îi plăcea să creadă, acum, că inima acelui cărturar cunoştea compasiune; şi că acele maimuţe străine nu-l respingeseră pe acest văr ciudat şi timid. Speranţa lui: că a existat o amânare, pentru aceea, viaţă solitară.'

Frica lui era că scheletul cu sârmă al creaturii stătea într-una dintre camerele murdare ale turnului, un trofeu al unicităţii.

In 'mijlocul mirosului de cenuşă şi carne carbonizată, femela s-a ghemuit în faţa lui, şi-â întins mâna pentru a-i trece degetele pe frunte. '

Apoi mâna aceea a făcut un pumn, ridicându-se sus, apoi fulgerând în jos**** El tresări, cu ochii deschizându-se brusc şi nu văzând decât întunericul. Jante dure şi cioburi care i se înfige în spate – camera, mierea, o, Doamne, mă doare capul... Geme, Sticla răsturnată, fragmentele de cioburi tăind şi scârţâind sub el. Era în camera dincolo de cea în care se'aflau urnele, deşi cel puţin unul îl urmase ca să se sfărâme pe podeaua rece de piatră. A gemut din nou. Uns cu miere lipicioasă, dureri peste tot... dar arsurile, durerea – au dispărut. Trase adânc aer în j>iept, apoi tuşi. Aerul era urât. Trebuia să-i pună pe toţi sa mearga – avea nevoie de „Sticlă? Că tu?

Cuttle, întinsă în apropiere. — Da, spuse Bottle. „Acea dragă..."

— A lovit puternic, nu-i aşa. Am visat... un tigru, murise – tăiat în bucăţi, de fapt, de aceste şopârle strigoi uriaşe care alergau pe două picioare. A murit, dar a înălţat, doar că era partea morţii

despre care îmi vorbea. Partea pe moarte – nu înţeleg. Treach a trebuit să moară, cred, pentru a ajunge. Partea pe moarte a fost importantă – sunt sigur de asta, doar... zei de jos, ascultaţi-ma. Aerul ăsta e putrezit – trebuie să ne mişcăm.

Da. Dar pierduse şobolanul, şi-a amintit asta, o pierduse pe ea. Plin de disperare, Bottle a căutat creatura şi a găsit-o. Trezit de atingerea lui, nu rezistă deloc în timp ce i-a prins sufletul încă o dată şi, văzând prin ochii ei, a condus şobolanul înapoi în cameră.

— Trezeşte-i pe ceilalţi, Cuttle. Este timpul.[1]

Strigă, din ce în ce mai tare, iar Gesler se trezi îmbibat de sudoare. Acesta, a hotărât el, era un vis pe care nu l-ar mai revedea niciodată. Având în vedere alegerea.

Foc, desigur, atât de mult foc. Siluete umbroase dansând din toate părţile, dansând în jurul lui, de fapt. Noapte, izbucnit de flăcări, bătăi de tobe, voci scandând într-o limbă barbară, necunoscută, şi îşi simţea sufletul răspunzând, fulgerând, înflorind ca şi cum ar fi fost chemat de vreun ritual.

în momentul în care Gesler şi-a dat seama. Dansau în jurul unei vatre. Şi se uită la ei [1] chiar din flacără. Nu, el era flacăra.

Oh, adevăr, te-ai dus şi te-ai sinucis. Al naibii de prost.

Soldaţii se trezeau din toate părţile camerei – strigăte şi gemete'si un cor de urne zgomotătoare.

Această călătorie nu a fost încă făcută. Mergeau mai departe, şi mai departe, din ce în ce mai adânc, pană când pasajul se afla în fundătură, până când aerul se scurgea, pân$ când o masă de moloz se zguduia si îi zdrobea pe toţi.

In orice fel, vă rog, cu excepţia focului.

HdKHa
K

De cât timp erau aici jos? Bottle habar n-avea. Amintirile cu cerul liber, cu lumina soarelui şi cu vântul, erau invitaţii la nebunie, atât de acerbă era tortura de a-ţi aminti toate acele lucruri pe care le dădeam de bune.

Acum, lumea era redusă la fragmente ascuţite de cărămidă, praf, pânze de păianjen şi întuneric. Pasaje care se răsuceau, urcau, cădeau. Mâinile lui erau o mizerie zdrobită, însângerată de la gheare prin moloz strâns.

Şi acum, pe o pantă ascuţită în jos, ajunsese într-un loc prea mic pentru a trece prin el. Simţind cu mâinile pe jumătate amorţite, urmări marginile.

Un fel de piatră de temelie tăiată se lăsase la un unghi faţă de tavan. Colţul său cel mai de jos – cu lăţimea de abia două mâini deasupra podelei nisipoase, cu' şanţuri – a împărţit cu grijă pasajul.

Bottle şi-a aşezat fruntea de podeaua pietroasă. Aerul încă curgea pe lângă, acum o mişcare slabă, nimic mai mult decât atât. Si apa curgea pe această cale, îndreptându-se undeva.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Cuttle în spatele lui.

— Suntem blocaţi.

Tăcere pentru o clipă, apoi: „Şobolanul tău a mers înainte? Trecut de bloc?

'Da. Se deschide din nou – este o intersecţie de un fel în faţă, o gaură care coboară de sus, cu aer care trage în jos şi direct într-o groapă din podea. Dar, Cuttle – există o piatra mare tăiată, nu se poate trece pe lângă ea. îmi pare rau. Trebuie să ne întoarcem-'

„Pentru Hood facem, da-te deoparte dacă poţi, vreau să simt asta pentru mine."

Nu a fost atât de uşor pe cât părea si a trecut ceva timp până când cei doi bărbaţi au reuşit sa schimbe poziţiile. Bottle l-a ascultat pe săpător mormăind pe sub rasuflârea lui, apoi înjurând.

'Ţi-am spus-'

— Taci, mă gândesc. Am putea încerca să-l desfacem, doar că întregul tavan s-ar putea prăbuşi odată cu el. Nu, dar poate putem săpăm aici, în podea. Dă-mi cuţitul tău.

— Nu mai am un cuţit. Am pierdut-o într-o gaură.

— Atunci sună înapoi pentru unul.

'Sepia-'

— Nu renunţi la noi, Bottle. Nu poţi. Ori ne treci, ori suntem cu toţii morţi.

— La naiba, şuieră Bottle. — Nu ţi-a trecut prin cap că

Eoate nu există cale de trecere? De ce ar trebui să existe? , obolanii sunt mici – Hood, şobolanii pot trăi aici jos. De ce ar trebui să existe un tunel suficient ele mare pentru noi, un traseu convenabil până la ieşirea de sub acest oraş blestemat?

Sincer să fiu, sunt uimit că am ajuns atât de departe. Uite, am putea să ne întoarcem, chiar la templu – şi să ne scoatem afară...

— Tu eşti cel care nu înţelege, soldat. Există un munte care stă peste gaura în care 'am căzut, un munte care a fost cel mai mare templu al oraşului. Săpa? Uita. Nu există întoarcere, Bottle. Doar înainte; Acum adu-mi un cuţit, la naiba.

Smiles scoase unul dintre cuţitele ei de aruncat şi i-l dădu copilului din faţa ei. Ceva i-a'spus că asta era – cât vor merge ei. Cu excepţia, poate, a copiilor. Chemarea venise să trimită aricii înainte. Cel puţin, atunci, ar putea merge mai departe, să găsească o cale de ieşire. Tot acest efort – cineva ar fi bine să trăiască prin el.

Nu că ar ajunge foarte departe, nu fără Bottle. Nenorocitul ăla fără spinare – imaginează-ţi, în funcţie de el. Omul care putea vedea ochi în ochi cu şobolani, şopârle, păianjeni, ciuperci. înţelepciunea potrivită şi a fost'o luptă grea, nu-i aşa?

Totuşi, nu era un tip rău – luase jumătate din încărcătură în ziua aceea în marş, după ce căţeaua aceea de căpitan a dezvăluit cât de psilîotica era ea cu adevărat. A fost generos din partea lui. Ciudat de generos. Dar bărbaţii erau aşa, uneori. Nu obişnuia să creadă asta, dar acum nu avea de ales. Te-ar putea'surprinde.

Copilul din spatele Smiles se căţăra peste ea, cu coatele şi genunchii şi alergând, picură şi pe nas.

Mirosea, de asemenea. Mirosea urat.

Lucruri îngrozitoare, copii. Tirani nevoiaşi, egocenţi, băieţii toţi dinţii şi pumnii, fetele toţi ghearele şi scuipă. Strângându-se' în haite plângătoare şi adulmecând vulnerabilităţile – şi vai de copilul care nu este suficient de viclean pentru a-şi ascunde pe ale lor – ceilalţi s-ar apropia ca rechinii murdari care erau. O distracţie grozavă, sălbăticirea pe cineva.

Dacă aceşti răpiţi sunt singurii de aici care supravieţuiesc/îi voi bântui.

Fiecare dintre ei, pentru restul zilelor. — Uite, mârâi ea după un cot în nas, scoate-ţi pielea mirositoare şi mirositoare de pe faţa mea! Haide, maimuţă!

O voce din spatele ei: „Uşor acolo. Ai fost copil cândva, ştii...

— Nu ştii nimic despre mine, aşa că taci!

— Ce/ai fost eclozat? Hah! Eu cred! împreună cu toţi ceilalţi şerpi!

— E)a, păi, oricine ai fi, nici să nu te gândeşti să treci pe lângă mine.

'Si să te apropii aşa? Nicio sansa.[1]

Fa mormăi. — Ma bucur că suntem înţeleşi, atunci.

Dacă nu ar exista cale de trecere, toti şi-ar pierde minţile. Fără îndoială de asta. Ei bine, celpuţin iimai rămăseseră câteva cuţite – oricine suficient de prost să vină după ea şi ar plăti.

Copiii se zvârcoliau – chiar dacă Cuttle săpa în podea cu cuţitul – şi apoi se ghemuiau pe cealaltă parte. Plângând, lipindu-se unul de celălalt, iar inima lui Bottle striga după ei. Ar trebui să-şi găsească curaj, dar, pentru moment, părea să nu existe nicio

speranţă în acest sens.

Mormăiturile şi gâfâiturile lui Cuttle, apoi blestemul când a rupt vârful cuţitului – sunete nu foarte promiţătoare. În faţă, şobolanul a înconjurat marginea gropii, mustăţindu- se la fluxul de aer cald care venea din puţ. Ea putea'să se urce pe cealaltă parte, iar Bottle dorea creatura să facă acest lucru – totuşi părea că controlul lui slăbeşte, pentru că şobolanul se împotrivi, cu capul înclinat peste marginea gropii, cu ghearele strângând partea înţepată, aerul curge deasupra ei...

Bottle se încruntă. Din puţul de deasupra, aerul cobora.

Şi din groapă, curgând m sus. Se unesc în tunel, apoi se îndreaptă spre copii.

Dar şobolanul... acel aer de jos. Cald, nu rece. Cald, miros a soarelui.

— Sechie!

Săpătorul se opri. 'Ce?[1]

„Trebuie să trecem peste asta! Groapa aceea – marginile ei, au fost tăiate.

Puţul ăla, Cuttle, a fost exploatat, tăiat – cineva a săpat în partea laterală a telefonului – nu există altă posibilitate!

Plânsetele copiilor încetaseră odată cu cuvintele lui Bottle. El a continuat: „Asta explică asta, nu vezi? Nu suntem primii care folosesc acest tunel – oamenii au minat ruinele, caută pradă...

II auzea pe Cuttle miscându-se.

'Ce faci?'

„O să dau blocul ăsta din drum..."

'Nu asteptaţi! Ai spus-'

— Nu pot să sape prin podeaua blestemata! O să-l dau afară pe nenorocitul ăsta!

— Cuttle, stai!

Un burduf, apoi o lovitură puternică, praf şi pietriş curgând de sus. Un al doilea zgomot, apoi un tunet zguduia podeaua, iar tavanul ploua. Ţipete de groază prin norii de praf. Inclinându-se, acoperindu-si capul in timp ce pietre si cioburi coborau asupra lui, Bottle şi-a strâns ochii – praful, atât de strălucitor.

Dar nu putea respira – abia se putea mişca sub greutatea molozului de deasupra lui.

Strigăte tăcute din spate, dar şuieratul teribil al

molozului încetase.

Bottle îşi ridică capul, gâfâind, tuşind.

Să văd im fir alb de lumină solară, plin de praf, croindu- şi drumul în jos.

Picioarele înclinate ale lui Bathing Cuttle, uriaşa piatră de temelie între ele.

— Sepia?

O tuse, apoi: „Dumnezeule de jos, naibii de chestia aia – mi-a coborât între picioare – doar mi-a lipsit... oh Hood, iarnă, mi se face rău...

'Nu-ţi fă griji! E lumină, care coboară. Lumina soarelui!'

— Sună-ţi şobolanul înapoi – nu văd... cât de sus. Cred că se îngustează.

Se îngustează rău, Bottle.

Şobolanul se căţăra peste copii şi îi simţea inima bătând în viteză.

— Văd – şobolanul tău...

— Ia-o în mâini, ajută-o să intre în puţul de deasupra ta. Da, e lumina zilei – oh, e prea îngustă – aş putea să reuşesc, sau poate Zâmbeşte, dar majoritatea celorlalţi...

— Sapi doar când eşti acolo sus, fă-l mai lat, Bottle. Suntem prea aproape, acum.

„Pot copiii să se întoarcă aici? Trecut de bloc?

— Uh, cred că da. Strâns, dar da.

Sticla răsucită rotund. „Apel nominal! Şi ascultă, aproape am ajuns! Sapă drumul liber! Suntem aproape acolo!

Şobolanul se căţăra, din ce în ce mai aproape de acel petic de lumină naturală.

Sticla s-a îndepărtat de pietriş. — În regulă, icni el în timp ce trecea peste Cuttle.

— Ai grijă pe unde păşi! spuse săpătorul. — Faţa mea este destul de urâtă fără o amprentă pe călcâi.

Bottle se trase în puţul neuniform, apoi se opri. — Trebuie să scot lucrurile, Cuttle. Mută-te direct de jos...[1]

-Da.

Se strigau nume... greu de spus câte... poate majoritatea. Bottle nu îşi putea permite să se gândească la asta acum. A început sa traga de aflorinţe, cărămizi şi stânci, lărgind puţul. — Chestii care vin jos!

Pe măsură ce'fiecare piesă a căzut m jos sau a sărit de piatra de temelie, Cuttle a colectat-o si a dat-o înapoi.

'Sticla!'

'Ce?'

— Unul dintre arici – a căzut în groapă- nu scoate niciun sunet – cred că am pierdut-o.

La dracu. „Treci frânghia aia înainte – poate Smiles să ajungă peste ei?"

'Nu sunt sigur. Continuă, soldat – vom vedea ce putem face aici jos.

Bottle îsi croi drum în sus. O lărgire bruscă, apoi o îngustare din nou – aproape la îndemâna acelei mici deschideri – prea mică, îşi dadu seama, chiar şi cu mâna lui. A tras o bucată mare de piatră de pe perete, s-a târât cât a putut de aproape de gaură.

Pe o margine uşoara de lângă umărul lui stâng, şobolanul se ghemuia. Voia să sărute blestemata.

Dar încă nu. Lucrurile păreau prost blocate în jurul acelei găuri. Pietre mari. Panica şopti prin el.

Cu piatră în mână, Bottle a lovit piatra. Un strop de sânge clintr-un vârf de deget, zdrobit de impact – abia a simţit-o.

Lovitură, ciocănind. Chips plouă din când în când. Braţul îi oboseşte – rămânea fără rezerve, nu avea puterea, rezistenţa pentru asta. Cu toate acestea, a continuat să se balanseze.

Fiecare impact mai slab decât cel de dinainte.

Nu, la naiba! Nu!

S-a balansat din nou.

Sângele i-a stropit ochii.

Căpitanul Faradan Sort făcu frâu pe creastă, chiar la nord de oraşul mort. În mod normal, un oraş care căzuse sub asediu şi-a dobândit în scurt timp groapănii, bătrâne şi copii care se încurcau,

culegând printre ruine. Dar nu aici, nu încă, oricum. Poate nu pentru mult timp.

Ca o oală crăpată, părţile abrupte ale telefonului lui Y'Ghatan se scurseră – plumb topit, cupru, argint şi aur, vene şi bazine pline cu aşchii de piatră, praf şi cioburi de oală.

Oferind un braţ, Sort o ajută pe Sinn să coboare de pe şa din spatele ei -'se zvârcoli, scânci şi se strânse de ea, devenind mai agitată cu cât se apropia sfârşitul zilei, lumina scăzând. Armata a Paisprezecea plecase cu o noapte înainte. Căpitanul şi comandantul ei îşi plimbaseră singurul cal în jurul telului/nu o dată, ci de doua ori, de la răsăritul soarelui.

Şi căpitanul începuse să se îndoiască de propria ei lectură despre copilul Sinn, de propriul ei simţ că această creatură pe jumatate nebună, acum aparent' mută, ştia ceva, simţise ceva – Sinn încercase si încercase să intre înapoi în ruine înainte de arestare. Trebuia să existe un motiv pentru asta.

Sau, poate că nu. Poate nimic mai mult decât o durere nebună – pentru fratele ei pierdut.

Scanând încă o dată baza împrăştiată cu moloz de sub peretele de nord al telefoanelor, ea â observat că cel puţin un scavenger sosise. O copilă, mânjită în praf alb, cu părul ei un mârâit înghesuit, rătăcea la vreo treizeci de paşi de peretele aspru.

Sinn a văzut-o şi pe ea, apoi a început să-şi croiască drum în josul pantei' scoţând sunete ciudate de niâhâit.

Căpitanul şi-a desfăcut cârma si a ridicat-o limpede pentru a o aşeza pe cornul şeii. Si-a şters transpiraţia murdară de pe frunte. Dezertare. Fi bine, nu era prima dată, acum, nu-i aşa? Dacă nu ar fi fost magia lui Sinn, Wickanii i-ar fi găsit. Şi probabil i-a executat. Ea ar lua câteva cu ea, desigur, indiferent de ce a făcut Sinn. Oamenii au învăţat ca trebuie să plăteşti pentru a avea de-a face cu ea. Plătiţi în orice fel. O lecţie' pe care nu sa obosit să o predea.

Fa a privit cum Sinn alerga spre stânca oraşului, ignorând groapatorul şi a început să urce pe el.

Acum ce?

înlocuind cârma, pielea udă din interiorul jantei ei se răceşte momentan pe sprânceană, cureaua

simtindu-se întinsă în timp ce îşi fixa clema de sub maxilar, Faradan Sort a luat hăiţele şi şi-a ghidat calul într-o coborâre lentă pe sticlă.

Plângea plângea, cu mâinile murdare apăsate de ochii ei. Căpitanul ştia că tot praful de pe ea, pânzele din părul ei – acesta era adevăratul chip al războiului. Chipul acelui copil avea să-i bântuie amintirile, alăturându-se celorlalte feţe, atâta timp cât a trăit.

Sinn stătea lipit de peretele aspru, poate la două înălţimi de om mai sus, nemişcat.

Prea multe, decise Sort. Copilul era nebun. Ea aruncă din nou o privire spre scoader, care nu părea să-şi dea seama că au sosit. Mâinile încă apăsate de ochi.' Roşu zgârie prin praf, un firicel de sânge pe o tibie. Căzuse ea? De unde?

Căpitanul se ridică să-şi oprească calul sub Sinn. — Coboară acum, spuse ea. — Tremiie să facem tabără, Sinn. Coboară, nu are rost – soarele aproape a dispărut. Putem încerca din nou mâine.

Sinn şi-a strâns strânsoarea pe aflorimentele sparte de piatră şi cărămidă.

Făcând o grimasă, căpitanul a călcat pe o parte pe montură mai aproape de perete, apoi a întms mana să o smulgă *pe* Sinn de pe stingher.

Taraind, fata s-a aruncat în sus, cu o mână trăgând într- o gaură**** Puterea, voinţa i-a dispărut. O scurta odihnă, apoi putea începe din nou. O scurtă odihnă, vocile de dedesubt îndepărtându-se, nu conta.

Dormi, acum, îmbrăţişarea întunecată şi caldă – trăgându-l în jos, din ce în 'ce mai adânc, apoi un roşu de lumină dulce şi aurie, vântul care ondula iarba galbena – şi a fost liber, toată durerea a dispărut. Acesta, şi-a dat seama, nu era somn. A fost moartea, întoarcerea la cea mai veche amintire îngropată în fiecare suflet uman. Pajiştile, soarele şi vântul, căldura şi clinchetul insectelor, turmele întunecate în depărtare, copacii singuratici cu copacurile lor uriaşe şi umbra răcoroasă dedesubt, unde leii moţeau, cu limbile' legănate, muştele dansând în jurul ochilor indiferenţi, langozi...

Moartea şi această sămânţă de mult îngropată. Ne intoarcem. Ne intoarcem în lume...

Şi a întins mâna spre el, apoi, cu mâna umedă de

sudoare, mică şi moale, scotându-i degetele de piatra pe care o strângeau, sângele lipindu-se – ea îl strânse de mână, ca şi cum ar fi fost plina de o nevoie înverşunată, iar el cunoştea copilul dinăuntru, burta ei striga în limba ei tăcută, propriile nevoi, atât de solicitante…

Unghiile înfipte în tăieturile de pe mâna lui Sticla s-a trezit zgomotos, ochii clipind – lumina zilei aproape dispărută – şi o mână mică întinzându-se din exterior, apucând şi trăgând de a lui.

Ajutor. „Ajută – tu, afară – ajută-ne…"

În timp ce s-a întins şi mai mult pentru a trage fata în jos, Sort a văzut capul lui Sinn răsucindu-se, a văzut ceva aprinzându-i în ochi în timp ce se uita la căpitan.

— Ce acum… Şi apoi s-a auzit o voce slabă, aparent dinspre pietre. Fara'dan Sort făcu ochii mari. — Sinn?

Mâna fetei, împinsă în acea crăpătură – se ţinea de ceva.

Cineva.

— O, zei de jos!

Sunete de zgârieturi afară, cizmele înfipse în piatră, apoi degetele înmănuşate au alunecat pe o margine de lângă antebraţul copilului şi Bottle a auzit: „Tu, înăuntru – cine? Mă puteţi auzi?[1]

O femeie. Accent Ehrlii… cunoscut? — Armata a Paisprezecea, spuse Bottle.

— Malazani. Strânsoarea copilului s-a strâns.

— Atracţia lui Oponn, soldat, spuse femeia în Malazan. — Sinn, dă-i drumul. Am nevoie de cameră. Faceţi gaura mai mare. Dă-i drumul – e în regulă – ai avut dreptate. O să- i scoatem afară.

Sinn? Strigătele de jos erau din ce în ce mai puternice. Cuttle, chemând ceva despre o ieşire. Sticla răsucită pentru a suna înapoi. — Cuttle!

Am fost găsiţi! Ne vor scoate afară! Anunţă-i pe toţi![1]

Mâna lui Sinn i-a eliberat pe a lui, s-a retras.

Femeia a vorbit din nou. — Soldat, îndepărtează-te de gaură – o să-mi folosesc sabia.

'Căpitan? Eşti tu?[1]

— Da. Acum, întoarce-te şi acoperă-ţi ochii – ce? Oh, de unde au venit toţi acei copii? Este unul din echipa lui Fiddler cu ei? Du-te acolo jos, Sinn. Există o altă cale de ieşire. Ajuta-i.'

Vârful săbiei a săpat în cărămidă şi piatră betonate. Chips au dansat în jos.

Cuttle urca de jos, mormăind. — Trebuie să lărgim asta ceva mai mult, Bottle. Acela care a căzut în gaură. Am trimis Smiles după ea. Un tunel, înclinând înapoi – şi în afară. Tunelul unui jefuitor. Copiii sunt toţi afară...

'Bun. Cuttle, e căpitanul. Adjunctul,' trebuie să ne fi aşteptat – ne-a trimis cercetători sa ne găsească.

'Nu are niciun sens-'

— Aveţi dreptate, interveni Faradan Sort. — Au mărşăluit, soldaţi. Sunt doar eu şi Sinn.

— Te-au lăsat în urmă?

— Nu, am dezertat. Sinn ştia – ştia că încă eşti în viaţă, nu mă întreba cum.

— Fratele ei e aici jos, spuse Cuttle. — Caporal Shard.

'În viaţă?'

— Aşa credem, căpiţane. Câte zile au trecut?

'Trei. Patru nopţi dacă socoti încălcarea. Acum, nu mai puneţi întrebări şi acoperiţi-vă ochii.

Ea a tăiat gaura, a tras bucăţi libere de cărămidă şi piatră.

Aerul din amurg intra, răcoros şi, în ciuda întregului praf, dulce în plămânii lui Bottle. Farâdan Sort a început să lucreze la o bucată mare şi şi-a rupt sabia. Un flux de Korelri blestemă.

— Acea sabia ta Stormwall, căpitane? îmi pare rau-[1]

— Nu fi idiot.

— Dar teaca ta...

— Da, teaca mea. Sabia căreia îi aparţinea a fost lăsată în urmă... în cineva. Acum, lasă-mă să-mi păstrez respiraţia pentru asta. Şi a început să taie cu sabia spartă. — Al naibii de gunoaie Fălari... Piatra uriaşă gemu, apoi alunecă, luând cu ea pe căpitan.

O lovitură puternică de la pământ dincolo şi

dedesubt, apoi mai mult blestem.

Bottle îşi făcu gheare în gol, se târâse, apoi se prăbuşi brusc, aterizând greu, rostogolindu-se, învârtit, pe burtă.

După o clipă lungă, reuşi să tragă aer şi îşi ridică capul – să se trezească uitandu-se'la cizmele căpitanului. Sticla sa arcuit, a ridicat o mână şi a salutat – scurt.

— Te-ai descurcat mâi bine ultima dată, Bottle.

Căpitane, eu sunt Smiles...

— Ştii, soldat, a fost bine că ţi-ai asumat jumătate din încărcătură pe care am aruncat-o pe spatele lui Smiles. Dacă nu ai fi făcut asta, ei bine, probabil că nu ai fi trăit atât de mult...

El o văzu întorcându-se, auzi un mârâit mormăit, apoi o cizmă se ridică, se mişcă uşor în lateral, pluti deasupra şobolanului lui Bottle, apoi se trânti în picioare, în timp ce mâna lui a ţâşnit şi a dat piciorul deoparte în ultimul moment. Căpitanul s-a împiedicat, apoi a înjurat. 'Ţi-ai pierdut minţile-[1]

Sticla s-a rostogolit mai aproape de şobolan, a luat-o cu ambele mâini şi a ţinut-o de pieptul lui în timp ce el se aşeza pe spate'. — Nu de data asta, căpitane. Acesta este şobolanul meu. Ea ne-a salvat vieţile.

— Creaturi urâte, dezgustătoare.

— Nu ea. Nu Y'Ghatan.[1]

Faradan Sort se uită la el. — O cheamă Y'Ghatan?

— Da. Tocmai m-am hotărât.

Cuttle cobora. — Doamne, căpitane...

— Linişte, sapătorule. Dacă ţi-a mai rămas putere – şi ar fi mai bine – trebuie să-i ajuţi pe ceilalţi.

— Da, căpitane. S-a întors şi a început să urcş înapoi.

încă întins pe spate, Bottle închise ochii. Îi mângâie
spatele cu blană netedă a lui Y'Ghatan. Dragul meu. Eşti cu
mine, acum. Ah, ţi-e foame – ne vom ocupa de asta. În curând, veţi fi din nou grăsime, vă promit, şi voi şi trusele voastre veti fi... zei, sunteţi mai mulţi dintre voi, nu-i aşa? Nici o problemă. Când vine

vorba de felul tău, nu există niciodată lipsă de mâncare...

Şi-a dat seama că Smiles stătea deasupra lui. Privind în jos. '

Reuşi să zâmbească slab, stânjenit, mtrebandu-se cat de mult auzise ea, cât de mult pusese ea împreună.

— Toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi.

Atât pentru â te întreba.

Tuşind, plângând, bolborosind, soldaţii zăceau sau stăteau de jur împrejurul lui Gesler, care stătea în picioare, încercând să faca socoteală -^numele, feţele, epuizarea le înceţoşau pe toate împreună. îl văzu pe S'hard, cu sora lui, Sinn, încolăcită în jurul lui ca un prunc, adormit adânc, iar în ochii caporalului se uitau, nevazători, ceva asemănător cu un şoc. Lalea era în apropiere – trupul lui era sfâşiat, mărunţ'it peste tot, dar se târase fără să se plângă şi acum stătea 'pe o piatră, tăcut şi sângerând.

Crump se ghemui lângă stâncă, folosind pietre pentru a slăbi o lespede de aur topit şi plumb, un rânjet stupid pe fata lui urâtă si prea lunga. Şi' Smiles, înconjurată de copii – arata mizerabil cu toată atenţia, iar Gesler a văzut-o uitându-se la cerul nopţii din nou şi din nou, şi din nou, şi acel gest el l-a înţeles bine.

Sticla îi trăsese. Cu şobolanul lui. Y'Ghatan. Sergentul clătină din cap. Păi de ce nu? Cu toţii suntem închinători de şobolani chiar acum.

Oh, corect, apel nominal... Sergentul Cord, cu Ebron, Limp şi piciorul rupt. Sergentul Hellian, cu maxilarul umflat în două locuri, cu un ochi închis în sus şi sângele i-a întins părul, tocmai acum i-a revenit – sub îngrijirea tandre a caporalului ei, Urb, Tarr, Koryk, Smiles şi Cuttle. Tavos Ponei, Balgrid, Mayfly, Flashwit, Saltlick, Hânno, Shortnose şi Masan Gilani. Bellig Harn, Poate, fără fraţi şi sensibil.

Deadsmell, Galt, Sands and Lobe. sergenţii Thom Tissy şi Balm.

Widdershins, Uru Hela, Ramp, Scant şi Reem. Gâtul tăiat... privirea lui Gesler se întoarse spre Tarr, Koryk, Smiles şi Cuttle.

Respiraţia lui Hood.

'Căpitan! Am pierdut doi!

Fiecare cap s-a întors.

Caporalul Tarr se ridică în picioare, apoi se clătină ca un beţiv, învârtindu-se spre peretele stâncii.

Balm şuieră: — Lăutarul... şi prizonierul ăla! Nenorocitul' l-a ucis şi se ascunde' acolo! Aşteaptă să plecăm!

Corabb îl târase pe muribund cât de departe putea, iar acum atât el, cât şi Malazanul terminaseră. înghesuiţi strâns într-o îngustare a tunelului, întunericul devorându-i, iar Corabb nici măcar nu era sigur că mergea în direcţia cea bună. Oare fuseseră întoarse? Nu auzea nimic... nimeni. Toată târâtul acela şi împingerea... se întoarseră, era sigur de asta.

Nu contează, nu se duceau nicăieri.

Niciodată. Două schelete îngropate sub un oraş mort. Nu se mai potriveşte o tumuia pentru un războinic al Apocalipsei şi un soldat Malazan. Părea drept, chiar poetic. Nu avea să se plângă, iar când stătea lângă acest sergent la Poarta lui Hood, avea să fie mândru de companie.

Atât de multe se schimbaseră în interiorul lui. Nu credea în cauze, nici nu mai credea. Certitudinea a fost o iluzie, o minciună. Fanatismul a fost otravă în suflet, iar prima victimă din lista sa inexorabilă şi în continuă creştere a fost compasiunea. Cine ar putea vorbi de libertate, când propriul suflet era legat în lanţuri?

A crezut, acum, în sfârşit, bă l-a înţeles pe Toblakai.

Şi totul era prea târziu. Această mare revelaţie.

Astfel, mor un om înţelept, nu un prost. Există vreo diferenţă? La urma urmei, încă mor.

Nu, există. O pot simţi. Acea diferenţă – mi-am aruncat lanţurile. Le-am dat jos!

' O tuse scăzută, apoi, — Corabb?

— Sunt aici, Malazan.

'Unde? Unde este aia?[1]

— În mormântul nostru, vai. îmi pare rău, toate puterile au fugit. Sunt trădat de propriul meu corp. îmi pare rău.[1]

Tăcere pentru o clipă, apoi un râs blând. 'Nu conteaza. Am rămas inconştient – ar fi trebuit să mă părăseşti – unde sunt ceilalţi?

'Nu ştiu. te târâm. Am fost lăsaţi în urmă. Şi acum, suntem pierduţi, şi atât. îmi pare rău-[1]'

— Destul 'de' asta, Corabb. M-ai târât? Asta explică toate vânătăile. Pentru cât timp? Cat de departe?'

'Nu stiu. O zi, poate. Era aer cald, dar apoi era răcoare – părea că inspiră şi expiră, pe lângă noi, dar care respiraţie era şi care expira? Nu ştiu. Şi acum, nu mai bate vânt.

'O zi? Esti suparat? De ce nu m-ai părăsit?

— Dacă aş n făcut asta, Malazan, prietenii tăi m-ar fi ucis.

— Ah, există asta. Dar, ştii, nu te cred.

'ACdreptate. Este simplu. Nu puteam.'

— în regulă, asta va fi bine.

Corabb închise ochii – efortul nu făcea nicio diferenţă. Probabil că era orb până acum. Auzise că prizonierii lăsaţi prea mult timp fără lumină în celulele temniţei au orbi. Orb mainte de nebun, dar şi nebun, în cele din urmă.

Şi acum auzea sunete, apropiindu-se... de undeva. Le mai auzise, de cel puţin o jumatate de duzină de ori, şi pentru o scurtă vreme se auziseră strigăte slabe. Poate că asta fusese real. Demonii panicii vin să-i ia pe ceilalţi, unul câte unul. — Sergent, te cheamă Strings sau Fiddler?

— Coarde pentru când mint, Fiddler pentru când spun adevărul.

— Atunci, asta e o trăsătură Malazan? Ciudat-'

— Nu, nu o trăsătură. A mea, poate.

— Şi cum ar trebui să te numesc?

'Lăutar.'

'Foarte bine.' Un cadou de bun venit. 'Lăutar. Ma gandeam. Iată-mă, prins. Şi totuşi, abia acum, cred, am scăpat în sfârşit de închisoare. Amuzant, nu-i aşa?

— Al naibii de hilar, Corabb Bhilan Thenu'âlas. Ce este acel sunet?

— Auzi şi tu? Corabb şi-a ţinut respiraţia, a ascultat. Apropiindu-se, apoi ceva i-a'atins fruntea.

Urlând, Corabb încercă să se răsucească.

'Aştepta! La naiba, am zis să aştepţi!

Fiddler a strigat: — Gesler?

— Da, calmează-te pe blestemul tău de prieten aici, vrei?

Inima bătând £u putere, Corabb s-a liniştit. — Ne-am pierdut, Malazan. îmi pare rău-[1]

'Linişte! Ascultă la mine. Eşti la doar şaptezeci de paşi de un tunel, care duce afară – suntem cu toţii afară, mă înţelegi? Sticla ne-a scos. Şobolanul lui ne-a făcut să trecem. A fost o cădere de stâncă care te bloca în faţă – am săpat prin...

—Te-ai târât înapoi înăuntru? întrebă Fiddler. 'Gesler-'

„Crede-mă, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată în viaţa mea. Acum ştiu – sau cred că ştiu – prin ce a trecut Adevărul, alergând în acel palat. Abisul ia-mă, încă tremur.

— Condu-ne, atunci, spuse Corabb, întinzându-se înapoi pentru a apuca din nou hamul lui Fiddler.

Gesler a făcut să treacă pe lângă el. 'Pot sa fac asta-'

'Nu. L-am târât până aici.

-Fid?

— Pentru numele lui Hood, Gesler, nu am fost niciodată pe mâini mai bune.

Capitolul opt

Sarkanos, Ivindonos şi Ganath stăteau uitându-se în sus la cadavrele îngrămădite, bucăţile de carne împrăştiate şi fragmentele de os. Un câmp de luptă nu cunoaşte decât vise pierdute, iar fantomele se strâng în zadar de pământ, nu-şi amintesc de nimic altceva decât ultimul loc al vieţii lor/iar aerul este îmbufnat acum, când zgomotul a trecut, iar ultimele

gemete ale celor muribunzi s-au împuţinat în tăcere.
.

Deşi acest lucru nu le aparţinea, ei încă stăteau în picioare. Despre Jaghut, nu se poate cunoaşte niciodată gândurile lor, nici măcar aspiraţiile lor, dar au fost auziţi vorbind, atunci.

— Totul, spuse Ganath. „Această poveste sordidă de aici s-a încheiat şi nu a mai rămas nimeni care să ridice standardul şi să proclame dreptatea triumfătoare".

„Această este o câmpie întunecată", a spus Ivindonos, „şi ţin cont de astfel de lucruri, de durere nespusă, dacă nu sunt martor".

— Nu suficient de atent, spuse Sarkanos.

— O acuzaţie îndrăzneaţă, spuse Ivindonos, cu colţii descoperiţi de furie. Spune-mi la ce sunt orb. Spune-mi ce tristeţe mai mare există decât ceea ce vedem în faţa noastră.

Şi Sarkanos a răspuns: „Câmpiile mai întunecate se află dincolo".

Fragment de Stela (Yath Alban)

Anonim Au fost momente, reflectă căpitanul Ganoes Paran, când un om nu putea crede în nimic. Nicio cale parcursă nu ar putea modifica viitorul, iar viitorul a rămas mereu necunoscut, chiar şi de către zei. Simţind acei curenţi, tumultul care avea în faţă, nu a reuşit decât să piardă un somn odihnitor şi o suspiciune crescândă că toate eforturile lui de a modela acel viitor nu au fost decât îngâmfare.

împinse caii cu putere, ţinând departe de satele şi cătunele pe care stăpâna pândea, semănând seminţele ei de moarte, adunând pentru sine punerea sângelui otrăvit şi zece mii de morţi prin mâna ei. În curând, ştia el, acel bilanţ va creşte de zece ori. Cu toate acestea, cu toată prudenţa lui, duhoarea morţii era inevitabil, sosind iar şi iar ca de nicăieri şi oricât de mare ar fi distanţa dintre el şi zonele locuite.

Oricare ar fi nevoia lui Poliel, era vastă, iar Paran îi era teamă, pentru că nu putea înţelege jocul pe care îl juca ea aici.^

înapoi în Darujhistan, aşezat în Casa Finnest, acest pământ cunoscut sub numele 'de şapte oraşe păruse atât de departe de centrul lucrurilor – sau ceea ce credea el că va deveni în curând centrul

lucrurilor. Şi fusese, parţial, acel mister care îl pusese pe această cale,'căutând să descopere cum ceea ce s-a întâmplat aici avea să devină cuprins în schema mai mare. Presupunând, desigur, că a existat o astfel de schemă mai mare.

La fel de probabil, a permis el, acest război între zei să explodeze într-un vâltoare de haos. Fusese nevoie, i se spusese odată, de un Stăpân al Puntei Dragonilor. I se spusese că fusese nevoie de el. Paran începuse să bănuiască că, chiar şi atunci, era deja prea târziu. Această reţea creştea prea repede, prea mârâit, pentru ca orice minte să o poată înţelege.

Cu excepţia, ' poate, Kruppe, faimosul Eel din Darujhistan... zeilor, mi-aş dori sa fie aici, în locul meu, chiar acum. De ce nu a fost numit Stăpânul Puntei Dragonilor? Sau poate că acel aplomb incorigibil nu era decât o bravada, în spatele căreia adevăratul Kruppe s-a ascuns îngrozit.

Imaginaţi-vă gândurile lui Raest... Paran zâmbi, amintindu-şi'. Fusese dimineaţa devreme când omuleţul ăla gras bătuse la uşa Casei Finnest, roşit la faţa si ridicându- se radiant către strigoiul Jaghut Tyra'nt care o deschise larg şi se uita la el cu ochi zgâriaţi.

Apoi, cu mâinile fâlfâind şi proclamând ceva despre o întâlnire crucială, Kruppe a' alunecat cumva pe lângă gardianul Azath, dând în holul principal şi scufundându-se cu un oftat încântat de mulţumire în scaunul de pluş de lângă şemineu.

Uri oaspete neaşteptat la micul dejun; părea că chiar si Raest nu putea face nimic în privinţa asta. Sau nu ar fi. Jaghut fusese de obicei reticent la subiect.

Aşa că Paran se trezise aşezat în faţa celebrului Defier of Ca'ladan Brood – acest oinuleţ corpulent în vesta lui decolorată care îi încurcase pe cei mai puternici ascendenţi de pe Genabackis – şi îl privea mâncând. Si mananca. îri timp ce într-un fel, în acelaşi timp, vorbesc fără oprire.

— Kruppe cunoaşte trista dilemă, da, într-adevăr, a tristului încurcat Maestru.

De două ori trist? Nu, de trei ori trist! De patru ori trist r ah, cât de culminează folosirea cuvântului de groază! încetează acum, sir Kruppe, ca să nu ne

trezim să plângem fără încetare! Ridicând un deget gras. — Ah, dar Maestrul se întreabă, nu-i aşa, cum poate un om ca Kruppe să ştie toate aceste lucruri? Ce lucruri, aţi mai întreba, dacă aveţi ocazia, a spus şansa Kruppe se grăbeşte să intercepteze cu răspunsul potrivit. Dacă Kruppe ar'fi avut un astfel de răspuns, adică. Dar iată! El nu, şi nu este aceasta adevărata minune a tuturor?

— De dragul lui Hood, interveni Paran – şi n-a mai ajuns.

‘Da, întradevăr! De dragul lui Hood, o, eşti genial şi atât de demn de marele titlu de Maestru al Punţei Dragonilor şi cel mai de încredere prieten al lui Kruppe! Hood, chiar în centrul lucrurilor, oh, da, şi de aceea trebuie să te grăbeşti, imediat, către şapte oraşe.'

Paran se uită uluit, întrebându-se ce detaliu din acel baraj de cuvinte ratase. ‘Ce?[1]

— Zeii, dragă prietenă scumpă a lui Kruppe! Sunt în război, da?

Lucru groaznic, război. Lucruri groaznice, zei. Cei doi, împreună, ah, mai groaznic![1]

Terri- ce? Oh nu contează.[1]

— Kruppe nu o face niciodată.

— De ce şapte oraşe?

— Chiar şi zeii aruncă umbre, stăpâne de punte. Dar ce aruncă umbrele?

'Nu ştiu. Zei?

Expresia lui Kruppe a devenit dureroasă. „Oh, un răspuns fără sens. Credinţa lui Kruppe în prietenul îndoielnic se scutură. Nu, zguduit. Nu minciuni, este. Vezi cum se zguduie Kruppe? Nu, nu zei. Cum pot fi aruncaţi zeii? Nu răspunde la asta – aşa este natura şi acordul nespus în ceea ce priveşte retorica.

Acum, unde era Kruppe? O da. Cele mai groaznice crime sunt în curs de desfăşurare în Seven Cities. Au fost depuse ouă şi s-au eclozat scheme! O carcasă deosebit de mare este pe cale să fie spartă şi va fi ruptă până când ajungeţi, ceea ce înseamnă că este la fel de bine ca ruptă chiar acum, aşa că ce aşteptaţi? De fapt, omule nebun, ai ajuns deja prea târziu, sau vei' fi, până atunci, iar dacă nu atunci, atunci în curând, în sensul iminent al cuvântului. în curând^ atunci, trebuie să pleci, în ciuda faptului că este prea târziu – îţi sugerez sa

pleci mâine dimineaţă şi să foloseşti lupte şi alte căi nefaste ale inechităţii pentru a-ţi grăbi căutarea fără speranţă să ajungă. La timp, la timp, şi Ia timp vei ajunge într-adevăr, şi atunci trebuie să mergi m umbra singulara – între, îndrăzneşte Kruppe să rostească astfel de cuvinte groaznice – între viaţă şi moarte, metafora ondulată, neclara, pătrunsă atât de calm şi indiferent de lucruri pe care ar trebui să le cunoască mai bine. Acum, i-ai uzat urechile lui Kruppe, i-ai întins generozitatea până la spargerea curelei de la pantaloni şi, pana acum, i-ai epuizat vastul intelect. Se ridică cu un mormăit, apoi se batu pe burtă. — O masă în mare parte acceptabilă, deşi Kruppe vă sfătuieşte să vă informaţi bucătarul că smochinele au fost cu adevărat mumificate [1] din magazinul lui Jaghut, trebuie să presupunem că da, hmm?

Avusese un oarecare sens, concluzionase Paran în cele din urmă, în acea mlaştină de verbozitate. Suficient pentru a-l speria, în orice caz, ducându-l la o examinare mai intensă a Punctului Dragonilor. In care haosul era mai pronunţat decât fusese vreodată înainte. Şi acolo, în mijlocul ei, licărirea unei cărări, o cale prin – poate pur şi simplu imaginată, o iluzie – dar ar fi trebuit să încerce, deşi gândul îl îngrozea.

Nu era omul pentru asta. Se poticnea, pe jumătate orb, într-un vârtej de puteri convergente şi a constatat că se străduia să-şi menţină chiar şi iluzia controlului.

Să-l revadă pe Apsalar fusese un cadou neaşteptat. O fată nu mai era, mcă, părea, la fel de mortală ca întotdeauna. Cu toate acestea, ceva asemănător umanităţii se dezvăluise din când în când în ochii ei. Se întreba prin ce a trecut ea de când Cotillion fusese alungat din ea în afara Darujhistanului – dincolo de ceea ce fusese dispusă să-i spună, adică, şi se întreba dacă îşi va termina călătoria, să iasă în celălalt capăt, să renaşte încă unul. timp.

Se ridică în etrieri pentru a-şi întinde picioarele, cercetând sudul în căutarea strălucirii revelatoare care avea să-i anunţe destinaţia. Deocamdată nimic altceva decât ceaţă de căldură şi dealuri accidentate, fără copaci, care se ridicau cocoşate 'pe tigaie.

Seven Cities era un tărâm fierbinte şi năprasnic şi a decis că, chiar şi fără ciumă, nu-i plăcea prea mult.

Unul dintre acele dealuri a dispărut brusc într-un nor de praf şi moloz zburător, apoi un bubyit trăgător a tamburat' prin pământ, surprinzând caii. În timp ce se străduia să-i liniştească – în special propria montură, care profitase de această ocazie pentru a-şi reînnoi eforturile de a-l dezlănţui, lovindu-se şi lovind cu'piciorul – a simţit că altceva se rostogoleşte din movila distrusă.

Omtose Phellack.

Aşezându-şi calul cât putu mai bine, Paran luă frâiele şi călare la un galop lent şi săritor spre dealul ruinat.

Pe măsură ce se apropia, auzea zgomote de zgomot din interiorul tumulei – pentru o tumulă era – şi când se afla la treizeci de paşi distanţă, o parte dintr-un corp uscat a fost aruncată din gaură, derapând în zgomot printre dărâmături. S-a oprit, apoi un braţ s-a ridicat tremurător, căzând înapoi o clipă mai târziu. Uri craniu cu cască osoasă a zburat în vedere, frânghiile de păr răsucindu-se, să sară şi să se rostogolească în praf.

Paran făcu frâu, privind cum o siluetă înaltă şi slăbită se căţăra din tumulă, îndreptându-se încet. Piele cenuşiu- verde' cu pânze de păianjen prăfuite, purtând un ham prins argintiu şi un baldnc din zale de fier de care atârnau cuţite în teci de cupru – diferitele metale înnegrite sau verzi'cu verdeaţă. Orice îmbrăcăminte acoperise cândva corpul figurii putrasese de atunci.

O femeie Jaghut, cu părul ei lung şi negru strâns într-o singură coada care ajungea până la partea mică a spatelui. Colţii ei erau înveliţi cu teacă de argint şi, prin urmare, negri. Ea se uită încet în jur, privirea ei găsindu-l şi aşezându-se asupra lui. Pupilele verticale închise în chihlimbar îl studiau pe Paran de sub o sprânceană grea. El a privit-o încruntâncTu-se, apoi ea a întrebat: „Ce fel de creatură eşti?"

— Unul cu maniere, răspunse Paran, încercând să zâmbească. Ea vorbise în limba jaghut şi el înţelesese... cumva. Unul dintre multele daruri acordate îri virtutea faptului că este Maestrul? Sau

proximitatea îndelungată cu Raest şi mormăiala lui nesfârşită? Oricum, Paran s-a surprins răspunzând în aceeaşi liiribă.

La care încruntarea ei se' adânci. — îmi vorbeşti limba la fel ca un Imass... dacă orice Imass s-ar deranja să o înveţe. Sau un Jajghut ai cărui colţi fuseseră trase.

Paran arunca o privire spre cadavrul parţial care zăcea în apropiere. — O Imasă ca aceea?

Ea şi-a tras buzele subţiri înapoi în ceea ce el a considerat a fi un zâmbet. „Un gardian lăsat în urmă – îşi pierduse vigilenta. Strigoii au o tendintă spre plictiseală şi nepăsare.

— T'lan Imass.

„Dacă alţii sunt aproape, vor veni acum. Am puţin timp.

'T'lan Imass? Niciuna, Jaghut. Nimeni pe aproape.

— Eşti sigur?

'Eu sunt. Rezonabil. Te-ai eliberat... de ce?

— Libertatea are nevoie de o scuză? Ea a îndepărtat praful şi pânzele de pe corpul ei slab, apoi s-a îndreptat spre vest. — Unul dintre ritualurile mele a fost spulberat. Trebuie să-l repar.

Paran s-a gândit la asta, apoi a întrebat: „Un ritual obligatoriu? Ceva, sau cineva a fost întemniţat şi, ca tine acum, caută libertatea?

Părea nemulţumită de comparaţie. „Spre deosebire de entitatea pe care am închis-o, nu am niciun interes să cuceresc lumea".

Oh. — Sunt Ganoes Paran.

— Ganath. Arăţi jalnic, ca un Imass subnutrit – eşti aici să mă împotriviţi?

A scuturat din cap. — Eram doar în trecere, Ganath, îţi doresc noroc...

Se întoarse brusc, se uită înspre est, cu capul înclinat.

'Ceva?' el a intrebat. — T'lan Imass?

Ea îi aruncă o privire. — Nu sunt sigur. Poate... nimic. Spune-mi, există o mare la sud de aici?

— A fost unul când erai... încă nu în tumul tău?

'Da.'

Paran a zâmbit. — Ganath, există într-adevăr o mare chiar la sud de aici, şi este spre unde mă

îndrept.

— Atunci voi călători cu tine. De ce mergi acolo?

— Să vorbesc cu unii oameni. Si tu? Credeam că te grăbeşti să repari ritualul?

„Sunt, dar găsesc o prioritate mai presantă".

'Si asta e?'

— Nevoia de o baie.

Prea umflaţi pentru a zbura, vulturii împrăştiaţi cu strigăte revoltate, ţopăind şi clătinându-se cu aripile strâmbe, lăsând în urma lor sărbătoarea odinioară umană. Apsalar şi-a încetinit paşii, nefiind sigură dacă voia să continue să meargă pe această stradă principală, deşi vorbeaua zgomotoasă şi certăle vulturilor hrănitoare răsunau şi de pe bulevardele laterale, făcând-o să bănuiască că nu era posibilă nicio rută alternativă.

Sătenii muriseră suferinzi – nu era milă în această ciumă, pentru că ea cioplise o cale lungă şi chinuită până la Poarta lui Hood. Glandele umflate, închizând încet gâtul, făcând imposibilă mâncarea alimentelor solide şi îngustând căile de aer, făcând agonie fiecare respiraţie trasă.

Şi, în intestin, gaze care distend stomacul. Blocaţi de orice mijloc de evadare, au spart în cele din urmă mucoasa stomacului, permiţând acizilor proprii victimei să le devore din interior. Acestea, din păcate, au fost etapele finale ale bolii. înainte de atunci, era febră, atât de fierbinte încât creierele erau gătite în craniu, înnebunind persoana pe jumătate – o stare din care, chiar dacă boala s-a oprit cumva atunci şi acolo – nu s-a mai recuperat. Ochii plângeau mucjis, urechile sângerau, carnea devenea gelatinoasă la nivelul articulaţiilor – aceasta era Stăpâna în toată gloria ei sordidă.

Cele două reptile scheletice care îl însoţeau pe Apsalar sprintaseră înainte, distrându-se înspăimântând vulturii şi izbucnind prin bâzâit mase de muşte. Acum s-au grăbit înapoi, fără să ţină

seama de cadavrele înnegrite şi pe jumătate mâncate peste care s-au căţărat.

— Nu-Apsalar! Eşti prea lent!

— Nu, Telorast, strigă Curdle, nu destul de încet!

— Da, nu destul de încet! Ne place acest sat – vrem să ne jucăm![1]

Conducându-şi calul calm, Apsalar începu să-şi croiască drum pe stradă. 'O zeci de săteni se târaseră aici dintr-un motiv necunoscut, poate într-o ultimă încercare jalnică de a scăpa de ceea ce nu putea scăpa. Muriseră zgâriindu-se şi luptându-se între ei. „Sunteţi bineveniţi să rămâneţi atâta timp cât doriţi", le spuse ea celor două creaturi.

— Nu se poate, spuse Telorast. — La urma urmei, suntem gardienii tăi.

Santinelele tale nedormite şi mereu vigilente. Vă vom păzi, indiferent cât de bolnav si dezgustător aţi deveni.

— Şi apoi îţi vom alege ochii!

'Coagul! Nu-i spune asta!

— Ei bine, bineînţeles, vom aştepta până doarme. Se bate în febră.

'Exact. Ea va vrea să o facem până atunci, oricum.

— Ştiu, dar ne-am plimbat acum prin două sate şi încă nu este bolnavă. Nu înţeleg. Toţi ceilalţi muritori sunt morţi sau pe moarte, ce o face atât de specială?

„Aleasă de uzurpatorii Umbrei – de aceea poate să se plimbe cu nasul în aer. S-ar putea să trebuiască să aşteptăm înainte de a-i putea deosebi ochii.

Apsalar trecu pe lângă mormanul de cadavre. Chiar înainte, satul s-a sfârşit brusc, iar dincolo se aflau rămăşiţele carbonizate 'a trei clădiri din periferie. Un cimitir bântuit de corbi depăşea un deal jos din apropiere, unde stătea un copac guldmdha singuratic. Păsările negre înghesuiau ramurile într-o tăcere îmbufnată. Câteva platforme improvizate au atestat unele eforturi timpurii la ceremonie de a asista la morţi, dar în mod clar că a fost de scurtă durată. O duzină de capre albe stăteau la umbra copacului, privindu-l pe Apsalar în timp ce continua drumul, flancat de scheletele lui

Telorast şi Curdle.

Se întâmplase ceva, departe spre nord şi vest. Nu, ar putea fi mai precisă de atât. Y'Ghatan. A avutloc o bătălie... şi săvârşirea unei crime groaznice. Pofta lui Y'Ghatan pentru sângele Malazan era legendară, iar Apsalar se temea că a mai băut adânc încă o dată.

În fiecare ţară, au existat locuri care au văzut bătălii din nou şi din nou, o succesiune nesfârşită de măcelări şi, de cele mai multe ori, astfel de locuri aveau o valoare strategică mică într-o schemă mai mare sau erau în cele din urmă de neapărat. Ca şi cum tocmai stâncile şi pământul ar fi batjocorit pe fiecare cuceritor suficient de nebun încât să le revendice. Gândurile lui Cotillion, acestea. Nu-i fusese niciodată frică să recunoască inutilitatea şi plăcerea lumii de a sfidează grandiozitatea umană.

Trecu pe lângă ultima dintre clădirile arse, uşurată că le-a lăsat duhoarea în urmă – corpuri putrezite cu care era obişnuită, dar ceva din acel miros carbonizat i-a alunecat sub simţuri ca o presimţire. Era aproape de amurg. Apsalar se urcă mapoi în şa şi strânse hăţurile.

Ea avea să încerce lanţul Umbrei, deşi ştia deja că era prea târziu – ceva se întâmplase la Y'Ghatan; cel puţin, putea să se uite la rănile lăsate în urmă şi să afle urmele supravieţuitorilor. Dacă a existat vreuna.

— Ea visează la moarte, spuse Telorast. — Şi acum e supărată.

'Cu noi?[1]

'Da. Nu da. Nu.[1]

— Ah, ea a deschis un lavă! Umbră! Părea fără viaţă şerpuind prin dealuri fără viaţă, vom pieri de oboseală! Stai, nu ne părăsi![1]

HdKHaK

Au ieşit din groapă pentru a găsi un banchet care îi aşteaptă. O masa lungă, patru scaune în stil Untan cu spătar înalt, un canaelabru în centru purtând patru lumânări de ceară de albine cu tulpini groase,

lumina aurie pâlpâind pe farfurii de argint pline cu delicatese Malazan. Peşte uleios de santos din bancurile de pe Kartool, copt cu unt şi condimente în lut; fâşii de căprioară marinata, cu miros de migdale în stilul nordic d'avorian; cocoş de cocoş din câmpia Setiului umplut cu boabe de tauri' şi salvie'; tărtăcuţe coapte şi fileuri de şarpe de la Dai Hon; legume fierte asortate şi patru sticle'de vin: un alb de la Insula Malaz de la Parân EStates, un vin de orez încălzit de la Itko Kan, un roşu plin de culoare de la Gris şi vinul belack cu tentă portocalie din Insulele Napan.

Kalam rămase uitându-se la apariţia generoasă, în timp ce Stormy, cu un mormăit, se apropie, cu cizmele pufnind în praf, si se aşeză pe unul dintre scaune, întinzând mâna spre roşu Grisiari.

— Ei bine, spuse Quick Ben, scoţându-se praful, asta e drăguţ. Pentru cine este al patrulea scaun, crezi?

TCâlam ridică privirea spre cea mai mare parte a forţei cerului. — Aş prefera să nu mă gândesc la asta.

Sunete pufnit de la Stormy m timp ce se lansa în fâşiile de vânat.

— Bănuiţi, se aventură Quick Ben în timp ce se aşeza, că există o anumită semnificaţie în selecţia oferită de noi? A adunat un pahar de alabastru şi şi-a turnat o porţie de alb Paran. — Sau este decadenţa pură în care vrea să ne frece nasul?

— Nasul meu este în regulă, spuse Stormy, înclinând capul într-o parte şi scuipat un os. „Doamne, aş putea să mănânc şi eu toate astea! Poate că voi face asta!

Oftând, Kalam li se alătură la masă^— Bine, măcar asta ne dă timp să vorbim despre lucruri. îl văzu ¿e vrăjitorul aruncând o privire suspicioasă la Stormy. — Relaxează-te,
Repe, mă îndoiesc că Stormy ne poate auzi mai presus de propria sa mestecat.

'Hah![1] Falarii râseră, scuipând fragmente peste masă, unul aterizând cu un plop în paharul vrăjitorului. — De parcă aş da cu o unghie de la picior de la picioarele voastre de la tine! Voi doi vreţi să vorbiţi albastru, mergeţi înainte – nu îmi voi pierde timpul ascultând.

Rapid Ben a găsit o suliţă de argint şi a cules cu delicateţe bucata de căprioară din pahar. Luă o înghiţitură provizorie, făcu o mutra şi turnă vinul. În timp ce umplea din nou paharul, spuse: — Ei bine, nu sunt în totalitate convins că Stormy aici este irelevant pentru conversaţia noastră.

Soldatul cu barbă roşie ridică privirea, cu ochii mici îngustându-se de nelinişte bruscă. — N-aş putea fi mai irelevant dacă aş încercă, spuse el într-un mârâit, întinzând din nou mâna spre sticla de roşu.

Kalam a privit cum bărbatul se învârtea gâtul în timp ce dădea gură după gură.

— Este sabia aia, spuse Quick Ben. — Sabia aia T'lan Imass. Cum ai reuşit, Stormy?

— Ha, sânt. în Falar doar oamenii săraci mănâncă peştii ăia urâţi, iar Kartoolii îi spun o delicatesă! Idioţi. A adunat unul şi a început să scoată carnea roşie si uleioasă din coaja de lut. „Mi-a fost dat", a spus el, „pentru păstrare".

— De un T'lan Imass? întrebă Kalam.

-Da.

— Deci plănuieşte să se întoarcă pentru el?

— Dacă se poate, da.

— De ce ţi-ar da un T'lan Imass sabia? În general, le folosesc foarte mult.

— Nu încotro se îndrepta, asasin. Ce este asta? Un fel de pasăre?

— Da, spuse Quick Ben. — Cocoanul. Deci, unde se îndrepta T'lan Imass, atunci?

— Cocoanul. Ce e asta, un fel de raţă? A intrat într-o rană mare pe cer, ca să o sigileze.

Vrăjitorul se lăsă pe spate. — Atunci, nu te aştepta la asta prea curând.

— Ei bine, a luat cu el capul unui Tiste Andii, iar capul acela era încă în viaţă – Adevărul a fost singurul care a văzut asta – celălalt T'lan Imass nu a făcut-o, nici măcar bonecasterul. Aripi mici – surprins că lucrul ar putea zbura deloc. Nu prea bine, hah, de când cineva a prins-o!'

Termină Grisianul şi aruncă sticla. A bătut în praful gros. Stormy întinse apoi mâna către Napan belack. — Ştiţi care este problema cu voi doi? iti spun eu. O să-ti spun problema. Amândoi gândiţi prea mult şi credeţi că gândind atât de mult ajungi undeva cu toată această gândire, doar că nu o faci.

Uite, e simplu.

Ceva care nu-ţi place îţi iese în cale, îl ucizi şi, odată ce îl ucizi, poţi să nu 'te mai gândeşti la asta şi atât.'

— Intâresantă filozofie, Stormy, spuse Quick Ben. — Dar dacă acel „ceva" este prea mare, sau prea mult, sau mai urât decât tine?

— Atunci tăiaţi-l la dimensiune, vrăjitor.

— Şi dacă nu poţi?

— Atunci găseşti pe altcineva care poate. Poate că ajung să se omoare între ei, şi atât. A fluturat sticla pe jumatate goală de belack. '

Crezi că poţi face tot felul de planuri? Idioţi. Mă ghemuiesc si mă căcat de planurile tale!

Kalam îi zâmbi lui Quick Ben. — Poate că Stormy are ceva acolo.

Vrăjitorul se încruntă. — Ce, ghemuit...

— Nu, să găsim pe altcineva care să facă treaba murdară pentru noi. Suntem bătrâni în asta, rapid, nu-i aşa?

— Numai că devine mai greu. Quick Ben ridică privirea spre fortina cerului. — Bine, lasă-ma să mă gândesc...

— Oh, acum avem probleme!

— Furtunoasă, spuse Kalam, esti beat.

— Nu sunt beat. Două sticle de vin nu mă îmbăta. Nu Stormy^ ei nu.

— întrebarea, spuse vrăjitorul, este aceasta. Cine sau ce l-a învins pe K'

Lanţul Che'Malle prima oară? Şi atunci, acea forţă puternică este încă în viaţă? Odată ce găsim răspunsurile la acele...

— După cum am spus, mârâi Falari, tu vorbeşti şi vorbeşti şi nu primeşti nimic al naibii.

Quick Ben se aşeză pe spate, frecându-şi ochii. 'Bine atunci. Haide, Stormy, hai să-ţi auzim strălucirea.

„în primul rând, presupui că ^cele lucruri cu sopârlă sunt inamicul tău în primul rând. In al treilea rând, dacă legendele sunt adevărate, acele şopârle s-au învins singure, aşa gă cu ce pantalonii murdari ai lui Hood intri în panică?

In al doilea rând, Adjunctul a vrut să ştie totul despre ei şi unde se duc şi toate astea. Ei bine' cerul nu merge nicăieri şi ştim deja ce e înăuntrul lor, aşa

că ne-am făcut treaba. Idioţii vreţi să vă spargeţi într-unul singur – pentru ce? Nu ai habar pentru ce. Şi cinci, vei termina vinul alb, vrăjitor? Pentru ca nu mă ating de pişul acela de orez.

Quick Ben s-a aşezat încet înainte şi a alunecat sticla spre Stormy.

Nu era posibil un gest mai bun de înfrângere, hotărî Kalam. — Terminaţi, toată lumea, spuse el, ca sa putem ieşi din blestemul ăsta'şi să ne întoarcem în al Paisprezecelea.'

— Altceva, a spus Quick Ben, am vrut să vorbesc.

— Deci, dă-i drumul, spuse Stormy expansiv, fluturând un picior de cocoş. — Stormy are răspunsurile tale, da, el are.

— Am auzit poveşti... o escortă Malazan, care se ciocneşte cu o flotă de nave ciudate în largul coastei Geni. Din descrierile inamicului, suna ca Tiste Edur. Stormy, nava aia a ta, cum se numea?

— Şilanda. Oameni morţi cu pielea cenuşie, toţi tăiaţi pe punte şi căpitanul navei' străbătut cu suliţa, prins de scaunul lui blestemat de Hood din cabina lui – zei dedesubt, braţul care a aruncat asta...

— Si Tiste Andii... capete.

— Cadavrele erau dedesubt, controlând măturarea.

— Oamenii aceia cu pielea cenuşie erau Tiste Edur, spuse Quick Ben. „Nu ştiu, poate nu ar trebui să le pun pe cele două împreună, dar ceva despre ele mă face nervos. De unde a venit flota aia Tiste Edur?

Kalam mormăi, apoi spuse: „Este o lume mare, Quick. Ar fi putut veni de oriunde, scăpaţi de cursul unei furtuni sau într-o misiune de explorare ele vreun fel.

— Mai degrabă un raid, spuse Stormy. — Dacă au atacat imediat, aşa cum au făcut-o. Oricum, acolo unde am găsit Silanda în primul rând – a fost o bătălie şi acolo, împotriva Tiste Andii. Murdar.[1]

Quick Ben a oftat şi şi-a frecat din nou ochii. „Lângă Coral, în timpul războiului Pannion, a fost găsit cadavrul unui Tiste Edur. Se ridicase din apă adâncă. A scuturat din cap. — Am sentimentul că nu l-am văzut pe ultimul dintre ei.

— Tărâmul Umbrei, spuse Kalam. — A fost al lor, cândva, iar acum o vor înapoi.

Privirea vrăjitorului se îngustă asupra asasinului.

— Cotillion ţi-a spus asta?

Kalam ridică din umeri.

— Se tot întoarce la Shadowthrone, nu-i aşa? Nu e de mirare că sunt nervos. Nenorocitul acela alunecos şi alunecos...

„Oh, mingile lui Hood/' gemu Stormy, „da-mi pişagul acela de orez, dacă vrei să continui şi mai departe. Shadowthrone nu este înfricoşător. Shadowthrone este doar Ammanas, iar Ammanas este doar Kellanved. La fel ca dansatorul lui Cotillion.

Hood ştie, l-am cunoscut destul de bine pejmpărat. Şi Dansatoare. Ei pun la cale ceva? Fără surprize. întotdeauna au făcut ceva, mcă de la început. Vă spun amândoi chiar acum, a făcut o pauză pentru o înghiţitură de vin de orez, a făcut o mutră, apoi a continuat, cand'tot praful se va aşeza, vor străluci ca nişte perle deasupra unui morman de bălegar. Zei, zei bătrâni, dragoni, strigoi, spirite şi înfricoşătoarea faţă goală a Abisului însuşi – nu vor avea niciunul nicio şansă, vrei să-ţi faci griji pentru Tiste Edur, vrăjitor? Daţi-i' drumul. Poate'că au condus Shadow odată, dar Shadowthrojie îi va doborî. El şi Dansatorul. A eructat. ■Şi ştii de ce? Îţi voi spune de ce. Ei nu luptă niciodată corect. De aceea?

Kalam privi spre scaunul gol şi ochii i se mijiră încet.

HdKHaK

Poticnindu-se, târându-se sau târându-se prin patul de cenuşă albă, toţi ajunseră acolo unde stătea Bottle, cu cerul un vârtej de stele deasupra capului. Nu spune nimic, nici unul dintre acei soldaţi, dar fiecare reuşind la rândul său un gest blând – întinzand mâna şi cu un deget, atingând capul şobolanului Y'Ghatan.

Tandru, cu mare evlavie – până când ea muşca

acel deget şi mâna va fi smulsă înapoi cu un blestem şuierat.

Unul după altul, Y'Ghatan î-a muşcat pe toţi.'

îi era foame, a explicat Bottle, şi era însărcinată. Aşa a explicat. Sau am încerçat, dar nimeni nu a ascultat cu adevărat. Părea că nici nu le păsa, că muşcătura ei făcea parte din ritual, acum, un preţ al sângelui, plata unui sacrificiu.

Le-a spus celor care vor asculta că şi ea l-a muşcat.

Dar ea nu a făcut-o. Nu ea. Nu el. Sufletele lor erau indisolubil legate acum. Şi lucruri de genul ăsta erau complicate, chiar profunde. A studiat creatura unde era aşezată în poală. Profund, da, acesta era cuvântul.

El o mângâie pe cap. dragul meu şobolan. Draga mea- ow! La naiba cu tine! Căţea!

Ochi negri, strălucitori, se uitară la el, cu nasul cu mustăţi.

Creaturi josnice, dezgustătoare.

El a lăsat creatura jos şi ar putea rătăci peste o prăpastie pentru tot ce-i păsa. În schimb, şobolanul s-a ghemuit de piciorul drept şi s-a ghemuit în sorim. Bottle se uită la tabăra improvizată/la multitudinea de feţe slabe pe care le putea vedea ici şi colo. Nimeni nu aprinsese foc.

Amuzant, asta, într-'un mod bolnav.

Trecuseră prin asta. Sticla încă îi era greu de crezut.

Şi Gesler se întorsese, doar ca să se întoarcă un timp mai târziu. Urmat de Corabb Bhilan Thenu'alas, războinicul trăgând Strings în vedere, apoi el însuşi prăbuşindu-se. Bottle auzea sforăiturile bărbatului, care au avut loc neîntrerupt jumătate din noapte.

Sergentul era în viaţă. Mierea întinsă în rănile lui părea să fi produs vindecare pentru a se potrivi cu înaltul Denul, făcând evident că fusese orice altceva decât miere obişnuită – de parcă viziunile ciudate nu ar fi fost o dovadă suficientă în acest sens. Totuşi, nici măcar acela nu a putut să înlocuiască sângele pe care Strings îl pierduse şi acea pierdere de sânge ar fi trebuit sa-l omoare. Cu toate acestea, acum sergentul dormea, prea slab pentru a se descurca cu multe altele, dar viu.

Bottle şi-ar fi dorit să fie la fel de obosit... cebpuţin în felul ăsta, genul care făcea semn cald şi primitor. în loc de această epuizare spirituală care i-a' lasat nervii uzaţi, imaginile revenind iar şi iar ale călătoriei lor de coşmar printre oasele îngropate din Y'Ghatan. Şi odată cu ei, gustul amar al acelor momente în care totul' părea pierdut, fără speranţă.

Căpitanul Faradan Sort şi Sinn ascunseseră o rezervă de butoaie de apă şi pachete cu alimente, pe care le-au recuperat de atunci' dar pentru Bottle nicio cantitate de apă nu i-a putut spăla gustul fumului şi a cenuşii de pe gură. Şi mai era ceva care ardea încă în el. Adjunctul îi abandonase, forţând căpitanul şi Sinn să dezerteze.

Adevărat, era doar rezonabil să presupunem că nimeni nu fusese lăsat în viaţă. Ştia ca sentimentul lui era iraţional, dar îl roadea totuşi.

' Căpitanul vorbise despre ciumă, care mătură spre ei dinspre răsărit şi despre necesitatea de a menţine armata cu mult înainteâ^ei. Adjunctul aşteptase cât a putut. Bottle ştia toate astea. încă...

— Suntem morţi, ştii.

Se uită la Koryk, care stătea cu picioarele încrucişate în apropiere, un copil care dormea lângă el. „Dacă suntem morţi", ^a spus Bottle, „de ce ne simţim atât de îngrozitor?"

— In ceea ce-l priveşte pe Adjunct. Suntem morţi. Putem doar... să plecăm.

— Şi du-te unde, Koryk? Poliel urmăreşte şapte oraşe...

Nic'io ciumă nu ne va ucide. Nu acum.[1']

— Crezi că suntem nemuritori sau ceva? întrebă Bottle. A scuturat din cap. — Am supravieţuit asta, sigur, dar asta nu înseamnă un lucru al naibii.

Cu siguranţă, Hood nu înseamnă că următorul lucru care urmează nu ne va ucide corect şi repede. Poate că te simţi imun – la orice şi tot ce ne poate arunca lumea, acum. Dar,' crede-mă, nu suntem.

— Mai bine asta decât orice altceva, mormăi Koryk.

Bottle se gândi la cuvintele soldatului. — Crezi ca vreun
dumnezeu a decis să ne folosească? Ne-a scos afară dintr- un motiv?

— Ori asta, Bottle, ori şobolanul tău e un geniu.

— Şobolanul avea patru picioare şi un nas bun, Koryk. Sufletul ei era legat. De mine. Mă uitam prin ochii ei, simţind tot ce simţea ea...

— Si a visat când ai visat tu?

— £i bine, nu ştiu...

— Atunci a fugit?

‘Nu dar-[1]

— Aşa că a aşteptat. Ca să te trezeşti din nou. Deci ai putea să'-i închizi din nou sufletul.

Bottle nu a spus nimic.

— Orice zeu încearcă să mă folosească, spuse Koryk cu voce joasă, o să regrete.

„Cu toate acele fetişuri pe care le porţi", a remarcat Bottle, „aş fi crezut că ai'fi încântat de atenţie".

‘Greşeşti. Ceea ce port nu este pentru a căuta binecuvântări.

— Atunci ce sunt ei?

— Secţii.

■Toţi?[1]

Koryk dădu din cap. — Mă fac invizibil. Pentru zei, spirite, demoni...[1]

Bottle îl studie pe soldat prin întuneric. — Ei bine, poate că nu funcţionează.

— Depinde, răspunse el.

'Pe ce?[1]

— Indiferent dacă suntem morţi sau nu.

Zâmbete râdeau din apropiere. — Koryk şi-a pierdut minţile. Nicio surpriză, fiind atat de mic şi lucrurile atât de întunecate acolo...

— Nu ca fantomele şi toate astea, spuse Koryk pe un ton batjocoritor. — Gândeşti ca un copil de zece am, Smiles.

Sticla tresări.

Ceva s-a prăbuşit de pe o stâncă aproape de Koryk şi soldatul a început.

— Cum pe numele lui Hood?

— Asta a fost un cuţit, spuse Bottle, simţindu-l trecând pe lângă el. [1]

Uimitor, ea a păstrat una pentru tine.

— Mai mult de unul, spuse Smiles. — Şi Koryk, nu ţintesam la piciorul tău.

— Ţi-am spus că nu eşti imun, spuse Bottle.

— Nu contează.

încă sunt în viaţă, aveai să spui. Apoi, cu înţelepciune, a decis să nu o facă/

HdKHaK

Gesler se ghemui în faţa căpitanului. „Suntem o grămadă fără par", a spus el/ „dar, în rest, ne reparăm destul de bine. Căpitane, nu ştiu ce te-a făcut să crezi în Sinn, cât să fugi de armată, dar sunt al naibii de bucuros că ai făcut-o.

— Eraţi cu toţii sub comanda mea, spuse ea. — Atunci ai ajuns prea mult înaintea mea. Am făcut tot posibilul să te găsesc, dar fumul, flăcările – prea mult. Ea şi-a întors privirea. — Nu am vrut să las asta.

— Câţi a pierdut legiunea? întrebă Gesler. Ea a ridicat din umeri. — Poate două mii. Soldaţii încă mureau. Am fost prinşi, Pumnul Keneb şi Baralta şi vreo opt sute, pe partea greşită a breşei – până când Sinn a respins focul – nu mă întrebaţi cum. Ei spun că este un înalt Mag de vreun fel. Nu a fost nimic necăjit la ea în acea noapte, sergent, şi nu am crezut că a fost tulburată când a încercat să intre înapoi în oraş.

Dând din cap, Gesler tăcu o clipă, apoi se ridică. „Mi-aş dori să pot dormi... şi se pare că nu sunt singur în asta. Mă întreb ae ce este...

— Stelele, sergent, spuse Faradan Sort. — Strălucesc în
jos.

— Da, s-ar putea să fie asta şi nimic mai mult.

'Nimic mai mult? Aş crede că, mai mult decât suficient.

— Da. Se uită în jos la muşcătura mică de pe degetul arătător drept. [1]

Totul pentru un şobolan blestemat, de asemenea.

— Voi toţi, proştii, probabil sunteţi infectaţi cu ciumă, acum.

A început, apoi a zâmbit. — Lasă căţea să încerce.

Balm şi-a frecat ultimul noroi încrustat de pe fată, apoi se încrunta spre caporal. — Tu, Deadsmell, crezi că nu te- am auzit rugandu-te şi chimâind acolo jos? Nu m-ai păcălit despre nimic care să merite să fiu păcălit.

Bărbatul, rezemat de o stâncă, a ţinut ochii închişi şi a răspuns:

Sergent, continui să încerci, dar ştim. Toti stim.[1]

— Ştiţi cu toţii ce?

— De ce vorbeşti şi vorbeşti şi tot vorbeşti.

'Despre ce vorbeşti?'

— Eşti bucuros că trăieşti, sergent. Şi eşti bucuros că echipa tâ a reuşit într-o singură bucată, singura cu excepţia lui Fid şi poate a lui Hellian, din câte îmi dau seama. Am fost fermecaţi şi atât a fost tot. Al naibii de fermecat şi încă nu-ţi vine să crezi. Ei bine, nici noi nu putem, bine?

Balsam scuipat în praf. „Ascultă-te mieunând mereu. Tripă sentimentală, toate astea. Mă întreb cine m-a blestemat astfel încât să rămân încă blocat cu voi toţi. Lăutar, pot să înţeleg. El este un Arzător de Bridge. Şi zeii fug când văd un Bridgeburner. Dar tu, nu eşti nimeni şi asta nu înţeleg. De fapt, dacă am primit-o...

Urb. E la fel de rău ca preotul care a dispărut. Odinioară preot, cum se numea din nou? Cum arăta? Nimic ca Urb, asta e sigur. Dar la fel de trădător, trădător, la fel de putrezit şi ticălos ca oricare ar fi numele lui.

Nu mai este caporal meu, asta e sigur. Vreau să-l omor... Doamne, mă doare capul. Maxilarul meu... dinţii mei slăbiţi.

Căpitanul spune că are nevoie de mai mulţi sergenţi. Ei bine, ea îl poate avea, şi orice echipă cu care va ajunge are rugăciunile şi mila mea. Asta e sigur. S-a spus ca sunt păianjeni şi poate au existat şi poate că nu eram conştient, aşa ca nu puteam să înnebunesc, ceea ce poate aş fi făcut, dar asta nu schimbă niciun adevăr, şi asta e sigur că s-au târât mai departe, pe mine. Peste mine – înca mai simt unde mi-au înfipt picioarele ascuţite şi lipicioase în pielea mea. Peste tot. Pretutindeni. Şi i-a lăsat să facă asta.

Poate căpitanul are o sticlă de ceva. Poate dacă o sun şi vorbesc cu adevărat dulce, cu adevărat sănătos şi rezonabil, poate^ atunci m-ar dezlega. Nu o voi ucide pe Urb. Îţi promit. Il poţi avea, căpitane. Asta voi spune. Şi ea va ezita – aş face – dar apoi va da din cap – idiotul – şi va tăia frânghiile astea. Şi da-mi o sticlă şi o termin.

Termină şi toată lumea va spune, hei, e în regulă, atunci. A revenit la normal.

Şi atunci voi merge după gâtul lui. Cu dinţii mei – nu, sunt' slăbiţi, nu-i pot folosi pentru asta. Găseşte un cuţit, asta trebuie să fac.

Sau o sabie. Aş putea schimba sticla cu o sabie. Am făcut-o invers, nu-i aşa? Jumătate de sticlă. O să beau cealaltă jumătate. Jumătate de sticlă, jumătate de sabie. Un cuţit. O jumătate de sticlă pentru un cuţit. Pe care îl voi înfige în gât, apoi îl schimb mapoi pentru cealaltă jumătate de sticla – daca mă grăbesc, ar trecui să funcţioneze bine. Primesc cuţitul şi toată sticla.

Dar mai întâi, ar trebui să mă dezlege. E doar corect.

Sunt bine, după cum vede toată lumea. Paşnic, grijuliu. — Sergent?

— Ce este, Urb?

— Cred că încă vrei să mă omori.

'Ce te face să spui asta?[1]

— Cum mârâiţi şi scrâşniţi din dinţi, cred.

Nu eu, asta e 'sigur.

Oh, de aceea mă mai doare dinţii atât de mult. I-am făcut şi mai liberi cu toată acea scrâşnire. Doamne, obişnuiam să visez chestii de genul acesta, dinţii îmi slăbeau toţi. Nenorocitul m-a lovit cu pumnul. Nu este diferit de acel bărbat care a dispărut, cum se numea din nou?

HdKHaK

Flashwit şi-a pârghit volumul mai jos, în patul moale pe care greutatea ei îl impresionase în nisip. — îmi doresc, spuse ea.

Mayfly şi-a strâns buzele, apoi şi-a ajustat nasul pe care-l rupsese de mai multe ori decât putea să numere. Mişcându-l în jur, scotea sunete de clic pe care, dintr-un motiv oarecare, le-a găsit vag satisfăcătoare. — Ce vrei?

— Aş vrea să ştiu lucruri, cred.

'Ce lucruri?[1]

— Ei bine, ascultă Bottle acolo. Şi Gesler şi Deadsmell. Sunt deştepţi. Ei vorbesc despre lucruri şi toate celelalte chestii. Asta îmi doresc.

— Da, ei bine, totuşi toate creierele alea se irosesc, nu-i aşa?

'Ce vrei să spui?[1]

Mayfly pufni. — Tu şi cu mine, Flashwit, suntem infanterie grea, nu? Ne ' plantăm picioarele şi facem suportul, şi nu contează pentru ce este. Nici unul care să nu conteze.

„Dar sticla..."

— Risip, Flashwit. Sunt soldaţi, de dragul lui Treach. Soldaţi. Deci cine are nevoie de creier pentru a solda? Ei doar stau în calea soldaţilor şi nu sunt lucruri bune să stea în cale. Ei îşi dau seama lucrurilor şi asta le dă păreri şi apoi poate ca nu mai vor să se lupte atât de mult.

— De ce nu ar mai vrea sa se mai lupte din cauza „pinionilor"?

— E simplu, Flashwit. Aveţi încredere în mine. Dacă soldaţii s-ar gândi prea mult la ceea ce fac, nu s-ar mai lupta.'

— Deci, de ce sunt atât de obosit, oricum, doar că nu pot dormi?

— Şi asta e simplu.

'Este?'

„Da, şi nici nu sunt stele. Aşteptăm să răsară soarele. Cu toţii vrem să vedem acel soare, pentru că părea ca şi cum nu l-am mai vedea niciodată.

— Da. O lungă tăcere contemplativă, apoi: — îmi doresc.

— Acum ce vrei?

— Numai că am fost deştept ca tine, Mayfly. Eşti atât de deştept încât nu ai „pinion" şi asta e destul de inteligent şi ma face să mă întreb dacă nu vei pierde să fii greoi şi asta. Un soljer.'

— Nu sunt inteligent, Flashwit. Crede-mă pentru asta, şi ştii de unde ştiu?

— Nu, cum?

Pentru că... acolo jos... tu şi eu, şi Saltlick şi Shortnose
şi
Uru Hela şi Hanno, noi cei grei. Nu ne-am speriat, nici unul dintre noi, şi aşa ştiu.

„Nu a fost înfricoşător. Doar întuneric, şi părea că va continua pentru totdeauna si aşteaptă ca' Bottle să ne treacă, ei bine, uneori, asta a fost plictisitor, ştii.

— Da, şi focul te-a speriat?

— Ei bine, ars-o durut, nu-i aşa?

— Sigur că a făcut-o.

— Nu mi-a plăcut asta.

'Nici eu.'

— Deci, ce crezi că o să facem toţi acum?

'Al paisprezecelea? Nu ştiu, salvează lumea, poate.

— Da. Poate. Mi-ar placea asta.'

'Şi eu.'

— Hei, ăsta vine soarele?

— Ei bine, este în est, unde devine din ce în ce mai strălucitor, aşa că cred că da, trebuie să fie.

'Grozav. Aştept asta. Cred.'

Cuttle i-a găsit pe sergenţii Thom Tissy, Cord şi Gesler adunaţi lângă oaza pantei care duce la

drumul de vest. Se părea 'că nu erau prea interesaţi de răsăritul soarelui. — Arătaţi cu toţii serioşi, spuse săpătorul.

„Avem o plimbare în faţa noastră", a spus Gesler, „asta- i tot".

— Adjunctul nu a avut de ales, spuse Cuttle. „A fost o furtună de foc – nu ar fi putut să ştie că vor exista supravieţuitori – săpat sub ea tot aşa."

Gesler aruncă o privire către ceilalţi doi sergenţi, apoi dădu din cap. — E în regulă, Cuttle'. Noi stim. Nu ne gândim la crimă sau altceva.

Cuttle se întoarse spre tabără. — Unii dintre soldaţi se gândesc greşit la toate astea.

— Da, spuse Cord, dar o să le punem la punct înainte de a se termina ziua asta.

‘Bun. Lucrul este, ezită el, întorcându-se înapoi către sergenţi, m-am gândit la asta. Cine în numele lui Hood ne va crede? Mai degrabă am făcut propria noastră afacere cu Regina Viselor. La urma urmei, l-am luat pe unul dintre ofiţerii lui Leoman cu noi. Şi acum, cu căpitanul şi Sinn merg şi se scot în afara legii, ei bine, s-a putut vedea că suntem cu toţii trădători sau aşa ceva.

— Nu am'făcut nicio înţelegere cu Regina Viselor, spuse Cord.

‘Eşti sigur de asta?[1]

Toţi trei sergenţi se uitară la el atunci.

Cuttle a ridicat din umeri. — Sticla, e unul ciudat. Poate că a făcut o înţelegere, cu cineva. Poate regina viselor, poate un alt zeu.'

— Ne-ar fi spus, nu-i aşa? întrebă Gesler.

‘Greu de spus. E un nenorocit. Devin nervos pentru că blestemul ăla de şobolan ne muşcă pe fiecare dintre noi, de parcă ar fi ştiut ce face şi noi nu'.

— Doar un şobolan sălbatic, spuse Thom Tissy. „Nu este animalul de companie al nimănui, aşa că de ce nu ar muşca?"

Gesler spuse: „Ascultă, Cuttle, pare că doar găseşti lucruri noi pentru care să-ţi faci griji. Ce rost are să faci asta? Ceea ce avem în faţa noastră acum este o plimbare lungă, iar noi fără armură, fără arme şi practic fără îmbrăcăminte – soarele va coace oamenii crocante.

„Trebuie să găsim un sat", a spus Cord, „şi

sperăm că ciuma lui Hood nu-l va găsi mai întâi".

— Iată, Cuttle, spuse Gesler zâmbind. — Acum mai ai de ce să-ţi faci griji.

Paran începu să bănuiască că calul lui ştia ce urma: nările se fulgeră, zvârlindu-si capul în timp ce se scufunda şi pătanea, luptându-se cu frâiele pe tot drumul. Marea de apa dulce era agitată, valuri de noroi din golf se rostogoleau pentru a bate stânci de calcar albite de soare. Tufişuri moarte din deşert au scos membre ale scheletului din adâncurile noroioase şi insecte roiau peste tot.

— Aceasta nu este marea antică, spuse Ganath în timp ce se apropia de ţărm.

— Nu, recunoscu Paran. „în urmă cu jumătate de an, Raraku era un deşert şi fusese de mii de ani. Apoi, a avut loc un fel de... renaştere.

'Nu va dura. Nimic nu durează.[1]

Se uită o clipă la femeia Jaghut. Stătea cu privirea spre valurile ocru, nemişcată timp de o duzină de bătăi ale inimii, apoi coborî în adâncuri. Paran a descălecat şi a şochetat caii, evitându-se cu puţin timp o încercare de muşcătură de la caştrul pe care îl călărea. Şi-a despachetat trusa de tabără şi s-a apucat să construiască o vatra.

O mulţime de lemn de plutire, inclusiv copaci întregi smulşi din rădăcină, şi nu a trecut mult până când a aprins un foc de bucătărie.

Terminată de scăldat, Ganath i s-a alăturat şi a rămas în apropiere, cu apa curgând pe pielea ei netedă şi colorată ciudat. — Spiritele izvoarelor adânci s-au trezit/ spuse ea. „Se simte ca şi cum acest loc este din nou tânăr. Tânăr şi crud. Nu inteleg.'

Paran dădu din cap. — Tânăr, da. Şi vulnerabil.

'Da. De ce esti aici?'

— Ganath, ar putea fi mai sigur pentru tine dacă pleci.

— Când începi ritualul?

— A început deja.

Ea şi-a mdepartat privirea. — Eşti un zeu ciudat. Călărind o creatură mizerabilă care visează să te omoare. Construirea unui foc cu care să gătească mâncarea.

Spune-mi, în această lume nouă, toţi zeii sunt ca tine?

— Nu sunt un zeu, spuse Paran. „În locul anticelor Tile ale Holdurilor – şi vă spun că nu sunt sigur că aşa se numeau –, în orice caz, există acum Deck of Dragons, un fatid care conţine Casele înalte. Eu sunt stăpânul acelei punţi...

— Un Maestru, la fel ca Errantul?

'OMS?[1]

— Stăpânul Holdurilor pe vremea mea, răspunse ea.

— Presupun că da, atunci.

— Era un ascendent, Ganoes Paran. închinat ca un zeu de către enclavele lui Imass, Barghast şi Trell. I-au ţinut gura plină de sânge. Nu a cunoscut niciodată sete. 'Nici pacea. Mă întreb cum a căzut.

— Cred că mi-ar plăcea să ştiu eu însumi acest detaliu, spuse Paran, zguduit de cuvintele Jaghut. — Nimeni nu mă venerează, Ganath.

'Ei vor. Eşti proaspăt urcat. Chiar şi în această lume a voastră, sunt sigur ca nu lipsesc adepţii, cei care sunt disperaţi să creadă. Şi îi vor vâna pe alţii şi îi vor face victime.' Ei îi vor tăia' şi vor umple bolur'i cu sângele lor nevinovat, în numele tău, Ganoes Paran, şi astfel te vor implora mijlocirea, aderarea ta la orice cauză pe care o modelează cu dreptate. Errantul s-a gândit să-i învingă, aşa cum aţi putea căuta să faceţi, şi aşa a devenit zeul schimbării. A mers pe calea neutralităţii' dar a aromat-o cu o plăcere luată în impermanenţă. Duşmanul Errantului era oboseala, stagnarea. Acesta este motivul pentru care Forkrul Assail a căutat să-l anihileze.

Şi toţi urmaşii lui muritori. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Poate că au reuşit. Assaili nu au fost niciodată abătuţi cu uşurinţă de la cursul ales.

Paran nu spuse nimic. Existau adevăruri în cuvintele ei pe care până şi el le-a recunoscut şi ele acum cântăreau asupra lui, aşezându-se grele şi imponderabile asupra spiritului său. Poverile s-au ' născut din pierderea nevinovăţiei. Naivitate. în timp

ce cei nevinovaţi tanjeau să- şi piardă nevinovăţia, cei care făcuseră deja acest lucru, la rândul lor, îi invidi'au^pe nevinovaţi şi cunoşteau durerea în ceea ce pierduseră. Intre cei doi'nu a fost posibil nici un schimb de adevăruri. A simţit finalizarea unei călătorii interne şi Paran a constatat că nu aprecia recunoaşterea acestui fapt şi nici locul în care se găsea acum.' Nu-i convine că ignoranţa rămâne indisolubil legată de inocenţă, iar pierderea uneia'însemna pierderea celeilalte.

— Ţi-am tulburat mintea, Ganoes Paran.

A ridicat privirea, apoi a ridicat din umeri. — Ai fost... în timp util. Spre regretul meu, totuşi, ridică din nou din umeri, poate ca totul este bine.

Ea se îndreptă din nou spre mare, iar el îi urmă privirea. O linişte bruscă în golful modest din faţa lor, în timp ce calotele albe continuau să taie apele dincolo. 'Ce se întâmplă?' ea a intrebat.

'Ei vin.'

Câteva zgomoteîndepărtate, acum, ridicându-se ca
dintr-o cavernă adâncă, iar apusul părea să fi crescut bolnăvicios, însăşi focurile sale sclave unui tumult haotic, de parcă umbrele a o sută cLe mii de apusuri şi răsărituri duc acum război celest. In timp ceorizonturile se
închideau, pâlpâind de întuneric, fum şi furtuni de nisip şi praf.

O mişcare pe apele pelucide ale golfului, nori de nămol se ridicau de dedesubt şi liniştea se răspândea acum spre exterior, spre sud, potolind sălbăticia mării.

Ganath se dădu înapoi. 'Ce ai făcut?'

încete, dar în creştere,zbuciumul şi zgomotul, zgomotul şi gâtul, zgomotularmatelor în ' marş, ecoul
scuturilor încuiate, bataia timpană a armelor de fier şi bronz pe jante zdrobite, a căruţelor care scârţâie şi zvârnâie drumuri zbuciumate şi acum susurarea , ciocniri zgomotătoare, pereţi de carne 'de cal ciocănind în şiruri de ştiuci înălţate, animalul ţipă umplând aerul, apoi dispărând, doar pentru ca ciocnirea să se repete, de data asta mai tare, mai aproape, şi s-a auzit un zgomot violent tăind o fâşie peste golf; lăsând în urma lui un drum roşu palid,

noroi, care sângera în exterior, cu marginile sfâşietoare, chiar dacă se scufunda în adâncuri. Voci, acum, strigând, urlând, jalnice şi furioase, o cacofonie de vieţi împletite, fiecare căutând' să se despartă, căutând să-ş'i revendice propria existenţă, unică, un lucru cu ochi şi voce. Minţi încordate strân'gându-se de amintiri care s'-au smuls ca nişte bannere marunţite, cu fiecare ţâşpă de sânge pierdut, cu fiecare eşec zdrobitor – soldaţi, murind, mereu murind. Paran şi Ganath au privit, cum standardele incolore şi ude străpungeau suprafaţa apei, suliţele ridicându-se în aerul, noroiul curgând – standarde, bannere, ştiuci purtând trofee înspăimântătoare şi putrezite, care se ridică acum de-a lungul întregului ţărm.

Marea Raraku îşi renunţase morţii.

Ca răspuns la chemarea unui singur om.

Albe, ca nişte bucăţi de absenţă, mâinile osoase strângând arborele de lemn negru, antebraţele sub piele zdrenţuită şi braţele corodate, apoi, ridicându-se limpede de apă, cârmele putrezite şi feţele dezbrăcate de carne. Uman, Trell, Barghast, Iniass, 'Jaghut. Rasele şi toate războaiele lor rasiale. Oh, aş putea să-i trag pe' fiecare istoric muritor aici jos, pe acest ţărm, astfel încât să poată privi adevărata noastră rolă, progresul nostru de ură şi anihilare.

Câţi ar căuta, disperaţi în orice zel i-a cuprins, să vâneze motive şi justificări? Cauze, crime şi justiţie – Gândurile lui Paran s-au oprit, în timp ce şi-a dat seama că, la fel ca Ganath, a dat înapoi, pas cu pas,' împins înapoi, în faţa revelaţiei.

O, aceşti mesageri ar câştiga atât de mult... neplăcere. Şi denigrare. Şi aceşti morţi,' ce ar râde, înţelegând atât de bine tactica ' defensivă a atacului total. Morţii ne batjocoresc, ne batjocoresc pe toţi şi nu trebuie să'spună nimic...

Toţi acei duşmani ai raţiunii – dar nu raţiunea ca forţă, sau un zeu, nu raţiunea în sensul rece, critic. Raţiunea numai în armura să cea mai pură, când păşeşte înainte în mijlocul acelor urători ai toleranţei, o, zeilor' de jos, sunt pierdut, pierdut în toate acestea. Nu poti lupta cu neraţiunea şi, aşa cum îţi vor spune aceste mulţimi morţi – vă spun chiar şi acum – certitudinea este inamicul.

— Aceştia,' şopti Ganath, aceşti morţi nu au

sânge să-ţi dea, Ganoes Paran. Ei nu se vor închina. Ei nu vor urma. Nu vor visa la slavă în ochii tăi. Au terminat cu asta, cu toate astea. Ce vezi, Ganoes Paran, în aceste găuri care odată erau ochi? Ce vezi?[1]

„Răspunsuri", a răspuns el.

— Răspunsuri? Vocea ei era aspră de furie. — La ce?

Nerăspunzând, Paran se forţă să înainteze, cu un pas,
apoi altul.

Primele rânduri stăteau pe marginea ţărmului, spumă învârtindu-se în jurul picioarelor lor scheletice, în spatele lor mii şi mii de rude.

Strângerea armelor din lemn, os, corn, silex, cupru, bronz şi fier.

Aranjate în fragmente de armură, blană, piele. Tăcut, acum, nemişcat.

Cerul de deasupra capului era întunecat, coborât şi totuşi nemişcat, de parcă o furtună şi-ar fi tras prima suflare... doar pentru a o ţine.

Paran se uită la acel rang îngrozitor cu faţa lui. Nu era sigur cum să facă asta – nici măcar nu ştia dacă chemarea lui va reuşi. Şi acum... sunt atât de multe. Şi-a dres glasul, apoi a început să strige nume.

'Coadă! Fără rost! Runter! Detoran! Bucklund, Hedge, Mulch, Toes, Trotts! Şi încă mai multe nume, în timp ce-şi cerceta memoria, amintirile, pentru fiecare Bridgeburner despre care ştia că murise. La Coral, sub Pale, în Pădurea Câinelui Negru si Pădurea Mott, la nord de Genabaris şi la nord-est de Nathilog – nume pe care le fixase cândva în minte în timp ce cerceta – pentru Adjunct Lorn – istoria turgidă şi sumbră a Arzătoarelor de Bridge. A tras numele dezertorilor, deşi nu ştia dacă trăiau încă sau, dacă într- adevăr morţi, dacă s-âu întors sau nu la stână. Cele care dispăruseră' în marile mlaştini ale lui Blackdog, care dispăruseră după cucerirea oraşului Mott.

Iar când termină, când nu-şi mai amintea niciun nume, şi-a început din nou lista.

Apoi am văzut o siluetă din primul rând dizolvându-se, topindu-se în nămol care s-a acumulat în apa de mică adâncime, curgându-se încet. Iar în

locul lui s-a ridicat un bărbat pe care l-a recunoscut, chipul ars de foc şi zdrobit zâmbind – Paran şi-a dat seama cu întârziere că zâmbetul brutal nu avea riicio distracţie, ci doar amintirea unei grimasi de moarte. Asta şi daunele groaznice lăsate în urmă de o armă.

— Runter, şopti Paran. „Coral negru-"

— Căpitane, interzise săpătorul mort, ce cauţi aici?

Mi-aş dori ca oamenii sa nu mă mai întrebe asta. 'Am
nevoie de ajutorul vostru.'

Mai mulţi Bridgeburneri se formau în primele rânduri. Detoran. Sergent Bucklund. Hedge, care a păşit acum de pe malul apei. 'Căpitan. Mereu m-am întrebat de ce eşti atât de greu de ucis. Acum stiu.'

'Tu faci?'

— Da, eşti sortit să ne bântuieşti! Hah! Hah hah!' În spatele lui, ceilalţi au început să râdă.

Sute de mii de fantome, toate alăturate în râs, era un sunet pe care Ganoes Paran nu şi-a dorit niciodată, niciodată să-l mai audă. Din fericire, a fost de scurtă durată, de parcă dintr-o dată armata morţilor a uitat motivul amuzamentului lor.

— Acum, spuse în cele din urmă Hedge, după cum vezi, suntem ocupaţi. Hah!

Paran întinse o mână. — Nu, te rog, nu începe din nou, Hedge.

'Tipic. Oamenii trebuie să fie morţi pentru a dezvolta un adevărat simţ al umorului.

Ştii, căpitane, din partea asta lumea pare mult mai amuzantă.

Amuzant într-un mod stupid, fără rost, îţi voi acorda...

— Ajunge, Hedge. Crezi că nu simt disperarea aici?

Aveţi cu toţii probleme – şi mai rău, aveţi nevoie de noi.
Cei vii/ adică,' şi asta e partea pe care nu vrei să o recunoşti...

— Am recunoscut că este suficient de clar, spuse Hedge. — La Fid.

'Lăutar?'

— Da. Nu e prea departe de aici, ştii. Cu al Paisprezecelea.

— E cu al Paisprezecelea? Ce, şi-a pierdut minţile?

Hedge zâmbi. — Al naibii de aproape, dar, datorită mie,
e în regulă. Pentru acum.

Nu este prima dată când ne plimbăm printre cei vii, căpitane. Doamne mai jos, ar n trebuit să ne vedeţi răsucindu-i părul lui Korbolo – el şi blestemaţii lui de ucigaşi de câini – a fost o noapte, lasă-mă să vă spun...

— Nu, nu te deranja. Am nevoie de ajutorul vostru.'

— Bine, fii aşa. Cu ce?'

Paran ezită. Trebuia să ajungă în acest punct, dar acum că sosise, acesta era dintr-o dată ultimul loc în care dorea să fie. „Tu, aici", a^spus el, „în Raraku – marea asta, e o poartă blestemată. Între lumea de coşmar din care eşti şi a mea. Am nevoie de tine, Hedge, să invoci... ceva. Din partea cealaltă.

Masa de fantome se dădu înapoi, mişcarea smulgând o tragere de aer spre mare.

Magul Bridgeburner mort Shank a întrebat: „La cine te- ai gândit, căpitane, şi ce vrei să facă?"

Paran aruncă o privire înapoi peste umăr către Ganath, apoi înapoi. '

Ceva a scăpat, Shank. Aici, în şapte oraşe. Trebuie vânat. Distrus.' El a ezitat. „Nu ştiu, poate că există entităţi care ar putea face acest lucru, dar nu am timp să le cauţi. Vedeţi, acest... lucru... se hrăneşte cu sânge şi cu cât se hrăneşte mai mult sânge, cu atât/devine mai puternic. Cea mai gravă greşeală a Primului împărat^ a încercat să-şi creeze propria Versiune a unui Zeu Bătrân – ştii, nu-i aşa? Despre ce – despre cine – vorbesc. Ştii... e acolo, liber, dezlănţuit şi vânătoare...

— 'Oh, a vânat în regulă, spuse Hedge. „L-au eliberat, sub un geas, apoi i-au dat propriul lor sânge – sângele a şase înalţi magi, preoţi şi preotese ale celor fără nume – proştii s-au sacrificat.

'De ce? De ce să-l eliberezi pe Dejim Nebrahl? Ce geas au pus pe el?

— Doar o altă cale. Poate că va duce acolo unde au vrut ei, poate nu, dar Dejim Nebrahl este acum eliberat de geamul său. Şi acum doar... vânează.

Shank întrebă, pe un ton plin de suspiciune: — Deci, căpitane, pe cine vrei? Să dai jos blestemata?

„M-am putut gândi doar la o singură... entitate. Aceeaşi entitate care a făcut-o prima dată. Shank, vreau să-l găseşti pe Deragoth.

Capitolul nouă

Dacă tunetul ar putea fi prins, prins în piatră şi toată concatenarea lui violentă furată din timp şi zeci de' mii de ani ar fi eliberate pentru a roade şi zgâria acest chip zguduit, la fel şi această primă mărturie şi-ar dezvălui semnificaţia teribilă. Aşa erau gândurile mele' atunci şi aşa sunt acum, deşi au trecut decenii în interval, când am privit ultima oară acea ruină tragică, atât de înverşunata era pretenţia ei străveche de măreţie.

Oraşul pierdut al Prinţului Path'Apur I'farah din Bakun, 987-1032 Somnul lui Burh Spălase cea mai mare parte din sângele uscat şi apoi urmărise, pe măsură ce trecea timpul, vânătăile se estompează. Loviturile în cap erau, desigur, mai problematice şi, prin urmare, fusese febră, iar cu febră în mmte demonii erau legiuni, luptele nesfârşite şi nu mai existase odihnă atunci. Doar căldura războiului cu şinele, dar, în cele din urmă, trecuse şi asta şi, cu puţin înainte de amiază, în a doua zi, a privit ochii deschizându-se.

Neînţelegerea ar n trebuit să dispară rapid, dar nu a făcut-o şi asta, a decis Taralack Veed, a fost aşa cum se aşteptase. A turnat nişte ceai de plante în timp ce Icarium se ridică încet. — Poftim, prietene. Ai plecat de la mine de mult timp.

Jhag întinse mâna spre ceaşca de tablă, bău adânc, apoi o întinse pentru mai mult.

— Da, sete, spuse haiducul Grai, umplând din nou paharul. 'Nesurprinzător. Pierderi de sânge. Febră.'

'Am luptat?

— Da. Un atac brusc, inexplicabil. D'ivers. Calul meu a fost ucis şi am fost aruncat. Când m-am trezit, era clar că ne-ai alungat atacatorul, dar o lovitură în cap te-a târât în inconştienţă. Făcu o pauză, apoi adăugă: — Am fost norocoşi, prietene.

'Lupta. Da, îmi amintesc atât de multe. Privirea

neomenească a lui Icarium a căutat în ochii lui Taralack Veed, cercetător, întrebător.

Graiul oftă. „Acest lucru s-a întâmplat adesea în ultimul timp. Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa, Icarium?

— Eu – nu sunt sigur. Un prieten' un amic, un tovaras...[1]

'Da. De mulţi ani acum. însoţitorul tău. Taralack Veed,
cândva din Tribul Grai, dar acum a jurat pentru o cauză mult mai înaltă.

'Si asta e?'

— Să merg lângă tine, Icarium.

Jhag se uită în jos la ceaşca din mâinile lui. — De mulţi ani, zici, şopti el. — O cauză mai înaltă... pe care nu o înţeleg. Simt nimic. Nici unul. Sunt pierdut... El ridică privirea. — Sunt pierdut, repetă el. — Nu ştiu nimic despre o cauză mai înalta, care să te facă să-ţi abandonezi oamenii. Să merg lângă mine, Taralack Veed. De ce?'

Grai a scuipat pe palme, le-a frecat, apoi şi-a alunecat părul pe spate. „Eşti cel mai mare războinic' pe care l-a văzut vreodată lumea asta. Dar blestemat. Să fii, după cum spui, pierdut pentru totdeauna. Şi de aceea trebuie să ai un tovaraş, care să-ţi amintească marea sarcină care te aşteaptă.

— Şi ce sarcină este aceasta?

Taralack Veed trandafir. — Vei sti când va veni momentul. Această sarcină îţi va fi clarificată, atât de clară şi atât de perfectă, încât vei şti că ai fost făcut – încă de la început – să dai un răspuns.

Aş putea fi mai de ajutor, Icarium.

Privirea lui Jhag a cercetat mica lor tabără. — Ah, văd că mi-ai recuperat arcul şi sabia.

'Eu am. Eşti suficient de reparat pentru a călători?

'Da asa cred. Deşi... foame.

„Am afumat carne în pachet. Chiar iepurele pe care l-ai ucis acum trei zile. Putem mânca în timp ce mergem.

Icarium se ridică în picioare. 'Da. Simt o oarecare urgenţă. De parcă, de parcă aş fi căutat ceva. I-a zâmbit Graiului. „Poate propriul meu trecut..."

„Când vei descoperi ceea ce cauţi, prietene,

toate cunoştinţele despre trecutul tău se vor întoarce la tine. Deci este profeţit.

'Ah. Atunci,' prietene Veed, avem o direcţie în minte?

Taralack şi-a adunat echipamentul. — La nord şi la vest. Căutăm coasta sălbatică, vizavi de insula Sepik.

— Îţi aminteşti de ce?

— Instinct, ai spus. Un sentiment că eşti... obligat. Ai încredere în acele instincte, Icarium, aşa ciim ai făcut-o în trecut. Ei ne vor ghida prin, indiferent cine sau ce ne stă în cale.[1]

— De ce ar trebui cineva să ne stea în cale? Jhag şi-a legat sabia, apoi a luat ceaşca şi a doborât ultimul ceai' de plante.

— Ai duşmani, Icarium. Chiar şi acum suntem vânaţi şi de aceea nu'mai putem amâna aici.'

Adunându-şi arcul, apoi apropiindu-se pentru a-i înmâna lui Grai ceaşca goală ele tablă, Icarium făcu o pauză, apoi spuse: — Ai stat de pază peste mine, Taralack Veed. Simt... Simt că nu merit o asemenea loialitate.

— Nu este o povară mare, Icarium. Adevărat, mi-e dor de soţia mea, de copiii mei. Tribul meu. Dar nu poate fi nicio abate re de la această responsabilitate. Fac ce trebuie. Eşti ales de toţi zeii, Icarium, pentru a elibera lumea de un mare rău şi ştiii în inimă mea că nu vei da greş.

Războinicul Jhag oftă. — Aş vrea sa-ţi împărtăşesc încrederea în abilităţile mele, Taralack Veed. '

„E'napatha N'aphr – îţi trezeşte acest nume amintirile?"

încruntat, Icarium clătină din cap.

— Un oraş al răului, explică Taralack. „Acum patru mii de ani – cu unul ca mine stând lângă tine – ţi-ai scos înfricoşătoarea sabie şi te-ai îndreptat spre porţile ei cu zăbrele. Cinci zile, Icarium. Cinci zile. De asta ţi a trebuit să măceleşti tiranul şi fiecare soldat din acel oraş.

O expresie de groază pe chipul lui Jhag. — Ëu... ce am făcut?

— Ai înţeles necesitatea, Icarium, aşa cum o faci întotdeauna când te confrunţi cu un asemenea rău. Ai înţeles şi tu că nimănui nu i se permite să

poarte cu ei amintirea acelui oraş. Şi de ce a fost necesar să se omoare apoi fiecare bărbat, ' femeie şi copil din E'napatha N'apur. Sa nu lase pe nimeni să respire.

'Nu. N-aş avea, Taralack, nu, te rog – nu există nicio necesitate atât de groaznică care să mă oblige să comit un asemenea măcel...

— Ah, dragă tovarăşă, spuse Taralack Veed, cu mare mâhnire. — Aceasta este bătalia pe care trebuie să o duci mereu si de aceea unul ca mine trebuie să fie alături de tine. Sa te tină de adevărul lumii, de adevărul propriului tău suflet. Tu eşti Ucigaşul, Icarium. Mergi pe Drumul Sângelui, dar este un drum drept şi adevărat. Cea mai rece Justiţie, totuşi una pură. Atât ele pur până şi tu te retragi, îşi piise o mână pe umărul lui Jhag. — Hai, putem vorbi mai mult despre asta în timp ce călătorim. Am rostit aceste cuvinte de multe, de multe ori, prietene, şi de fiecare dată eşti la fel, dorindu-ţi din toată inima să poţi fugi de tine, de cine şi ce eşti. Din păcate, nu poţi, şi aşadar trebuie, încă o dată, să înveţi să te întăreşti.

— Inamicul este rău, Icarium. Faţa lumii este rea. Şi aşa, prietene, duşmanul tău este...

Războinicul îşi întoarse privirea, iar Taralack Veed abia a auzit răspunsullui şoptit: „Lumea".

'Da. Aş putea să-ţi ascund un asemenea adevăr, dar nu aş putea pretinde ca sunt prietenul tău dacă aş face aşa ceva.

— Nu, este adevărat. Foarte bine, Taralack Veed, lasă- ne, aşa cum spui tu, să vorbim mai multe despre asta în timp ce călătorim spre nord şi vest. Spre coasta vizavi de insula Sepik. Da, simt... e ceva acolo. Ne aşteaptă.

— Trebuie să fii pregătit pentru asta, spuse Grai.

Icarium dădu din cap. — Şi aşa voi face, prietene.

HdKHaK

De fiecare dată, călătoria de întoarcere a fost mai grea, mai grea şi mult, mult mai puţin sigură.

Au fost lucruri care ar fi rost mai uşor.

Ştiind unde fuseşe, pentru unul, şi ştiind unde trebuie să se întoarcă, pentru altul. Să te întorci la... minte? Poate. Dar Heboric Ghost Hands nu avea o înţelegere fermă a ceea ce este sănătatea mintală, cum arăţa, simţea, mirosea. S-ar putea să nu fi ştiut niciodată.

Stânca era os. Praful era carne. Apa era sânge. Reziduurile s-au aşezat în mulţimi, devenind straturi, şi pe acele straturi încă 'şi mai multe' şi mai departe până când s- a făcut o lume, până când toată' acea moarte a putut să-şi susţină picioarele acolo unde stătea cineva şi sa se ridice pentru a întâmpina fiecare pas pe care îl făcea. Un pat solid pe care să te întinzi. Atât pentru lume. Moartea ne ţine sus. Şi apoi au fost respiraţiile care umpleau, care făceau aerul, afirmaţiile zguduitoare care măsoară trecerea timpului, ca nişte crestături care marchează arcul unei vieţi, al fiecărei vieţi. Câte dintre acele respiraţii au fost ultimele?

Expulzarea finală a unei bare, a unei insecte, a unei plante, a unui om cu peliculă care îi acoperă ochii decoloraţi? Şi cum, cum ar putea cineva să atragă un asemenea aer în plămâni? Ştimd cât de plin de moarte a fost, cât de saturat a fost de eşec şi predare?

Un asemenea aer îl sufoca, îi ardea gâtul, gustând cel mai amar acid. Se dizolvă şi devorează, până când nu a rămas decât... reziduu.

Erau atât de tineri, tovarăşii lui. Nu aveau cum să înţeleagă mizeria pe care au păşit, au intrat, au trecut. Şi au luat în sine, doar pentru a arunca din nou o parte din ea, acum aromată de propriile lor adăugiri sordide. Şi când dormeau, în fiecare noapte, erau ca nişte lucruri goale. în timp ce Heboric a luptat împotriva ştiinţei că lumea nu mai respira, nu mai. Nu, acum, lumea s-a înecat.

Şi mă înec cu ea. Aici, în acest pustiu blestemat. în nisip şi căldură şi praf. mă înec. În fiecare noapte. înec.

Ce i-ar putea oferi Treach? Acest zeu sălbatic cu foamea, dorinţele, nevoile sale copleşitoare. Ferocitatea ei fără minte, de parcă ar putea sa se retragă şi să-şi recupereze fiecare suflare pe care a tras-o în plămânii săi bestiali, şi astfel să sfideze

lumea, lumea îmbătrânită şi potopul ei de moarte. A fost ales greşit, aşa că fiecare fantomă i-a spus, poate nu în cuvinte, ci în în'ghesuirea lor constantă, riaicânau-se, copleşindu-l cu privirea lor tăcută, acuzatoare.

Şi mai erau. Şoaptele din visele lui, vocile care ieşeau dintr-o mare de jad, implorând. El era străinul care venise printre ei; făcuse ceea ce nimeni altul nu făcuse: ajunsese prin închisoarea verde. Şi s-au rugat lui, cerşind să se întoarcă. De ce?

Ce au vrut?

Nu, nu dorea răspunsuri la astfel de întrebări. El va re turna acest dar blestemat de jad, această putere extraterestră. L-ar arunca înapoi în gol şi ar fi terminat cu ea.

A te ţine de asta, a te agăţa de asta, îl menţinea sănătos. Dacă acest chin al trăirii s-ar putea numi sănătos la minte. Mă înec, mă înec, si totuşi... aceste daruri ale naibii de feline, acest zgomot de simţuri, atât de dfilci, atât de bogate, că le simt, căutând să 'mă seducă. înapoi în această lume de moment.

în est, soarele îşi croia drumul înapoi spre cer, marginea unei lame uriaşe de fier, tocmai scoase din forjă. A privit strălucirea roşie care tăia întunericul şi s-a mirat de acest sentiment ciudat de iminenţă care a liniştit atât de mult aerul zorilor.

Un geamăt din mănunchiul de j>ături unde dormea Scillara, apoi: — Atât de binecuvântata otravă.

Heboric tresări, apoi trase adânc aer în piept, scoase un oftat lent.[1]

Ce otravă fericită ar fi aceea, Scillara?

Un alt geamăt, în timp ce se îndrepta într-o poziţie aşezată. — Mă doare, bătrâne. Spatele, şoldurile, peste tot. Sî nu dorm – nicio poziţie nu este confortabilă şi trebuie să fac pipi tot timpul. Asta] asta este îngrozitor. Doamne, de ce o fac femeile? Din nou şi din nou şi din nou – sunt toţi nebuni?

— Ai şti mai bine decât mine, spuse Heboric.^ — Dar vă spun că bărbaţii nu sunt mai puţin inexplicabili. în ceea ce gândesc ei. în ceea ce fac.

— Cu cât scot această fiară mai devreme, cu atât mai bine, spuse ea, cu mâinile pe burta ei

umflată. — Uită-te la mine, mă las. Pretutindeni. Slăbire.

Ceilalţi se treziseră, Felisin uitându-se cu ochii mari la Scillara – odată cu descoperirea că femeia mai în vârstă era însărcinată, a existat un timp de închinare pentru tânărul Felisin. Părea că deziluzia începuse. Cutter îşi aruncase

gâturile înapoi şi învia deja focul de aseară'. Demonul, .reyfrog, nu a' fost văzut nicăieri. De la vânătoare, presupunea Heboric.

— Mâinile tale, remarcă Scillara, par deosebit de verzi în această dimineaţă, bătrâne.

Nu s-a obosit'să confirme această observaţie. Putea simţi suficient de bine acea presiune extraterestră. — Numai fantome, spuse el, cele de dincolo de văl, din adâncurile Abisului. Oh, ce strigă. Odată am fost orb. Aş fi fost acum surd.

Se uitau la el ciudat, aşa cum o făceau adesea după ce vorbise.

Adevăruri. Adevărurile lui, cele pe care nu le-au putut vedea şi nici nu le înţelege. Nu conta. El ştia ce ştia. „Ne aşteaptă în această zi un vast oraş mort", a spus el. „Locuitorii săi au fost ucişi. Toţi. De Icarium, cu mult timp în urmă. Era un oraş soră la nord – când au auzit ce s-a întâmplat, au călătorit aici să vadă singuri. Şi atunci, tinerii mei însoţitori, au ales să-l îngroape pe E[1] napatha N'apur. întregul oraş. L-au îngropat intact. Au trecut mii de ani, iar acum vânturile şi ploue au putrezit acea faţă solidă. Acum, vechile adevăruri sunt dezvăluite încă o data.

Cutter a turnat apă într-o oală de tablă şi a pus-o pe cârligul atârnat sub un trepied de fier. — Icarium, spuse el. „Am călătorit cu el o vreme. Cu Mappo si Fiddler. Apoi a făcut o faţă. — Şi Iskaral Pust, omuleţul ăla nebun. A spus că este un Mare Preot al Umbrei. Un Mare Preot! Ei bine, dacă asta e cel mai bun Shadowthrone pe care îl poate face... El clătină din cap. — Icarium... a fost un... ei bine, a fost tragic, cred. Totuşi, cred că nu ar fi atacat acel oraş fără un motiv.

Heboric lătră în râs. — Da, nu lipsesc motivele pe lumea asta.

Regele a blocat porţile, nu i-a permis să intre. Prea multe poveşti negre în jurul numelui de Icarium. Un soldat de pe creneluri a tras o săgeată

de avertizare. A ricoşat de pe o stâncă şi a zdrobit piciorul stâng al lui Icarium, apoi s- a scufundat adânc în gâtul tovarăşului său – bietul ticălos s- a înecat în propriul sânge – şi astfel furia lui Icarium a fost dezlănţuită.

— Dacă nu au existat supravieţuitori, a spus Scillara, de unde ştii toate astea?

— Fantomele rătăcesc prin regiune, răspunse Heboric. Făcu un gest. — Fermele stăteau cândva aici, înainte să sosească deşertul. Le-a zâmbit celorlalţi.

„Într-adevăr, astăzi este zi de piaţă, iar drumurile – pe care nimeni în afară de mine le pot vedea – sunt aglomerate de cărucioare, boi, bărbaţi şi femei. Şi copii şi câini. Pe ambele părţi, şoferii fluieră şi îşi bat doagele pentru a menţine oile şi caprele în mişcare. Din fermele sărace atât de aproape de oraş, bătrâne ies cu coşuri pentru a strânge bălegarul pentru câmpurile lor[1].

Felisin şopti: — Vezi toate astea?

— Da.

'Chiar acum?'

„Numai proştii cred că trecutul este invizibil".

— Acele fantome, întrebă Felisin, te văd?

'Poate. Cei care o fac, ei bine, ei ştiu că sunt morţi. Ceilalţi nu ştiu şi nu mă văd. Realizarea propriei morţi este un lucru terifiant; ei fug de ea, revenind la iluzia lor – şi aşa apat apoi dispar şi nu sunt decât un miraj. El a crescut. '

În curând, ne vom apropia de oraş însuşi şi vor fi soldaţi, iar aceste fantome mă văd, oh, da, şi ma strigă. Dar cum să răspund, când nu înţeleg ce vor ei de la mine? Ei strigă, ca în semn de recunoaştere...

— Tu eşti Destriantul Treâch, Tigrul Verii, spuse Cutter.

— Treâch a fost primul erou, răspunse Heboric. — Un Soletaken care a scăpat de Slaughter. Ca Ryllandaras şi Rikkter, Tholen şi Denesmet, nu vezi? Aceşti soldaţi- fantomă – nu s-âu închinat lui Treâch! Nu, zeul lor âl războiului aparţinea celor Şapte, care aveau să devină într- o zi Sfinţii. O singură faţă a lui Dessimbelackis – asta şi nimic mai mult. Nu sunt nimic pentru ei, Cutter, dar nu mă vor lăsa în pace!

Atât Cutter, cât şi Felisin se retrăseseră la

izbucnirea lui, dar Scillara zâmbea.

— Ţi se par amuzante toate astea? întrebă el, uitându- se la ea.

'Fac. Uită-te la tine. Ai fost preot de Fener, iar acum eşti preot de Treach. Ambii zei ai războiului. Heboric, câte feţe crezi că are zeul războiului? Mii. Şi în vremuri demult trecute? Zeci de mii? Fiecare trib blestemat, bătrâne. Toate diferite, dar toate la fel. Şi-a aprins pipa, fumul i-a înconjurat faţa, apoi a spus: ,'Nu m-ar surprinde dacă toţi zeii sunt doar aspecte ale unui singur zeu, iar toată aceasta luptă este doar clovada că acel zeu este nebun".

'Nebun?' Heboric tremura. îşi simţea inima ciocănindu- şi ca un demon îngrozitor la uşa sufletului său.

— Sau poate doar confuz. Toţi acei adoratori care se ceartă, fiecare s-a convins că Versiunea lor este cea potrivită. Imaginaţi-vă că primiţi rugăciuni de la zece milioane de credincioşi, nciunul dintre ei nu crezând acelaşi lucru ca cel care îngenunchează lângă el sau ea. Imaginaţi-vă că toate acele Cărţi Sfinte, nici una dintre ele nu este de acord cu nimic, totuşi toate pretinzând a fi cuvântul acelui zeu unic. Imaginează-ţi două armate anihilându-se reciproc, ambele în numele acelui zeu. Cine nu ar fi înnebunit de toate astea?

— Ei bine, spuse Cutter în tăcerea care, după diatriba Scillarei, ceaiul este gata.

HdKHaK

Greyfrog stătea ghemuit pe o stâncă plată, privind de sus la grupul nefericit.

Pântecele demonului era plină, deşi capra sălbatică încă mai bătea cu piciorul din cand în când. Ursuz. Ei nu se înţeleg. Lista tragică, repetată cu abur. Frumuseţea umflată de copil este mizerabilă cu dureri şi disconfort. Frumuseţea mai tânără se simte şocată, sj>eriată şi singură. Cu toate acestea, probabil să 'respingă confortul moale oferit de adorarea Greyfrog. Asasin tulburat, cuprins de nerăbdare, pentru ce, nu ştiu. Şi un preot groaznic.

Ah, bântuire tremurândă! Atâta nemulţumire! Dezamăgire! Poate că aş putea regurgit capra şi am putea să împărţim respectiva masă bună. În regulă, mâncarea în continuare. Aai, cel mai rău tip de indigestie! — Broasca cenuşie! A sunat Cutter. — Ce cauţi acolo sus?

— Prieten Cutter. Disconfort. Regretând coarnele.

HdKHaK

Până acum, reflectă Samar Dev, notaţiile de pe hartă s- au dovedit exacte. De la tufă uscată la câmpie şi acum, în sfârşit, petice de pădure de foioase, aşezate printre poieni mlăştinoase şi rămăşiţe încăpăţânate de păşuni adevarate. Două, poate trei zile de călătorie spre nord şi aveau să ajungă m pădurea boreală.

Vânătorii de Bhederin, călătorind în trupe mici, împărtăşeau acest pământ sălbatic, neîntrerupt. Văzuseră astfel de trupe de la distanţă şi dăduseră peste semne de tabere, dar era clar că aceşti sălbatici nomazi nu aveau niciun interes să-i contacteze. Deloc surprinzător – vederea lui Karsa Orlong era destul de înspăimântătoare, călare călare pe calul său Jhag, cu armele înţepenite, blana albă pătată de sânge călărind, umerii lui largi.

Turmele de bhederin s-au despărţit şi s-au împrăştiat în grupuri mai mici când au ajuns m parcul aspen. Părea să nu aibă nici un sens, din câte a putut determina Samar Dev, migrarea acestor fiare uriaşe.

Adevărat, sezonul uscat şi cald se apropia de sfârşit, iar nopţile deveneau răcoroase, suficiente pentru a 'rugini frunzele copacilor, dar nu era nimic aprig într-o iarna a şapte oraşe. Poate mai multă ploaie, deşi rareori ajungeau departe îri interior – Jhag Odhanul din sud era neschimbat, până la urmă.

„Cred," spuse ea, „aceasta este un fel de amintire veche".

Karsa a mormăit, apoi a spus: — Mi se pare pădure, femeie.

— Nu, aceşti bhederin – acele forme uriaşe de sub copacii de acolo. Cred că este un instinct vechi care îi aduce spre nord în aceste păduri. Din vremea când iarna aducea zăpadă şi vânt în Odhan.

— Ploile vor face iarba luxuriantă, Samar Dev, spuse Teblorul. [1]

Au venit aici să se îngraşă.

— în regulă, sună destul de rezonabil. Presupun. Bun pentru vânători, totuşi. Cu câteva zile mai devreme trecuseră pe lângă un loc de mare măcel. O parte dintr-o turmă fusese separată si alungată de pe o stâncă.

Patru sau cinci duzini de vânători s-au adunat şi măcelăreau carnea, printre ei femeile îngrijind focurile de fum şi fixând fâşii de carne pe rafturi. Câinii pe jumătate sălbatici – mai mult lup decât câine, de fapt – îi provocaseră pe Samar Dev şi Karsa când se apropiau prea mult şi ea văzuse că fiarele nu aveau canini, probabil tăiaţi când erau tineri, deşi reprezentau o ameninţare suficientă încât călătorii aú ales să nu se apropie de locul uciderii.

Era fascinată de aceste triburi marginale care trăiau aici în pustietate, bănuind că nimic nu se schimbase pentru ei în mii de ani; oh, arme şi unelte de fier, evidenţiind o anumită formă de comerţ cu popoarele mai civilizate din est, dar nu foloseau cai,' ceea ce i s-a părut ciudat. în schimb, câinii lor au fost înhămaţi la travois. Şi mai ales coşuri în loc de vase de lut ars, ceea ce avea sens, având în vedere că trupele călătoreau pe jos.

Ici şi colo, copaci singuri stăteau înalţi pe pajişti şi aceştia păreau să fie un punct focal pentru un fél de închinare a spiritelor, având în vedere fetişurile legate de ramuri si coarnele şi craniile bhederin aşezate în crestături şi furculiţe, unele atât de vechi încât lemnele crescuse în jurul lor.

în mod invariabil, lângă astfel de copaci santinelă ar fi existat un cimitir, semnificat de platforme înălţate care adăposteau cadavrele învelite în piele şi, bineînţeles, ciobii care se certau peste fiecare biban.

Karsa şi Samar evitaseră încălcarea unor astfel de locuri. Deşi Samar bănuia că Teblorii ar fi întâmpinat o succesiune de bătălii şi înfruntări,

chiar dacă doar pentru a uşura plictiseala călătoriei.

Cu toate acestea, cu toată ferocitatea lui, Karsa Orlong se dovedise un om uşor de călătorit, deşi oarecum taciturn şi înclinat spre chinuit – dar orice îl bântuia nu avea nimic de-a face cu ea şi nici nu era înclinat să o ia pe ea – o adevărată virtute.'rar printre bărbaţi.

— Mă gândesc, spuse el, surpririzând-o.

— Dar, Karsa Orlong?

— Bhederinul şi vânătorii aceia de la baza stâncii. Două sute de bhederin morţi, cel puţin, şi le despuiau până la os, apoi fierbeau chiar oasele. În timp ce nu mâneam altceva decât iejDuri şi ocazional căprioare. Cred, Samar Dev, ar trebui sa ne sinucidem unul dintre aceşti bhederin.

— Nu te lăsa păcălit de ei, Karsa Orlong. Sunt mult mai rapizi decât arată. Şi agil.

— Da, dar sunt animale de turmă.

— Ce-i cu asta?

„Taurii le pasă mai mult să protejeze zece femele şi viţeii lor decât o singură femelă separată de celelalte".

— Probabil adevărat. Deci, cum plănuiţi să despărţiţi unul? Şi nu uita, acea femela nu va fi o chestie docilă – ţi-a'r putea doborî pe tine şi pe calul tău dacă va avea ocazia. Atunci te călca în picioare.

„Nu eu sunt cel care să-şi facă griji pentru asta. Tu eşti cel care trebuie să-ţi faci griji, Samar Dev.

'De ce eu?'

— Pentru că tu vei fi momeala, momeala. Aşa că trebuie să fii sigur că eşti rapid şi alert.

'Momeală? Acum stai...

— Rapid şi alert. Eu mă voi ocupa de restul.

— Nu pot spune că îmi place această idee, Karsa Orlong. De fapt, sunt destul de mulţumit de iepuri şi căprioare.

— Ei bine, nu sunt. Şi vreau o ascunde.

'Pentru ce? Câte piei ai de gând să porţi?

„Găseşte-ne un mic pâlc de fiare – nu sunt speriaţi de
calul tău la fel de mult ca de al meu".

— Asta pentru că caii Jhag vor lua viţei uneori. Aşa că am citit... undeva.

Teblorul şi-a dezvăluit dinţii, de parcă i s-a părut amuzantă imaginea.

Samar Dev a oftat, apoi a spus: „Există o turmă mică în faţă şi în stânga – s-au mutat din această poiană când neam apropiat".

'Bun. Când ajungem la următoarea poiană, vreau să începi un galop către ei.

— Asta o să scoată taurul, Karsa – cât de aproape te aştepţi să mă apropii?

— Suficient de aproape pentru a fi urmărit.

'Nu o să. Asta nu va realiza nimic...

— Femelele vor năvăli, femeie. Şi din ei îmi voi ucide – cât de departe crezi că te va urmări'taurul? Se va întoarce,
să se alăture haremului său...

— Şi aşa devii problema ta.

— t)estul de vorbă. îşi croiau drum printr-un arborel de plopi şi aspen, caii împingând prin câinele până la piept. Chiar dincolo era o altă poiană, aceasta lungă, felul în care ierburile verzi erau aglomerate sugerând pământ umed. în partea îndepărtată, la vreo patruzeci de paşi distanţă, o zeci de forme întunecate uriaşe se profilau sub ramurile altor copaci.

„Aceasta este mlaştină", a remarcat Samar Dev. — Ar trebui să găsim altul...'

— Călăreşte, Samar Dev.

Ea şi-a oprit calul. — Şi dacă nu o fac?

— Copil încăpăţânat.' O să te las aici, desigur – mă încetineşti aşa cum e.

— Trebuia să-mi rănească sentimentele, Karsa Orlong? Vrei să ucizi un bhederin doar pentru a-ţi dovedi că poţi sa- i învingi pe vânători.

Deci, nicio stâncă, nici jaluzele sau corrale, nici o haită de câini-lupi care să flancneze şi să conducă bhederinul. Nu, vrei să sări de pe cal şi să lupţi cu unul la pământ, apoi să-î îneci până la moarte, sau poate să-l arunci într-un copac, sau poate să-l ridici şi sa-l învârti până moare de ameţeală. Şi îndrăzneşti să-mi spui copil? Ea a râs. Pentru că, după cum ştia ea bine, râsul avea sa usture.

Cu toate acestea, nicio furie bruscă nu i-a întunecat faţa, iar ochii lui erau calmi în timp ce o studiau. Apoi a zâmbit. ‘Martor.[1]

Şi cu asta a călărit în poiană. Apă cerneală stropeşte de pe copitele calului Jhag, nara rostind ceva ca un mârâit în timp ce galopează spre turmă.

Bhederinul s-a împrăştiat într-un zgomot tunător de tufişuri şi ramuri care se rupeau. Doi au tras direct spre Karsa. '

O greşeală, şi-a dat seama Samar Dev în acel moment, să presupunem că nu era decât un bărbat. Unul era în mod clar mai tânăr decât celălalt, dar ambii erau uriaşi, cu ochii roşii de furie, apa explodând în jurul lor în timp ce îşi atacau atacatorul.

Calul Jhag, Havok, a virat brusc, cu picioarele strânse sub el, apoi tânărul armăsar s-a lansat peste spatele taurului mai mare. Dar bhederinul era mai rapid, răsucindu-se şi ridicându-şi capul masiv în sus, coarnele căutând burta'expusă a calului.

Acea lovitura în sus a ucis taurul, pentru că capul fiarei a întâlnit vârful săbiei de piatră a lui Karsa, care a alunecat în creier sub baza craniului, tăindu-i cea mai mare parte a coloanei vertebrale în acest proces.

Havok a aterizat într-o stropire de noroi pe partea îndepărtată a taurului care se prăbuşi, cu mult dincolo de raza de acţiune a celui de-al doilea mascul – care acum a pivotat, uimitor de rapid, şi a pornit în urmărirea lui Karsa.

Războinicul îşi învârti calul spre stânga, cu copitele bătând în timp ce Havok alerga paralel cu marginea copacilor, urmărind cele douăzeci de femele si viţei care ieşiseră greu în poiană. Al doilea taur s-a închis rapid în urma lor.

Vacile şi viţeii s-au împrăştiat încă o dată, unul fulgerând într-o direcţie diferită de ceilalţi. Havok a virat în urma lui, iar o bătaie mai târziu a inimii galopând alături de fiară. în spatele lor, cel de-al doilea mascul s-a tras pentru a le flanca pe celelalte femele – şi una şi toate, acest grup s-a prăbuşit mapoi în desiş.

Samar Dev îl privi pe Karsa Orlong aplecându-se mult într-o parte, apoi tăind-o cu sabia, luând fiara în coloana vertebrală chiar deasupra şoldurilor ei.

Picioarele din spate ale vacii s-au prăbuşit sub lovitură, curgându-se prin noroi în timp ce creatura se străduia să le tragă înainte.

întorcându-se în faţa bhederinului, Karsa şi-a ţinut sabia în poziţie până când a ajuns în partea stângă a vacii, apoi s-a aruncat în jos, vârful săbiei

pătrunzând în inima animalului.

Picioarele din faţă s-au curbat, iar vaca s-a lăsat într-o parte, apoi a rămas nemişcată.

Oprmdu-si calul, Karsa a alunecat si s-a apropiat de vaca moarta. — Fă-ne o tabără, îi spuse lui Samar Dev.

Ea s-a uitat la el,^apoi a spus: „Bine, mi-ai arătat că sunt, de fapt, inutilă. În ceea ce te priveşte. Acum ce? Te aştepţi să stabilesc tabăra şi apoi, presupun, să te ajut să măceieşti chestia aia.

Să mă întind sub tine în seara asta doar pentru a încheia lucrurile?

Scoase un cuţit şi acum îngenunchea în apa care se scurgea lângă vaca. — Dacă vrei, spuse el.

Nemernic barbar... ei bine, nu ar fi trebuit sa ma aştept la altceva, nu-i asa? — În regulă, m-am gândit, vom avea nevoie de această carne – pământul stâncilor şi al lacurilor de la nord de aici are fără îndoială vânat, dar mult mai puţin abundent şi mult mai evaziv.

— O să iau pielea taurului, spuse Karsa, făcându-i burtica bhederinului. Măruntaiele s-au prăbuşit să stropească în apşL mlaştină. Deja, sute de insecte au invadat locul uciderii. — Iţi doreşti pielea de vacă, Samar Dev?

'De ce nu? Dacă un gheţar aterizează peste noi, nu vom îngheţa, şi asta e ceva.

EI a aruncat o privire spre ea. — Femeie, gheţarii nu sar. Se târăsc.

— Asta depinde de cine le-a făcut în primul rând, Karsa Orlong.

Şi-a dezvăluit dinţii. „Legendele lui Jaghut nu mă impresionează. Gheaţa este întotdeauna un râu care se mişcă încet.

— Dacă crezi asta, Karsa Orlong, ştii mult mai puţin decât crezi că ştii.

— Ai de gând să stai pe calul ăla toată ziua, femeie?

— Până când voi găsi un teren înalt pentru a face o tabără, da. Şi ea a adunat frâiele.

Martor, spuse el. A mai spus asta, nu-i aşa? Un fel de chestie tribala, presupun. Ei bine, am fost martor în regulă. La fel şi acel sălbatic care se ascundea în umbră la capătul îndepărtat al poienii. Mă rog ca localnicii să nu se simtă proprietar faţa

de aceşti bhederin. Sau vom ^găsi o emoţie nesfârşită, de care Karsa s-ar putea bucura. În ceea ce mă priveşte, probabil că voi sfârşi mort.

Ei bine, prea târziu să-ti faci griji pentru asta.

Apoi se întrebă câţi dintre tovarăşii plin trecut ai lui Karsa Orlong avuseseră gânduri similare. în acele vremuri, chiar înainte, barbarul Teblor s-a trezit, din nou, călătorind singur.

Stâncile aspre ale crestei aruncau un labirint de umbre de-a lungul marginii chiar dedesubt, iar în aceste umbre cinci seturi de ochi serpentini se uitau în jos la peretele şerpuit de praf de pe câmpia de dedesubt. O rulotă de negustor, şapte vagoane, două trăsuri, douăzeci de paznici pe cai. Şi trei câini de război.

Fuseseră şase, dar trei prinseseră mirosul lui Dejim Nebrahl şi, creaturi stupide că erau, plecaseră să-l vâneze pe T'rolbarahl. Reuşiseră să-i găsească pe D'ivers, iar sângele lor umplea acum pântecele celor cinci fiare rămase.

Trell-ul îl uluise pe Dejim Nebrahl. Să-şi rupă gâtul – nici măcar un Tartheno nu putea să se descurce cu aşa ceva – şi unul încercase, cu mult timp în urmă. Apoi, să-l tragă pe celălalt în jos, peste marginea stâncii, să se cufunde până la moarte printre stâncile zimţate de dedesubt. Această îndrăzneală a fost... de neiertat. Slab şi rănit, Dejim Nebrahl fugise de la scena ambuscadă, rătăcind pe jumătate înnebunit de furie şi durere până când a dat peste urmele acestei caravane. Câte zile şi câte nopţi trecuseră, T'rolbarahl habar n-avea. Era foame, nevoia de a se vindeca, iar aceste cereri au umplut mintea celor D'ivers.

înainte de Dejim Nebrahl, acum, îşi aştepta salvarea. Suficient sânge pentru a genera înlocuitori pentru cei pe care îi pierduse în ambuscadă; poate suficient sânge pentru a modela încă un al optulea.

El avea să lovească la amurg, în momentul în

care rulota se opri pentru ziua respectiva.

Măcelăriţi mai întâi paznicii, apoi câinii rămaşi şi, în cele din urma, slăbicii graşi care călăresc în cărucioarele lor. Negustorul cu haremul său de copii tăcuţi, fiecare înlănţuit de celălalt şi ţinând în urmă trăsura. Un comerciant cu carne de moarte.

Noţiunea l-a îmbolnăvit pe Dejim Nebrahl. Au existat astfel de creaturi detestabile pe vremea Primului Imperiu, iar depravarea nu a dispărut niciodată. Când T'rolbarahl a condus acest ţinut, o nouă justiţie avea să coboare asupra jefuitorilor de carne. Dejim avea să se hrănească mai întâi cu ei, iar apoi cu toţi ceilalţi criminali, ucigaşii, bătătorii celor neputincioşi, ' aruncătorii de pietre,' torţionarii spiritului.

Creatorul său a vrut ca el şi oamenii lui să fie gardieni ai Primului Imperiu. Astfel, unirea sângelui, făcând simţul perfecţiunii puternic, asemănător unui zeu. Prea puternic, desigur. T'rolbarahl nu ar fi condus de un maestru imperfect. Nu, ei aveau să conducă, pentru că numai atunci s-ar putea face dreptate adevărată.

Justiţie. Si... desigur... foame naturală. Necesitatea şi-a creat propriile legi, iar acestea nu puteau fi negate. Când a domnit, Dejim Nebrahl avea sa creeze un adevărat echilibru între cele două forţe dominante din sufletul lui D'ivers, iar dacă nebunii muritori sufereau sub greutatea dreptăţii sale, atunci aşa să fie. Au meritat adevărul propriilor convingeri.

Meritau marginile ascuţite ca ghearele propriilor virtuţi lăudate, pentru că virtuţile erau mai mult decât cuvinte, erau arme şi era corect ca astfel de arme să fie îndreptate asupra celor care le mânuiau.

Umbrele coborâseră pe stâncă aici, în subzul luminii apusului. Dejim Nebrahl a urmat acele umbre în jos spre câmpie, cinci seturi de ochi, dar o singură minte. Focalizarea tuturor absolutului şi neclintit.

Măcel delicios. Stropire cu roşu pentru a sărbători focuj groaznic al soarelui.

În timp ce se scurgea pe câmpie, a auzit câinii începând să latre.

Un moment de milă pentru ei. Oricât de proşti erau, ştiau de necesitate.

Ceva de luptă, dar reuşi să se desfăşoare şi să coboare, gemuind de înţepenit, din spatele lat 'al catarului. Şi, în ciuda efortului ciudat, nu a varsat nici măcar o picătura din găleata lui preţuită. Fredonând pe sub răsuflarea lui un cântec sau altul – uitase de unde venea în vastul volum al Cântărilor Sfinte şi, într-adevăr, chiar conta? – s-a zbătut cu povara sa spre valurile smerite ale Mării Raraku, apoi a ieşit printre nisipurile care se învârteau uşor şi stufurile tremurând cu nerăbdare.

Făcând o pauză bruscă.

O scanare disperată a zonei, adulmecând aerul umed, sufocos şi întunecat.

O altă scanare, ochii năvăliţi, căutând fiecare umbră din apropiere, fiecare foşnet captivant de stuf şi tufiş rătăcit. Apoi s-a lăsat mai jos, înmuiându-şi hainele uzate în timp ce îngenunchea în acfâncime.

Ape dulci, încălzite de soare.

O ultimă privire suspectă în jur, din toate părţile – nu putea fi niciodată prea atentă – apoi, cu încântare solemnă, coborî găleata în mare.

Şi am privit, cu ochii strălucind, în timp ce zecile de peşti minuscuri ieşeau în fugă în toate direcţiile. Ei bine, nu tocmai a alergat, mai degrabă a stat acolo, o vreme, parcă uluit de libertate. Sau poate vreun şoc temporar de temperatură alterată, sau multitudinea de bogăţii nevăzute de care să te înghiţi, să te îngraşi, să fii elegant şi plin de energie.

Primul peşte din Marea Raraku.

Iskaral Pust a părăsit apoi adâncimile, aruncând găleata într-o parte.

— Încordează-ţi spatele, catârule! Voi sări acum călare, oh, da, şi nu vei fi 'surprins, să te trezesc brusc în galop – o, crede-mă, catârule, ştii să galopezi, nu mai gata de traptul ăsta iute şi stupid care zdrangăneşte-mi slăbeşte bieţii mei dinţi! O, nu, vom fi ca vântul! Nu un vânt agitat, rafale, ci un vânt constant, răcnitor, un vânt stentorian care zboară în întreaga lume, chiar urmă a vitezei noastre extraordinare, oh, cum se vor înceţoşa copitele tale pentru toţi ochii!

Ajungând la catâr, Marele Preot al Umbrei a sărit în
aer.

Timindu-se alarmat, catârul se ocoli.

Un ţipăit din partea lui Iskaral Pust, apoi un mormăit şi un uf mut în timp ce a lovit şi s-a rostogolit în praf şi pietre, halatele ude zvâcneau puternic şi împroşcau nisip' în timp ce catârul tropea la o distanţă sigură, apoi se întoarse să-şi privească stăpânul, cu genele lungi, ochii clipind.

— Mă dezgusti, fiara! Şi pun pariu că şi tu crezi că este reciproc! Totuşi, chiar daca ai crede asta, de ce, atunci aş fi de acord cu tine! De ciudă! Cum ţi-ar plăcea asta, creatură oribilă? Marele Preot al Umbrei se ridică şi îşi scoase nisipul din haine. — Crede că îl voi lovi. Loviţi-l, cu un băţ mare. Catâr prost. Oh, nu, sunt mult mai viclean. îl voi surprinde cu bunătate... până când se calmează şi se dispensează de toată veghea, apoi... ha! Ii voi lovi cu pumnul în nas! Nu va fi surprins! Nici un catâr nu poate egala inteligenţa cu mine. O, da, mulţi au încercat şi aprQape toţi au eşuat!

işi arătă un zâmbet amabil pe faţa încruşată de soare, apoi se apropie încet de catâr. — Trebuie să călărim, murmură el, tu şi cu mine. Plini de graba, prietene, ca nu cumva să ajungem prea târziu şi prea târziu nu va fi niciodată. A venit la îndemâna frâieîor unde atârnau sub capul catârului. S-a oprit când a întâlnit ochii creaturii. — Oh, dragă servitor, vad răutate în privirea aceea atât de placită, da? Vrei să mă muşti. Pacat. Sunt singurul care muşcă pe aici. A smuls hăţurile, evitând cu puţin dinţii care plesneau, apoi se căţără pe spatele lat şi înclinat al catârului.

La douăzeci de paşi de ţărm şi lumea se mişca în jurul lor, un vârtej miasmic de umbre închizându-se din toate părţile. Iskaral Pust îşi înclină capul, se uită în jur, apoi, mulţumit, se lăsă înapoi în timp ce catârul mergea mai departe.

HdKHaK

La o sută de bătăi ale inimii după ce Marele Preot al Umbrei a dispărut în lăcaşul său, o femeie Dai Honese, ghemuită, cu părul sălbatic' s-a strecurat din nişte tufişuri din apropiere, târând în spate un butoi mare de Bere. Ţinea apă, nu bere, iar capacul fusese desprins.

Mormăind şi gâfâind din cauza efortului, Mogora se strădui să coboare butoiul în adâncuri. A înclinat-o într-o parte şi – un rânjet în mare parte fără dinţi pe trăsăturile ei încreţite – a privit o jumătate de duzină de tineri rechini de apă dulce alunecând ca şerpii în Marea Raraku.

Apoi a dat butoiul cu piciorul peste butoi şi a ieşit din apă, un chicotesc scăpându-i în timp ce, cu un val de gesturi, a deschis un lavă şi s-a aruncat în el.

împingând o umbră peste alta, Iskaral Pust a străbătut rapid zeci de leghe. Putea vedea pe jumătate, pe jumătate simţi deşertul, colţurile şi pliurile haotice ale arroyo şi canionul prin care a trecut, dar nimic nu l-a interesat prea mult, până când, după aproape o zi întreagă de călătorie, a zărit cinci forme elegante care traversau etajul unei văi în faţă şi în stânga lui.

A oprit catârul pe creastă şi, cu ochii îngustându-se, a studiat formele îndepărtate. În mijlocul atacului unei rulote. — Pui aroganţi, mormăi el, apoi îşi băgă călcâiele în flancurile catârului. „încărcaţi, spun eu! încarcă, ticălosule grasule!

Catârul a coborât panta la trap, gâjind zgomotos.

Cele cinci forme au prins sunetul şi le-au întors capetele.

Ca unul, T'rolbarahl şi-a schimbat direcţia şi acum a alergat spre Iskaral Pust.

Strigatele catârului s-au ridicat în ton.

Răspândindu-se, D'ivers curgea fără zgomot pe pământ. Furia şi foamea năvăliră în faţa lor într-un val aproape vizibil, puterea trosnind, coruscând între Warrenul Umbrei şi lumea de dincolo.

Fiarele de ambele părţi s-au întors pentru a intra dintr- o poziţie de flancare, m timp ce cele trei din centru şi-au eşalonat sincronizarea, intenţionând să ajungă' în succesiune rapidă.

Iskaral Pust avea probleme în a se concentra asupra lor, atât de zguduit şi zvârcolit era pe spatele catârului. Când T'rolbarahl s-a apropiat de treizeci de paşi, catârul sa oprit brusc. Iar Marele Preot al Umbrei a fost aruncat înainte, aruncându-se peste capul animalului.

Capul aplecându-se, săltând peste cap, apoi lovindu-se cu putere pe spate într-un strop ae pietriş şi praf.

Prima creatură a ajuns la el, cu antebraţele ridicate, ghearele dezvelite în timp ce naviga prin aer, apoi ateriza la locul în care căzuse Iskaral Pust – doar pentru a-l găsi că nu acolo. A doua şi a treia fiare au experimentat un moment de confuzie când cariera a dispărut, apoi au simţit o prezenţă lângă ei. Capetele lor s-au răsucit, dar prea târziu, când un val de vrăjitorie a lovit în ei. Puterea forţată de umbră a crăpat ca fulgerul, iar creaturile au fost lovite în aer, lăsând în urma lor nori de sânge ceţoşi. Zcocnindu- se, amândoi au lovit pământul la cincisprezece paşi depărtare, derapând apoi rostogolindu-se.

Cei doi D'ivers de flancare au atacat. Şi, când Iskaral Pust a dispărut, s-au ciocnit, pieptele reverberând ca un tunet puternic, dinţii şi ghearele trecând prin piele. Sâsâind şi mârâind, s-au îndepărtat unul de celălalt.

Reapărând la douăzeci de paşi în spatele T'rolbarahl- ului, Iskaral Pust a dezlănţuit uri alt val de vrăjitorie, a văzut cum lovitură pe rând pe fiecare dintre cele cmci fiare, a urmărit stropirea de sânge şi trupurile prăbuşindu-se, lovind frenetic m timp ce magia ţesea plase pâlpâitoare în jurul lor.

Pietrele au izbucnit şi au explodat pe pământ, sub ele, nisipul s-a aruncat în sus în gheizere ca nişte suliţe şi peste tot era sânge, care se biciuia în fire zdrenţuite.

T'rolbarahl a dispărut, fugind de lâqănul Umbrei în lume, unde s-au împrăştiat, toate gândurile despre caravană dispărură în timp ce panica le închidea gâtul cu mâinile invizibile.

Marele Preot al Umbrei îsi scoase praful de pe haine, apoi se îndreptă spre locul unde stătea catârul. — Ai fost de ajutor! Am j>utea să-i vânăm pe fiecare chiar acum, dar oh, nu, te-ai saturat să alergi. Cine credea că catârii merită patru picioare era un idiot! Eşti cel mai inutil!

Ban! Apoi făcu o pauză'şi duse un deget noduros la buzele încreţite. — Dar stai, ce se întâmplă dacă s-au supărat cu adevărat? Şi dacă ar decide să lupte până la capăt? Ce atunci? Dezordonat, oh, foarte dezordonat. Nu, cel mai bine lasă-le pentru ca altcineva să se ocupe. Nu trebuie să mă distras. Imaginaţi-vă, totuşi! Provocarea Marelui Preot al Umbrei din toate cele şapte oraşe! Mai prost decât pisicile, acel T'rolbarahl. Sunt total lipsit de simpatie.

S-a urcat înapoi pe catâr. — Ei bine, a fost distractiv, nu-i aşa? Catâr prost. Cred că vom lua catâr la cină diseară, ce părere ai despre asta? Se cere sacrificiul suprem, în ceea ce vă priveşte, nu credeţi? Ei bine, cui îi pasă ce crezi? încotro acum? Mulţumesc zeilor, măcar unul dintre noi ştie unde mergem. Aşa, catârule, şi acum repede. Trap, la naiba, trap!

Ocolind rulota, unde câinii încă lătrau, Iskaral Pust a început să schimbe din nou umbrele.

Amurgul sosise în lumea de dincolo, când ajunse la destinaţie, ţinând în frâu catârul de la poalele unei stânci.

Vulturi' s-au căţărat printre stâncile prăbuşite, înghesuind o fisură/ dar incapabili sau, deocamdată, nedorind să coboare m ea. O margine a acelei crevase era pătată de sânge uscat, iar printre pietre, pe o parte, se aflau rămăşiţele unei fiare moarte – devorate până la oase şi fâşii zdrenţuite de către gropi, a fost totuşi uşor de identificat. Unul dintre T[1] rolbarahl.

Vulturii au exprimat un cor de indignare când

Marele Preot al Umbrei a descălecat şi s-a apropiat. Scuipând blesteme, a alungat creaturile' urâte, asemănătoare cu Mogora, apoi a coborât în crăpătură.

Adânc, aerul apropiat miroase a sânge şi a carne putrezită.

Crevasa s-a îngustat puţin mai mult decât înălţimea unui bărbat, iar în aceasta era înfipt un cadavru. Iskaral Pust se aşeză lângă el. Şi-a pus o mână pe umărul lat al figurii, departe de rupturile evidente ale braţului respectiv. — Câte zile, prietene? Ah, doar un Trell ar supravieţui asta. în primul rând, va trebui să te scoatem de aici şi pentru asta am un catâr fidel şi loial. Atunci, ei bine, atunci, vom vedea, nu-i aşa?

Hatotok

Nici îndrăzneţ, nici deosebit de loial, neînclinaţia catârului faţă de cooperare a încetinit considerabil sarcina de a extrage Mappo Runt şi era întuneric complet când Trell a fost scos chn fisură şi' târât pe un petic plat de nisip suflat de vânt.

Cele două fracturi compuse ale braţului stâng au fost cea mai mică dintre rănile uriaşe ale lui Trell. Ambele picioare s-au rupt, iar o margine â fisurii smulsese o clapă mare de piele şi carne de pe spatele lui Mappo – carnea expusă era plina de viermi, iar clapa de ţesut, în cea mai mare parte agăţată, era în mod clar de' nesalvat, gri în centru şi se înnegrise, marginile^ mirosind a putregai. Iskaral Pust a tăiat-o şi a aruncat-o mapoi în fisură.

Apoi se apleca aproape şi asculta respiraţia Trell. Adâncă, dar lent – încă o zi fără atenţie şi ar fi murit. Aşa cum a fost, posibilitatea a rămas distinctă. — Ierburi, prietene, spuse Marele Preot în timp ce se apucă să cureţe rănile vizibile. — Şi unguente High Denul, elixiruri, tincturi, unguente, cataplâsme... am uitat vreunul? Nu, cred că nu. Leziuni interne, oh da, coaste zdrobite, toată partea aceea. Atât de mult sângerări înăuntru, dar, evident, nu sunt suficiente pentru a te ucide pe loc. Remarcabil. Eşti aproape la

fel de încăpăţânat ca servitorul meu de aici... El ridică privirea. „Tu, fiară, aşezaţi cortul şi porniţi-ne focul! Fă asta şi apoi poate te voi Hrăni şi nu, hee hee, mă hrănesc cu tine./.

'Esti un idiot![1] Acest strigăt venea din întuneric într-o parte, iar o clipă mai târziu Mogora apăru din întuneric.

întunericul, da, asta explică totul. — Ce cauţi aici, mârgă?

— Salvarea lui Mappo, desigur.

'Ce? L-am salvat deja!

— Să-l salvez de tine, am vrut să spun! Ea s-a apropiat mai mult. — Ce-i fiola aia din mâna ta? Acesta este veninul de paralt! Ai naibii de idiot, aveai de gând să-l omori! După toate prin care a trecut!

— Paralt? Aşa e, soţie, este paralt. Ai sosit, aşa că eram pe cale să-l beau.

— Te-am văzut că te-ai ocupat de acel T'rolbarahl, Iskaral Pust.

'Ai făcut?' Făcu o pauză, plecă capul. „Acum adoraţia ei este completă!

Cum a putut să nu mă adore? Trebuie să fie aproape de închinare până acum. De aceea m-a urmărit tot drumul. Ea nu se satură de mine. Este la fel cu toată lumea – pur şi simplu nu se pot sătura de mine...

„Cel mai puternic Mare Preot al Umbrei", a spus Mogora în timp ce scotea diverşi unguenţi vindecători din haita ei, „nu poate supravieţui fără o femeie bună alături de el. Dacă nu, mă ai, aşa că obişnuieşte-te, vrăjitor. Acum, dă- mi drumul ca să mă pot ocupă de acest biet Trell nefericit.

Iskaral Pust se dădu înapoi. 'Deci ce fac acum? M-ai făcut inutil, femeie!

— Nu e greu, soţule. Fă-ne tabăra.

— I-am spus deja catârului meu să facă asta.

— E un catâr, idiotule... Cuvintele ei dispărură în timp ce observă sclipirea luminii focului într-o parte. întorcându- se, ea studie cortul mare de pânză, ridicat cu pricepere, şi vatra cu inele de piatră, unde o oală cu apă aburi deja sub un trepied. în apropiere stătea catârul, mâncând din sacul său de ovăz. Mogora se încruntă, apoi clătină din cap şi se întoarse la munca. — Aşadar, ai grija la ceai. Fii

de folos!'

'Am fost de folos! Până ai sosit şi ai încurcat totul! Cel mai puternic Mare Preot din şapte oraşe nu are nevoie de o femeie! De fapt, acesta este ultimul lucru de care are nevoie!

— Nu ai putut vindeca o unghie, Iskaral Pust. Acest Trell are otrava neagră în vene, şarpele sclipitor. Vom avea nevoie de mai mult decât High Denul pentru asta... ^

'Oh, iată-ne! Toate gunoaiele tale vrăjitoare. înaltul Denul va cuceri otrava neagră...

— Poate, dar carnea moartă va rămâne moartă. Va fi schilod, pe jumătate nebun, inimile îi vor slăbi.' Ea făcu o pauză şi se uită la el.

— Shadowthrone te-a trimis să-l găsesti, nu-i asa? De
ce?'

Iskaral Pust a zâmbit dulce. — Oh, acum e suspicios, nu-i aşa? Dar nu-i voi spune nimic. Cu excepţia indicii, a modestului indiciu al vastei mele cunoştinţe. Da, într- adevăr, cunosc mintea dragului meu zeu – şi este o minte întortocheată, haotică, nesăbuită. De fapt, ştiu atât de multe că sunt fără cuvinte – hah, uită-te la ea, ochii aceia de gândac îngustându-se suspicios, de parcă îndrăzneşte să devmă conştientă de ignoranţa mea profundă în toate chestiunile legate de zeul meu iubit şi idiot. îndrăzneşte şi m-ar provoca deschis. Bineînţeles, nT-aş prăbuşi înainte de atacul acela. Făcu o pauză, îşi refăcu zâmbetul, apoi îşi întinse mâinile şi spuse: „Dulce Mogora, Marele Preot al Umbrei trebuie să aibă secretele sale, păstrate chiar şi de la soţia lui, vai. Aşa că te implor să nu mă apeşi asupra asta, altfel suferi mania întâmplătoare a Shadowthrone...

— Eşti un complet prost, Iskaral Pust.

— Lasă-o să creadă asta, spuse el, apoi adăugă un chicotit. „Acum se va întreba de ce am râs – nu, nu am râs, ci am chicotit, ceea ce, luând în considerare toate lucrurile, este mult mai alarmant. Adică, a sunat ca un chicotit, aşa că trebuie să fi fost unul, deşi este primul pe care l-afn încercat sau l-am auzit vreodată. în timp ce un chicot, ei bine, asta e diferit. Nu sunt suficient de gras să chicotesc, vai. Uneori îmi doresc...

— Du-te să stai lângă focul catârului tău, spuse Mogora. — Trebuie să-mi pregătesc ritualul.

— Vezi cum a dezamagit-o chicotul acela! Bineînţeles, draga mea, du-te şi te joci cu micul tău ritual, asta e drăgă, în timp ce fac ceai pentru mine şi catârul meu.

HdKHa
K

încălzit de flăcări şi de ceaiul lui de tralb, Iskaral Pust îl urmărea – cât de bine a putut în întuneric – pe Mogora la lucru. Mai întâi, ea a asamblat bucăţi mari de piatră, fiecare ruptă, crăpată sau rugoasă în alt mod, si le-a aşezat în nisip, creând o elipsă care cuprindea Trell. Apoi a urinat peste aceste stânci, reuşind acest lucru cu un extraordinar jumate crab, jumătate pui, cu picioare largi, călărându-se pe pietre şi făcându-se lat până se întoarce la locul pe care îl începuse. Iskaral s-a mirat de controlul superior al muşchilor, ca să nu mai vorbim de volumul mare, pe care Mogora îl poseda evident. în ultimii câţiva ani, propriile sale eforturi de a urina au avut un succes mixt, pană când chiar şi pornirea si oprirea acum părea cea mai mare dintre provocări viscerale.

Mulţumită de nălucirea ei, Mogora a început apoi să-şi smulgă firele de păr din cap. Nu avea atât de multe acolo sus, iar cei pe care i-a ales păreau atât de adânc înrădăcinaţi, încât Iskaral se temea că nu-şi va dezumfla craniul cu fiecare smucitură reuşită. Nerăbdarea lui de a vedea aşa ceva nu a produs decât o dezamăgire, deoarece, cu şapte fire de păr lungi şi cărunţi într-o mână, Mogora păşi m elipsă, cu un picior plantat de fiecare parte a trunchiului lui Trell. Apoi, mormăind ceva vrăjitor, ea aruncă firele de păr în întunericul de cerneală de deasupra capului.

Instinctul îi călăuzi privireaîn sus, dupăacele fire argintii, şi a fost oarecum alarmat să vadăcă stelele dispăruseم deasupra capului.

în timp ce, la orizont, au rămas ascuţite şi strălucitoare. — Doamne, femeie! Ce ai făcut?[1]

Ignorându-l, ea ieşi înapoi din elipsă şi începu să cânte în limba femeii, care, desigur, era de' neînţeles pentru urechile lui Iskaral. Aşa cum Limba Bărbatului – pe care Mogora l-a numit farfurie – depăşea capacitatea ei de a înţelege. Motivul pentru asta, ştia Iskaral Pust, era că Limbajul Bărbatului era o farfurie, concejDuţă special pentru a deruta femeile. Este un fapt că bărbaţii nu au nevoie de cuvinte, dar femeile au nevoie. Avem penisuri, până la urmă. Cine are nevoie de cuvinte când ai penis? în timp ce la femei există doi sâni, care invită la

conversaţie, la fel cum un spate bun prezintă punctuaţia perfectă, ceva ce ştie orice bărbat.

' Ce e în neregulă cu lumea? întrebaţi un bărbat şi el vă spune: „Nu întreba".

întreabă o femeie şi vei muri de bătrâneţe înainte ca ea să termine. Hah.

Hah ha.

Fluxuri ciudate de crossamer au început să coboare prin lumina reflectată a focului, aşezându-se pe corpul Trellului.

'Ce sunt acelea?' întrebă Iskaral. Apoi a început când cineva îşi peria antebraţul şi a văzut ca era o mătase de păianjen, iar la un capăt era păianjenul, mic ca un acarian. Se uită alarmat spre cer. — Sunt păianjeni acolo sus? Ce nebunie este asta? Ce caută ei acolo sus?

'Linişte.'

'Raspunde-mi!'

— Cerul este plin de păianjeni, soţule. Ele plutesc pe vânt. Acum ţi-am răspuns, aşa de aproape de gura ta, ca nu cumva să trimit câteva mii dintre surorile mele în ea.

Dinţii i-au pocnit şi s-a apropiat mai mult de vatră. Ardeţi, lucruri oribile. A arde!

Şuviţele de pânză au acoperit Trell acum. Mii, zeci, sute de mii – păianjenii se înfăşurau pe tot corpul lui Mappo Runt.

— Şi acum, spuse Mogora, este timpul pentru lună.

întunericul de deasupra capului a dispărut într-o înflorire bruscă de lumină argintie, incandescentă. Târâind, Iskaral Pust căzu pe spate, atât de alarmantă a fost transformarea şi se trezi privind fix în sus la o lună plină masivă, atârnând atât de jos încât părea la îndemână. Dacă ar fi îndrăznit. Ceea ce nu a făcut. — Ai coborât luna! Esti suparat? O să se prăbuşească peste noi!

'Oh opreste-te. Doar aşa pare – ei bine, poate că l-am înghiontat puţin – dar ţi-am spus că este un ritual serios, nu-i aşa?

— Ce ai făcut cu luna?

Ea a râs maniac. — E doar micul meu ritual, dragă.

Cum vă place?'

'Fa-l sa plece!'

'Speriat? Ar trebui să fii! Sunt o femeie! O vrăjitoare! Aşa ca de ce nu-ţi târeşti pur şi simplu acel slăbănog din spatele tău în cortul ăla şi te înghesui, dragă soţ. Aceasta este puterea reală, aici, magie adevărată!'

— Nu, nu este! Adică, nu e magie vrăjitoare, nu Dai Honese – nu ştiu ce este asta...

— Ai dreptate, nu. Acum fii un băieţel bun şi dormi, Iskaral Pust, în timp ce eu mă apuc să salvez viaţa mizerabilă a acestui Trell.

Iskaral s-a gândit să argumenteze, apoi a hotărât să nu facă asta. S-a târât în cort.

Din afară: „Eşti chibzuit, Iskaral?"

Oh, taci.

HdKHaK

Lostara Yil deschise ochii, apoi se ridică încet.

O siluetă îmbrăcată cenuşiu stătea lângă un portal arcuit de piatră, cu spatele la ea. Pereţi tăiaţi grosolan pe ambele părţi, formând o cameră circulară cu Lostara – care stătuse întins pe un altar – în centru.

Lumina lunii pătrundea din faţa figurii, dar părea să alunece în mişcare vizibilă. De parcă luna de dincolo s-ar arunca din cer'

'Ce-?[1] întrebă ea, apoi începu să tuşească necontrolat, durerea ascuţită muşcând-o în plămâni. In cele din urmă şi- a revenit, ea a clipit din lacrimi din ochi, şi-a ridicat ochii din nou.

Acum se înfrunta cu ea.

Dansatorul din umbră. Dumnezeul. Cotilion. Aparent, ca răspuns la întrebarea ei iniţială, el a spus: „Nu sunt sigur. Unele vrăjitorie neplăcute sunt la lucru, undeva în deşert. Lumina lunii a fost... furată. Recunosc că nu am mai văzut aşa ceva până acum.

Chiar în timp ce vorbea, amintirile lui Lostara s-au întors în grabă, tu

Ghatan. Flăcări, peste tot. Căldură dogoritoare. Arsuri sălbatice – oh, cum carnea ei ţipa durerea – „Ce... ce sa întâmplat cu mine?"

— Oh, asta ai vrut să spui. Scuzele mele, Lostara Yil. Ei bine, pe scurt, te-am scos din foc. Desigur, este foarte rar ca un zeu să intervină, dar T'riss a deschis uşa cu piciorul...

— T'riss?

— Regina viselor. Stabiliţi precedentul, aşa cum ar fi. Majoritatea hainelor tale s-au ars – îmi cer scuze dacă le găsesti pe cele noi care nu sunt pe placul tău.

La se uită în jos la schimbul ţesut aspru care o acoperea.

— O tunică de neofit, spuse Cotillion. — Te afli într-un templu al lui Rashan, unul secret. Abandonat de rebeliune, cred. Suntem la o legă şi jumătate de ceea ce a fost Y'Ghatan, la patruzeci şi ceva de paşi la nord de Sotka Road. Templul este bine ascuns. Făcu un semn cu o mână înmănuşata către arcada. — Acesta este singurul mijloc de intrare şi ieşire.

— De ce... de ce m-ai salvat?

El a ezitat. — Va veni o vreme, Lostara Yil, când te vei confrunta cu o alegere. Una îngrozitoare.

— Ce fel de alegere?

A studiat-o o clipă, apoi a întrebat-o: „Cât de adânci sunt sentimentele tale pentru Pearl?".

Ea a început, apoi a ridicaUdin umeri. — O pasiune de moment. Din fericire a trecut. În plus, el este o companie neplăcută în aceste zile.

— Pot să înţeleg asta, spuse Cotillion, oarecum enigmatic. — Va trebui să alegi, Lostara Yil, între loialitatea ta raţăjie Adjunct... şi tot ceea ce reprezintă Pearl.

— Între adjunct şi împărăteasă? Nu are niciun sens-[1]

O opri cu mână ridicată. — Nu trebuie să te decizi imediat, Lostara. De fapt, m-aş sfătui împotriva asta. Tot ce vă cer este să luaţi în considerare întrebarea, deocamdată.

'Ce se întâmplă? Ce ştii, Cotillion? Plănuieşti să te răzbuni împotriva lui Laseen?

Sprâncenele i se ridicară. — Nu, nimic de genul ăsta. De fapt, nu sunt direct implicat în această... chestiune. Momentan, oricum. Într-adevăr, adevărul este că nu fac decât să anticipez anumite lucruri, dintre care unele se pot întâmpla, altele nu. Se îndreptă din nou spre portal. — Exista mâncare

lângă altar. Aşteptaţi până în zori, apoi plecaţi de aici. Pâna la drum. Unde vei găsi... binevenit companie. Povestea ta este aceasta: ai găsit o cale de ieşire din oraş, apoi, orbit de fum, te-ai împiedicat, te-ai lovit la cap şi' şi-ai pierdut cunoştinţa. Când te-ai trezit, al Paisprezecelea a dispărut. Memoria ta este neregulată, desigur.

— Da, este, Cotillion.

Se întoarse la tonul ei, zâmbind pe jumătate. — Ţi-e teamă că îmi eşti acum dator, Lostara Yil. Şi că într-o zi'mă voi întoarce la tine, cerând plata.

— Aşa funcţionează zeii, nu-i aşa?

— Unii dintre ei, da. Dar vezi,' Lostara Yil, ce am făcut pentru tine în Y[1]

Ghatan acum patru zile a fost rambursarea mea, a unei datorii pe care o aveam.

— Ce datorie?

Acum se adunau umbre în jurul lui Cotillion, iar ea abia îi auzi răspunsul: „Uiţi, te-am văzut odată dansând..." Şi apoi dispăru.

Lumina lunii i se scurgea în urma ca argintul. Şi ea a stat o vreme, scăldată în lumina ei, luând m considerare cuvintele lui.

HdKHaK

Sforăit din cort. Mogora stătea pe o piatră plată la cinci paşi de focul pe moarte. Dacă ar fi fost treaz, Iskaral Pust ar 'fi uşurat. La urma urmei, luna era înapoi acolo unde îi era locul. Nu că ea chiar l-ar fi mutat. Ar fi fost într-adevăr foarte greu şi, în plus, ar fi atras mult prea multă atenţie. Dar ea îi îndepărtase puterea, oarecum, pentru scurt timp, suficient pentru a realiza vindecarea mai profundă pe care Trell o ceruse.

Cineva a păşit din umbră. Făcu un cerc lent în jurul formei culcate şi' nemişcate a lui Mappo Trell, apoi se opri şi se uită la Mogora.

Ea s-a încruntat, apoi a făcut un semn din cap spre cort. — Iskaral Pust, el este Magii din Umbra Casei înalte, nu-i aşa?

— Vindecare impresionantă, Mogora, observă

Cotillion. — înţelegi, desigur, că darul poate fi într-adevăr un blestem.

— L-ai trimis pe Pust aici să-l găsească!

— Shadowthrone, de fapt, nu eu. Din acest motiv, nu pot spune dacă mila a contat pentru ceva în decizia lui.

Mogora aruncă din nou o privire spre cort. — Magi... idiotul ala blajinitor.

Cotillion se uita fix la ea, apoi spuse: — Eşti unul dintre ai lui Ardata, nu-i aşa?

Ea a virat într-o' masă de păianjeni.

Zeul i-a privit cum au fugit în fiecare crăpătură şi, câteva clipe mai târziu, au dispărut. Oftă, arunca o ultimă privire în jur, întâlnindu-se momentan cu ochii calmi ai catârului, apoi dispăru într-un vârtej curgător de umbre.

Capitolul zece

Când ziua nu cunoştea decât întuneric, vântul un cerşetor mut care agita cenuşa şi stelele în bazinele abandonate de sub vechiul zid de sprijin, acolo unde râurile albe de nisip alunecă grăunte cu bob m nevăzut, iar fiecare fundaţie este doar o cupă dintr-un zdruncinarea orizontului, m-am trezit printre prieteni şi aşa am fost în largul meu cu modesta mea listă de rămas-bunl

Soldat pe moarte

Fisher kel Tath Ei au ieşit din luptă în duhoarea fumului şi a cenuşei şi în faţa lor, în lumina crescândă a zorilor, s-a ridicat un oraş distrus.

Cei trei au rămas nemişcaţi o vreme, tăcuţi, fiecare căutând să înţeleagă această privelişte.

Stormy â fost primul care a Vorbit. — Se pare că Imperial Warren s-a vărsat aici.

Cenuşă şi aer mort, lumina părând apatic – Kalam nu a fost surprins de observaţia marinarului. Tocmai părăsiseră un loc de moarte şi dezolare, doar pentru a se gasi în altul.

— încă o recunosc, spuse asasinul. — Y'Ghatan. Stormy tuşi, apoi scuipă. — Un asediu.

— Armată a mers mai departe, observă Quick Ben, studiind urmele si gunoaiele unde fusese tabăra principală.

— Vest.

Stormy mormăi, apoi spuse: „Uită-te la golul acela din perete. Muniţii Moranth, un întreg blestemat de căruţă, aş spune.

Un râu vâscos curgea prin acel gol şi, nemişcat acum, strălucea în lumina dimineţii. Sticla si metale topite. A fost o furtună de foc, îşi dădu seama Kalam. Inca unul pentru a-l chinui pe bietul Y'

Ghatan. Săpătorii au declanşat asta? — Ulei de măsline, spuse Quick Ben brusc. — Recolta de ulei trebuie să fi fost în oraş. A făcut o pauză, apoi a adăugat: — Mă face să mă întreb dacă a fost un accident.

Kalam aruncă o privire spre vrăjitor. — Pare puţin extrem, Quick.

în plus, din câte am auzit despre Leoman, nu e genul care să-şi arunce propria viaţă.

— Presupunând că a stat suficient de mult.

— Am suferit pierderi aici, a spus Stormy. — E o movilă acolo, sub cenuşa aceea. A arătat. — înfricoşător de mare, cu excepţia cazului în care includ morţi rebeli.

— Le facem găuri separate, spuse Kalam, ştiind că Stormy ştia şi asta. Nimic din toate acestea nu arăta bine şi au fost reticenţi să recunoască asta. Nu cu voce tare. — Urmele j>ar vechi de câteva zile, cel puţin. Presupun că ar trebui sa ajungem din urmă cu al Paisprezecelea.

— Să încercăm mai întâi asta, spuse Quick Ben, strâmbând ochii spre oraşul ruinat. — Există ceva... nişte reziduuri... nu ştiu. Numai...[1]

— Argument sănătos din partea înaltului Mag, spuse Stormy. 'Sunt convins.[1]

Kalam aruncă o privire spre movila de înmormântare în masă şi se întrebă câţi dintre prietenii lui zăceau prinşi în acel pământ, nemişcaţi în întunericul etern, viermii şi viermii deja activând pentru a lua tot ceea ce îi făcuse pe fiecare dintre ei unic. Nu era ceva la care îi plăcea să se gândească, dar dacă nu stătea aici şi nu le mai dăruia câteva momente de gândire, atunci cine ar face-o?

HdKHaK

Gunoiul carbonizat zăcea împrăştiat pe drum şi în apartamente de ambele părţi. Tălpii de cort mcă la locul lor strângeau fragmente arse de pânză si, într-un şanţ dincolo de curba drumului, în timp ce se îndreptă spre ceea ce odinioară era poarta oraşului, o duzină de cadavre de cai umflate fuseseră aruncate, cu picioarele ridicate ca nişte cioturi osoase de copaci, o mlaştină zburată. Duhoarea lucrurilor arse atârna m aerul nemişcat.

Apsalar reţine drumul în timp'ce scanarea ei lentă a devastării dinaintea ei se mişcă la o sută de paşi înainte şi la stânga ei. Se aşeză înapoi'în şa, văzând familiaritatea î'n mersurile şi comportamentele a două dintre cele trei figuri care se îndreptau acum spre ceea ce mai rămăsese din Y'Ghatan. Telorast şi Curdle s-au grăbit înapoi să-şi flancheze calul.

— Veşti groaznice, Not-Apsalar! a plâns Telorast. „Ne aşteaptă trei oameni groaznici, dacă vom continua acest curs. Dacă cauţi să le distrugi, atunci, e bine. Vă dorim bine. Altfel, sugerez să evadăm. Acum.[1]

— Sunt de acord, adăugă Curdle, cu capul mic scheletic clătinându-se în timp ce creatura se plimba, se înclina, apoi se plimbă din nou, cu coada răsturnând aerul.

Calul ei a ridicat o copită din faţă şi scheletele demonice s-au împrăştiat, după ce aflase că apropierea aproape de fiară era un lucru perfid.

— Îi cunosc pe doi dintre ei, sj>use Apsalar. — În plus, ne-au văzut. îşi împinse călătura mainte, mergând-o mcet spre mag, tovarăşul lui aşasin şi soldatul Malazan, toţi care îşi schimbaseră acum direcţia'şi se apropiaseră cu un pas măsurat.

— Ne vor anihila! şuieră Telorast. — îmi dau seama... oh, magul ăla, nu e drăguţ, deloc...

Cele două creaturi mici au alergat să se adăpostească.

Anihilare. Posibilitatea a existat, a permis Apsalar, având în vedere istoria pe care a împărtăşit-o cu Quick Ben şi Kalam Mekhar. Apoi, din nou, ei ştiau de posesie şi de atunci ea călătorise cu Kalam luni de zile, mai întâi prin Adâncul Căutător, de la Darujhistan până la Ehrlitan, timp în care nu se întâmplase nimic neplăcut. Acest lucru i-a

uşurat mintea oarecum în timp ce aştepta să vină.

Kalam a fost primul care a vorbit. — Puţine lucruri în lume au sens, Apsalar.

Ea a ridicat din umeri. — Fiecare dintre noi am avut călătoriile noastre, Kalam Mekhar. Eu, unul, nu sunt deosebit de surprins să văd că drumurile noastre converg din nou.

„Acum," spuse Quick Ben, „este o afirmaţie alarmantă. Dacă nu eşti aici pentru a satisface dorinţa de răzbunare a Shadowthrone, nu există niciun motiv posibil ca drumurile noastre să convergă. Nu aici. Nu acum. Cu siguranţă nu am fost împins şi tras de vreun zeu complice...

— Ai aura lui Hood despre tme, Quick Ben, spuse Apsalar, o observaţie care îi surprinse clar pe Kalam şi pe soldat. „Asemenea' reziduuri provin doar din conversaţiile lungi cu Domnul Morţii şi aşa că, deşi ai putea pretinde libertatea pentru tine,' poate că motivele tale pentru ceea ce faci şi unde alegi să mergi sunt mai puţin ale tale decât ai vrea să creadă alţii. Sau, de altfel, decât ceea ce ai vrea să crezi. Privirea ei alunecă spre Kalam. [1]

în timp ce asasinul a cunoscut prezenţa lui Cotillion, doar cu puţin timp în urmă. Şi în ceea ce' priveşte acest soldat Falari de aici, spiritul său este legat de un T'lan
Imass si de Focul Vieţii care trece drept închinare printre T'lan Imass. Astfel, focul, umbra şi moartea, adunate împreună, chiar dacă forţele şi zeii unor astfel de forţe găsesc alinierea împotrivă urnii singur duşman. Cu toate acestea, simt că ar trebui să vă avertizez pe toţi – acel duşman nu mai este singular şi, poate, nu a rost niciodată. Şi alianţele actuale s-ar putea să nu dureze.

— Ce este cu toate astea, a spus Quick Ben, de care nu mă bucur?

Kalam se rotunjeşte spre vrăjitor. — Poate, Quick, simţi ceva din dorinţa mea – pe care abia o reţin – de a-mi pune pumnul în faţa ta. Domnul morţii? Ce' sa întâmplat, în numele Abisului, la Black Coral?

— Experienţă, se răsti vrăjitorul, cu ochii încă pe Apsalar. — Aşa sa întâmplat. în tot acel război blestemat împotriva lui Pannion Domin. Acest lucru ar fi trebuit să fie evident încă de la început – unirea

Dujek cu Caladan Brood a fost pur şi simplu prima şi cea mai flagrantă încălcare a regulilor.

— Deci acum lucrezi pentru Hood?

— Nici măcar aproape, Kalam. Pentru a întinde un joc de cuvinte, Hood ştie că lucra pentru mine.

'A fost? Si acum?[1]

— Şi acum, dădu el din cap spre Apsalar, după cum spune ea, zeii sunt în război. El a ridicat din umeri, dar a fost o ridicare din umeri neliniştită. — Trebuie să îmi fac o idee despre cele două părţi, Kalam. Trebuie să pun întrebări. Am nevoie de răspunsuri.

— Şi Hood le furnizează?

Privirea pe care i-a aruncat asasinului a fost supărătoare, aproape neînţeleasă. [1]

încet.[1]

— Şi ce primeşte Hood de la tine?

Vrăjitorul se înfrână. — Aţi încercat vreodată să răsuciţi braţul unui mort? Nu merge!'[1] Privirea lui se schimbă între Kalam şi Apsalar. 'Asculta. îţi aminteşti jocurile pe care le- au jucat Hedge şi Fid? Cu Puntea Dra'gonilor? Idioţi, dar nu contează asta. îdeea este că ei au inventat regulile pe măsură ce au mers, şi asta fac, bine? Doamne, chiar şi un geniu ca mine are limite!

Un pufnit din partea soldatului Falari, iar Apsalar l-a văzut dezvelind dinţii.

Vrăjitorul păşi' spre el. — Ajunge, Stormy! Tu şi blestemata ta sabie de piatră! A făcut cu mâna sălbatic oraşul Y'Ghatan. — Vă miroase dulce?

— Ceea ce ar mirosi şi mai dulce este înaltul Mag al Adjunctului tocat şi servit într-o tocană lui Hood însuşi, întinse mâna spre sabia Imass, zâmbetul i se lărgi. „Şi eu sunt doar omul care trebuie să..."

— Stabiliţi-vă, voi doi, spuse Kalam. — În regulă, Apsalar, suntem cu toţii aici şi asta e ciudat, dar nu atat de ciudat pe cât ar trebui să fie.' Nu contează.[1] A făcut un gest care i-a cuprins pe sine, pe Quick Ben şi pe Stormy. — Ne întoarcem la Armata a Paisprezecea. Său, vom fi, odată ce vom ocoli oraşul şi Quick va fi mulţumit că este la fel de mort pe cât pare...'

— Oh, a întrerupt vrăjitorul, a murit în regulă.

Totuşi, ocolim ruinele. Arăta cu degetul spre Apsalar. — Cât despre tine, femeie, nu călătoreşti singură, nu-i aşa? Unde se ascund? Şi care sunt ei? Familiari?

„Le-a'i putea numi aşa", a răspuns ea.

— Unde se ascund? a cerut din nou rapid Ben.

‘Nu sunt sigur. În apropiere, bănuiesc. Sunt... timizi. Şi nu mai adăugă nimic, deocamdată, mulţumită aşa cum era de încruntarea răspunsului a vrăjitorului.

— Unde te duci, Apsalar, întrebă Kalam?

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Desigur, cu tine.

îşi dădea seama că acest lucru nu îe făcea prea mult pe plac/dar ei nu mai exprimau nicio obiecţie. In ceea ce o privea, aceasta a fost o concluzie perfectă pentru această parte a călătoriei ei. Căci aceasta a coincis cu sarcina ei cea mai presantă – ţinta finală a asasinatului. Singurul care nu pptea fi ignorat.'

întotdeauna îl cunoscuse pe Cotillion drept un nenorocit cel mai subtil.

— Bine, atunci, spuse sergentul Hellian, care dintre voi vrea să fie noul meu caporal?

Touchy şi Brethless schimbară priviri.

‘Ce?[1] întrebă Touchy. ‘Ne? Dar ai pe Balgrid şi Tavos Pond, acum. Sau chiar-[1]

„Este noua mea echipă şi eu decid aceste lucruri". Ea s- a uitat la ceilalţi soldaţi. — Balgrid este un mag. La fel şi iazul Tavos. Se' încruntă la cei doi bărbaţi. „Nu-mi plac magii, ei mereu dispar, chiar atunci când vrei să-i întrebi ceva". Privirea ei alunecă spre ultimii doi soldaţi. — Poate că este un săpător şi destul de spus despre astă, iar Luteş este vindecătorul nostru. Asta lasă... Hellian şi-a întors atenţia asupra gemenilor, „voi doi".

— Bine, spuse Touchy. — Voi fi caporal.

— Aşteaptă, spuse Brethless. „Vreau să fiu caporal! Nu primesc ordme de la el, sergent. Nicio

sansa. Am creierul, ştii...

Touchy pufni. — Atunci, pentru că nu ştiai ce să faci cu ele, le-ai aruncat.

— Eşti un mincinos mare şi gras, Touchy...

'Linişte!'[1] Hellian întinse niâna spre sabia,ei. Dar apoi şi- a amintit şi a scos în schimb un cuţit. — încă un cuvânt oricare dintre voi şi mă voi tăia.

Echipa s-a uitat la ea.

„Sunt femeie, vezi, şi cu femeile, aşa ne comportăm cu bărbaţii. Sunteţi cu toţii bărbaţi. Dă-mi necazuri şi o să-mi înfig acest cuţit în braţ. Sau picior.

Sau p>oate voi tăia un mamelon. Şi voi nenorociţilor va trebui sa trăiţi cu asta. Pentru restul' zilelor tale, va trebui să trăieşti cu faptul că ai fost atât de nemernici încât Hellian â mers şi s-a desfigurat.

Nimeni nu â vorbit.

Zâmbind, Hellian puse din nou cuţitul în teacă. 'Bun. Acum, Touchy şi Brithless, m-am hotărât. Sunteţi amândoi caporali. Acolo.'[1]

— Dar dacă vreau să-i comand pe Brithless...

— Ei bine, nu poţi.

Brethless ridică un deget. — Stai, ce se întâmplă dacă dăm ordine diferite celorlalţi?

„Nu-ţi face griji pentru asta", a spus poate, „oricum nu te vom asculta. Sunteţi amândoi idioţi, dar dacă sergentul vrea să vă facă caporali, e bine. Nu' ne pasă. Idioţii sunt caporali buni.

— în regulă, spuse Hellian ridicându-se, e rezolvat. Acum, nimeni nu se rătăceşte, din moment ce căpitanul vrea să fim pregătiţi să mar'şăm. Ea s-a îndepărtat, în sus spre creastă. Gândire.

Căpitanul îl târase pe Urb şi îl făcuse sergent. Nebunie. Acea veche regulă despre idioţii care făceau caporali buni s-a extins evident şi la sergenţi, dar ea nu putea face nimic în privinţa asta. în plus, s-ar putea să meargă să-l omoare şi apoi ar îi probleme. Urb era mare, la urma urmei, şi nu erau prea multe locuri în care să-şi ascundă trupul. Oricum, nu j>e aici, a concluzionat ea, scanând stâncile sparte, cărămizile şi cioburi de oală împrăştiate pe pantă.

Trebuiau să găsească un sat. Putea să-şi schimbe cuţitul – nu, asta nu ar funcţiona, deoarece' i-ar

strica ameninţarea şi echipa s-ar putea revolta. Doar dacă, data viitoare, ea a adăugat cuie la armele posibile – să-si zgârie ochii, aşa ceva. Ea îşi aruncă privirea în jos la unghiile ei – oh, în mare parte dispăruse. Ce mizerie...

— Uită-te la ea, spuse poate. „Ne spune să nu ne rătăcim, atunci ce face ea? Se rătăceşte. Găseşte o creastă să faci ce? De ce, uită-te la unghiile ei. Ooh, sunt ciobite! Doamne, avem o femeie adevărată pentru blestemul nostru de sergent Hood...

— Nu este o femeie adevărată, spuse Touchy.
— N-o cunoşti deloc, sapper. Acum, eu şi Brethless, am fost doi dintre bieţii proşti care au venit primii la templul din Kartool, unde a început tot acest coşmar.

'Despre ce vorbeşti?[1] întrebă Balgrid.

„Cineva a mers şi i-a măcelărit pe toţi preoţii din templul D'rek, iar noi am fost primii la faţa locului. Oricum, ştii cum merge asta.

Acela era cartierul nostru, nu? Nu că am putea patrula în temple, desigur, aşa că nu eram de vină. Dar de când bunul simţ contează' pentru ceva în imperiu? Deci, au trebuit să ne trimită.

Sper să fiu ucis, aşa că nimic nu iese...

— Tocmai s-a întâmplat, spuse Tavos Pond, scărpinând sub bandajele aspre, cu cruste care îi învăluiau pe o parte a feţei.

'Despre ce vorbeşti?' întrebă Balgrid din nou. — Şi ce face sergentul acolo?

Poate s-a uitat la Lutes. — E încă surd. Fă ceva!'

— Se va întoarce, răspunse vindecătorul, ridicând din umeri. 'Mai ales. Este nevoie de timp, asta-i tot.

— Oricum, reluă Touchy, nu este o femeie adevărată. Ea bea-'

— Aşa, interveni Brethless, şi de ce bea? De ce, îi este frică de păianjeni!

— Nu contează, a replicat fratele său. — Şi

acum a rămas treaz şi asta e rău. Ascultaţi, toţi...

'Ce?' întrebă Balgrid.

— Ascultă, ceilalţi, o ţinem beată şi totul va fi bine...

— Idiotule, spuse poate. — Probabil că nu ai prins pe cine a ucis toţi preoţii aia pentru că sergentul tău era beat. Ea a făcut bine m Y'

Ghatan, sau ai uitat? Eşti în viaţă din cauza ei.

— Asta se va dispărea, săpător. Doar asteapta. Adică, uită-te la ea – se bate cu unghiile!

HdKHaK

Gesler ştia că nu a fost niciodată uşoară să adopţi trupe grele într-o' echipă. Nu au gândit normal; de fapt, sergentul nici măcar nu era sigur ca erau oameni. Undeva între un Imass în carne şi oase şi un Barghast, poate. Şi acum avea patru dintre ele. Shortnose, Flashwit, Uru Héla şi Mayfly. Flashwit ar putea, probabil, să smulgă un bou şi, în plus, ea era Napan, deşi acei ochi verzi uimitori veneau din altă parte; iar Nasul Scurt părea să aibă obiceiul de a-şi pierde părţi ale corpului şi nu se ştia cât de departe depăşise asta dincolo de nasul şi urechea lipsă. Uru era o blestemată de Korelri care probabil fusese destinată Stormwall-ului înainte de a se depozita la bordul unui negustor Jakatakan, ceea ce înseamnă că simţea că nu datorează nimănui nimic. Mayfly a fost uşor de încurcat, dar în mod clar la fel de dur precum au venit.

Şi Heavies au venit duri. Ar trebui să-şi ajusteze gândirea despre cum să lucreze echipa. Dar dacă va apărea vreodată, Stormy îi va iubi pe aceştia.

Poate că într-un fel avea sens să reorganizăm echipele, dar Gesler nu era sigur de momentul în care căpitanul a avut loc. Oricum, era responsabilitatea lui Fist Keneb şi probabil că ar prefera să despartă soldaţii care erau, unul şi toţi acum, veterani. Ei bine, asta era pentru blestemaţii de ofiţeri să mestece. Ceea ce îl preocupa cel mai mult în acest 'moment, era faptul că erau m mare parte neînarmaţi şi neblindaţi. O zeci de raiders sau

chiar bandiţi se întâlnesc cu ei şi ar fi mai multe oase de Malazan care se vor albi la soare. Trebuiau să se mişte, să ajungă din urmă cu armata bleştemata.

Îşi aţinti privirea pe drumul de vest, sus pe creastă. Hellian era deja acolo, a văzut. Luminată de soarele răsare.

0 femeie ciudată, dar trebuie să fi făcut ceva bine, să-şi fi condus soldaţii prin acea mizerie.

Gesler nu s-a uitat înapoi la Y'Ghatan. De fiecare dată când făcuse asta înainte, imaginile s-au întors: Adevărul

Eurta pe umăr pachetele de muniţii, alergând în fum şi ăcări. Fiddler şi Cuttle alergând înapoi, departe de ceea ce urma. Nu, nu a meritat să aruncăm o ultimă privire înapoi la acel oraş blestemat.

Ce ai putea să iei din asta care să merite un lucru al naibii, oricum?

Leoman îi atrasese chiar înăuntru, făcuse din oraş o pânză din care nu exista scăpare – doar... noi am reuşit, nu-

1 aşa? Dar, câţi nu au făcut-o?

' Căpitanuf le spusese. Peste două mii, nu-i aşa? Toate pentru a ucide câteva sute de fanatici care probabil ar fi rost la fel de mulţumiţi să se sinucidă pe ei înşişi şi pe nimeni altcineva, pentru a face orice idee nebună'şi inutilă pentru care au simţit că merită să moară. La urma urmei, aşa credeau fanaticii. Uciderea Malazanilor a îndulcit pur şi simplu o masă finală deja dulce. Toate pentru a face ochii lui Dumnezeu să strălucească.

Atenţie, lustruieşte orice suficient de mult şi va începe să strălucească.

Soarele şi-a ridicat ochiul cu vezicule deasupra orizontului şi era aproape timpul să înceapă marşul.

HdKHaK

Zece, poate mai mulţi pui, toţi roz, încreţiţi şi zvârcoliţi în interiorul unui cuib bătrân de martin care se dislocase dintr-un zid care exploda. Bottle se

uită la ei, cu cuibul în mâini. Mama lor s-a lipit de umărul lui stâng, cu nasul zvâcnind de parcă ar fi contemplat un salt brusc – fie spre puietul ei neajutorat, fie spre gâtul lui Bottle.

— Relaxează-te, draga mea, şopti el. — Sunt la fel de mult ale mele, cât sunt ale tale.

Un sunet pe jumătate sufocat în apropiere, apoi o izbucnire de râs.

Bottle se uită cu privirea spre Smiles. — Nu înţelegi nimic, vacă mizerabilă.

— Nu pot să cred că vrei să iei chestia aia murdară cu tine. În regulă, ne-a scos, aşa că acum lasă-l în pace. În plus, nu ai cum să-i ţii în viaţă – ea trebuie să-i hrănească, corect, ceea ce înseamnă că trebuie să se încurce. Când va putea face asta? Suntem pe cale să marşăm, prostule.

„Ne putem descurca ,, a răspuns el. — Sunt creaturi tribale, şobolani. În plus, am căutat deja destulă mâncare – doar Y'Ghatan este cel care trebuie să mănânce mult, deocamdată. Puii doar alăptează.

— încetează, mă îmbolnăveşti. Sunt deja destui şobolani în lume, Bottle. Ia-o pe cea mare, sigur, dar lasă-le pe celelalte pentru păsări.

— Ea nu m-ar ierta niciodată.

Stând în apropiere, Koryk îi mai studie pe cei doi soldaţi încă o clipă, apoi se ridică.

— Nu merge departe, spuse Strings.

Jumătatea Seti mormăi un răspuns fără cuvinte, apoi se îndreptă spre capătul nordic îndepărtat al apartamentelor, unde gropi largi, adânci, pătrundeau pe pământ. A ajuns la marginea unuia şi a privit în jos. Cu mult timp în urmă, aceste gropi dăduseră lut pentru olari, pe vremea când era apă aproape de suprafaţa. Când aceasta s-a secat, s-au dovedit utile pentru eliminarea gunoiului, inclusiv a cadavrelor săracilor.

Gropile cele mai apropiate de zidurile oraşului

conţineau doar oase, grămezi albite, crăpate de soare printre fâşii zdrenţuite de pânză de înmormântare.

A stat deasupra rămăşiţelor încă o clipă, apoi a coborât pe partea care se prăbuşeşte.

Soldaţii pierduseră majoritatea oaselor lipite de armuri şi uniforme. Părea potrivit, gândi Koryk, ca aceşti cetăţeni morţi de mult din Y'Ghatan sa-şi ofere a lor. La urma urmei, ne-afn târât prin propriile oase ale oraşului. Şi nici măcar nu putem măsura ceea ce am lăsat în urină.

Pînă la genunchi în oase, se uită în jur. Nu lipsesc fetişurile aici.

'Mulţumit, a început să colecteze.

HdKHaK

— Arăţi al naibii de aproape gol fără toată armura aceea.

Caporalul Tarr se strâmbă. — Sunt al naibii de gol fără toată armura mea, sergent.

Zâmbind, Strings şi-a întors privirea, căutând până l-a găsit pe Koryk, care era în proces de căţărare în pământ. Cel puţin, aşa arăta de aici. Om ciudat, secretos. Apoi, din nou, dacă voia să se târască în pământ, asta era treaba lui. Atâta timp cât s-a prezentat la chemarea la marş.

Cuttle era lângă foc, turnând ultimul ceai', o băutură preparată dintr-o jumătate de duzină de plante locale pe care Bottle le identificase ca fiind plăcute la gust, deşi fusese puţin înţelept cu privire la toxicitate.

După ce şi-'a cercetat o clipă echipa, sergentul a revenit să-şi rade barba, ciocănind parul urat mirositor şi înţepat cu cuţitul de tabără – singura armă care i-a rămas.'

Unul dintre copiii aflaţi se ataşase de el şi stătea vizavi, privind cu ochii mari, faţa rotundă mânjită cu cenuşă ^şi două dâre umede şi murdare care îi coborau din nas. îşi linsese buzele crude.

Strings făcu o pauză, miji la ea, apoi ridică o sprânceană. — Ai nevoie de o baie, fetiţă. Va trebui

să te aruncăm în primul flux pe care îl trecem.'

Ea a făcut o faţă.

— Nu pot fi ajutat, continuă el. — Soldaţilor malazani din al Paisprezecelea li se cere să menţină uri anumit nivel de curăţenie. Până acum, căpitanul a fost uşor în privinţa asta, dar crede-mă, asta nu va dura... El a încetat când a văzut că ea nu mai asculta. Nici nu se uita la el, ci la ceva dincolo de umărul lui stâng. Corzile s-au răsucit pentru a-i urma privirea.

Şi am văzut un călăreţ şi trei figuri pe jos. Coborând de pe drumul care înconjura Y^Gliatan. Venmd spre ei.

De la o mică distanţă, în dreapta sergentului, l-a auzit pe Gesler spunând:

Asta e Stormy – aş recunoaşte mersul acela cu ciocanul oriunde. Şi Kalam şi 'Quick. Nu o cunosc pe femeia de pe cal, totuşi...

Dar eu^fac. Corzile s-au ridicat. Am urcat panta pentru a-i întâlni. îl auzi pe Gesler în spatele lui, urmărindu-l.

— Ia-ne Hood, spuse Strmgs, studiind mai întâi pe Apsalar, apoi pe Kalam şi pe Quick Ben, jumătate din vechea echipă. Totul aici.[1]

jQuick Ben se uita la Fiddler. — Te-ai bărbierit, spuse el. — îmi aminteşte cât de tânăr eşti – acea barbă te-a transformat într-un bătrân.

Făcu o pauză, apoi adăugă: — Fii frumos să-l ai pe Mallet aici cu noi.

„Uită," spuse Strings, „se îngraşă în Darujhistan şi ultimul lucru pe care şi-ar dori să-l facă este să ne vadă dm nou feţele urâte". A tuşit. [1]

Şi presupun că Paran e şi el acolo, cu picioarele în sus şi sorbind vin Saltoan rece.

— Sa dovedit a fi un bun căpitan, spuse vrăjitorul după o clipă. [1]

Cine s-ar fi gândit, nu?

Strings ridică din cap spre femeia de pe cal. — Apsalar. Deci, unde este Crokus Younghand?

Ea a ridicat din umeri. — Acum îl cheamă Cutter, Lăutar.

Oh.

— în orice caz, continuă ea, ne-am despărţit acum ceva timp.

Stormy se apropie de Gesler. — L-am pierdut? el

a intrebat.

Gesler îşi întoarse privirea, apoi dădu din cap.

'Ce s-a întâmplat?[1]

Strings a spus ca răspuns: „Adevărul ne-a salvat toate pielea, Stormy. A făcut ceea ce noi nu am putut face, când trebuia făcut. Şi nici un cuvânt de plângere. Oricum, şi-a dat viaţa pentru noi. Aş fi vrut să fi putut fi altfel../ El clătină din cap. — Ştiu, egreu când sunt atât de tineri.

Acum erau lacrimi care curgeau pe faţa arsă de soare a omului uriaş.

Fără să'spună nimic, trecu j>e lângă ei pe toţi, coborând pe panta către Malazanii tăbaraţi. Gesler se uită, apoi îl urmă.

Nimeni nu a vorbit.

— Am avut un sentiment, spuse Quick Ben după un timp. „Ai făcut din Y"

Ghatan – dar cei al Paisprezecelea au mărşăluit deja.

Fiddler dădu din cap. — Trebuiau. Ciumă vine dinspre est. în plus, trebuie să n părut imposibil – oricine prins în oraş a supravieţuit furtunii de foc.

— Cum ai reuşit? întrebă Kalam.

— Suntem pe cale să marşăm, spu^e Fiddler când Faradan Sort apăru, urcând pe drum. — Iţi voi spune pe parcurs. Şi Rapid, am un mag în echipa mea pe care vreau să-l cunoşti – ne-a salvat pe toţi.

'Ce vrei sa fac?[1] întrebă vrăjitorul. — îi strânge mâna?

— Nu decât dacă vrei să te muşcă. Ha, uita-te la faţa lui. Asta a meritat.

Podul era făcut din pietre negre, fiecare sculptată grosier, dar perfect montată. Destul de late pentru a găzdui două vagoane una lângă alta, deşi nu existau bariere care flancheau treapta, iar marginile păreau uzate, sfărâmicioase, suficient de mult pentru a-l face pe Paran neliniştit. Mai ales că nu era nimic sub pod. Nimic. Ceţuri cenuşii într-o

mare fără adâncime dedesubt. Ceţuri cenuşii înghiţind podul însuşi la douăzeci de paşi distanţă; ceţuri cenuşii respingând cerul deasupra capului.

Un tărâm pe jumătate născut, mort în naştere morta, aerul era rece, moale, mirosea a bazine de maree. Paran îşi trase mai strâns mantia pe umeri. — Ei bine, mormăi el, cam aşa am văzut eu.

Forma fantomatică a lui Hedge, care stătea chiar la marginea podului masiv, s-a întors mcet. — Ai mai fost aici, căpitane?

— Viziuni, răspunse el. 'Asta e tot. Trebuie să traversăm asta...

— Da, spuse săpătorul. — într-o lume de mult uitată. îi aparţine lui Hood? Greu de spus.' Ochii cu glugă ai fantomei păreau să se mişte, fixându-se pe Ganath. — Ar fi trebuit să te răzgândeşti, Jaghut.

Paran aruncă o privire spre ea. Imposibil să-i citesc expresia, dar atitudinea ei avea o rigiditate, o anumită febrilitate în mâinile pe care le ridică pentru a ridica gluga pelerina pe care o evocase.

— Da, spuse ea. 'Ar trebui sa am.[1]

— Acesta este mai vechi decât Holdurile, nu-i aşa? a întrebat-o Paran. — Şi tu o recunoşti, nu-i asa, Ganath?'

— Da, ca răspuns la ambele întrebări. Acest loc aparţine lui Jaghut – propriilor noastre mituri. Aceasta este viziunea noastră despre lumea interlopă, Maşter of the Deck. Verdith'anath, Podul Morţii. Trebuie să găseşti o altă cale, Ganoes Paran, pentru a-i gasi pe cei pe care îi' cauţi.

A scuturat din cap. — Nu, asta este, mă tem.

'Nu poate fi.'

'De ce?'

Ea nu a răspuns.

Paran a ezitat, apoi a spus: „Acesta este locul în viziunile mele. De unde trebuie să încep. Dar... ei bine, acele vise nu au plecat niciodată de aici – nu puteam să văd ce aveam în faţă, pe acest pod. Aşadar, am avut asta, ceea ce vezi înaintea noastră şi cunoştinţele că numai o fantomă mă poate ghida. A studiat ceţurile care învăluiau poteca de piatră. „Există două moduri de a vedea, am concluzionat în cele din urmă".

— De a vedea ce? întrebă Ganath.

— Ei bine, lipsa acelor viziuni şi bănuielile

mele despre cum să procedez.

Aş putea să renunţ la toate celelalte şi să încerc să-i potolesc cu precizie, fără să mă rătăcesc niciodată – de teamă că s-ar dovedi dezastruos. Sau, aş putea vedea toate acele incertitudini ca oportunităţi şi, astfel, aş putea să-mi las frâu maxim imaginaţiei mele.'

Hedge a făcut o mişcare de genul scuipatului, deşi nimic nu i-a părăsit gura.' — înţeleg că ai ales-o pe cea din urmă, căpitane.

^ Paran dădu din cap, apoi se înfruntă din nou pe Jaghut. — În miturile tale, Ganath, cine sau ce păzeşte acest pod?

Ea clătină din cap. — Locul ăsta se află sub pământ, sub picioarele lui Hood. S-ar putea să cunoască foarte bine acest tărâm, dar nu ar pretinde că domină asupra lui... sau asupra locuitorilor săi. Acesta este un loc primordial, Master of the Deck, la fel ca acele forţe care îl numesc acasă. Este o vanitate să crezi că moartea are o singură manifestare. Ca şi în toate lucrurile, stratul se aşează peste strat şi, în timp, cei mai adânci şi mai întunecaţi devin uitate – totuşi au modelat tot ceea ce se află deasupra. Ea

Păru să-l studieze pe Paran pentru o clipă, apoi spuse: — orţi o sabie otatarală.

— Fără tragere de inimă, a recunoscut el. — De cele mai multe ori îl ţin îngropat lângă peretele din spate al moşiei lui Coli, în Darujhistan. Sunt surprins că ai simţit asta – teaca este făcută din fier şi bronz şi asta îi anulează efectul.

Jaghut a ridicat din umeri. — Bariera este imperfectă. Locuitorii din acest tărâm – dacă miturile deţin adevărul şi o fac întotdeauna – preferă forţa brută decât vrăjitorie. Sabia va fi doar o sabie.

— Ei bine, oricum nu plănuiam să-l folosesc.

„Aşadar", a spus Hedge, „tocmai începem drumul,
peste acest pod şi vedem ce vine pentru noi? Căpitane, s-ar putea să fiu un săpător, şi unul mort, dar nici măcar eu nu cred că este o idee bună.'

— Sigur că nu, spuse Paran. — Am plănuit pentru altceva. A scos din rucsac un obiect mic, cu spiţe şi circular, pe care l-a aruncat apoi pe pământ. — Nu ar trebui să dureze mult, spuse el. — Li s-a

spus să stea aproape.

O clipă mai târziu, prin ceaţa din spatele lor au auzit sunete, tunetul coj>itelor, zgomotul greu al roţilor masive. A apărut o garnitura de cai, cu capetele zvârcolite, spumoase şi cu ochi sălbatici, iar în spatele lor o trăsură cu şase roţi. Gardienii stăteau agăţaţi de diferite proeminente ornamentate de pe flancurile trăsurii, unele dintre ele legate de hamuri de piele. Armele lor erau scoase şi se uitau cu apriga în ceaţa din toate părţile.

Şoferul se lăsă pe spate pe frâiele, scoţând un strigăt ciudat. Copitele bătând, trenul s-a dat înapoi, învârtind vagonul uriaş până la o oprire care plesneşte şi derapa.

Gardienii s-au dezamorsat şi au plecat roii, stabilind un perimetru cu arbalete în afară şi armate. Pe bancă, şoferul a pus frâna, a pus frâiele în jurul mânerului, apoi a scos un balon şi a doborât conţinutul în şapte înghiţituri succesive. A eructat, a reuşit balonul, l-a bagat în Buzunar, apoi a coborât pe partea căruciorului. Deschise uşa laterală chiar dacă Paran surprinse mişcare prin fereastră cu gratii.

Bărbatul care îşi împingea drum era imens, îmbrăcat în mătăsuri ude, cu mâinile înţepenite şi faţa rotundă învelită în sudoare.

Paran a vorbit: — Trebuie să fii Karpolan Demesand. Eu sunt Ganoes Paran. Mulţumesc că ai sosit atât de repede. Cunoscând reputaţia Breslei Comerţului Trygalle, desigur, nu sunt deloc surprins.

— Nici tu nu ar trebui să fii! răspunse bărbatul uriaş cu un zâmbet larg care scotea la iveala dinţi acoperiţi de aur şi împânziţi cu diamante. Zâmbetul s-a stins încet când privirea lui a găsit podul. 'Aoleu.[1] Făcu un semn către doi dintre cei mai apropiaţi gardieni, ambele femei Pardu, ambele cu cicatrici grav. — Nisstar, Artara, până la marginea ceţilor de pe acel pod, dacă vrei.

Examinaţi cu atenţie marginile – fără un zid de sprijin ne confruntam într-adevăr cu o cale perfidă. Ochii mici şi strălucitori se fixară încă o dată pe Paran. — Stăpâne de punte, iartă-mă, sunt plin de epuizare!

O, cât de îngrozitor îl taxează pe bietul bătrân

Karpolan Demesand! După aceasta, ne vom grăbi întoarcerea pe cel mai preţuit continent natal al nostru, Genabackis! Numai tragedia bântuie Şapte oraşe – vezi cum am slăbit! Stresul! Mizeria! Mâncarea jDroasta! A pocnit din degete şi un servitor a ieşit din trăsură din spatele lui, reuşind cumva să echilibreze o tavă înghesuită cu pahare şi un decantor de cristal într-o mână, în timp ce îşi naviga cu cealaltă ieşire. „Adunaţi-vă, prietenii mei! Nu voi, naibii de acţionari! Aveţi grijă, proştilor! Sunt lucruri acolo şi ştii ce se întâmplă când ajung lucrurile!

Nu, am vorbit cu oaspeţii mei! Ganoes Paran, Stăpânul Puntei, însoţitorul său fantomatic şi vrăjitoarea Jaghut – alăturaţi-vă mie, şupăraţi trei, în acest toast paşnic... înainte să înceapă haosul!

— Mulţumesc pentru invitaţie, spuse Hedge, dar din moment ce sunt o fantomă...

— Deloc, interveni Karpolan Demesand, să ştii că, în imediata apropiere a invenţiei mele de aici, nu eşti blestemat nesubstanţial – deloc!

Deci, îi întinse un pahar săpătorului, bea, prietene! Şi bucuraţi-vă încă o dată de senzaţia delicioasă a gustului, ca să nu mai vorbim de alcool!'

— Dacă spui asta, spuse Hedge, acceptând paharul. A înghitit o gura, iar expresia lui neclară s-a luminat cumva. 'Zei de joşi

Ai racut-o acum, comerciant! Cred că voi sfârşi prin a bântui această trăsură pentru totdeauna!

— Vai, prietene, efectul dispare în cele din urmă. Altfel, ne confruntăm cu o povară imposibilă, aşa cum vă puteţi imagina! Acum tu, Jaghut, te rog, sunt sigur că semnificaţia nenumăratelor arome din acest vin nu se va pierde pentru tine. Radiând, el îi întinse un pahar.

Ea a băut, apoi şi-a descoperit colţii în ceea ce Paran a considerat a fi un zâmbet. '

Bik'trara – flori de gheaţă – trebuie să fi trecut cu ceva timp în trecut un gheţar Jaghut, pentru a fi recoltat astfel de plante rare.

— Într-adevăr, draga mea! Gheţarii Jaghut şi multe altele, vă asigur! Pentru a explica' breasla de' comerţ Trygalle călătoreşte prin lăcaşuri – o afirmaţie pe care nici un alti comercianţi din această lume nu îndrăznesc să o facă. Prin urmare, suntem

foarte scumpi. îi făcu lui Paran un larg cu ochiul. — Foarte, aşa cum bine ştie Stăpânul Punţii. Apropo de asta, am încredere că ai plată cu tine?

Paran dadu din cap.

Karpolan i-a oferit al treilea pahar lui Paran. — Observ că ţi-ai adus calul, stăpâne de punte. Atunci ai de gând să mergi alături de noi?

^şa cred. Este o problemă?

— Greu de spus – încă nu ştim ce vom întâlni pe acest pod căzut. În orice caz, trebuie să mergi aproape, cu excepţia cazului în care vrei să-ti afirmi propria protecţie – caz în'care, de ce să ne angajezi?

— Nu, am nevoie de protecţia ta, sunt sigură, spuse Paran. — Şi da, de aceea am făcut contract cu breasla ta din Darujh'istan. Sorbi din vin şi îşi găsi capul înotând. — Deşi, adaugă el, privind lichidul auriu, dacă mai beau din asta, s-ar putea sa întâmpin dificultăţi să staujn şa.

— Trebuie să te iei Bine, Ganoes Paran. În e trieri, şi la şa. Crede-mă în acest sens, o astfel de călătorie este' cel mai bine gestionată beat – sau plină cu fumul durhang. Sau amândoua. Acum, trebuie să încep pregătirile – deşi nu am mai vizitat niciodată acest labirin, încep să bănuiesc că vom fi puse la încercare pe acest pod droaznic.

„Dacă eşti supus", a spus Ganath, „aş merge cu tine înăuntru".

— încântător şi vă sugerez să vă pregătiţi să vă accesaţi warrenul, Jaghut, dacă va fi nevoie.

Paran i-a privit pe cei doi urcând înapoi în trăsură, apoi s-a întors să-l privească pe Hedge.

Săpătorul termină vmul în paharul său şi îl puse la loc pe tava, care era ţinută nemişcată de servitorul – un bătrân cu ochii roşii şi părul cărunt' care părea stricat la capete. — Câte dintre aceste călătorii ai făcut? l-a întrebat Heage.

— Mai multe din câte pot număra, domnufe.

— înţeleg că Karpolan Demesand este un înalt Mag.

— Să fie el, domnule. Şi pentru asta, noi, acţionarii, îl binecuvântăm în fiecare zi.'

— Fără îndoială, spuse Hedge, apoi se întoarse către Paran. — Dacă nu ai de gând sa bei asta, căpitane, lasă-l jos. Tu şi cu mine trebuie să vorbim.

Paran riscă încă o gură, apoi puse la loc paharul, urmând ca, cu un gest, Hedge porni spre poalele podului.

— Ai ceva în mintea ta fantomatica, săpător?

— Destul, căpitane, dar pe primul loc. Ştii, când l-am aruncat înapoi în Coral, mi-am dat seama că asta era. Hood ştie, nu am avut de ales, aşa că aş face acelaşi lucru dacă ar fi să o fac din nou.

Oricum, făcu o pauză, apoi spuse, pentru o vreme a fost, ei bine, doar întuneric. Pâlpâirea ocazională a ceva de genul luminii, ceva de genul conştientizării. A scuturat din cap. „A fost ca, ei bine", a întâlnit ochii lui Paran, „de parcă n-aş fi avut încotro. Sufletul meu, vreau să spun. Nicăieri.

Şi crede-mă în privinţa asta, nu e un sentiment bun.

— Dar apoi ai făcut-o, spuse Paran. — Trebuie să merg undeva, vreau să spun.

Hedge încuviinţă din cap, cu ochii din nou în ceaţa care înghiţi drumul înainte. [1]

Au auzit voci, la început. Apoi... vechi prieteni, ieşind din întuneric.

Chipuri pe care le cunoşteam şi sigur, aşa cum spuneam, prieteni. Dar unii care nu au fost.

Trebuie să înţelegi, căpitane, înainte de vremea ta, o mulţime de Bridgeburneri erau nişte bastarzi. Când un soldat trece prin ceea ce am trecut noi, în Raraku, la Black Dog, iesi din două feluri de oameni. Fie eşti al naibii de umilit, fie începi să crezi că împărăteasa se închină la ceea ce-ţi alunecă din fund, şi nu doar împărăteasa, ci toţi ceilalţi în afară de asta. Acum, nu am avut niciodată timp pentru nenorociţii ăia când eram în viaţă – acum ma gândesc să petrec o eternitate cu ei.

Paran tăcu o clipă, gânditor, apoi spuse: — Continuă.

„Noi Bridgeburneri, avem de lucru înaintea noastră, iar unora dintre noi nu le place. Adică, suntem morţi, nu? Şi sigur, este bine să ajuţi prietenii care sunt încă în viaţă şi poate să ajuţi întreaga umanitate dacă vine vorba de asta şi îmi pare rău să spun, se va ajunge la asta. Totuşi, ajungi cu întrebări, întrebări la care nu se poate răspunde.

'Ca?[1]

Expresia săpătorului se răsuci. — La naiba, sună

îngrozitor, dar... ce este în asta pentru noi? Ne aflăm într-o armată de morţi într-o mare blestemată, unde odinioară era deşert. Am terminat cu toţii războaiele noastre, luptele s-au terminat şi acum se pare că trebuie să mărşăm – şi este un marş lung, mai lung decât ai crede că este posibil. Dar acum e drumul nostru, nu-i aşa?

— Şi unde duce, Hedge? '

El clătină din nou din cap. 'Ce înseamnă să mori? Ce înseamnă a urca? Nu este ca şi cum vom aduna zece mii de închinători printre cei vii, nu-i aşa? Adică, singurul lucru pe care soldaţii morţi îl avem în comun este că niciunul dintre noi nu a fost suficient de bun sau suficient de norocos
ţientru a supravieţui luptei. Suntem o mulţime de 'eşecuri. A ătrat în ras. — Mai bine mi-o amintesc pe aia pentru nenorociţi. Doar pentru a le intra sub piele.

Paran arunca o privire înapoi spre trăsură. încă nicio activitate acolo, deşi servitorul dispăruse din nou înăuntru. El a oftat. — Ascendenţi, Hedge. Nu este un rol uşor de explicat – de fapt, încă nu am găsit o explicaţie utilă pentru ce este ascendentul – printre toate tratatele academice pe care le-am cercetat cu atenţie în bibliotecile şi arhivele din Darujhistan. Deci, a trebuit să vin cu propria mea teorie.

— SJi auzim, căpitane.

— În regulă, vom începe cu asta. Ascendenţii care găsesc închinători devin zei, iar această legătură merge în ambele sensuri. Ascendenţii fără închinători sunt, într-un fel, dezlegaţi. Nealiniat, în limba Deck of Dragons. Acum, zeii care au avut cândva adoratori, dar nu-i mai au, sunt încă ascendenţi, dar efectiv emasculaţi şi rămân asa, dacă închinarea nu este cumva reînnoită. Pentru Zeii Bătrâni, asta înseamnă vărsarea de sânge pe pământ sfinţit sau sfinţit cândva. Pentru spiritele mai primitive şi' altele asemenea, ar putea fi la fel de simplu ca amintirea sau redescoperirea numelui lor sau o altă formă de trezire. Reţineţi că nimic din toate acestea nu contează dacă ascendentul în cauză a fost bine şi cu adevărat anihilat.

„Aşadar, ca să dau înapoi uşor, ascendenţii, fie că sunt zei sau nu, par să posede o anumită formă

de'putere. Poate vrăjitorie, poate personalitate, poate altceva. Si ceea ce pare să însemne este că au un grad neobişnuit de eficacitate...

'Din ce?[1]

„Sunt probleme dacă te pui cu ei, asta spun eu. Un muritor loveşte pe cineva şi poate sparge nasul victimei. Un ascendent loveşte pe cineva şi trec printr-un perete. Acum, nu vreau să spun la propriu – deşi uneori aşa este. Nu neapărat puterea fizică, ci puterea voinţei'. Când un ascendent acţionează, valuri străbat... totul. Şi asta îi face atât de periculoşi. De exemplu, înainte de expulzarea lui Fener, Treach a fost primul erou, un nume vechi pentru un ascendent, şi asta este tot ce era. Şi-a petrecut cea mai mare parte â timpului fie luptându-se cu afţi Primii Eroi, fie, spre final, rătăcind în forma lui Soletakeh. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut, lui Treach în această formă, ascendenţa lui ar fi dispărut în cele din urmă, pierdută în mintea bestială primitiva a unui tigru supradimensionat.

Dar s-a întâmplat ceva neplăcut – de fapt, două lucruri. Expulzarea lui Fener şi moartea neobişnuita a lui Treach. Şi odată cjLi acele două evenimente, totul 's-a schimbat.

— În regulă, spuse Hedge, totul este în regulă. Când ajungi la teoria ta, căpitane?

„Fiecare munte are un vârf, Hedge, si de-a lungul istoriei au existat munţi şi munţi – mai mult decât ne-am putea imagina, bănuiesc – munţi ai umanităţii, ai lui Jaghut, ai lui TTan Imass, ai Eres'al, Barghast, Tfell, şi aşa mai departe. Nu doar munţi, ci lanţuri întregi. Cred că ascendenţa este un fenomen natural, o lege inevitabilă a probabilităţii. Luaţi o masă de oameni, oriunde, de orice fel şi, în cele din urmă, se va dezvolta suficientă presiune şi se va ridica un munte şi va avea un vârf. Motiv pentru care atât de mulţi ascendenţi devin zei – după trecerea generaţiilor, ' numele marelui erou devine sacru, reprezentativ pentru vreo epocă de aur de mult pierdută, şi aşa este.

— Deci, dacă te înţeleg, căpitane – şi recunosc, nu este uşor şi nu a fost niciodată uşor – există prea multă presiune în aceste zile şi din cauza asta sunt prea mulţi ascendenţi, iar lucrurile devin păroase.

Paran a ridicat din umeri. — S-ar putea să se simtă aşa. Probabil că o face întotdeauna. Dar aceste lucruri se scutură de la sine, în cele din urmă. Munţii se ciocnesc, vârfurile cad, sunt uitate, se năruie în praf.

— Căpitane, plănuieşti să faci o nouă carte în ciugul Dragonilor?

Paran a studiat fantoma mult timp, apoi a spus: „în multe dintre Case, rolul Soldatului există deja..."

— Dar nu soldaţi nealiniaţi, căpitane. Nu noi.[1]

— Spui că ai uri drum lung înainte, sapătorule. De unde ştii ca? Cine te ghidează?

— N-am răspuns la asta, căpitane. De aceea ne-am gândit – plata noastră pentru acest chilipir – că tu construieşti un card pentru noi ar fi, ei bine, ca şi cum ai scutura o mână de făină de grâu peste o pânză invizibilă.

— O parte din târg? S-ar putea să fi menţionat asta la început, Hedge.

— Nu, mai bine când e prea târziu.

— Pentru tine, da. Bine, mă voi gândi la asta. Recunosc, m-ai făcut curios, mai ales că nu cred că tu şi armata ta fantomatică sunteţi manipulaţi direct. Bănuiesc că ceea ce te cheamă este ceva mult mai efemer, mai primordial. O forţă a naturii, de parcă ar fi reafirmată o lege pierdută de mult şi voi sunteţi cei care o veţi da. În cele din urmă.[1]

— Un gând interesant, căpitane. întotdeauna am ştiut că ai creier, acum am în sfârşit un indiciu despre ce sunt bune.

— Acum, lasă-mă să-ţi pun o întrebare, Hedge.

'Daca trebuie.[1]

— Drumul ăla lung pe care îl ai în faţa ta. Marşul tău – este^spre război, nu-i aşa?

împotriva cui?

„Mai mult ca..."

Frecvenţă în spatele lor, acţionarii se repezi înapoi la trăsură, pocnetul ae piele şi zgomotul cataramelor, în timp ce cei aproximativ zeci de bărbaţi şi femei începură să se lege la loc. Caii, deodată agitaţi/au aruncat din cap şi au bătut din picioare, nările sclipind. Şoferul avea din' nou urmele în mâini.

'Voi doi!' spuse el într-un mârâit. 'Este timpul.'

— Cred că voi sta Iângă şofer, spuse Hedge.

— Căpitane, aşa cum a spus înaltul Mag, asigură-te că mergi aproape. Ştiam cum sa ne aduc aici, dar habar nu am ce urmează.

Dând din cap, Paran se îndreptă spre calul său, în timp ce Hedge se urca pe marginea trăsurii. Cele două femei Pardu s-au întors de la posturile lor de pe pod şi s-au urcat pentru a lua poziţii de flancare pe acoperiş, ambele verificându-şi arbalete grele şi aprovizionarea cu certuri cu capul lat.

Paran se legănă în şa.

Se deschise un oblon în uşa laterală şi căpitanul distinge chipul rotund şi strălucitor al lui ftarpolan.

— Călătorim periculos de repede, Ganoes Paran. Dacă are loc o transformare asupra calului pe care îl călăreţi, luaţi în considerare abandonarea lui.

— Şi dacă mă împotriveşte vreo transformare?

— £i bine, vom face tot posibilul să nu te abandonăm.

— E liniştitor, Karpolan Demesand.

Un zâmbet scurt, apoi obturatorul s-a închis încă o dată.

Un alt strigăt ciudat din partea şoferului şi o clipă a urmelor. Caii năvăliră înainte, trăsura rotind drept în spatele lor. Rolând înainte. Pe podul de piatră.

Paran a urcat alături de ea, vizavi de unul dintre acţionari. Bărbatul îi aruncă un rânjet sălbatic, pe jumătate nebun, cu mâinile înmănuşi strângând o arbaletă uriaşă făcută de Malazan.

Urcând panta, apoi în ceaţă.

Care s-au închis ca nişte ziduri moi în jurul lor.

O duzină de bătăi ale inimii, apoi haos. Creaturi cu piele ocru au intrat din ambele părţi, de parcă s-ar fi agăţat de sub pod. Braţe lungi, gheare la'capete, picioare scurte, ca de maimuţă, capete mici care păreau pline de colţi. S-au aruncat spre trăsură, căutând să-i tragă pe acţionari.'

Ţipete, zgomotul certurilor lovind corpurile, durerea şuierătoare de la creaturi. Calul lui Paran s-a ridicat, picioarele anterioare lovind cu piciorul unei fiare care se zvârleau sub el. Sabia scoasă, Paran a tăiat lama în spatele creaturii, agăţandu-se şi muşcând bucăţi aprige de carne de la coapsa stângă a celui mai apropiat acţionar. A văzut carnea şi partea musculară, dezvăluind' coaste. Apoi

sângele s-a scurs. Târâind, fiara căzu.

Mai mult ajunsese la trăsură, iar Paran văzu un acţionar smuls de pe stanbul ei, înjurând în timp ce era târâtă pe pietre, apoi dispărând sub corpurile clocoţite, cu pielea netedă.

Căpitanul îşi învârti calul şi se închise pe masa care se zvârcoli.

Nu a fost implicată nicio abilitate – a fost pur şi simplu aplecat şi spart şi tăiat, până când ultimul corp care sângera a căzut.

Femeia întinsă pe pietrele însângerate arăta ca şi cum ar fi fost mestecată de un rechin, apoi a scuipat. Totuşi ea a trăit. Paran şi-a învelit sabia, a descălecat şi a aruncât-o pe femeia năucită şi sângerândă peste un umăr.

Mai grea decât părea. El a reuşit s-o aşeze peste spatele calului său, apoi a sărit încă o dată în şa.'

Trăsura dispărând deja în ceaţă, trupurile ocru prăbuşind din ea. Roţile din spate s-au ridicat şi au bătut în timp ce se rostogoleau peste cadavre care se prăbuşeau.

Şi între Paran şi trăsură, o jumătate de sută sau mai multe dintre creaturi, care se învârteau acum spre el, cu ghearele ridicate si clacănind. Şi-a scos din nou sabia şi şi-a înfipt călcâiele în flancurile calului.

Animalul a scos un mormăit indignat, apoi a pornit înainte. Picioarele şi pieptul bătând deoparte, Paran tăind în dreapta şi în stânga, văzând membrele tăiate, craniile larg deschide. Mâinile s-au închis pe acţionar şi au căutat să o tragă. Intorcându-se, Paran îi taie până când căzură.

O fiară a aterizat în poală.

Respiraţie fierbinte, miroase distinct a piersici prea coapte. Colţii articulaţi s-au răspândit lat – blestemat a fost la cateva momente de la muşcat de pe fata lui Paran.

A dat cu capul, marginea cârmei zdrobindu-i nasul şi dinţii, sângele curgând în ochii, nasul şi gura lui Paran.

Creatura s-a dat înapoi.

Paran şi-a aruncat arma de sus, lovind ciocanul săbiei în vârful craniului creaturii. Străbătând cu două stropi de sânge din urechile sale minuscule. Eliberându-şi arma, el împinse fiara moartă în

lateral.

Calul lui încă împingea înainte, scârţâind în timp ce ghearele şi colţii îi tăiau gâtul şi pieptul. Paran s-a apfecat peste gâtul călării sale, zguduindu-şi cu sabia în apărarea sa.

Apoi au trecut, calul aruncându-se într-un galop, apoi un galop. Deodată, trăsura zdrobită, legănată şi înclinată pe spate s-a ridicat în faţa lor. Fără atacatori.' Paran şi-a târât frâiele până când calul a încetinit şi a venit alături. Făcu un semn către cel mai apropiat acţionar. „E încă în viaţă – ia-o..."

' — Ea este acum? răspunse bărbatul, apoi întoarse capul şi scuipă un pârâu roşu strălucitor.

Paran văzu acum ca sângele curgea din găurile zdrenţuite din piciorul stâng al bărbatului, iar acele stropiiri încetineau. — Ai nevoie de un vindecător şi rapid...

— Prea târziu, răspunse bărbatul, aplecându-se să o târască pe femeia inconştientă de pe spatele calului lui Paran. Mai multe mâini' s-au întins de sus şi i-au luat greutatea, apoi au tras-o în sus. Acţionarul pe moarte se Iasă pe spate de trăsură, apoi îi aruncă lui Paran un zâmbet pătat de roşu. — Spike, spuse el. „îmi dublează valoarea – sper că blestemata soţie este recunoscătoare".

In timp ce vorbea' a bâjbâit cu catarama hamului, apoi a tras-o în cele din urmă. Cu un ultim semn din cap către Paran, el a dat drumul şi a căzut.

O răsturnare şi o rostogolire, apoi... nimic.

Paran se uită înapoi, se uită la corpul nemişcat de pe pod. Fiarele roiau spre ea. Doamne, aceşti oameni şi-au pierdut minţile cu toţii.

— Stebar a câştigat vârful! spuse cineva de pe acoperişul trăsurii. [1]

Cine are unul dintre jetoanele lui?

O altă voce a spus: „Uite, în jos, cât de rău este Thyrss?"

— O să reuşească, săraca fată, nu va mai fi drăguţă.

„Cunoscând-o, ar fi fost mai fericită cu vârful...

— Nicio şansă, nu am rude, Ephras. Ce rost are un vârf fără rude?

— Omule amuzant, Yorad, şi pun pariu că nici nu ştii asta.

— Ce am spus acum?

Carenarea sălbatică a trăsurii încetinise pe măsură ce tot mai multe detritus apăreau pe drumul podului. Bucăţi de armură corodând, arme sparte, mănunchiuri de îmbrăcăminte nedescris.

Privind în jos, Paran văzu o placă de lemn carej>ărea să fi fost cândva o tablă de joc Troughs, acum aşchiata şi roată de o parte, de parcă ar fi încercat vreo creatură să o mănânce. Aşadar, aici, în această lume interlopă mortală, există lucruri care încă au nevoie de hrană. Adică, sunt în viaţă.

'Adică, presupun, că nu aparţin. Intruşi, ca noi. Se mira de toţi acei vizitatori ai acestui tărâm, cei care căzuseră în hoarda de oameni-fiară în nuanţe ocru. Cum au ajuns să fie aici? Un accident sau, ca Paran, căutând să treacă acest pod blestemat dintr-un motiv? — Gardă!

Fantoma, cocoţată lângă şofer, se aplecă înainte. 'Căpitan?'

„Acest tărâm – de unde ai ştiut de el?"

— Ei bine, ai venit la noi, nu-i aşa? M-am gândit că tu eşti cel care ştia despre asta.

'Nu are niciun sens. Tu ai condus, eu am urmat, îţi aminteşti?

— **Ai vrut să mergi acolo unde au mers lucrurile antice, aşa că iată-ne.**

— Dar unde este aici?

Ridicând din umeri, săpătorul se lăsă pe spate.

A fost singurul lucru rău în a urmări sentimentele instinctive, reflectă Paran. De unde veneau şi ce ia hrănit era o ghicire a oricui.

După poate o treime de legă, panta încă urcând perceptibil, suprafaţa drumului s-alimpezit şi, deşi ceţurile au rămas dese, păreau să se fi luminat în jurul lor,' de parcă un soare ascuns de foc alb s-ar fi ridicat de la orizont. Presupunând că există un astfel de orizont.

Paran ştia că nu toţi warren au jucat după aceleaşi reguli.

Şoferul a înjurat brusc şi a tăiat înapoi urmele, cu un picior împingând maneta de frână. Paran făcu frâiele alături, în timp ce trenul se opri.

Epavă în faţă, un singur morman mare, înconjurat de bucăţi împrăştiate.

0 trăsură.

Toată lumea a tăcut pentru o clipă, apoi vocea lui

Karpolan Demesand a ieşit dintr-un tub vorbitor de lângă acoperiş. — Nisstar, Artara, dacă vrei, examinează baricada.

Paran descălecă, cu sabia încă scoasă, şi se alătură celor două femei Pardu, în timp ce se strecurau precaute spre trăsura distrusă.

— Asta e Trygalle Trade Guild, spuse Paran pe un ton scăzut, nu-i asa?

— Şhhh. '

Au ajuns la faţa locului. Paran s-a oprit în timp ce acţionarii, schimbând gesturi, fiecare s-a dus într-o parte, arbalete ţinute la dispoziţie. În câteva momente, s-au mutat din raza lui vizuală.

Trăsura era întinsă pe o parte, cu acoperişul îndreptat spre Paran. O roată din spate lipsea. Foile de cupru ale acoperişului păreau zdrobite, decojite pe alocuri, taiate şi înţepate în altele. Pe două dintre buclele vizibile de ataşare de ner, au rămas fâşii de piele.

Una dintre femeile Pardu apăru deasupra, cocotată pe tocul uşii laterale, apoi ghemuindu-se să privească drept în jos, în interiorul trăsurii.

O clipă mai târziu, ea a dispărut înăuntru. Celălalt acţionar venea din jurul epavei. Paran a studiat-o. Nasul ei fusese spulberat, nu cu mult timp în urmă, a judecat el, în timp ce rămăşiţele de vânătăi i-au stricat zona de sub ochi cu semilune slabe. Ochii de deasupra acelor vânătăi erau acum plini de frică.

În spatele lor, Karpolan Demesand a apărut şi, cu Jaghut-ul lângă el şi Hedge în urmă, s-au apropiat încet.

Paran se întoarse, studie chipul palid şi inexpresiv al înaltului Mag. — Recunoşti aceasta trăsură, Karpolan?

O încuviinţare din cap. — Stăpână de comerţ Darpareth Vayd. Dispărută, cu toţi acţionarii ei, de doi ani. Ganoes Paran, trebuie să mă gândesc la asta, pentru că ea a fost superiorul meu în artele vrăjitorii. Sunt profund întristat de această descoperire, pentru că ea a fost prietena mea. întristgt şi alarmat.

— Îţi aminteşti detaliile ultimei ei misiuni?

— Ah, o întrebare prevestitoare. în general, făcu o pauză, încrucişându-şi mâinile în poală, astfel

de detalii rămân proprietatea Breslei Comerţului Trygalle, pentru că, după cum trebuie să vă daţi seama, confidenţialitatea este o calitate pe care o plătesc'clienţii noştri, cu cea mai mare încredere că nu dezvăluim nimic! în acest caz, totuşi, două lucruri sunt clare care atenuează acest secret.

Unu: se pare că, dacă continuăm, ne vom confrunta cu ceea ce s-a confruntat Darpareth.

Doi: în aceasta, ultima ei misiune, a eşuat. Şi probabil că nu vrem să-i împărtăşim soarta. Prin' urmare, aici si acum ne vom pune în comun talentele, în primul rând, pentru a determina ce i-a distrus misiunea si, în al doilea rând, pentru a efectua o apărare rezonabilă împotriva inamicului responsabil.

Celălalt Pardu s-a căţărat din nou în vizor. Văzându-l pe Karpolan, a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— Fără cadavre, spuse Paran. — Desigur, acele fiare flămânde cu care am întâlnit s-ar putea să fi curăţat după aceea...

— Cred că nu, spuse Ganath. — Bănuiesc că şi ei se tem de ceea ce urmează şi nu s-ar aventura atât de departe de-a lungul podului. In orice caz, paguba de pe acea trăsură a venit de la ceva mult mai mare, mai puternic. Dacă acest pod are un adevărat gardian, atunci bănuiesc că aceşti bieţi călători l-au întâlnit.

Paran se încruntă. ‘Paznic. De ce ar exista un tutore? Genul ăsta de lucruri aparţin basmelor. Cât de des încearcă cineva sau ceva să treacă acest pod? Trebuie să fie rar, adică există un gardian cu mult timp liber pe mâini. De ce să nu pleci? Cu excepţia cazului în care chestia nu are deloc creier, un astfel de gest l-ar înnebuni...

— Suficient de nebun încât să sfâşie orice apare, spuse Hedge.

— Mai degrabă dorind o zgârietură în spatele urechii, a replicat Paran. [1]

Nu are sens. Creaturile trebuie să mănânce, au nevoie de companie...

— Şi dacă gardianul are un stăpân? întrebă Ganath.

— Acesta nu este un Hold, spuse Paran. — Nu are nici conducător, nici stăpân.

Karpolan mormăi, apoi spuse: — Eşti sigur de asta, Ganoes Paran?

'Eu sunt. Mai mult sau mai puţin. Acest tărâm este îngropat, uitat.

— S-ar putea, atunci, gândi Karpolan, că cineva trebuie să-l informeze pe tutore că aşa este cazul – că sarcina lui nu mai este relevantă.

Cu alte cuvinte, trebuie să-l eliberăm din geamul ei.

— Presupunând că există un astfel de gardian, spuse Paran, mai degrabă decât o întâlnire întâmplătoare a două forţe, ambele mergând pe aceeaşi cale.

Ochii mici ai maestrului Trygalle se mijiră. — Ştii mai multe despre asta, Ganoes Paran?

— Care a fost misiunea lui Darpareth Vayd aici?

— Ah, atunci trebuie să facem schimb de secrete. Foarte bine. După cum îmi amintesc, clientul era din Darujhistan. Mai exact, Casa Orr. Contactul a fost o femeie, nepoata regretatului Turban Orr. Lady Sedara.

— Şi misiunea?

„Se pare că acest tărâm găzduieşte numeroase entităţi, puteri uitate de mult, îngropate în antichitate. Misiunea a implicat o analiză a unor astfel de creaturi. Deoarece Lady Sedara însoţea misiunea, alte detalii nu erau disponibile. Probabil că ştia ce căuta.

Acum, Ganoes Paran, e rândul tău.

Incruntându-se adânc, Paran se apropie de trăsura distrusă. El a studiat lagrimile şi ţesăturile din învelişul de cupru de pe acoperiş. „întotdeauna m-am întrebat unde se duceau", a spus el, „şi, în cele din urmă, mi-am dat seama încotro se îndreptau". S-a confruntat cu Karpolan Demesand. — Nu cred că există un tutore aici. Cred că călătorii s-au întâlnit pe acest pod, toti s-au îndreptat pe acelaşi drum, iar nenorocirea a rost cu Darpareth si Sedara Orr. Această trăsură a fost distrusă de doi Câini ai Umbrei.

— Eşti sigur?

Eu sunt. Ie simt mirosul, rudele mele. — Va trebui să mutăm asta într-o parte, peste margine, presupun.

— O întrebare, spuse Karpolan Demesand. — Ce sa întâmplat cu cadavrele?

— Câinii au obiceiul să-şi târască şi să-şi arunce victimele.

Ocazional, se hrănesc, dar în cea mai mare parte le face plăcere să ucidă – şi, în acel moment, ar fi fost atât înfuriaţi, cât si exuberant. Căci tocmai fuseseră eliberaţi de Dragnipur, sabia lui Anomander Rake.[1]

— Imposibil, se răsti înaltul Mag.

— Nu, doar extrem de dificil.

— De unde stii toate astea? întrebă Karpolan.

— Pentru ca i-am eliberat.

— Atunci... tu eşti responsabil pentru asta.

Paran s-a confruntat cu omul uriaş, cu ochii lui acum duri şi periculoşi. — Spre regretul meu. Vezi tu, nu ar fi trebuit să fie niciodată acolo.

În Dragnipur. Nici eu n-ar fi trebuit să fiu. Şi, la vremea aceea, nu ştiam unde vor scăpa şi nici măcar că vor scăpa deloc. Părea, de fapt, ca şi cum i-aş fi trimis în uitare – în Abisul însuşi. După cum s-a dovedit/ a adăugat el în timp ce se înfrunta încă o dată cu epava, aveam nevoie de ei să facă exact asta – aveam nevoie de ei pentru a deschide poteca. Desigur, ar fi fost mai bine dacă nu ar fi întâlnit pe nimeni pe drum. Este uşor să uiţi cât de urâţi sunt...

Karpolan Demesand's-a întors către acţionarii săi. 'Jos, toţi! Trebuie să eliberăm drumul!

— Căpitane, mormăi Hedge, chiar începi să mă faci nervos.

Epava gemu, apoi alunecă peste margine, dispărând în ceaţă. Acţionarii, adunaţi pe marginea podului, aşteptau cu toţii un zgomot de jos, dar nu era niciunul. La o comandă de la Karpolan, s-au întors la poziţiile lor pe trăsura Trygalle.

Părea că înaltul Mag nu avea chef să poarte o conversaţie inactivă cu Paran şi a surprins-o pe vrăjitoarea Jaghut privindu-l în piept cu o clipă

înainte ca ea să se urce m trăsură. El a oftat. De obicei, oferirea de ştiri neplăcute făcea asta – bănuia că, dacă vor apărea probleme, nu ar fi multe mâini de ajutor care să se întindă spre el. Ş-a urcat încă o dată în şa şi a strânsJiăţurile.

Şi-au reluat călătoria. în cele din urmă, au început pe panta în jos – podul avea cel puţin o legă lungime. Nu era nicio modalitate de a spune, decât dacă cineva căuta să se urce pe sub travee, dacă stâlpi sau contraforturi susţineau acest edificiu masiv; sau dacă pur şi simplu a atârnat, suspendat şi neancorat, deasupra unei vaste întinderi de nimic.

în faţă, ceva a prins contur în ceaţă şi, pe măsură ce se apropiau, au putut distinge o poartă Vastă care marca capătul podului, montanţii de flancare groşi la bază şi înclinânclu-se pe măsură ce se înclinau spre interior pentru a lua – în mod precar, se părea – greutatea unei uriaşe pietre de buiandrug.

întreaga structură a fost acoperită cu muşchi.

Karpolan a oprit trăsura în rata ei şi, după obiceiul lui, i-a trimis pe cei doi acţionari Pardu prin acea poartă. Când nu li s-a întâmplat nimic neplăcut şi s-au întors să raporteze că drumul de dincolo era liber – oricum, atât cât puteau să vadă, trăsura a fost condusă.

Doar ca să se oprească chiar dincolo, în timp ce caii de plumb se împroşcau în apa mâloasă a unui lac sau a mării.

Paran şi-a călărit calul până la malul apei. încruntat, se uită la dreapta, apoi la stânga, cu ochii urmărind linia ţărmului.

Din trăsură, Hedge spuse: — Ceva în neregulă, căpitane?

'Da. Acest lac este ceea ce este în neregulă.

'De ce?'

— Nu ar trebui să fie aici.

'De unde ştiţi?'

Descălecând, Paran ghemuit lângă apă. Fără valuri – calm perfect. Şi-a luat mana şi a înmuiat-o în lichidul rece şi mătăsos. A ridicat-o, a adulmecat. — Miroase a putregai. Aceasta este apă de inundaţie...

A fost întrerupt de uri strigăt ciudat, care venea de undeva de la mal.

— Respiraţia lui Hood! şuieră Hedge. —

Plămânii care au sgos-o cu pumnul sunt uriaşi.

Îndreptându-se, Paran miji în ceaţa vagă de unde părea că venise sunetul. Apoi s-a tras încă o'dată în şa.

„Cred că m-am înşelat că nu există un tutore", a spus
el.

Tunete surde, ridicându-se din pământ sub ele. Orice ar fi fost, era pe drum. — Să mergem, spuse Paran. — Sus pe ţărm şi repede.

Capitolul unsprezece

Credinţa mea în zei este aceasta: ei sunt indiferenţi faţă de suferinţă mea.

Tomlos, Destriant of Fener ?827 Somnul lui Burn
Mâinile lui au ajuns în altă lume. Înăuntru, apoi afară, înăuntru, apoi afară din nou. A lua, a dărui – Heboric nu putea spune care, dacă nici unul.

Poate nimic mai mult decât felul în care o limbă îngrijora un dinte slăbit, sondarea neîncetată care a declanşat lovituri de confirmare că lucrurile încă nu erau tocmai în regulă. A întins mâna şi a atins ceva, gestul impulsiv amar ca binecuvântarea, de parcă n-ar fi putut să nu repete, la nesfârşit, atingerea unui vindecător batjocoritor.

Sufletelor pierdute în bucăţile sfărâmate ale giganţilor de jad, Heboric le-a oferit doar minciuni. O, atingerea lui le- a spus despre prezenţa lui, atenţia lui şi, la rândul lor, li s-a amintit de adevăratele vieţi pe care le aveau cândva, dar ce fel de dar le-ar putea oferi o astfel de cunoaştere? El nu a făcut nicio făgăduinţă, totuşi ei au crezut în' el, iar asta a fost mai rău decât tortura, atât pentru el, cât şi pentru ei.

Oraşul mort era acum în urmă cu două zile, dar nemulţumirea lui ignorantă îl bântuia încă, fantomele şi vieţile lor nesimţite şi repetitive măsurate pas cu pas din nou şi din nou. Prea multe adevăruri au fost dezvăluite în timpul acelui travaliu, iar când a fost vorba de inutilitate, Heboric nu avea nevoie de reamintiri.

Norii extrasezonali au pictat argintiu cerul, în spatele căruia soarele a alunecat în sânul său practic nevăzut. Insecte muşcătoare roiau în aerul mai rece,

dansau în lumina stinsă pe vechiul drum al negustorilor pe care călătoriau Heboric şi tovarăşii săi, ridicându-se în nori înaintea lor.

Caii au pufnit pentru a-şi curăţa nările, şi-au ondulat pielea gâtului si a flancurilor. Scillara a analizat lista impresionantă de blesteme, apărând insectele cu nori de fum de frunze de foşnet care se învârteau în jurul capului ei. Felisin Younger a făcut cam la fel, dar fără tirada albastră. Cutter a călărit înainte, şi astfel, Heboric şi-a dat seama, a fost atât responsabil pentru agitarea hoardelor, cât şi binecuvântat trecând rapid prin ele.

Se părea că şi Scillara observase acelaşi lucru. — De ce nu s-a întors aici? Atunci muştele de sânge şi puricii ne-ar urmări pe toţi, în loc de asta – acest coşmar!

Heboric nu spuse nimic. Greyfrog se învârtea pe partea de sud a drumului, ţinând pasul. Tuştişul neîntrerupt se întindea dincolo de demon, în timp ce spre nord se întindea o creastă de dealuri – capătul de coada a lanţului muntos antic care ţinea oraşul mort de mult.

Moştenirea lui Icarium. Ca un zeu dezlegat şi umblând pe pământ, Icarium a lăsat urme sângeroase.' Astfel de creaturi ar trebui ucise. Astfel de creaturi sunt o urâciune. În timp ce Fener – Fener pur şi simplu dispăruse. Târât pe măsura ce Zeul Mistreţ fusese în acest tărâm, cea mai mare parte a puterii sale fusese îndepărtată. A se dezvălui ar însemna a invita la anihilare. Erau vânători acolo. Trebuie să găsesc o cale, o modalitate de a-l trimite pe Fener înapoi. Şi dacă lui Treach nu i-a plăcut, păcat. Mistreţul şi Lupul ar putea împărţi tronul de război. De fapt, avea sens. Au fost întotdeauna două părţi într-un război. Noi şi ei şi niciunul nu li se poate refuză pe bună dreptate credinţa. Da, a existat simetrie într-o astfel de noţiune. „Este adevărat", a spus el, „nu am crezut niciodată în răspunsuri unice, nu am crezut niciodată în asta... această ciocnire dezbinătoare a singularităţii. Puterea poate avea zece mii de feţe, dar privirea din' ochii fiecăruia dintre ei este aceeaşi. A aruncat o privire spre el şi i-a văzut pe Scillara şi Felisiri uitându-se la el.

„Nu există nicio diferenţă", a spus el, „între a vorbi cu voce tare sau în propriul cap – oricum,

nimeni nu ascultă".

— Greu de ascultat, spuse Scillara, când ceea ce spui nu are sens.

„Senţul necesită efort".

— O,' o să-ti spun ce are sens, bătrâne. Copiii sunt blestemul unei femei. încep cu a te cântări din interior, apoi te cântăresc din exterior. Pentru cât timp? Nu, nu zile, nu luni, nici măcar ani. Decenii. Bebeluşi, mai bine s-au născut cu cozi şi patru picioare şi dornici sa fugă şi să se târască într-o gaură din pământ. Mai bine s-ar putea descurca singuri în momentul în care se eliberează. Acum, asta ar avea sens.

„Dacă aşa ar fi fost", a spus Felisin, „atunci nu ar fi nevoie de familii, de sate, de oraşe şi oraşe. Cu toţii am trăi în pustfu.

— In schimb, spuse Scillara, trăim într-o închisoare. Noi, femeile, oricum.

— Nu poate fi atât de rău, insistă Felisin.

— Nu se poate face nimic, spuse Heboric. „Toţi cădem în viaţa noastră şi atât. Unele alegeri le facem, dar bele mai multe sunt făcute pentru noi.

— Ei bine, a replicat Scillara, ai crede că asta, nu-i aşa? Dar uită-te la această călătorie stupidă aici, Heboric. Adevărat, la început doar fugeam din Raraku, marea aia blestemata care se ridică din nisipuri. Apoi era acel preot idiot al Umbrei şi Cutter acolo, şi deodată te urmăream – unde? Insula Otâtaral. De ce? Cine ştie, dar are ceva de-a face cu acele mâini fantomă ale tale, ceva de-a face cu îndreptarea unei greşeli. Şi acum sunt însărcinată.

— Cum se potriveşte ultimul detaliu? întrebă Felisin, vădit exasperat.

— Pur şi simplu, şi nu, nu mă interesează să explic. Doamne de mai jos, mă sufoc cu aceste blestemate de insecte! Cutter! Intoarce-te aici, nebun de creier!

Heboric a fost amuzat de surpriza uluită de pe chipul tânărului, când se întoarse la strigat.

Daru şi-a făcut frâu şi a aşteptat.

Până ' la sosirea celorlalţi, el înjurase şi pălmuia insectele.

— Acum ştii cum ne simţim, se răsti Scillara.

— Atunci' ar trebui să luam ritmul, spuse Cutter. „Toată lumea este în regulă cu asta? În plus,

ar fi bine pentru cai. Au nevoie de un pic de relaxare.

Cred că toţi avem nevoie de asta. — Stabileşte ritmul, Cutter. Sunt sigur că Greyfrog poate ţine pasul.

— El sare cu gura căscata, spuse Scillara.

— Poate că ar trebui să încercăm cu toţii asta, sugeră Felisin.

'Hah! Sunt destul de plin aşa cum este!

Niciun zeu nu şi-a meritat cu adevărat acoliţii. A fost o relaţie inegală în toate sensurile, îşi spuse Heboric. Muritorii îşi puteau sacrifica întreaga' viaţă de adult în căutarea comuniunei cu zeul lor ales si ce se plătea în schimbul unui asemenea devotament? Nu prea mult în cel mai bun caz; adesea, nimic. A fost atingerea slabă de la ceva, cineva, cu mult mai mare în putere – a fost suficient?

Când l-am atins pe Fener...

Zeul Mistreţ ar n fost mai bine slujit, îşi dădu seama, cu indiferenţa lui Heboric. Gândul l-a străbătut ca un cuţit contondent şi cu lamă de ferăstrău – nimic neted, nimic precis – şi, în timp ce Cutter i-a condus într-un galopă,
Heboric nu a putut decât să-şi dezvăluie dinţii într-o grimasă dură împotriva durerii spirituale.

Din care s-a ridicat un susurrant de voci, toate rugându-l, implorându-l. Pentru ceea ce nu putea da. Aşa simţeau zeii?

Inundat de nenumărate rugăciuni, căutarea binecuvântării, darul mântuirii căutat de nenumărate suflete pierdute. Atât de multe încât zeul nu putea decât să se întoarcă înapoi, lovit cu jDumnii şi uluit, şi astfel să răspundă fiecărei voci imploratoare cu nimic altceva decât tăcere.

Dar răscumpărarea nu a fost un dar. Răscumpărarea trebuia câştigată.

Şi aşa mai departe călărim...

Scillara s-a pregătit alături de Cutter. Ea l-a

studiat până când a devenit conştient de atenţie şi şi-a întors capul.

'Ce este? Ce s-a întâmplat?[1]

— Cine a spus că ceva nu este în regulă?

— Ei bine, în ultimul timp a fost o listă destul de lungă de plângeri din partea ta, Scillşra.

— Nu, a fost o listă scurtă. îmi place să mă repet.

Ea l-a privit oftând, apoi el a ridicat din umeri şi a spus: „Suntem poate la o săptămână de coastă. încep să mă întreb daca a fost un lucru bun să merg pe aceasta rută de uscat... prin zone complet nepopulate. Ne raţionalăm mereu mancarea şi toţi suferim de asta, cu excepţia poate pe tine şi pe Greyfrog. Şi devenim din ce în' ce mai paranoici,' fugind de orice urmă de praf şi casă de călătorie. A scuturat din cap. [1]

Nimic nu ne urmăreşte. Nu suntem vânaţi. Nimănui nu îi pasă ce facem sau unde mergem.

— Şi dacă te înşeli? întreba Scillara. Ea a trecut frâiele peste cornul şeii şi' a început să-şi reambaleze pipa. Calul lui a păşit greşit, zguduinclu-o momentan. Ea tresari. — Un sfat pentru tine, Cutter. Dacă rămâi vreodată însărcinată, nu călăreşte pe cal.

— Voi încerca să-mi amintesc asta, spuse el. — Oricum, ai dreptate. E posibil sa ma insei. Dar nu cred că sunt. Nu este ca şi cum am stabilit un ritm toridă, aşa că dacă vânătorii ar fi fost după noi, ar fi ajuns din urmă cu mult timp în urmă.

Ea a avut un răspuns evident la asta, dar a lăsat-o să plece. — Te-ai uitat în jur, Cutter? Cum am călătorit? Toate aceste săptămâni în acest aparent pustiu?

— Doar cât am nevoie, de ce?

— Heboric a ales această cale, dar nu este întâmplător. Sigur, acum este un pustiu, dar nu a fost întotdeauna unul. Am început să observ lucruri, şi nu doar cele evidente, cum ar fi acel oraş ruinat pe lângă care am trecut.

Am fost pe drumuri vechi – încărcături care erau cândva mai mari, nivelate, adesea ridicate. Drumuri de la o civilizaţie care a dispărut acum. Şi uită-te la întinderea aceea de pământ de acolo, arătă ea spre sud. — Vezi valuri? Asta e brazdată, veche, aproape

uzată, dar când lumina se prelungeşte, poţi începe să-ţi dai seama. Totul a fost odată cultivat.

Fertil. Văd asta de săptămâni întregi, Cutter. Urma lui Heboric ne duce prin oasele unei epoci moarte. De ce?[1]

— De ce nu-l întrebi?

— Nu vreau.

— Ei bine, din moment ce este chiar în spatele nostru, probabil că ascultă chiar acum, Scillara.

'Nu-mi pasă. Te întrebam.'

— Ei bine, nu ştiu de ce.

— Da, spuse ea.

'Oh. Bine, atunci de ce?

— Lui Heboric îi plac coşmarurile lui. De aceea.'

Cutter îi întâlni privirea' apoi Daru se răsuci în şa şi se
uită înapoi la Heboric.

Care nu a spus nimic.

— Moarte şi moarte, continuă Scillara. — Felul în care sugem pământul uscat.

Modul în care stoarcem toată culoarea din fiecare scenă, chiar şi atunci când acea scenă ne arată paradisul. Şi ceea ce facem pământului, ne facem şi unul altuia. Ne tăiem unul pe altul. Chiar şi tabăra lui Sha'ik avea nivelurile ei, ierarhia ei, ţinând oamenii la locul lor.

— Nu trebuie să-mi spui despre asta, spuse Cutter. — Am trăit sub ceva asemănător, în Darujhistan.

— Nu am terminat. De aceea, Bicfithal şi-a găsit adepţi pentru cultul său.

Ceea ce i-a dat puterea a fost nedreptatea, nedreptatea şi felul în care nenorociţii păreau să învingă întotdeauna. Vezi tu, Bidithal fusese odată unul dintre acei nenorociţi. Luxurindu-se în puterea lui – apoi au sosit Malazanii şi au sfâşiat totul, iar Bidithal s-a trezit pe fugă, doar un iepure care a fugit de lupi. Pentru el, ei bine, şi-a dorit înapoi, toată acea putere, iar acest nou cult pe care l-a creat a rost în acest scop. Problema a fost, fie el a fost norocos, fie un geniu, pentru că ideea din spatele cultului său – nu ritualurile vicioase pe care le-a impus, ci ideea – i-a lovit un nervi. A ajuns la cei deposedaţi şi asta a fost strălucirea lui...

— Nu a fost ideea lui, spuse Heboric în spatele lor.

— Atunci a cui a fost? întrebă Cutter.

— Aparţine Zeului Infirm. Cel înlănţuit. O creatură zdrobită, trădată, rănită, imperfectă în calea cerşetorilor străzii, a aricilor abandonaţi, a celor afectaţi fizic şi moral. Şi promisiunea a ceva mai bun, dincolo de moartea însăşi – chiar paradisul despre care vorbea Scillara, dar pe care nu l-am putut deforma. Cu alte cuvinte, visul unui loc imun la excesele noastre naturale, la propria noastră depravare şi, în consecinţă, a exista în el înseamnă a ne desprinde de toate acele 'excese, de toate acele depravări. Trebuie doar să mori mai întâi.

— îţi este frică, Heboric? întrebă Scillara. — Descrii o credinţă foarte seducătoare.

— Da, la amândoi. Dacă totuşi, inima ei este de fapt o minciună, atunci trebuie să facem din adevăr o arma, o armă care, în cele din urmă, trebuie să ajungă la însuşi Dumnezeul Infirm. A te feri de acel act final ar însemna să laşi necontestat cea mai mare nedreptate dintre toate, cea mâi profundă nedreptate şi cea mai profundă trădare imaginabilă.

— Dacă este o minciună, spuse Scillara. 'Este? De unde ştiţi?[1]

„Femeie, dacă absolvirea este gratuită, atunci tot ceea ce facem aici şi acum este lipsit de sens".

— Ei bine,' poate că este.

„Atunci nici măcar nu ar fi vorba de a justifica ceva – justificarea în sine ar fi irelevantă. Inviţi anarhie – inviţi haosul însuşi".

Ea clătină din cap. — Nu, pentru că există o forţă mai puternică decât toate astea.

'Oh?[1] întrebă Cutter. 'Ce?[1]

Scillara râse. — Despre ce vorbeam mai devreme. Ea făcu din nou semne către semnele străvechi ale lucrării solului. — Uită-te în jur, Cutter, uită-te în jur.

Iskaral Pust smulse firele groase de pânză care acopereau pieptul masiv al lui Mappo Runt. 'Scapa de asta! înainte să se trezească, blestemata de ciudă.

Tu şi luna ta blestemata – uite, o să plouă. Acesta este un deşert – ce face ploua? Totul este vina ta. El ridică privirea, zâmbind răutăcios. — Nu bănuieşte nimic, mizerabila vacă. Oh, abia aştept. Indreptându-se,' s-a grăbit înapoi la băţul lung de bambus pe care îl găsise – bambus, pentru numele lui Dumnezeu – şi a reluat găurile micile găuri de fixare din bază.

Ochiuri de sârmă răsucite, legate la intervale cu intestin umed până la capătul conic fin. O bobină de lemn cioplită şi lustruită şi o jumătate de legă de păr Mogora, învârtit împreună şi pâslă sau ceva asemănător, suficient de puternic pentru a'învârti orice, inclusiv o vacă mizerabilă care se trânteşte pe adâncimi. Adevărat, va trebui să aştepte un an' sau doi, până când cei mici care se zvârcoleau au crescut la o dimensiune decentă. Poate că ar adăuga câţiva mai mari – erau acei somn giganţi pe care îi văzuse în' acel tărâm inundat, cel cu toţi monştrii care umplu ţărmurile.

Iskaral Pust se înfioră la amintirea amintirii, dar un adevărat iubitor de pescuit ar înţelege cât de mult ar ajunge un pasionat în căutarea unui icre demn. Chiar şi necesitatea extremă de a ucide demoni şi altele.

Desigur, acea şedere specială fusese puţin păroasă. Dar s-ar Ji întors cu un'sir de frumuseţi.

în copilărie, dorise să înveţe arta pescuitului, dar femeile si bătrânii din trib nu erau interesaţi de asta, nu, doar strângerile şi strângerea bazinelor şi a plaselor. Asta a fost recoltarea, nu pescuitul, ci tânărul'Iskaral Pust, care odată fugise cu o rulotă şi văzuse obiectivele lui Li Heng – timp de o zi şi jumătate, până când străbunica lui venise să- 1 recupereze' şi să-l târască, ţipând ca un purcel eviscerat înapoi la trib – ei bine, Iskaral Pust descoperise expresia perfectă a prădării creative, o expresie care era – după cum ştia toată lumea – efortul masculin ideal.

în curând, atunci si el şi catârul lui aveau să aibă scuza supremă pentru a părăsi templul încrustat al

căminului. Merg la pescuit, dragă. Ah, cât dorea să spună acele cuvinte.

— Esti un idiot, spuse Mogora.

— Un idiot deştept, femeie, şi asta e mult mai deştept decât tine. S-a oprit, uitându-se la ea, apoi a spus: „Acum tot ce trebuie să rac este să aştept până când ea doarme, ca să-i pot tunde tot părul – ea nu va observa, nu e ca şi cum am avea oglinzi argintii atârnate, nu-i aşa? Am să amestec totul, părul de pe cap, de la urechi, de sub braţe, de la...

— Crezi că nu ştiu ce faci? întrebă Mogora, apoi chicoti, aşa cum ar fi putut doar o bătrână născuta din hiene. — Nu esti doar un idiot. Si tu esti un prost. Şi amăgită, şi imatură, obsesivă si meschină, plină de' ciuda, p'aternalist, condescendent, defensiv, agresiv, ignorant, intenţionat, inconsecvent, contradictoriu şi eşti şi tu urât.

— Şi ce-i cu asta?

Ea rămase cu gura căscată la el ca un păianjen fără dinţi. „Ai un creier ca piatra ponce – aruncă lucruri în el şi pur si simplu se cufundă! Dispare.

t)ispare. Chiar si atunci când mă piş pe el, pişul pur şi simplu face puf! Plecat! Oh, cât te urăsc, soţ. Cu toate obiceiurile tale urâte şi urât mirositoare – zei, să' te scot din nas la micul dejun – încă mă îmbolnăvesc gândindu-mă la asta – o privelişte pe care sunt blestemat să nu uit niciodată...

— Oh, stai liniştit. Există polen hrănitor îngropat în muci, după cum bine ştie toată lumea...

Un oftat greu îl' întrerupse şi ambii Dai Honese se uitară în jos la Mappo. Mogora se târâi şi începu să desprindă pânzele de pe faţa cusătă a Trellului'.

Iskaral Pust se aplecă mai aproape. „Ce s-a întâmplat cu pielea lui? Totul este căptuşit şi încreţit – ce i-ai făcut, femeie?

— Semnul păianjenilor, Magi, răspunse ea. „Preţul pentru vindecare".

„Fiecare şuviţă a lăsat o linie!"

— Ei bine', el nu era o frumuseţe pentru început.

Un geamăt, apoi Mappo ridica pe jumătate o mână. A căzut înapoi şi el a gemut din nou.

„Acum are şi un creier de păianjen", a prezis Iskaral. „Va începe să scuipe pe mâncare – aşa cum

o faci şi tu, şi tu
îndrăzneşti să numeşti dezgustător să mă strâng din nas".

— Nicio creatură care se respectă nu face ceea ce ai făcut azi dimineaţă, Iskaral Pust. Nu vei avea nici un păianjeni să-şi scoată nasul, nu-i aşa? Ha, ştii că am dreptate.

'Nu, eu nu. Tocmai îmi imaginam un păianjen cu opt picioare pe nas şi asta mi-a amintit de tine. Ai nevoie de o tunsoare, Mogorâ, iar eu sunt omul care să o facă.

„Vino lângă mine cu alte intenţii decât amoroase şi te voi lipi".

'Amoros. Ce gând oribil...

— Si dacă ţi-aş spune că sunt însărcinată?

— **Aş ucide catârul.**

Ea a sărit la el..

Târâind, apoi scuipând şi scărpinând, s-au rostogolit în praf.

Catârul îi urmărea cu ochi calmi.

Zdrobite şi împrăştiate, plăcile care făcuseră cândva mozaicul vieţii lui Mappo Runt erau puţin mai mult decât licăriri slabe, parcă împrăştiate în fundul unei fântâni adânci. Fragmente disperate'pe care le putea observa doar, conştientizarea semnificaţiei lor îndepărtată şi, de mult timp aparent, se retrăgeau de la el, ae parcă'ar fi plutit încet, inexorabil spre o suprafaţă necunoscută.

Până când au sosit firele de argint, coborând ca ploaia, lăsând prin substanţa groasă şi tulbure din jurul lui. Şi le-a simţit atingerea, apoi greutatea lor, oprindu-şi progresul ascendent şi, după un timp de nemişcare, Mappo a început să se scufunde înapoi. Spre acele bucăţi rupte mult mai jos.

Acolo unde îl aştepta durerea. **Nu** din carne – nu a existat carne, nu încă – aceasta a fost o ustură a sufletului, multiplele răni ale trădării, ale eşecului, ale auto- recriminarii, tocmai j>umnii care

spulberaseră tot ceea ce fusese... înainte de cădere. .

Cu toate acestea, firele au adunat piesele împreună, fără a tine seama de agonie, ignorând fiecare protest strigat al lui.

S-a trezit în picioare printre stâlpi înalţi de piatră care fuseseră dăltuiţi cu coarne în coloane conice. Nori grei de fier forjat s-au scufundat pe o jumătate a cerului, un vânt puternic învârtând şuviţe peste cealaltă jumătate, umplând un gol – ca si cum'ceva ar fi străpuns din ceruri şi când gaura se vindecase încet. Stâlpii, a văzut Mappo, se înălţau din toate părţile, zeci de ei, formând un model nedefinit'de unde se afla el în mijlocul lor. Au aruncat umbre slabe pe pământul zdrobit, iar privirea lui a fost atrasă de acele umbre, la început în gol, apoi cu o conştientizare crescândă. Umbre aruncate în direcţii imposibile, formând o matrice vagă, o pânză, care se întinde pe toate părţile.

Si, Mappo înţelese acum, el stătea în centrul ei.

0 tânără a păşit în vizor din spatele unuia dintre stâlpi. Părul lung de culoarea flăcărilor pe moarte, ochii de nuanţa aurului bătut, îmbrăcaţi în matase neagră curgătoare. „Acesta", a spus ea în limba lui Trell, „a fost demult. Unele amintiri ar fi mai bine lăsate în pace.

— Nu l-am ales, spuse Mappo. — Nu cunosc locul ăsta.

— Jaguruku, Mappo Runt. Patru sau cinci ani de la Toamna. încă o lecţie abjectă despre pericolele care vin cu mândria. Ea şi-a ridicat braţele, a privit cum mătăsurile alunecau libere, dezvăluind' pielea fără pată, mâinile netede. — Ah, uită-te la mine. sunt din nou tanar. Extraordinar, că cândva m-am crezut gras. Ne afectează pe toţi, mă întreb, felul în care sentimentul de sine se schimbă în timp? Sau, majoritatea oamenilor susţin, voit sau altfel, o persistenţă neschimbătoare în viaţa lor liniştită?

Când ai trăit atâta timp cât am trăit eu, desigur, astfel de iluzii nu supravieţuiesc. Ea ridică privirea, îi întâlni privirea. — Dar ştii asta, Trell, nu-i aşa? Darul Celor Fără Nume te învăluie, longevitatea îţi bântuie ochii ca nişte pietre preţioase zgâriate, uzate' dincolo de frumuseţea, mult peste chiar si strălucirea vanităţii.

‘Cine eşti tu?r întrebă Mappo.

„O regmă pe cale să fie alungată de pe tron, alungată din imperiul ei.

Vanitatea mea este pe cale să sufere o înfrângere ignominioasă.

„Eşti o Zeiţă Bătrână? Cred că te cunosc... Făcu un

gest. „Această reţea vastă, modelul nevăzut în mijlocul unui aos aparent. Să te numesc?

— Cel mai bine nu ai făcut-o. De atunci am învăţat arta ascunderii. Nici nu sunt înclinat să acord favoruri. Mogora, vrăjitoarea aceea bătrână, va regreta această zi.

Reţineţi, poate că ea nu este de vină. Există o şoaptă în umbră despre tine, Mappo. Spune-mi, ce posibil interes ar avea Shadowthrone pentru tine? Sau în Icarium, de fapt?

El a început. Icarium. L-am eşuat – Abis de jos, ce s-a întâmplat? [1]

Mai trăieşte?

— Da, iar cei fără nume i-au dăruit un nou însoţitor.

Ea a zâmbit pe jumătate. — Ai fost... aruncat. De ce, mă întreb? Poate un eşec al scopului, o şovăială – ţi-ai pierdut puritatea jurământului, nu-i aşa?

Şi-a întors privirea. — Atunci de ce nu l-au ucis?

Ea a ridicat din umeri. — Probabil că ei prevăd o utilizare pentru talentele lui. Ah, te sperie ideea, nu-i aşa? Poate fi adevărat că, până în acest moment, ţi-ai păstrat credinţa în Cei fără Nume?

'Nu. Sunt tulburat de ideea a ceea ce vor elibera. Icarium nu este o armă...

— Oh, prostule, desigur că este. L-au făcut, iar acum îl vor folosi... ah, acum înţeleg Shadowthrone. ticălos inteligent. Desigur, sunt ofensat că şi-ar asuma atât de bucuros loialitatea mea. Şi chiar mai jignit să realizeze că, în această chestiune, presupunerea lui era corectă. Ea făcu o pauză, apoi oftă. — Este timpul să te trimit înapoi.

— Stai – ai spus ceva – Cei fără Nume, că au făcut Icarium. Am crezut-[1]

— Făcut de propriile mâini şi apoi, prin succesiunea de gardieni ca tine, Mappo, s-a şlefuit din nou şi din nou. A fost la fel de mortal când s-a târât prima dată din epava pe care ei le făcuseră din tânără lui viaţă?

La fel de mortal ca el acum? Mi-aş imagina că nu. Ea l-a studiat. — Cuvintele mele te rănesc. Ştii, nu-mi place Shadowthrone din ce în ce mai mult, deoarece fiecare act şi fiecare cuvânt aici corespunde aşteptărilor lui nefaşte.

Te-am rănit, apoi realizez că are nevoie de tine rănit. Cum de ne cunoaşte atât de bine?

— Trimite-mâinapoi.

— Urma lui Icarium se răceşte.

'Acum.[1]

— O, Mappo, mă inciţi la plâns. Am făcut asta, uneori, când eram tânăr. Deşi, desigur, majoritatea lacrimilor mele au fost inspirate de autocompătimire. Şi aşa, suntem transformaţi. Pleacă acum, Mappo Runt. Fă ce trebuie.

S-a trezit întins pe pământ, cu un soare strălucitor deasupra capului. Două fiare se luptau în apropiere – nu, a văzut m timp ce întoarse capul, doi oameni.

îmbrăcat în scuipat prăfuit, dâre întunecate de sudoare prea, trăgând pumni de păr, lovind cu picioarele şi mţepătând.

— Zei de jos, respiră Mappo. — Dai Honese.

Au încetat să mai dea casa, s-au uitat.

— Să nu ne deranjeze, spuse Iskaral Pust cu un zâmbet pătat de sânge, suntem căsătoriţi.

HdKHaK

Nu s-a depăşit. Cântară şi asemănătoare unui urs, fiara se înmulţea la fel de mult ca trăsura Trygalle, iar alergarea ei lungă/ în şoaptă, acoperea mai mult teren decât puteau face caii îngroziţi, epuizaţi aşa cum erau acum. Solzii roşii şi negri, crestaţi, care acopereau animalul aveau fiecare dimensiunea unor clapete şi, în cea mai mare parte, erau impermeabili la focul de rachete, aşa cum fusese dovedit de nenumăratele certuri care alunecaseră din pielea lui pe măsură ce se apropia din ce în ce mai mult. Avea un singur ochi, prea mare, faţetat ca al unei insecte si înconjurat de o creastă proeminentă de os protector. Fălcile sale

masive ţineau şiruri duble de dinţi de sabie, fiecare lung cât antebraţul unui bărbat. Vechile cicatrici de luptă stricaseră simetria capului lat şi plat al fiarei.

Distanţa dintre urmăritor şi urmărit se redusese la mai puţin de două sute de paşi. Paran a abandonat studiul peste umăr al fiarei şi şi-a îndemnat calul înainte. Zboreau de-a lungul unui ţărm stâncos. De două ori zgomotaseră peste oasele unei creaturi mari, asemănătoare unei balene, deşi multe dintre oase fuseseră despicate şi zdrobite. În faţă şi uşor spre interior^ pământul s-a înălţat în ceva asemănător unui deal – atât cat se putea găsi în acest tărâm. Paran făcu semn spre ea. — Pe acolo! strigă el şoferului.

'Ce?[1] a ţipat bărbatul. 'Esti suparat?[1]

„O ultimă împingere! Atunci opreşte-te şi lasă-mi restul!

Bătrânul a clătinat din cap, totuşi a condus caii în sus pe pantă, apoi i-a împins cu putere în timp ce, cu copiţele răsturnând m noroi, se străduiau să tragă trăsura uriaşă în sus.

Paran încetini încă o dată calul, zări acţionarii adunaţi în spatele trăsurii, cu toţii privindu-l fix în timp ce făcea frâu, direct în calea fiarei.'

O sută de paşi.

Paran s-a luptat să-şi stăpânească calul panicat, chiar dacă a scos o carte de lemn din geanta lui. Pe care a marcat o jumătate de duzină de linii cu unghia mare. Un moment pentru a ridica privirea – cincizeci de paşi, capul în jos, fălcile deschise larg. O, puţin aproape încă două scoruri mai adânci în pădure, apoi' a aruncat cartea afară, în calea creaturii care se încărca.

Patru cuvinte blânde sub răsuflarea lui Cartea nu a căzut, ci a atârnat, nemişcat.

Ursul solz a ajuns la ea, scoţând un urlet – şi a dispărut.

Calul lui Paran se ridică, aruncându-l înapoi, cizmele părăsind etrierii în timp ce aluneca pe crupa lui, apoi coborî, aterizând greu pentru a derapa în noroi. Se ridică, frecându-şi spatele.

Acţionarii s-au grăbit să se adune în jurul lui.

— Cum ai făcut asta?

— Unde s-a dus?

— Hei, dacă ai fi putut face asta oricând pentru ce alergam?

Paran a ridicat din umeri. „Unde – cine ştie? Şi în ceea ce priveşte „cum", ei bine, eu sunt Maestrul Puntei Dragonilor. Ar putea la fel de bine să facă marele titlu semnificativ.

Mâinile înmănuşate îl plesneau pe umerii – mai tare decât era necesar, dar le remarca expresiile uşurate, teroarea se scurgea din ochii lor.

Hedge a sosit. — Frumos, căpitane. Nu credeam că vreunul dintre voi va reuşi. Din cate am văzut, totuşi, ai lăsat lucrurile aproape prea târziu – prea aproape. Ţi-ai văzut gura mişcandu-se – un fel de vrajă sau ceva? Nu ştiam ca eşti uri mag...

ţNu surit. Spuneam „Sper că funcţionează".

încă o dată, toată lumea se uita la el.

Paran se apropie de calul său.

Hedge a spus: „Oricum, de pe acel deal poţi vedea destinaţia noastră.

înaltul Mag a crezut că ar trebui să ştii.

HdKHaK

Din vârful dealului, cinci statui uriaşe negre erau vizibile în depărtare, terenul intermediar rupt de mici lacuri si ierburi de mlaştină. Paran a studiat pentru o vreme edificiile de creştere/ Câini bestiali, aşezaţi pe coapse, perfect redaţi, dar uriaşi ca scară, sculptaţi în întregime din piatră neagră.

— Cam la ce te aşteptai? întrebă Hedge, urcând înapoi la bordul trăsurii.

— Nu eram sigur, răspunse Paran. — Cinci... sau şapte. Ei bine, acum ştiu. Cei doi câini din umbră de la Dragmpur şi-au găsit... omologii şi aşa s-au reunit. Apoi, se pare, cineva i-a eliberat.

— Ceva ne-a făcut o vizită, spuse Hedge, în noaptea în care noi, fantomele, i-am anihilat pe Ucigătorii Câini. în tabăra lui Sha'ik.

Paran se întoarse să privească fantoma. — N-ai mai menţionat asta până acum, săpător.

— Ei bine, oricum nu au rezistat mult.

— Cum vrei să spui, numele lui Hood, că nu au durat mult?

— Adică, cineva i-a ucis.

'I-ai ucis? OMS? A vizitat un zeu în noaptea aceea? Unul dintre primii eroi? Sau vreun alt ascendent?

Hedge se încruntă. — Toate astea sunt la mâna a doua, ţine cont, dar din câte am înţeles, a fost Toblakai. Unui dintre bodyguarzii lui Sha'ik, un prieten al lui Leoman. Mă tem că nu ştiu prea multe despre el, doar numele sau, presupun, titlul, din moment ce nu este un nume adevărat...

— Un bodyguard pe nume Toblakai a ucis doi câini Deragoth?

Fantoma a ridicat din umeri, apoi a dat din cap. — Da, cam aşa e, căpitane.

Paran si-a scos cârma şi şi-a trecut o mână prin

păr – zei dedesubt, am nevoie de' o baie – apoi şi-a întors atenţia asupra statuilor îndepărtate şi a zonei joase care se aflauîn mijloc. „Acele lacuri par puţin adânci – nu ar trebui să avem probleme să ajungem acolo".

Usa trăsurii s-a deschis şi a apărut vrăjitoarea Jaghut Ganath. Se uită la monumentele din piatră neagra. — Dessimbelackis. Un suflet a făcut şapte – el credea că asta îl va face nemuritor. Un ascendent dornic să devină zeu...

— Deragoth sunt mult mai bătrâni decât Dessimbelackis, spuse Paran.

— Nave convenabile, spuse ea. — Tipul lor era aproape dispărut. I-a găsit pe ultimii câţiva supravieţuitori şi î-a folosit.

Paran a mormăit, apoi a spus: — A fost o greşeală. Deragoth a avut propria lor istorie, propria lor poveste şi nu a fost spusă izolat.

— Da, încuviinţă Ganath, Eres'al, care au fost conduşi la domesticire de câinii care i-au adoptat. Eres'al, care într- o zi avea să dea naştere Imass, care într-o zi avea să dea naştere oamenilor.

'Simplu ca buna ziua?' întrebă Hedge.

„Nu, mult mai complicat", a răspuns Jaghut, „dar pentru scopurile noastre, va fi suficient".

Paran se întoarse la calul său. — Aproape am ajuns – nu mai vreau întreruperi – aşa că hai să mergem, nu?

HdKHaK

Apa pe care o traversau putea de putregai, fundul lacului gros de noroi negru şi, s-a dovedit, lipitori în formă de stea de mare. Trenul de cai s-a chinuit din greu să tragă trăsura prin nămol, deşi pentru Paran îi era clar că Karpolan Demesand folosea vrăjitoria pentru a uşura vehiculul într-un fel. Băncile joase de noroi care învăluiau lacul ofereau un răgaz de moment, deşi acestea găzduiau hoarde de insecte care muşcău, care roiau cu foame în timp ce acţionarii coborau din trăsură pentru a trage lipitori din picioarele calului. Un astfel de mal

i-a adus aproape de ţărmul îndepărtat, despărţit doar de un canal îngust de apă lentă pe care îl traversau fără dificultate.

În faţa lor era o pantă lungă şi blândă de pietriş stricat de noroi.' Ajungând în vârf cu puţin înaintea trăsurii, Paran îşi frână.

Cel mai aproape de el, două piedestale uriaşe înconjurate de dărâmături marcate unde fuseseră odată statui. În noroiul veşnic umed din jurul lor erau urme, urme de paşi, semne ale unui fel de încăierare. Imediat dincolo s- a ridicat primul dintre monumentele intacte, piatra neagră plictisitoare îngrozitor de reală în interpretarea ei de piele şi muşchi. La baza ei stătea o structură de vreun fel.

Trăsura sosi şi Paran auzi uşa laterală deschizându-se. Acţionarii săreau în jos pentru a stabili un perimetru defensiv.

Descălecând, Paran se îndreptă spre structură, Hedge venind alături de el.

— Cineva a construit o casă blestemată, spuse săpătorul.

— Nu pare locuit.

— Nu acum, nu.

Construită în întregime din lemn, clădirea era aproximativ dreptunghiulară, cu laturile lungi paralele cu piedestalul statuii. Nu se vedea nicio fereastră şi nici, din această parte, nicio intrare. Paran l-a studiat o vreme, apoi s-a îndreptat spre un capăt. „Nu cred că aceasta a fost menită ca o casa", a spus el. — Mai mult ca un templu.

— S-ar putea sa fie corect – lemnul ăsta nu face îmbinări şi nu există nicio crăpătură sau ceva care să umple golurile. Un zidar s-ar uita la asta şi ar spune că a fost pentru uz ocazional, ceea ce face să sune mai mult ca un templu sau un corral...

Au ajuns la un capăt şi au văzut o uşă în jumătate de lună. Ramurile fuseseră aşezate în rânduri m pământul argilos dinaintea lui, creând un fel de pasarelă.

Picioarele noroioase călcaseră pe lungime, nenumărate seturi, dar nici unul foarte recent.

— Purtau mocasini din piele, observă Hedge, ghemuindu-se aproape pentru a studia cele mai apropiate amprente. „Cusăturile erau pe partea superioară, cu excepţia spatelui călcâiului, unde

există un model cu cusături în cruce. Dacă acesta ar fi Genabackis, aş spune Rhivi, cu excepţia unui singur lucru.

'Ce?' întrebă Paran.

— Ei bine, oamenii ăştia au picioare late. Foarte larg.

Capul fantomei se' întoarse încet spre intrarea în clădire. '

Căpitane, cineva a murit acolo.

Paran dădu din cap. — II simt mirosul.

Au privit în timp ce Ganath si Karpolan Demesand – acesta din urmă flancat de cei doi acţionari Pardu – se apropiau. Negustorul-mag Trygalle făcu o mutră când mirosul urât al cărnii putrede ajunse la el. Se încruntă spre uşa deschisă. — Ritualul vărsării de sânge, spuse el, apoi scuipă neobişnuit. — Aceşti Deragoth şi-au găsit adoratori. Master of thé Deck, acest detaliu se va dovedi problematic?

— Numai dacă apar, spuse Paran. — După aceea, ei bine, ar putea ajunge să fie nevoiţi să-şi reconsidere credinţa. Acest lucru s-ar putea dovedi tragic pentru ei...'

— Vă reconsideraţi? întrebă Karpolan.

„Mi-aş fi dorit sa am acest lux. Ganath, vrei să-mi alăturăm explorarea interiorului templului?

Sprâncenele ei s-au ridicat fracţionat, apoi a dat din cap. 'Desigur. Observ că întunericul stăpâneşte în interior – ai nevoie de lumină?

— N-ar strica.

Lăsându-i pe ceilalţi, au mers unul lângă altul spre prag. Cu o voce scăzută, Ganath spuse: — Tu bănuieşti ca si mine, Ganoes Paran.

' 'Da.'

— Karpolan Demesand nu este un prost. îşi va da seama în curând.

■Da.'

— Atunci ar trebui să dăm dovadă de concizie în examinarea noastră.

'De acord.'

Ajungând în j>rag, Ganath făcu un gest şi o lumină plictisitoare, albăstruie, se ridică încet în 'camera de dincolo.

Au păşit înăuntru.

O singură cameră – fără pereţi interiori. Podeaua

era noroiată, plină de trafic.

Un ciot de copac sfărâmat, cu capătul în sus, domina centrul, rădăcinile întinzându-se aproape orizontal, ca şi cum copacul ar fi cresgut pe o rocă plată, trimiţându-şi vârstele în toate părţile. În centrul acestui altar improvizat, miezul bolului însuşi fusese sculptat într-o formă de bazin, umplut acum de o Baltă de sânge negru şi uscat. Legate de rădăcini întinse erau două cadavre, ambele femei, cândva umflate de putrezire, dar acum putrezite în consistenţă gelatinoasă ca şi cum s-ar fi topit, oasele ieşind ici şi colb. Virmele moarte zăceau în grămezi sub fiecare corp.

— Sedora Orr, bănui Paran, şi Darpareth Vayd.

— Pare o presupunere rezonabilă, spuse Ganath. — Vrăjitoarea Trygalle trebuie să fi fost raniţă într-un fel, având în vedere priceperea ei declarată.

— Ei bine, trăsură aceea a fost o mizerie.

'Într-adevar. Am văzut destule, Ganoes Paran?

— Ritual de sânge – o ispăşire a bătrânului. Aş crede că Deragoth s-a apropiat.

— Da, adică ai puţin timp la dispoziţie odată ce le-ai eliberat.

— Sper că Karpolan este la înălţime. A aruncat o privire sprejaghut. — într-o adevărată urgenţă, Ganath, poţi... să ajuţi?

'Poate. După cum ştiţi, nu sunt mulţumit de ceea ce intenţionaţi aici.

Totuşi/ ceea ce mi-ar plăcea şi mai puţin este să fiu sfâşiat jié Hounds of Darkness.

' — îmi împărtăşesc această aversiune. Bun. Deci, dacă apelez la ajutorul tău, Ganath, vei sti ce să faci?

'Da.'

Paran se întoarse. „Poate părea nerezonabil", a spus el, „dar simpatia mea pentru situaţia probabilă a acestor închinători a scăzut oarecum".

— Da, este nerezonabil. La urma urmei, închinarea ta amabilă din frică.

Şi ceea ce vei dezlănţui aici vor fi cele cinci feţe ale acelei frici. Şi aşa vor suferi aceşti oameni săraci.

„Dacă nu ár fi fost interesaţi de atenţia zeilor lor,

Ganath, ar fi evitat vărsarea de sânge 'pe pământul consacrat".

„Cineva dintre ei a căutat această atenţie şi puterea care ar putea veni din ea. Un Mare Preot sau şaman, bănuiesc.'

— Ei bine, atunci, dacă Câinii nu-l ucid pe acel Mare Preot, adepţii îui o vor face.

— O lecţie dură, Ganoes Paran.

— Spune-le asta acestor două femei moarte.

Jaghut nu răspunse.

Au plecat din templu, lumina stinsă în urma lor.

Paran remarcă privirea fixă a lui Karpolan Demesand, câmpia de groază, ae netăgăduit, iar el dadu încet din cap. Stăpânul Trygalle s-a întors şi, epuizat aşa cum fusese mai devreme, oboseala lui părea să se înmulţească de zece ori.

Hedge s-a apropiat. — Ar fi putut fi acţionari, a sugerat
el.

— Nu, spuse Ganath. — Două femei, ambele îmbrăcate scump. Trebuie să presupunem că acţionarii şi-au întâlnit soarta în altă parte.

Paran i-a spus lui Hedge: „Acum vine ultima ta sarcină, săpător. Chemarea lui Deragoth – dar luaţi în considerare asta mai întâi – sunt aproape şi avem nevoie de timp să...

— Fugi ca măruntaiele lui Hood, da. Hedge ridică un ghiozdan m vedere. — Acum, înainte să mă întrebi unde am ascuns asta, nu te deranja. Aici, în acest loc, detaliile de genul ăsta nu contează. El a zâmbit. „Unii oameni ar dori să ia aur cu ei când pleacă. Eu, voi lua muniţiile Moranth peste aur în orice zi. La urma urmei, nu stii ce'te vei întâlni de cealaltă parte, nu? Aşadar, este întotdeauna mai bine să ţii de opţiunea de a arunca lucrurile în aer.

— Un sfat înţelept, Hedge. Şi muniţiile acelea vor funcţiona aici?

— Absolut, căpitane. Moartea a chemat odată această casă, îţi aminteşti?

Paran studie cea mai apropiată statuie. — Ai de gând să-i spulberi.

— Da.

— încărcare programata.

— Da.

— Numai că ai cinci de pus, iar cel mai

îndepărtat arată la două, trei sute de paşi.

— Da. Asta va n o' problemă – ei bine, să-i spunem o provocare.

De acord, Fid se pricepe mai bine la chestiile astea fine decât mine. Dar spune-mi ceva, căpitane, eşti sigur că aceşti Deragoth nu vor rămâne doar pe aici?

'Sunt sigur. Se vor întoarce pe tărâmul lor natal – asta au făcut primii doi, nu-i aşa?

— Da, dar aveau umbrele lor. S-ar putea ca aceştia să meargă mai întâi să-şi vâneze propriile lor.

Paran se încruntă. Nu s-a gândit la asta. 'Aha, înţeleg. În Tărâmul Umbrei, atunci.

— Dacă acolo se află în acest moment Câinii Umbrei,
da.

La naiba. — În regulă, stabileşte-ţi taxele, Hedge, dar nu începe să curgă boabele de nisip încă.

'Dreapta.[1]

Paran îl privi pe săpătorul din cap. Apoi şi-a scos gachetul de dragoni. Făcu o pauză, aruncând o privire spre .anath, apoi către Karpolan Demesand. Amândoi au văzut ce ţinea în mâini. Stăpânul Trygalle se albi vizibil, apoi se grăbi înapoi la trăsura lui. După o clipă – şi o privire lungă, ae necitit -Jaghut a urmat exemplul.

Paran îşi permise un mic zâmbet. Da, de ce să vă anunţaţi oricui sunt pe cale să chem? Se ghemui, aşezând puntea' cu faţa în jos pe aleea pătată de ramuri. Apoi a ridicat cârdul de sus şi aşezat-o în dreapta. High House Shadow – cine e responsabil aici, blestemata Deck, tu sau eu? „Tronul din umbră", murmură el, am nevoie de atenţia ta.

Imaginea tulbure a Casei Umbrei a rămas neobişnuit de lipsită de viaţă pe cârdul lăcuit.

— În regula, spuse Paran, îmi voi revizui formularea. Shadowthrone, vorbeşte-mi aici şi acum sau tot ce ai făcut şi tot ce ai de gând să'faci va fi, la propriu, sfâşiat.

O strălucire, întunecând şi mai mult Casa,' apoi ceva ca o figură vagă, aşezată pe un tron negru. O voce a şuierat la el: „Ar fi bine să fie important. Sunt ocupat şi, în plus, până şi ideea unui Maşter of the

Deck mă deranjează, aşa că mergi mai departe.

— Deragoth sunt pe cale să fie eliberat, Shadowthrone.

Agitatie evidentă. — Ce idiot cu creier de muşcăr ar
face asta?

— Nu pot fi ajutat, mă tem...

'Tu![1]

— Uite, am motivele mele şi vor fi găsite în şapte oraşe.

— Oh, se linişti figura din nou, acele motive. Ei bine, da. Deştept, chiar. Dar încă profund prost.

„Tronul Umbrei", spuse Paran, „cei doi Câini ai Umbrei pe care i-a ucis Rake. Cei doi luaţi de Dragnipur.[1]

'Ce părere ai despre ei?[1]

— Nu sunt sigur cât de multe ştii, dar i-am eliberat de sabie. A aşteptat încă o criză de his'trionism, dar... nimic. — Ah, deci ştii asta. Bun. Ei bine, am descoperit unde s-au dus... aici', unde s-au unit cu omologii lor şi apoi au fost eliberaţi – nu, nu eu. Acum, înţeleg că de atunci au fost ucişi. Pentru totdeauna, de data asta.

Shadowthrone ridică o mână cu degete lungi care umplea cea mai mare parte a cărţii.

L-a închis într-un pumn. — Lasă-mă să văd, ţoarcă vocea zeului, dacă te mteleg. Un deget pocni în sus. — Idioţii fără nume merg şi îl eliberează pe Dejim Nebrahl. De ce? Pentru că sunt idioţi. Minciunile lor i-au prins din urmă, aşa că trebuiau să scape de un servitor care făcea ceea ce voiau ei să facă, doar făcând-o prea bine![1] Vocea lui Shadowthrone creştea constant în ton şi volum.

Un al doilea deget a apărut la vedere. „Atunci, tu, Idiotul Maestru al Puntei Dragonilor, hotărăşti să-l eliberezi pe Deragoth, pentru a scăpa de Dej im Nebrahl. Dar stai, chiar mai bine![1] Un al treilea deget. — Alţi rătăcitori urâţi şi serioşi din Şapte oraşe tocmai au ucis doi Deragoth] şi poate că acel nenorocit este încă în apropiere şi ar dori sa mai tragă câteva trofee în spatele calului său blestemat! Vocea lui era acum un ţipăt. 'Si acum! Acum![1]

Mâna s-a închis înapoi într-un pumn, tremurând. — Vrei să trimit Câinii Umbrei în şapte oraşe! Pentru că în sfârşit i s-a întâmplat că nucului acela

plin de viermi pe care-l numeşti creier că Deragoth nu se va deranja cu Dejim Nebrahl până nu-mi găsesc Câinii! Şi dacă vin să caute aici, în tărâmul meu, nu-i va opri! Se opri brusc, cu pumnul nemişcat. Apoi au apărut diferite degete într-un model din ce în ce mai haotic. Shadowthrone mârâi şi mâna frenetică dispăru. O şoaptă: „Geniu pur. De ce nu m-am gândit la asta? Tonul a început să se ridice din nou. 'De ce? Pentru că nu sunt un idiot!!'

Cu asta, prezenţa zeului se stinge.

Paran mormăi, 'apoi spuse: — Nu mi-ai spus niciodată dacă vei trimite Câinii Umbrei în Şapte Oraşe.

Atunci a crezut că a auzit un ţipat slab de frustrare, dar poate că era doar imaginat. Paran a întors cartea în pachet, a pus-o înapoi într-un buzunar interior şi s-a îndreptat încet. — Ei bine, oftă el, nu a fost chiar atât de rău pe cât credeam că va fi.

Când Hedge s-a întors, atât Ganath, cât şi Karpolan au reapărut, privirile lor către Paran hotărât nelinişţite.

Fantoma îi făcu semn lui Paran mai aproape şi spuse încet: „Nu va funcţiona aşa cum ne-am dorit, căpitane. Prea multă distanţă între ei – până ajung la cel mai apropiat, cel mai îndepărtat va fi crescut, iar dacă acei câini sunt aproape, ei bine, aşa cum am spus, nu va funcţiona.

'Ce sugerezi?'

— N-o să-ţi placă. Sigur că nu, dar este singura cale.

— Fă-o cu asta, saper.

— Lasă-mă în urmă. Pleacă. Acum.'

„Hadge-"

— Nu, ascultă, are sens. Sunt deja mort – îmi pot găsi propria cale de ieşire.

— Poate că îţi poţi găsi propria cale de ieşire, Hedge. Mai probabil, ceea ce a mai rămas din tine

va fi rupt în bucăţi, dacă nu de Deragoth, atunci oricare dintre o mulţime de alte coşmaruri locale.

— Căpitane, nu am nevoie de acest cadavru – este doar pentru spectacol, aşa că ai o faţă la care să te uiţi. Crede- mă, este singurul mod în care tu şi ceilalţi veţi scăpa în viaţă din asta.

' — Să încercăm un compromis, spuse Paran. — Aşteptăm cât putem.

Hedge a ridicat din umeri. — După cum doriţi, nu aşteptaţi prea mult, căpitane.

— P'une-te pe drum, atunci, Hedge. Si mulţumesc.[1]

— întotdeauna o meserie egală, căpitane.

Fantoma a plecat. Paran se întoarse către Karpolan Demesand. „Cât de încrezător eşti", a întrebat el, „pentru a ne scoate repede de aici?"

— Această parte ar trebui să fie relativ simplă, răspunse vrăjitorul Trygalle. „Odată ce o cale este găsită într-un warren, relaţia sa cu ceilalţi devine cunoscută. Succesul breslei comerciale Trygalle depinde în întregime de inspectorii săi – hărţile sale, Ganoes Paran. Cu fiecare misiune, acele hărţi devin mai complete.

— Sunt documente valoroase, observă Paran. — Am încredere că îi ţii bine protejaţi.

Karpolan Demesand a zâmbit şi nu a spus nimic.

— Atunci, pregătiţi drumul, spuse Paran.

Hedge era deja dispărut, pierdut undeva în întunericul dincolo de statuile cele mai apropiate. Ceţurile se aşezaseră în depresiuni, dar cerul mercurial de deasupra capului părea la fel de îndepărtat ca întotdeauna. Cu toate acestea, observă Paran, lumina se stingea. Oare şederea lor aici nu cuprindea decât o singură zi? Asta părea... puţin probabil.

Larţa unei muniţii a ajuns la el – o mai ascuţită. „Acesta este semnalul",

spuse Paran, apropiindu-se de cal. — Cea mai îndepărtată statuie va merge prima. S-a aruncat în şa, şi-a condus calul mai aproape de trăsură, în care Karpolan şi Ganath dispăruseră deja.

Oblonul ferestrei alunecă într-o parte când sosi el.

‘Căpitan-[1]

O detonaţie fulgerătoare l-a întrerupt si Paran s-

a întors şi a văzut o coloana de fum şi praf ridicandu-se.

— Căpitane, se pare – spre surprinderea mea...

O a doua explozie, mai aproape de data aceasta, şi o altă statuie păreau să dispară pur şi simplu.

„După cum spuneam, se pare că opţiunile mele sunt mult mai limitate decât la început..."

Din depărtare se auzi un vuiet profund, bestial.

Primul Deragoth'Ganoes Paran! Cum spuneam-[1]

A treia statuie a detonat, baza ei dispărând într-un val de fum, piatră şi praf în expansiune. Picioarele din faţă tăiate, uriaşul edificiu s-a înclinat înainte, crăpăturile zimţate măturau prin stâncă şi şi-a început coborârea. Apoi lovit.

Trăsura a sărit, apoi a sărit înapoi pe suporturile sale cu nervuri.

Sticla s-a spart undeva înăuntru.

Reverberaţiile comoţiei cerebrale se undură prin pământ.

Caii ţipau şi s-au luptat cu piesele, cu ochii peste cap.

Un al doilea urlet a zguduit aerul.

Paran miji prin praf şi fum, căutându-l pe Hedge undeva între ultima statuie care cădea şi cele care încă nu au fost distruse. Dar în întunericul care se aduna, nu văzu nicio mişcare. Deodată, a patra statuie a izbucnit. O secvenţă capricioasă a înclinat monumentul într-o parte şi, în timp ce s-a răsturnat, a lovit al cincilea.

— Trebuie să plecăm!

Ţipătul a fost al lui Karpolan Demesand.

'Stai aşa-[1]

— Ganoes Paran, nu mai am încredere...

— Ţine-l doar...

Un' al treilea urlet, răsunător de Deragoth care sosise deja – iar ultimele două hohote erau... aproape.

— La dracu. Nu-l putea vedea pe Hedge – ultima statuie, deja ruptă de fisuri de impact, s-a înclinat brusc în jos în timp ce muniţia de la baza ei exploda.

— Paran!

— În regulă, deschide poarta blestemată! Trenul de cai s-a ridicat, apoi a înaintat, învârtind

trăsura în timp ce începeau o coborâre sălbatică pe pantă. înjurând, Paran şi- a pus calul în mişcare, riscând să arunce o ultimă privire înapoi – pentru a vedea o fiară uriaşă, cu umeri cocoaşi, ieşmd din norii de praf, cu ochii strălucitori în timp ce se fixau asupra lui Paran şi a trăsurii care se retrăgea.

Capul masiv şi lat al lui Deragoth coborî şi începu un sprint sălbatic de 'rapid.

— Karpolan!

Portalul s-a deschis ca un blister spart – sânge apos sau vreun alt fluid stropind de pe marginile sale – direct în faţa lor. Un vânt de mănăstire i-a bătut. „Karpolan? Unde-[1]

Trenul de cai, ţipând unul si toţi, s-a aruncat în poartă şi o bătaie mai târziu a urmat Paran. A auzit-o închizându- se în urma lui, apoi, din toate părţile – nebunia.

Feţe putrezite, mâini roase întinse în sus, ochi morţi de mult implorând în timp ce gurile putrede se deschideau: „Ia-ne! Ia-ne cu tine![1]

— Nu pleca!

„Ne-a uitat – te rog, te rog..."

Lui Hood nu-i pasă de nimic...

Degetele osoase s-au apropiat de Paran, l-au tras, l-au tras, apoi au început să-l zgârie. Alţii reuşiseră să se apuce de proeminente de pe trăsură şi erau târâţi.

Rugăciunile s-au transformat în mânie – „Ia-ne – sau te vom rupem în bucăţi!"

„Taiaţi-le – muş'caţi-le – rupeţi-le!"

Paran s-a chinuit să-şi elibereze braţul drept, a reuşit să-şi închidă mâna pe mânerul săbiei, apoi să o tragă. A început să bată lama pe fiecare parte.

Ţipetele cailor erau vocea propriei nebunii, iar acum şi acţionarii ţipau, în timp ce trăgeau în jos pentru a întinde mâinile şi braţele.

Răsucindu-se în şa în timp ce tăia ghearele membrelor, Paran a întrezărit o privelişte măturătoare – o câmpie de siluete zvârcolite, strigoii, fiecare chip întors spre ei – strigoi, în zecile lor de mii – strigoi, atât de aglomerat pământul încât nu puteau decât să stea în picioare, la orice orizont, ridicând acum un cor de disperare „Ganath!". urlă Paran. — Scoate-ne de aici!

O replică ascuţită, ca de gheaţă. Vânt amar se

învârtea în jurul lor, iar pământul se înclina pe o parte.

Zăpada, gheaţa, strigoii plecaţi.

Cer albastru rotitor. Stanei de munte Caii derapează, picioarele desfăcute, ţipetele lor crescând în tonalitate. Câteva cadavre animate, frământându-se. Trăsura, care se profilează în faţa lui Paran, cu capătul din spate alunecând rotund.

Erau pe un gheţar. Derapaj, alunecare în jos cu o viteză din ce în ce mai mare.

In mod distinct, Paran l-a auzit pe unul dintre acţionarii Pardu: „O, asta e mult mai bine".

Apoi, cu ochii înceţoşaţi^ calul care se învârtea sălbatic sub el, nu mai era timp decât pentru coborârea adâncă – în jos, s-a dovedit, un întreg versant de munte.

Gheaţă, apoi zăpada, apoi nămol, acesta din urmă ridicându-se ca un val de arc înaintea cailor şi a trăsurilor coborând lateral, ridicându-se şi construind, încetinindu-i. Dintr-o dată, nămolul a făcut' loc noroiului, apoi pietrei Răsturnând trăsura, trenul de cai târât cu el.

Propria montură a lui Paran s-a descurcat mai bine, reuşind să se încline până când s-a îndreptat spre vale, picioarele anterioare lovind zăpadă şi nămol, căutând cumpărături. în momentul în care a ajuns în noroi şi, după ce a văzut ce-l aştepta, calul s-a lansat pur şi simplu într-o încărcare. O poticnire de moment, apoi, pe măsură ce pământul s-a nivelat, acesta a încetinit, flancurile zvâcnindu-se – iar Paran s-a întors în şa, la timp pentru a vedea trăsura uriaşă prăbuşindu-se într-o oprire zdrobită. Trupurile acţionarilor erau întinse, în sus, în noroi, moale şi nemişcate pe groapa de pietre, aproape imposibil de distins de cadavre.

Trenul de cai se dezlănţuise, totuşi toţi, cu excepţia unuia, erau jos, cu picioarele lovite în' mijlocul unei încurcături de urme, curele şi catarame.

Inima încă lovindu-şi nicovala pieptului, Paran şi-a oprit calul, întorcându-l cu faţa în sus, apoi a dus fiara epuizată şi tremurătoare înapoi spre epavă.

Câţiva acţionari se ridicau ici şi colo, părând năuciţi. Unul a început să înjure, lăsându-s'e înapoi deasupra unui picior rupt.

— Mulţumesc, a grăunţ un cadavru, trântindu-se în noroi. 'Cât de mult îţi datorez?'

Trăsura era pe partea ei. Cele trei roti care tăiaseră noroiul şi piatra se sfărâmaseră, iar două opuse nu supravieţuiseră răsturnării. Lăsând doar un singur supravieţuitor, învârtindu-se ca o piatră de moară.

Trapele de depozitare din spate se deschiseseră, vărsându-şi conţinutul de provizii. Pe acoperiş, încă legat la loc, era corpul zdrobit al unui acţionar, sângele curgând ca apa topită pe ţiglele de cupru,' cu braţele şi picioarele atârnând moale, carnea expusă zdrobită şi' cenuşie în lumina strălucitoare a soarelui.

Una dintre femeile Pardu s-a ridicat din noroi si a şchiopătat să vină lângă Paran, în timp ce acesta ţinea frâu lângă trăsură. — Căpitane, spuse ea, cred că ar trebui să facem tabăra. Se uită în jos la ea. 'Esti în regula?' Ea l-a studiat o clipă, apoi a întors capul şi a scuipat un şuvoi roşu. Şi-a şters gura, apoi a ridicat din umeri. „Hood'ştie, ani avut călătorii mai rele../'

Rana sălbatică a portalului, acum închisă, încă mai strică aerul plin de praf. Hedge ieşi de unde se ascunsese lângă unul dintre socluri. Deragoth dispăruseră – orice altceva decât dornici să rămână prea mult în acest loc mortal, neplăcut.

Asa ca întinsese puţin lucrurile. Indiferent, fusese destul de convingător, dând rezultatul dorit.

Iată-mă aici. Pe cont propriu, în groapa lui Hood, părăsită de Hood. Ar fi trebuit să te gândeşti bine, căpitane. Nu era nimic dulce în afacere pentru noi şi numai proştii sunt de acord cu asta. Ei bine, a fi proşti este ceea ce rie-a ucis şi am învăţat acea lecţie.

Se uită în jur, încercând să se'orienteze. în acest loc, o direcţie era bună ca alta. Cu excepţia blestemata de mare, desigur. Deci, s-a terminat. E

timpul să explorezi...

Fantoma a lăsat în urmă resturile statuilor distruse, o figură singuratică, în mare parte nesubstanţială, care mergea pe pământul dezbrăcat şi noroios. La fel de înclinat cum fusese în viaţă.

La urma urmei, moartea nu a lăsat detalii în urmă. Şi, cu siguranţă, nimic de genul izolării nu îi aştepta pe cei căzuţi.

Absoluţia vine de la cei vii, nu de la morţi şi, după cum ştia bine H'edge, trebuie câştigată.

HdKHaK

Ea îşi amintea lucruri, în sfârşit, după tot acest timp. Mama ei, adeptă de tabără, şi-'a desfăşurat picioarele

gentru Regimentul Ashok înainte ca acesta să fie trimis la .enabackis. După ce a plecat, ea pur şi simplu a mers şi a murit, ca şi cum fără acei soldaţi ar fi putut doar să expire, niciodată 'să nu mai inspire – şi ceea ce ai desenat a fost ceea ce ţi-a dat viaţă. Deci, chiar aşa.

Mort. Progenit'ul ei a fost lăsat să se descurce singur, singur, neîngrijit, neiubit.

Preoţi nebuni şi culte bolnave şi, pentru fata născută din mamă, o nouă tabără de urmat. Fiecare cale de independentă nu era decât o cale obişnuită de j>e acel drum mai adânc zbuciumat, cel care mergea de la părinte la copil – asta îi era clar acum.

Apoi Heboric, Destriant of Treach, o târase departe – înainte de a se trezi să expire vreodată – dar nu, înaintea lui, mai existase Bidithal şi darurile lui amorţitoare, asigurările lui şoptite că suferinţa muritor nu era altceva decât o crisalida m straturi şi la'moarte, gloria avea să se dezlege, desfăcându-şi aripile irizate. Paradis.

Oh, asta fusese o promisiune seducătoare, iar sufletul ei înecat se agăţase de mângâierea greutăţii sale cufundate în timp ce se' scufunda spre moarte. Odată visase să rănească acoliţi tineri, cu ochii mari, să ia cuţitul în propriile mâini şi să-şi taie orice plăcere. Mizeria iubeşte – are nevoie – companie; nu

există nimic altruist în împărtăşire. Interesul propriu se hrăneşte cu răutate şi toate celelalte cade pe marginea drumului.

Văzuse prea multe în scurta ei viaţă ca să creadă pe cineva care mărturiseşte contrariul. Dragostea lui Bidithal pentru durere îi alimentase nevoia de a-i oferi amorţeală. Amorţeala din interiorul lui l-a făcut capabil să provoace durere.

Şi zeul zdrobit pe care pretindea că-l venerează – ei bine' Infirmul ştia că nu va trebui niciodată să dea socoteală pentru minciunile sale, pentru promisiunile sale false. El a căutat vieţi în amânare şi, odata cu moartea lor, a fost liber să renunţe la cei ale căror vieţi le consumase. Aceasta a fost, şi-a dat seama, o sclavie rafinată: o credinţă al cărei principiu central era de nedemonstrat.

Nu ar exista nici o ucidere a acestei credinţe. Zeul Infirmă avea să găsească o multitudine de voci muritoare care să-şi proclame promisiunile goale, iar în limitele arbitrare' ale cultului său, răul şi profanarea ar putea să apară necontrolate.

O credinţă bazată pe durere şi vinovăţie nu ar putea proclama nic'io puritate morală. O credinţă înrădăcinată în sânge şi suferinţă „Noi suntem cei căzuţi", spuse Heboric deodată.

Scillara, batjocoritoare, a împins mai multe frunze în bolul ţevii şi a tras cu putere. — Un preot de război ar spune asta, nu-i aşa? Dar ce rămâne cu marea glorie găsită în măcelul brutal, bătrâne? Sau nu crezi în necesitatea echilibrului?

'Echilibru? O iluzie. Ca şi cum ai încerca să te concentrezi pe un singur pată de lumină si să nu vezi nimic din pârâu şi din lumea pe care o dezvăluie. Totul este în mişcare, totul este în flux.

' — Ca muştele astea blestemate, mormăi Scillara.

Cutter, călare direct înainte, aruncă o privire înapoi la ea. — Mă întrebam despre asta, spuse el. „Carrion zboară – ne îndreptăm către un loc de luptă, crezi? Heboric?

El clătină din cap, ochii de culoarea chihlimbarului părând să fulgeră în lumina după-amiezii.

— Nu simt nimic din asta. Pământul din faţă este aşa cum îl vezi tu.

Se apropiau de un bazin larg, presărat cu câteva

smocuri de stuf galben, mort. Pământul în sine era aproape alb, crăpat ca un mozaic spart. Câteva movile mai mari erau vizibile ici şi colo, construite, se părea, din bete şi stuf. Ajungând la margine, s-au oprit.

Oasele de peşte zăceau într-un covor îngrămădit de-a lungul marginii ţărmului mlaştinii moarte, aruncate acolo de vânturi. Pe una dintre movilele mai apropiate puteau vedea oase de păsări şi rămăşiţele de coji de ouă. Aceste zone umede muriseră brusc, în sezonul cuibăriră.

Muştele roieau în bazin, învârtindu-se în nori zgomotoşi.

— Zei de jos, spuse Felisin, trebuie să trecem de asta?

— Nu ar trebui să fie prea rău, spuse Heboric. — Nu este departe. Ar fi întuneric cu mult mainte să terminăm dacă încercăm să ocolim asta. în plus, făcu cu mâna muştelor care bâzâiau, nici nu am început să traversăm, încă ne-au găsit, iar ocolind ligheanul nu le va scăpa. Cei puţin nu sunt genul care muşca.

' — Să terminăm cu asta, spuse Scillara.

Greyfrog a sărit în bazin, ca şi cum ar fi vrut să tragă o potecă cu gura deschisă şi cu limba pocnind.

Cutter şi-a înghiontât calul în trap, apoi, în timp ce muştele l-au năvălit, o galopă.

'Ceilalţi au urmat.

Muşte aterizează ca o nebunie pe pielea lui. Heboric miji în timp ce nenumărate corpuri dure, înnebunite se ciocneau de faţa lui. Chiar lumina soarelui se diminuase în mijlocul acestui nor haotic. Prins în mâneci, în jambierele uzate şi pe ceafă – strânse din dinţi, hotărând sa facă faţă acestei iritaţii minore.

Echilibru. Cuvintele Scillarei l-au tulburat dintr-un motiv oarecare – nu, poate nu cuvintele ei, ci sentimentul pe care l-au dezvăluit. Cândva acolit, acum respingând toate formele de credinţă – ceva ce el însuşi făcuse şi, în ciuda intervenţiei lui Treach, încă căuta să obţină. La urma urmei, zeii războiului nu aveau nevoie de slujitori dincolo de legiunile nelimitate pe care le-au avut întotdeauna şi le- ar avea întotdeauna.

Destriant, ce se află sub acest nume? Secerător de suflete, care deţine puterea – şi dreptul – de a ucide în numele unui zeu. A ucide, a vindeca, a face dreptate. Dar dreptatea în ochii cui? Nu pot lua o viaţă.

Nu mai. Niciodată. Ai ales greşit, Treach.

Toţi aceşti morţi, aceste fantome...

Lumea era destul de aspră – nu avea nevoie de el şi de oamenii lui. Proştii dornici să-i conducă pe ceilalţi în luptă, să se bucure de haos şi să lase în urmă un urmă turbulent, plângător, de mizerie,' suferinţă şi durere, nu avea niciun sfârsit.

Se săturase.

Eliberarea era tot ceea ce îşi dorea acum, singurul său motiv pentru a rămâne în viaţa, pentru a-i târî pe aceşti nevinovaţi cu el pe o insulă distrusă şi pustiită, care fusese curăţată de orice viaţă de zeii în război. Oh, nu aveau nevoie de el.

Credinţa şi zelul pentru răzbunare se afla în inima adevăratelor ' armate^, fanaticii şi certitudinile lor răutăcioase şi crude. înmulţirea ca o lovitură de muscă în fiecare comunitate. Dar lacrimile demne vin din curaj, nu din laşitate, iar acele armate sunt pline de laşi.

Cai care îi poartă din bazin, muştele învârtindu-se şi învârtindu-se în urmărire fără minte.

Pe o pistă care iese din vechiul ţărm, lângă rămăşiţele unui doc şi stâlpi de acostare. Drumuri adânci care úr'cau pe o creastă mai înaltă a plajei,

de pe vremea când mlaştina

fusese un lac, şanţurile tăiate zdrenţuite de ghearele apei de ploaie care nu şi-au găsit refugiu în rădăcini – pentru că verdeaţa secolelor trecute a dispărut, tăiată, devorată.

Nu'lăsăm nimic altceva decât deşert în urma noastră.

Depăşind creasta, unde drumul se nivela şi şerpuia beat printr-o câmpie flancată de dealuri calca'ro'ase, iar în depărtare, la o treime de legă depărtare, direct spre est, un cătun mic, decrepit.

Anexe cu corrale goale şi padocuri. Pe o parte a drumului, aproape de marginea cătunului, o jumatate de sută sau mai multe trunchiuri de copaci îngrămădite, lemnul cenuşiu ca piatra unde focul nu-l carbonizase – dar părea că chiar şi în moarte, acest lemn a sfidat eforturile de a-l distruge. .

Heboric a înţeles acea sfidare obscure. Da, fă-te inutil pentru omenire. Numai aşa vei supravieţui, chiar şi atunci când ceea ce supravieţuieşte din tme nu' este decât oasele tale. Transmite mesajul tău, dragă lemne, ochilor noştri etern orbi.

Greyfrog se lăsase înapoi şi acum sări la zece paşi spre dreapta lui Cutter.

Părea că până şi demonul ajunsese la limita de muşte a stomacului sau, pentru că gura lui largă era închisă, cele două pleoape ale ochilor, albe ca laptele, închise până când cele mai goale fante erau vizibile. Iar creatura uriaşă era aproape neagră cu acele insecte târâtoare.

La fel ca şi spatele tineresc al lui Cutter înaintea lui. La fel ca şi calul' pe care îl călărea Daru. Şi, din toate părţile, pământul clocotea, sclipind şi turbat de mişcare.

Atâtea muşte.

Asa de mult...

— Ceva să-ţi arăt acum...

Ca o fiară' sălbatică trezită dintr-o dată, Heboric s-a îndreptat în şa**** Montura lui Scillara a călărit un pas în spatele Destr'iantului, puţin la stânga bătrânului, în timp ce în urma ei călărea Fefisih. Ea a blestemat alarmată din ce în ce mai mult în timp ce muştele s-au adunat în jurul călăreţilor ca la miezul nopţii' devorând toată lumina, cadenţa bâzâiitoare părând sa' şoptească cuvinte care i se târau în minte pe zece mii de picioare. Ea a respins

un ţipăt în timp ce calul ei ţipa de durere de moarte, praful se învârtea şi se învârtea sub el, praful urcând şi găsind formă.

Un zgomot teribil, umed, zgârietor, apoi ceva lung şi ascuţit izbucni între omoplaţii monturii ei, sângele curgând gros şi strălucitor din rană. Calul s-a clătinat, picioarele anterioare cedându-se, apoi s-a prăbuşit, mişcarea aruncând-o pe Scillara de pe şa. , un fulger ghimpat de piele, felină si fluidă, sărind din spatele calului muribund Şi figuri, ieşind ca din senin printre praful care se învârte, lame de' cremene sclipind – un ţipăt bestial – sângele plesnind pământul lângă ea într-un cearşaf gros, înnegrit instantaneu, de muşte – lamele tăind, tăind, tăind carne – un ţipăt pătrunzător, ridicându-se într-o conflagraţie de durere şi furie – ceva zgudui împotriva ei în timp ce Scillara căuta să se ridice pe mâini şi în genunchi şi se uită peste.

Un braţ, tatuat într-un'model cu dungi de tigru, tăiat curat la jumătatea distanţei dintre cot şi umăr, mâna, un sclipire de verde moartă sub muştele roii.

Ea se clătină în picioare, înjunghiind durerea în burtă, sufocându-se în timp ce insectele i se înghesuiau în gură cu gafatul ei involuntar.

O siluetă a păşit lângă ea, cu o sabie lungă de piatră picurând, o faţă uscată a craniului legănându-se în direcţia ei, iar acea sabie a întins mâna cu dezinvoltură, a alunecat ca focul în pieptul Scillarei, cu marginea zdrenţuită deasupra coastei ei superioare, sub claviculă, apoi lovi'ndu- o cu pumnii, spate, chiar deasupra scapulei.

Scillara s-a lăsat, a simţit că alunecă din acea armă în timp ce cădea pe spate.

Apariţia a dispărut încă o dată în norul de muşte.

Nu auzea decât bâzâit, nu putea vedea' decât o umflătură haotică, sclipitoare, care se umfla deasupra rănii din piept, prin care se scurgea sânge – ca şi cum muştele ar fi devenit un pumn, strângându-i inima.

Strângerea...

Cutter nu avusese timp să reacţioneze. Muşcătura bruscă de nisip şi praf, apoi capul calului său dispăruse pur şi simplu, frânghiile de sânge învârtindu-se de parcă şi-ar fi urmărit zborul. Jos, sub copitele din faţă, acestea s-au împiedicat, apoi a cedat când fiara decapitată se prăbuşi.

Cutter a reuşit să se rostogolească, luându-şi picioarele într-un vârtej de muşte.

Cineva se ivi lângă el şi se învârti, cu un cuţit liber şi tăind în efortul de a bloca o scimitar lată, cu lame' de cârlig, de cremene ondulată. Armele s-au ciocnit, iar acea sabie a trecut prin cuţitul lui Cutter, puterea din spatele loviturii fiind de neoprit. El a privit-o sfâşiendu-şi în pântece, a văzut-o rupându-şi drumul liber, apoi intestinele i-au căzut în vedere.

Intinzându-se să-i prindă cu ambele mâini, Cutter s-a scufundat în timp ce toată viaţa i-a părăsit picioarele. S-a uitat în jos la mizeria pe care o ţinea, neîncrezător, apoi a aterizat mtr-o parte, învârtindu-se în jurul daunelor teribile şi îngrozitoare care i-au fost făcute.

Nu a auzit nimic. Nimic în afară de propria lui respiraţie şi muştele care zbârneau, acum apropiinau-se de parcă ar fi'ştiut tot timpul că asta avea să se întâmple.

Atacatorul se ridicase chiar din praf, pe partea dreaptă a lui Greyfrog. O agonie sălbatică ca o sabie lungă uriaşă de calceclonie a tăiat membrele anterioare ale demonului, tăindu-l într-un jet de sânge verde. O a doua tăietură a tăiat piciorul din spate pe aceeaşi parte, iar demonul a lovit pământul, lovind neputincios cu membrele rămase.

Granulat cu muşte şi durere tunătoare – o scenă de moment jucată în faţa ochilor demonului. Lată, bestială, îmbrăcata în blănuri,' o creatură de puţin mai mult decât

gieie şi oase, păşind placid peste piciorul din spate al lui .reyffog, care zăcea la cinci paşi distanţă,

dând cu piciorul de la sine.

Păşind în norul negru.

Consternare. Nu mai pot sări.

HdKHaK

Chiar în timp ce sărise de pe spatele calului, două săbii de cremene îl prinseseră, una tăindu-i muşchii şi oasele, tăindu-i un braţ, cealaltă împingându-i mai întâi pieptul, apoi prin prin. Heboric, gâtul plin de mârâituri de animale, s-a răsucit în aer într-un efort disperat de a se elibera de arma de ţeapă. Totuşi a urmat, rupându-se în jos – rupând coaste, scindându-se prin plămâni, apoi prin ficat – şi în cele din urmă smulgându-i din partea lui mtr-o explozie de cioburi de oase, carne şi sânge.

Gura Destriantului s-a umplut de lichid fierbinte, stropind în timp ce a lovit pământul, s-a rostogolit, apoi s-a oprit.

Ambii T'lan Imass se îndreptară spre locul în care zăcea întins în praf, cu armele de piatră pătate de sânge.

Heboric s-a uitat la acei ochi goali, lipsiţi de viaţă, a privit cum războinicii zdrenţuiţi şi uscaţi înjungfiiau, punctele ondulate lovindu-i corpul din nou 'si din nou. A privit cum unul i-a fulgerat spre faţa, apoi a împins în gât. Voci, implorând, un cor îndepărtat de consternare şi deznădejde – nu mai putea ajunge la ele – acele suflete pierdute în chinul lor înghiţit de jad, devenind din ce în ce mai departe, din ce în ce mai departe. – V-am spus, nu vă uitaţi la mine, sărmanele creaturi. In sfârşit, vezi cât de uşor a fost să te eşuezi?

I-am auzit pe morţi, dar nu i-am putut sluji. Aşa cum am trăit, dar nu am creat nimic.

Îşi amintea limpede acum, într-un singur moment de groază care părea nesfârşit, atemporal, o mie de imagini – atâtea acte fără rost, fapte goale, atâtea chipuri – pe toţi cei pentru care nu a făcut nimic. Baudin, Kulp, Felisin Paran, L'oric, Scillara... Rătăcind pierdut în acest tărâm străin, acest deşert

obosit şi praful grădinilor care umplu aer brutal, ars de soare – mai bine ar fi murit în minele otatarale din Skullcup. Atunci, nu ar fi existat trădări. Fener avea să-şi ţină tronul. Deznădejdea sufletelor din imensele lor închisori de jad, care se învârteau necontrolat prin Abis, acea disperare teribilă – ar fi putut rămâne neauzită, fără martor, şi astfel nu ar fi existat promisiuni false de mântuire.

Baudin nu ar fi fost atât de încetinit în zborul său cu Felisin Paran – o, n-am făcut nimic valoros în această viaţă prea lungă.

Aceste mâini fantomă şi-au dovedit iluzia atingerii lor – fără binecuvântare, fără mântuire, nu pentru oricine au îndrăznit să atingă. Iar aceşti ochi renăscuţi, cu toată acuitatea lor felină, se estompează acum în privirea lor nesimţită, o privire pe care fiecare vânător tânjeşte în ochii duşmanului lor căzut.

' Atâţia războinici, mari eroi – cel puţin în ochii lor – atât de mulţi plecaseră în urmărirea tigrului uriaş care era Treach ' neştiind nimic despre adevărata identitate a fiarei. Căutând să-l învingă, să stea deasupra cadavrului lui liniştit şi să privească în jos în ochii lui goli, tânjind să capteze ceva, orice, de măreţie şi exaltare şi să-l ia în ei înşişi.

Dar adevărurile 'nu se găsesc niciodată când cel care le caută este pierdut, spiritual, moral. Iar nobleţea şi gloria nu pot fi furate^ nu pot fi câştigate în violul violent al unei vieţi. Zei, o îngâmfare atât de jalnică, frământată, brutal de stupidă... era bine, atunci, ca Treach i-a ucis pe fiecare blestemat dintre ei. Nepasional. Ah, un mesaj atât de grăitor în asta.

Totuşi el ştia. T'lan Imass care l-a ucis nu i-a păsat nimic de toate astea. Acţionaseră din exigenţă. Poate că undeva în amintirile lor străvechi, din vremea când erau muritori, şi ei căutaseră să fure ceea ce ei înşişi nu puteau poseda niciodată. Dar astfel de urmăriri fără rost nu mai contau pentru ei.

Heboric nu ar fi un trofeu.

Şi asta a fost bine.

Şi în acest eşec final, părea că nu vor mai exista alţi supravieţuitori şi', în anumite privinţe, era bine. Potrivit. Atât de mult pentru gloria găsită în gândurile sale finale.

Şi asta nu se potriveşte? în acest ultim gând, eşuez chiar şi pe mine.

S-'a trezit întinzând... pentru ceva. întinzând, dar nimic nu răspundea atingerii lui. Nimic.

Cartea a treia

Umbrele regelui

Cine poate spune unde împarte adevărul şi mulţimea de dorinţe care, împreună, dau formă amintirilor? Există falduri adânci în fiecare legendă, iar modelul vizibil, exterior, prezintă o falsă unitate de formă şi intenţie. Denaturăm cu un scop deliberat; limităm înţelesul vast la stricturile necesităţii imaginate. în această constă atât eşecul, cât si darul,' căci în predarea adevărului modelăm, pe bună dreptate sau greşit, semnificaţia universală. Specific face loc generalului; detaliul face loc formei grandioase, iar în povestire suntem exaltaţi dincolo de şinele nostru lumesc. Suntem, într-adevăr,' legaţi de o umanitate mai mare prin această ţesătură de cuvinte... Introducere la Among the Consignated heboric

Capitolul doisprezece

„El a vorbit despre cei care vor cădea, iar în ochii lui reci stătea gol adevarul că noi am vorbit. Cuvinte de trestie ruptă şi legaminte de disperare, de predare oferite ca dar şi măcel în numele mântuirii.

El a vorbit despre vărsarea războiului şi ne-a spus să fugim în ţări necunoscute, ca să putem fi scutiţi de stricarea vieţilor noastre...

Cuvintele profetului de fier IskarXarak

Anibarul (oamenii de răchită) Intr-o clipă, umbrele dintre copaci erau goale, în clipa următoare când Samar Dev ridica privirea, respiraţia i s-a taiat când a văzut figuri. Pe toate părţile, unde luminişul luminat de soare era gheare înapoi de încurcătura de molid negru, ferigi şi iederă, stăteau sălbatici... — Karsa Orlong, şopti ea, avem vizitatori...

Teblorul, cu mâinile roşii de sânge, a mai tăiat o felie de carne de pe flancul bhederinului mort, apoi a ridicat privirea. După o clipă, mormăi, apoi se întoarse la măcelărirea lui.

Se îndreptau înainte, ieşind din întuneric. Mici, şerpuşi,

Eurtând piei bronzate, fâşii de blană legate în jurul raţelor, pielea lor de culoarea apei de mlaştină, cusute cu cicâtrici rituale pe pieptul şi umerii expuşi. Pe feţele lor, vopsea cenuşie sau cenuşa' de lemn le acopereau fălcile inferioare şi' deasupra buzelor, ca nişte bărbi. Cercuri alungite de albastru si gri îngheţat' înconjurau ochii întunecaţi. Purtând suliţe, topoare' la curele de piele împreună cu un sortiment de cuţite, erau împodobiţi cu ornamente din cupru ciocănit la rece, care păreau modelate pentru a imita fazele lunii; iar pe un bărbat era un colier făcut din vertebrele unor peşti mari, iar din acesta cobora un disc de cupru negru, cu inele de aur, reprezentând, a presupus ea, o eclipsa totală. Acest om, evident un lider de vreun fel, a făcut un pas înainte.

Trei paşi, cu ochii pe un Karsa Orlong neatent, în lumina soarelui, unde a îngenuncheat încet.

Samar văzu acum că ţinea ceva în mâini. — Karsa, fii atent. Ceea ce faceţi acum va determina dacă trecem prin ţinutul lor în mod paşnic sau dacă ne abatem suliţele din umbră.

Karsa a inversat strânsoarea uriaşului cuţit de jupuit cu care lucrase si l-a înjunghiat adânc în carcasa bhederinului. Apoi se ridica să-l înfrunte pe sălbaticul îngenuncheat.

— Ridică-te, spuse el.

Bărbatul tresari, lăsând capul în jos.

— Karsa, îţi oferă un cadou.

— Atunci ar trebui să facă asta în picioare. Oamenii lui se ascund aici, în pustie, pentru că el nu a făcut suficient din asta. Spune-i ca trebuie să stea în picioare.

Vorbeau în limba negustorului, iar ceva din reacţiile războinicului îngenuncheat l-a făcut pe Samar să bănuiască că înţelesese schimbul... şi cererea, pentru că se ridică încet în picioare. — Omul marilor copaci, spuse el acum, cu accentul aspru şi gutural pentru urechile lui Samar.

„Livratorul distrugem, Anibarul vă oferă acest cadou şi vă cer să ne oferiţi un cadou în schimb..."

— Atunci 'nu sunt cadouri, răspunse Karsa. „Ceea ce cauţi este să faci troc".

Frica pâlpâia în ochii războinicului. Ceilalţi din tribul său – Anibarul – au rămas tăcuţi şi nemişcaţi între copaci, totuşi Samar a simţit o consternare palpabilă răspândmdu- se printre ei. Liderul lor a încercat din nou: „Acesta este limbajul trocului, Eliberator, da. Otravă pe care trebuie să o înghiţim. Nu se potriveşte cu ceea ce căutăm.[1]

încruntat, Karsa se întoarse către Samar Dev. — Prea multe cuvinte care nu duc nicăieri, vrăjitoare. Explica.[1]

„Acest trib urmează o tradiţie străveche pierdută printre majoritatea popoarelor din şapte oraşe", a spus ea. „Tradiţia de a oferi cadouri. Darul în sine este o măsură a unui număr de lucruri, cu moduri subtile şi adesea confuze de a atribui valoare. Aceşti anibari au învăţat neapărat despre tranzacţionare, dar nu atribuie valoare la fel ca noi, aşa că de obicei pierd în tranzacţie. Bănuiesc că, în general, se descurcă prost atunci când au de-a face cu negustori înţelepţi şi fără scrupule din ţările civilizate. Există-[1]

— Destul, îl întrerupse Karsa. A făcut semn către lider – care a tresărit încă o dată – si a spus: „Arată-mi acest dar. Dar mai întâi, spune-mi numele tău.

— Sunt, în limba otrăvitoare, Boatfinder. A ridicat obiectul în mâini. „Marca de curaj", a spus el, „a unui mare tată printre bhederin".

Samar Dev, ridicând sprâncenele, îl privi pe Karsa. — Ar fi un os penis, Teblor.

— Ştiu ce este, a răspuns el într-un mârâit. „Boatfinder, ce îmi ceri la rândul tău?

— Revenants vin în pădure, năpădând clanurile Anibar la nord de aici. Ei măcelăresc pe toate în cale, fără motiv. Ei nu mor, pentru că ei stăpânesc aerul însuşi şi astfel întorc orice suliţă care îi caută. Aşa auzim. Pierdem multe nume.

— Nume? întrebă Samar.

Privirea lui se îndreptă spre ea şi dădu din cap. 'Rude. Opt sute patruzeci si şapte de nume ţesute pentru mine, printre clanurile de Ia nord. Făcu un

semn către războinicii tăcuţi din spatele lui. — Câte nume de pierdut printre acestea aici, fiecare. Cunoaştem durerea în pierdere pentru noi înşine, dar mai mult pentru copiii noştri. Numele pe care nu le putem lua înapoi – ele pleacă şi nu mai vin niciodată, aşa că ne diminuam.

Karsa a spus: „Vrei să-i ucid pe revanşi", şi a arătat spre cadoul, „m schimbul asta".

'Da.'

— Câţi dintre aceşti revenenţi sunt?

— Vin cu corăbii mari, cu aripi cenuşii, şi pleacă în pădure în vânătoare, fiecare vânătoare numărând douăsprezece. Ei sunt mânaţi de furie, dar nimic din ceea ce căutăm să facem nu potoleşte această mânie. Nu ştim ce facem ca să-i jignim aşa.'

Probabil le-a oferit un blestemat de os penisului. Dar Samar Dev şi-a păstrat acest gând pentru ea.

— Câte vânătoare?

— Un zeci de până acum, dar bărcile lor nu pleacă.

întreaga faţă a lui Karsa se întunecase. Samar Dev nu
mai văzuse niciodată în el o furie atât de crudă. Dintr-o dată s-a temut că-l va sfâşia pe acest mic om înghesuit. în schimb, el a spus: „Renunţaţi la ruşinea, cu toţii. Aruncă-1! Ucigătorii nu au nevoie de motive pentru a ucide. Este ceea ce fac ei.

Faptul că exişti este suficient de jignit pentru astfel de creaturi. A făcut un pas înainte şi a smuls osul din mâinile lui Boatfinder. — îi voi omorî pe toţi. Voi scufunda navele lor blestemate. Acest eu-'

— Karsa! interveni Samar.

Sp îndreptă spre ea, cu ochii strălucitori.

„înainte de a jura ceva atât de... extrem, ai putea considera ceva mai realizabil." La expresia lui, ea se grăbi mai departe: „Aţi putea, de exemplu, să vă mulţumiţi să-i alungaţi de pe uscat, înapoi în navele lor. Fă pădurea... neplăcută.

După un moment lung, tensionat, Teblorul oftă. 'Da. Asta ar fi de ajuns. Deşi sunt tentat să înot după ei.

Boatfinder se uita la Karsa cu ochii mari de uimire şi uimire.

Pentru o clipă, Samar s-a gândit că Teblorul făcea – în mod neobişnuit – tentativă de umor. Dar

nu, uriaşul războinic vorbise serios. Şi, spre disperarea ei, ea l-a crezut si aşadar nu a găsit nimic amuzant sau absurd în cuvintele fui. '— Timpul pentru această decizie poate aştepta, nu-i aşa?

'Da.' Se încruntă încă o dată la Boatfinder. — Descrieţi aceşti veninţi.

— înalt/dar nu la fel de înalt ca tine. Carnea lor este nuanţa morţii. Ochii reci ca gheaţa. Ei poartă arme de fier şi printre ei'se numără şamani a căror respiraţie este boală

- nori teribil de vapori otrăvitori – toţi cei pe care îi atinge mor de mare durere.

Samar Dev i-a spus lui Karsa: „Cred că utilizarea termenului „răzbunare" se referă la orice sau oricine nu este din lumea lor. Dar duşmanii despre care vorbesc vin de pe nave. Asta pare puţin probabil să fi fost strigoi cu adevărat. Respiraţia şamanilor sună a vrăjitorie.

— Căutător de bărci, spuse Karsa, când voi termina aici, mă vei conduce la veninţi.

Culoarea se scurge de pe chipul bărbatului. — Sunt multe, multe zile de călătorie, Eliberator. Cred că să trimit vestea că vii – la clanurile din nord...

'Nu. Ne vei însoţi.

— Dar... dar de ce?

Karsa făcu un pas înainte, cu o mână întinsă ca să-l prindă pe Boatfinder de gât. L-a târât pe bărbat aproape. „Veţi depune mărturie şi, mărturisind, veţi deveni mai mult decât sunteţi acum. Vei fi pregătit – pentru tot ce urmează, pentru tine şi pentru jDoporul tău nenorocit".

L-a eliberat pe barbat, care s-a clătinat înapoi, gâfâind.

— Oamenii mei au crezut cândva că se pot ascunde, spuse Teblorul, dezvăluind dinţii. 'Ei nu au avut dreptate. Asta am învăţat şi asta acum vei învăţa. Crezi că învinşii sunt tot ceea ce te va afecta? Prost. Nu sunt decât primii.'

Samar îl privi pe uriaşul războinic întorcându-se la măcelăria lui.

Boatfinder se uită după el cu ochi strălucitori, plini de groază. Apoi se întoarse, şuieră în limba lui. Şase războinici s-au repezit înainte, pe lângă liderul lor, trăgând cuţitele în timp ce se apropiau de Karsa.

— Teblor, a avertizat Samar.

Boatfinder ridică mâinile. 'Nu! Nu ţi se caută niciun rău, Eliberator.

Acum te ajută cu tăierea, asta este tot. Recompensa este pregătită pentru tine, aşa că nu trebuie să pierdem timpul...

— Vreau ca pieile să fie vindecate, spuse Karsa.

'Da.'

— Şi alergători să ne livreze acele piei şi carnea afumata de la această ucidere.

'Da.'

— Atunci putem pleca acum.

Capul lui Boatfinder se clătina, de parcă nu ar fi putut avea încredere în propria sa voce ca răspuns la acea cerere finală.

Rânjind, Karsa şi-a luat cuţitul şi s-a îndreptat spre un bazin de apă salmastru din apropiere, unde a început să spele sângele de pe lamă, apoi de be mâini şi antebraţe.

Samar Dev s-a apropiat de Boatfinder în timp be cei jumătate de duzină de războinici au început să măcelezе bhederinul mort. „Boatfinder".

El a aruncat o privire la ea cu ochi supăraţi. — Eşti o vrăjitoare – asa că te cheamă Eliberatorul.

'Eu sunt. Unde sunt femeile tale? Copiii voştri?'

„Dincolo de această mlaştină, la vest şi la nord", a răspuns el. — Pământul se ridică şi sunt lacuri şi râuri unde găsim boabe negre, iar printre ' stâncile plate, fructe de pădure. Ne-am terminat marea noastră vânătoare în terenuri deschise, iar acum se întorc în numeroasele noastre tabere cu carne de iarnă. Totuşi, le făcu semn către războinicii săi, te urmăm. Asistăm la Eliberatorul ucigând bhederinul. El călăreşte un cal de os – noi nu vedem un cal de os călare. El poartă o sabie din piatră de naştere. Profetul de Fier le spune oamenilor noştri despre astfel de războinici – purtătorii pietrei de naştere. El spune că vin.

— Nu am auzit de acest Profet de Fier, spuse Samar Dev, încruntat.

Boatfinder făcu un gest şi se îndreptă spre sud. „Pentru a vorbi despre asta, este timpul îngheţat". A închis ochii, iar tonul i s-a schimbat brusc.

în timpul Marii Ucideri, care este timpul

îngheţat al trecutului, Anibarul locuia pe câmpii şi avea să călătorească aproape până la East River, unde marile tabere zidite ale Ugarii se ridicau din pământ, iar odată cu Ugarii Anibar ar schimba carnea si pieile pentru unelte şi arme de fier. Atunci, Marea Ucidere a venit la Ugari şi mulţi au fugit să caute refugiu printre Anibar. Cu toate acestea, ucigaşii au urmat, Mezla au fost numiţi de Ugari şi s-a dat o luptă teribilă si toţi cei care se adăpostiseră printre Anibar au căzut în Mezl'a.

„Temându-se pedeapsa pentru ajutorul acordat ugarilor, Anibarul s-a pregătit sa fugă – mai adânc în Odhan – dar liderul Mezla i-a găsit primul. Cu o sută de războinici întunecaţi, a venit, dar le-a rămas armele de fier. Anibari nu erau duşmanii lui, le-a spus el, apoi le-a avertizat – vin alţii şi vor fi fără milă. Ei aveau să distrugă Anibarul. Acest lider a fost Profetul de Fier, Regele Iskar Jarak, iar Anibarul i-a ascultat cuvintele şi astfel au fugit, spre vest si spre nord, până când aceste pământuri de aici şi pădurile şi lacurile de dincolo au devenit casa lor. Arunca o privire spre locul unde Karsa, cu proviziile lui adunate, se aşeză călare pe calul său Jhag, iar vocea i se schimbă încă o dată. „Profetul de Fier ne spune că există o perioadă când, în cel mai mare pericol al nostru, purtătorii jrietrei naşterii vin să ne apere. Astfel^ când vedem cine călătoreşte pe ţara noastră şi sabia în mâinile lui... această dată va fi în curând un timp îngheţat.

Samar Dev a studiat Boatfinder pentru un moment lung, apoi s-a confruntat cu Karsa.

— Nu cred că vei putea să călăreşti pe Havok, spuse ea. Suntem pe cale să ne îndreptăm spre un teren dificil.

„Până când va veni timpul, voi călăreţui",^ a răspuns Teblorul. „Eşti liber să-ţi conduci propriul cal. Într-adevăr, eşti liber să-l porţi pe toate terenurile pe care le consideri dificile.

Iritată, se îndreptă spre propriul cal. — Bine, deocamdată voi călăre în spatele tău, Karsa Orlong. Cel puţin nu va trebui să-mi fac griji că voi fi biciuit de ramuri, din moment ce vei doborî toti copacii aceia din calea ta.

Boatfinder a aşteptat până când amândoi au fost gata, apoi a pornit, de-a lungul marginii de nord a

poienii mlăştinoase, până când a ajuns la capătul acesteia şi s-a întors prompt pentru a dispărea în pădure.

Karsa îl opri pe Havok şi se uită cu privirea la tupusul dens şi mârâit şi la molidul negru aglomerat.

Samar Dev a râs, câştigandu-i o privire sălbatică din partea lui Teblor.

Apoi a alunecat jos de pe spatele armăsarului său.

L-au găsit pe Boatfinder aşteptându-i, cu o privire de scuze pe chipul lui vopsit în gri.' — Trasee de joc, Deliverer. în aceste păduri există căprioare, urs, lup şi elani – nici măcar bhederinul nu se adancesc dincolo de poieni. Elanul şi caribuul sunt mai la nord. Aceste trasee de joc, după cum vedeţi, sunt scăzute. Chiar şi Anibar se apleca într-o trecere rapidă. În timpul negă'sit înainte de care se poate spune puţm, găsim mai mult rock-plat şi drumul este mai uşor.

Atât interminabilă, cât şi monotonă, pădurea joasă era o călătorie încâlcită şi mârâită, plină de frustrare, de parcă ar fi trăit cu unicul scop de a refuza trecerea. Roca de bază era aproape de suprafaţă, o stâncă de culoare violet şi neagra, străpunsă pe alocuri cu vene lungi de cuarţit, totuşi suprafaţa sa era îndoită, înclinată şi pliată, formând bazine cu pereţi înalţi, doline şi râpe pline cu plăci exfoliate învelite în teaca, muşchi alunecos, verde-smarald. Căderile de copaci înghesuiau aceste depresiuni, coaja molidului negru aspră ca pielea de rechin şi ramurile fără ace, groase de pânză, aspre ca ghearele şi neclintite.

Suliţele de lumină soarelui se întindeau ici şi colo, aruncând pete de culoare intensă într-o lume sumbră, cavernoasă.

Spre amurg, Boatfinder i-a condus pe un ghiisol perfid, pe care a urcat. Karsa şi Samar Dev, conducându-şi caii, au găsit urcarea periculoasă, fiecare punct de sprijin mai puţin sigur decât ultimul – muşchiul ceda ca pielea putrezită pentru a scoate la iveală stânca unghiulară cu muchii ascuţite şi găuri adânci, dintre care oricare ar fi putut sparge uri cal... picior.

Ud de sudoare murdară, zgâriată şi zgâriată,

Samar Dev a ajuns în cele din urmă pe vârf, întorcandu-se pentru a-şi ghida calul în ultimii câţiva paşi.

înaintea lor rănea roca de baza mai mult sau mai puţin plată, cenuşie cu pielea de lichen. Din depresiuni modeste ici şi colo se ridicau pinii albi şi pini, din când în când stejarul răzvrătit, mărginit de ienupăr şi fâşii de afine şi tufe de iarnă. Libelule de mărimea unei vrăbii s-au aruncat printre norii învârtiţi de insecte mai mici în lumina soarelui care se stingea.

Boatfinder făcu un semn spre nord. — Poteca aceasta duce la un lac. Campăm acolo.

Au pornit.

Nu era vizibil nici un teren mai înalt în nicio direcţie şi, în timp ce bazolitul alungit se răsucea şi se întorcea, flancat din când în când de platforme puţin mai joase şi de zăvoare, Samar Dev şi-a dat seama rapid cât de uşor 'ar fi să se piardă în acest pământ sălbatic. Poteca s-a bifurcat înainte şi, apropiindu-se de intersecţie, Boatfinder a păşit de-a lungul marginii de est, privind în jos un timp, apoi' a ales creastă din dreaptă.

Potrivindu-şi traseul, Samar Dev a aruncat o privire

Eeste margine şi a văzut ceea ce căuta, o linie sinuoasă de olovani mici zăcând pe un raft de piatră puţin sub ei, modelul creând ceva ca un şarpe, capul constând dintr-o pană... stâncă în formă, turtită, m timp ce la celălalt capăt ultima piatră a cozii nu era mai mare decât unghia ei. Lichenul acoperea jDietrele, strângându-se în jurul fiecăreia

Kentru a sugera ca marcatorul de traseu era foarte vechi, [u era nimic evident în petroformă care să facă clară alegerea rutelor, deşi capul şarpelui era aliniat în direcţia în care mergeau.

— Căutător de bărci, strigă ea, cum ai citit acest şarpe de bolovani?

El a aruncat o privire înapoi la ea. „Un şarpe este departe de inimă. O testoasă este calea inimii.

— Bine, atunci de ce nu sunt pe acest teren mai înalt, ca să nu trebuiască să le cauţi?

„Când boabele negre sunt transportate spre sud, suntem împovăraţi – nici ţestoasa, nici şarpele nu

trebuie să-şi piardă forma sau ' modelul. Noi alergăm aceste drumuri de piatră.

împovărat.[1]

— Unde iei recolta?

— La taberele noastre de adunare de pe câmpie. Fiecare trupă. Adunăm recolta.

într-una. Şi împărtiţi-l, astfel încât fiecare bandă să aibă boabe suficiente. Lacurile şi râurile şi malurile lor nu pot fi de încredere. Unele recolte dă adevărate. Alte recolte au randamente slabe. Pe măsură ce apa urcă şi pe măsură ce apa scade. Nu este la fel. Roca plată caută să fie nivelată, în toată lumea, dar nu poate, aşa că apa creşte şi apa cade. Nu îngenunchem m faţa' inechităţii, altfel renunţăm la corectitudine şi cuţitul găseşte cuţitul'.

—' Reguli vechi pentru a' face faţă foametei, spuse Samar, dând din cap.

— Reguli în timpul îngheţat.

Karsa Orlong se uita la' Samar Dev. — Ce este acest timp îngheţat, vrăjitoare?

— Trecutul, Teblor.

Ea i-a privit ochii îngustându-se gânditoare, apoi el a mormăit şi a spus:

Iar timpul negăsit este viitorul, adică acum este timpul curgător...

Da![1] Boatfinder strigă. „Tu spui secretul vieţii!"

Samar Dev s-a tras m şa – pe această creasta îşi puteau călare caii – cu grijă. O 'privi pe Karsa Orlong' urmând exemplul, în timp ce o linişte ciudată umplea fiinţa ei. Născută, îşi dădu seama, din cuvintele lui Boatfinder. — Viaţa este foarte secretă. Acest timp curgător nu a fost încă îngheţat şi abia acum a aflat din negăsit. „Boatfinder, Profetul de Fier a venit la tine cu mult timp în urmă – în timpul îngheţat – totuşi ţi-a vorbit despre timpul negăsit".

— Da, înţelegi, vrăjitoare. Iskar Jarak vorbeşte doar o singură limbă, dar în ea se află fiecare şi toate. El este Profetul de Fier. Regele.[1]

— Regele tău, Boatfinder?

'Nu. Suntem umbrele lui.

„Pentru că exişti doar în timpul curgător".

Bărbatul s-a întors şi ajăcut o reverenţă care a stârnit ceva în Samar Dev. — înţelepciunea ta ne onorează, vrăjitoare, spuse el.

„Unde", a întrebat ea, „este regatul lui Iskar Jarak?"

Lacrimi bruşte în ochii bărbatului. — Un răspuns pe care tânjim să îl'găsim. S-a pierdut...

— În timpul negăsit.

'Da.[1]

— Iskar Jarak a fost un Mezla.

'Da.'

Samar Dev deschise gura pentru încă o întrebare, appi îşi dădu seama că nu era necesar. Ea ştia răspunsul. în schimb, ea a spus:

Boatfinder, spune-mi, din timpul îngheţat în timpul curgător, există un pod?

Zâmbetul lui era melancolic, plin de dor. 'Există.'

— Dar nu o poti trece.

'Nu.'

— Pentru că arde.

— Da, vrăjitoare, podul arde.

Regele Iskar Jarak şi regatul negăsit...

Coborând ca nişte trepte masive, crude, rafturile de stâncă au mărşăluit în spumă şi spumă. Un vânt înverşunat a zguduit valurile întunecate' ale mării nordului până la orizont, unde norii de furtună dominau cerul, de culoarea armurii înnegrite. în spatele lor şi întinzându-se pe lungimea de vest a coastei, se înălţa o pădure încovoiată de pini, brazi şi cedri, cu ramurile rupte şi zdrenţuite de vânturile bătătoare.

Tremurând, Taralack Veed trase blănurile mai aproape, apoi întoarse spatele mărilor furioase. — Acum călătorim spre vest, spuse el, vorbind suficient de tare pentru a fi auzit deasupra furtunii. — Urmează această coastă până se învârte spre nord. Apoi lovim în interior, direct spre vest, în ţara pietrei şi a lacurilor. Greu, pentru că nu se găseşte puţin vânat acolo, deşi vom putea pescui. Mai rău, există sălbatici însetaţi de sânge, prea laşi pentru a ataca ziua. întotdeauna noaptea. Trebuie să fim pregătiţi pentru ei. Trebuie să livrăm măcelul.

Icarium nu spuse nimic, privirea lui neumană încă aţintită asupra furtunii care se încheia.

încruntat, Ţaralack s-a mutat înapoi în tabăra j>e care o făcuseră cu pereţi de stâncă, ghemuindu-se m braţul binecuvântat şi ţinându-şi mâinile roşii şi fripte de frig deasupra focului' de lemne. Au rămas

puţine licăriri ale ecuanimităţii legendare, aproape mitice' ale lui Jhag. întunecat şi dur, acum. O remodelare a lui Icarium, de către propriile mâini ale lui Taralack Veed, deşi el a urmat doar instrucţiunile precise date de cei fără nume. Lama s-a tocit. Tu vei fi piatra de ajit, Grai.

Dar pietrele de ascuit erau nesimţite, indiferente faţă de lamă şi de mâna care o ţinea. Pentru un războinic alimentat de pasiune, o astfel' de imunitate era greu de realizat, cu atât mai puţin de menţinut. Putea simţi greutatea acum, care se ridica mereu şi ştia că, într-o zi, va ajunge să invidieze moartea milostivă care venise la Mappo Runt.

Se făcuseră bine până acum. Icarium era neobosit. Odată dată direcţia. Iar Taralack, cu toată priceperea şi rezistenţa lui, era epuizat. Nu sunt Trell, iar aceasta nu este o simplă rătăcire. Nu mai, şi niciodată pentru Icarium.

Nici, se părea, pentru Taralack Veed.

Şi-a ridicat privirea când a auzit zgârieturi şi l-a privit pe Icarium coborând.

— Aceşti sălbatici despre care ai vorbit, spuse Jhag fără preambul, 'de ce ar trebui să caute să ne j>rovoace?

— Pădurea lor părăsită este plina de locuri sacre, Icarium.

— Atunci trebuie doar să evităm încălcarea.

„Asemenea site-uri nu sunt uşor de recunoscut. Poate o
linie de bolovani pe roca de bază, în mare parte îngropate în lichen şi muşchi. Sau rămăşiţa unui coarne în picioarele unui copac, atât de crescută încât să fie practic invizibilă. Sau un filon de cuarţit sclipind cu pete de aur. Sau piatra- unealtă verde – carierele nu sunt mai mult decât o gusă palidă în stâncă verticală, piatra verde tăiată din ea de foc şi apă rece.

Poate puţin mai mult decât un traseu de urs pe roca de bază, călcat de nenorocitele fiare de nenumărate generaţii. Toate sacre. Mintea unor astfel de sălbatici nu poate' fi analizată.

— Se pare că ştii multe dintre ei, dar mi-ai spus că nu ai călătorit niciodată pe pământurile lor.

— Am auzit de ei, în detaliu, Icarium.

O margine bruscă în ochii lui Jhag. — Cine te-a

informat, Taralack Veed de la Grai?

— Am rătăcit departe, prietene. Am exploatat o mie de poveşti...

— Erai pregătit. Pentru mine.[1]

Un zâmbet slab se potrivea momentului şi Taralack îl găsi destul de uşor. [1]

O mare parte din această rătăcire a fost în compania ta, Icarium. Aş putea să-ţi dăruiesc amintirile mele despre timpul pe care l-am împărtăşit.

— Aţi putea, încuviinţă Icarium, uitându-se acum la foc.

— Desigur, adăugă Taralack, în acel dar ar fi mult întuneric, multe fapte sumbre şi neplăcute. Absenţa din tine, Icarium, este şi binecuvântare şi blestem – tu înţelegi asta, nu-i aşa?

— Nu există nicio binecuvântare în această absenţă, spuse Jhag, clătinând din cap. „Tot ceea ce am făcut nu poate cere preţul ei de drept. Nu-mi pot marca sufletul. Şi aşa rămân neschimbat, veşnic naiv...

‘Nevinovat-[1]

— Nu, nu nevinovat. Nu există nimic justificativ în ignojanţă, Taralack Veed.

îmi spui pe nume, acum, nu ca „prieten". Neîncrederea a început să te otrăvească? — Şi aşa este sarcina mea, de fiecare dată, să vă întorc tot ce aţi pierdut. Este anevoios şi mă uzează, vai. Slăbiciunea mea constă în dorinţa mea de a te scuti de cele mai odioase amintiri. Este prea'multă milă în inima mea şi, căutând să te cruţ, constat că nu fac decât să rănesc. A scuipat pe mâini şi şi-a alunecat părul pe spate, apoi şi-a întms din nou mâinile aproape de flăcări. — Foarte bine,' prietene. Odată, cu mult timp m urmă, ai fost mânat de nevoia de a-ţi elibera tatăl, care fusese luat de o Casa Azath. Confruntat cu un eşec teribil, s-a născut o forţă mai profundă şi mai mortală – furia ta. Ai spulberat lin warren rănit şi ai distrus un Azath, eliberând în lume o mulţime de entităţi demonice, toate care căutau doar dominaţia şi tirania. Unii dintre cei pe care i-ai ucis, dar mulţi au scăpat de mânia ta şi trăiesc până astăzi, împrăştiaţi prin lume ca atâtea seminţe rele.

— Cea mai amară ironie este următoarea:

tatăl ţău nu a căutat eliberare. El a ales, din proprie voinţă, să devină Gardienul unei Case Azath şi s-ar putea să' rămână aşa până^astăzi.

„în consecinţă a devastării pe care le-aţi provocat, Icarium, un cult, devotat de la începuturile timpului Azath, a considerat necesar să-şi creeze paznici proprii. Războinici aleşi care să te însoţească, indiferent unde te-ai duce – pentru că mânia ta şi distrugerea warrenului ţi-au smuls toată amintirea trecutului tau – şi aşa că acum erai condamnat, pentru tot timpul, se părea, să cauţi adevărul a tot ceea ce ai făcut. Şi să se poticnească în furie din nou şi din nou, provocând anihilarea.

„Acest cult, cel al Celor Fără Nume, a reuşit astfel să-ţi lege un tovarăş. Ca eu. Da, prietene, au mai fost şi alţii, cu mult înainte sa mă nasc eu, şi fiecare a fost impregnat cu vrăjitorie, încetinind rigorile îmbătrânirii, dovada împotriva oricărui fel de boli şi otravă atâta timp cât a durat serviciul însoţitorului. Adevărat. Sarcina noastră este să te călăuzăm în furia ta, să-ţi afirmăm un accent moral şi, mai presus de toate, să fim prietenul tău, iar această din urmă sarcină s-a dovedit, din nou şi din nou, cea mai simplă şi, într-adevăr, cea mai seducătoare dintre toate, pentru că este uşor să găsim în noi înşine o iubire profundă şi durabilă pentru tine. Pentru seriozitatea ta, loialitatea ta'şi pentru onoarea nepătată din tine.

— Îţi voi acorda, Icarium, simţul tău al dreptăţii este unul dur. Cu toate acestea, în cele din urmă, profund în nobleţea sa. Şi acum, care te aşteaptă, există un duşman. Un duşman numai tu, prietene,' eşti suficient de puternic pentru'a te opune.

Şi aşa călătorim acum şi toţi cei care caută să ni se opună, indiferent de motiv/ trebuie să fie daţi deoparte. Pentru binele mai mare.[1] Şi-a permis să zâmbească din nou, doar că de data aceasta a umplut-o cu un indiciu de angoasă vastă, dar cu curaj. „Trebuie să vă întrebaţi acum, sunt cei fără nume demni ae o asemenea responsabilitate? Pot integritatea lor morală şi simţul onoarei să se potrivească cu ale tale? Răspunsul stă în necesitate, iar mai presus de asta, în exemplul pe care l-ai dat. Tu îi ghidezi pe cei fără nume, prietene, cu fiecare

faptă a ta. Dacă ei eşuează în chemarea lor, va fi pentru că tu ai eşuat în a ta.

încântat că îşi amintise cu perfecţiune cuvintele care i- au fost date, Taralack Veed îl studie pe marele războinic care stătea în faţa lui, luminat de foc, cu faţa ascunsă în spatele mâinilor. 'Ca un copil pentru care orbirea impunea nimicirea.

Icarium plângea, îşi dădu seama.

Bun. Chiar si el. Chiar şi el se va hrăni cu propria sa suferinţă şi va face din ea ún nectar care dă dependenţă, un opiáceú dulce de auto-recriminare şi durere.

Şi astfel orice îndoială, orice neîncredere, vor dispărea.

Căci din acele lucruri, nici o fericire dulce nu poate fi strânsă.

De deasupra capului, o stropire de ploaie rece şi bubuitul adânc al tunetului.

Furtuna avea să fie peste ei în curând. — Sunt suficient de odihnit, spuse Taralack ridicându-se. „Ne aşteaptă un marş lung..."

— Nu este nevoie, spuse Icarium în spatele mâinilor.

‘Ce vrei să spui?[1]

‘Marea. Este plin de corăbii.

Călăreţul singuratic a coborât de pe dealuri la scurt timp după ambuscadă.

Barathol Mekhar, cu antebraţele lui uriaşe, cicatrice şi stropite împroşcate cu sânge, s-au ridicat din studiul lung şi tăcut al demonului mort. Purta armura şi cârma, iar acum îşi scoase toporul.

Trecuseră luni de când apăruse T'lan Imass – el crezuse că dispăruseră de mult, dispăruseră chiar înainte ca bătrânul Kulat să rătăcească m noua lui nebunie. Nu-şi dăduse seama – niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama – ca groaznicele creaturi strigoi nu plecaseră niciodată.

Grupul de călători fusese măcelărit, ambuscada

executată atât de repede încât Barathol nici măcar nu ştia de apariţia ei – până când era mult prea târziu. Jhelim şi Filiad izbucniseră brusc în fierărie, ţipând de crimă chiar dincolo de cătun. îşi strânsese arma şi alergase cu ei pe drumul de vest, doar pentru a găsi inamicul deja plecat, sarcina lor împlinită, iar pe vechiul drum, cai muritori şi trupuri nemişcate se întinseră ca şi cum ar fi căzut din ceri

Trimiţându-l pe Filiad să o găsească pe bătrâna Nulliss – care poseda o pricepere modestă ca vindecător – Barathol se întorsese la fierăria lui, ignorând-o pe Jhelim care stătea în urmă ca un pui pierdut. îşi îmbrăcase armura, luându-şi timp. T'lan Imass, bănuia el' ar fi fost minuţios. Ar fi avut timp liber să se asigure că nu au făcut greşeli. Nulliss ar descoperi că nu se poate face nimic pentru bietele victime.

La întoarcerea pe drumul de vest, însă, a fost uimit să vadă pe vechea femeie Semk strigând ordine la Filiad de unde a îngenuncheat lângă o siluetă. Ochilor lui Barathol, în timp ce se grăbea înainte, li s-a părut că ea îşi înfipsese mâinile în corpul bărbatului, braţele ei zgârie făcând mişcări de parca ar fi frământat aluat de pâine. Chiar şi în timp ce făcea asta, privirea ei era către o femeie care zăcea în apropiere, care începuse să geme, cu picioarele care batea brazde în pământ. Din ea, sângele se vărsase peste tot.

Nulliss l-a văzut şi l-a chemat.

Barathol văzu că bărbatul lângă care îngenunchea fusese eviscerat.

Nulliss împingea intestinele înapoi înăuntru. — De dragul lui Hood, femeie, spuse fierarul într-un mârâit, lasă-l în pace. A terminat. I-ai umplut cavitatea cu murdărie...

— Apa clocotită este pe drum, se răsti ea. — Vreau să-l spăl.

Ea dădu din cap spre femeia care se bate. — Aia este înjunghiată în umăr, iar acum este în travaliu.

'Muncă? Zei de mai jos. Ascultă, Nulliss, apa clocotită nu va fi de folos, decât dacă vrei să-i găteşti ficatul pentru cină în^seara asta...

— Întoarce-te la nicovala ta, maimuţă fără creier! A fost o tăietură curată – am văzut ce pot face mistreţii cu colţii

lor şi asta a fost mult mai rău.

'„S-ar putea să fi început curăţenia..."

— Am spus că vreau să o curăţ! Dar nu-l putem duce înapoi cu măruntaiele în urma noastră, nu-i aşa?

Nepermis, Barathol se uită în jur. A vrut să omoare ceva. O dorinţă destul de simplă, dar ştia deja că va fi zădărnicită şi asta i-a acrit starea de spirit. S-a dus la al treilea corp. Un bătrân, tatuat şi fără mânere – T'lan Imass îl tăiase în bucăţi. Asa de.

El era ţinta'lor. Ceilalţi erau pur şi simplu în cale. De aceea, nu le păsa de nimic dacă trăiesc sau mor. Pe când acest biet nenorocit nu putea fi mai mort decât el.

După o clipă, Barathol se îndreptă spre ultima victimă la vedere. Din cătun, mai mulţi oameni erau pe drum, doi dintre ei purtând pături şi cârpe. Storuk, Fenar, Hayrith, Stuk, toţi arătând cumva mici, diminuaţi şi palizi de frică. Nulliss a început să urle ordine încă o dată'.

În faţa lui era întins un demon de vreun fel. Ambele membre pe o parte fuseseră tăiate. Nu prea mult sânge, remarcă el, dar ceva ciudat părea să fi afectat creatura la moarte. Părea... dezumflată, de parcă carnea de sub piele ar fi început să se dizolve, să se topească în nimic. Ochii lui ciudaţi se uscaseră şi crăpaseră deja.

'Fierar! Ajută-ma să-l ridic pe acesta!

Barathol se întoarse.

— Pe pătură. Storuk, tu şi fratele tău din acel capăt, câte un colţ. Fenar, eşti cu mine la celălalt capăt...

HayritK, aproape la fel de bătrână ca msăşi Nulliss, ţinea în braţe cârpele.

'Şi cu mine cum rămâne?' ea a intrebat.

— Du-te să stai lângă femeie. Bagă o cârpă în rană – o vom rumeni mai târziu, dacă naşterea nu-i dă probleme...

— Cu pierderea de sânge, spuse Hayrith, îngustându- se, probabil că nu va supravieţui.

'Poate. Deocamdata, stai cu ea. Ţine-i blestemata de mână şi vorbeşte şi...

— Da, da,'vrăjitoare, nu eşti singura pe aici care ştie despre toate astea.

'Bun. Deci pleacă.

— Tocmai ai aşteptat asta, nu-i aşa?

— Taci, vacă fără uger.

— Regina Nulliss, mare preoteasă a ticălosului!

— Fierare, mârâi Nulliss, loveşte-o cu securea aia, vrei?

Sâsâind, Hayrith a fugit.

— Ajută-mă, îi spuse Nulliss, trebuie să-l ridicăm acum.

Părea o sarcină inutilă, dar el a făcut ceea ce i-a cerut ea şi a fost surprins să o audă declarând că tânărul încă mai/trăieşte dupa ce l-au pus pe pătură.

In timp ce Nulliss şi ceilalţi îl duceau, Barathol se întoarse cu paşi mari la cadavruldezmembrat al bătrânului tatuat. Şi s-a ghemuit lângă el. Ar fi o sarcină neplăcută, dar era'posibil ca Barathol să înveţe ceva despre el din posesiunile sale. A rostogolit cadavrul, apoi s-a oprit, privind în jos, în acei ochi fară viaţă. Ochi de pisică. Se uită cu un reînnoit interes la modelul tatuajelor, apoi se lăsă încet pe spate.

Şi abia atunci am observat toate muştele moarte. Acoperind pământul din toate părţile, mai multe muşte decât văzuse până acum. Barathol se îndreptă, se întoarse la demonul mort.

Privind în jos gânditor, până când o mişcare îndepărtată şi sunetul copitelor de cai i-au captat atenţia. In spatele lui, sătenii se întorseseră să o recupereze pe femeia însărcinată.

Si acum a privit cum călăreţul mergea direct spre el.

Pe un cal spumat de culoarea osului albit de soare. Purtând armura acoperită cu praf, lăcuită în alb. Faţa bărbatului palid sub marginea cârmei, trasă de durere. Făcându-şi frânarea, alunecă de pe şa şi, ignorând Barathol, se clătină spre demon, unde căzu în genunchi.

— Cine... cine a făcut asta? el a intrebat.

'T'lan Imass. Cinci dintre ei. Un lot stricat, chiar dacă T'lan Imass merge. O ambuscadă. Barathol arătă spre corpul bărbatului tatuat. — Cred că au fost după el. Un preot, dintr-un cult dedicat Primului Erou Treach.'

— Treach este acum un zeu.

La asta, Barathol a mormăit pur şi simplu. îşi

întoarse privirea către căsuţele slăbite ale cătunului la care ajunsese să-l considere acasă. — Au mai fost doi. Ambele încă în viaţă, deşi unul nu va dura mult mai mult. Cealaltă este însărcinată şi chiar acum naşte...

Bărbatul se uită la el. 'Două? Nu, ar fi trebuit să fie trei. O fata...'

Barathol se încruntă. „Credeam că preotul este ţinta lor – au fost minuţioşi cu el – dar acum văd că l-au lovit pentru că reprezenta cea mai mare ameninţare. Trebuie să n venit după fată – pentru că ea nu este aici.'

Bărbatul se ridică. Se potrivea cu Barathol în înălţime, dacă nu şi în lăţime. — Poate că a fugit... în dealuri.

'Este posibil. Deşi, adăugă el, arătând spre un cal mort din apropiere, mă întrebam de călărea aia în plus, înşeuată ca ceilalţi. Tăiaţi pe potecă.

'Ah, da. înţeleg.'

'Cine eşti tu?' întrebă Barathol. — Şi ce a fost fata asta dispărută pentru tine?

Şocul era încă înscris adânc în liniile feţei lui şi clipi la întrebări, apoi dădu din cap. — Mă numesc L'oric. Copilul era... era pentru Regina Viselor. Eu veneam să o iau pe ea – şi pe familiarul meu. S-a uitat din nou în jos la demon, iar angoasa i-a tras din nou de trăsături.

— Atunci, averea te-a abandonat, spuse Barathol. Îi trecu un gând. — L'oric, ai vreo abilitate în vindecare?

'Ce?'

— La urma urmei, eşti unul dintre înalţii Magi ai lui Sha'ik...

L'oric îşi întoarse privirea, parcă înţepat. „Sha'ik a murit. Rebeliunea este zdrobită.

Barathol a ridicat din umeri.

— Da, spuse L'oric, pot apela la Denul, dacă este necesar.

— Viaţa acelei fete este tot ceea ce te preocupă? îi făcu semn spre demon. „Nu poţi face nimic pentru familiarul tău – cum rămâne cu tovărăşii lor? Tânărul va muri – dacă nu a făcut-o deja.

Vei sta aici, insistând doar pe ceea ce ai pierdut?

Un fulger de furie. — Vă sfătuiesc prudenţă,

spuse L'oric cu voce joasă. „Ai fost cândva soldat – asta este evident – totuşi aici te-ai ascuns ca un las, în timp ce restul celor şapte oraşe s-au ridicat, visând la libertate. Nu voi fi pedepsit de unul ca tine.

Ochii întunecaţi ai lui Barathol îl studiară pe L'oric încă o clipă, apoi se întoarse şi începu să meargă spre clădiri. — Va veni cmeva, spuse eTpeste umăr, să-i îmbrace pe morţi pentru înmormântare.

HdKHaK

Nulliss alesese vechea pensiune pentru a-şi depune taxele. Un pătuţ a fost târât dintr-una dmtre camere pentru femeie, în timp ce tânărul eviscerat era aşezat pe masa comună. O oală plină cu apă abura deasupra vatrăi, iar Filiad folosea un ascuţit pentru a prelua fâşii de pânză înmuiate şi a le duce acolo unde lucra femeia S'emk.

Ea ex'trasese din nou intestinele, dar părea să ignore acea masă pulsatorie pentru moment, ambele mâinile ei adâncite în cavitatea intestinului lui. 'Muşte![1] şuieră ea când intră Barathol. — Această gaură blestemata este plină de muşte moarte!

—' Nu-l vei salva, spuse Barathol, apropiindu-se de tejgheaua barului şi aşezându-şi toporul pe şuprafaţa
[irafuifă şi zdrobită, arma scoţând un zgomot puternic m emn. începu să-şi scoată mănuşile, aruncând o privire spre Hayrith. — A născut ea? el a intrebat.

— Da. O fata.[1] Hayrith îşi spăla mâinile într-un lighean, dar dădu din cap spre o formă mică, care stătea pe pieptul femeii. [1]

Deja alăptează. Am crezut că lucrurile au mers prost, fierar. Rău.

Copilul a ieşit albastru. Numai că şnurul nu era înnodat şi nu era în jurul gâtului.

— Deci de ce era albastru?

'A fost? încă este. Tată Napan, aş spune.

— Şi soarta mamei?

— Va trăi. Nu am avut nevoie de Nulliss. Ştiu să curăţ şi să ardă o rană. Am urmat Falah'd-ul Sfintei Armate a lui Hissar, am văzut o mulţime de câmpuri de luptă în zilele mele. Am curăţat şi o mulţime de răni. Ea a aruncat apă din mâini, apoi le a uscat pe tunica ei murdară. — Va avea febră, desigur, dar dacă va supravieţui, va fi bine.

— Hayrith! strigă Nulliss. — Vino aici şi clăteşte aceste cârpe! Apoi aruncaţi-i înapoi în apa clocotită – zei de jos, îl pierd – inima lui, se estompează.

Uşa s-a deschis. Caj>etele se întoarseră să se uite la L'oric,' care păşi încet înăuntru.

— Cine este, pe numele lui Hood? întrebă Hayrith.

Barathol şi-a desfăşurat cârma când a spus: „înaltul
Mag L'oric, uri refugiat din Apocalipsă".

Hayrith chicoti. — Ei bine, nu a găsit locul potrivit! Bine ai venit, L'oric! Ia-ţi o farfurie, un praf şi o farfurie de cenuşă şi alătură-te nouă!

Fenar, nu te mai uita şi du-te să-l găseşti pe Chaur şi Urdan – acolo există carne'de cal care trebuie măcelărită- nu vrem ca niciunul dintre lupii de pe dealuri să vină în jos şi să o primească mai întâi.

Barathol îl privi pe L'oric îndreptându-se spre locul în care Nulliss îngenunchea deasupra tânărului de pe masă. împingea zdrenţe, apoi le scotea din nou – era mult prea mult sânge – nu e de mirare că inima se stingea.

— îndepărtează-te, îi spuse L'oric. — Eu nu comand High Denul, dar cel puţin pot curăţa şi sigila rana şi pot elimina riscul de infecţie.

— A pierdut prea mult sânge, şuieră Nulliss.

— Poate, recunoscu L'oric, dar să dăm măcar o şansă inimii lui să-şi revină.

Nulliss se dădu înapoi. — Cum vrei, se răsti ea. — Nu pot face mai mult pentru el.

Barathol se duse în spatele barului, ghemuit vizavi de un panou de lemn, pe care îl bătu cu putere. A căzut, lăsând la iveală trei ulcioare prăfuite. Luând unul, se îndreptă, aşezând-o pe tejghea. Găsind un vas, a şters-o, apoi, smulgând dopul, a turnat vasul plin.

Ochii erau aţintiţi asupra lui – cu excepţia celor ai lui L'oric însuşi, care stătea lângă tânăr, cu mâinile aşezate pe piept. întrebă Hayrith, pe un ton de reverenţă. — De unde a venit asta, fierar?

— Acoperirea bătrânului Kulat, răspunse Barathol. — Să nu vă aşteptaţi că se va întoarce pentru asta.

— Ce miros?

— Rom Falari.

— Zei binecuvântaţi de sus şi de jos!

Deodată, localnicii prezenţi în sală au fost unul si toţi înghesuiţi în bar. Mârâind, Nuiliss o împinse pe Filiad înapoi. — Nu tu – prea tânăr...

'Prea tanar? Femeie, am văzut douăzeci şi şase de ani!

'M-ai auzit! Douăzeci şi şase de ani? Nu este suficient pentru a „aprecia romul Falari, pui slăbit".^

Barathol oftă. — Nu fi lacom, Nuiliss. în plus, mai sunt două ulcioare pe raftul de dedesubt. Adunându-şi vasul, s-a îndepărtat de ei, Filiad şi Thelim luptându-se amândoi în timp ce se învârteau în jurul tejghelei.

O cicatrice lividă era tot ce a rămas din tăietura de sabie pe burta tânărului, în afară de stropi de sânge uscat. L'oric încă stătea lângă el, cu mâinile nemişcate pe piept. După o clipă, deschise ochii, făcându-se înapoi. „Este o inimă puternică... vom vedea. Unde este celălalt?

'Acolo. Rană la umăr. A fost ars, dar pot garanta că se va instala sepsisul şi probabil va ajunge să o omoare, dacă nu faci ceva.

L'oric dădu din cap. — Se numeşte Scillara. Pe tânărul pe care nu-l cunosc.

S-a încruntat. „Heboric Ghost Hands..." se frecă el pe faţă – „N-aş fi crezut..." Se uită la Barathol. — Când Treach l-a ales să'fie Destriantul lui, ei bine, era atât de multă... putere. T'lan Imass? Cinci T'lan Imass rupte?

Barathol a ridicat din umeri. — Eu însumi nu am văzut ambuscadă. Imass-ul a apărut mai întâi cu lunile trecute, apoi părea că plecaseră. La urma urmei, nu era nimic aici din ceea ce ei şi-au dorit. Nici macar eu.'

— Slujitorii zeului schilod, spuse L'oric.

„Nelegatul, din înalta Casa a Lanţurilor". S-a îndreptat spre femeia pe care o numease Scillara. '

Zeii sunt într-adevăr în război...'

Barathol se uită după el. A bătut jumătate din rom în jar, apoi s-a alăturat încă o dată înaltului Mag. — Zeii, zici tu.

„Febra deja şopteşte în ea – asta nu va fi bine". A închis ochii şi a început să mormăie ceva pe sub răsuflarea lui. După o clipă, se dădu înapoi, întâlni ochii lui Barathol. 'Asta vine. Sângele muritorilor s-a vărsat. Vieţi nevinovate... distruse. Nici aici, în această gaură putrezită a unui sat, nu te poţi ascunde de chin – te va găsi, ne va găsi pe toţi.

Barathol a terminat romul. — Acum vrei să vânezi fata?

— Şi ai smuls-o singur de la Unbound? Nu. Chiar dacă aş şti unde să caut, este imposibil. Arbitrul Reginei Viselor a' eşuat – probabil că stie deja asta. Respiră adânc, zdrenţuit, iar Barathol a observat abia acum cât de epuizat era bărbatul. — Nu, spuse el din nou, cu o privire vagă, apoi mizerabilă. „Mi-am pierdut familiarul... încă...", clătină el din cap, „totuşi, nu există nicio durere – cu tăierea ar trebui să fie durere – nu înţeleg..."

— înaltul Mag, spuse Barathol, sunt camere libere aici. Odihnă. O voi face pe Hayrith să-ţi găsească ceva de mâncare, iar Filiad îţi poate aşeza calul.

Aşteaptă aici până mă întorc.

Fierarul a vorbit cu Hayrith, apoi a părăsit căminul, întorcându-se încă o dată pe drumul de vest. I-a văzut pe Chaur, Fenar şi Urdan dezbrăcând şeile şi dezbrăcând caii morţi. — Chaur! strigă el, „îndepărtează-te de ăla – nu, pe aici, acolo, stai pe loc, la naiba. Acolo.

Nu vă mişcaţi.[1] Calul fetei. Ajungând la el, se mişcă cu grijă, căutând urine.

Chaur se agita – un om mare, avea o minte de copil, deşi vederea sângelui nu-l deranjase niciodată.

Ignorându-l, Barathol a continuat să citească zgârieturile, brazdele şi pietrele dislocate şi, în cele din urmă, a găsit o mică amprentă, plantată o singură dată şi răsucindu-se în mod ciudat pe piciorul piciorului. Pe ambele părţi, imprimeuri mai

mari, scheletice, dar legate ici şi colo cu benzi de piele sau fragmente de piele.

Asa de. Ea sărise departe de calul rănit mortal, dar, chiar dacă piciorul ei de plumb a intrat în contact cu solul, T'lan Imass a luat-o în capcană, ridicând-o – fără îndoială că s-a luptat, dar împotriva unei forţe atât de inumane şi implacabile, fusese neputincioasă.

Şi apoi, T'lan Imass dispăruse. Căzut în praf. Luând-o cumva cu ei. Nu credea că este posibil. Totuşi... nicio urmă nu s-a îndepărtat de zonă.

Frustrat, Barathol a pornit înapoi la pensiune.

La un sunet de plâns în spatele lui, se întoarse.

— E în regulă, Chaur. Te poţi întoarce la ceea ce făceai.

Un zâmbet stralúcitor îi răspunse.

Când a intrat, Barathol a simţit că ceva s-a schimbat. Localnicii erau sprijiniţi de peretele din spatele barului. L'oric stătea în centrul încăperii, cu faţa către fierarul care se opri chiar în pragul uşii.

înaltul Mag îşi scosese sabia, o lamă de un alb strălucitor.

L'oric, cu ochii aţintiţi asupra lui Barathol, spuse: — Tocmai ţi-am auzit numele.

Fierarul a ridicat din umeri.

Un rânjet de râs răsuci chipul palid al lui L'oric.

— îmi imaginez ca tot romul le-a slăbit limba, sau pur şi simplu au uitat comenzile tale de a păstra secrete astfel de detalii.

— N-am dat nicio comandă, răspunse Barathol. „Aceşti oameni de aici nu ştiu nimic despre lumea exterioară şi le pasă şi mai puţin. Apropo de rom...

Şi-a alunecat privirea spre mulţimea din spatele barului. — Nulliss, a mai rămas ceva?

Mută, dădu ea din cap.

— Atunci, pe tejghea, dacă vrei, spuse Barathol. — Lângă toporul meu va fi.

— Aş fi prost să te las să te apropii de acea armă, spuse L'oric, ridicând sabia în mână.

— Asta depinde, răspunse Barathol, dacă intenţionezi să te lupţi cu mine, nu-i aşa?

— Mă pot gândi la o sută de nume ale celor care, în locul meu chiar acum, nu ar ezita.

Sprâncenele lui Barathol se ridicară. — O sută de nume, spui. Si câte dintre acele nume mai aparţin celor vii?

Gura lui L'oric se subţiră într-o linie dreapta.

— Crezi, continuă Barathol, că pur şi simplu am mers din Aren cu toţi aceşti ani în urmă? Nu am fost singurul supravieţuitor, Înalt Mag. Au venit după mine. A fost al naibii de lângă o bătălie lungă de la Aren Wav până la Karashimesh. înainte să-l las pe ultimul sângerându-şi viaţa într-un şanţ. Poate că îmi cunoşti numele si poţi crede că ştii crinia mea... dar tu nu ai fost acolo. Cei care au fost sunt toţi morţi. Acum, chiar eşti interesat să ridici această mănuşă?

— Se spune că ai deschis porţile...

Barathol pufni, se îndrepta spre ulciorul de rom pe care Nulliss îl pusese pe bar. 'Ridicol. T'lan Imass nu are nevoie de porţi. Vrăjitoarea Semk a găsit un vas gol şi a aruncat-o pe tejghea. — Oh, le-am deschis pe toate – la ieşire, pe cel mai rapid cal pe care l-am găsit. Până atunci, măcelul începuse deja.

„Totuşi nu ai rămas, nu-i aşa? Nu te-ai luptat, Barathol Mekhar!

Hood te ia, omule, s-au răzvrătit în numele tău!

— Păcat că nu s-au gândit să mă întrebe mai întâi, a răspuns el mârâit, umplând vasul. — Acum, lasă blestemata aia deoparte, înalt Mage.

L'oric a ezitat, apoi s-a lăsat pe locul în care stătea şi a reînvestit încet arma. 'Ai dreptate. Sunt prea obosit pentru asta. Prea batran.' Se încruntă, apoi se îndreptă din nou. — Ai crezut că acei T'lan Imass sunt aici pentru tine, nu-i aşa?

Barathol l-a studiat pe bărbat peste marginea zdrobită a vasului şi nu spuse nimic.

L'oric îşi trecu o mână prin păr, privi în jur de parcă ar fi uitat unde se află.

— Oasele lui Hood, Nulliss, spuse Barathol oftând, găseşte-i bietului ticălos un scaun, vrei?

Ceaţa cenuşie şi moţurile ei orbitoare de argint dispărură încet şi diritr-o dată Felisin Younger îşi simţi din nou propriul trup, pietrele ascuţite înfipându-i în genunchi, mirosul de praf, sudoare şi frică'în aer.

Viziuni de haos şi măcel i-au umplut mintea. Se şimţea amorţită şi era tot ce putea face sa vadă, să înregistreze formă lucrurilor despre ea. În faţa ei, lumina soarelui aruncă arbori cu muchii ascuţite împotriva unui perete de stâncă rupt prin fracturi de stres. Mormane de nisip bătute de vânt întindeau ceea ce odinioară erau trepte largi, de piatră puţin adânci, care păreau să ducă în sus în perete. Mai aproâjDe, degetele mari, palide sub pielea subţire şi deteriorata, ale mâinii care îi strângea braţul drept deasupra coţului, ligamentele expuse ale încheieţurii întinse, scoţând sunete slabe ca pielea răsucită. O strângere pe care nu a putut-o rupe – se epuizase încercând. Aproape şi fetidă, miros de decădere antică şi vizibilă – din când în când – o lamă ondulată, mânjită de sânge, lată în apropierea vârfului său agăţat, îngustându-se la mânerul învelit în piele. Piatră neagra, sticloasă, subţiată în transluciditate de-a lungul marginii.

Alţii stăteau în jurul ei, mai mult din groaza T'lan Imass.' Stropite cu sânge, unele cu membre lipsă sau stricate, iar una cu jumătate de faţă zdrobită – dar aceasta era o pagubă veche,îşi dădu seama ea. Cea mai recentă bătălie a lor, nu mai mult decât o încăierare, nu-i costase nimic.

Vântul gemea jalnic de-a lungul peretelui de stâncă. Felisin s-a împins în picioare, şi-arăzuit pietrele încorporate de pe genunchi. Sunt morţi.

Toţi sunt morţi. Si-a spus asta din nou şi din nou, de parcă cuvintele ar'fi fost recent descoperite – încă nu aveau sens pentru ea, nu era încă o limbă pe care o putea înţelege. Prietenii mei sunt toţi morţi. Ce rost avea să le spun? Cu toate acestea, s-au întors din nou şi din nou, ca şi cum ar fi disperaţi să obţină un răspuns – orice răspuns.

Un nou sunet a ajuns la ea. Scrabling, părând să vină de pe stânca din faţa lor. Clipind din

transpiraţia
usturătoare din ochi, ea a văzut că una dintre fisuri părea să fi fost lărgită, părţile laterale ciobite ca de un târnăcop şi din aceasta a ieşit' o siluetă îndoită. Un bătrân, purtând puţin mai mult decât cârpe, acoperit de praf.
' răni supuratoare îi plângeau lichid care curge pe antebraţe şi pe dosul mâinilor.
Văzând-o, a căzui; în genunchi. 'Ai venit! Au promis – dar de ce ar minţi? în mijlocul cuvintelor care ieşeau din gura lui se auziră nişte clicuri ciudate. — O să te iau acum – vei vedea. Totul e bine. Eşti în siguranţă, copile, pentru că ai fost ales.
'Despre ce vorbeşti?' întrebă Felisin, încercând încă o dată să-şi smulgă braţul – şi de data aceasta reuşi, în timp ce mâna mortala se desfăşura. Ea se clătină.
Bătrânul a sărit în picioare şi a liniştit-o. — Eşti epuizat – nicio surpriză. Au fost încălcate atâtea reguli pentru a te aduce aici...
Se îndepărtă de el şi îşi puse mâna pe zidul de piatră încălzit de soare. 'Unde e aici?'
— Un oraş străvechi, Alesul. Odată îngropat, dar în curând va mai trăi o dată.
Nu sunt decât primul care a fost chemat să vă slujească. Alţii vor veni – vin şi acum, pentru că şi ei au auzit Şoaptele. Vedeţi, cei slabi sunt cei care îi aud şi, o, sunt foarte mulţi, foarte mulţi dintre cei slabi. Mai multe zgomote – erau pietricele în gură.
Intorcându-se, Felisin se îndreptă spre peretele stâncii şi studie întinderea de pământ stricat şi pustiu de dincolo. Semne ale unui drum vechi, semne de prelucrare a solului... „Am mers j>e jos pe asta – acum săptămâni!". Se uită cu privirea la bătrân. '
M-ai luat înapoi!
El a zâmbit, dezvăluind dinţi uzaţi şi ciobiţi. „Acest oraş îţi aparţine acum, Aleasă..."
— Nu-mi mai spune aşa!
„Te rog – ai fost eliberat şi sângele a fost vărsat în acea eliberare – ţine de tine să dai sens unui astfel de sacrificiu..."
'Sacrificiu? Asta a fost crimă! Mi-au ucis prietenii!
„Te voi ajuta să te întristezi, căci aceasta este

slăbiciunea mea, înţelegi? Mă întristesc mereu – pentru mine – din cauza băuturii si setea mereu în mine. Slăbiciune. îngenunchează în faţa lui, copile. Faceţi din asta un lucru cfe închinat.

Nu are rost să lupţi – tristeţea lumii este mult mai puternică decât poţi spera vreodată să fie şi asta trebuie să ajungi să înţelegi.

'vreau să plec.'

'Imposibil. Cei nelegaţi te-au eliberat. Unde ai putea merge chiar dacă ai putea? Suntem leghe peste leghe de oriunde. A supt pietricelele, a înghiţit scuipat, apoi a continuat: „N-ai avea mâncare.

Fără apă. Te rog, Ales, un templu te aşteaptă în acest oraş îngropat – am muncit atât de mult, atât de mult să-l pregătesc pentru tine. Există mâncare şi apă. Şi în curând vor fi mai mulţi servitori, cu toţii disperaţi să-ţi răspundă fiecărei dorinţe – odată ce vei accepta ceea'ce ai'devenit.

Se opri sa zâmbească din nou, iar ea văzu pietrele – negre, lustruite, cel puţin trei, fiecare de mărimea unui os degetelor. „În curând, îţi vei da seama ce ai devenit – liderul celui mai mare cult al celor şapte oraşe, iar acesta va mătura dincolo, peste fiecare mare şi fiecare ocean – va revendica lumea..."

— Eşti supărat, spuse Felisin.

— Şoaptele nu mint. El întinse mâna spre ea, iar ea se dădu înapoi la acea mână strălucitoare, pustuloasă. — Ah, a fost ciuma, vezi tu. Poliel, însăşi zeiţa, s-a închinat în faţa celui înlănţuit – aşa cum trebuie să facem noi toţi, chiar şi tu – si abia'atunci vei intra în puterea ta de drept.'

Ciuma – a pretins mulţi, a lăsat oraşe întregi pline de trupuri înnegrite – dar altele au supravieţuit, din cauza Şoaptelor, şi aşa au fost mărcate – de răni si membre răsucite, de orbire. Pentru unii a fost limba lor. Purezind şi căzând, lăsându-i astfel muţi. Printre altele, urechile le-au sângerat si orice sunet s i p ă r ă ş i t lumea, înţelegi? Ei aveau slăbiciune, iar Cel înlănţuit – el a arătat cum slăbiciunea devine putere. îi simt, pentru că eu sunt primul. Senescalul tău. le simt. Ei vin.[1]

Ea a continuat să se uite în jos la mâna lui bolnavă şi, după o clipă, el a întors-o lângă el.

Făcând clic. ‘Te rog urmareste-ma. Lasă-mă să-ţi

arăt tot ce am făcut.

Felisin îşi ridică mâinile la faţă. Ea nu a înţeles. Nimic din toate acestea nu avea niciun sens. — Cum te cheamă, a întrebat ea?

— Kulat.

— Şi ce este al meu, spuse ea în şoaptă?

S-a' înclinat. „Nu au înţeles – niciunul nu a înţeles. Apocalipticul – nu este doar război, nu este doar rebeliune. Este o devastare. Nu doar pământul – adică, dar ce urmează – vezi? Apocalipsa, este a spiritului. Zdrobit, zdrobit, sclav al propriilor slăbiciuni.

Numai dintr-un astfel de suflet chinuit poate fi eliberată ruina pământului şi tuturor celor care locuiesc pe ea. Trebuie să murim înăuntru pentru a ucide tot ce se află afară. Numai atunci, odată ce moartea ne va lua pe toti, abia atunci vom găsi mântuirea". Se înclină mai jos. „Tu eşti Sha'ik Reborn, ales ca mâna Apocalipsei".

HdKHaK

— Schimbare de planuri, mormăi Iskaral Pust în timp ce se grăbea, aparent la întâmplare, trecând în şi ieşind din lumina focului de tabără. [1]

Uite![1] şuieră el. — A plecat, vaca uriaşă! Câteva umbre monstruoase în noapte şi puf! Nimic decât păianjeni, ascunşi în fiecare crăpătură şi crăpătură. Bah! Laş plângător. Mă gândeam, Trell, că ar trebui să fugim. Da, rugi. Tu mergi pe acolo şi eu pe aici – adică, voi fi chiar în spatele tău, desigur, de ce te-aş abandona acum? Chiar şi cu acele lucruri pe drum... Făcu o pauză, se trase de păr, apoi îşi reluă mişcarea frenetică. — Dar de ce să-mi fac griji? 'Nu am fost loial? Efectiv? Genial ca intotdeauna? Deci, de ce sunt ei aici?

Mappo a scos un buzdugan din sac. „Nu văd nimic", a spus el, „şi tot ce te aud pe tme, Mare Preot. Cine a venit?"

— Am spus că urmează ceva?

'Da ai făcut.[1]

— Pot să te ajut dacă ţi-ai pierdut minţile? Dar

de ce, asta vreau să ştiu, da, de ce? Nu avem nevoie de companie. În plus, ai crede că acesta este ultimul loc în care şi-ar dori să fie, dacă ceea ce miros eu este ceea ce miros'şi nu aş mirosi ceea ce miros dacă nu ar fi ceva acolo aşă că nu mirosea, nu? Făcu o pauză, înclină capul. 'Ce este acel miros? Nu contează, unde eram? Da, încercând să concep de neconceput, de neconceput fiind ideea că Shadowthrone este de fapt destul de sănătos la minte, absurd, ştiu. Oricum, dacă asta, atunci aceasta, această fiinţă, el ştie ce face. Are motive – motive reale.

— Iskaral Pust, spuse Mappo, ridicându-se de unde stătuse lângă foc. — Suntem în pericol?

— Hood a văzut zile mai bune? Bineînţeles că suntem în pericol, nebunule – o, trebuie să ţin astfel de opinii pentru mine. Ce zici de asta? Pericol?

Haha, prietene, desigur că nu. Haha. Ha. Oh, iată-i...

Din întuneric au apărut forme masive. Ochi roşii de tăciune într-o parte, ochi verzi groaznici pe alta, apoi alte seturi, unul auriu, altul aramiu. Tăcut, groaznic şi mortal.

Câinii Umbrei.

Undeva departe, în deşert, un lup sau un coiot urlă de parcă ar fi prins un miros' din Abisul însuşi. Mai aproape, până şi greierii tăcuseră.

Firele de păr de pe spatele gâtului lui Trell s-au înţepenit. Şi el simţea acum mirosul fiarelor căzute. Acru, înţepător. Odată cu acel miros au venit amintiri dureroase.

— Ce vor ei de la noi, Mare Preot?

— Taci – trebuie să mă gândesc.

— Nu e nevoie să te taxezi, spuse o voce nouă din întuneric, iar Mappo s-a întors şi a văzut un bărbat păşind în lumina focului. învelit cenuşiu, înalt şi, altfel, nedescris.

— Nu sunt decât... în trecere.

Chipul lui Iskaral s-a luminat de o plăcere falsă chiar dacă tresări. [1]

Ah, Cotillion – nu vezi? Am realizat tot ce mi-a cerut Shadowthrone...

„Cu acea ciocnire pe care ai avut-o cu Dejim Nebrahl", a spus Cotillion, „de fapt, ai depăşit aşteptările – recunosc, nu aveam idee că ai o

asemenea pricepere, Iskaral Pust. Shadowthrone şi-a ales bine Magii.

— Da, e plin de surprize, nu-i aşa? Marele Preot s-a dus să se ghemuiască lângă foc, apoi a înclinat capul şi a spus: „Acum, ce vrea el? Să mă linişteşti? Nu mă pune niciodată în largul meu. Să-i conduc pe câini pe urmele unui biet prost? Nu pentru mult timp, sper. De dragul ăla nebun. Nu, niciunul dmtre aceste lucruri. El este aici pentru a mă încurca, dar eu sunt un Mare Preot al Umbrei, până la urmă şi nu pot fi derutat. De ce? Pentru că slujesc celui mai derutant zeu care există, de aceea. Deci, trebuie să-mi fac griji? Desigur, dar nu va şti niciodată, nu-i aşa? Nu, trebuie doar să-i zâmbesc acestui zeu ucigaş şi să-i spun: îţi doreşti nişte ceai de cactus, Cotillion?

— Mulţumesc, a răspuns Cotillion, aş vrea.

Mappo îşi lăsă buzduganul jos şi îşi relua locul în timp ce Iskaral turna ceaiul. Trell s-a luptat împotriva disperării care creştea în el.

Undeva la nord, Icarium stătea în faţa unor flăcări, probabil puţin diferite de acestea, bântuit ca întotdeauna de ceea ce nu îsi amintea. Cu toate acestea, nu era singur. Nu, altul mi-a luat locul. Ar fi trebuit să fie un motiv de uşurare, dar tot ce simţea Mappo era frica.

Nu pot avea încredere în cei fără nume – am învăţat asta cu mult timp în urmă. Nu, Icarium era^ condus acum 'de cineva căruia nu-i păsa nimic de Jhag. — îmi face plăcere, Mappo Runt, spuse Cotillion, că eşti bine.

— Câinii Umbrei au luptat cândva alături de noi, spuse Mappo, pe Calea Mâinilor.

Cotiîlion dădu din cap, sorbind din ceai. — Da, atunci tu şi Icarium aţi fost foarte aproape.

‘închide? Ce vrei să spui?[1]

Zeul Patron al Asasinilor a răspuns mult timp. în jurul lor, chiar dincolo de tabără, uriaşii Câini păreau să se fi aşezat pentru noapte. — Este mai'puţin un blestem, spuse el în cele din urma, decât un... reziduu. Moartea unei Case Azath eliberează tot felul de forţe, energii – nu doar cele aparţinând locuitorilor din mormintele lor de pământ. Exista, ars în sufletul lui Icarium, ceva ca o infecţie sau, poate, un parazit. Natura sa este haos,

iar efectul este unui de discontinuitate. Sfidează progresul, a gândirii, a spiritului, a vieţii însăşi. Mappo, acea infecţie trebuie eliminată, dacă vrei să-l salvezi pe Icarium.

Trell-ul abia putea să traga aer. în toate secolele de lângă Jhag, printre toate cuvintele pe care i le-au dat Cei Fără Nume, de către cărturari şi înţelepţi din jumătatea lumii, el nu auzise niciodată aşa ceva.
— Eşti sigur?

Un semn lent din cap. — Cât se poate. Shadowthrone, şi eu, ridică privirea, apoi ridică pe jumătate din umeri, calea noastră către ascendent a fost prin Casele Azath. Au fost ani – un număr bun dintre ei – în care nici eu, jiici omul care la vremea aceea era cunoscut drept împăratul Kellanved nu puteam fi găsit nicăieri în Imperiul Malazan. Căci am început o altă căutare, un gambit mai îndrăzneţ. Lumina focului strălucea în ochii lui întunecaţi. [1]

Ne-am propus să cartografiam Azath. Fiecare casă, pe întregul tărâm. Ne-am propus să-i stăpânim puterea...

— Dar asta nu este posibil, spuse Mappo. „Aţi eşuat – nu aţi fi făcut altfel, altfel amândoi aţi fi acum mult mai mult decât zei..."

— Destul de adevărat, în măsura în care merge. Studie ceaiul din cana de lut cuibărită în bolul mâinilor sale. „Totuşi, anumite realizări ne-au venit, câştigate din experienţă grea şi diligenţă oarecum necruţătoare. Primul a rost acesta: căutarea noastră ar necesita mult mai mult decât o singură durată de viaţă muritoare. Celelalte realizări – ei bine, poate că ar fi bine să le las pe acelea pentru o altă noapte, altă dată. În orice caz, înţelegând că un astfel de gambit ns va impune cerinţe pe care nu le-am putea rezista – nu ca împărat şi Maestru Asasin, adică – sa dovedit necesar să folosim ceea ce am învăţat până acum.

— Pentru a vă face zei.

'Da. Şi făcând acest lucru, am aflat că Azath sunt mult mai mult decât Case create ca închisori pentru entităţile puterii. Sunt şi portaluri. Şi încă un lucru sigur – ei simt depozitele Eleinentalilor Pierduţi.

Mappo se încruntă. „Nu âm mai auzit această frază până acum. Elementali pierduţi?

„Savanţii tind să recunoască doar patru, în

general: apă, foc, pământ şi aer; încă există altele. Şi din acestea provine imensa putere a Caselor Azath. Mappo, cineva se află într-un dezavantaj imediat în a discerne un tipar, atunci când nu are decât patru puncte de referinţă, cu un număr necunoscut de altele încă invizibile, nereprezentate în schemă.

„Cotillion, aceşti Elementali Pierduţi – sunt, probabil, legaţi de aspectele'vrăjitoriei? Warrens şi Deck of Dragons? Sau,'mai probabil, forţele antice?

„Viaţa, moarte, întuneric, lumină, umbră... posibil, dar chiar şi asta pare o selecţie trunchiată. Dar, de exemplu, timpul? Trecut prezent viitor? Dar dorinţa şi fapta? Şun, tăcere? Sau ultimele două sunt aspecte minore ale aerului? Timpul aparţine luminii? Sau este doar un punct undeva între lummă şi întuneric, dar diferit de umbră?

Dar credinţă şi negare? Acum poţi înţelege, Mappo, complexitatea potenţiala a relaţiilor?

— Presupunând că ele există deloc, dincolo de noţiunea de concepte.

— De acord. Totuşi, poate că conceptele sunt tot ceea ce este necesar, dacă scopul elementelor este să dea formă şi sens a tot ceea ce ne înconjoară în exterior şi a tot ceea ce ne ghidează din interior.

Mappo se lăsă pe spate. — Şi ai căutat să stăpâneşti o asemenea putere? Se uită fix la Cotillion, întrebând'u-se dacă chiar un zeu era capabil de o asemenea îngâmfare, atât de ambiţie. Şi şi-au început căutarea cu mult înainte de a deveni zei... „Mărturisesc că sper că tu şi Shadowthrone eşuaţi – pentru că ceea ce descrii nu ar trebui să cadă în mâinile nimănui, nici în mâinile unui zeu, nici în ale unui muritor. Nu, lasă în seama lui Azath...

— Şi aşa am fi făcut, dacă nu am ajuns să înţelegem că controlul Azath eşuează. Cei fără nume, bănuiesc, au ajuns la aceeaşi realizare şi, prin urmare, sunt acum mânaţi spre disperare. Din păcate, credem că ultima lor decizie va conduce, dacă este ceva, pe Azath în continuare spre haos şi dizolvare. Făcu semn din cap către Iskaral Pust, care se ghemui în apropiere, mormăind pentru sine. „De aceea, decizia noastră de a... interveni. Prea târziu, din păcate, pentru a preveni eliberarea lui

Dejim Nebrahl şi ambuscada în sine. Dar... eşti în viaţă, Trell.

Şi aşa, Cotillion, căutând să Stăpâneşti pe Azath, acum te trezeşti slujindu-l. Dorinţă versus fapta... „Pentru a ridica blestemul lui Icarium,"

Mappo clătină din caj>. — Aceasta este o ofertă extraordinară, Cotillion. Ma trezesc rupt între îndoială şi speranţă. Un zâmbet ironic – „Ah, încep să înţeleg cât de simple concepte sunt suficiente".

— Icarium a câştigat capăt chinului său, a spus zeul, nu-i aşa?

‘Ce trebuie să fac?[1]

„Deocamdată, fă cum faci – urmăreşte-ţi prietenul. Rămâi pe drumul acela, Mappo. Se apropie o convergenţă, de o amploare atât de vastă încât foarte probabil va sfida înţelegerea. Zeii par să nu ţină seama de stânca de care se apropie toţi şi da, din când în când mă includ printre ei.

— Aproape că nu pari.

— Ei bine, atunci poate că neputincios este un termen mai exact. În orice caz, tu şi cu mine vom vorbi din nou. Deocamdată, nu te îndoi că eşti nevoie de tine.

De noi, de fiecare muritor şi mai presus de toate, de Icarium.[1] A pus paharul jos şi s-a ridicat.

Sunetul slab al câinilor ridicându-se în pregătire a ajuns la urechile lui Mappo.

„Ştiu că nu trebuie să spun asta", a spus zeul, „dar o voi face oricum. Nu renunţa la speranţă, Mappo. Pentru aceasta, disperarea este ceFmai mare duşman al tău. Când va veni timpul să stai între Icarium şi tot'ceea ce caută cei fără nume... ei bine, eu cred că nu vei eşua.

Mappo îl privi pe Cotillion mergând în întuneric, câinii alunecând în urma zeului. După o clipă, Trell aruncă o privire spre Iskaral Pust. Şi am găsit nişte ochi ascuţiţi şi strălucitori aţintiţi asupra fui. ‘Mare preot,[1]

Mappo a întrebat: „Intenţionaţi să vă alăturaţi mie în călătoria mea?"

— Vai, nu pot. Dai Honese îşi întoarse privirea. — Trell- ul e nebun! El va eşua! Bineînţeles că va eşua! La fel de bun ca mort, ah, acum nu pot suporta nici măcar să mă uit la el. Toată vindecarea lui Mogora – degeaba!

O risipă![1] Iskaral Pust se frecă de faţă, apoi sări în picioare. [1]

Mă aşteaptă prea multe sarcini la fel de importante, Mappo Runt. Nu, tu şi cu mine vom merge momentan pe căi divergente, totuşi unul lângă celălalt spre glorie! După cum a spus Cotilliori, nu vei da greş. Nici eu.

Victoria va fi a noastră! A ridicat un pumn osos şi l-a scuturat spre cerul nopţii. Apoi s-a îmbrăţişat. „Dumnezei de jos, suntem condamnaţi".

Un chicot din Mogora, care reapăruse, cu braţele încărcate cu lemne de foc tăiate şi despicate în mod neplauzibil, ca de un maestru pădurar. A aruncat-o lângă foc. — Amestecă jarul, dragul meu patetic sot.

— Nu poţi sa-mi porunci, hag! Amesteca-le singur! Am mai multe sarcini vitale înaintea mea acum!

'Ca?[1]

— Ei bine, pentru început, trebuie să fac pipi.

Capitolul treisprezece

Şi toţi aceşti oameni s-au adunat să-l cinstească pe cel care' murise, era un bărbat, o femeie, un războinic, un rege, un prost, şi unde erau statuile, asemănările pictate pe tencuială şi piatră? totuşi, ei stăteau sau stăteau, cu vinul revărsândii-se la picioarele lor, picurând roşu din mâinile lor, cu viespi în vremea morţii învârtindu-se în dulcea sete şi voci beate strigate, voci înţepate treaz amestecate în abundenţă confuza, întrebarea pusă din nou atunci din nou – de ce? Dar aici un adevăr îşi găseşte propria minune, căci întrebarea nu era de ce a murit acesta, sau aşa ceva care să justifice pentru că în inima lor de măcinare a vieţilor nu era nimeni pentru care această adunare nu a fost decât un ecou al eului de dinainte.

Au întrebat, din nou şi din nou, de ce suntem aici?

Cel care a murit nú avea nici un nume decât orice nume, nici o faţă decât fiecare faţă a celor care s-au adunat, şi aşa ani aflat noi, printre viespi, măturaţi dincolo de vii, dar plini de nervi, o ultimă străpungere că suntem morţi şi toţi într-un minte

nevăzută stătea sau stătea în picioare uri bărbat, sau o femeie, un războinic, regină sau proastă, care, în timpul beat, se gândea o clipă tuturor celor trecuţi în viaţă.

Adunare la Fântână

Fisher Kel Tath Chiar şi cu patru roţi noi, trăsura Trygalle era o epavă stricăcioasă, decrepită.' Doi dintre cai muriseră în toamnă. Trei acţionari fuseseră zdrobiţi, iar un al patrulea îi rupsese gâtul.

Karpolan Demesand stătea pe un taburet de tabără pliabil, cu capul înfăşurat într-un bandaj pătat de sânge, sorbind ceai de plante cu tresări succesive.

Părăsiseră labelul lui Ganath, Omtose Phellack, iar acum deşertul familiar, tufăria si dealurile sterpe ale celor şapte oraşe îi înconjurau, soarele ajungând spre amiază în spatele unui tavan de nor. Mirosul de ploaie nuanţa aerul neobişnuit de umed. Insectele se învârteau şi se învârteau deasupra capului.

„Aceasta vine", a spus Ganath, „odată cu renaşterea mării interioare".

Paran a aruncat o privire spre ea, apoi a reluat să strângă cureaua calului său – fiara începuse să-şi ţină respiraţia, cu pieptul umflat în efortul de a ţine cureaua slăbită/ sperând probabil că Paran va aluneca' de pe spate la ceva perfect inoportun, moment.

Caii au fost însoţitori reticenţi în atâtea escapade umane, dezastre şi slăbiciuni – Păran nu putea să-i fie supărat belicosita'tea bine câştigată a animalului.

— Ganath, spuse el, ştii exact unde suntem?

„Această vale duce spre vest spre Marea Raraku, dincolo de intervalul interior; iar spre est, printr-o trecătoare puţin folosita, pana în oraşul G’danisban.[1] Ea a ezitat, apoi a adăugat: „A trecut mult timp de când nu am fost atât de departe în est... atât de aproape de oraşele de genul tău".

'G'danisban. Ei bine, am nevoie de provizii.

Ea l-a înfruntat. — Ţi-ai îndeplinit sarcina, maestru al punţii. Deragoth s-a dezlănţuit, D'ivers cunoscut sub numele de Dejim Nebrahl, vânătorul, acum vânatul. Te întorci acum în Darujhistan?

Se strâmbă. — Nu încă, vai.

— Mai sunt şi mai multe forţe pe care intenţionaţi să le eliberaţi asupra lumii?

O anumită limită a vocii ei l-a făcut să se rotească. — Nu dacă mă pot abţine, Ganath. Unde te duci acum?

— Vest.

— Ah, da, pentru a repara daunele aduse ritualului tău. Sunt curios, ce a făcut închisoare?

— O clădire din cer a K'Chain Che'Malle. Şi alte lucruri.'

O clădire a cerului? Zei de mai jos. 'De unde a venit?'

— Un warren, presupun, spuse ea.

Ea ştia mai mult decât atât, bănuia el, dar nu a insistat asupra problemei.

Paran a făcut câteva ajustări finale la sa şi a spus: „Mulţumesc, Ganath, că ne-ai însoţit – nu am fi supravieţuit fără tine".

— Poate, într-o zi, îţi voi cere o favoare în schimb.

'De acord.' Scoase im obiect lung, învelit în pânză, care fusese Jegat de şa, şi-l duse la Karpolan Demesand.

— înalt Mag, spuse el.

Bărbatul corpulent ridică privirea. — Ah, plata noastră.

— Pentru serviciile prestate, spuse Paran. — Vrei să-l desfac?

— Nu, Ganoes Paran – vrăjitoria este singurul lucru care îmi păstrează craniul intact acum. Chiar şi cu teacă şi mănunchiată, oricât de sabie este acum, îi simt entropia.

— Da, este o armă neplăcută, spuse Paran.

— În orice caz, mai este încă un lucru de făcut. Un gest al lui Karpolan şi al unuia dintre acţionarii Pardu a venit, a strâns sabia otâtarală care aparţinuse cândva adjunctului Lorn. L-a cărat pe o distanţă mica, apoi l-a pus pe pământ şi s-a dat înapoi. A sosit un alt acţionar, ţinând în braţe un buzdugan mare cu două mâini. Se poziţiona deasupra armei înfăşurate, apoi aruncă buzduganul în jos.

Şi din nou, şi din nou. Fiecare lovitură a spulberat şi mai mult lama otatarală.

Respirând greu, bărbatul se dădu înapoi şi se

uită la Karpolan Demesand.

Care s-a confruntat apoi cu Paran încă o dată. — Adună-ţi ciobul, maestru al punţii.

— 'Mulţumesc, răspunse ' Malazanul, apropiindu-se. ghemuit, trase deoparte pielea tăiată şi bătuta. S-a uitat în jos la bucăţile de metal ruginite timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a ales un ciob de lungimea degetului său arătător si nu mult mai lat. îndoind-o cu grijă într-un fragment de piele, apoi l-a băgat în geanta de curea. Se îndrepta şi se întoarse cu paşi mari la înaltul Mag.

Karpolan Demesand oftă, se ridică încet de pe scaun. — Este timpul să mergem acasă. ^

— Sa ai o călătorie sigură, înalt Mage, spuse Paran cu o plecăciune.

Bărbatul a încercat să zâmbească, iar efortul i-a furat toată culoarea de pe chip. întorcându-se şi ajutat de unul dintre acţionari, se îndreptă spre trăsură.

— Ro'agă-te, spuse Ganath cu o voce joasă lângă Paran, el nu întâmpină nicio opoziţie neplăcută în luptări.

Paran s-a dus la calul său. Apoi, cu braţele sprijinite pe şa, se uită la Ganath. „în acest război", a spus el, „forţele mai în vârstă vor fi implicate. Sunt implicaţi. T'lan Imass poate să creadă că i-au anihilat pe Jaghut, dar clar că nu este cazul. Aici stai tu şi mai sunt şi alţii, nu-i aşa?

Ea a ridicat din umeri.

Din spatele lor se auzi zgomotul sfâşietor al unui lăuvean care se deschidea. Urme sparte, apoi bubuitul roţilor.

'Ganath-[1]

— Jaghut nu sunt interesaţi de război.

Paran o mai studie o clipa, apoi dădu din cap. Punând un picior în etrier, se trase pe cal şi luă hăiţele. — La fel ca tine, îi spuse lui Jaghut, mă simt departe de casă. Să te poţi bine în călătoriile tale, Ganath.

— Şi tu, maestru de punte.

Spre est, Paran a călărit de-a lungul văii. Râul care cioplise odată acest pământ a dispărut de mult, desi poteca şerpuitoare a cursului său era evidentă, cu arbuşti de tufişuri şi copaci ofitiţi îngrămădiţi ici

şi colo unde fuseseră ultimele' doline, vechi' arcuri de boi şi nisipuri aluvionare în evantai, pe coturi. După o legă, valea se deschidea într-un bazin de mică adâncime, stânci crude la nord şi alunecări lungi şi înclinate de moloz la sud. Direct în faţă, era vizibilă o potecă urcând printre canalele de scurgere adânci.

Ajungând la bază, Paran a descălecat şi şi-a condus montura m sus pe şină.

Căldura după-amiezii creştea, cu atât mai stânjenitoare pentru umiditatea ei nefirească. Departe spre vest, probabil deasupra Mării Raraku, se construiau nori masivi. Când a ajuns m vârf, norii aceia devoraseră soarele, iar briza din spatele lui era dulce cu promisiunea ploii.

Paran s-a trezit cu o privelişte departe spre est, în jos, pe dealuri ondulate presărate cu capre domestice, poteca care ducea către un drum mai substanţial care tăia nord- sud de-a lungul marginii câmpiei, traseul sudic legănându- se spre est, spre o pată îndepărtată de fum şi praf care era, bănuia el, G'danisban.

încălcat încă o dată pe cal, a pornit la galop.

In scurt timp, Paran a ajuns la prima cărbună a păstorilor, ars şi eviscerat, unde acum se adunau caprele, mânate doar de obişnuinţă, pe măsură ce lumina zilei se stingea. Nu a văzut niciuri semn evident de morminte şi nu era înclinat să caute printre ruine. Ciuma, respiraţia tăcută şi invizibilă a Zeiţei Cenuşii. Era probabil, îşi dădu seama, că oraşul din faţă era în strânsoarea acelei terori.

Primele stropi de ploaie l-au lovit pe spate, iar o clipă mai târziu, într-un sfârâit grăbit, ploaia a fost asupra lui. Traseul stâncos a fost brusc perfide, forţându-l pe Paran să- si încetinească calul la un trap precaut. Vizibilitatea redusă la o duzină de paşi din toate părţile, lumea de dincolo era spălată în spatele unui zid ' de argint. Apă caldă prelingându-i pe sub haine, Paran a tras gluga zdrenţuită a pelerinii militare de ploaie care îi acoperea umerii, apoi s-a aplecat în timp ce ploaia cădea.

Traseul uzat a devenit un pârâu, apă noroioasă care se scurgea de-a lungul stâncilor^ şi pietruişului. Calul încetinind la mers, au continuat. între două dealuri joase, poteca se întindea într-un

lac de mică adâncime, iar Paran se trezi flancat de doi soldaţi.

O mână cu mănuşi întinse mâna să ia frâiele. — Te-ai îndreptat greşit, străine, mârâi bărbatul, în Malazan.

Celălalt ţinea în braţe o arbaletă, dar nu era încărcată, iar acum vorbea din umbră de sub glugă: „Aceasta este prada pelerina? L-ai târât din trupul unui soldat Malazan, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Paran. — Eliberat pentru mine, la fel cum ţi-au fost pelerinele tale, soldat. în faţă, pur şi simplu, într-o scurtă atenuare a ploii, putea vedea că era o tabară. Două, poate trei legiuni, corturile acoperind o serie de dealuri sub un tavan scăzut de fum de la focurile de gătit care mureau în ploaie. Dincolo de el, cu şoseaua şerpuind pe o pantă, se ridicau zidurile G'danisban. Şi-a mtors atentia asupra soldaţilor. — Cine comandă această armată?

Cel cu arbaleta â spus: „Ce-ar fi să răspunzi la întrebări pentru a începe? Eşti un dezertor?

Ei bine, tehnic vorbind, da. Apoi, din nou, ar trebui să fiu mort.

— Doresc să vorbesc cu comandantul dumneavoastră.

— Aproape că nu ai de ales, acum. De pe cal, străine.

Vă arestam sub suspiciunea de dezertare.

Paran alunecă de pe cal. 'Amenda. Acum vrei să-mi spui a cui armată este aceasta?

— Băiatul împinge pentru tine. Acum eşti prizonier al Onearm's Host.

HdKHaK

în ciuda tuturor semnelor exterioare, Paran şi-a dat seama încet că acesta nu era un asediu. Companiile ţineau drumurile care duceau în G'danisban, iar tabăra în sine forma un cordon de jumătate de inel de-a lungul laturilor de nord şi de vest, fară pichete la mai puţin de patru sute de paşi de zidurile fără pilot.

Unul dintre soldaţi l-a condus pe calul lui Paran către grajdurile temporare,' în timp ce celălalt l-a condus pe Paran pe bulevarde între corturile ude.

Siluete se mişcau, îmbrăcate şi îmbrăcate cu glugă, dar niciuna nu purta o veste de luptă completă.

Au intrat în cortul unui ofiţer.

— Căpitane, spuse soldatul, răsturnându-şi gluga înapoi, dăm peste acest om care încearcă să' intre m G'danisban de pe drumul Raraku. Vedeţi, domnule, poartă o pelerină de ploaie militară Malazan. Credem că este un dezertor, probabil de la Paisprezecelea Adjunct.

Femeia căruia i s-a adresat stătea întinsă pe spate pe un pătut care era paralel cu peretele din spate. Avea pielea deschisă, trăsăturile ei mici fiind înconjurate de o masă de păr lung şi roşu. Capul înclinat pentru a-i lua pe soldatul şi pe Paran,' ea tăcu o clipă, apoi îşi reluă privirea la tavanul scufundat de deasupra ei. — Du-l la pastradă – avem o pală, nu-i aşa? Ah, şi obţineţi detaliile lui – ce regiment, ce legiune şi toate astea. 'Deci poate fi înregistrat undeva înainte de a fi executat. Acum plecaţi, amândoi, picură apă peste tot.

— O clină, căpitane, spuse Paran. — Vreau să vorbesc cu Pumnul înalt.

— Nu este posibil şi nu-mi amintesc să ţi-am dat permisiunea să vorbeşti.' Scoate-i unghiile pentru asta, Futhgar, vrei? Când va fi timpul, desigur.

Cu ani în urmă, Paran ar fi făcut... nimic. A cedat regulilor, cele scrise şi cele nescrise. Pur şi simplu şi-ar fi aşteptat timpul. Dar era îmbibat, avea nevoie de o baie fierbinte. El era obosit. Şi, trecuse prin aşa ceva înainte, cu mult timp în urmă şi pe un continent îndepărtat. Pe atunci, bineînţeles, fusese'un sergent – acelaşi păr roşu, dar o mustaţă sub nas – chiar şi aşa, asemănarea era acolo, ca o ţeapă de cuţit de asasin.

Soldatul, Futhgar, stătea în stânga lui, la jumătate de pas înapoi.

Paran nu dădu nimic, făcându-şi pur si simplu un pas spre dreapta, apoi împingându-şi cotuf stâng în faţa soldatului. Spărgându-i nasul. Bărbatul a căzut la pământ ca un sac de pepeni.

Căpitanul se ridică, cu picioarele legănându-se, şi se ridică la timp pentru ca Paran să facă un pas înainte şi'să o lovească puternic, cu degetele trosnind de maxilarul ei. Cu ochii ridicaţi în sus, ea se prăbuşi înapoi pe pătuţ, rupându- i picioarele de lemn.

Masându-si mâna, Paran se uită înjur. Futhgar era frig, la fel ca şi căpitanul. Ploaia constanta de afara făcuse ca dincolo de cort să nu se audă niciun zgomot de la scurta luptă.

Se îndreptă spre cufărul de călătorie al căpitanului. Deblocat. înclină capacul înapoi şi începu să scotoci printre
hainele care se aflau deasupra armurii.

în scurt timp, a avut destule lungimi de material potrivite pentru a-i lega pe cei doi soldaţi. Târându-l pe Futhgar de lângă intrare, i-a scos cuţitur de mâncare al bărbatului, autocolantul şi un cutit de eviscerat Kethra cu lamă largă, apoi cureaua cu săbii. Pregăti un cârpă de cârpă pentru un căluş, apoi se apleca pentru a determina daca trecea suficient aer prin nasul rupt al bărbatului. Nici măcar pe aproape. Lăsând asta pentru moment, le-a legat strâns încheieturile şi gleznele, folosind o curea de ham pentru a le lega pe cei doi la spatele lui Futhgar. Apoi a lejgat o fâşie în jurul capului lui Futhgar, cu putere de gura cascată, lăsând loc să respire, dar fără ioc pentru ca limba să împingă în afară. Ar putea scoate sunete de geamăt, dar nu mai mult decât atât.

L-a legat pe căpitan într-un mod identic, apoi a adăugat buchetul ae pânză fixat la loc cu o altă fâşie de material ruptă dintr-una dintre cămăşile căpitanului/ Şi, în cele din urmă, i-a legat pe amândoi de ambele părţi 'ale pătuţului, iar pătuţul de stâlpul central al cortului, pentru 'a le împiedica să se zvârcolească din cort – ceea ce spera să-i lase suficient timp. Mulţumit^ aruncă o ultimă privire în jur, apoi, ridicându-şi gluga/ ieşi mapoi afară.

Găsi bulevardul principal şi se îndreptă către cortul mare de comandă din centrul taberei. Soldaţii au trecut pe lângă el, fără să-i acorde atenţie. Acesta era Gazda lui Onearm, dar încă nu văzuse o singură faţă cunoscută, ceea ce nu era prea surprinzător – îi comandase Bridgeburners, iar

Bridgeburners dispăruseră. Majoritatea acestor soldaţi ar fi fost nou-veniţi în armată, atraşi din garnizoanele de la Pale, Genabaris şi Nathilog. Ar fi ajuns de la Războiul Panionului.

Cu toate acestea, se aştepta să găsească măcar pe cineva din forţa iniţială care mărşăluise până la Coral, cineva care făcuse parte din acea bătălie devastatoare.

Patru soldaţi au stat de pază în faţa cortului de comandă al lui Dujek. O a cincea siluetă era în apropiere, ţinând frâiele unui cal împroşcat cu noroi.

Paran se apropie, cu ochii pe călăreţ. Familiar – găsise ceea ce căuta. Un fugitiv – dar unul care aparţinuse armatei lui Caladan Brood, credea el – deşi s-ar putea să mă înşel în asta.

Acum, care era numele lui?

Ochii căprui pal ai bărbatului se fixară asupra lui când Paran se apropia. Din umbra capotei, a apărut o licărire de recunoaştere, apoi confuzie. Conducătorul se îndreptă, apoi salută.

Paran clătină din cap, dar era prea târziu pentru asta. Cei patru paznici au stat toţi în atenţie. Paran răspunse salutului cu un gest vag, neglijent, apoi se apropie de cel care stăpâni. — Soldat, murmură el, mă cunoşti? Fă-ţi răspunsul liniştit, dacă vrei.

O încuviinţare din cap. — Căpitanul Ganoes Paran. Nu uit chipuri sau nume, domnule, dar am auzit că sunteţi...

— Da, si aşa rămâne. Numele dumneavoastră?

1

— Hurlocliel.

'Acum îmi amintesc. Ai jucat ocazional ca cronicar, nu-i aşa?

O ridicare din umeri. — Tin o socoteală a lucrurilor, da, domnule. Ce faci aici?[1]

— Trebuie să vorbesc cu Dujek.

Hurlochel aruncă o privire spre gardieni, apoi se încruntă. — Mergeţi cu mine, domnule. Nu-i deranjează, sunt destul de noi încât să nu-i cunoască pe toţi ofiţerii.

Conducând calul, Hurlochel îl conduse pe Paran departe, pe o alee laterală din apropiere, unde se opri.

— Hurlochel, spuse Paran, de ce este păzit

cortul lui Dujiek de soldaţi verzi? Asta nu are deloc sens. Ce s-a întâmplat şi de ce eşti tabărat în afara G'danisban?

— Da/domnule', ne-a fost greu. Este ciumă, vezi tu – vindecătorii legiune ne-au ascuns-o, dar ce sa făcut celor Şapte Oraşe... Doamne, Căpitane, sunt cadavre de zeci de mii.

Poate sute de mii. Fiecare oraş. Fiecare sat. Tabere rulote – peste tot, domnule. Aveam un Gold Moranth care ne însoţea, vezi tu, un fel de renegat. Oricum, e un templu, în G'danisban. Marele Templu al lui Poliel şi de aici vine acest vânt urât şi devine din ce în ce mai puternic. Hurlochel făcu o pauză pentru a-şi şterge ploaia de pe ochi.

— Deci Dujek a decis să lovească inima, nu-i aşa?

'Da domnule.'

— Continuă, Hurlochel.

„Am sosit, cu o lună în urmă, iar Pumnul înalt a format companii ale veteranilor săi, împreună cu Moranthul de Aur. Au plănuit un atac asupra acel templu blestemat. Ei bine, se aşteptau cel puţin la o Mare Preoteasă sau un alt fel, dar erau pregătiţi pentru asta. Ceea ce nimeni nu a plănuit, însă, a fost însăşi Zeiţa Cenuşie.

Paran făcu ochii mari. — Cine s-a întors?

— Cei mai mulţi dintre ei, domnule, cu excepţia Gold Moranth. Dar... toţi sunt bolnavi, domnule. Ciuma'i-a pus mâna pe ei şi sunt încă în viaţă doar din cauza vindecătorilor...'doar vindecătorii pierd bătălia. Deci aici suntem. Blocat şi nimeni nu a scăpat destul de mult ca să preia comanda reală si să ia nişte decizii reale. Hurlochel ezită, apoi spuse: — Dacă nu de aceea eşti aici, căpitane. Sigur ca da.

Paran îşi întoarse privirea. — Oficial, sunt mort, Outrider. Dujek ne-a dat afară din armată, eu şi alţi câţiva...

— Arzătoare de poduri.

‘Da.[1]

— Ei bine, domnule, dacă cineva şi-a câştigat zilele în soarele dulce...

Paran se strâmbă. — Da, sunt sigur că soarele e

pe undeva. Oricum, cu greu pot prelua comanda – în plus, sunt doar căpitan...

— Cu vechime absolută, domnule. Dujek şi-a luat ofiţerii cu el – până la urmă erau veteranii. Aşadar, avem aproape zece mii de soldaţi campaţi aici, iar cel mai apropiat lucru de un comandant este căpitanul Sweetcreek, care este o prinţesă Falari, dacă poţi să crezi asta.

‘Păr roşu?[1]

— Roşu sălbatic, da, şi o faţă drăguţă...

— Cu maxilarul umflat. Ne-'am întâlnit.[1]

— O falcă umflată?

— Nu a fost o întâlnire plăcută. Tot Paran a ezitat, apoi a înjurat şi a dat din cap. ‘În regulă. Voi păstra gradul de căpitan... cu vechime. Dar am nevoie de un nume nou...

— Căpitane, domnule.

— Cu amabilitate?

— Soldaţii bătrâni vorbesc despre el precum bunicile le vorbesc monştrii bărbaţilor, ca să-i ţină la rând, domnule. Nimeni de aici nu l-a întâlnit – cel puţin nimeni care să nu aibă febră şi să nu fie pe jumătate din minţi.

— Ei bine, unde a fost postat ultima oară Kindly?

— Al patrusprezecelea, domnule. Armata Adjunctului la vest de Raraku. Din ce direcţie ai venit?

— Vest.

— Asta e bine, domnule, cred. Voi face ca să te recunosc. Nimeni nu ştie nimic despre mine, doar că Pumnul înalt m-a folositjDentru a transmite mesaje.

— Atunci de ce aş lasa doi soldaţi să mă aresteze dacă ar trebui să preiau comanda?

'Ai făcut? Ei bine, poate ai vrut să vezi cum conducem lucrurile aici.

'în regulă. încă o întrebare, Hurlochel. De ce nu eşti încă cu Câladan Brood pe Genabackis?

— Alianţa s-a destrămat, domnule, la scurt timp după ce Tiste Andii s-au stabilit în Black Coral. Rhivi înapoi la câmpie, Barghast înapoi la dealurile lor. Crimson Guard, care se afla în nord, tocmai a dispărut – nimeni nu ştie unde s-au dus. Când Onearm a fost expediat, părea că se îndreptau spre

un loc interesant.

'Regrete?'

— Cu fiecare bătaie a inimii, domnule. Hurlochel se încruntă apoi. — Căpitanul Sweetcreek are maxilarul umflat, ai spus?

— Am lovit-o cu pumnul. împreună cu un soldat pe nume Futhgar. Sunt legaţi şi căluşaţi în cortul căpitanului. S-ar putea să fi venit pană acum.

Bărbatul zâmbi, dar nu era un rânjet plăcut. — Căpitane, ai îngheţat o prinţesă Falari – e perfect. Se potriveşte cu ceea ce oamenii au auzit despre Kindly. Asta e genial.'

Paran tresări, apoi se frecă de faţă. Zei de jos, ce este cu mine şi cu regalitatea?

Hatotok

Ieşise încet din templul ascuns şi văzu un şir de siluete răvăşite care mergeau pe drumul de dedesubt. Coborând panta prăfuită şi pietroasă, se afla la cincisprezece paşi mainţe ca cineva sa o observe. A existat o ciudăţenie în acel moment al întâlnirii, supravieţuitorii ochi în ochi, atât recunoaştere, cât şi neîncredere. Acceptare, un sentiment de ceva'împărtăşit şi sub ea fluxul inefabil al durerii. S-au schimbat puţine cuvinte.

Alăturându-se soldaţilor în marsul lor, Lostara Yil s-a trezit alături de căpitanul Faradan Sort, care i-a spus ceva despre consecinţele lui Y'Ghatan. — Pumnul tau, Tene Baralta, plutea pé marginea morţii, dacă nu a cărnii, atunci a spiritului. Şi-a pierdut un braţ – a fost ars nereparat – şi au fost alte' daune... la faţa liii. Cred că a fost un om deşartă.

Lostara mormăi. — Nenorocita aia de barbă a lui, plină de ulei. S-a gândit o vreme la Tene Baralta. Nu i-a plăcut niciodată prea mult.

Mai mult decât degeaba. Poate, adevărul să fie spus, ceva de laş, în ciuda tuturor beligeranţei şi a posturii sale. îşi amintea felul în care condusese retragerea după asasinarea ei a bătrânului Sha'ik şi dorinţa lui de a-şi asuma meritul pentru fiecare

succes în timp ce dansa de pe calea dezastrului. A existat o serie de sadic în bărbat, iar Lostara se temea acum că va înflori, întrucât Tene Baralta căuta mijloace să hrănească tot ce era rănit în el. — De ce v-a lăsat armata pe toţi în urmă?

Faradan Sort ridică din umeri. — Au presupus că nimeni care a fost prins în oraş nu ar fi putut supravieţui furtunii de foc. Ea a făcut o pauză, apoi a adăugat: „A fost o presupunere rezonabilă. Numai Sinn ştia altceva şi ceva mi- a spus să am încredere în fată. Aşa că am continuat să căutăm.

— Toţi poartă cârpe... şi sunt dezarmaţi.

— Da, de aceea trebuie să ne alăturăm din nou în armată cât mai curând posibil.

— Poate Sinn să-l contacteze magic pe al Paisprezecelea? Sau Quick Ben?

— Nu am întrebat-o. Nu ştiu cât de mult din abilităţile ei este talentul neformat – astfel de creaturi apar ocazional şi, fără disciplina de şcolarizare ca ucenic, ele tind să devină avatare ai haosului. Putere, da, dar nedirecţionată, sălbatică. Chiar şi aşa, a reuşit să învingă zidul de foc şi să salveze astfel cdmpaniile lui Fist Keneb... ei bine, unele dintre ele.

Lostara aruncă o privire spre căpitan, apoi înapoi la soldaţii din urma lor pentru o clipă, înainte de a spune: „Tu eşti Kbrelri?".

'Eu sunt.'

— Şi tu ai stat pe zid?

Un'zâmbet strâns, acolo pentru o clipă, apoi a dispărut. „Nimeni nu are voie să părăsească acel serviciu".

— Se spune că Călăreţii Furtunii poartă o vrăjitorie teribilă în atacul lor etern asupra Zidului.

„Toată vrăjitoria este îngrozitoare – să ucizi fără discernământ, adesea de la mare distanţă, nu există nimic mai dăunător pentru muritorul care deţine o asemenea putere, fie că este umană sau altceva."

— Este mai bine să-ţi priveşti duşmanul în ochi când îi iei viaţa?

— Cel puţin, a răspuns Faradan, le-aţi dat şansa de a se apăra. Iar Oponn decide în cele din urmă, decide în ce ochi se va estompa lumina.

— Oponn – am crezut că este pricepere.

— Eşti încă tânăr, căpitane Lostara Yil.

'Eu sunt?[1]

Faradan Sort zâmbi. „Cu fiecare bătălie în care mă aflu, încrederea în pricepere se diminuează. Nu, este împingerea Domnului sau tragerea Doamnei, de fiecare dată, de fiecare dată.

Lostara nu spuse nimic. Ea nu a putut fi de acord cu acea apreciere, chiar nesocotind iritarea condescendenţei celeilalte femei. Un soldat isteţ, priceput, locuia acolo unde au murit soldaţi năuciţi şi neîndemânatici.

îndemânarea a fost o monedă care a cumpărat favoarea lui Oponn – cum ar putea fi altfel? — Ai supravieţuit lui Y'Ghatan, spuse Faradan Sort. — Cât de mult a fost atracţia Doamnei?

Lostara se gândi o clipă, apoi răspunse: — Nici unul.

HdKHaK

Odată, cu ani în urmă, câţiva zeci de soldaţi se împiedicaseră de o mlaştină vastă/ însângeraţi, pe jumătate nebuni, cu pielea lor atârnând în fâşii decolorate de săptămâni de zgomot prin noroi şi apă neagră. Kalam Mekhar fusese printre ei, alături de bei trei alături de care mergea acum şi părea că, în cele din urmă, doar detaliile se schimbaseră.

Câinele Negru îi ucisese cu brutalitate pe Bridgeburners, un război prelungit de coşmar desfăşurat în tribune de molid negru, în lagune si mlaştini, ciocriindu-se cu Iregularii Mott, Prima Armată Nathii şi Garda Crimson. Supravieţuitorii au fost amorţiţi – a scăpa de groază însemna să arunce deoparte disperarea, dar orice venea să o înlocuiască a fost lent în trezire. Plec... foarte puţin. Uită- te la noi, şi-a amintit că Hedge a spus că nu suntem decât buşteni scobiţi. Am putrezit din interior spre exterior, la fel ca orice alt blestemat din mlaştina aia. Ei bine, Hedge nu fusese niciodată unul pentru optimism.

— Arăţi gânditor, observă Quick Ben lângă el.

Kalam mormăi, apoi aruncă o privire. — Mă întrebam, Quick. Te-ai săturat vreodată de propriile

tale amintiri?

— Nu este o idee bună, răspunse vrăjitorul.

— Nuₓ presupun că nu este. Nu doar îmbătrânesc, mă simt bătrân. Mă uit la toţi acei soldaţi din spatele nostru – zei de jos, sunt tineri.

În afară de ochii lor. Presupun că aşa am fost odată. Doar... de atunci şi până acum, Repede, ce am făcut? Al naibii de puţin cáré a însemnat ceva.

— Recunosc că eu însumi m-am întrebat câteva lucruri despre tine, spuse Quick Ben. — Gheara aceea, Pearl, de exemplu.

— Cel care m-a înjunghiat în spate? Ce spui despre el?[1]

— De ce nu l-ai ucis deja, Kalam. Adică, nu este ceva pe care de obicei l-ai lăsa deoparte, nu-i aşa? Doar dacă, desigur, nu eşti sigur că îl poţi lua.

Din spatele celor doi bărbaţi, Fiddler a vorbit: „A fost Pearl în noaptea aceea în órásul Malaz? Respiraţia lui Hood, Kalam, ticălosul s-a paşinat în al Paisprezecelea de la Raraku, nu e de mirare că poartă un zâmbet viclean de fiecare dată când te vede.

— Nu-mi pasă nimic de Pearl, oricum nu-l ucid,

spuse Kalam cu voce joaşă. „Avem lucruri mai mari de care să ne îngrijorăm. Ce are în vedere Adjunctul nostru? Ce plănuieşte ea?

— Ciné spune că plănuieşte ceva? replică Fiddler. II purta în braţe pe unul dintre copii, o fată, adormită adânc cu degetul mare în gură. — A mers după Leoman, iar acum fuge de ciumă şi încearcă să se conecteze cu flota de transport. Şi apoi? Bănuiesc că suntem pe drumul înapoi spre Genabackis, sau poate în Peninsula Korel. Este mai mult la fel, pentru că aşa fac soldaţii, aşa trăiesc soldaţii.

— Cred că te înşeli, spuse Kalam. — Totul este mârâit, acum.

'Ce vrei să spui?'

— Perla este cheia, săpător, spuse asasinul. 'De ce este încă prin preajmă?

Ce rost are să spioni pe Adjunct?^ Ce rost mai are să-i urmezi călcâiele lui Paisprezecelea? Îţi spun, Fid, ce face Adjunctul în continuare depinde de împărăteasa Laseen, de ea şi de nimeni altcineva.

— Nu ne va elibera pe toti, spuse Fiddler. —

Nu Adjunctul, nu al Paisprezecelea. Suntem singura ei armată mobilă demnă de acest nume. Nu mai sunt comandanţi acolo – ei bine, există, dar singurul salut pe care le-aş da este primul punct. Sângeros sau nu, Tavore a pus capăt revoltei aici, iar asta trebuie să conteze pentru ceva.

x„Fid", a spus Quick Ben, „războiul este mult mai mare decât ai putea crede şi abia începe. Nu se ştie de ce parte este împărăteasa.

— Pe numele lui Hood despre ce vorbeşti?

A vorbit Apsalar. — Un război între zei, sergent. Căpitanul Paran a vorbit pe larg despre un asemenea război...

Atât Kalam, cât şi Quick Ben s-au întors la asta.

— Ganoes Paran? întrebă asasinul. — Quick a spus că l- a lăsat în Darujhistan. Ce treabă are el cu toate astea? Şi când ai vorbit cu el?

îşi conducea calul prin frâiele la trei paşi în spatele lui Fiddîer; în şa stăteau trei copii, cu ochii plictisiţi la căldură. La întrebările lui Kalam, ea a ridicat plin umeri, apoi a spus: „El este Stăpânul Puntei Dragonilor. în această calitate, el a venit aici, în şapte oraşe. Eram la nord de Raraku când neam despărţit/ Kalam Mekhar, nu am nicio îndoială că tu şi Quick Ben **Vă** aflaţi în mijlocul unei alte scheme. Pentru cât merită, aş sfătui prudenţă. Prea multe forţe necunoscute sunt în acest joc, iar printre ele se vor găsi zei bătrâni şi, într-adevăr, rase bătrâne. Poate crezi că înţelegi miza supremă, dar îţi sugerez să nu...

'Şi tu faci?[1]' a cerut Ben rapid.

„Nu în totalitate, dar apoi, mi-am constrâns... obiectivele... căutând doar ceea ce este realizabil".

— Acum m-ai făcut curios, spuse Fiddler. — Iată-te, mărşăluind cu noi încă o dată, Apsalar, când mi-am dat seama că vei fi stabilit într-un sat de pe coastă din Itko Kan, tricotând pulovere grase pentru tatăl tău. Poate că l-ai lăsat pe Crokus în urma, dar mi se pare că nu ai lăsat nimic altceva în urmă.

„Mergem pe acelaşi drum", a spus ea, „pentru moment. Sergent, nu trebuie să **Vă** temeţi de nimic din partea mea.

— Şi ce rămâne cu noi ceilalţi? a întrebat rapid Ben.

Ea nu a răspuns.

Neliniştea bruscă şopti prin Kalam. întâlni ochii lui Quick pentru o scurtă 'clipă, apoi se îndreptă din nou în faţă. — Să ajungem mai întâi cu blestemata aceea de armată.

— Mi-ar plăcea să văd Pearl eliminată, spuse Quick Ben.

Nimeni nu a vorbit o clipă lungă. Nu era de multe ori că vrăjitorul îşi exprima dorinţa atât de... cu nebunie, iar
Kalam îşi dădu seama, cu un fior, că lucrurile se înrăutăţeau. Poate chiar disperat. Dar nu a fost atât de uşor. Ca pe acel acoperiş din Darujhistan – duşmani invizibili din toate părţile – te uiţi şi te uiţi, dar nu vezi nimic.

Pearl, care a fost cândva Salk Elan. Mockra Warren... şi o lamă alunecând ca focul în spatele meu. Toată lumea crede că Topper este stăpânul Ghearei, dar mă întreb... poţi să-l iei, Kalam? Quick are îndoieli – doar s-a oferit să ajute. Doamne mai jos, poate îmbătrânesc. — Nu mi-ai răspuns niciodată, prietene, îi spuse asasinul lui Quick Ben.

— Care a fost întrebarea din nou?

— Te-ai săturat vreodată de propriile tale amintiri?

— Oh, ăla.

'Bine?[1]

— Kalam, habar n-ai.

HdKHaK

Lui Fiddler nu i-a plăcut această conversaţie. De fapt, îl ura şi se simţea uşurat când toată lumea tăcea încă o dată, mergând pe' pista prăfuită, fiecare pas împingând acea ruina blestemata a unui oraş mai în spatele lor. Ştia că ar trebui să se întoarcă în coloană, cu echipa lui, sau poate în faţă, încercând să scoată lucruri de la Faradan Sort – căpitanul acela era plin de surprize, nu-i aşa. Ea le salvase toate vieţile – nu exista nicio îndoială – dar asta nu însemna că trebuia să aibă încredere în ea. Nu încă, în ciuda adevărului pe care voia să o facă, dintr-un motiv arcanic pe care încă nu l-a înţeles.

Fetiţa cu nasul care curge a adulmecat în somn, cu o mână mică strângându-i umărul stâng. Cealaltă mână era la gură, iar^ suptul ei de degetul mare scotea sunete mici de scârtâit. în braţele lui, ea nu cântărea aproape nimic.

Echipa lui trecuse intactă. Numai Balm, şi poate Hellian, ar putea spune acelaşi lucru. Deci, trei echipe din ce, zece? Unsprezece? Treizeci? Soldaţii lui Moak fuseseră distruşi în totalitate – Cea de-a 11-a dispăruse, iar acesta era uri număr care nu avea să fie reînviat în istoria viitoare a Paisprezecea. Căpitanul se hotărâse asupra numerelor, adăugand al treisprezecelea pentru sergentul Urb şi s-a dovedit că al lui Fiddler, al patrulea, era cel mai mic număr de pe treaptă. Această parte a Companiei a IX-a primise o bătaie, iar Fiddler avea puţine speranţe pentru restul, cele care nu ajunseseră la Marele Templu. Mai rău încă,

Pierduseră prea mulţi sergenţi. Borduke, Mosel, Moak, obelone, Tugg.

Ei bine, suntem bătuţi, dar suntem în viaţă.

S-a lăsat înapoi câtiva paşi, si-a reluat marşul alături de Corabb Bhilan Thenu'alas.' Ultimul supravieţuitor al armatei rebele a lui Leoman – cu excepţia lui Leonian însuşi – spusese puţin, deşi încruntarea încruntată a expresiei lui sugera că gândurile lui nu erau calme. Un băiat slăbănog călarea pe umerii lui, cu capul clătinând şi scufundat în timp ce moţea.

— Mă gândeam, a spus Fiddler, să te ataşez de echipa mea. întotdeauna am fost unul scurt.

— Este atât de simplu, şergent? întrebă Corabb. — Voi, Malazanii, sunteţi ciuclaţi. Inca nu pot fi soldat în armata voastră, pentru că încă nu am tras m ţeapă un prunc pe o suliţă.

— Corabb, patul glisant este o invenţie a şapte oraşe, nu una Malazan.

— Ce lejgătură are asta cu asta?

— Adică, malazanii nu lipesc copii pe suliţe.

— Nu este ritul tău de trecere?

„Cine ţi-a spus prostiile astea? Leoman?

Bărbatul se încruntă. 'Nu. Dar astfel de credinţe au fost păstrate printre adepţii Apocalipsei.

— Nu este Leoman un astfel de urmaş?

'Nu cred. Nu niciodată. Am fost orb la asta.

Leoman credea în sine şi în nimeni altul. Până la căţeaua aceea Mezla pe care a găsit-o în Y'Ghatan.

— S-a găsit femeie, nu-i aşa? Nu e de mirare că a plecat spre sud.

— Nu a mers în sud, sergent. A fugit într-un lăcaş.

— O figură de stil.

— A plecat cu femeia lui. Ea îl va distruge, sunt sigur de asta, iar acum spun că doar asta merită Leoman. Lasă-l pe Dunsparrow să-l distrugă, cu totul...

— Aşteaptă, a interceptat Fiddler, în timp ce un fior neobişnuit îl cuprinse, i-ai numit-o Dunsparrow?

— Da, pentru aşa ceva s-a numit.

— Un Malazan?

— Da, înalt şi nenorocit. S-ar bate joc de mine. Eu, Corabb Bhilan Thenu, vai, al doilea lui Leoman, până când am devenit al treilea lui, cel pe care s-a mulţumit să-l lase în urmă. Să mor cu toţi ceilalţi.

Fiddler abia l-a auzit. — Dunsparrow, repetă el.

— O cunoşti pe crăcioară? Vrăjitoarea? Seducătoarea şi corupătorul?

Doamne, am aruncat-o odată în genunchi. îşi dădu seama dintr-o dată că strânge o mână prin rămăşiţele părului lui zgâriat şi mârâit, fară să-şi mai amintească de zgomote, indiferent la lacrimile care ieşeau din ochi. Fata se zvârcoli. Se uită la Corabb, nevăzând, apoi se grăbi înainte, simţindu-se ameţit, simţindu-se... îngrozit. Dunsparrow... acum ar fi peste douăzeci de ani. Mijlocul 20, presupun. Ce făcea ea în Y'Ghatan?

S-a împins între Kalam şi Quick Ben, surprinzându-i pe amândoi.

-Fid?

— Şarpele lui Tug Hood până când ţipă, spuse săpătorul. „Înec-o pe blestemata Regina Viselor m propriul ei bazin blestemat. Prieteni, nu veţi crede cine a intrat cu Leoman în acel labei. Nu o să crezi'cine a împărţit patul lui Leoman în Y'Ghatan. Nu, nu vei crede nimic din ce spun.

— Te ia abisul, Fid, spuse Kalam exasperat, despre ce vorbeşti?

— Dunsparrow. Acesta este cine este alături

de Leoman chiar acum. Dunsparrow.

Sora mai mică a lui Whiskyjack şi nu ştiu – nu ştiu nimic – ce să cred, doar că vreau să ţip şi nu ştiu de ce nici acolo, nu, nu mai ştiu nimic. Zei, 'Rapid -' Kalam – ce înseamnă? Ce înseamnă toate acestea?

— Calmează-te, spuse Quick Ben, dar vocea lui era ciudat de sus, de strâns.

„Pentru noi, pentru noi, adică, nu înseamnă neapărat nimic. Este o coincidenţă al naibii şi chiar dacă nu este, nu e ca şi cum ar însemna'nimic, nu chiar. Este doar... ciudat, asta-i tot. Ştiam că este un demon încăpăţânat şi sălbatic, ştiam că, chiar şi atunci – şi tu o cunoşti mâi bine decât noi, éu şi Kaîam, ne am întâlnit o singură dată, în oraşul Malaz. Dar tu, ai fost ca unchiul ei, ceea ce înseamnă ca ai nişte explicaţii de făcut!

Fiddler se uită la bărbat, la ochii lui mari. 'Pe mine? Ţi-aipierdut minţile, Quick. Te ascult! Dă vina pe mine,
pentru ea! Nu a avut nimic de-a face cu mine!

— încetaţi, amândoi, spuse Kalam. — îi speriipe soldaţii din spatele nostru. Uite, suntem cu toţii prea nervoşi în acest moment, în legătură cu tot felul de lucruri, pentru a putea înţelege orice din toate astea, presupunând că există vreun sens de făcut. Oamenii îşi aleg propriile vieţi, ce fac, unde ajung, nu înseamnă că vreun zeu se joacă. Aşadar, sora mai mică a lui Whiskeyjack este acum iubita lui Leoman şi amândoi se ascund în lanţul Reginei Viselor. Bine, mai' bine asta decât oasele prăbuşite în cenuşa lui Y'Ghatan, nu? Bine?[1]

— Poate, poate nu, spuse Fiddler.

— Ce înseamnă asta, numele lui Hood? întrebă Kalam.

Fiddler trase aer adânc, tremurător. „Trebuie să ţi-am
spus, nu e ca şi cum ar fi fost secret sau altceva şi am folosit-o mereu ca scuză, pentru a-i explica, cum era'ea şi toate astea. Niciodată aşa că ea nu a putut auzi, desigur, şi am spus-o pentru a-i lua'puterea...

'Lăutar![1]

Săpătorul tresări la izbucnirea lui Kalam. „Acum

cine îi sperie pe toată lumea..."

'Tu eşti! Şi nu contează pe toţi ceilalţi – mă sperii, dracii'!

'În regulă. S-a născut dintr-o femeie moartă – mama vitregă a lui Whiskyjack, a murit în acea dimineaţă, iar copilul – Dunsparrow – ei bine, a întârziat să iasă' ar fi trebuit să moară înăuntru, dacă ştii ce vreau să spun.

De aceea, bătrânii oraşului au dat-o templului, lui Hood.

Tatăl era deja mort, ucis în afara Quon, iar Whiskeyjack, ei bine, îşi terminase studiile. Eram tineri atunci. Heci, eu şi el, a trebuit să pătrundem şi să o furăm spatele, dar ea fusese deja consacrată, binecuvântată în numele lui Hood – aşa că î-am luat puterea vorbind despre asta, ha ha, făcând lumină şi toate astea, şi ea a crescut destul de normal. Mai mult sau mai puţin. Un fel de... Se îndepărtă, refuză să întâlnească cele două seturi de ochi holbaţi, apoi se scărpină la faţa lui usturată.

— Cred că avem nevoie de un pachet de dragoni...

HdKHaK

Apsalar, la patru paşi în spatele trioului, a zâmbit în timp ce vrăjitorul şi asasinul l-au încătuşat simultan pe sergentul Fiddler. Un zâmbet de scurtă durată. Astfel de dezvăluiri erau tulburătoare. Whiskyjack fusese întotdeauna mai mult decât puţin reticent m privinţa de unde venise, în ceea ce priveşte viaţa înainte de a deveni soldat. Mistere la fel de închise ca ruinele de sub nisip. Fusese zidar, cândva, muncitor în piatră. Ea ştia atâtea.

O profesie încărcată printre arcanii divinaţiei şi simbolismului.

Constructor de tumule, cel care a putut solidifica toată istoria, fiecare monument de grandoare, fiecare dolmen ridicat în gesturi eterne de capitulare. Printre multe dintre Casele din Puntea Dragonilor erau zidari, un semnificant atât al permanentei, cat şi al iluziei sale. Whiskyjack, un

zidar care şi-a lăsat uneltele jos, pentru a îmbrăţişa sacrificarea. Oare mâna lui Hood l-a ghidat?

Mulţi credeau că Laseen aranjase moartea lui Dassem Ultor, iar Dassem fusese Sabia Mortală a Hood – în realitate, dacă nu în nume – şi centrul unui cult în creştere printre rândurile armatelor' Malazan. Imperiul nu căuta niciun patron dintre zei, oricât de seducătoare ar fi fost invitaţia, şi în acest sens Laseen acţionase cu o înţelepciune singulară şi, foarte probabil, la comanda împăratului. Oare Whiskyjack aparţinuse cultului lui Dassem? Posibil – totuşi, ea nu văzuse nimic care să sugereze că era aşa. Dacă ceva, el fusese un om complet lipsit de credinţă.

Nici nu părea probabil ca Regina Viselor să accepte cu bună ştiinţă prezenţa unui avatar al lui Hood în tărâmul ei. Doar dacă cei doi zei nu sunt acum aliaţi în acest război, însăsi noţiunea de război a deprimat-o, pentru că zeii erau la fel de cruzi şi nemilos ca muritorii. Sora lui Whiskeyjack poate fi la fel de mult un jucător involuntar în toate astea ca şi noi ceilalţi. Nu era pregătită să o condamne pe femeie şi nici încă nu era pregătită să o considere un aliat.

Se întrebă din nou ce plănuiau Kalam şi Quick Ben. Amândoi erau formidabili în sine, dar intrinseci metodelor lor rămâneau jos, sub observaţie. Ceea ce era evident – tot ce se afla la suprafaţă – era invariabil o iluzie, o înşelăciune. Când a venit momentul să aleagă părţile, în aer liber, era probabil să surprindă pe toată lumea.

Doi bărbaţi, deci, în care nimeni nu putea avea încredere cu adevărat. Doi oameni în care nici măcar zeii nu puteau avea încredere, de altfel.

Îşi dădu seama că, alăturându-se acestei coloane, venind printre aceşti soldaţi, fusese prinsă într-o altă plasă şi nu exista nicio garanţie că se va putea elibera. Nu la timp.

Încurcătura o îngrijora. Nu putea fi sigură că va pleca de la o ceartă cu Kalam. Nu o luptă care a fost faţă în faţă, adică. Şi acum i se ridicase garda. De fapt, ea o invitase. Parţial din bravadă şi parţial pentru a-i evalua reacţia. Şi doar o mică... direcţie greşită.

Ei bine, au fost multe din astea.

Cele două şopârle strigoi, Curdle şi Telorast, se menţineau la o oarecare distanţă faţă de grupul de soldaţi, deşi Apsalar simţea că ţin pasul, undeva în turăria de la sud de'drumul înălţat. Oricare ar fi motivele lor ascunse în a o însoţi, pentru 'moment erau mulţumiţi să urmeze pur şi simplu. Că posedau secrete şi un'scop ascuns era evident pentru ea, la fel ca şi posibilitatea ca acel scop să implice, la un anumit nivel, trădare. Şi acesta este ceva pe care toţi îl împărtăşim.

Sergentul Balm blestema în spatele lui Bottle în timp ce mergeau pe drumul pietros.

Cizme pârjolite, tălpi zbârnâind, simple cârpe care acopereau umerii bărbatului sub soarele fierbinte de cuptor, Balm dădea glas mizeriilor care îi afectau pe toţi cei care ieşiseră de sub Y'Ghatan. Pasul lor încetineşte, în timp ce picioarele năpădeau şi pietrele ascuţite tăiate pielea fragedă, iar soarele ridica m faţa lor un zid rezistent de căldură orbitoare. Strângerea cu gheare prin ea devenise o luptă vicioasă, enervanta.

Acolo unde alţii dintre echipe transportau copii, Bottle s-a trezit purtând o mamă şobolan şi puii ei, primul cocotat pe umărul lui, iar cel din urmă îmbracat în cârpe în curba unui braţ. Mai sordid decât comic, şi chiar şi el putea vedea asta, dar nu avea să renunţe la noii săi... aliaţi.

Lângă Bottle mergea cu paşi mari Seti, ftoryk. Proaspăt împodobită în oasele degetelor umane şi nu multe altele. Le înnodase în şuviţele usturate ale părului său şi la fiecare pas se auzea un zgomot si un zgomot uşor, muzica înspăimântătoare pentru urechile lui Bottle.

Koryk a cărat mai multe într-o oală de lut cu marginea crăpată pe care o găsise în groapa unui mormânt jefuit. Fără îndoială că glanuia să le distribuie celorlalţi soldaţi. De îndată ce am găsit destule haine de purtat.

A surprins un zgomot de zgomot printre tufişul ofilit din stânga lui.

Nenorocitele alea de schelete de şopârlă. Alungându-mi cercetaşii. Se întrebă cui îi aparţin. Este rezonabil să presupunem că aveau aspectul morţii, ceea ce i-a făcut posibil slujitori ai lui Hood. Nu ştia de magi printre echipele care foloseau Hood's Warren – apoi, din nou, cei care o făceau au făcut publicitate rar. Poate vindecătorul ăla, Deadsmell, dar de ce şi-ar dori familiari acum? Cu siguranţă nu le-a avut jos în tuneluri.

În plus, ar trebui să fii un mag sau un preot puternic

Bentru a putea evoca şi lega doi familiari. Nu, nu 'eadsmell. Atunci cine?

Rapid Ben. Vrăjitorul ăla avea mult prea multe lupte care se învârteau în jurul lui.

Lăutarul promisese să-l tragă pe Bottle până la bărbat, iar aceasta era o introducere pe care Bottle nu dorea să o facă. Din fericire, sergentul părea să-şi fi uitat echipa, prins aşa cum era în aceasta reuniune sordidă a bătrânilor.

— încă ţi-ai fost destul de foame? întrebă Koryk.

Surprins, Bottle aruncă o privire spre bărbat. 'Ce vrei
să spui?

— Pentru început, frigărui mici, apoi şobolan fiert – de aceea i-ai adus cu tine, nu-i aşa?

'Esti bolnav.[1]

Chiar înainte, Smiles s-a întors pentru a arunca înapoi un râs urât. 'Buna asta. Poti să te opreşti acum, Koryk – ţi- ai atins cota pentru anul. în plus, Bottle nu-i va mânca pe şobolani. S-a căsătorit cu mama şi a adoptat puii – ai ratat ceremonie, Koryk, când ai plecat la vânătoare de oase. Păcat, am plâns cu toţii.

— Ne-am ratat şansa, îi spuse Koryk lui Bottle. — Am fi putut s-o batem în 'stare de inconştienţă şi am fi lăsat-o în tuneluri.

Un semn bun. Lucrurile revin la normal. Totul, în afară de privirea bântuită din ochi. Era acolo, în fiecare soldat care trecuse prin oasele îngropate din Y'Ghatan. Unele culturi, ştia el, foloseau un ritual de înmormântare şi înviere pentru a marca un ritual de

trecere. Dar daca aceasta a fost o renaştere, a fost una dură. Nu apăruseră nevinovaţi sau curăţaţi. Dacă ceva, poverile păreau mai grele. Bucuria de a fi supravieţuit, de a fi strecurat din umbra Porţilor lui Hood, se dovedise îngrozitor de scurtă.

Ar fi trebuit să se simtă... diferit. Ceva lipsea. Bridgeburners fuseseră făuriţi de Hofy Desert Raraku – aşa că pentru noi, nu era suficient Y'Gnatan? Se părea ca, pentru aceşti soldaţi de aici, temperarea mersese prea departe, creând ceva sâmbure şi casant, de parcă o lovitură în plus i-ar fi spulberat.

În faţă, căpitanul strigă o oprire, vocea ei stârnind un cor de blesteme şi gemete de uşurare. Deşi nu se găsea umbră, mersul prin acest cuptor a fost mult mai rău decât a sta lângă drum, uşurând picioarele arse, tăiate şi veziculate. Bottle s-a împiedicat în şanţ şi s-a aşezat pe un bolovan. Privi, cu sudoare usturându-i ochii, cum Deadsmell şi Lutes se mişcau printre soldaţi, făcând tot ce puteau pentru a vindeca rănile.

— L-ai văzut pe căpitanul ăla Red Blade? a întrebat Zâmbetele, ghemumdu-se în apropiere.

— Părea de parcă tocmai venise de la un teren de paradă.

— Nu, nu a făcut-o, spuse caporalul Tarr. — E pătată de fum şi arsă, aşa cum te-ai aştepta.

— Numai că ea are tot părul.

— Deci, asta te încurajează, observă Koryk. „Săracele zâmbete. Ştii că nu va creşte înapoi, nu-i aşa? Nu. Eşti chel acum pentru tot restul vieţii...

'Mincinos.'

Auzind îndoiala bruscă din vocea ei, Bottle spuse: — Da, este.

'Am ştiut că. Şi ce-i cu femeia cu părul negru de pe cal?

Ştie cineva cine este ea?

— Fiddler a recunoscut-o, spuse Tarr. — Un Bridgeburner, cred.

— Mă face nervos, spuse Smiles. — E ca asasinul ăla, Kalam.

Nerăbdător să omoare pe cineva.

Bănuiesc că ai dreptate. Şi nici Fid nu era tocmai încântat să o vadă.

Tarr a vorbit: „Koryk, când ai de gând să împărţi

acele oase ale degetelor pe care le-ai adunat?"

— Il vrei pe al tău acum?

— Da, da.

Gâtul i s-a uscat, pielea acoperită de sudoare, chiar dacă tremură de fiori, Hellian stătea pe drum. Prea obosită pentru a merge, prea bolnavă pentru a se așeza – se temea că nu se va mai ridica niciodată^ doar să'se învârtească într-o mică minge tremurătoare pană când furnicile de sub pielea ei și-au terminat treaba şi toată acea piele s-a desprins că j>ielea de căprioară, după care au Toţi ar pleca cu ea, cântând cântece de triumf cu voci minuscule care scârţâie. Era băutura, ştia ea. Sau, mai degrabă, lipsa acesteia. Lumea din jurul ei era prea ascuţită, prea clară; nimic nu părea corect, deloc corect. Feţele au scos la iveală prea multe detalii, toate defectele şi ridurile dezvăluite pentru prima dată. A fost şocată să-şi'dea seama că nu era cel mai bătrân soldat de acolo, cu excepţia acelui căpcăun. Ei bine, acesta a fost singurul lucru bun care a rezultat din această sobrietate forţată. Acum, dacă acele feţe blestemate ar putea dispărea la fel ca ridurile de pe ele, atunci ar fi mai fericită. Nu, stai, a fost invers, nu-i aşa? Nu e de mirare că nu era fericită.

Oameni urâţi într-o lume urâtă. Asta a venit de la a vedea totul aşa cum a fost cu adevărat. Mai bine când era înceţoşat – totul mai departe pe atunci, se părea, atât de departe că nu observase mirosurile, petele, firele de păr rătăcitoare care se ridicau din porii vulcanici, opiniile mizşrabile şi expresiile suspecte, şoaptele la spatele ei. .

Intorcându-se, Hellian se uită' în jos la cei doi caporali ai ei. — Crezi că nu te aud? Acum staţi liniştit, sau îmi rup una dintre urechi şi nu vă veţi simţi rău?

Touchy şi Brithless schimbară o privire, apoi Touchy spuse: — Nu'am spus nimic, sergent.

'Bună încercare.[1]

Problema era că lumea era mult mai mare decât şi-a imaginat ea vreodată. Mai multe crăpături pentru păianjeni decât ar putea număra un muritor într-o mie de vieţi. Uită- te în jur pentru o dovadă în acest sens. Şi nu mai erau doar păianjeni. Nu, aici au fost muşte care au muşcat şi muşcătură a scufundat un ou sub piele. Şi molii cenuşii uriaşe care fluturau noaptea şi le plăcea să mănânce cruste de la răni când dormeai. Trezirea cu zgârieturi moi

prea aproape. Scorpioni care s-au împărţit în două când ai calcat pe ei. Purici care călăreau vânturile. Viermi care ţi-au

apărut în colţurile ochilor şi au făcut modele roşii învolburate prin pleoapele tale, iar când au devenit suficient de mari, ţi-au târât nările. Căpuşe de nisip şi lipitori din piele, şopârle zburătoare şi gândaci care trăiesc în bălegar.

întregul ei corp era plin de paraziţi – îi simţea.

Furnici minuscule şi viermi alunecători sub pielea ei, îngropându-i în carne, mâncându-i creierul. Şi acum că gustul dulce al alcoolului a dispărut, toţi au vrut să iasă.

Se aştepta, în orice moment, sa izbucnească brusc peste tot; toate creaturile oribile căţărându-se şi corpul ei dezumflându-se ca o vezică perforată. Zece mii de lucruri zdruncinate, toate disperate după o băutură.

— O să-l găsesc, spuse ea. 'Într-o zi.[1]

'OMS?[1] întrebă Touchy.

— Preotul ăla, cel care a fugit. O să-l găsesc, o să-l leg şi să-i umplu corpul cu viermi. împingeţi-le în gură, nas, ochi si urechi şi în alte locuri.

Nu, nu s-âr lăsa să explodeze. Nu încă. Acest sac de piele urma să rămână intact. Ar face o înţelegere cu toţi viermii şi furnicile, un fel de înţelegere. Un'armistiţiu. Cine a spus ca nu poţi argumenta cu bug-uri? — Sigur este cald, spuse Touchy.

Toată lumea se uita la el.

Gesler cercetă soldaţii acolo unde stăteau sau se întinseră de-a lungul pistei. Ceea ce focul nu arsese, acum avea soarele. Soldaţii din marş purtau hainele ca pielea, iar pentru cei a căror piele nu era închisă, bronzul lustruit al mâinilor, feţelor şi gâtului contrasta puternic cu braţele, picioarele şi trunchiul palid. Dar ceea ce fusese cândva palid era acum roşu aprins. Dintre toţi acei soldaţi cu pielea deschisă la culoare care supravieţuiseră lui Y'Ghatan, Gesler însuşi era singură excepţie. Nuanţa aurie a pielii lui părea neafectată ae acest soare arzător din deşert.

— Doamne, oamenii ăştia au nevoie de haine, spuse el.

Lângă el, Stormy' mormăi. Despre amploarea comunicării lui în ultima vreme, de când auzise de moartea lui Truth.

— Vor începe să apară în curând, continuă Gesler, iar Deadsmell şi Lutes nuj)ot face decât atât de multe. Trebuie să ajungem din urma cu al Paisprezecelea. îşi întoarse capul, miji spre partea din faţă a coloanei. Apoi 's-a ridicat. — Nimeni nu gândeşte corect' nici măcar căpitanul.

Gesler şi-a făcut drum pe pistă. Se apropie de adunarea bătrânilor ' Bridgeburners. „Ne-a ratat ceea ce este evident", a spus el.

— Nimic nou în asta, spuse Fiddler, arătând mizerabil.

Gesler dădu din cap spre Apsalar. — Trebuie să călărească înainte şi să oprească armata. Trebuie să-i facă să ne aducă cai, haine, armuri şi arme. Şi apă şi mâncare, Nici nu vom ajunge din urmă altfel.

Apsalar se îndreptă încet, scoţând praful de pe jambiere. — Pot să fac asta, spuse ea cu o voce liniştită.

Kalam se ridică şi se înfruntă cu căpitanul Faradan Sort, care stătea în apropiere. — Sergentul are dreptate. Am ratat ceea ce este evident.

— Cu excepţia faptului că nu există nicio garanţie că cineva o va crede, răspunse căpitanul după o clipă. — Poate, dacă unul dintre noi i-ar fi împrumutat calul.

Apsalar se încruntă, apoi ridică din umeri. ‘Cum doriţi.[1]

— Cine este cel mai bun călăreţ al nostru? întrebă Kalam.

— Masan Gilani, spuse Fiddler. — Sigur, e infanterie grea, dar totuşi...

Faradan Sort miji drumul. — Care echipă?

— Urb's, al treisprezecelea. Fiddler arată cu degetul. — Cel care stă în picioare, cel înalt, Dai Honese.

Ochii alungiţi, în formă de migdale, ai lui Masan Gilani s-au îngustat m timp ce privea bătrânii soldaţi apropiindu- se.

— Ai probleme, spuse Scant. — Ai făcut ceva, Gilani, iar acum ei vor sângele tău.

Cu siguranţa arăta aşa, aşa că Masan nu a răspuns la cuvintele lui Scant.

Se gândi înapoi la toate lucrurile pe care le făcuse în ultima vreme. Sunt multe de luat în considerare, dar nu mi- a venit niciunul în minte despre care ar putea afla cineva, nu după atâta vreme. — Hei, Scant, spuse ea.

Soldatul ridică privirea. 'Ce?[1]

— Ştii lama aia mare de cârlig pe care o păstrez cu echipamentul meu?

Ochii lui Scant s-au luminat. 'Da?[1]

— Nu o poţi avea, spuse ea. — Saltlick o poate avea.

— Mulţumesc, Masan, spuse Saltlick.

— întotdeauna am ştiut, spuse Hanno, că ai desene pentru Salty. Aş putea spune, ştii.

— Nu, nu, pur şi simplu nu-mi place Scant, asta-i tot.

— De ce nu mă placi?

— Doar că nu, asta-i tot.

Au tăcut când au sosit veteranii. Sergentul Gesler, cu ochii pe Masan, spuse: — Avem nevoie de tine, soldat.

'Este frumos. Ea a remarcat felul în care ochii lui au călătorit în cadrul ei în mare parte gol, zăbovind pe sânii ei dezgoliţi cu sfârcurile lor mari şi întunecate, înainte ca, cu o clipire rapidă, să-i mai întâlnească ochii o dată.

— Vrem să iei calul lui Apsalar şi să-l atingi pe al Paisprezecelea. Acesta era de la sergent Strings sau Fiddler sau orice ar fi numele lui în zilele noastre. Se părea că Gesler uitase cum să vorbească.

'Asta e?'

-Da.

'In regulă. E un cal drăguţ.

— Avem nevoie să-l convingi pe Adjunct că suntem de fapt în viaţă, continuă Fiddler. — Atunci pune-o să ne trimită monturi şi provizii.

'în regulă.'

Femeia pe nume Apsalar şi-a condus calul înainte şi i-a dat frâiele lui Masan Gilani.

Ea se ridică în şa, apoi spuse: — Are cineva un cuţit de rezervă sau ceva?

Apsalar scoase una de sub mantie si i-o dădu.

Sprâncenele fine ale lui Masan Gilani se ridicară.
— O Kethra. E de ajuns. îţi voi da înapoi când ne vom întâlni din nou.

Apsalar dădu din cap.

Dai Honese a pornit.

— Nu ar trebui să dureze mult, spuse Gesler, privind cum femeia, care se îndepărta de coloană, îşi îndemna calul la galop.

— Ne vom mai odihni o vreme aici, spuse Faradan Sort, apoi ne reluăm marşul.

— Am putea doar să aşteptăm, spuse Fiddler.

Căpitanul a clătinat din cap, dar nu a oferit nicio explicaţie.

HdKHaK

Soarele s-a aşezat la orizont, sângprând roşu în părţile laterale, ca sângele sub pielea jupuita. Cerul de deasupra capului era zgomotos de sunet şi mişcare, în timp ce mii de păsări înaripau spre sud. Erau sus/doar nişte pete negre, zburând fără formaţie, totuşi strigătele lor se întindeau într-un cor de groaza.

Spre nord, dincolo de şirul de dealuri frânte, fără viaţă şi de stepe în panglici de scurgeri sezoniere, câmpia cobora pentru a forma o mlaştină sărată cu crustă albă, dincolo de care se întindea marea. Mlaştina fusese cândva un platou modest, ce s-a stins de-a lungul mileniilor pe măsură ce pâraiele şi izvoarele subterane roadeau calcarul. Peşterile, cândva înalte şi vaste, erau acum zdrobite sau parţial prăbuşite, iar acele rămăşiţe înghesuite au fost inundate sau pline de nămol, sigilând în întuneric pereţii şi tavanele boltite aglomerate cu picturi, iar camerele laterale încă găzduiesc oasele fosilizate ale lui Imass. .

Depăşind acest platou se aflase o aşezare cu ziduri, mică şi modestă, o serie haotică de reşedinţe anexate care ar fi găzduit poate douăzeci de familii la apogeul ocupaţiei sale. Zidurile de apărare erau solide, fără porţi, iar pentru locuitorii din interior, intrarea şi ieşirea veneau prin acoperişuri si scări unipolare.

Yadeth Garath, primul oras uman, era acum puţin mai mult decât moloz putrezit de sare, înghiţit în nămol, îngropat adânc şi nevăzut sub mlaştină. Nu a mai rămas

nicio istorie dincolo de nenumăratele derivări de la numele său străvechi, iar a vieţilor, morţilor şi poveştilor tuturor celor care au trăit cândva acolo', nici măcar oase nu au supravieţuit.

Dejim Nebrahl şi-a amintit de pescari care locuiseră pe ruinele ei, trăind în colibele lor mizerabile pe piloni, plimbând apele în bărcile lor rotunde şi ascunse şi plimbându-se pe platformele ridicate de lemn care traversau canalele naturale care treceau prin mlaştină. Nu erau descendenţi ai lui Yadeth Garath. Ei nu ştiau nimic despre ceea ce se învârţea sub nămolurile negre şi acesta însuşi era un adevăr de netăgăduit, acea amintire s-a ofilit şi a murit în cele din urmă. Nu exista un singur copac al vieţii, oricât de unic şi primar ar fi acest Yadeth Garath – nu,' era o pădure şi, din când în când, un copac, cu tulpina lui putrezită, s-a' răsturnat pentru a dispărea rapid în noroiul fără aer.

Dejim Nebrahl şi-a amintit de acei pescari, de felul în care sângele lor avea gust de peşte şi moluşte, plictisitor şi turgit şi înnegurat de prostie. Dacă bărbatul şi femeia nu îşi pot aminti – nu îşi vor aminti, atunci ei meritau tot ce le-'a rost dat. Moarte, distrugere şi devastare. Aceasta nu a fost judecata lui Dumnezeu – a fost a lumii, a naturii. Exact în acea conspiraţie a indiferenţei care a îngrozit şi derutat atât de mult omenirea.

Terenurile scad. Apele se năpustesc. Vin ploile, apoi nu vin niciodată.

Pădurile mor, se ridică din nou, apoi mor încă o dată. Bărbaţii şi femeile se îngrămădesc cu puii lor în camere întunecate în toată cerşetoria lor întârziată, iar ochii li se umplu de eşec muţi, iar acum sunt pete sfărâmate de gri şi alb în nămol negru, nemişcaţi ca amintirea stelelor pe un cer de noapte mort de mult.

Executarea judecăţii naturii, acesta a fost scopul lui Dejim Nebrahl. Pentru cei uituci, chiar umbrele lor îi urmăresc. Pentru cei uituci, moartea vine vreodată pe neaşteptate.

T'rolbarahl se întorsese pe locul lui Yadeth Garath, parcă atraşi de un instinct disperat. Dejim Nebrahl muri de foame. De la ciocnirea lui cu magul din apropierea caravanei, rătăcirile lui îl dusese prin pământuri murdare de moarte putrezită. Nimic

decât cadavre umflate, înnegrite, mirositoare de boală. Asemenea lucruri nu puteau să-l hrănească.

Inteligenţa din cadrul familiei D'ivers cedase unei urgenţe viscerale, un geas teribil care l-a împins pe calea amintirilor vechi, a locurilor în care se hrănise cândva, cu sângele fierbinte şi proaspăt revărsându-i pe gât.

TCanarbar Belid, acum nimic altceva decât praf. Vithan Ta'ur, marele oraş de pe stâncă – acum până şi stânca dispăruse. Din Minikenar, cândva un oraş înfloritor de pe malul unui râu acum dispărut, a rămas doar o fâşie de cioburi de vase reduse în pietriş. Şirul de sate la nord de Minikenar nu a dezvăluit niciûn ' semn că ar fi existat vreodată. Dejim Nebrahl începuse să se îndoiască de propriile amintiri.

Condus mai departe, peste dealurile roase şi în mlaştina fetidă, căutând încă un sat de pescari. Dar fusese prea minuţios ultima dată, în toate acele secole trecute, şi nimeni nu Venise să ia locul celor sacrificaţi. Poate că vreo amintire întunecată a fost adevărată, aruncând un strat bântuit peste mlaştină. Poate că gazele clocotite încă mai dezlănţuiau ţipete şi ţipete străvechi, iar barcagii de pe insule/trecând aproape, făceau gesturi de apărare înainte de a^legăna puternic timonei.

înfierbântat, slăbit, Dejim Nebrahl a rătăcit peisajul putrezit.

Până când un miros slab a ajuns la D'ivers.

Fiară şi om. Vibrant, viu şi apropiat.

T'rolbârahl, cinci creaturi de coşmar acoperite de umbre, şi-au ridicat capetele şi au privit spre sud, cu ochii îngustaţi. Acolo, chiar dincolo 'de dealuri, pe pista prăbuşită care fusese cândva un drum plan care ducea la Minikenar. Soţii D'ivers porneau, în timp ce amurgul se aşeza pe pământ.

Masan Gilani a încetinit galopul calului ei când umbrele s-au îngroşat de promisiunea nopţii. Pista

era perfidă, cu
Pietriş liber şi rigole înguste formate prin scurgere, trecuseră ani de când călărease ultima oară purtând atât de puţin – nimic mai mult decât o foaie în jurul şoldurilor – şi gândurile ei se întorceau până la viaţa ei de pe câmpiile Dai Honese. Pe atunci purtase mai puţină greutate. înalt, flexibil, cu pielea netedă si strălucitor de inocenţă. Greutatea sânilor plini şi umflarea burtei şi şoldurilor 'au venit mult mai târziu, după cei doi copii pe care îi lăsase în urmă pentru a fi crescuţi de mama ei şi de mătuşile şi unchii ei. Era dreptul tuturor adulţilor, bărbat sau femeie, să ia calea rătăcirii; înainte ca imperiul să-i cucerească pe Dai Honese, o astfel de alegere fusese destul de rară, iar pentru copiii, crescuţi de rude din toate părţile, cu sănătatea îngrijită de şamani, moaşe şi vrăjitoare, abandonarea unui părinte era rar simţită.'

Imperiul Malazan schimbase toate acestea, desigur. în timp ce mulţi adulţi dintre triburi au rămas pe loc, chiar şi pe vremea lui Masan Gilani, tot mai mulţi barbaţi şi femei au plecat să exploreze lumea şi la vârste mai mici. S-au născut mai puţini copii; Sângele amestecat erau mai frecvente, odată' ce războinicii se întorceau acasă cu noi soţi sau soţii, iar noi modalităţi au impregnat vieţile Dai Honese. Căci acesta a fost un lucru care nu sa schimbat de- a lungul timpului – ne întoarcem vreodată acasă. Când rătăpirea noastră se termină.

îi era dor de acele păşuni bogate şi de vânturile lor tinere şi proaspete. Norii zgomotoşi ai ploilor care vin, tuneteie în pământ, în timp ce turmele sălbatice treceau în migraţiile lor anuale. Şi călărea ei, mereu pe caii puternici, abia îmblânziţi, încrucişaţi ai Dai Honese-ului, dârele slabe ale moştenirii' lor de zebră la fel de subtile pe pielea lor ca jocul luminii soarelui pe stuf. Fiarele la fel de susceptibile de a se înclina ca de galop, înfometate să muşte cu răul pur în ochii lor cu rame roşii. Oh, cât de mult iubea acei cai.

Montura lui Apsalar era o rasă mult mai bună, desigur. Cu membre lungi şi graţios, iar Masan Gilani nu s-a putut abţine să admire' jocul' muşchilor subţiri de sub ea şi inteligenţa din ochii săi întunâcaţi şi lichidi.

Calul' s-a scuturat brusc în întunericul crescând, ridicând capul. Surprinsă, Masan Gilani întinse mâna după cuţitul kethra pe care îl strecurase într-un pliu în şa.

Umbrele au luat formă din toate părţile, s-aú aruncat. Calul se ridică, ţipând în timp ce sângele stropi.

Masan Gilani se rostogoli înapoi mtr-o capoţaie strânsă, curăţând crupa fiarei care se clătină şi aterizează uşor pe jumătate ghemuit. Tăiind cuţitul greu în dreapta ei, în timp ce o creatură cu membrele de la miezul nopţii o repezi.

A simţit lama tăiată adânc, înţepând două membre anterioare'.

Un strigăt bestial de durere, apoi lucrul s-a ridicat pe spate, lăsându-se în patru picioare – şi poticnându-se de aceljp membre anterioare schilodite.

întorcând strânsoarea, ea sări să se închidă asupra apariţiei şi a înfipt cuţitul în spatele gâtului ei solz, de felin. Fiara s-a prăbuşit, lăsându-se de tibie.

Un zgomot greu în stânga ei, în timp ce calul cădea pe o parte, mcă patru demoni sfâşiind în el. Picioarele băteau spasmodic, apoi se legănau în sus când calul era rostogolit pe spate, expunându-şi burta.

Sunete groaznice de mârâit au însoţit eviscerarea sălbatică.

Sărind peste demonul mort, Masan Gilani a fugit în întuneric.

Un demon a urmărit-o.

A fost prea repede. Strămotele au auzit aproape în spatele ei, apoi au încetat.

S-a aruncat într-un sul dur, învineţit, şi a văzut neclaritatea corpului lung al demonului trecând peste ea. Masan Gilani a tăiat cu cuţitul, tăind un tendon de pe piciorul drept din spate al fiinţei.

A ţipat, trecându-se în aer' piciorul tăiat îndoindu-şi sub coapte m timp ce ateriza şi şoldurile răsucindu-se odată cu impulsul.

Masan Gilani aruncă cuţitul. Lama ponderată şi-a lovit umărul, vârful şi marginea tăind muşchiul pentru a se îndepărta de scapula şi a se învârti în noapte.

Recăpătându-şi picioarele, Dai Honese se aruncă după ea, lansându-se peste fiara care scuipa.

Talons i-au greblat coapsa stângă, înclinându-i-o rotundă, dezechilibrata. A aterizat stângaci pe o pantă de pietre, impactul amorţindu-i umărul stâng. Alunecând în jos, înapoi spre demon, Masan şi-a înfipt picioarele în panta, apoi a urcat panta, aruncând în urma ei pumni de nisip şi pietriş.

O'margine ascuţită tăiată de-a lungul dosului mâinii ei stângi, până la os – găsise kethra, întinsă pe pantă. Prinzând strânsoarea cu degete alunecoase brusc, Masan Gilani şi-a continuat urcarea disperată în sus.

Un alt salt din spate l-a adus pe demon aproape, dar acesta a alunecat înapoi în jos, scuipând şi şuierând m timp ce malul s-a lăsat într-un zgomot de pietre şî praf.

Ajungând pe creastă, Masan se ridică în picioare, apoi alerga, pe jumătate orb, în întuneric. L-a auzit pe demon făcând o altă încercare, urmată de o altă ploaie de pietre şi moloz alunecând. În faţa putea distinge un fel de rigolă, cu pereţi înalţi şi îngust. 'La doi paşi de el, ea s-a aruncat la pământ ca răspuns la un urlet asurzitor care a sfâşiat noaptea.

I-a răspuns un alt urlet, reverberând printre stânci, un sunet ca o mie de suflete care se cufundă în Abis. Teroarea gelidă a îngheţat mădularele lui Masan Gilani, i-a scurs toată puterea, toată voinţa. Stătea întinsă în nisip, gâfâind în faţa feţei mici nori de' praf, cu ochii mari şi nu văzând nimic decât împrăştierea de pietre care marcau evantaiul rigolei.

De undeva dincolo de pantă, în jos, unde murise calul ei, se auzi un şuierat, ridicându-se din trei, poate patru gât.

Ceva în acele voci ciudate, aproape umane, şopteau teroare şi panică.

Un al treilea urlet a umplut întunericul, venind de undeva spre sud, destul de aproape încât să-i trezească mintea. Şi-a găsit antebraţele întinse, mâna dreaptă zgâriindu-'şi brazde în sticlă' cuţitul pentru kethra încă strâns strâns, în timp ce se descurca cu mâna stângă mânjită de sânge.

Nu lupii. *Zei* de dedesubt, gâturile care slăbeau

acele urlete. Un sunet brusc de rafale greu, în dreapta ei, prea aproape. Ea şi-a răsucit capul, mişcarea involuntară, iar frigul s-a scurs prin corpul ei paralizat, de parcă şi-ar fi scufundat rădăcini în pământul dur. Un lup, dar nu un lup, coborând o pantă abruptă pentru a ateriza tăcut pe aceeaşi margine largă pe care zăcea Masan Gilani – un lup, dar imens, mare ca un cal Dai Honese, cenuşiu adânc sau negru – nu era nicio cale să fii sigur.

S-a oprit, a rămas nemişcat o clipă în profil complet, cu atentia clar concentrată pe ceva din faţă, jos, pe drum.

Apoi capul masiv al fiarei s-a rotit,' iar Masan Gilani s-a trezit privind în ochii strălucitori, chihlimbari, ca nişte gropi gemene în nebunie.

Inima i s-a oprit în piept. Nu putea să tragă respiraţia, nu şi-a putut trage privirea de la privirea de moarte a acelei creaturi.

Apoi, o închidere lentă – atât de lentă – a acelor ochi, până la cele mai subţiri fante – şi capul s-a întors înapoi.

Fiara s-a căptuşit spre creastă. **S-a** uitat în jos o vreme, apoi a alunecat peste margine. Şi a dispărut din vedere.

Aerul brusc i-a inundat plămânii, plini de praf. Ea a tuşit – imposibil să nu facă – răsucindu-se într-o minge, ciocănind şi bâzâind, scuipând bucăţi de flegmă.

Neajutorat, dăruindu-se – dând totul – departe. încă tuşind, Masan Gilani aştepta să se întoarcă fiara, să o ridice în fălcile ei uriaşe/ să o scuture o dată, tare, suficient de tare încât să-i rupă gâtul, coloana vertebrală, să-i zdrobească cutia toracica, zdrobind tot ce este înăuntru.

Ea şi-a recăpătat încet controlul respiraţiei, încă întinsă pe un pământ îmbibat de sudoare, tremurând-o prin fiori.

De undeva departe deasupra capului, pe cerul acela întunecat, auzi păsările stripând. O mie de voci, zece mii. Ea nu ştia că păsările zboara noaptea. Voci cereşti, zburând spre sud cât ae repede le puteau lua aripi nevăzute.

Mai aproape... nici un sunet.

Masan Gilani s-a rostogolit pe spate, se uită fără să vadă în sus, simţind sângele curgând pe coapsa

tăiată. Aşteptaţi până când Saltlick şi restul aud despre asta...

Dejim Nebrahl a alergat prin întuneric, trei fiare în plin zbor, o a patra şchiopătând în urma lor, deja mult în urmă. Prea slab, făcut fară minte de foame, toată viclenia pierdută, iar acum încă o rudă D'ivers era moartă. Ucis fără efort de un simplu om, care apoi l-a schilodit pe altul cu o lovitură leneşă a acelui cuţit.

T'rolbarâhl avea nevoie să se hrănească. Sângele calului abia începuse să potolească o sete fără adâncime, dar odată cu el a venit o şoaptă de putere, o revenire la minte.

Dejim Nebrahl era vânat. Un scandal, că aşa ceva ar putea fi. Duhoarea creaturilor călărea vântul, 'părând să pătrundă din toate părţile, cu excepţia directă în faţă. Viaţă veche, feroce si dorinţă mortala/ amară şimţurilor lui T'rolbarahl. Ce fel de fiare erau acestea?

Cea de-a patra rudă, aflată în urmă cu o jumătate de legă în urmă acum, putea simţi apropierea urmăritorilor, zbârnind nevăzuţi, aparent mulţumiţ sa ţină pasul, aproape neinteresat să încheie, să încheie acest D' ivers rănit. Se anunţaseră cu urletele lor, dar de atunci, nimic altceva decât tăcere şi apropierea palpabilă a prezenţei lor.

Nu se jucau decât cu Dejim Nebrahl. Un adevăr care i-a înfuriat pe T'rolbarahl, care a ars ca acidul prin inimile lor bătătoare. Dacă s-ar vindeca pe deplin şi încă şapte, în loc de trei şi puţin mai mult, acele creaturi ar cunoaşte teroarea şi durerea. Chiar şi acum, Dejim Nebrahl s-a gândit să' pună o ambuscada, folosind rudele rănite ca momeală.

Dar riscurile erau prea mari – nu se putea spune câţi dintre aceşti vânători erau acolo.

Şi deci nu a mai fost de ales. Fugi, disperat ca iepurii de câmp, neputincios în acest joc absurd.

Pentru primii trei rude, parfumul vânătorilor

începuse să se estompeze.

Era adevărat – puţine creaturi puteau ţine pasul cu Dejim Nebrahl pentru foarte mult timp. Părea, deci, că se vor mulţumi cu remorca infirmă, dând prilejul celor D'ivers să-i vada pentru prima dată, să-i marcheze pentru ceilalţi, până cancl se va putea cere răzbunarea.

Şi totuşi, fiarele misterioase nu s-au aruncat în vedere, nu s-au rupt în a patra rudă. Şi chiar şi pentru acela, mirosul se stingea.

Nu avea sens.

Dejim Nebrahl şi-a încetinit zborul, mirat, curios şi deloc suspect.

HdKHaK

De la uşurare rece la răcoare crescândă, noaptea a coborât printre soldaţii care se plimbau cu greu, stârnind un mormăit de noi plângeri. Un copil adormit în braţele lui, Fiddler a mers cu doi paşi în spatele lui Kalam şi Quick Ben, în timp ce în urma lui a păşit pe Apsalar, cu paşii ei în şoaptă.

Mai bine decât soarele arzător şi căldura... dar nu mult mai bine. Pielea arsă şi cu vezicule 'de pe umeri radia acum toată căldura pe care'carnea o putea crea. Printre cei mai afectaţi, febra s-a trezit ca un copil pierdut în pădure, umplând umbrele cu apariţii. De două ori în ultimele o sută de paşi, unul dintre soldaţi' strigase de frică – văzând forme grozave în mişcare în noapte. Greu, tâmpit, cu ochii strălucind ca tăciuni de nuanţa sângelui tulbure. Sau aşa spusese Mayfly, surprinzând pe toata lumea cu întorsătura poetică a frazei.

Dar la fel ca monştrii evocaţi din imaginaţia unor bebeluşi speriaţi, ei nu' s-au apropiat niciodată, nu s-au dezvăluit niciodată. Atât Mayfly, cât şi Galt au jurat că au văzut... ceva. Mişcându-se paralel cu coloana, dar mai rapid si în curând trecut. Minţi înfierbântate, îşi spuse din nou Fiddler, asta şi nimic mai mult.

Cu toate' acestea, simţea în sine o nelinişte tot mai mare. De parcă ar fi avut într-adevăr companie

de-a lungul acestei cărări rupte, acolo, în întuneric, printre tranşee şi rigole şi prăbuşiri de stânci. Cu puţin timp mai devreme crezuse ca auzise voci, îndepărtate şi' părând să coboare de pe cerul nopţii, dar acestea dispăruseră de atunci. Cu toate acestea, nervii i se dezintegrau – probabil oboseală, probabil o trezire a febrei în propria sa minte.

În faţă, capul lui Quick Ben se întoarse brusc, se uită în dreapta, cercetă întunericul.

'Ceva?[1] întrebă Fiddler cu o voce scăzută.

Vrăjitorul îi aruncă o privire înapoi, apoi se îndepărtă din nou şi nu spuse nimic.

La zece paşi mai târziu, Fiddler îl văzu pe Kalam slăbind cuţitele lungi din teaca lor.

La dra'cu.

S-a lăsat înapoi până când a fost alături de Apsalar şi era pe cale să vorbească când ea l-a întrerupt.

— Fii în gardă, saptator, spuse ea încet. — Cred că nu avem de ce să ne temem... dar nu pot fi sigur.

— Ce e acolo afară? el a cerut.

— O parte dintr-un chilipir.

'Ce ar trebui sa insemne asta?[1]

Ea şi-a ridicat brusc capul, ca şi cum ar fi încercat vântul, iar vocea i s-a întărit când a spus cu voce tare: „Toţi cei de pe drum – doar partea de sud – acum".

La comandă, frica subţire şopti de-a lungul străvechii drum. Neînarmat, fără armură'- acesta a fost cel mai rău coşmar al unui soldat. Ghemuţiţi, ghemuiţi în umbră, cu ochii mari şi neclintiţi, cu respiraţia ţintă, Malazanii se străduiau să caute orice sunet revelator în întunericul de dincolo.

Rămânând jos până la pământ, Fiddler şi-a croit drum pentru a se alătura echipei sale.^Dacă venea ceva pentru ei, mai bine a murit cu solcfaţii săi. In timp ce făcea scrabble, a simţit o prezenţă ajungând din spate şi s-a întors să-l vadă

[)e Corabb Bhilân Thenu'alas. Războinicul ţinea o 'bucată de emn solidă, asemănătoare cu măciucă, prea groasă pentru a fi o ramură, mai degrabă ca o rădăcină de la vreo guldindha străveche. — Unde ai găsit asta?

întrebă Fiddler cu un şuierat.

O ridicare din umeri a fost singurul răspuns.

Ajuns la echipa sa, sergentul se opri şi Bottle se târă spre el. — Demoni, şopti soldatul, acolo afară... o smucitură dm cap a indicat partea de nord a drumului. — La început, am crezut că a fost pătura râului din larg, cea care a spalat păsările din mlaştinile sărate de dincolo de golf...

— Cea ce? întrebă Fiddler.

— Dar nu a fost asta. Ceva mult mai aproape. Avea o roată de rhizan pe acolo – era aproape de o fiară. O fiară al naibii de mare, sergent. La jumatatea distanţei dintre lup şi urs, doar de mărimea unui taur bhederin. Se îndrepta spre vest...

— Mai eşti legat de acel rhizan, Bottle?

— Nu, mi-a fost destul de foame ca să se dezlege – nu sunt deloc recuperat, sergent...

'Nu contează. A fost o încercare bună. Deci, ursul-lup sau lupul-bhederin se îndrepta spre vest...

— Da, nu la cincizeci de paşi în fata noastră – în niciun caz nu ştia că suntem aici, spuse Bottle. — Nu e ca şi cum ne-am furişat, nu-i aşa?

— Deci nu este interesat de noi.

— Poate că nu încă, sergent.

'Ce vrei sa spui cu asta?'

„Ei bine, am trimis un capemoth înaintea noastră pe drum, l-am folosit pentru a testa aerul – ei pot simţi lucruri când acele lucruri se mişcă, agită aerul, degajă căldură în noapte – că căldura este uneori vizibilă din departe, mai ales cu cât noaptea devine mai rece.

Capemoths au nevoie de toate acestea pentru a evita rhizanul, deşi nu întotdeauna...

— Sticlă, nu sunt un naturalist – ce ai văzut, simţit, auzit sau orice altceva prin acel blestemat de capemoth? '

— Ei bine, creaturi din faţă, care se închid repede...

— O, mulţumesc pentru acest detaliu minor, Bottle! Mă bucur că în sfârşit ai reuşit!'

„Shh, uh, sergent. Vă rog. Cred că ar trebui să rămânem jos – orice e pe cale să se întâmple nu are nicio legătură cu noi.

Corabb Bhilan Thenu'alas a vorbit: „Eşti sigur de asta?"

— Ei bine, nu, dar este logic...

— Dacă nu lucrează cu toţii împreună, închizând o capcană...

— Sergent, spuse Bottle, nu suntem atât de importanţi.

— Poate că nu eşti, dar avem Kalam şi Quick Ben/ şi Sinn şi Apsalar...

— Nu ştiu prea multe despre ei, sergent, spuse Bottle, dar poate doriţi să-i avertizaţi despre ce urmează, dacă nu ştiu deja.

Dacă Quick nu a mirosit toate astea, merită să-i fie smuls capul minuscul. — Nu contează ei. întorcându-se, Fiddler miji în întunericul de la sud de ei. — Vreo şansă de a te muta Ia o acoperire mai bună?

Şanţul ăsta nu merită nimic.

— Sergent, şuieră Bottle, cu vocea strânsă, nu avem timp.

HdKHaK

La zece paşi unul de celălalt şi deplasându-se acum paralel de-a lungul traseului vechiului drum, unul luând centrul pistei, flancurile în şanţurile accidentate de ambele părţi, Dej im Nebrahl alunecă jos până la pământ, cu urechile piele înclinate în faţă, cu ochii cercetând mult înainte.

Ceva nu era în regulă. La o jumătate de legă în spatele celor trei, a patra ruda şchiopăta, slăbit de sânge şi epuizat de frică, iar dacă vânătorii rămâneau aproape,' pândeau acum în tăcere absolută.

Rudele s-au oprit, coborându-se jos, cu capul rotit, în timp ce ochii săi ascuţiţi cercetau noaptea. Nimic, nicio mişcare dincolo de fluturarea rhizanilor şi capemoths.

' Cei trei de pe drum au prins parfumul oamenilor, nu departe, iar foamea sălbatică a cuprins toate celelalte gânduri. Puteau a groază – le-ar păta sângele când el bea adânc, un gust metalic şi acru, o aroma pe care Dejim Nebrahl ajunsese să o preţuiască.

Ceva s-a bătut greu pe calea cu treizeci de paşi

înainte.

Uriaş, negru, familiar.

Deragoth. Imposibil – au dispărut, înghiţiţi de un coşmar creat de ei. Totul a fost greşit.

Un urlet brusc de departe spre sud, cu mult în spatele celui de-al patrulea rudă, care se învârtea, mârâmd la sunet.

Primii trei D'iver s-au întins, cu ochii pe fiara singuratică îndreptându-se spre ei. Dacă doar una, atunci ea este condamnată. Fiara a zburat înainte într-o încărcare, scoţând un urlet.

Dejim Nebrahl a sprintat să-l întâmpine.

D'ivers-urile de flancare se răsuciră spre exterior în timp ce mai multe forme uriaşe se închideau cu ei, câte două pe fiecare parte. Fălcile desfăcute larg, buzele decojite înapoi, Deragoth a ajuns la Dejim Nebrahl, dând glas tunetului.

Canini masivi s-au scufundat în rude, tăind muşchi, zdrobind osul. Membrele s-au rupt, coastele s-au sfâşiat şi s-au rupt la vedere prin carnea şi pielea rupte.

Durere – o astfel de durere – centrul D'ivers a sărit în aer pentru a întâlni încărcătura lui Deragoth din faţă. Iar piciorul său drept a fost prins de fălci uriaşe, zguduindu-l pe Dejim Nebrahl să se oprească în timpul zborului. Articulaţiile au izbucnit chiar şi în timp ce oasele picioarelor erau zdrobite în cioburi/

Aruncat cu putere la pământ, Dejim a căutat să se învârtă, ghearele lovind capul lat al atacatorului său. A sfâşiat într-un ochi şi l-a smuls, făcându-l să se învârtească în Întuneric.

Deragoth tresări înapoi cu un ţipăit de agonie.

Apoi un al doilea set de fălci s-a închis m jurul gâtului rudei.

Sângele a fost pulverizat în timp ce dinţii măcinaţi şi tăiaţi spre interior, zdrobind cartilajul, apoi osul.

Sângele umplu gâtul lui Dejim Nebrahl.

Nu, nu se poate termina aşa. Ceilalţi doi rude mureau şi ei, deoarece Deragoth i-a ruptîn bucăţi.

Departe spre vest, singurul supravieţuitor se ghemui, tremurând.

Hounds au atacat, trei apărând în faţa ultimilor D'ivers.

Cu câteva clipe înainte de a se închide, toţi trei s-au răsucit – o fină – ceea ce însemna că fălcile de lup s-au rupt în ceafa lui Dejim Nebrahl şi i-au ridicat pe D'ivers de la pământ.

T'rolbarahl a aşteptat strângerea, uciderea, dar nu a venit niciodată. În schimb, fiara care o ţinea alerga rapid peste pământ, altele de acest fel de fiecare parte. Vest, şi nord, apoi, în cele din urmă, legănându-se spre sud, afara în pustie.

Neobosit, dincolo de noaptea rece.

Neputincioşi în strânsoarea acelor fălci, ultimii D'ivers ai lui Dejim Nebrahl nu s-au luptat, căci lupta era inutilă. Nu avea să existe o moarte rapidă, pentru că aceste creaturi aveau un alt scop în minte pentru el.

Spre deosebire de Deragoth, şi-a dat seama, aceşti câini posedau un stăpân.

Un maestru care a găsit motive să-l ţină pe Dejim Nebrahl în viaţă. O mântuire curioasă, grea – dar încă trăiesc şi asta este suficient, mai trăiesc.

HdKHaK

Bătălia aprigă se terminase. Kalam, întins lângă Quick Ben, şi-a micşorat privirea, distingând de-abia formele uriaşe' ale demonilor în timp ce porneau, fără să se uite înapoi, spre vest de-a lungul căii.

— Se pare că vânătoarea lor nu s-a încheiat încă, mormăi asasinul, întinzându-se pentru a şterge sudoarea care îi usturase ochii.

— Zei de jos, spuse Quick Ben în şoaptă.

— Ai auzit acele urlete îndepărtate? întrebă Kalam ridicându-se. „Hounds of Shadow – Am dreptate, nu-i aşa, Quick? Aşadar, avem pisici şopârlă şi caini-ursi uriaşi precum cel pe care Toblakai l-a ucis în Flaraku, şi Hounds... vrăjitor, nu mai vreau să merg pe acest drum.

— Zei de jos, şopti din nou bărbatul de lângă el.

îmbrăţişarea veselă a locotenentului Pores cu Doamna s-a înrăutăţit cu o ambuscadă a unei patrule pe care o condusese în interior din armata în marş, la trei zile la vest de Y'Ghatan. Bandiţi înfometaţi, dintre' toate. îi bătuseră, dar el luase o ceartă cu arbaletă prin braţul stâng sus şi o tăietură de sabie chiar deasupra genunchiului drept, suficient de adânc pentru a taia muşchii până la os. Vindecătorii reparaseră deteriorarea, suficient pentru a tricota grosier carnea ruptă şi a închide ţesutul cicatricial peste rani, dar durerea a rămas chinuitoare. Convalescase pe spatele unui vagon aglomerat, până când au ajuns în vederea mării nordului şi armata a tăbărât, după care a apărut căpitanul Kindly.

Fără să spună nimic, Kindly se urcase în patul căruţei, îl apucase pe Pores de braţul lui bun şi îl târase de pe paiet. In jos, pe spate, locotenentul aproape că se năvăli sub piciorul lui slab, apoi clătinându-se şi poticnindu-se în timp ce căpitanul îl trăgea.

Gâfâind, Pores întrebase: „Care este urgenţa, căpitane? Nu am auzit alarme...

„Atunci nu ai ascultat", a răspuns cu amabilitatea.

Porii se uitau în jur, oarecum sălbatic, dar nu vedea pe nimeni altcineva năvălindu-se, nicio chemare generală la arme – tabăra se aşeza, focurile aprinse şi figurile înghesuite sub pelerine de ploaie împotriva frigului purtat de briza mării. 'Căpitan-[1]

— Ofiţerii mei nu mint despre smulgerea părului din nas, locotenente. Sunt soldaţi răniţi adevăraţi în acele vagoane, iar tu le eşti în cale.

Vindecătorii au terminat cu tine. E timpul să întinzi acel

fficior rău. E timpul să fii din nou soldat – nu mai şchiopăta, a naiba – dai un exemplu mizerabil aici, locotenente.

'Scuzaţi-mă domnule.' Ud de sudoare, Pores s-a chinuit să ţină pasul cu căpitanul său. — Pot să întreb, unde mergem?

„Să privesc marea", a răspuns amabil. — Atunci vă ocupaţi de pichetele interioare, primul supraveghere şi vă sugerez cu tărie să faceţi o inspecţie a armelor si a blindajelor, locotenente,

deoarece există şansa să mă plimb de-a lungul acestor posturi.

T)a domnule,'

în fată, pe o înălţime cu vedere la marea cenuşie, cu capac alb, stătea comanda lui Paisprezecelea. Adjunctul, Nil şi Nether, Pumnii Blistig, Temui şi Keneb si, puţin depărtaţi şi înveliţi într-o mantie lungă'de piele, T'amber. Chiar în spatele lor stăteau liderul de război Gali şi vechiul său consilier Imrahl, împreună cu căpitanii Ruthan Gudd şi Madan'Tul Rada. Singurul care lipsea era Fist Tene Baraltâ, dar Pores auzise că barbatul era mcă în stare de rău, cu un singur braţ si cu un ochi, cu faţa răvăşită de uleiul ars, şi nici pe Kindfy nu-l avea în frunte. , ceea ce însemna că era lăsat să se vindece în pace.

Ruthan Gudd vorbea cu voce joasă, publicul său, Madan'Tul Rada şi cei doi războinici JChundryl, tocmai au căzut în mare – acei rupturi, acel tumult din mijlocul golfului, acolo se afla cetatea. Un şir de pământ înălţat o înconjura – insula însăşi – şi era o cale care o lega de acest ţărm – nimic nu mai rămăsese din asta, în afară de acei stâlpi care tocmai culmeau nisipurile deasupra liniei mareei. Se spune că zdrobirea unei enclave Jaghut departe la nord a fost responsabilă...

— Cum ar putea asta să scufunde această insulă? întrebă Gali. — N-ai sens, căpitane.

„T'lan Imass a spart vrăjitoria Jaghut – gheaţa şi-a

E ierdut puterea, s-a topit în mari, iar nivelul apei a crescut, uficient cât să mănânce în insulă,^ inundând nivelul, apoi devorând picioarele cetăţii în sine. în orice caz, asta a fost acum mii de ani...

— Eşti istoric, dar şi soldat? întrebă Conducătorul Războinicului, aruncând o privire peste el, cu faţa tatuată cu lacrimi scăldate de roşu ca o mască în lumina groaznică a soarelui apus.

Căpitanul a ridicat din umeri. „Prima hartă pe care am văzut-o vreodată a celor şapte oraşe a fost Falan, o hartă a curentului marin care delimitează zonele periculoase de-a lungul acestei coaste – şi toate celelalte linii de coastă, până la Nemil. Fusese copiat de nenumărate ori, dar originalul datează din zilele în care singurele metale comercializate erau staniul, cuprul, plumbul şi aurul. Comerţul lui Falar

cu Şapte oraşe este de mult/lider de război Gali. Ceea ce are sens, deoarece Falar se află la jumătatea distanţei dintre Quon Tali şi Seven Cities.

Căpitanul Kindly a observat: „Este ciudat, Ruthan Gudd, nu arăţi Falan. Nici numele tău nu este Falari.

— Sunt din insula Strike, Kindly, care se află împotriva Adâncilor Exterioare. Strike este cea mai izolată dintre toate insulele din lanţ, iar legendele noastre susţin că noi suntem tot ce rămâne din locuitorii iniţiali din Falar – oamenii cu părul roşu şi auriu pe care îi vezi şi la care te gândeşti că Falari erau de fapt invadatori din' oceanul de est, de cealaltă parte a Adâncului Căutător, sau nişte insule necunoscute, departe de cursurile trasate peste oceanul respectiv. Ei înşişi nici măcar nu îşi amintesc de patriile lor si cei mai mulţi dintre ei cred ca au trăit întotdeauna în Falar. Dar hărţile noastre vechi arată nume diferite, nume pentru toate insulele şi regatele şi popoarele şi cuvântul[11]

Falar" nu apare printre ei.[1]

Dacă adjunctul şi suita ei vorbeau, Pores nu putea auzi nimic. Cuvintele lui Ruthan Gudd şi vântul puternic au înecat toate celelalte.

Piciorul locotenentului pulsa de durere; nu exista nici un unghi în care să-şi ţină confortabil braţul rănit. Şi acum era înfrigurat, transpiraţia veche ca gheaţa pe pielea lui, gândindu-se doar la păturile calde pe care le lăsase în urmă.

Au fost momente, reflectă el moros, când voia să-l omoare pe căpitanul Kindly.

HdKHaK

Keneb s-a uitat la apele agitate ale Mării Kokakal. Al Paisprezecelea ocolise Sotka şi se afla acum la treisprezece leghe vest de oras. Putea să distingă frânturi de conversaţie de la ofiţerii din spatele lor, dar vântul a măturat destule cuvinte pentru a face din înţelegere o corvoadă şi probabil că nu merită efortul. Dintre cei mai de seamă rânduri de ofiţeri şi magi, nimeni nu mai vorbise de

ceva vreme.

Oboseala şi, poate, sfârşitul acestui capitol îngrozitor şi mizerabil din istoria celui de-al XlV-lea...

Au împins cu putere în marş, mai întâi spre vest şi apoi spre nord.

Undeva în mările de dincolo se afla flota de transport si escorta ei de droni. Doamne, o interceptare trebuie să fie posibilă şi, cu asta, aceste legiuni bătute ar putea scăpa de acest continent plin de ciumă.

Să navighez departe... dar unde?

întors acasă, spera el. Quon Tali, cel puţin pentru o vreme. A se regrupa, a lua înlocuitori. Pentru a scuipa ultimele boabe de nisip din acest pământ luat de Hood. S-ar putea întoarce la soţia şi copiii săi, cu toată confuzia şi trepidarea pe care o ar presupune o astfel de reuniune. Au fost prea multe greşeli în vieţile lor împreună şi chiar şi acele câteva momente de mântuire fuseseră Viciate şi amare. Minala. Cumnata lui, care făcuse ceea ce au făcut atâtea victime, şi-a ascuns durerile, găsind normalitatea în abuzurile brutală şi ajunsese să creadă că vina era a ei, mai degrabă decât a nebunului cu care se căsătorise.

Uciderea ticălosului nu fusese suficientă, în ceea ce îl privea pe Keneb.

Ceea ce mai trebuia să fie eliminat era o putregai mai profundă, mai răspândită, nodurile şi firele toate legate mtr-o ţesătură haotică care a definit timpul acelei garnizoane căzute. O viaţă legată una de cealaltă de fire invizibile, care zbârnâie/ răni nespuse şi aşteptări fără răspuns, înşelăciuni şi înşelăciuni constante – â fost nevoie de o revoltă la nivelul întregului continent pentru a spulbera toate acestea. Şi nu suntem reparaţi.

Nu atât de lungă, pentru a vedea cum Adjunctul şi această armată blestemată erau legate în aceeaşi plasa încâlcită, moştenirile trădării, adevărul greu, aproape insuportabil, ca la unele lucruri nu li se putea răspunde.

Oalele cu burtă lată aglomerează tarabele din piaţă, flancurile lor o masă de fluturi galben pictaţi complex, roiind siluete abia văzute şi toate curgând în jos curenţii unui râu încărcat de mâl. Teaca

purtând pene negre. O linie pictată de câini de-a lungul unui zid al oraşului, fiecare fiară legată de alta printr-un lanţ de oase. Bazaruri care vând racle care se presupune 'că conţin rămăşiţe ale marilor eroi ai Armatei a şaptea. Bult, Lull, Che'nned şi Duiker. Şi, desigur, Coltaine însuşi.

Când duşmanul cuiva îmbrăţişează eroii din propria parte, cineva se simte ciudat... înşelat, de parcă furtul vieţii ar fi fost doar începutul, iar acum legendele în sine au fost furate, transformate în moduri care nu pot fi controlate. Dar Coltaine ne aparţine. Cum îndrăzneşti să faci asta?

Asemenea sentimente, izvorâte de nodul întunecat din sufletul său, nu aveau niciun sens real. Chiar şi a le exprima a părut ciudat, absurd. Morţii sunt ' mereu remodificaţi, pentru că nu au nicio apărare împotriva celor care i-ar folosi sau abuza – cine au fost, ce au însemnat faptele lor. Şi aceasta a fost angoasa... aceasta... nedreptate.

Aceste noi culte, cu icoanele lor înspăimântătoare, nu au făcut nimic pentru a onora Lanţul de Câini. Nu au fost niciodată intenţionaţi. în schimb, ei i s-au părut lui Keneb eforturi jalnice de a forţa o legătură cu măreţia trecută, cu un timp şi un loc de o semnificaţie importantă. Nu avea nicio îndoială că Ultimul Asediu al lui Y'Ghatan avea să dobândească în curând un statut mitic similar şi ura gândul, voia să fie cât mai departe de pământ, făcând şi rănind astfel de blasfemii cât era posibil.

Blistig vorbea acum: — Acestea sunt ape urâte pentru a ancora o flotă, Adjuncte, poate că am putea merge mai departe de câteva leghe...

— Nu, spuse ea.

Blistig aruncă o privire spre Keneb.

— Vremea se va întoarce, spuse Nil.

Un copil cu linii pe faţa. Aceasta este adevărata moştenire a Lanţului de Câini. Riduri pe faţă şi mâinile pătate de roşu.

Şi Temui, tânărul Wickan, care comandă bătrâni supăraţi şi amărâţi, care încă visau la răzbunare împotriva ucigaşilor din Cdltaine. Călărea calul lui Duiker, o iapă slabă'cu ochi despre care Keneb ar fi putut jura că erau plini de durere. Temui purta suluri, probabil conţinând scrierile proprii ale istoricului, deşi nu le-a arătat nimănui. Acest

războinic de atât de câţiva ani, purtând povara memoriei, purtând ultimele luni de viaţă într-un bătrân cândva soldat printre Vechea Gărda care, în mod inexplicabil, îl atinsese cumva pe acest tânăr Wickan.

Numai asta, bănuia Keneb, era o poveste demnă, dar avea să rămână pentru totdeauna nespusă, pentru că numai Temui o înţelegea, ţinând în sine fiecare detaliu, iar Temui nu era unul care sa explice, nici un povestitor de poveşti. Nu, doar le trăieşte. Şi aceasta este ceea ce acei cultişti tânjesc după ei înşişi şi ceea ce nu vor avea niciodată cu adevărat.

Keneb nu auzea nimic din uriaşa tabără din spatele lui. Totuşi, un cort în special în acel oraş improvizat îi domina mintea. Bărbatul din ea nu mai vorbise de câteva zile. Ochiul lui singuratic părea să se uite la nimic. Ce rămăsese din Tene Baralta fusese vindecat, cel puţin în ceea ce priveşte carnea şi oasele. Spiritul bărbatului era, din

Eăcate, o altă chestiune. Patria lui Lama Roşie nu fusese una cu el.

Keneb se întrebă dacă bărbatul era la fel de dornic să părăsească Seven Cities ca şi el.

Nether a spus: „Cuma devine din ce în ce mai virulentă. Zeiţa Cenuşie ne vânează.

Capul Adjunctului se întoarse la asta.

Bliştig înjură, apoi spuse: — De când este Poliel nerăbdătoare să se alăture unor rebeli blestemaţi – deja i-a ucis pe cei mai mulţi dintre ei, nu-i aşa?

— Nu înţeleg această nevoie, răspunse Nether, clătinând din cap. [1]

Dar se pare că şi-a pus ochii de moarte asupra Malazanilor. Ne vânează si se apropie din ce în ce mai mult. Keneb a închis ochii. Nu am fost destul de răniţi?

HdKHaK

Au dat peste calul mort la scurt timp după zori. În mijlocul roiului de capemoths care se hrăneau cu carcasă se aflau două şopârle scheletice, care

stăteau pe picioarele din spate, cu capetele aplecându-se şi ţâşnind în timp ce scrâşneau şi jupuiau insectele de mărimea unei păsări.

— Respiraţia lui Hood, mormăi Lostara, ce sunt alea?

— Telorast and Curdle, răspunse Apsalar. — Fantome legate de acele cadre mici. Îmi sunt însoţitorii de ceva vreme.

Kalam se apropie şi se ghemui lângă cal. — Pisicile alea şopârlă, spuse el. — A venit din toate părţile. Se îndreptă, cercetând stâncile. — Nu-mi pot imagina pe Masan Gilani supravieţuind ambuscadă.

— Te-ai înşela, spuse o voce de pe panta din dreapta
lor.

Soldatul stătea pe creastă, cu picioarele întinse pe pantă. Unul dintre acele picioare era purpuriu de la coapsa până la cizma din piele crăpată.

Pielea întunecată a lui Masan Gilani era cenuşie, ochii ei plictisiţi. — Nu pot opri sângerarea, dar l-am prins pe unul dintre nenorociţi şi l-am rănit pe altul. Apoi au venit câinii...

Căpitanul Far^dan Sort se întoarse către coloană. — Miros ae moarte! În faţă, repede!

— Mulţumesc pentru cuţit, îi spuse Masan Gilani lui Apsalar.

— Ţine-o, spuse femeia kanese.

— Îmi pare rău pentru calul tău.

— La fel şi eu, dar nu eşti de vină.

Kalam spuse: — Ei bine, se pare că avem o plimbare lungă până la urmă.

Bottle şi-a îndreptat drumul spre partea din faţă a coloanei în urma lui Deadsmell, suficient de aproape pentru a se uita lung şi atent la cele două schelete de reptile asemănătoare unei păsări, cocotate pe carcasa calului şi intenţionate să omoare capemoths. El a urmărit mişcarife lor fulgerătoare, mişcarea cozilor lor osoase, felul în care întunericul sufletului lor se scurgea ca fumul dintr-o conductă de apă crăpată.

Cineva a venit lângă el şi a aruncat o privire. Fiddler, ochii albaştri ai bărbatului aţintiţi asupra creaturilor strigoi. — Ce vezi, Bottle?

Sergent?[1]

Fiddler îl luă de braţ şi îl trase într-o parte. — Fă-o cu asta.

— Fantome, care posedă acele oase legate.

Sergentul dădu din cap. — La fel a spus Apsalar. Acum,
ce fel de fantome?

încruntat, Bottle ezită.

Fiddler şuieră un blestem. 'Sticla.[1]

„Ei bine, presupunem că ştie, are doar motivele ei pentru a nu menţiona asta, aşa că mă gândeam că nu ar fi politicos..."

'Soldat-[1]

— Adică, a fost o coechipieră de-a ta şi...

— O colegă de echipa care s-a întâmplat să fi fost

Bosedată de frânghie aproape tot timpul cât am cunoscut-o. 'eci, dacă ea nu vorbeşte, nu este o surpriză. Spune-mi, Bottle, ce fel de carne numeau acele suflete acasă?

— Vrei să spui că nu ai încredere în ea?

— Nici măcar nu am încredere în tine.

încruntat, Bottle a privit în altă parte, l-a privit pe Deadsmell lucrând la Masan Gilani pe pantă, a simţit şoapta vrăjitoriei Denul... şi ceva asemănător cu respiraţia lui Hood. Nenorocitul este un necromant, la naiba! 'Sticla.'

'Sergent? Oh scuze. Mă întrebam.'

— Te întrebi ce?

— Ei bine, de ce Apsalar are doi dragoni în cârcă?

— Nu sunt dragoni. Sunt şopârle mici...

— Nu, sergent, sunt dragoni.

încet, ochii lui Fiddler se măriră.
Bottle ştia că nu i-ar plăcea.

Capitolul paisprezece

Există ceva profund cinic, prieteni, în noţiunea de paradis după moarte. Naluca este evaziunea. Promisiunea este scuzativă.

Nu trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru lume aşa cum este ea şi, prin extensie, nu trebuie să facem nimic în privinţa ei. Pentru a lupta pentru schimbare, pentru adevărată bunătate în această lume muritoare, trebuie să recunoaştem şi să acceptăm, în interiorul propriului suflet, că această realitate muritoare are un scop în sine, că cea mai mare valoare a ei nu este pentru noi, ci pentru copiii noştri şi copiii lor. A privi viaţa doar ca pe o trecere rapidă pe'o cale neplăcută şi torturată – făcuta urâtă şi torturată de propria noastră indiferenţă – înseamnă a scuza orice fel de mizerie şi depravare şi a'impune pedepse crude asupra vieţilor nevinovate care vor veni.

' Sfid această noţiune de paradis dincolo de porţile osului. Dacă sufletul' supravieţuieşte cu adevărat trecerii, atunci se cuvine – fiecare dintre' noi, prietenii mei – să cultivăm o credinţă în similitudine: ceea ce ne aşteaptă este o reflectare a ceea ce lăsăm în urmă, iar în risipa existentei noastre muritoare, ne predăm, oportunitatea de a învăţa căile bunătăţii, practica simpatiei, empatiei, compaşiunii şi vindecării – toate au trecut în graba noastră de a ajunge într-un loc de glorie şi frumuseţe, un loc pe care nu l-am câştigat şi, cu siguranţă, nu îl merităm.

învăţăturile apocrife ale lui Tanno Spiritwalker Kimloc Deceniul din Ehrlitan Chaur a întins copilul ca şi cum ar fi vrut să-l arunce pe un genunchi, dar Barathol' şi-a întins mâna pentru a pune mâna pe încheietura bărbatului uriaş. Fierarul clătină din cap. — încă nu este suficient de mare pentru asta. Ţine-o aproape, Chaur, ca să nu spargi nimic.

Bărbatul' a răspuns cu un zâmbet larg şi a reluat mângâierile şi legănarea pruncului înfăşat.

Barathol' Mekhar s-a lăsat pe' spate în scaun, întinzându-şi picioarele şi a închis pentru scurt timp

ochii, făcându-se să nu asculte' cearta din camera laterală în care femeia, Scillara, a rezistat eforturilor conjugate ale lui L'oric, Nulliss, Filiad, şi Urdan, care au insistat cu toţii să accepte copilul, aşa cum era responsabilitatea unei mame, datoria unei mame şi o mulţime de alţi termeni încărcaţi de vinovăţie pe care i-au aruncat asupra ei ca nişte pietre. Barathbl nu-şi putea aminti ultima dată când ' sătenii în cauză manifestaseră un zel atât de vehement faţă de orice. Desigur, în acest caz, virtutea lor a venit uşor, pentru că nu i-a costat nimic.

Fierarul a recunoscut o anumită admiraţie pentru femeie.

Copiii erau într-adevăr împovărătoare şi, deoarece aceasta nu era în mod clar creaţia iubirii, lipsa de ataşament a Scillarei părea pe deplin rezonabilă. Pe partea opusă, ferocitatea orăşenilor săi îl lăsa dezgustat si vag greaţă.

Hayrith apăru în camera principală, cu câteva clipe mai devreme un martor tăcut al tiradei din camera laterală în care puseseră patul Scillarei. Bătrâna clătină din cap. 'Idioţi. Tâmpenii pompoase, plovăitoare! Doar ascultă toată evlavia aceea, Barathol! Ai crede că acest copil a fost împăratul renăscut!

— Doamne fereşte, mormăi fierarul.

„Jessa, ultima casă de pe drumul de est, are acel bătrân de un an cu picioarele ofilite, care nu o să ajungă. Ea nu ar refuza cadoul şi toată lumea de aici îl ştie.

Barathol dădu din cap, oarecum întâmplător, gândindu- se la alte chestiuni.

— Există chiar şi Jessa al doilea etaj al vechii case a factorului, deşi nu a mai primit lapte de cincisprezece ani. Totuşi, ea ar fi o mamă bună şi acest sat ar putea folosi un copif plângător pentru a-i ajuta să-i înece pe toţi adulţii care se plâng. Adună-i pe Jessa şi va fi bine.

— Sunt L'oric, spuse Barathbl.

'Ce-i asta?'

— L'oric. Este atât de bun încât arde la atingere. Sau, mai degrabă, arde tot ce atinge.'

— Ei bine, nu e treaba lui, nu?

— Oameni ca el fac totul de treaba lor, Hayrith.

Femeia trase un scaun aproape şi se aşeză vizavi de
fierar. L-a studiat cu ochii mijiţi. — Cât âi de gând să aştepţi? ea a întrebat.

— De îndată ce băiatul, Cutter, va putea călători, spuse Barathol. S-a frecat de faţă. „Mulţumesc zeilor pentru tot acel rom a băut. Uitasem ce face intestinele unui bărbat.

— A fost L'oric, nu-i asa?

El a ridicat sprâncenele.

„El care a apărut aici nu doar te-a ars, ci te-a părăsit, Barathol. Se pare că ai făcut nişte lucruri rele în trecut -

Pufni ea – de parcă asta te face diferit de noi toţi ceilalţi, •ar te-ai gândit că te poţi ascunde aici pentru totdeauna, iar acum ştii că asta nu va fi. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, îl ucizi pe L'oric, ochii ei se îngustară.

Fierarul aruncă o privire spre Chaur, care făcea feţe şi făcea zgomote la bebeluş, în timp ce acesta, la rândul său, părea sa sufle bule, încă neştiinclîn mod fericit de urâţenia totală a feţei monstruoase care plutea deasupra' lui. Barathol ofta. — Nu mă interesează să ucid pe nimeni, Hayrith.

— Deci, mergi cu oamenii aştia aici?

— Până la coastă, da.

— După ce L'oric va şti, vor începe să te vâneze din nou. Ajungi pe coastă, Barathol, găseşti prima navă de pe acest continent blestemat, asta faci. — Bineînţeles, o să-mi fie dor de tine – singurul bărbat cu mai mult de jumătate de creier din tot oraşul. Dar Hood ştie că nimic nu durează niciodată.

Amândoi s-au uitat peste când a apărut L'oric. Culoarea înaltului Mag a crescut, expresia lui fiind de neîncredere uluită. — Pur şi simplu nu înţeleg, spuse el.

Barathol mormăi. — Nu é pentru tine să înţelegi.

— La asta a ajuns civilizaţia, spuse oărbatul, încrucisându-şi braţele şi aruncându-se cu privirea la fierar.

— Ai dreptate. Barăthol îşi trase picioarele înăuntru şi se ridică. — Nu-mi amintesc ca Scillara să te fi invitat în viaţa ei.

' — Preocuparea mea este cu copilul.

Fierarul a început să meargă spre camera

laterală. — Nu, nu este.

Obsesia ta este cu corectitudine. Versiunea ta, la care toţi ceilalţi trebuie să îndoaie un genunchi. Numai că Scillara mi este impresionată. E prea inteligentă pentru a fi impresionată.

Intrând în cameră, Barathol o apucă pe Nulliss de tunica ei. „Tu", a spus el într-un mârâit, „şi ceilalţi, plecaţi". A condus-o pe femeia Semk care scuipă şi o blestema afară prin prag, apoi s-a lăsat într-o parte, privindu-i pe ceilalţi mghesuindu-se în nerăbdare de a scăpa.

O clipă mai târziu, Barathol şi Scillara erau singuri. Fierarul s-a îndreptat spre ea. — Cum este rana?

Ea se încrunta. — Cel care mi-a transformat braţul într- un băţ ofilit sau cel care mă va face să merg ca un crab pentru tot restul vieţii?

'Umărul. Mă îndoiesc că plimbarea cu crabi este permanentă.

— Şi de unde ştii?

El â ridicat din umeri. „Fiecare femeie din acest cătun a scăpat un copil sau trei şi merg bine".

Ea îl privi cu suspiciune. — Tu eşti cel numit Barathol. Fierarul.

'Da.'

— Primarul acesteijgropi pe care îl numeşti cătun.

'Primar? Nu cred ca justificăm un primar Nu, sunt doar
cel mai mare şi mai josnic om care trăieşte aici, ceea ce pentru majoritatea minţilor contează mult prea mult.

— Loric spune ca ai trădat-o pe Aren. Că eşti responsabil pentru moartea a mii de oameni, când T'lân Imass a venit să zdrobească rebeliunea.

— Cu toţii avem zilele noastre rele, Scillara.

Ea a râs. Un râs destul de urât. — Ei bine, mulţumesc că i-ai alungat pe proştii ăia. Cu excepţia cazului în care intenţionaţi să reluaţi de unde au rămas.'

A scuturat din cap. „Am câteva întrebări despre prietenii tăi, cei cu care ai călătorit. T'lan Imass te-a ţinut m ambuscadă cu scopul, se pare, de a o fura pe tânăra pe nume Felisin Younger.

— La fel a spus L'oric, răspunse Scillara,

aşezându-se mai drept în pat şi tresărind de efort. — Nu era importantă pentru nimeni. Nu are sens. Cred că au venit să-l omoare pe Heboric mai mult decât să o fure.

— Era fiica adoptivă a lui Sha'ik.

Femeia a ridicat din umeri, a tresărit din nou. — O mulţime de copii găsiţi în Raraku au fost.

— Cel numit Cutter, de unde este din nou?

— Darujhistan.

— Acolo v-aţi îndreptat cu toţii?

Scillara închise ochii. — Nu contează acum, nu-i aşa? Spune-mi, l-ai îngropat pe Heboric? ^

— Da, era Malazan, nu-i aşa? În plus, aici avem o problemă cu câinii sălbatici, lupii şi altele asemenea.

— Ar putea la fel de bine să-Î dezgroape, Barathol. Nu cred că Cutter se va mulţumi să-l lase aici.

'De ce nu?'

Singurul ei răspuns a fost o clătinare din cap.

Barathol se întoarse spre prag. — Dormi bine, Scillara. îţi place sau nu, eşti singurul de aici care îţi poate hrăni fetiţa. Dacă nu o putem convinge pe Jessa ultima casă de pe drumul de est. În orice caz, îi va fi foame destul de curând.

— Foame, mormăi femeia în spatele lui. — Ca o pisică cu viermi.

în camera principală, înaltul Mag luase pruncul din braţele lui Chaur.

'Uriaşul nebun stătea cu lacrimi curgând pe faţa înţepată,' acest detaliu neobservat de L'oric în timp ce se plimba cu j>runcul agitat în braţe.

— O întrebare, îi spuse Barathol lui L'oric, câţi ani trebuie să aibă înainte sa pierzi toată simpatia pentru ei?

înaltul Mag se încruntă. 'Ce vrei să spui?'

IgnorânduT, fierarul se îndreptă spre Chaur. „Tu şi cu mine , a spus el, „avem un cadavru de dezgropat. Mai lopată, Chaur, îţi place asta.

Chaur dădu din cap şi reuşi să zâmbească pe jumătate prin lacrimi şi nasul care curge.

Afară, Barathol l-a condus pe bărbat la fierărie unde au adunat un târnăcop şi o lopată, apoi au pornit spre câmpia pietroasă de la vest de cătun. Fusese o stropire de ploaie nesezonală cu o seară

înainte, dar puţine dovezi în acest sens au rămas după o dimineaţă cu lumina puternică a soarelui. Mormântul se afla lângă o groapă pe jumătate umplută care conţinea rămăşiţele cailor dupa ce Urdan terminase de măcelărit. I se spusese să ardă acele rămăşiţe, dar uitase în mod clar. Lupii, coioţii şi vulturii găsiseră cu toţii oasele şi viscerele, iar groapa acum roia de muşte şi larve. La douăzeci de paşi mai spre vest, carcasa acum umflată şi lipsită de forma a demonului broască râio^să zăcea neatinsă de nici un negru.

În timp ce Chaur s-a aplecat în sarcina de a dezgropa cadavrul înfăşurat al lui Heboric, Barathol se uită la corpul deformat al acelui demon. Pielea acum întinsă era încreţită de linii albe, de parcă ar fi început să crape. De la această distanţă, Barathol nu putea fi sigur, dar părea să existe o pată neagră care răsucea pământul sub carcasă, de parcă s-ar fi scurs ceva.

— Mă întorc imediat, Chaur.

Bărbatul a zâmbit.

Pe măsură ce fierarul se apropia, încruntarea lui s-a adâncit. Pata neagră erau muşte moarte, în miile lor. La fel de neplăcut, deci, acest demon pe cât fusese omul fără mâneci. Paşii lui au încetinit, apoi s-au oprit, încă la cinci paşi de forma îngrozitoare. O văzuse mişcându-se – acolo, din nou, ceva împingându-se pe pielea cu vezicule din interior.

Şi apoi o voce a vorbit în capul lui Barathol.

'Nerăbdare. Te rog, fii atât de amabil, o lamă tăiând cu maximă precauţie această piele infernală.

Fierarul şi-â scos cuţitul din teacă şi a făcut un pas înainte. Ajungând de partea demonului, se ghemui şi trecu marginea fin şlefuită de-a lungul uneia dintre crăpăturile din pielea groasă şi piele. S-a despărţit brusc şi Barathol a sărit înapoi, înjurând, în timp ce un strop de lichid galben ţâşnea din tăietură.

Ceva ca o mână, apoi antebraţul şi cotul împinse, lărgindu-se felia, iar câteva clipe mai târziu întreaga fiară se strecură în vedere, patru ochi clipind în lumina puternică. Acolo unde carcasei îi lipsiseră două membre, acum erau altele noi, mai mici şi mai palide, dar clar funcţionale. 'Foame. Ai mâncare, străine? Eşti mâncare?

întinzându-şi cuţitul, Barathol se întoarse şi se întoarse spre locul în care Chaur trăgea trupul lui Heboric. A auzit demonul urmând.

Fierarul ajunse la ţârnăciunea pe care o lăsase lângă groapa mormantă şi luă unealta, întorcând-o si ridicâncf-o m mâini. „Ceva îmi'spune", i-a spus el demonului, „nu este posibil să-ţi crească un nou creier odată ce îţi trezesc piciorul prin craniu".

'Exagerare. Mă cutremur de groază, străine. Amuzat. Greyfrog doar glumea, încurajat de expresia ta de groază.

— Nu teroare. Dezgust.'

Ochii bizari ai demonului se întoarseră în orbitele lor, iar capul tresări să privească dincolo de Barathol. — A venit fratele meu. El este acolo, îl simt.

— Ar fi bine să te grăbeşti, spuse Barathol. — E pe cale să adopte un nou familiar. Fierarul coborî târnăcoala şi aruncă o privire spre Chaur.

Bărbatul uriaş stătea deasupra cadavrului înfăşurat al lui Heboric, privind cu ochii mari la demon.

— E în regulă, Chaur, spuse Barathol. — Acum, să ducem mortul la grămada de steril din spatele fierăriei.

Zâmbind din nou, bărbatul uriaş ridică trupul lui Heboric. Duhoarea cărnii în descompunere a ajuns la Barathol.

Ridicând din umeri, fierarul a strâns lopata.

Greyfrog porni într-un pas treptat spre strada principală a cătunului.

Aţipit, ochii Scillarei s-au deschis brusc când o voce exultante i-a umplut mintea. 'Bucurie! Dragă Scillara, timpul de priveghere s-a încheiat! Greyfrog stăruitor şi curajos ţi-a apărat sfinţenia, iar puietul chiar şi acum se zvârceşte în braţele fratelui L'oric!

— Broasca cenuşie? Dar au spus că eşti mort! Ce faci vorbind cu mine? Nu vorbeşti niciodată cu mine!

— Femela cu puiet trebuie să fie acoperită cu tăcere. Toate slipurile şi săgeţile de iritare respinse de nobilul Greyfrog. Şi acum, din fericire, sunt liber să-ţi infuz eu dulcele cu iubirea mea nemuritoare!

— Doamne de jos, asta au trebuit să suporte ceilalţi? îşi întinse mâna după pipa şi punga de

frunze de rustle.

O clipă mai târziu,' demonul se strecură prin prag, urinat de L'oric, care ţinea în braţe pruncul.

încruntat, Scillara a lovit ţeava cu scânteie.

— Copilului îi este foame/spuse L'oric.

'Amenda. Poate că asta va reduce presiunea şi va opri această scurgere afurisită.

Haide, da-mi lipitoarea mică.

înaltul Mag s-a apropiat şi i-a predat copilul. — Trebuie să recunoşti că această rată îti aparţine, Scillara.

— Oh' ea este a mea. îmi dau seama după privirea lacomă din ochii ei.

De dragul lumii, ar trebui să te rogi, L'oric, ca tot ce are de la tatăl ei să fie pielea albastră.

— Atunci ştii cine a fost acel bărbat?

— Korbolo Dom.

'Ah. Cred că este încă în viaţă. Un oaspete al împărătesei.

— Crezi că îmi pasă, L'oric? Mă înecam în durhang. Dacă nu pentru Heboric, tot aş fi unul dintre acoliţii măcelăriţi ai lui Bidithal.

Heboric... Ea se uită în jos la pruncul care alăptează de la sânul stâng, strâmbând ochii prin fumul ţevii. Apoi se uită cu privirea la L'oric.

— Si acum un blestemat de T'lan Imass l-au ucis – de ce?

— Era un servitor al lui Treach. Scillara, acum este război între zei. Şi noi muritorii suntem cei care plătim

preţul pentru asta. Este un moment periculos să fii un adevărat închinător – al oricui sau al oricărui lucru.

Cu excepţia, poate, a haosului însuşi, căci dacă o forţă este ascendentă în această epocă modernă, aceasta este cu siguranţă.

Greyfrog era ocupat să se lingă, concentrându-se, se pare, asupra noilor sale membre. întregul demon părea... mai mic.

Scillara spuse: — Deci, te-ai reunit cu familiarul tău, L'oric. Ceea ce înseamnă că poţi merge acum, oriunde şi orice ai de făcut. Poţi să pleci şi' să ajungi cât mai departe de aici. O să aştept ca Cutter sa se trezească. îmi place de el. Cred că voi merge unde merge el.

Această mare cautare este încheiată. Deci pleacă.

— Nu până când nu voi fi mulţumit că nu-ţi vei preda copilul unui viitor necunoscut, Scillara.

— Nu este necunoscut. Sau cel puţin, nu mai necunoscut decât orice viitor. Sunt două femei'aici pe nume Jessa şi vor avea grijă de asta. O vor ridica destul de bine, din moment ce par sa le plagă aşa ceva.

Bun pentru ei, spun eu. În plus, aici sunt generos – nu-l vând, nu-i aşa? Nu, ca un prost al naibii, dau chestia asta.

— Cu cât o ţii mai mult şi mai des în braţe, spuse L'oric, cu atât este mai puţin probabil să faci ceea' ce intenţionezi să faci în prezent.

Maternitatea este o stare spirituală – vei ajunge la această realizare în curând.

— E bine, aşa că de ce eşti încă aici? în mod clar, sunt deja condamnat să fie înrobit, indiferent cât de mult aş scapa.

„Epifania spirituală nu este înrobire".

— Arată cât de multe ştii, înalt Mage.

— Mă simt obligat să-ţi spun ca cuvintele tale l-au zdrobit pe Greyfrog.

„Va supravieţui – pare capabil să supravieţuiască la orice altceva. Ei bine, sunt pe cale să schimb sânii aici, voi doi dornici să urmăriţi?

L'oric se învârti pe călcâie şi plecă.

Ochii mari ai lui Greyfrog clipiră translucid spre Scillara. 'Nu sunt zdrobit. Fratele meu înţelege

greşit. Puieţii se căţără liber şi trebuie să se descurce, fiecare zbârcire îşi ' păstrează' propria viaţă. Amintire. Multe pericole.

Gândirea tranzitorie. întristare. Acum trebuie să-l însoţesc pe bietul meu frate, căci el este într-adevăr
întristat de multe lucruri din această lume.

Căldură. îmi voi adăposti bine adoraţia mea faţă de tine, pentru că este un lucru pur în virtutea faptului că este mereu de neatins, desăvârşirea acestuia.

Ceea ce, trebuie să' recunoaşteţi, ar fi într-adevăr ciudat.

— Incomodă nu este primul cuvânt care îmi vine în minte, Grevfrog. Dar vă mulţumesc pentru sentiment, oricât de bolnav şi sucit se întâmplă să fie.

Ascultă, încearcă să-l înveţi pe L'oric, vrei? Doar câteva lucruri, cum ar fi, poate, smerenia. Şi toată certitudinea aceea teribilă – doborâţi-o, învingeţi-o din el. II face detestabil.

— Moştenire paternă, vai. Părinţii lui Loric... ah, nu contează.

La revedere, Scillara. Fantezii delicioase, lente si rafinate dezvăluite în apele întunecate şi mlăştinoase ale imaginaţiei mele. Tot ce trebuie să ma susţină în spirit fecund. '

Demonul s-a clătinat afară.

Gingiile dure s-au prins de mamelonul drept. Durere şi plăcere, zei, ce alianţa mizerabilă şi confuză. Ei bine, cel puţin toată dezechilibrul avea să dispară – Nulliss plantase pruncul în stânga ei de când ieşise. Se simţea ca un catâr prost împachetat.

Mai multe voci în camera exterioară, dar ea nu se deranja să asculte.

Illuaseră pe Felisin Younger. Acesta a fost cel mai crud lucru dintre toate. Pentru Heboric, cel puţin, era acum o oarecare pace, sfârşitul a ceea ce îl chinuise si, în plus, fusese un bătrân. Se'ceruse destul de la el. Dar Felisin...

Scillara se uită în jos la creatura de pe pieptul ei, cu mâinile ei minuscule strânse, apoi îşi aşeză capul de peretele din spate şi începu să-şi reambaleze pipa.

Ceva lipsit de formă umplându-i mintea, ceea ce fusese atemporal şi abia în ultimele clipe, în câteva respiraţii, a venit conştientizarea, purtându-l de la o clipă la alta. După care Cutter deschise ochii. Trunchiuri vechi de copaci cenuşii se întindeau deasupra tavanului, îmbinările groase de pânze de păianjen mârâite în jurul carcaselor de molii şi muşte. Două felinare atârnau de cârlige, cu fitilul jos. Se strădui să-şi amintească cum ajunsese aici, în această cameră necunoscută.

Darujhistan... o monedă care sări. Asasini...

Nu, asta a fost demult. Tremorlor, Casa Azath şi Moby... acea fată stăpânită de zei – Apsalar, oh, iubirea mea... Cuvinte grele schimbate cu Cotillion, zeul care, odată, se uitase prin ochii ei. El era în şapte oraşe; a călătorit cu Heboric Ghost Hands şi Felisin Younger, Scillara si demonul Greyfrog. Devenise un om cu cuţite, un ucigaş, dacă avea ocazia.

Muşte...

Cutter gemu, cu o mână întinzându-se tente spre burtica lui ele sub păturile zdrenţuite. Taia nu era decât o cusătură subţire. Văzuse... interiorul său revărsându-se. Simţise absenţa bruscă a greutăţii, remorcherul care l-a tras la pământ.' Frig, deci foarte frig.

Ceilalţi erau morţi. Trebuiau să fie. Apoi, din nou, Cutter îşi' dădu seama, şi el ar trebui să fie mort. L-ar fi tăiat larg. întoarse încet'capul, studiind camera îngustă în care se afla. O cameră de depozitare, poate o cămară. Rafturile erau în mare parte goale. Era singur.

Mişcarea l-a lăsat epuizat – nu a avut puterea să-şi tragă braţul înapoi de unde se sprijinea pe secţiunea mediană.

A închis ochii.

O duzină de respiraţii lente, uniforme, şi se trezi în picioare, în alt loc. O gradină de curte, neîngrijită şi acum ofilit, parcă de ani de secetă. Cerul de deasupra era alb, lipsit de trăsături. O piscină cu pereţi de piatră se afla în faţa lui, apa lină şi neagitata. Aerul era aproape şi insuportabil de fierbinte.

Cutter s-a hotărât înainte, dar a constatat că nu se pute^a mişca. Stătea parcă înrădăcinat în

pământ.

În stânga lui, plantele au început să trosnească, înnegrindu-se în timp ce o gaură zdrenţuită se forma în aer. O clipă mai târziu, două siluete au trecut prin acea poartă. O femeie, apoi un bărbat. Poarta s-a închis în urma lor, lăsând doar un vârtej de cenuşă şi un inel de plante pârjolite.

Cutter a încercat să vorbească, dar nu avea voce, iar după câteva clipe a fost clar că nu-l puteau vedea. Era ca o fantomă, un martor nevăzut.

Femeia era la fel de înaltă ca bărbatul, un Malazan pe care cu siguranţă nu era. Frumos într-un mod dur, neînduplecat. Ea se îndreptă încet.

O altă femeie stătea acum pe marginea piscinei. Cu pielea deschisă, cu trăsături delicate, părul lung, auriu, strâns şi legat într-o masă elaborată de împletituri. O mână era scufundată în bazin, dar nicio undă nu se întindea în exterior. Ea studia suprafaţa apei şi nu ridică privirea în timp ce femeia Malazan vorbea.

'Acum ce?'

Bărbatul, cu două bituitoare cu aspect răutăcios înfipţi în centură, avea aspectul unui războinic din deşert, cu faţa întunecată şi plată, cu ochii tăiaţi printre pânzele de linii strabite. Era blindat ca pentru luptă. La întrebarea tovarăşului său, el şi-a fixat privirea asupra femeii aşezate şi a spus:

Niciodată nu ai fost clar despre asta, Regina Viselor. Singura parte a acestui târg pentru care sunt neliniştit.

— Prea târziu pentru regrete, murmură femeia aşezată.

Cutter o privi din nou la ea. Regina Viselor. O zeiţă. Se
părea că nici ea nu bănuia că Cutter era cumva prezent, asistând la această scenă. Dar acesta era tărâmul ei. Cum ar putea fi asta?

Bărbatul se încruntă la observaţia batjocoritoare a Reginei. — Căutaţi serviciul meu. A' face ceea ce? Am terminat să conduc armate, am terminat cu profeţiile.

Dă-mi o sarcină dacă trebuie, dar fă-o simplă. Cineva pe care să-l omoare, pe cineva pe care să-l protejez – nu, nu pe acesta din urmă – am terminat şi eu cu asta.

— Este... scepticismul tău... pe care îl preţuiesc cel mai mult, Leoman of the Flails. Recunosc, totuşi, o oarecare dezamăgire. însoţitorul tău nu este cel pe care l-am anticipat.

Barbatul pe nume Leoman aruncă o privire spre femeia Malazan, dar nu spuse nimic. Apoi, încet, ochii i s-au mărit şi s-a uitat înapoi la zeiţă. — Corabb?

— Aleasă de Oponn, spuse Regina Viselor. „Iubitul Doamnei. Prezenţa lui i-ar n fost de folos... O încruntare slabă, apoi un oftat, şi totuşi ea nu si-a ridicat privirea când a spus: „în locul lui, trebuie să înfrunt un muritor asupra căruia încă un zeu a aruncat ochiul. în ce scop, mă întreb? O va folosi acest zeu în sfârsit? în felul în care fac toţi zeii? Se încruntă, apoi spuse: „Nu infirm această... alianţă. Am încredere că Hood înţelege acest lucru destul de bine.
Chiar şi aşa, văd ceva neaşteptat mişcându-se... în adâncurile acestor ape.

Dunsparrow, ştiai că ai fost marcat? Nu, înţeleg că nu ai făcut-o – nu erai decât nou-născut când ai fost sfinţit, până la urmă. Şi apoi furat, din templu, de fratele tău. Hood nu l-a iertat niciodată pentru asta si, în cele din urmă, a luat o răzbunare cât se poate de satisfăcătoare, refuzând vreodată atingerea unui vindecător când nu era nevoie de nimic altceva, când acea atingere ar fi putut schimba lumea, ar fi putut spulbera un blestem vechi. Ea făcu o pauză, încă privind în piscină. „Cred că Hood regretă acum decizia lui – lipsa lui de smerenie îl ustură din nou.

Dunsparrow, cu tine, bănuiesc, el poate cere restituirea...

Femeia Malazan era palidă. — Am auzit de moartea fratelui meu, spuse ea cu voce joasă. — Dar toată moartea vine de mâna lui Hood. Nu văd că nu este nevoie de restituire în asta.

— De mâna lui Hood. Destul de adevărat, la fel şi Hood alege timpul şi maniera. Numai în cele mai rare' ocazii, însă, el intervine vădit în moartea unui singur muritor. Consideră... implicarea lui obişnuită... ca putm mai mult decât degete ofilite care asigură ţesătura fără sudură a ţesăturii vieţii, cel puţin până la sosirea nodului.

Leoman' a vorbit: „Gândiţi-vă la delicatesele

dogmei altădată, voi doi. M-am săturat deja de acest loc. Trimite-ne undşva, Queen, dar mai întâi spune-ne ce servicii ai nevoie.

În cele din urmă, ea şi-a ridicat privirea, l-a studiat pe războinicul din deşert îri tăcere timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „Deocamdată, cer de la tine... nimic".

A fost linişte atunci, iar Cutter şi-a dat seama în cele din urmă că cei doi muritori nu se mişcau. Nici măcar creşterea şi scăderea respiraţiei nu era vizibilă. îngheţat pe loc/,, la fel'ca mine.

Regina Viselor şi-a întors încet capul, a întâlnit ochii lui Cutter şi a zâmbit.

Retragere bruscă, învârtită – se trezi cu tresărire, sub pături uzate şi sub un tavan cu grinzi încrucişate stratificat m carcasele insectelor supte uscate. Cu toate acestea, acel zâmbet a persistat, curgând ca sângele opărit prin el. Ştiase, bineînţeles că ştia, îl adusese acolo, în acel moment, ca să fie martor. Dar de ce? Leoman of the Flails... comandantul renegat din armata lui Sha'ik, cel care fusese urmărit de armata adjunctului Tavo re. E clar că a găsit o cale de a scăpa, dar la un preţ. Poate că asta a fost lecţia – să nu te negociezi niciodată cu zeii.

Un sunet slab ajunse la el. Vaietul unui prunc, insistent, exigent.

Apoi, un zgomot mai apropiat, o bătaie de cap, iar Cutter şi-a răsucit capul pentru a vedea perdeaua care acoperă'uşa trasă înapoi şi o faţă tânără, necunoscută, care se uita la'el. Faţa se retrase repede. Voci, paşi grei, apoi perdeaua a fost' aruncată deoparte. Un bărbat uriaş, cu pielea la miezul nopţii a intrat înăuntru.

Cutter se uită la el. Părea... cunoscut, dar ştia că nu-l mai întâlnise niciodată pe acest bărbat.

— Scillara întreabă după tine, spuse străinul.

— Copilul ăla pe care îl aud – al ei?

— Da, pentru moment. Cum te simţi?[1]

— Slab, dar nu la fel de slab ca înainte. Foame, sete. Cine eşti tu?[1]

— Fierarul local. Barathol Mekhar.

Mekhar? ‘Kalam...[1]

O grimasă. — Văr, îndepărtat. Mekhar se referă la trib – acesta a dispărut acum, măcelărit de

Falah'd Enezgura din Aren, în timpul uneia dintre cuceririle sale către vest. Cei mai mulţi dintre noi, supravieţuitorii, ne-am împrăştiat departe. El a ridicat din umeri, privindu-l pe Cutter. — îţi aduc mâncare şi băutură. Dacă o vrăjitoare Semk intră aici şi încearcă să te înroleze în cauza ei, spune-i să iasă.

'Cauză? Ce cauză?

— Prietena ta Scillara vrea să lase copilul aici.

'Oh.'

— Asta te surprinde?

Se gândi. 'Nu, nu chiar. Nu era ea însăşi pe atunci, din câte am înţeles. înapoi în Raraku. Mă aştept ca vrea să lase toate mementourile mult în urmă ei.

Barathol pufni şi se întoarse înapoi spre prag. — Ce-i cu toţi aceşti refugiaţi din Raraku, oricum? Ma întorc în curând, Cutter.

Mekhar. Daru reuşi să zâmbească. Acesta de aici părea suficient de mare încât să-l ridice pe Kalam şi să-l arunce într-o cameră. Şi, dacă Cutter ar fi citit Bine expresia bărbatului, în acel moment de nepăzire când rostise numele lui Kalam, acest Barathol era probabil înclinat să facă exact asta, dacă avea ocazia.

Mulţumesc zeilor că nu am fraţi sau surori... sau veri, de altfel'.

Zâmbetul i s-a stins brusc. Fierarul o pomenise pe Scillara, dar pe nimeni altcineva. Cutter banuia că nu fusese o neglijenţă. Barathol nu părea genul care era neglijent cu cuvintele sale. Beru fd...

HdKHaK

L'oric a ieşit afară. Privirea lui îşi croia drum pe strada mizerabilă, clădire în clădire, rămăşiţele decrepite ale a ceea ce fusese cândva o comunitate înfloritoare. Intenţionează să se distrugă chiar şi atunci, desi, fără îndoială, jDutini au crezut aşa în acel moment. Pădurea trebuie sa fi părut nesfârşită, sau cel puţin nemuritoare, aşa că recoltaseră cu un abandon frenetic. Dar acum copacii dispăruseră şi

toate acele monede tezaurizate de profit scăpaseră, lăsând mâinile pline cu nimic altceva decât cu nisip. Majoritatea jefuiilor ar fi mers mai departe, ar fi căutat un alt stand de copaci vechi^ pentru a persista în dependenţa de câştig de moment. Făcând un deşert după altul... până când deserturile se întâlnesc.

Şi-a frecat faţa, 'şi-a simţit miezul şederii lui aici, crud ca sticla zdrobită pe' obraji. Au fost ni'ste recompense, cel puţin, îşi spuse el. S-a născut un copil. Greyfrog era din nou alături de el şi reuşise să-i salveze viaţa lui Cutter. Si Barathol Mekliar, un nume care călăreşte zece mii de blesteme... ei bine, Barathol nu era deloc aşa cum şi-a imaginat L'oric că este, având în vedere crimele sâle. Bărbaţii ca Korbolo Dom se potrivesc mai bine cu noţiunile lui de trădător sau nebunia întortocheată a cuiva ca Bidithal. Şi totuşi Barathol, un ofiţer din Lamele Roşii, ucisese Pumnul din Aren. Fusese arestat şi încarcerat, dezbrăcat de rang şi bătut fără milă de tovarăşii săi Red Blades – prima şi cea mai profundă pată pe onoarea lor, alimentând actele lor extreme de zelone de atunci.

Barathol trebuia să fie răstignit pe Aren Way. În schimb, oraşul se ridicase în rebeliune, măcelărind garnizoana Mafazan şi alungând Lamele Roşii din oraş.

Şi ap>6i sosise T'lan Imass, dând lecţia aspră şi brutală a răzbunării imperiale. Şi Barathol Mekhar fusese văzut, de zeci de martori, deschizând poarta de nord...

Dar este adevărat. T'lan Imass nu are nevoie de porţi deschise...

întrebarea pe care nimeni nu o pusese era: de ce un ofiţer al Lamelor Roşii ar ucide Pumnul oraşului?

' L'oric bănuia că Barathol nu era unul care să-i dea satisfacţia unui răspuns. Bărbatul trecuse de mult să se apere, oricum cu cuvinte. înaltul Mag a putut vedea la fel de multe în ochii întunecaţi ai omului uriaş – el renunţase cu mult timp în urmă la umanitate. Şi propriul sentiment al locului său m ea. Nu a fost determinat să justifice ceea ce a făcut; nici un simţ al decenţei sau al onoarei nu l-a obligat pe bărbat să-şi expună cazul. Doar un suflet care s-a predat complet renunţă la noţiunile de mântuire.

Ceva se întâmplase, odată, care â zdrobit credinţa lui Barathol, lăsând nestingherite căile trădării.

Cu toate acestea, aceşti oameni locali s-au apropiat de închinarea de-a dreptul în privinţa lor pentru Barathol Mehkar şi asta era ceea ce L'oric nu putea mtelege.

Chiar şi acum, când au ştiut adevărul, când au ştiut ce făcuse fierarul lor cu ani în urmă, au sfidat aşteptările înaltului Mag. Era nedumerit, simţindu-se ciudat de neajutorat.

Apoi, din nou, recunoaşte, L'oric, nu ai reuşit niciodată să aduni adepţi, oricât de nobilă ar fi cauza ta. Oh, erau aliaţi aici, adaugându-şi vocile la propria lui indignare faţă de indiferenta îngrozitoare a Scillarei faţă de copilul ei, dâr ştia destul de bine că o astfel de unitate era, în cele din urmă, tranzitorie şi efemeră. S-ar putea ca toţi să condamne poziţia Scillarei, dar nu ar face nimic în privinţa asta; într-adevăr, toţi, cu excepţia Nulliss, ajunseseră deja să accepte faptul ca copilul urma să fie trecut în mâinile a două femei pe nume amoele Jessa.

Acolo, problema rezolvată. Dar, în adevăr, nu este altceva decât o crimă acomodată.

Demonul Greyfrog a mers lângă el şi s-a aşezat cu burta în jos în praful străzii. Patru ochi clipind leries, nu a oferit nimic din gândurile sale, dar o şoaptă inefabilă de compasiune a calmat tumultul interior af lui L'oric.

înaltul Mag a oftat. — Ştiu, prietene. Dacă aş putea să învăţ să trec pur şi simplu printr-un loc, să nu ţin cont de toate ofensele împotriva naturii, atât mici cât £i mari. Acest lucru vine, bănuiesc, de eşecuri succesive. În Raraku, în Kurald Liosan, cu Felisin Younger, zei mai jos, ce listă deprimantă. Şi tu, Greyfrog, şi eu te-am eşuat...

— Modesta relevanţă, spuse demonul. — Ţi-aş spune o poveste, frate.

La începutul istoriei clanului, cu multe secole în trecut, a apărut, ca o suflare de gaz din adânc, un nou cult. Ales ca zeu reprezentativ a fost cel mai îndepărtat, cel mai îndepărtat dintre zei dintre panteon. Un zeu care era, într- adevăr, indiferent clanurilor de genul meu. Un zeu care nu vorbea nimic niciunui muritor, care nu a intervenit

niciodată în treburile muritorilor. Morbid. Liderii cultului s- au proclamat vocea acelui zeu. Ei au notat legi, interdicţii, atribuţii, ispăşiri, blasfemii, pedepse pentru neconformitate, pentru dispute şi derivaţii. Acesta nu a fost decât un zvon, spuneau detaliile menţinute într-o vagă fugă, până când cultul a atins dominaţia şi, cu dominaţie, puterea absolută.

— O aplicare groaznică, crime teribile comise în numele zeului tăcut. Liderii au venit şi au plecat, fiecare răsucind în continuare cuvintele deia răsucite de ambiţia lumească si zelul pentru unitate. Piscine întregi au fost otrăvite. Altele s-au scurs şi nămolurile s-au însămânţat cu sare. Ouăle au fost zdrobite. Mame dezmembrate. Iar poporul nostru a fost cufundat într-un paradis al fricii, legile au făcut vădite şi au vărsat sânge lacrimile nevoii. Regret fals cu o strălucire înfiorătoare în ochiul central. Nu a aşteptat nicio alinare şi fiecare generaţie a suferit mai mult decât ultima.

L'oric studia demonul de lângă el. 'Ce s-a întâmplat?[1]

„Şapte mari războinici din şapte clanuri au pornit să-l găsească pe Dumnezeul Tăcut/ au pornit să vadă singuri dacă acest zeu a binecuvântat într-adevăr tot ce s-a întâmplat în numele său".

— Şi l-au găsit pe zeul tăcut?

— Da şi, de asemenea, au găsit motivul tăcerii. Zeul era mort. Murise cu prima picătura de sânge vărsată în numele său.

— înţeleg, şi care este relevanţa acestei poveşti a ta, oricât de'modestă?

— Poate asta. Existenţa multQr zei transmite adevărata complexitate a vieţii muritorilor. In schimb, afirmarea unui singur zeu duce la o negare a complexităţii şi încurajează nevoia de a face lumea simplă. Nu vina zeului, ci o crimă comisă de credincioşii săi.

„Dacă unui zeu nu-i place ceea ce se face în numele său, atunci ar trebui să acţioneze."

„Totuşi, dacă fiecare crimă comisă în numele său o slăbeşte..! foarte curând, cred, nu mai are nicio putere şi deci nu poate acţiona şi, în cele din urmă, moare".

— Vii dintr-o lume ciudată, Greyfrog.

'Da.[1]

— Mi se pare cea mai tulburătoare povestea ta.

'Da.[1]

— Trebuie să facem o călătorie lungă acum, Greyfrog.

— Sunt gata, frate.

— În lumea pe care o cunosc, spuse L'oric, mulţi zei se hrănesc cu sânge.

— La fel ca mulţi muritori.

înaltul Mag dădu din cap. — Ţi-ai spus la revedere, Greyfrog?

Eu am.'

— Atunci hai să părăsim acest loc.

HdKHaK

Filiada a apărut la intrarea în fierărie, atrăgând atenţia lui Barathol. Fierarul a dat încă două pompe de burduf care alimenta forja, apoi şi-a scos mănuşile groase de piele şi i-a făcut cji mâna tânărului.

— înaltul Mag, spuse Filiad, a plecat. Cu broasca aceea uriaşă. L-am văzut, o gaură care se deschidea în aer. Din el s-a revărsat o lumină galbenă orbitoare şi pur şi simplu au dispărut înăuntrul ei şi apoi gaura a dispărut!

Barathol a scotocit printr-o colecţie de bare negre de fier până când a găsit una care arăta potrivită pentru sarcina pe care o avea în minte. L-a pus pe nicovală. — Şi-a lăsat în urmă calul?

'Ce? Nu, el a condus-o prin frâiele.

'Pacat.'

'Ce facem acum?' întrebă Filiad.

'Despre ce?'

— Ei bine, totul, cred.

— Du-te acasă, Filiad.

'într-adevăr? Oh. în regulă. Cred. Ne vedem mai târziu atunci.'

— Fără îndoială, spuse Barathol, desenând încă o dată pe mănuşi.

După ce Filiad a plecat, fierarul a luat bara de fier cu un set de cleşti şi a bagat metalul în forjă,

pompând cu un singur picior'pe'burduful podelei. Cu patru luni în urmă, folosise ultimul tezaur furat de monede Aren pe un transport imens de cărbune; mai era suficient pentru această sarcină finală.

T'lan Imass. Nimic în afară de piele osoasă şi piele. Rapid şi mortal, stăpâni ai ambuscadă. Barathol se' gandea de zile întregi la problema pe care o reprezentau, la conceperea unui mijloc de a le rezolva.

Caci bănuia că se va întâlni din nou cu ticăloşii.

Securea lui era suficient de grea pentru a face pagube, dacă lovea suficient de puternic. Totuşi, acele săbii de piatră erau lungi, înguste până la un punct pentru a fi întinse. Dacă ar fi rămas în afara lui...

La toate acestea, a crezut că a găsit o soluţie.

A mai pompat puţin, până cand a fost mulţumit de miezul încins alb din inima forjei şi a privit cum bara de fier căpăta o strălucire de heruvică.

Hatotok

„Urmăm acum şarpele, care ne duce într-o tabără de adunare de pe malul unui lac de cereale negre, dincolo de care traversam stânca plată timp de două zile, până la o altă tabără de adunare, cea mai nordică, pentru ca tot ce se află dincolo de ea este atât curgătoare cât şi negăsită.[1]

Samar Dev studie linia alungită şi sinuoasă de bolovani de pe marginea rocii de bază de mai jos si din stânga lor. Piei de lichen cenuşiu şi verde, pâlcuri de muşchi verde prăfuit scheletic, împânzite cu flori roşii, înconjurând fiecare piatră şi, dincolo de asta, verdeaţa'mai profundă a unui alt fel de muşchi, moale şi îmbibat. Pe poteca pe care au mers, roca de bază era curăţată, granitul roz şi crud, cu straturi care se desprind de margini în plăci mari şi plate. Ici şi colo, lichen negru cu textura pielii de rechin s-a revărsat din fisuri şi vene. Ea a văzut un coarne de căprioară întinsă aruncată dintr-un sezon de rut din trecut, cu vârfurile dinţilor roate de rozătoare şi i-a amintit că, în lumea naturală, nimic nu se iroseşte.

Cufundările în pământul înalt ţineau arborele de molid negru, la fel de mulţi morţi ca şi vii, în timp ce în secţiunile mai expuse ale rocii de bâză ienupărul joasă formau insule înalte până la genunchi, răspândind ramuri peste piatră, fiecare insulă mărginită de arbuşti de afin şi de iarnă. Jackpines stăteau ca nişte santinele singuratice în vârful unor înălţimi în stânca amorfă, ciudat de pliată.

Aspru şi interzis, acesta era un peisaj care nu avea să cedeze niciodată dominaţiei umane. Se simţea străvechi în moduri care nu se potriveau de niciun loc pe care Samar Dev îl mai văzuse, nici măcar de pustiul Jhag Odhan. Se spunea că sub orice fel de suprafaţa de pe această lume, fie ca este nisip sau mare, câmpie inundabilă sau pădure, era stâncă solidă, răsucită şi pliată de presiuni nevăzute. Dar aici, toate celelalte suprafeţe posibile fuseseră curăţate, expunând însuşi muşchiul venos.

Acest teren i se potrivea lui Karsa Orlong. Un războinic curăţat de toate capcanele ^civile, un lucru de muşchi şi voinţa şi presiuni ascunse. în timp ce, în contrast ciudat, Anib'ariil, Boatfinder, părea un intrus, aproape un parazit, fiecare mişcare a lui furtivă şi ciudat încarcată de vinovăţie. Din acest loc spart, cu piele de stâncă, de copaci şi lacuri cu apă limpede, Boatfinder şi oamenii lui au luat cereale negre şi piei de animale; au'luat scoarţă de mesteacăn şi stuf pentru a face coşuri şi plase. Nu suficient pentru a cicatrici acest peisaj,' nu' suficient pentru a revendica cucerirea.

Cât despre ea, ea s-a trezit să privească împrejurimile ei în termeni de copaci lăsaţi nerecolţi, de Tacuri încă bogate în peşti, de modalităţi' mai eficiente de a strânge boabele alungite, de culoarea noroiului, din stufurile ae puţin adâncime – aşa-numitele negre, cereale care trebuiau scăpate de tulpini, adunate în golul bărcilor lungi şi înguste pe care le folosea Anibar, bătute cu beţe printre' pânze şi păianjeni învârtiţi şi zgomotul muştelor-tigru. Se putea gândi doar la resurse şi la cele mai bune mijloace de a le exploata. Se simţea din' ce în ce mai puţin ca o virtute pe zi ce trece.

Au continuat de-a lungul potecă, Boatfinder în frunte, urmat de Karsa, care şi-a condus calul de

frâiele, lăsându-l pe Samar Dev cu privirea asupra crupului şi a coadei care zvâcneau animalul. O dor picioarele, fiecare pas pe piatra tare reverberându-i în coloana vertebrală – trebuia să existe o modalitate de a umple astfel de impacturi, îşi spuse ea, poate un fel de tehnologie multistratificată pentru tălpi de cizme – ar trebui să se gândească la asta.

Şi muştele astea care muşcă – Boatfinder tăiase ramuri de ienupăr, trecându-le printr o basma, astfel încât tulpinile verzi sa-i atârnă în fata frunţii şi în josul gâtului. Probabil că a funcţionat, deşi bărbatul părea ridicol. Ea se gândea să-şi abandoneze vanitatea şi sa urmeze exemplul, dar avea să mai reziste ceva timp.

Karsa Orlong a întreprins această călătorie acum ca şi cum ar fi devenit un fel de căutare. Condus de nevoia de a iudeca, asupra oricui a ales, indiferent de circumstanţe, începuse sa înţeleagă cât de înfricoşător putea fi acest sălbatic si cum' îi hrănea propria ei fascinaţie crescândă faţă de ef. Ea a crezut pe jumătate că acest bărbat ar putea tăia o fâşie printr-un întreg panteon de zei.

O scufundare în potecă i-a adus pe un pământ cu muşchi, prin care ramuri rupte ridicau degetele gri zimţate, în dreapta era un stejar de tufă des, răsucit, vechi de secole şi stricat de fulgere; toti copacii mai mici care începuseră să crească în jurul lui erau morţi, de parcă santmelul bătut ar fi emanat o otravă beligerantă. În stânga se afla peretele de pământ al rădăcinilor unui pin răsturnat, verticaf şi la fel de înalt ca Karsa, care se ridica dintr-un bazin de apă neagră.

Havok s-a oprit brusc şi Samar Dev a auzit un mormăit de la Karsa Orlong. Ea a ocolit calul Jhag până când a putut vedea clar peretele acela de rădăcini răsucite. în care era prins un cadavru ofilit, carnea încreţită şi înnegrită, membrele întinse, gâtul la vedere, dar a' capului se vedea doar linia maxilarului inferior. Zona pieptului părea să fi explodat, spaţiul gol ajungând până în inima copacului uriaş. Boatfinder stătea vizavi, cu mâna stângă înscriind gesturi în aer.

„Acest lucru s-a răsturnat, dar recent", a spus Karsa Orlong. „Totuşi, acest corp, a fost acolo de

mult timp, vezi cum apa neagră care s-a adunat cândva în jurul rădăcinilor şi-a patat pielea. Samar Dev, spuse el, îndreptându-se spre ea, are o gaură în piept – cum a ajuns să fie aşa ceva?

Ea clatină din cap. — Nici măcar nu pot determina ce fel de creatură este aceasta.

— Jaghut, răspunse Toblakai. — Am mai văzut ceva asemănător. Carnea devine lemn, dar spiritul rămâne viu în interior...

— Vrei să spui că chestia asta este încă în viaţă?

„Nu ştiu – la urma urmei, copacul s-a prăbuşit şi deci moare../''

— Moartea nu este sigură, interveni Boatfinder, cu ochii mari de groază superstiţioasă. — Adesea, copacul ajunge din nou spre cer. Dar acest locuitor, atât de teribil ae închis, nu poate fi în viaţă. Nu are inima. Nu are cap.

Samar Dev se apropie pentru a examina pieptul scufundat al corpului. După un timp, se dădu mapoi, neliniştită de ceva ce nu putea defini. [1]

Oasele de sub carne au continuat să crească, a spus ea, dar nu ca os. Lemn. Vrăjitoria îi aparţine lui D'riss, bănuiesc. Boatfinder, câţi ani ai judeca acest copac?

— Timp îngheţat, poate treizeci de generaţii. De când a căzut, şapte zile, nu mai mult. Şi, este împins peste.

— Miros ceva, spuse Karsâ Orlong, dându-i frâiele lui Boatfinder.

Samar Dev îl privi pe uriaşul războinic mergând înainte, în sus pe versantul opus al' depresiunii, oprindu-se pe vârful bazolitului. îşi desfăcu încet sabia de piatră.

Şi acum şi ea prinse în aer o uşoară acru, miros de moarte. Şi-a făcut drum de lângă Karsâ.

Dincălo de cupola de stânca, poteca cobora rapid în jos pentru a se desprinde pe marginea unui mic lac mlăştinos, într-o parte, pe un raft uşor deasupra liniei ţărmului, era o poiană în care se aflau rămăşiţele unei tabere aspre – trei structuri rotunde, încadrate de puieţi şi cu pereţi de piele. Doi erau pe jumătate arse, al treilea doborât într-o masă de lemn spart şi piele de cătim ruptă. Ea a numărat şase cadavre care zăceau nemişcate ici şi

colo, în şi în jurul taberei, unul cu faţa în jos, trunchiul, umerii si capul în apă, părul lung curgând ca algele decolorate. Trei canoe formau un rând pe partea cealaltă a potecii, cu coaja lor înăuntru.

Boatfinder s-a alăturat ei şi Karsa în creştere. Un mic sunet ascuţit se ridică din el.

Karsa â luat conducerea pe potecă. După un moment, Samar Dev îl urmă.

— Stai înapoi din tabără, îi spuse Karsa. — Trebuie să citesc piesele.

Ea îl privi trecând de la o formă nemişcată la alta, ochii lui scanând pământul zdrobit, locurile în care humusul fusese dat deoparte. S-a dus la vatră şi şi-a trecut degetele prin cenuşă si cărbuni, până la pământul pătat de dedesubt. Undeva pe lacul de dincolo, strigă un loan, strigătul său jalnic şi bântuitor. Lumina devenise oţel, soarele acum în spatele liniei pădurii dinspre vest. Pe înălţimea de deasupra potecă, liniştea lui Boatfinder a crescut.

— Spune-i să tacă, spuse Karsa mârâind.

„Nu cred că pot face asta", a răspuns ea. — Lasă-i durerea lui.

— Durerea lui va fi în curând a noastră.

— Ţi-e teamă de acest duşman nevăzut, Karsa Orlong?

Se îndreptă de unde examinase canoele grozave. „O
fiară cu patru picioare a trecut recent pe aici – una mare. A adunat unul dintre cadavre... dar nu cred că a mers departe.

— Atunci ne-a auzit deja, spuse Samar Dev. — Ce este, un urs?

Boatfinder spusese că urşii negri au folosit aceleaşi trasee ca şi Anibarul şi le-a arătat răpiţile pe potecă. Bl explicase că nu sunt periculoşi, în mod normal. Totuşi, creaturile sălbatice au fost mereu imprevizibile şi, dacă cineva ar fi dat peste aceste corpuri, ar putea foarte bine să vadă locul uciderii ca pe al său.

'Un urs? Poate, Samar Dev. Cum ar fi genul din ţara mea natală, un locuitor în peşteri şi pe picioarele din spate, iar pe jumătate cât un Teblor.'

Dar acesta este încă diferit, pentru că labele lui sunt învelite în solzi.

— Cântare?

— Şi consider că ar cântări mai mult de patru războinici adulţi ai Teblorului. El a privit-o. — O creatură formidabilă.

— Boatfinder nu a spus nimic despre astfel de fiare din pădure.

— Nu este singurul intrus, spuse Toblakai. — Aceşti anibari au fost ucişi cu suliţe si lame curbate. Au fost apoi dezbrăcaţi de toate ornamentele, armele şi uneltele. Printre ei era un'copil, dar a fost târâţ. Ucigaşii veneau de pe lac, în bărci lungi cu chilă de lemn. Cef puţin zece adulţi, doi dintre ei purtând un fel de cizme, deşi modelul călcâiului este necunoscut. Ceilalţi purtau mocasini din benzi cusute, fiecare suprapus pe o parte.

— Se suprapun? Ridged – asta ar îmbunătăţi achiziţia, cred.

— Samar Dev, ştiu cine sunt aceşti intruşi.

— Prietenii tăi vechi?

„Nu am vorbit despre prietenie la acea vreme. Sună-l pe Boatfinder, am întrebări pentru el...

Propoziţia era neterminată. Samar Dev s-a uitat în sus şi l-a găsit pe Karsa stând nemişcat, cu privirea pe copacii dincolo de cele trei canoe.

Ea s-a întors si a văzut o formă uriaşă împingându-şi fruntea departe de puieţii îndoiţi. Un cap enorm, solz, ridicat de pe umerii abrupţi, cu ochii aţintiţi asupra Toblakai.

Care şi-a ridicat sabia de piatră într-o strânsoare cu două mâini, apoi a sărit înainte.

Vuietul fiarei uriaşe s-a terminat într-un ţipăit ascuţit, în timp ce năvăli – înapoi, în desiş. Lovitură bruscă, lovituri puternice. Karsa se aruncă în tribună, urmărind.

Samar Dev a descoperit că îşi ţinea pumnalul în mâna dreaptă, cu degetele albe.

zgomotele izbucnite deveneau mai îndepărtate, la fel ca ţipetele frenetice ale ursului solz.

' Se întoarse la zgârieturi de pe pantă şi îl privi pe Boatfinder coborând să se ghemuiască lângă ea. Buzele lui se mişcau în rugăciuni tăcute, cu ochii pe gaura spartă din arborele de copaci.

Samar îşi mveli pumnalul şi şi-a încrucişat braţele. — Ce-i cu el şi cu monştrii? a cerut ea.

Boatfinder se aşeză în mulciul umed, începu să se legăne înainte şi înapoi.

Samar Dev tocmai îşi termina a doua înmormântare când Karsa Orlong s-a întors. Se îndreptă spre vatra pe care ea o aprinsese mai devreme şi lângă care stătea Boatfinder cocoşat şi îmbrăcat în blănuri, scoţând un geamăt scăzut de tristeţe insolubilă. Toblakai şi-a lăsat sabia jos.

— L-ai omorât? ea a întrebat. — I-ai tăiat labele, i-ai jupuit de viu, i-ai adăugat urechile la centură şi i-ai zdrobit pieptul cu îmbrăţişarea ta?

— A scăpat, spuse el într-un mormăit.

— Probabil până acum la jumătatea drumului până la Ehrlitan.

— Nu, îi este foame. Se va întoarce, dar nu înainte să trecem mai departe.

Făcu un semn către trupurile rămase. „Nu are rost – le va dezgropa".

— E foame, ai spus.

„Moarte de foame. Nu este din lumea asta. Şi acest pământ de aici, oferă puţin – fiarei s-ar descurca mai bine pe câmpiile din sud.

— Harta numeşte asta Munţii Olphara. Multe lacuri sunt marcate şi cred că cel mic din faţa noastră este unit cu altele, mai la nord, de un râu.

— Aceştia nu sunt munţi.

— Au fost cândva, milenii trecute. Au fost uzate. Ne aflăm la o altitudine mult mai mare decât eram chiar la sud de aici.

— Nimic nu poate roade munţii până la nişte cioturi, vrăjitoare.

'Cu toate acestea. Ar trebui să vedem dacă putem repara aceste canoe – ar fi mult mai uşor...

— Nu voi abandona Havok.

— Atunci nu vom ajunge niciodată din urmă cu cariera noastră, Karsa Orlong.

— Ei nu fug. Ei explorează. În cautarea.'

'Pentru ce?

Toblakai nu a răspuns.

Samar Dev şi-a şters murdăria de pe mâini, apoi a mers spre vatră. '

Cred că această vânătoare la care ne aflăm este o greşeală. Anibarul ar trebui să fugă pur şi simplu, să părăsească acest pământ stricat, cel puţin până când intruşii vor pleca.

— Eşti o femeie ciudată, a spus Karsa. „Tu ai vrut să explorezi acest pământ, dar te vei simţi

neputincios de el."

Ea a inceput. 'De ce spui asta?'

— Aici, trebuie să fii ca un animal. În trecere, linişte, căci acesta este un loc care cedează puţin şi vorbeşte în tăcere. De trei ori în călătoria noastră am fost urmăriţi de un urs, tăcut ca o fantomă pe această rocă.

Traversând şi re-traversând poteca noastră. Ai crede că o fiară atât de mare ar fi uşor de văzut, dar nu este. Există prevestiri aici, Samar Dev, mai multe decât am văzut până acum în orice loc, chiar şi în ţara mea natală.

Şoimii se rotesc deasupra capului. Bufniţele ne privesc trecând din golurile copacilor morţi.

Spune-mi, vrăjitoare, ce se întâmplă cu luna?

Ea se uită în foc. 'Nu ştiu. Se pare că se despart.

sfărâmare. Nu există nicio înregistrare despre aşa ceva să se fi întâmplat înainte, nici felul în care a crescut, nici coroana ciudată care o înconjoară. Ea clătină din cap. „Dacă este un prevestitor, este unul pe care toată lumea îl poate vedea".

„Oamenii din deşert cred că zeii locuiesc acolo. Poate că duc război între ei.

— Prostii superstiţioase, spuse ea. „Luna este copilul acestei lumi, ultimul copil, căci au fost şi alţii, cândva. Ea a ezitat. „Se poate ca doi să se fi ciocnit, dar este greu de sigur – ceilalţi nu au fost niciodată foarte vizibili, chiar şi în cele mai bune momente. întunecat, pătat, îndepărtat, mereu în umbra aruncată de această lume, sau cea a celei mai mari luni – cea pe care o vedem cel mai clar. în ultimul timp, a fost mult praf în aer.

— Pe cer sunt mai multe spade de foc, spuse Karsa. „Chiar înainte de zori, s-ar putea să vezi zece m intervalul de trei respiraţii, fiecare răsturnând prin întuneric. În fiecare noapte.[1] '

— S-ar putea să aflăm mai multe când ajungem la coastă, pentru că mareele se vor fi schimbat.

— S-a schimbat, cum?

„Respiraţia lunii", a răspuns ea. „Putem măsura acea respiraţie... în fluxul şi refluxul mareelor. Aşa sunt legile existenţei.

Toblakai pufni. „Legile sunt încălcate. Existenţa nu ţine de legi.

Existenţa este ceea ce persistă, iar a persista înseamnă a lupta. În cele din urmă, lupta eşuează. Scoatea fâşii de carne afumată de bhederin din pachet. — Aceasta este singura lege demnă de acest nume.

Ea l-a studiat. — Asta cred Teblorii?

Şi-a dezvăluit dinţii. „într-o zi mă voi întoarce la poporul meu. Şi voi sfărâma tot ceea ce cred ei. Şi îi voi spune tatălui meu: MIartă-mă. Ai avut dreptate să nu crezi. Ai avut dreptate să dispreţuieşti legile care ne-au înlănţuit." Şi bunicului meu, nu voi spune nimic.

— Ai o soţie în tribul tau?

— Am victime, nu am soţii.

O recunoaştere brutală, reflectă ea. — Intenţionezi reparaţii, Karsâ Orlong?

— Asta ar fi văzut ca o slăbiciune.

— Atunci lanţurile te mai leagă.

— Era o aşezare Nathii, lângă un lac, unde Nathii făcuseră sclavi ai poporului meu. În fiecare noapte, după ce trăgeau plasele pe lac, acei sclavi erau încătuşi într-un singur lanţ. Nici un singur Teblor atât de legat nu ar putea rupe lanţul. împreună, forţele şi voinţa lor combinate, niciun lanţ nu i-ar fi putut ţine.

„Deci/ pentru toate pretenţiile tale de a te întoarce la poporul tău şi de a distruge tot ceea ce cred ei, vei avea, mtr-adevăr, nevoie de ajutorul lor pentru a gestiona aşa ceva. Se pare că nu doar tatăl tău ai nevoie de iertare, Karsa Orlong.

— Voi lua ceea ce am nevoie, vrăjitoare.

— Ai fost unul dintre acei sclavi din satul de pescari Nathii?

'Pentru un timp.'

— Şi, pentru a scăpa – şi clar că ai scăpat – ai ajuns să ai nevoie de ajutorul colegului tău Teblor. Ea a dat din cap. — Pot să văd cum asta ţi-ar putea roade sufletul.

El a privit-o. — Eşti cu adevărat deştept, Samar Dev, să descoperi cum toate lucrurile se potrivesc atât de bine la locul lor.

„Am studiat îndelungat natura umană, motivaţiile care ne ghidează, adevărurile care ne bântuie. Nu cred că voi, Teblor, sunteţi mult diferit de noi în astfel de lucruri.

— Dacă, desigur, nu începi cu o iluzie – una care să se potrivească concluziei pe care ai căutat-o de la început.

„încerc să nu presupun veridicitate", a răspuns ea.

'Într-adevar.' I-a întms o fâşie de carne.

Ea şi-a încrucişat braţele, refuzând pentru moment oferta. — Sugerezi ca am făcut o presupunere, una eronată, aşa că, deşi pretind că te înţeleg, în adevăr nu înţeleg nimic. Un argument convenabil, dar nu foarte convingător, cu excepţia cazului în care vă interesează să fiţi concret.

„Eu sunt Karsa Orlong. Stiu măsura fiecărui pas pe care l-am făcut de când am devenit prima dată războinic. Satisfacţia ta de sine nu mă jigneşte, vrăjitoare.

— Sălbaticul mă patronează acum! zei de jos!'

A oferit din nou carnea. — Mănâncă, Samar Dev, ca nu cumva să devii prea slab pentru indignare.

Ea se uită la el, apoi acceptă fâşia de bhederin. — Karsa Orlong, oamenii tăi trăiesc cu o' lipsă de sofisticare asemănătoare cu ăştia Anibar de aici. Este clar că, cândva, cetăţenii marilor civilizaţii din Şapte Oraşe trăiau într-o stare asemănătoare de simplitate şi ignoranţă neclintită, bântuiţi de preveştiri şi fugind de nepătruns. Şi, fără îndoială, am născocit şi noi sisteme de credinţe elaborate, ciudate şi ridicole, pentru a justifica toate acele necesităţi si restricţii impuse nouă de lupta pentru supravieţuire. Din fericire, însă, am lăsat toate acestea în urmă. Am descoperit gloria civilizaţiei – iar tu, Teblor, rămâi nemişcat de mandria ta deplasată, susţinându-ţi ignoranţa despre o asemenea glorie ca pe o virtute. Şi'aşa încă nu înţelegi marelejiar al civilizaţiei...

— înţeleg bine, â răspuns Karsa Orlong în jurul unei guri de carne. „Sălbaticul intră în civilizaţie prin îmbunătăţiri..."

■Da![1]

„îmbunătăţiri în modul şi eficienţa uciderii oamenilor".

■Ştai aşa-[1]

„îmbunătăţiri ale regulilor inatacabile ale degradării şi mizeriei".

‘Karsa-[1]

„îmbunătăţiri în moduri de a umili, de a impune suferinţă şi de' a justifica măcelărirea acelor sălbatici prea proşti şi prea încrezători pentru a rezista Ja ceea ce consideraţi inevitabil. Şi anume dispariţia lor. între tine şi mine, Samar Dev, adăugă el înghiţind, de cine ar trebui să se teamă mai mult Anibarul?

— Nu ştiu, spuse ea printre dinţi strânşi. — De ce nu-l întrebăm? '

Boatfinder şi-a ridicat capul si l-a studiat pe Samar Dev cu ochi cu glugă. — În timpul îngheţat, spuse el cu voce joasă, IskarJarak a vorbit despre Negăsit.

— Iskar Jarak nu era un zeu, Boatfinder. Era un muritor, cu o mână de cuvinte înţelepte – este uşor să emiţi avertismente. De fapt, să stai prin preajmă' pentru a te ajuta să te pregăteşti pentru ei este cu totul altceva!

— Iskar Jarak ne-a dat secretele, Samar Dev, şi aşa neam pregătit m timpul îngheţat, şi ne-am pregătit acum şi ne vom pregăti în Negăsit.

Karsa lătră în râs. — Mi-ar fi plăcut să fi călătorit aici cu Iskar Jarak. Am găsi puţine pentru a ne certa, cred.

— Asta primesc, mormăi Samar Dev, în compania barbarilor.

Tonul Toblakai s-a schimbat brusc: „Intruşii care au venit aici, vrăjitoare, se cred civilizaţi. Şi aşa' îl ucid pe Anibar.

De ce? Pentru că pot. Nu caută alt motiv. Lor le vor răspunde Samar Dev, Karsa Orlong. Acest sălbatic nu este prost, nu are încredere şi, prin sufletele săbiei mele, voi da un răspuns.

Deodată, sosise noaptea şi acolo, în acea pădure tăcută, era frig.

De undeva departe spre vest, urletul lupilor a crescut, iar Samar Dev a vazut-o pe Karsa Orlong zâmbind.

HdKHaK

Odată, cu mult timp în urmă, Mappo Runt

stătuse alături de alţi o mie de războinici Trell. Depăşind creasta Orstanz, cu vedere la Valea Bayen Eckar, numita aşa pentru râul de mică adâncime, pietros, care curgea spre nord, către o mare îndepărtată, mitică – mitică cel puţin pentru Trell, dintre care niciunul nu a călătorit vreodată atât de departe de stepele şi câmpiile natale. . Aşezată pe versantul opus şi în jos, pe malul vestic al râului/ la o distanţă de o mie cinci sute de paşi, era armata Nemil, comandată în acele vremuri de un général de temut, Saylan'mathas.

Atâţia dintre Trell căzuseră deja, nu în luptă, ci în slăbiciunea vieţii aşezate în jurul posturilor de comercianţi, a forţelor şi a aşezărilor care făceau acum din ţinuturile de graniţă o ' noţiune neclară, efemeră şi puţin mai mult. Mappo însuşi' fugise dintr-o astfel de aşezare, găsindu-şi refugiu printre clanurile de deal încă beligerante.

O mie de războinici Trell, care se confruntă cu o armată de opt ori mai mare decât numărul lor.

Budugan, topor şi sabie ciocănind roti de scuturi, un cântec al făgăduinţei morţii care se ridică din gâtlejul lor, un sunet ca un tunet de pământ care se rostogoleşte în vale, unde păsările zburau jos şi ciudat de frenetice, de parcă îngrozite ar fi uitat sanctuarul cerului deasupra capului, m loc să se învârte şi să se învârtească între copacii cu frunze cenuşii strânşi aproape de râu de ambele părţi, părând că roiesc printre desişuri şi arbuşti.

Pe cealaltă parte a văii, unităţi' de soldaţi s-au deplasat într-o prezentare mereu schimbătoare: unităţi de arcaşi, de praştii, de infanterie cu ştiuci şi mult temuţii catafracţi Nemil – grele în armură deasupra cailor masivi, scuturi rotunde la îndemână, deşi lor. lăncile rămaseră în repaus în nişte etrieri, în timp ce' se îndreptau la trap spre aripile îndepărtate, făcându-şi lămurit intenţia de a flanca odată ce soldaţii de infanterie şi războinicii Trell s-au angajat pe deplin în bazinul văii.

Bayen Eckar, râul, nu era nicio barieră, abia până la genunchi. Catafractele ar trece nestingherite. Saylan'mathas era vizibil, montat cu suporturi de fîancare, traversând creasta îndepărtată. Bannerele curgeau deasupra teribilului comandant, serpentine în mătase neagră împodobită

cu aur, ca nişte bucăţi ale Abisului care se zguduiau prin aer însuşi.

Pe măsură ce trenul' se prezenta de-a lungul întregii creste, armele se ridicau în semn de salut, dar niciun strigăt nu se ridica spre cer, pentru că nu aşa era obiceiul armatei alese de mâna a acestui om. Acea tăcere era de rău augur, criminală, înspăimântătoare.

Din stepele Trellish, conducând această armată sfidătoare de războinici, venise un bătrân pe nume Trynigarr, la aceasta, prima lui bătălie. Un bătrân pentru care titlul de onoare a fost pătat de batjocură, căci acesta era un bătrân al cărui izvor de înţelepciune şi sfaturi părea demult secat; un bătrân care' spunea puţin. Tăcut şi vigilent, este Trynigarr, ca un şoim. O observaţie urmată de un rânjet negeneros sau mai rău de un lătrat de râs.

El conducea acum în virtutea sobrietăţii, pentru că ceilalţi trei bătrâni luaseră cu toţii cu cinci nopţi înainte cactusul Jegurra plângând, fiecare'mărgele transpirată pe o lamă înţepătoare de trei zile de saturaţie forţată într-un amestec de apă şi Cele opt condimente,' acesta din urmă. un amestec şama'nist despre care se spune că reţine vocea si viziunile zeilor pământeşti; totuşi, de data aceasta, băutura dispăruse, un detaliu neobservat – şanţul săpat în jurul bolţului cactusului capturase şi înecase din neatenţie un păianjen veninos cunoscut sub humele de Antilope, iar adăugarea sucurilor sale toxice îi aruncase pe bătrâni într-o comă profundă. Una din care, s-a dovedit, nu se vor trezi niciodată.

Zeci de tineri războinici însângeraţi fuseseră dornici să preia comanda, dar vechile căi nu puteau fi lăsate deoparte. Într-adevăr, vechile căi ale Trell au fost în centrul acestui război însuşi. Şi aşa porunca îi căzuse lui Trynigarr, atât de înţelept că nu are nimic de spus.

Bătrânul stătea acum în faţa războinicilor, pe această creastă soartă, calm şi tăcut, în timp ce studia inamicul prezentând un aliniament după altul, în timp ce cavaleria de flancare – la trei mii de paşi sau mai departate de nord şi sud – se învârtea în cele din urmă şi începea coborârea.
la rau. Cinci unităţi fiecare, fiecare unitate o sută dintre soldaţii superbi, cu'blindaje grele, acei soldaţi

fiind născuţi nobili', fraţi şi taţi şi fii, fiice sălbatice şi soţii sălbatice; uniil şi toţi legaţi de pofta de sânge care era modul de viaţă al lui Nemil.

Că existau familii întregi printre acele unităţi şi că fiecare unitate era alcătuita m mare parte din' familii extinse şi condusă de un căpitan ales prin aclamaţie dintre ele, a făcut din ei cea mai de temut cavalerie la vest de Jhag Odhan.

În timp ce Trynigarr urmărea inamicul, tot aşa şi Mappo Runt urmărea liderul său de război.

Bătrânul nu a făcut nimic.

Catafracţii au traversat râul şi au ocupat staţii orientate spre interior, după care au âşteptat. Pe versantul chiar opus, soldaţii de picior au început marşul în jos, în timp ce luptătorii avansaţi traversau râul,' urmaţi de infanterie medie şi apoi grea, fiecare întărind capul dé pod de avans pe această parte a râului.

Războinicii Trell strigau nemişcaţi, cu gâtlele crude şi ceva asemănător fricii crescând în' intervalele tot mai lungi de respiraţie trasă şi pauze între bătăile armei pe scut. Nebunia lor de luptă se scădea şi tot ceea ce reuşise să-l îndepărteze – toate terorile muritoare şi îndoielile pe care oricine nu se putea abţine să nu le simtă la marginea bătăliei – se întorceau acum.

Capul de pod, văzându-se fără opoziţie, s-a întins pentru a găzdui sosirea corpului principal al armatei pe partea de est a râului. Pe măsură ce se mişcau, căprioarele au explodat din acoperirea desişurilor şi au alergat cu săgeţi într-un loc şi altul între armate.

Secole după secole, Trell au luptat vreodată în frenezia lor sălbatică.

Bătălie după bătălie, în împrejurări puţin diferite de aceasta, ar fi încărcat până acum, luând viteză pe pantă, fiecare războinic dornic să-i depăşească pe ceilalţi şi să pretindă astfel gloria de obicei fatala de a n primul care s-a apropiat de duşmanul urât. Masa avea să sosească ca o avalanşă, Trell-'ii folosind pe deplin dimensiunea lor mai mare pentru a se izbi şi a doborî liniile din faţă, pentru a sparge falanga şi astfel să înceapă o zi de măcel'.

Uneori reuşise. De cele mai multe ori eşuase – o, impactul iniţial' le doborâse adesea din picioare rând pe rând de soldaţi inamici, trimisese uneori

trupurile inamice în roată prin aer; şi o dată, cu aproape trei sute de ani în urmă, o astfel de încărcare dăduse o falangă întreagă în fund. Dar Nemilul învăţase, iar acum unităţile înaintau cu stiuţele nivelate. O încărcare Trell s-ar scuipa pe acele puncte de fier mortale; pătratul inamic, antrenat pentru o mobilitate mai mare şi acceptând mişcarea înapoi la fel de uşor ca înainte, ar absorbi pur şi simplu coliziunea. Iar Trell-ul avea să se rupă sau să moară acolo unde stăteau blocaţi în colţii ştiucilor Nemil.

Şi astfel/ cum Trell nu făcea nimic, încă fixat ca nişte sperietoare smulse de vânt pe creastă, Saylan'mathas a reapărut pe încărcătorul său, ae data aceasta în faţa râului, cu privirea înclinată în sus, de parcă ar străpunge mintea neclintită a lui Trynigarr în timp ce traversa călare, frontul trupelor sale.

În mod clar, generalul era nemulţumit; deocamdată, pentru a se angaja cu Trell, va trebui să-şi trimită infanteriei în sus, iar o astfel de poziţie îi punea într-un dezavantaj pentru a îndeplini încărcătura care va veni cu siguranţă atunci.

Nemulţumit, bănui Mappo, dar nu îngrijorat nejustificat. Falangele erau superb antrenate; puteau să împartă şi să deschidă poteci drept în jos, în care ştiucile lor puteau să conducă Trell-ul, mânaţi aşa cum ar fi războinicii de goana lor precipită. Totuşi, cavaleria lui de flancare tocmai îşi pierduse o mare parte din eficienţă, presupunând că i-a lasat în posturile lor actuale, iar acum Mappo a văzut mesageri călare din alaiul generalului, unul în jos şi altul în sus pe lungimea văii.

Câtafractele urmau acum să urce panta pentru a lua aceeaşi creasta pe care o ocupa Trell şi se vor îndrepta spre interior. încărcările gemene i-ar forţa pe Trell sa-şi întoarcă propriile flancuri. Nu că o astfel de mişcare ar ajuta prea mult, pentru că războinicii nu cunoşteau nicio tactica pentru a înfrunta o încărcătură de cavalerie.

De mdată ce catafracţii şi-au balansat monturile şi şi-au început ascensiunea, Trynigârr făcu un semn, fiecare mână în arară. Semnalul a fost transmis înapoi prin rânduri, în jos spre panta din spate a crestei, apoi spre exterior, spre nord şi spre

sud, către masele ascunse, îndepărtate, de războinici Trell, fiecare poziţionat practic vizavi de cavaleria nebănuită de pe flancuri.

Acei războinici au început acum să urce spre creastă – aveau să ajungă la ea cu mult înaintea catafracţilor şi a cailor lor de război împovăraţi cu armuri, dar nu s-au oprit pe vârf, ci au continuat peste el, pe versantul văii şi la o încărcare, în jos în soldaţii cai. Trell nu poate face faţă unei încărcări de cavalerie, dar ei pot încărca în cavalerie, cu condiţia ca impulsul să fie al lor – aşa cum ar fi în această zi.

Praful şi zgomote îndepărtate ale măcelului, din tabăra de bagaje de la vest de râu, aşa cum îi trimisese cei 1500 de Trell Trynigarr peste Bayen Eckar, acum trei zile, coborau asupra tabărei de aprovizionare uşor păzite.

Mesageri roiau în valea de dedesubt/ iar Mappo văzu trenul generalului oprit, caii întorcându-se m toate direcţiile, ca şi cum ar fi să se potrivească cu confuzia ofiţerilor din' jurul lui Saylan mathas. Pe flancurile îndepărtate, Trell apăruse, scoţând strigăte de război, peste creastă şi îşi începeau curgerea mortală în jos, în nodul brusc confuz şi agitat de călăreţi.

Saylan'mathas, ' care cu câteva' clipe mai devreme fusese blocat în mentalitatea atacatorului, s-a trezit schimbând poziţia, gândurile lui alungând toate noţiunile de sacrificare, concentrându-se acum pe necesitatea apărării. Şi-a împărţit armata de soldaţi de infanterie, jumătăţi de legiuni care se învârteau si se deplasau cu trap de câine spre flancurile mult prea îndepărtate, cu coarnele dornice sa alerteze cavaleria că acum exista o cale de retragere. Elemente de cavalerie uşoară care rămăseseră de cealaltă parte a râului, gata să fie desprinse pentru a alerga în jos, fugind de Trell, generalul a trimis acum în galop înapoi spre tabăra de bagaje nevăzută, dar caii lor aveau o panta abruptă de urcat. , iar înainte de a fi la jumătatea drumului, opt sute de Trell au apărut pe creastă, mânuind propriile lor stiuci, acestea din nou pe jumătate cât cele folosite de nemil. Luând poziţie cu armele lungi aşezate şi înclinate pentru a se potrivi cu panta. Cavaleria uşoară â atins acea linie neuniformă şi căutând deja să tresară înapoi. Caii

scuipaţi s-au crescut si s-au prăbuşit în jos, rupând picioarele cailor de sub ei. Soldaţii s-au învârtit din şeile lor, toate înaintarea acum dispărută, iar linia Trellish a început să mărşăluiască în mijlocul inamicului, dând moartea.

Generalul oprise înaintarea centrului său spre pantă, iar acum o reordonase într-o apărare cu patru laturi, stiucile o pădure sclipitoare, clătmându-se încet ca nişte hackles pe vreo fiară încolţită.

Nemişcat, privind o vreme, Trynigarr, înţelept în tăcere, întoarse acum pe jumătate capul, făcu un semn mic cu mâna dreaptă, iar cei o mie de Trell din spatele lui s-au format în linii zdruncinate, creând căile prin care treceau coloanele arcaşilor Trell.

Arcaşii era o descriere slabă. Adevărat, erau nişte războinici care purtau arcuri lungi recurbate, atât de rigide încât niciun om nu le putea trage, săgeţile prea lungi şi aproape de masa de suliţe, fâşiile de piele alungite şi rigide. Alţii, însă, ţineau suliţe adevărate şi atlatluri cântărite, în timp ce printre ei se aflau praştii, inclusiv cei cu prăştii şi căruţe cu două roţi în spatele fiecărui războinic, încărcaţi' cu sacii mari' şi subţiri pe care îi aruncau în mijlocul inamicului, saci care clocoteau şi se ondulau.

Şaisprezece sute de arcaşi, deci, multe dintre ele femei, care' mai târziu^ au glumit că şi-au golit iurtele pentru această bătălie, înaintând pe pantă, chiar dacă războinicii iniţiali, acum aliniaţi în coloane, se mişcau cu ei.

' Jos, pentru a întâlni inima armatei'Nemil.

Trynigarr mergea în mijlocul lor, nedistins dintr-o dată de orice alt războinic, fără vârsta lui. S-a terminat cu comanda, pentru moment. Fiecare element al planului său elaborat era acum angajat, rezultatul fiind lăsat pe seama curajului şi ferocităţii tinerilor războinici şi a liderilor lor de clan. Acest gest al lui Trynigarr a fost, în'tr-adevăr, cea mai fină expresie a încrederii şi siguranţei posibile. Bătălia era aici, era acum, măsurată în creşterea şi căderea armelor. Bătrânul făcuse tot ce putea pentru a vorbi despre punctele forte inerente ale Trellului, m timp ce le emasculează cu dibăcie pe cele ale lui Nemil şi ale generalului lor lăudat. Şi aşa, sub păsările

ţipătoare şi în vederea căprioarelor îngrozite încă alergând şi săriind de-a lungul versanţilor văii, ziua şi bătălia ei s-au'glorificat în vărsarea sângelui.

Pe mâlul vestic al râului, arcaşii Nemil, aşezaţi cu faţa atât spre est, cât şi spre vest, au trimis din nou şi din nou zboruri de săgeţi' mortale, puţurile coborând în ţipete şi zgomote de scuturi de lemn, până când războinicii care înaintau, tăiau ultima dintre ele. cavalerie uşoară, reformată sub focul rachetelor, apoi s-a închis la trap cu stiuţele lor, a căror primă atingere i-a spulberat pe arcaşi şi pe slaba lor garda de escarmatori. Rândurile care' se îndreptaseră spre est, trimiţând săgeţi peste piaţa Nemil în Trell, care marşau spre închidere, au rost acuni lovite din spate şi a avut loc o mare măcel.

Săgeţi trell s-au arcuit pentru a ateriza în falange, arborii grei străpungând scutul şi armura. Apoi i-au urmat suliţele pe măsură ce Trell-ul s-a apropiat, iar primele rânduri ale Nemilului au devenit împodobite, poroase şi zdruncinate pe măsură ce soldaţii se mişcau să ia locul celor căzuţi. Topoarele de aruncare cu spalier i-au întâmpinat si, în cele din urmă, la mai puţin de douăzeci de paşi între forţe, praştiile de stâlp s-au învârtit deasupra Trell-ului aglomerat, sacii uriaşi se învârteau din ce în ce mai repede, apoi s-au eliberat, afară, navigând peste capetele primelor rânduri, lui Nemil, în jos, lovind capete de ştiucă, izbucnind, în afară, fiecare ţeapă revărsând sute de scorpioni negri – şi astfel femeile râdeau, spunând cum şi-au golit iurtele pentru acest dar urâtului Nemil.

Mic, în schema lucrurilor, totuşi, în acea zi, în acel moment, fusese o pietricică de prea mult în căruţa de câmp al fermierului, iar axul se rupsese. Urlând panică, toata disciplina dispărând. Ghearele tari şi reci ale scorpionilor... pe gat, alunecând în jos sub pieptar, manşetele mănuşilor, m îos pe braţul scutului cu curele... şi'apoi înţepătura sălbatică, acidă, înţepând ca un colţi, flăcării agoniei răsărind în exterior – aceasta a fost suficient, a fost mai mult decât suficient. Falanga părea să explodeze în faţa ochilor lui Mappo, siluete alergând, ţipând, zvârcolindu-se în dansuri sălbatice, arme şi scuturi aruncate deoparte, cârmele smulse, armura dezbrăcată.

Săgeţile şi suliţele au sfâşiat masa zvâcnitoare, iar cei care au fugit de ea s-au întâlnit acum cu buzduganele, topoarele şi săbiile care aşteptau Trell.

Iar Mappo, împreună cu tovarăşii săi războinici, toată frenezia alungată de ei, a adus moartea rece.

Marele general, Saylan'mathas, a murit în acea presă, călcat în picioare de propriii săi soldaţi. De ce descălecase să se întâlnească cu avansul Trell, nimeni nu putea explica; calul său fusese recuperat în timp ce se întorcea înapoi în tabăra de bagaje, cu frâiele încleştate în jurul cornului cu balamale ale şeii, cu etrierii răsturnaţi peste scaun.

Catafracţii, acei temuţi soldaţi-cai, născuţi din sânge pur, fuseseră măcelăriţi, la fel ca si semi-legiunile de soldaţi de infanterie care au sosit prea târziu pentru a face altceva decât să moară în mijlocul zguduirii, loviturii cailor şi urletele nobililor răniţi de moarte. .

Nemilul se uitase la o mie de războinici şi credeau că acei Trell erau singurii prezenţi. Spionii lor îi dăduseră greşeli de două ori, mai întâi printre triburile de deal, când zvonurile despre destrămarea alianţei fuseseră deliberate dezlănţuite în faţa vântului mereu şoaptă; apoi, în zilele şi nopţile care au dus la bătălia de la Bayen Eckar, când
Trynigarr şi-a trimis clanurile, fiecare cu o sarcină specifică si totul în conformitate cu locul unde avea să aibă loc bătălia, pentru că Trell cunoştea acest pământ, putea călătoresc fără greşeală în nopţile fără luna şi s-ar putea ascunde practic nevăzut în mijlocul zgomoturilor şi pliurilor acestor vai în timpul zilei.

Trynigarr, bătrânul care a condus prima sa luptă, avea să vina sa lupte cu încă şase, de fiecare dată aruncând înapoi invadatorii Nemil, până când tratatul a fost semnat, care dă toate pretenţiile umane asupra stepelor şi dealurilor Trell, şi bătrânul care vorbea atat de rar. avea sa moară beat pe o' alee ani mai târziu, la mult timp după ce ultimul clan se predase, alungat din ţinuturile lor sălbatice de foametea care venea din sacrificarea susţinută a turmelor de bhederin de către Nemil şi cercetaşii lor meştiţi Trellish.

Iri acei ultimi ani, Mappo auzise, Trynigarr, cu

limba slăbită de băutură, vorbise des, umplând aerul cu cuvinte neclare, fără sens şi amintiri fragmentate. Atâtea cuvinte, nici unul întelept, pentru a umple ceea ce fusese cândva cea mai înţeleaptă dintre tăceri.

La trei paşi în spatele lui Mappo Runt, Iskaral Pust, Marele Preot şi Magii declaraţi ai Casei Umbrei, şi-au condus ciudatul catar cu ochi' negri şi au vorbit fără încetare. Cuvintele lui au umplut aerul ca frunzele uscate într-un vânt constant şi au avut toată semnificaţia şi înţelesul acestora; punctat de suspinele mocasinilor şi copitelor care se eliberează de noroiul de mlaştină doar pentru a se zgudui înapoi, de o palmă ocazională la o insectă care muşcă şi de adulmecul din nasul care curge perpetuu al lui Pust.

Pentru Mappo îi era clar că ceea ce auzea erau gândurile Marelui Preot, monologul interior răvăşit, fără direcţie, al unui nebun, aruncat m aer cu o abandonare întâmplătoare. Şi fiecare indiciu de geniu nu era decât o himera, o potecă la fel de falsă ca cea pe care o parcurgeau acum – această presupusă scurtătură care ameninţa acum să-i înghită întregi, să-i tragă în jos în turba nesimţită, întunecată, care avea să fie pentru totdeauna indiferentă, la ochii lor nevăzători.

Crezuse că Iskaral Pust hotărâse să-şi ia concediu, întorcându-se cu Mogora – dacă într-adevăr'ea se întorsese şi nu se zbate printre copacii fetiţi şi perdele de muşchi – la mănăstirea lor ascunsă din stâncă. Dar ceva încă ne'explicat îi schimbase părerea Marelui Preot şi acest detaliu mai mult decât oricare altul îl stârnea pe Mappo.

Şi-a dorit ca asta să fie o urmărire solitară. Icarium era responsabilitatea Trell, indiferent de ce afirmau cei fără nume. Nu era nimic drept în judecata lor – acei preoţi l-au trădat de mai multe ori. Câştigaseră vrăjmăşia veşnică a lui Mappo şi poate că, într-o zi' avea să-şi viziteze extremitatea nemulţumirii asupra lor.

Folosit cu durere şi abuzat spiritual, Mappo descoperise în ei un focar pentru ura lui. Era gardianul lui Icarium. Prietenul său. Şi era clar, de asemenea, că noul însoţitor al lui Jhag conducea cu graba febrilă a unui fugar, un bărbat ştiind bine că

acum era vânat, ştiind că fusese un co-conspirâtor într-o vastă trădare. Si Mappo nu s-a lăsat.

Nici nu avea nevoie de ajutorul lui Iskaral Pust; de fapt, Mappo începuse să bănuiască că ajutorul Marelui Preot nu era chiar atat de onorabil pe cât parea. Traversând această mlaştină, de exemplu, o călătorie aparent de doar două zile, a insistat Pust, care i-ar duce pe coastă cu câteva zile înainte de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers pe poteca înaltă. Două zile erau acum cinci, fără sfârşit în vedere. Ceea ce Trell nu a putut înţelege, totuşi, â fost posibila motivaţie pe care Iskaral – şi, prm extensie, Casa Umbrei – ar putea avea pentru a-l întârzia.

Icarium era o armă pe care nici un muritor şi nici un zeu nu putea risca să o folosească. Faptul că 'Cei Fără Nume credeau altfel era un indiciu atât al nebuniei, cât şi al prostiei de-a dreptul. Nu cu mult timp în urmă, îi puseseră pe Mappo si Icarium pe calea către Tremorlor, o Casă Azath capabilă să-l închidă pe Icarium pentru veşnicie. O astfel de închisoare fusese planul lor şi, oricât de mult i-a criticat Mappo şi, în cele din urmă, le-a sfidat, el înţelesese, chiar si atunci, că avea sens. Această răsturnare bruscă, inexplicabilă, a întărit credinţa lui Trell că anticul cult şi-a pierdut drumul sau a fost uzurpat de vreo facţiune rivală.

Un ţipăit brusc de la Iskaral Pust – o umbră uriaşă a alunecat peste cei doi călători, apoi a dispărut, chiar dacă Mappo îşi ridica privirea, cu ochii căutând printre ramurile cu barbă de muşchi ale copacilor uriaşi – nevăzând nimic, dar simţind încă trecerea unui vânt rece, care curge în urma... ceva. Trell s-a confruntat cu Marele Preot. 'Iskaral Pust, există enkar'al care trăiesc în această mlaştină?[1]

Ochii omul mic erau mari. Şi-a lins buzele, adunând din neatenţie rămăşiţele mânjite ale unui ţânţar cu limba, trăgând-o înăuntru. — Habar n-am, spuse el, apoi şi-a şters nasul cu dosul mâinii, arătând ca un copil prins într-o crimă oribilă. — Ar trebui să ne întoarcem, Mappo Runt. Aceasta a fost o greşeală. Şi-a înclinat capul. 'Ma crede? Cum să nu? Au trecut cinci zile!

Nu am traversat acest braţ de mlaştină, acest

cârcel spre nord, nu, am parcurs-o până la capat! Enkar'al? Zei de jos, ei mănâncă oameni! A fost un enkar'al? Mi-aş dori! Dar o, nu. Doar daca. Repede, binecuvântat geniu, vino cu altceva de spus! S-a zgariat miriştea albă de pe bărbie, apoi s-a luminat, — Mogora e de vină! A fost ideea ei! Toate acestea![1] Mappo se uită în jur. Un braţ nordic de mlaştină? Au tăiat spre vest pentru a-l găsi, primul indiciu că ceva nu era în regulă, dar Mappo nu gândise clar pe atunci. Nici măcar nu era sigur ca ceaţa se ridicase din spiritul lui în timpul de atunci. Dar acum începu să simtă ceva, o mişcare a jarului, o sclipire de furie. S-a îndreptat spre dreapta, a pornit.

'Unde te duci?' întrebă Iskaral, grăbindu-se să-l ajungă din urmă, catârul brajind o plângere.

Trell nu s-a obosit să răspundă. Se lupta cu dorinţa de a strânge gâtul slăbit al micuţului.

La scurt timp mai târziu, pământul s-a înălţat perceptibil, devenind mai uscat şi buzunarele deschise de poieni luminate de soare au apărut în faţă, înconjurate dincolo de arborele de mesteacăn.

în luminişul din faţă, pe jumătate aşşzată, pe jumătate sprijinită de im bolovan, era o femeie/ înalt, pielea ei de culoarea cenuşii fine, părul lung şi negru atârnă liber şi drept. Purta armură cu lanţ, argintiu strălucitor, peste o cămaşă gri, cu glugă, şi jambiere din j>iele palidă şi suplă. Cizmele înalte făcute dintr-o creatura cu solzi negre ı se ridicau până la genunchi. Două răpiţe urcate în coş îi împodobeau cureaua.

Ea mânca un măr, cu pielea lui de culoarea adâncă a sângelui.

Ochii ei erau mari, negri, cu pliuri epicantice alungite care se înclinau în sus la colţuri şi erau nxaţi pe Mappo cu ceva asemănător cu dispreţul lânguid şi uşor amuzat. — Oh, murmură ea, mâna lui Ardata m asta, vad. Vindecat de Regina Păianjenilor – tu favorizezi alianţe periculoase, Guardian. Mâna ei liberă s-a apăsat pe buze, cu ochii mari. 'Ce nepoliticos din partea mea! Guardian nu mai. Cum ar trebui să fii numit acum, Mappo Runt? Unul aruncat? Ea aruncă mărul într-o parte, apoi se îndreptă. — Avem multe de discutat, tu şi cu mine.

— Nu te cunosc, răspunse Trell.

— Mă numesc Spiţe.

— O, spuse Iskaral Pust, acum se cuvine, din moment ce te urăsc deja.

— Aliaţii nu trebuie să fie prieteni, răspunse ea, aruncând privirea cu dispreţ spre Marele Preot. Ochii ei s- au îngustat momentan asupra catârului, apoi a spus: „Nu am prieteni şi nu caut prietenii".

— Cu un nume ca Spiţe, e de mirare?

— Iskaral Pust, câinii s-au descurcat bine în eliminarea lui Dejim Nebrahl. Sau, mai degrabă, încep să înţeleg jocul subtil pe care l-au jucat, având în vedere apropierea de Deragoth. Stăpânul tău este deştept. Îi dau asta.

— Stăpânul meu, şuieră Iskaral Pust, nu are nevoie să formeze o alianţă cu tine.

Ea a zâmbit şi a fost, a considerat Mappo, cel mai frumos zâmbet. „Marele Preot, de la tine şi de la stăpânul tău, nu caut nimic". Ochii ei se întoarseră încă o dată pentru a se opri asupra Trell. „Tu, Unul înlăturat, ai nevoie de mine. Vom călători împreună, tu şi cu mine. Serviciile Magilor Umbrei nu mai sunt necesare.'

— Nu vei scăpa de mine atât de uşor, spuse Iskaral Pust, zâmbetul lui brusc, intenţionat să fie onctuos, stricat cu triste te de carcasa de ţânţar'strivită de un incisiv strâmb şi strâmb. „Oh, nu, voi fi ca o lipitoare, ascuns sub un pliu în hainele tale, îngungându-ma cu nerăbdare chiar în sângele tău. Voi fi liliacul cu colţi care atârnă sub ugerul tău, care lăcuiesc lăcuind exudanţia ta dulce. Voi fi musca care îţi va bâzâit direct în ureche,' acolo pentru a-mi face o casă nouă, cu o cămară plină la îndemâna mea. Eu voi fi ţânţarul...

'— Zdrobit de buzele tale care zboară, Mare Preot, spuse Spiţe obosit, respingându-l. — înlăturat, coasta nu este decât la o jumătate de legă. Există un sat de pescari, din păcate lipsit de viaţă acum, dar asta nu ne va împiedica deloc.[1]

Mappo nu s-a mişcat. „De ce am eu", a întrebat el, „să mă aliez cu tine?"

— Vei avea nevoie de cunoştinţele pe care le deţin, Mappo Runt, pentru că am fost unul dintre cei fără nume care l-au eliberat pe Dejim Nebrahl, cu scopul de a te ucide, pentru ca noul Gardian să-ţi poată lua locul alături de Icarium.

S-ar putea să vă surprindă, a adăugat ea, că sunt mulţumită că T'rolbarahl a eşuat în prima sarcină. Sunt scos în afara legii de la Cei Fără Nume, un fapt care îmi oferă nu mică satisfacţie, dacă nu si plăcere.

Ai sti ce intenţionează cei fără nume? Ai şti care este soarta lui Icarium?'

Se uita la ea. Apoi a întrebat: „Ce ne aşteaptă în sat?"

'O nava. Aprovizionat şi echipat, într-un fel de spus. Pentru a ne urmări cariera,' trebuie să traversăm jumătate din lume, Mappo Runt.

— Nu o asculta!

— Taci, Iskaral Pust, spuse Mappo mârâind. — Sau ia-ţi concediu de la noi.

'Prost! Foarte bine, îmi este clar că prezenţa mea în compania voastră proastă nu este doar necesară, ci şi esenţială! Dar tu, Spiţe, fii în gardă! Nu voi permite nicib trădare a acestui războinic îndrăzneţ şi onorabil! Şi ai grijă la cuvintele tale, ca nu cumva dezlănţuirea lor să-l bântuie până la nebunie!

— Dacă a rezistat atât de mult timp, preote, a spus ea, atunci el este dovada oricărei nebunii.

— Tu, femeie, ai fi înţelept să taci.

Ea a zâmbit.

Mappo oftă. Ah, Pust, dacă ai fi ascultat de propriile îndemnuri...

Hatotok

Băiatul avea nouă ani. Fusese bolnav o vreme, zile şi nopţi nemăsurate, amintite doar în viziuni înceţoşate, ochii plini de durere ai părinţilor săi, socoteala ciudată a celor două surori ale sale mai mici, de parcă ar fi început să contemple viaţa fără un frate mai mare. , o viată eliberată de chinuri şi batjocuri si, aşa cum se cerea, fiabilitatea lui neclintită în faţa celorlalţi copii la fel de cruzi din sat.

Şi apoi măi existase şi a doua oară, una pe care şi-o putea imagina distinctă, zidită pe toate părţile, acoperită în noaptea neagră, unde stelele înotau ca

păianjenii bărcii peste apa fântânii. În acest timp, în această cameră, băiatul era cu totul singur, trezit doar de nevoile setei, găsind lângă patul său o găleată, plină cu apă mâloasă, iar oală de lemn şi corn pe care mama lui o folosea doar în nopţile de sărbătoare. Trezindu-ne, evocând puterea de a întinde mâna şi de a strânge acel oală, scufundându-l în găleată, luptând cu greutatea apei, atrăgând lichidul călduţ prin buzele crăpate, pentru a uşura o gură fierbinte şi uscata ca vasiil unui cuptor.

Intr-o zi, s-a trezit din nou şi s-a cunoscut în a treia oară. Deşi slab, a putut să se târască din pat, să ridice găleata şi să bea ultima apă, tuşind la consistenţa ei ciorbă, gustând nisipul plat al nămolurilor. Cuibul foamei din burta lui era acum plin de ouă sparte, iar ghearele şi ciocurile minuscule îi strângeau interiorul.

O călătorie lungă si obositoare l-a adus afară, clipind în lumina aspră a soarelui – atât de aspru şi de strălucitor încât nu putea să vadă. Peste tot în jurul lui se auzeau voci, care umpleau strada, pluteau de pe acoperişuri, înalte şi într-o limbă pe care nu o mai auzise până atunci. Râsete, emoţie, dar aceste sunete l-au îngheţat.

Avea nevoie de mai multă apa. Trebuia să învingă această strălucire, ca să poata vedea încă o data. Descoperiţi sursa acestor sunete de carnaval – sosise o rulotă în sat? O trupă de actori, cântăreţi si muzicieni?

Nu l-a văzut nimeni? Aici, pe mâini şi în genunchi, febra dispăruţă, viata i-a revenit?

A fost înghiontat într-o parte, iar mâna lui bâjbâiată a întins mâna şi a găsit umărul si ceafa unui câine. Nasul umed al animalului i-a alunecat de-a lungul braţului. Acesta a fost unul dintre câinii mai sănătoşi, judecă el, mâna lui găsind un strat gros de grăsime peste muşchiul umărului, apoi, mişcându-se în jos, umflarea uriaşă a burtei fiarei. Acum auzea alţi câini, adunându-se, apăsând aproape, zvârcolindu-se de plăcere la atingerea mâinilor lui. Toţi erau graşi. A fost o sărbătoare? sacrificarea unei turme?

Viziunea a revenit, cu o claritate pe care nu o mai experimentase niciodată.

Ridicând capul, se uită în jur.

Corul vocilor venea de Ia păsări. Corobii, porumbei, vulturi care se învârteau pe strada prăfuită, ţipând la papurele de la bluff de la câinii satului, care au rămas posesivi cu rămăşiţele de cadavre ici şi colo, de cele mai multe ori puţin mai mult decât oase şi' tendoane înnegrite de soare, cranii rupte de fălcile canine. , interiorul lins curat.

Băiatul se ridică în picioare, clătinându-se de o ameţeală bruscă care trecu mult timp. În cele din urmă, a putut să se întoarcă şi să privească înapoi la casa familiei sale, încercând să-şi'amintească ce văzuse când se târa prin camere. Nimic. Nici unul.

Câinii l-au înconjurat, toţi părând disperaţi să-l facă stăpânul lor, cu coada clătinând, păşind una în alta, în timp ce ţepii lor se răsuceau înainte şi mâpoi, urechile ridicându- se la fiecare gest al lui, nasul împingându-i mâinile. Erau graşi, îşi dădu seama băiatul, pentru că mâncaseră pe toată lumea.'

Căci muriseră. Mama lui, tatăl lui, surorile lui, toţi ceilalţi din sat. Câinii, deţinuţi de toţi şi de nimeni şi care trăiau o viaţă de suferinţă, de foame vicioasă şi rivalităţi, toţi se hrăniseră până la' indolenţă. Bucuria lor venea din burta plină, toată rivalitatea uitată acum. Băiatul a înţeles în asta ceva profund. Amăgirile unui copil s-au dezbrăcat, dezvăluind adevărurile lumii.

A început să rătăcească.

Un timp mai târziu, s-a trezit la răscrucea de drumuri chiar dincolo de gospodăria cea mai nordică, stând în mijlocul animalelor lui proaspăt adoptate. În centrul drumurilor şi pistelor unite fusese înălţat un tuş de pietre.

Foamea'îi trecuse. Privindu-şi în jos, a văzut cât de slab devenise şi a văzut şi nodulii stranii purpurii care îi îngroşau articulaţiile, încheietura mâinii, cotul, genunchiul şi glezna, deloc dureroşi.

Depozitele, se părea, pentru un alt punct forte.

Solia cairnului i-a fost clară, pentru că fusese crescută de un jDăstor şi el păzise destule turme în vremea lui. I-a spus să meargă spre nord, sus în dealuri. I-a spus că acolo îl aştepta sanctuarul. Atunci fuseseră supravieţuitori. Că l- au lăsat în urmă era de înţeles – împotriva febrei limbii albastre nu se putea face nimic. Un suflet a trăit sau un suflet a murit din propria hotărâre sau din lipsa acesteia.

Băiatul a văzut ca nu mai rămâneau turme pe dealuri, lupii coborîseră, poate, necontestat; sau ceilalţi săteni manaseră fiarele cu ei. La urma urmei, un sanctuar ar avea astfel de nevoi precum hrană si apă, lapte şi brânză.

A pornit pe poteca de nord, câinii însoţ'indu-l.

Erau fericiţi, a văzut el. încântat că îi conducea acum. Iar soarele de deasupra capului, care orbise, nu mai orbi. Băiatul ajunsese şi acum trecuse un prag, în a patra şi ultima oară.

Nu ştia când se va termina.

Cu ochi langozi, Felisin Younger se uită la ^tânărul zgârcit care fusese adus de acoliţii fără echipaj. încă un supravieţuitor pierdut care caută' la ea sens, îndrumare, ceva în care să creadă, care să nu poată fi zdrobit şi măturat de vântul rău.

Era un Purtător – umflăturile de la articulaţii îi spuneau asta. Probabil că el infectase restul satului său. Nodurile supuraseră, otrăvând aerul şi toţi ceilalţi muriseră. Ajunsese la porţile oraşului în acea dimineaţă/în compania a doisprezece câini pe jumătate sălbatici. Un Transportator, dar aici, în acest loc, asta nu a fost motiv de alungare. Într-adevăr, chiar opusul. Kulat avea să-l ia pe băiat sub aripa lui, pentru predarea căilor de pelerinaj, pentru că aceasta ar fi noua lui chemare, de a duce ciuma în întreaga lume, şi astfel, printre supravieţuitorii din urma lui, să adune şi mâi mulţi adepţi la noua religie. .

Credinţa în cei frânţi, cicatrici, fără echipaj – se formau tot felul de secte, apartenenţa fiind definită de daunele pe care ciuma le-a adus fiecărui supravieţuitor. Cel mai rar şi mai preţios dintre ei, Transportatorii.

Tot' ce prezisese Kulat se împlinea. Au sosit supravieţuitori, la început un firicel, apoi cu o sută, atraşi aici, călăuziţi de mâna unui zeu. Au început să sape orasúl îngropat de' mult, făcându-şi case în mijlocul fantomelor locuitorilor morţi de mult, care încă bântuiau camerele, holurile şi străzile, tăcuţi şi nemişcaţi, spectrii care asistau la o renaştere, pe feţele lor slabe şi înceţoşate o revoltă, de expresii variind de lâ consternare la groază. Cum ar putea cei vii să-i sperie pe morţi.

Au sosit păstorii cu turme uriaşe, oi şi capre, vitele cu membre lungi numite eraga, despre care cei mai mulţi credeau dispărute de o mie de am – Kulat a spus că s-aii găsit turme sălbatice pe dealuri – şi aici câinii şi-au amintit pentru ce fuseseră crescuţi. în primul rând' şi acum a apărat fiarele de lupii şi de vulturii cenuşii cáré puteau ridica un viţel nou-născut în ghearele lor.

Sosiseră meşteşugari şi începuseră să producă imagini care se născuseră în boala lor, în febrile lor: Dumnezeul în lanţuri, mulţimile celor frânţi şi cicatrici şi cei fără echipaj. Imagini pe' ceramică, pe'

Hofofo
k

pereţi pietăţi în amestecul străvechi de sânge de eragă şi ocru roşu,' statui de piatră

pentru Purtători. Ţesături ţesute cu noduri mari de lână pentru a reprezenta nodulii, scene cu modele febrile de culoare care înconjoară imaginile centrale ale Felisin, Sha'ik Reborn, eliberatorul adevăratei Apocalipse.

Ea nu ştia ce să facă din toate acestea. A rămas nedumerită din nou şi din nou de ceea ce a fost martor, fiecare gest de închinare şi adoraţie. Oroarea desfigurării fizice o asaltă din toate' părţile,' până când s-a simţit amorţită, drogată nesimţită. Suferinţa devenise propriul ei limbaj, viaţa însăşi definită ca pedeapsă şi închisoare.

Si aceasta este turma mea.

Adepţii ei i-au răspuns, pana acum, la toate nevoile, cu excepţia uneia, si aceasta a rost dorinţa sexuala în creştere, reflectând schimbările care i-au depăşit corpul, forma femeii, inceputul sângelui intre picioare si noua Toarne care ii hrăneşte visele de ajutor. Ea nu putea tânji după atingerea sclavilor, căci sclavia era ceea ce aceşti oameni au îmbrăţişat de bunăvoie, aici si acum, în acest loc pe care l-au numit Hanar Ara, Oraşul Căzuţilor.

In jurul unei guri de pietre, Kulat spuse: — Şi aceasta este problema, Alteţă.

Ea clipi. Ea nu ascultase. ‘Ce? Care este problema?'

— Acest Carrier, care a sosit în această dimineaţă de pe calea de sud-vest.

Cu câinii lui care răspund doar lui.

Ea îl privea pe Kulat, bătrânul nenorocit care mărturisea vise pline de vin, ca şi cum rostirea ar fi în sine mai multă plăcere decât ar fi putut suporta el, ca şi cum mărturisirea l-ar fi îmbătat. ‘Explica.'

Kulat suge pietrele din giiră, înghiţi scuipat, apoi făcu un gest. „Uită-te la muguri, înălţime, la mugurii bolii, la Mulţi Guri ale Limbii Albastre. Lle se micşorează. S-au uscat şi se estompează. A spus la fel de multe. Au devenit mai mici. El este un Transportator care, într-o zi, va înceta să mai fie Transportator. Acest copil îşi va pierde utilitatea.

Utilitate. Ea se uită la el din nou, de data aceasta cu mai multă atenţie, si văzu o faţă tare, colţoasă, mai veche decât anii ei, ochi limpezi, un cadru care avea nevoie de mai multă carne şi probabil că avea să-l mai regăsească, acum că avea de mâncare. Un

băiat încă tânăr, care avea să devină bărbat. — El va locui în palat, spuse ea.

Kulat făcu ochii mari. ‘Alteţa-[1]

‘Am vorbit. Aripa Deschisă, cu curtea şi grajdurile, unde îşi poate ţine câinii...

— înălţime, există planuri pentru a converti aripa deschisă în'propria ta grădină privată...

— Nu ma mai întrerupe, Kulat. Am vorbit.[1]

Grădina mea privată. Gândul o amuza acum, în timp ce întindea mâna după paharul ei cu vin. Da, şi vom vedea cum creşte.

Aşa că duse mai departe gândurile ei nerostite, Felisin nu văzu nimic din privirea bruscă întunecată a lui Kulat, cu o clipă înainte ca acesta să se încline şi să se întoarcă.

Băiatul avea un nume, dar ea îi'va da un nume nou. Una care se potriveşte mai bine viziunii ei despre viitor. După un moment, ea a zâmbit. Da, i-ar fi numit Crokus.

Capitolul cincisprezece

Un bătrân trecut, soldându-şi niturile verzi, cu ochii tăiaţi de rugină, stătea ca şi cum 'ar fi fost trezit din groapa sacrificării, tăiat în spate din zborul rupt, când lamele tinere l-au alungat de pe câmp.

Arată ca o promisiune pe care numai proştii ar putea visa desfăşurată, steagul floriei gesticulând în vânt deasupra capului lui, dezbrăcat ca nişte fantome, cranii înfipţi, buzele bătând, gura deschisă mută.

„Oh, ascultă-mă", strigă el pe vârful său imaginar, şi voi vorbi – despre bogăţii si recompense, despre mareţia mea, despre chipul meu cândva tânăr ca aceştia pe care îl văd în faţa mea – ascultă!

In timp ce aici stau la masa Tapu-ului, uns cu degetele cu carne frigaruita, cupa crapata si mărgărită în soarele fierbinte, vinul udat sa faca, m alianța subţirelui si gros, ambele trecând gustoase.

Cât de aproape de un braț de acest tâmpit, acest trompetist răvăşitor care ar fi putut odată să stea cu scutul încuiat lângă mine, înroşit, beat mascat, aspru de frică, în clipa înainte de a se sparge a rupt

şi a fugit şi acum avea să sune. o nouă generaţie la război, la zgomot de luptă şi de ce? Ei bine, de ce '-totul pentru ca a fugit odată,' dar ascultă: un soldat care a alergat o dată aleargă, iar acesta, onorat magistrat, este singurul motiv pentru care spun că cuţitul meu i-a găsit spatele.

Era un soldat ale cărui cuvinte m-au trezit.

„Bedura's Defence" în The Slaying of King Qualin Tros of Bellid (transcris ca cântec^ de Fisher, Malaz City, anul trecut al domniei lui Laseen) într-o aură care miroseşte şi aminteşte de o criptă, Noto Boii, tăietor de companie, Kartoolian prin naştere şi o dată preot al lui Soliei, părul lung, şerpuit, incolor, smuls ca şuviţe de pânză de vânt, cu pielea' de culoarea pielii de capră' tăbăcită, stătea ca un puieţ îndoit şi îşi culegea dinţii cu blană verde cu o coloană de peşte. Era un obicei de-a lui de atâta timp încât purtase găuri' rotunde între fiecare dinte, iar gingiile se îndepărtaseră mult înapoi, făcându-i zâmbetul scheletic.

El zâmbise o dată până acum, drept salut, iar pentru Ganoes Paran, odată fusese prea multe.

Pe moment, vindecătorul părea în cel mai bun caz gânditor, în cel mai rău caz distras de plictiseală. — Nu pot spune cu certitudine, căpitane, spuse în cele din urmă barbatul.

'Despre ce?'

O licărire a ochilor, cenuşii plutind în întuneric galben. — Ei bine, ai avut o întrebare pentru mine, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Paran, am avut un ordin pentru tine.

— Da, desigur, asta am vrut să spun.

— Ţi-am poruncit să te dai deoparte.

— Pumnul înalt este foarte bolnav, căpitane. Nu-ţi va folosi nimic să-i deranjezi moartea. Mai precis, s-ar putea foarte bine să fii infectat cu contagiune groaznică.

— Nu, nu o voi face. Şi intenţionez să fac ceva în legătură cu moartea lui.

Deocamdată, însă, îmi doresc să-l văd. Asta e tot.'

— Căpitanul Sweetcreek are...

— Căpitanul Sweetcreek nu mai este la comandă, cutter. Eu sunt. Acum dă-mi drumul înainte să te reatribui la irigarea intestinelor de cal

şi, având în vedere calitatea proastă a hranei care le-au fost furnizate în ultimul timp...

Noto Boii examină coloana vertebrală a peştelui din mână. — Voi nota acest lucru în jurnalul companiei mele, căpitane. în calitate de vindecător de rang al Gazdei, există unele întrebări cu privire la lanţul de comandă în acest moment. La urma urmei, în circumstanţe normale îi depăşesc cu mult pe căpitani...

— Acestea nu sunt circumstanţe normale. îmi pierd răbdarea aici.

O expresie de uşoară dezgust. — Da, am cunoştinţe directe despre ceea ce se întâmplă când îţi pierzi răbdarea, indiferent cât de nedreaptă ar fi situaţia'. Mi-a revenit, vă reamintesc, să vindec pometul fracturat al căpitanului Sweetcreek. Bărbatul păşi într-o parte a intrării. '

Te rog, căpitane, ni binevenit înăuntru.

Oftând, Paran trecu cu paşi mari pe lângă tăietor, trase deoparte clapeta şi intră în cort.

întuneric, aerul fierbinte şi plin de tămâie grşa care nu putea decât să mascheze mirosul urât de boala. În această primă cameră erau patru paturi, fiecare ocupat de un comandant de companie, dmtre care doar două îi erau familiare lui Paran. Toţi dormeau sau erau inconştienţi, cu membrele răsucite în păturile lor pătate de transpiraţie, gâturile umflate de infecţie, fiecare respiraţie trasa o şuierătură subţire ca un' cor înspăimântător. Scuturat, căpitanul trecu pe lângă ei şi intră în camera din spate a cortului, unde nu era decât un singur ocupant.

în aerul granulat şi crepuscular, Paran se uită în jos la silueta din pătuţ. Primul său gând a fost că Dujek Onearm era deja mort. 'O faţă îmbătrânită, fără sânge, pătată de

E ete violet închis, cu ochii închişi de mucus. Limba ărbatului, de culoarea Oţelului Aren, era atât de umflată încât îi forţase să deschidă gura, despicând buzele uscate. Un vindecător – probabil Noto Boii – împachetase gâtul lui Dujek într-un amestec de mucegai, cenuşă şi lut, care de atunci se uscate, arătând ca un guler de sclav.

După o clipă lungă, Paran l-a auzit pe Dujek respirând, sunetul neunirorm, prinzându-i iar şi iar

în convulsii slabe ale jDieptului. Aerul slab a şuierat apoi înapoi într-un fluier zdrăngănit.

Zei de jos, acest om nu va rezista noaptea.

Căpitanul şi-a dat seama că i s-au amorţit buzele şi avea probleme'cu concentrarea. Tămâia asta blestemată, e d'bayang. A stat încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, uitându-se în jos la silueta micşorată şi fragilă a celui mai mare general în viaţă al Imperiului Mălazan, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.'

Doi paşi prin camera exterioară şi o voce răguşită îl opri.

— Pe numele lui Hood, cine eşti?

Paran se înfruntă cu femeia care vorbise. Era sprijinită pe patul ei, suficient pentru a-i permite să se uite drept pe căpitan. Cu pielea întunecată, tenul ei lipsit de liniile de intemperii ale vieţii din deşert, ochii ei mari şi foarte întunecaţi. Părul negru strîns, tencuit cu transpiraţie, tuns scurt, dar trădând totuşi un val natural, îi înconjura faţa rotundă, pe care boala o atrasese, făcându-i ochii să pară mai adânci, mai goliţi.

„Căpitane cu amabilitate../'

— Lângă Abis, eşti. Am slujit sub Kindly în Nathilog.

— Ei bine, este o veste descurajatoare. Si tu esti?[1]

— Pumnul Rythe Bude.

— Una dintre promoţiile recente ale lui Dujek, deci, pentru că nu am auzit niciodată de tine. Nici nu pot să-mi dau seama de unde vii.

— Shal-Morzinn.

Paran se încruntă. — La vest de Nemil?

— Sud-vest.

— Cum ai ajuns să fii în Nathilog, Fist?

— Pe cei Trei, dă-mi apă, la naiba.

Paran se uită în jur până găsi o vezică urinară, pe care o aduse lângă ea.

— Esti un prost, spuse ea. — Vin aici. Acum vei muri cu noi ceilalţi. Va trebui să mi-l turnaţi în gură.

Scoase dopul, apoi se aplecă mai aproape.

Şi-a închis ochii remarcabili şi luminoşi şi şi-a înclinat capul pe spate, cu gura deschisă.' Bătăturile de pe gâtul ei erau crăpate, curgând lichid limpede

gros ca lacrimile. Strângând vezica urinară, el a privit apa curgându-i în gură.

Ea a înghiţit în sec, a icnit, apoi a tuşit.

A tras vezica urinară. 'Suficient?'

Ea a reuşit să dă din cap, a tuşit din nou, apoi a înjurat într-o limbă necunoscută.

— Nenorocitul ăsta de fum, a adăugat ea în Malazan. — Amorţeşte gâtul, aşa că nici măcar nu poţi să-ţi dai seama când înghiţi. De fiecare dată când închid ochii, visele d' bayang se năpustesc asupra mea ca vânturile roşii.

S-a ridicat, uitându-se de sus la ea.

— Am părăsit Shal-Morzinn... în grabă. Pe un comerciant Blue Moranth. Banii pentru trecere s-au terminat într-un oraş numit Pitch, pe coasta Genabarii. De acolo am ajuns la Nâthilog şi, cu burta prea goală ca să mă lase să mă gândesc bine, m-am înscris.

— Unde ai vrut să mergi?

Ea a „făcut o faţă. — Cât m-ar duce moneda mea, prostule. încrucişarea celor Trei nu este o reţetă pentru o viaţă lungă. Binecuvântări pentru sărutul lui Oponn, ei nu au venit după mine.

'Cei trei?'

— Conducătorii din Shal-Morzinn... din ultimii o mie de ani. Păreai să recunoşti numele imperiului, care este mai mult decât majoritatea.

— Nu ştiu nimic în afară de numele în sine, care se găseste pe anumite hărţi Malazan.

Pa râse. — Malazani. Ştiau suficient pentru a face prima lor vizită ultima.

— Nu ştiam deloc că am vizitat, spuse Paran.

'împăratul. Şi Dansatoare. Nava amiral imperială, Twist. Doamne, numai acel me„şteşug a fost suficient pentru a-i face pe cei Trei o pauză. în mod normal, ei anihilează străinii de la sine – nu facem comerţ cu nimeni, nici măcar cu Nemil. Cei Trei dispreţuiesc străinii. Dacă ar fi fost atât de înclinaţi, ar fi cucerit până acum întregul continent, inclusiv şapte oraşe.

— Atunci nu expansionişti. Nu e de mirare că nimeni nu a auzit de ei.

'Mai multă apă.'

S-a conformat.

Când termină de tuse, îi întâlni privirea. „Nu mi-

ai spus niciodată – cine esti tu în adevăr?"

— Căpitanul Canoes Paran.

— E mort.

'Nu încă.'

'În regulă. Deci de ce minciuna?

— Dujek m-a dezafectat. Oficial, sunt fără rang.

— Atunci, pe numele lui Hood, ce cauţi gdci?

El a zâmbit. — Asta e o poveste lunga. În momentul de faţă, am un lucru pe care trebuie să-l rac şi anume să-mi rambursez o datorie. Ii datorez lui Dujek atât de mult. în plus, nu este bine să ai o zeiţă liberă în tărâmul muritorilor, mai ales una care se bucură de mizerie.

„Toţi se bucură de mizerie".

'Dabine.'

A dezvăluit un rând de dinţi uniformi, pătaţi de boală. — Căpitane, crezi că dacă am fi ştiut ca Poliel este în templu, am fi intraţ deloc? Tu, pe de altă parte, nu ai această scuză. Lăsându-mă să trag concluzia că ţi-ai pierdut minţile.

— Căpitanul Sweetcreek este cu siguranţă de acord cu tine, Pumn, spuse Paran, lăsând vezica m jos/ — Trebuie să- mi iau concediu. Aş aprecia, Pumnul Rythe Bude, dacă te referi la mine ca fiind Căpitanul. S-a îndreptat spre ieşirea din cort.

— Ganoes Paran.

Ceva din tonul ei îl întoarse chiar şi când întinse mâna spre clapă.

— Arde-mi cadavrul, spuse ea. „Ideal, să-mi umple plămânii cu ulei, ca să-mi spargă pieptul, eliberându-mi astfel să scape sufletul devastat. Aşa se face în Shal- Morzinn.

El a ezitat, apoi a dat din cap.

Afară, a găsit tăietorul Noto Boii încă în picioare la locul său, examinând punctul însângerat al coloanei peştelui cu o clipă înainte de a-l strecura înapoi în gură.

' — Căpitane, cu amabilitate, spuse bărbatul în semn de salut. — Avionul Hurlochel a fost aici, căutându-te. De la el, înţeleg că intenţionaţi ceva... erupţie.

— Cutter, când alternativa esté pur şi simplu să aştepţi ca ei să moară, voi accepta riscul de a face ceva neplăcut. '

'înţeleg. Atunci cum ai plănuit acest atac al tău? Având în vedére că vei înfrunta însăşi Zeiţa Cenuşie. Mă îndoiesc că până şi reputaţia ta va fi suficientă pentru a-i obliga pe soldaţi să atace Marele Templu din Poliel. Într-adevăr, mă índoiésc că îi vei face să intre în G[1] danisban.

— Nu iau niciun soldat, cutter.

Un înţelept din cap din partea omului slăbit. — Ah, atunci o armată de una, nu-i aşa?

De acord, adăugă el, privindu-l pe Paran speculativ, am auzit poveşti despre extraordinara ta... ferocitate. Este adevărat ca ai atarnat odată un Falah'd peste marginea balconului turnului palatului său? Chiar daca era un anat al imperiului la acea vreme. Care a fost crima lui din nou? Da, p ciocnire de culori în ţinuta lui, în prima zi a Festivalului împăratului. Care au fost acele culori pe care a avut dezvăluirea să le poarte?

Paran l-a studiat o clipă pe bărbat, apoi a zâmbit. — Albastru şi verde.

— Dar acele culori nu se ciocnesc, căpitane.

— Nu am pretins niciodată o bună judecată în chestiuni estetice, cutter. Acum, despre ce vorbeam? Oh, da, armata mea de unul. Într-adevar. Intenţionez să conduc doar un singur om. împreună, noi doi o vom ataca pe Zeiţa Gri, cu scopul de a o alunga din acest tărâm.

— Cred că ai ales cu înţelepciune, spuse Noto Boii. „Având în vedere ceea ce îl aşteaptă pe Hurlochel, a dat dovadă de un calm impresionant în urmă cu câteva momente".

— Si bine ar trebui, spuse Paran, pentru că nu vine cu mine. Tu eşti.[1]

Coloana peştelui a trecut prin buza superioară ^ a tăietorului. O privire de agonie a înlocuit neîncrederea. îşi smulse acul ofensator de pe buză şi îl aruncă, apoi ridica ambele mâini pentru a se strânge împotriva durerii.

Ochii lui pareau gata să se scape din orbite.

Paran îl bătu pe bărbat pe umăr. — Să se vadă asta, vrei? Plecăm într-o jumătate de clopot, cutter.

S-a aşezat pe un cufăr de truse, s-a aşezat încet înapoi, până când a încetat cedarea peretelui cortului, apoi şi-a întins picioarele. — Ar trebui sa fiu pe jumătate beat cliiar acum, a spus el, având în

vedere ce sunt pe cale să fac.

Hurlochel părea incapabil să aducă un zâmbet. — Te rog, căpitane. Ar trebui să decampăm. Reduceţi-ne pierderile. Vă îndemn să abandonaţi acest curs de acţiune, care nu va duce decât la moartea unui alt soldat bun, 'ca să nu mai vorbim de un tăietor de companie iritant, dar competent.

‘Ah, da. Noto Boii. Odinioară preot pentru Soliei, sora zeiţă a lui Poliel.

' — Nu mai preot, căpitane. Dezavuaţi nu ţine nicio greutate cu ascendentul atât de abandonat.'

— Soliei. Stăpână a vindecării, binefacere, zeiţa care plânge lacrimi vindecătoare. Trebuie să fi eliberat un ocean din ele până acum, nu crezi?

— Este înţelept să ne batjocoreşti de ea la acest prag, căpitane?

‘De ce nu? Cum le-a făcut vreun bine, Hurlochel, tristeţea ei infamă şi neîncetată pentru situaţia muritorilor? Este uşor să plângi când stai departe, fără' să faci nimic. Când iei credit pentru fiecare supravieţuitor de acolo – cei ale căror spirite au luptat, ale căror spirite au refuzat să cedeze îmbrăţişării lui Hood. El a rânjit la acoperişul cortului. „Aşam'umiţii zei prietenoşi şi simpatici sunt cei care au cel mai mult pentru care să răspundă". Paran se uită cu privirea la bărbatul care stătea în faţa lui. [1]

Hood ştie, ceilalţi sunt simpli şi al naibii de clari în propria lor infamie – dă-le asta. Dar să ofere ajutor, mântuire şi tot restul, lăsând în acelaşi timp adevărata soartă în voia întâmplării şi numai a întâmplării – al naibii de mine, Hurlochel, la asta'vor răspunde!

Ochii fugitorului erau mari, fără să clipească.

Paran îşi întoarse privirea. — îmi pare rău. Câteva

gânduri pe care aş face mai bine să le păstrez pentru mine. ste o vină a mea de lungă durată, vai.

‘Căpitan. Pentru o clipă acolo... ochii tăi... s-au aprins. Ca al unei fiare.

Paran îl studie pe bărbat. — Au făcut-o acum?

— Aş jura cu un toc pe prepuţul lui Hood, căpitane.

Ganoes Paran se ridică în picioare. — Transmite aceste

ordine ofiţerilor. Această armată mărşăluieşte în patru zile. Peste trei zile îi vreau în trusa completa, îmbrăcaţi cu armele scoase la iveală pentru inspecţie, gata la prânz. Şi când plecăm, vreau să las această tabără curată, fiecare latrina umplută, gunoiul ars. S-a confruntat cu Hurlochel. „Ocupaţi-i pe aceşti soldaţi – putrezesc din interior spre exterior. Ai toate astea, Hurlochel?

învăluitorul zâmbi, apoi repetă ordinele lui Paran cuvânt cu cuvânt.

'Bun. Asiguraţi-vă că le impresionaţi ofiţerilor că aceste zile în care s-au întins mopul şi căţeaua sunt pe sfârşite. Spune-le că ordinea de marş va plasa la postul principal cea mai prezentabilă companie – toţi ceilalţi îşi mănâncă praful.

— Căpitane, jinde defilăm?

'Nici o idee. îmi voi face griji pentru asta atunci.

— Dar Pumnul înalt şi ceilalţi din cortul ăla?

— Sunt şanse să nu he prea mult pentru o vreme. între timp-' ^

— între timp, comandaţi Gazdei, domnule.

— Da, da.

Salutul brusc al lui Hurlochel a fost ascuţit, apoi a pivotat şi a plecat din cort.

Paran se uită după el. Bine, cel puţin cineva este al naibii de mulţumit de asta.

La scurt timp mai târziu, el şi Noto Boii s-au aşezat în vârful cailor lor la marginea taberei, privind în josul pantei şi peste terenul plat de ucidere, către zidurile oraşului, cu cafcarul albit înfruntând o masă de mâzgălituri, simboluri pictate, amprente de mâini, schelete, cifre. Atât de aproape, ar fi trebuit să se audă sunete care se ridicau din cealaltă parte a acelor ziduri, ceaţa de praf şi fum deasupra capului, iar poarta uriaşă ar fi trebuit să fie închisă deschisă pentru un flux constant de comercianţi şi vânzători, şoferi şi echipe de muncă. Soldaţii ar trebui sa fie vizibili în ferestrele turnurilor pătrate de flancare ale porţii.

Singura mişcare venea de la stoluri de porumbei care se ridicau la vedere, apoi se scufundă înapoi, agitaţi şi frenetici ca o armată de zmee respinşi de vânturile furtunii; iar din deşertul nuanţat de albastru grauri şi corbi care croncăneau s-au aliniat ca o armată de coşmar pe creneluri.

— Căpitane, spuse tăietorul, iar coloana de peşte ieşind din nou printre buzele lui – gaura pe care o făcuse mai devreme chiar deasupra buzelor era o pată roşie, uşor încreţită, mânjită ca un coş izbit – mă crezi capabil să atac. tot ce este anatemă pentru mine?

— Credeam că eşti dezavuat, spuse Paran.

— Tocmai punctul meu de vedere. Nici măcar nu o pot apela la Soliei pentru protecţia ei benignă. Poate că ochii tai sunt orbi la adevăr, dar îţi spun, capitane, văd aerul răsturnându-se în spatele acelor ziduri – este suflarea haosului. Curenţii se învârte, se ridică – chiar şi să mă uit la ei, aşa cum fac acum, mă îmbolnăveşte. Vom muri, tu şi cu mine, la nici zece paşi de poartă.

Paran a verificat sabia de la centură, apoi şi-a ajustat cureaua cârmei. [1]

Nu sunt atât de orb pe cât crezi că sunt, tăietor. Studie oraşul pentru o clipă, apoi îşi strânse frâiele.

— Călăreşte aproape de partea mea, Noto' Boii.

— Căpitane, poarta pare închisă, bine încuiată – nu suntem bineveniţi.

— Nu contează blestemata de poartă, spuse Paran. 'Sunteţi gata?[1]

Bărbatul şi-a întors ochii sălbatici asupra lui. — Nu, spuse el cu voce înaltă, nu sunt.

— Să terminăm cu asta, spuse Paran, dându-şi calul în mişcare.

' Noto Boii a cruţat o ultimă privire peste umăr şi a văzut soldaţi în picioare, 'privind, adunaţi în sute.

— Zei,' şopti el, de ce nu mă aflu printre ei chiar acum?

Apoi s-a mutat să-l ajungă din urmă pe căpitanul Kindly, care odată atârnase un om nevinovat de la marginea unui turn. Şi acum face totul din nou – pentru mine!

Odată fusese trimisă să-şi vâneze fratele mai mic, urmărindu-l prin jumătate din oraş – o, el ştia că ea îl urmărea, ştia că ea era cea pe care o vor

trimite, singura capabilă să închidă o mână. pe o gleznă zgâriețâ, târându-l înapoi, apoi scuturându-l până când creierul îi zdrăngăni în interiorul craniului. El o condusese pe un traseu sălbatic în acea noapte. în vârstă de zece ani şi deja complet scăpaţi de sub control, ochii strălucitori ca nişte bile lustruite într-o gură de scuipă, zâmbetul alb mai rău decât mârâitul lupului, toate mădularele stricate şi răutatea savuroasă.

Adunase... lucruri. În secret. Şuviţe de păr, unghii tăiate, un dinte putrezit. Ceva, s-a dovedit, de la toată lumea din întreaga familie extinsă. Patruzeci şi doi, dacă unul l-a numărat pe Minarala de patru luni – şi a avut, ticălosul mic. O nebunie mai puţin imaginativă s-ar fi putut mulţumi cu o mulţime de păpuşi îngrozitoare, asupra cărora ar putea să livreze un chin minor, dar cronic, pentru a-şi hrăni răul nesăţios, dar nu şi fratele ei, care se credea în'mod clar destinat unei vaste infamie.

Nemulţumit cu păpuşile modelate după asemănări, construise, din sfoara, beţe, paie, lână şi corn, o turmă minusculă de patruzeci şi două de oi. închis într-un kraal de beţe asamblate pe podeaua podului moşiei. Apoi, dintr-unul din dinţii săi de lapte, proaspăt smuls din gură, şi-a făcut asemănarea unui colţ de lup şi apoi, cu zdrenturi de blană, lupul căruia îi aparţinea, de o solzică care sa-i permită să devQreze un păpuşă·oaie dintr-o singură înghiţitură.

În sticlă de magie demente, îşi pusese lupul printre turmă.

Ţipete şi bocete în noapte, în gospodărie după gospodărie, dezlănţuite din coşmaruri înspăimântătoare, cufundate în mirosul de panică şi lanolină, de copite care se zboară si valuri de zbor disperat şi fără speranţă.

Mufături şi bufete de la uriaşul lup care răcneşte, fiara jucându-se cu' fiecare dintre ei – o, şi-ar aminti chinul mult, mult timp.

În cursul zilei următoare, în timp ce unchii, mătuşile, nepoţii şi alţii asemenea s-au adunat, toţi păliţi şi tremurând, şi când a venit revelaţia că toţi şi-au împărţit noaptea de teroare, puţini au întârziat să-ş'i dea seama de sursa coşmarurilor lor.' – bineînţeles că deja luminase, la una dintre

nenumăraţele sale găuri din oraş. Unde s-ar ascunde până când va trece furia şi indignarea!

Pentru crimele comise de copii, toata fuga a dispărut în cele din urmă, pe măsură ce îngrijorarea a crescut în locul ei. Pentru majoritatea copiilor, copii normali; dar nu pentru Ben Adaephon Delat, care mersese prea departe. Din nou.

Şi astfel Torahaval Delat fusese trimisă să-şi urmărească fratele şi să-i dea o pedeapsă potrivită. Cum ar fi, se gândise ea la acea vreme, jupuindu-l de viu. Oile, nu-i aşa? Ei bine, ea purta în rucsacul ei păpuşa lup şi cu asta intenţiona tortura cea mai îngrozitoare. Deşi' nici pe departe la fel de talentată ca fratele ei mai mic si, desigur, mult mai puţin imaginativă, ea reuşise să modeleze un fel de lesă pentru creatură şi acum, indiferent unde se ducea fratele ei, putea să o urmeze.

A putut să stea înaintea ei cea mai mare parte a zilei şi a nopţii următoare, până când un clopoţel înainte de zori, când, 'pe un acoperiş din Cartierul Prelid din Aren, ea l-a ajuns din urmă, ţinând în mâini păpuşa lup, strângând, picioarele din spate şi trăgându-le larg.

Băiatul, fugmd îritr-o clipă, cu faţa în urmă.

Ţipat şi râzând şi, chiar şi în timp ce ea se împiedica, acel'ras a'usturat, aşa că ea' le-a dat picioarelor acelea o răsucire în plus.

Si, ţipând, a căzut pe acoperişul de pietriş, cu şoldurile umplute de agonie.

Fratele ei a ţipat şi el, dar nu se putea opri din râs.

Nu se uitase prea atent la păpuşa^ lup, iar acum, gâfâind şi tresărind, a căutat să faca asta. întunericul a fost reticent să cedeze, dar în cele din urmă ea a distins trupul legat al fiarei sub zdrenţurile de blană – lenjeria ei – cele care dispăruseră de pe frânghia cu o săptămână mai devreme – înnodate şi înfăşurate strâns în jurul unui miez solid, natura despre care ea a ales să nu delibereze prea mult.

Ştia că va veni duj>ă el. Stia că îi va găsi hama de păpuşi în pod. Ştia ca va folosi păpuşa-lup, propria sa anima pe care o' lăsase atât de neglijent în urmă. Ştia... totul.

în acea noapte, în întunericul înainte de zori,

Torahaval a decis că îl va urî, pentru totdeauna. Pasional, o ură suficient de aprigă încât să cutreiere pământul în întregime.

Este uşor să-i urăşti pe cei deştepţi, chiar dacă se întâmplă sa fie rude.

Poate mai ales atunci.

Nu exista o cale clară de la acea amintire la viaţa ei acum, până în acest moment, cu excepţia singulară a senzaţiei că era prinsă într-un coşmar; una din care, spre deosebire de celalalt coşmar de acum atâţia ani, ea nu se va trezi niciodată.

Fratele ei nu era acolo, râzând şi gâfâind, apoi, în cele din urmă, a convulsionat de bucurie pe acoperiş, eliberând vrăjitoria din interiorul păpuşii lup. Făcând durerea să dispară. Fratele ei, viu sau moft – pană acum mai probabil mort – era foarte departe. Şi şi-a dorit, din toată inima, să nu fie aşa.

Mormăind ca un cerşetor beat, Bridthok stătea în faţa mesei cu vârf de granit pătat din dreapta ei, cu degetele liii cu unghii lungi împingând ciudatul sortiment de monede de aur şi argint înainte şi înapoi, în timp ce încerca să le impună nişte mijloace' de clasificare, sarcină la care era clar că esu'a. Vasele cufere de monede din templul lui Poliel erau fără fund – nu la figurat, ci la propriu, (descoperiseră ei. Şi a întinde mâna în întunericul rece ca gheaţa însemna să închizi mâna pe aur şi argint îngheţat, m toate felurile de monedă. Bare stanţate, dinţi împânziţi, sfere găurite, torçuri şi inele, şuruburi rulate din mătase cu fire de aur suficient de mici' pentru a încăpea în palma unei mâini şi monede de tot felul: pătrate, triunghiulare, semilună, găurite, tubulare, împreună cu cutii pliabile complicate. , lanţuri, mărgele, bobine, napolitane de tip fagure şi lingouri. Nici unul dintre ei nu era familiar niciunuia dintre ei adunaţi aici – prinşi aici – în templul G'danisban cu zeiţa sa nebuna şi îngrozitoare. Torahaval habar n-avea că există atât de multe limbi în lume, aşa cum le-a văzut înscrise pe o mare parte din monedă. Litere precum imagini minuscule, litere care merg în diagonală sau verticală sau în modele în spirală, unele litere puţin mai mult decât modele de puncte.

Din alte tărâmuri, â insistat Bridthok. Cu cât se găseau monede mai banale în camera de est din

spatele altarului, o încăpere întreagă plină de lucruri blestemate. Tezaurul unui imperiu doar m acea cameră, susţinea bărbatul, şi poate avea dreptate. Odată cu primul' zvon de ciumă, cuierele lui Poliel s-au umplut până la revărsare. Dar monedele extraterestre l-au interesat cel mai mult pe bătrân. De atunci devenise obsesia lui Bridthok, această Catalogare a Tărâmurilor despre care el pretindea că va fi gloria sa finală a erudiţiei.

Un contrast ciudat, această înclinaţie academică, într- un om pentru care ambiţia şi pofta de putere păreau totul, chiar motivul pentru care trage aerul, cuşca în care se plimba inima lui ucigaşă.

El dezlănţuise mai multe zvonuri despre moartea sa decât oricine cunoscuse ea vreodată, unul nou în fiecare an sau cam aşa ceva, pentru a-i ţine pe mulţi vânători de urmele lui, susţinea el. Ea bănuia că pur şi simplu îi făcea plăcere provocarea invenţiei. Printre' proştii – co- conspiratorii ei – adunaţi aici, Bridthok a fost poate cel mai fascinant. Nici Septhuné Anabhin, nici Sradal Purthu nu au încurajat-o, în chestiuni de încredere sau respect. Şi Sribin, ei bine, Sribin nu mai era nici măcar de recunoscut.

Soarta, se părea, a celor pe care Zeiţa Cenuşie i-a luat ca iubit muritor. Si când s-a săturat de chestia putrezită şi gemătoare care fusese cândva Sribin, căţeaua alegea pe alta. Din depozitul ei în scădere de prizonieri îngroziţi. Bărbat, femeie, adult, copil, nu a contat nimic pentru Poliel.

Bridthok a insistat că cultul lui Sha'ik a renăscut, revigorat dincolo – cu mult dincolo de – tot ceea ce fusese înainte. Undeva, acolo, era Oraşul Căzuţilor şi un nou Sha'ik, iar Zeiţa Cenuşie culegea pentru ea o legiune sfărâmată de nebuni, pentru care tot ceea ce era muritor aparţinea mizeriei şi durerii, urmaşii gemeni ai lui. pântecele lui Poliel. Si, cenuşiu m miasmă şi haos, înceţoşat de distanţă, se pândea Zeul Infirm, răsucit şi chicotind'în lanţuri, strângând din ce în ce mai strâns această alianţă murdară.

Ce ştia Torahaval de războaie între zei? Nici măcar nu-i păsa, dincolo de repercusiunile mortale din propria ei lume, de propria ei viaţă.

Fratele ei mai mic căzuse cu mult timp în urmă într-un sens; iar ea alta, iar acum dispăruse orice

speranţă de scăpare.

Mormăitul lui Bridthok încetă într-un gâfâit brusc. Trecu pe scaun, ridicând capul, cu ochii mari.

Un cutremur a trecut prin Torahaval Delat. 'Ce este?' a cerut ea.

Bătrânul se ridică din spatele mesei. — Ea ne cheamă.

Şi eu trebuie să fiu suparat – ce mai rămâne în viaţă de iubit? De ce mă apuc în continuare de margine, când Âbyss oferă tot ceea ce tânjesc acum?

Uitare. Un sfârsit. Zei... un sfârşit. — Mai mult decât atât, Bridthok, spuse ea. — Arăţi... îngrozit.

Fără să spună nimic şi fără' să-i întâlnească privirea, el a ieşit pe hol. înjurând pe sub răsuflarea ei, Torahaval o urma.

Odată, cu mult timp în urmă, fratele ei – nu mai mult de patru, poate cinci ani la acea vreme, cu mult înainte ca răul din eî să fi crescut pe deplin în sine – se trezise ţipând în noapte, iar ea alergase la patul lui să-l consoleze. . Cu cuvinte de copil, el şi-a descris coşmarul. Murise, totuşi umbla încă prin lume/pentru că uitase ceva.

Uitat şi orice ar fi făcut, nicio amintire nu era posibilă.

Şi astfel cadavrul lui a rătăcit, peste tot, cu aceeaşi întrebare pe buze, o întrebare adresată fiecărei persoane blestemate să-i treacă în cale. Ce? Ce am uitat?

Fusese greu să împaci acel copil tremurător, cu ochii mari care se ascundea în braţele ei în acea noapte, cu şmecherul convizionant de doar câţiva ani mai târziu.

Poate, se gândi ea acum, în'timp ce îl urmărea pe Bridthok şi pe şira roştei sale zdruncinate şi urate, poate că în intervalul acelor câţiva ani, Adaephon Delat îşi amintise ce uitase.

Poate că nu era nimic altceva decât ceea ce un cadavru încă păşind pe lumea muritorilor nu putea să nu uite.

Cum să trăiască.

HdKHaK

— Credeam că ziua ar trebui să fie pentru dormit, mormăi Bottle în timp ce sergentul său îl trăgea din nou de braţ. Umbra bolovanului lângă care fusese ghemuit era, îşi spuse soldatul, singurul motiv pentru care mai trăia. Aceasta zi fusese cea mai fierbinte de până acum. Insectele care se târau pe plăcile de piatră se gătiseră la jumătatea drumului, cochiliile izbucnind ca nişte seminţe. Nimeni nu s-a mişcat, nimeni nu a spus nimic. Setea şi viziunile de apă au obsedat întreaga trupă. Bottle căzuse în cele din urmă într-un somn care mcă îl trăgea cu mâinile torpite şi grele.

Dacă Fiddler l-ar lăsa în pace.

— Vino cu mine, Bottle. Sus. Pe picioarele tale.[1]

— Dacă ai găsit un butoi cu apă de izvor, sergent, atunci sunt al tău.

În caz contrar...[1]

Fiddler l-a ridicat în picioare, apoi l-a târât. Poticnându- se, simţindu-i limba ca un nod de fâşii de piele, Bottle abia îsi dădu seama de poteca de sub' picioare. Departe de drum, printre stânci sculptate de vânt, şerpuind într-un loc şi pe altul. Pe jumătate orbit de strălucire, trecu o clipă până când îşi dadu seama că s-au oprit, stăteau pe o poiană de nisip plat, înconjurate de bolovani şi erau două siluete care îi aşteptau.

Bottle simţi că inima i se strânge în piept. Cel care stătea cu picidarele încrucişate vizavi era Quick Ben. În dreapta lui, asasinul Kala'm stăţea ghemuit, cu faţa întunecată strălucitoare, mănuşi negre purtate pe mâini si mânerele alungite ale cuţitelor lungi gemene ieşind de sub braţe. Bărbaţul părea gata să omoare ceva, deşi Bottle bănuia că aceasta era expresia lui normală.

Ochii lui Quick Ben erau aţintiţi asupra lui, langozi, dar

Bericuloşi, ca un leopard care se joacă cu un iepure mutilat, 'ar mai era ceva în acest sens, bănui Bottle. Ceva care nu este chiar ascuns. Frică?

După un moment de priviri blocate, atenţia lui Bottle a fost atrasă de colecţia de păpuşi cocoţate în nisip în faţa vrăjitorului.

Interesul profesional ia ajutaţ să-şi împingă propria frică, cel puţin deocamdată. Involuntar, se

apleca înainte.

— Este o artă veche, spuse Quick Ben. — Dar ştii asta, nu-i aşa, soldat?

— Eşti într-un impas, spuse Bottle.

Sprâncenele vrăjitorului se ridicară şi îi aruncă lui Kalam o privire de necizut înainte de a-şi drese glasul şi a spus: „Da, sunt. Cum ai văzut-o?

Si cum aşa... repede?

Bottle a ridicat din umeri.

Quick B^en se încruntă la un mormăit amuzat al lui Fiddler. — în regulă, blestemat de diavol, vreo sugestie despre ce să faci m privinţa asta?

Bottle îşi trecu o mână prin miriştea murdară a părului. — Spune-mî ce încerci să faci.

— Ceea ce încerc să fac, soldat, nu e treaba ta!

Oftând, Bottle s-a aşezat pe nisip, luând o postură care

să se potrivească cu cea a bărbatului din faţa lui. Studie cifrele, apoi arătă spre una. 'Cine e ea?[1]

Ben a început rapid. „Nu ştiam că este o „ea"/'

— Primul pe care l-ai pus jos, l-aş risca. Probabil te-ai trezit dintr-un vis urât, toţi confuz, dar ştiind că ceva nu este în regulă, ceva undeva, iar aceasta – această femeie – este legătura ta cu el. Familie, aş risca. Mamă? Fiica? Sora? Sora, da. S-a gândit la tine. Mufte, în ultima vreme. Uită-te la ţesătura de linii de umbră din jurul ei, ca si cum ar fi stat într-un paie de iarbă, doar că nu este iarba în apropiere, aşa că stropia aia aparţine altceva.

— Strânge-mi mingile, şuieră Quick Ben, cu ochii acum năvălind printre figurile de pe nisip. Părea să-şi fi uitat belicositatea. r ^

Torahaval? In ce numele abisului s-a băgat ea acum?

Şi cum de nici unul dintre ceilalţi nu poate ajunge la o singură umbră către ea?

Sticla s-a zgâriat la barbă, cu unghiile prinse o lendă. L- a desprins şi l-a aruncat.

Kal^m tresări, apoi înjură. — Ai grijă!

— îmi pare rau. Sticlă îndreptată spre o păpuşă, învelită în mătase neagră. Umbra pe care o arunca papu'sa părea să dezvăluie două proiecţii de un fel, ca nişte corbi cocoţaţi pe fiecare umăr. — Asta e Apsalar, da?'Ea face parte din asta, în regulă,

deşi nu în acest moment. Cred că calea ei a fost menita să o traverseze pe cea a surorii tale, doar că nu s-a întâmplat niciodată. Deci, a existat intenţie, neîmplinită, şi bucuraţi-vă pentru asta. Acela e Cotilliori şi da, îşi dansează bine dansul infernal, dar singurul lui rol a fost să pornească pietricela de pe vârful dealului – cum s-a rostogolit şi ce a luat în coborâre, a lăsat-o destinelor. Totuşi, ai dreptate când ai ales Casa Umbrelor. Asta a fost instinctul? Nu contează. Iată problema ta. Arătă spre o altă păpuşă, aceasta cu glugă şi îmbrăcată în întregime în pânză neagră subţire ca tifon'.

Quick Ben clipi, apoi se încruntă. ‘Cu greu. Acesta este Shadowthrone şi el este esenţial pentru asta. Totul are legătură cu el şi, la naiba, Bottle, asta e mai mult decât instinct!

— O, el este central, în regulă, dar vezi cum nu-i ajunge umbra?

‘Ştiu că nu ajunge! Dar acolo stă el, la naiba!

Bottle întinse mâna şi ridică păpuşa.

Mârâind, Quick Ben se ridică pe jumătate, dar mâna lui Fiddler s-a rupt, l-a împins pe vrăjitor înapoi în jos.

— Ia-ţi laba aia de pe mine, sapătorule, spuse vrăjitorul, pe un ton scăzut, chiar.

— Te-am avertizat, spuse sergentul, nu-i aşa? Şi-a retras mâna, iar Quick Ben s-a aşezat pe spate de parcă ceva mult mai greu tocmai i-ar fi aterizat pe umerii lui.

între timp, Bottle era ocupată sa refacă păpuşa, îndoirea firelor în braţe şi picioare. Pentru propriile eforturi, a folosit rar sârmă'- prea scumpă – dar în acest caz i-au făcut mult mai uşoara reconfigurarea păpuşii. în cele din urmă mulţumit, l-a pus înapoi, exact în aceeaşi poziţie ca înainte.

Nimeni nu a vorbit, toţi ochii aţintiţi pe păpuşa lui Shadowthrone – acum în patru picioare, piciorul drept din faţă şi piciorul stâng din spate ridicate, întreaga formă înclinată mult înainte, imposibil de echilibrat. Umbra se întinde până la un deget de figura care era Torahaval Delat.

Shadowthrorons... acum altceva...

Kalam şopti: — încă nu mă ating...

Bottle se lăsă pe spate, încrucişându-şi braţele în timp ce se întinse pe nisip. [1]

Aşteaptă, spuse el, apoi închise ochii şi o clipă mai târziu adormise din nou.

Ghemuit lângă Quick Ben, Fiddler răsuflă lung.

Vrăjitorul şi-a îndepărtat privirea de la Tronul Umbrei reconfigurat, cu ochii strălucitori în timp ce se uită la săpător. — Era pe jumătate adormit, Fid.

Sergentul a ridicat din umeri.

— Nu, spuse vrăjitorul, nu înţelegi. Pe jumătate adormit. Cineva e cu el. Am fost cu el, vreau să spun. Ai idee cât de departe se află magia simpatică ca aceasta? Până la început. Pentru acea licărire, acea primă licărire, Fid. Naşterea conştientizării. Mă înţelegi?

— La fel de clar ca luna în ultima vreme, spuse Fiddler, încruntat.

„Eres'al, cei înalţi – înainte ca un singur om să umble pe această lume.

înainte de Imass, înainte chiar de K'Chain Che'Malle. Lăutar, Eres a fost aici. Acum. Se. Cu el.[1]

Săpătorul se uită înapoi la păpuşa lui Shadowthrone. Acum patru picioare, îngheţat în goana lui năprasnică – iar umbra pe care o arunca nu-i mai ţinea, nu se potrivea deloc. Căci capul era lat, botul proeminent şi lat, fălcile deschise, dar învăluite în jurul a ceva. Şi oricare ar fi fost acel lucru, s-a alunecat şi s-a zvârcolit ca un şarpe prins.

Ce pe numele lui Hood? Oh. Oh, aşteptaţi...

Deasupra unui bolovan mare care se tăiase, creând o suprafaţă înclinată, Apsalar stătea întinsă pe burtă, uitându-se la desfăşurarea în poieniş, la douăzeci de paşi distanţă. Conversaţii tulburătoare, cele, mai ales ultima

[)arte, despre Eres! Doar un alt vechi străvechi mai bine lăsat în pace. Soldatul acela, Bottle, avea nevoie de supraveghere.

Torahaval Delat... unul dintre numele de pe lista acelui spion – Mebra – în ehrlitan. sora lui Quick Ben. Ei bine, asta a fost într-adevăr regretabil, deoarece părea că atât Cotillion, cât şi

Shadowthrone voiau femeia moartă şi, de obicei, obţineau ceea ce îşi doreau. Mulţumesc mie... şi oamenilor'ca mine. Zeii ne pun cuţite în mâinile muritorilor şi nu mai trebuie să facă nimic.

Ea l-a studiat pe Quick Ben, evaluându-i agitaţia crescândă şi a început să bănuiască că vrăjitorul ştia ceva din extremitatea în care se afla acum sora lui. Ştia şi, în grosimea sângelui care lega rudele, oricât de înstrăinate, omul nebun, hotărâse să facă ceva în privinţa asta.

Apsalar nu a mai aşteptat, lăsâncfu-şi să alunece înapoi pe stanca plată, aterizând uşor în nisipul gros, suflat de vânt, bine m umbră şi complet ferit de ochii oricui. Şi-a ajustat hainele, a cercetat terenul plan din jurul ei, apoi a scos din pliurile îmbrăcămintei două pumnale, câte unul în fiecare mână.

Era muzică în moarte. Actorii şi muzicienii ştiau asta ca fiind adevărat. Şi, pentru acest moment, la fel a făcut şi Apsalar.

Intr-un cor de vai pe care nimeni altcineva nu l-a putut auzi, femeia în negru a început Dansul Umbrei.

Hatotok

Telorast şi Curdle, care se ascunseseră într-o fisură de lângă bolovanul cu vârful plat, se îndreptară acum înainte.

— A intrat în propria ei lume, spuse Curdle, şoptind totuşi, capul ei scheletic clătinându-se şi ţesându-se^ coada clătinând de nelinişte.

în faţa lor, Not-Apsalar dansa, atât de plină de umbre încât abia se vedea. Ahia pe lumea asta.

— Niciodată să nu-l traversezi pe acesta, Curdle, şuieră Telorast. ‘Nu.[1]

— Nu pljmuiam. Nu ca tine.[1]

‘Nu eu. În plus, soarta a venit peste noi – ce vom face?

— Nu ştiu.

— Eu zic că provocăm jDrobleme, Curdle.

Fălcile minuscule clacară. ‘îmi place asta.[1]

Rapid Ben se ridică brusc. — Nu am de ales, spuse el.

Kalam a înjurat, apoi a spus: „Urăsc când spui asta, Rapid".

Vrăjitorul a scos o altă păpuşă, aceasta trăgând fire lungi. L-a lăsat la o întindere de antebraţ de ceilalţi, apoi s- a uitat în sus şi a dat din cap către Kalam.

încruntat, asasinul si-a scos din teacă unul dintre cuţitele lungi şi l-a înjunghiat în nisip.

— Nu cel otaţaraî, idiotule.

— îmi pare rău. Kalam a scos arma şi a pus-o din nou, apoi a scos celălalt cuţit. O a doua lovitură în nisip.

Quick Ben a îngenuncheat, strângând cu grijă firele şi conducându-le spre mâna cuţitului lung, unde a făcut noduri, unind păpuşa de armă. „Vezi că astea se încordează..."

— Iau cuţitul şi te trag înapoi aici. Ştiu, Quick, nu este prima dată, îţi aminteşti?

'Dreapta.' îmi pare rău.

Vrăjitorul s-a aşezat înapoi în poziţia sa cu picioarele încrucişate..

— Aşteaptă, spuse Fiddler cu un mârâit. 'Ce se petrece aici? Nu plănuieşti ceva stupid, nu-i aşa? Tu esti. La naiba, repede...

— Taci, spuse vrăjitorul, închizând ochii. — Eu şi Shadowthrone, şopti el, suntem vechi prieteni. Apoi a zâmbit.

În luminiş, Kalam si-a fixat privirea asupra păpuşii care era acum singura legătură între Quick Ben şi sufletul său. — A plecat, Fid. Nu spune nimic, trebuie să mă concentrez. Coardele acelea ar putea fi strânse oricând, încet, atât de încet încât nici măcar nu poţi vedea că se întâmplă, dar dintr-o dată...

— Ar fi trebuit să aştepte, spuse Fiddler. „Nu terminasem de spus ceea ce plănuiam să spun şi el pur şi simplu pleacă. Kal, am un sentiment prost.

Spune-mi, Quick şi Shadowthrone sunt cu adevărat prieteni vechi. Kalani? Spune-mi că Quick nu a fost sarcastic."

Asasinul aruncă o privire momentană spre săpător, apoi îşi linse buzele, revenind la studiul firelor. Se mutaseră? Nu, oricum nu mult. — Nu a

fost sarcastic, Fid.

'Bun.'

— Nu, mai sardonic, cred.

'Nu e bine. Ascultă, poţi să-l scoţi chiar acum? Cred că tu ar trebui sa-'

— Linişte, la naiba! Trebuie să mă uit. Trebuie să mă concentrez. Fid are o senzaţie proastă. La dracu.

HdKHaK

Paran şi Noto Boii au urcat şi s-au oprit în umbra aruncată dé zidul oraşului. Căpitanul a descălecat şi a păşit spre faţada răvăşită.

Cu' pumnalul său a gravat o linie largă, arcuită, începând din stânga lui la baza peretelui, apoi m sus, peste

— făcând doi paşi – şi din nou în jos, terminând la baza din dreapta. În centru, a tăiat un model, apoi a făcut un pas înapoi, strecurând cuţitul în teacă.

Recălecându-se pe cal, a strâns hăţurile şi a spus: „Urmează-mă".

Şi a călărit înainte. Calul lui şi-a aruncat capul şi şi-a bătut picioarele din faţă cu o clipă înainte de a se arunca în şi prin el. Au ieşit câteva clipe mai târziu pe o stradă plină de gunoi. Feţele clădirilor goale, lipsite de viaţă, ferestrele intra în foc. Un loc de devastare, un loc în care'civilizaţia se prăbuşise, dezvăluindu-şi în cele din urmă fundamentele îngrozitor de slabe. Oasé albe culese zăceau împrăştiate ici şi colo. Un şobolan înghesuit se clătina de-a lungul jgheabului peretelui.

După o clipă lungă, a apărut vindecătorul, ducându-şi montura de fraiele. — Calul meu, spuse el, nu este nici pe departe la fel de prost ca al tău, căpitane. Vai.'

— Mai puţin experimentat, spuse Paran, privind în jur.

— Treci înapoi în şa. S-ar putea să fim singuri pentru moment, dar asta nu va dura.

— Zei de jos, şuieră Noto Boii, urcându-se înapoi pe cal.

— Ce sa întâmplat aici?

— Nu aţi însoţit primul grup?

Au mers încet pe bulevardul gate, apoi au intrat spre inima G'danisban.

— Incursiunea lui Dujek? Nu, desigur că nu. Şi cât de mult aş vrea Pumnul înalt să fie încă la comandă.

Şi eu. „Marele Templu este aproape de piaţa centrală – unde este Templul lui Soliei?"

— Soliei? Căpitane, cu amabilitate, nu pot intra în acel loc – niciodată.

— Cum ai ajuns să fii dezavuat, Boii?

— Noto Fierbe, domnule. A existat un dezacord... de natură politică. S-ar putea ca mlaştina nefastă, incestuoasă şi nepotistică a vieţii unui preot să se potrivească bine majorităţii adepţilor săi. Din pacate, am descoperit prea târziu că nu ma pot adapta la o astfel de existenta. Trebuie să înţelegeţi, închinarea reală a fost cea mai mică dintre priorităţile zilnice.

Am făcut greşeala de a obiecta la această inversiune nefirească, ba nu/nesfântă.

— Foarte nobil din partea ta, remarcă Paran. — Destul de ciudat, am auzit o altă poveste despre moartea ta preoţească. Mai precis, ai pierdut o luptă pentru putere la templul din Kartool. Ceva despre dispunerea trezoreriei.

„In mod clar, astfel de evenimente sunt deschise interpretării. Spune-mi, căpitane, din moment ce poţi să treci prin pereţi mai groşi decât un bărbat, poşezi şi tu sensibilităţi magice? Poţi simţi foamea urâtă în aer? Este odios. Ne'vrea pe noi,' carnea noastră, unde să prindă rădăcini şi să ne suge fiecare esenţă de sănătate. Aceasţa este respiraţia lui Poliel şi, chiar şi acum, începe să ne revendice.

— Nu suntem singuri, tăietor.

'Nu. Aş fi surprins dacă am fi. îşi va cruţa adepţii, purtătorii ei. Ea va-[1]

— Linişte, spuse Paran, ţinându-se în frâu. — Vreau să spun că nu'suntem singuri acum.

Noto Boii cerceta zona imediată cu privirea. — Acolo, şopti el, arătând spre o gura de străduţă.

Au privit cum o tânără ieşea din umbra aleii. Era goală, înfricoşător de slabă, cu ochii întunecaţi, mari şi luminoşi. Buzele'îi erau crăpate şi despicate, părul

sălbatic şi împletit în murdărie. Un arici care supravieţuise pe străzi, un cuceritor al celor aruncaţi şi totuşi...

— Nu un purtător, spuse Paran într-un murmur. — Văd despre ea... cea mai pura sănătate.

Noto Boii dădu din cap. — Da. în ciuda stării ei aparente. Căpitane Cu drag, acest copil a fost ales... de Soliei. ^

— înţeleg, nu ceva despre care chiar credeai că este posibil, pe vremea când erai preot.

Cutterul a clătinat pur şi simplu din cap.

Fata s-a apropiat. — Malazani, spuse ea, cu vocea răguşită ca din lipsă de utilizare. 'O singura data. Ani – un an? Odată, mai erau si alţi malazani. Unul dintre ei s-a

E refăcut că este un Oral,' dar am văzut armura de sub aine, am văzut sigilul Bridgeburners, de unde m-am ascuns sub o căruţă. Eram tânăr, dar nu prea tânăr. M-au salvat pe mine, acei Malazani. Au atras vânătorii. M-au salvat.

Paran si-a dres glasul. — Şi acum Soliei te alege pe tine... ca sa ne ajuţi.

Noto Boii a ' spus: „Pentru că ea a binecuvântat întotdeauna pe cei care răsplătesc bunătatea".

Vocea tăietorului era tremurând de mirare. — Soliei, şopti el, iartă-mă.

— Sunt vânători, spuse fata. 'Venire. Ei ştiu că eşti aici.

Străini, duşmani ai zeiţei. Liderul lor poartă o mare

ură, pentru toate lucrurile. Cu cicatrici osoase, cu faţa ruptă, se hrăneşte cu durerea pe care o eliberează. Vino cu mine-[1]

— Mulţumesc, spuse Paran, întrerupându-se, dar nu. Să ştii că avertismentul tău este binevenit, dar intenţionez să-i cunosc j>e aceşti vânători. Intenţionez să-i pun pe ei să mă conducă la Zeiţa Cenuşie.

— Brokeface nu va permite. El te va ucide pe tine şi pe calul tău. În primul rând, calul tău, căci urăşte astfel de creaturi.

şuieră Noto Boii. — Căpitane, te rog – aceasta este o ofertă de la Soliei...

— Oferta pe care o aştept de la Soliei, spuse^ Paran, cu tonul întărit, va veni mai târziu. Câte o zeiţă. îşi pregăti calul sub el, apoi ezită, aruncă o privire spre tăietor.

— Du-te cu ea, atunci. Ne vom întâlni la intrarea în Marele Templu.

— Căpitane, la ce te aştepţi de la mine?

'Pe mine? Nimic. Ceea ce ină aştept este ca Soliei să se folosească de tine, dar nu aşa cum a răcut acest copil aici. Mă aştept la ceva mult mai mult decât atât. Paran îşi împinse călătorul înainte. — Şi, adăugă el în mijlocul copitelor îngrămădite, nu voi accepta un nu ca răspuns.

HdKHa
K

Noto Boii îl privi pe nebun plecând, în sus pe bulevardul principal, apoi vindecătorul îşi legănă calul până înfruntă fata. A scos coloana de peşte din gură şi a băgat-o după o ureche. Apoi şi-a dres glasul. [1]

Zeiţă... copil. Nu vreau să mor, dar trebuie să subliniez că omul nu vorbeşte în numele meu. Dacă îl dobori pentru lipsa de respect, cu siguranţă nu voi vedea în asta nimic nedrept sau nemeritat. De fapt-[1]

— Taci, muritorule, spuse fata cu o voce mult mai bătrână. „în acel om, întreaga lume atârnă în echilibru şi nu voi fi cunoscut pentru totdeauna ca fiind cel responsabil pentru modificarea acestei stări. în orice fel. Acum, pregăteşte-te să călăreşti – eu voi conduce, dar nu te voi aştepta o dată dacă pierzi drumul.

— Credeam că te-ai oferit să mă ghidezi...

— Cu o prioritate mai mică acum, spuse ea zâmbind. — întoarsă într-un mod cât se poate de nesfânt, aţi putea spune. Nu, ceea ce caut acum este să mărturisesc. înţelegi? De a asista![1] Şi cu asta fata s-a întors şi a plecat în viteză.

înjurând/ tăietorul a înfipt călcâiele în flancurile montului său, pe urmele fetei.

HdKHaK

Paran a mers la galop pe bulevardul principal, care părea mai degrabă o rută procesională către o necropolă decât artera centrală a lui G'danisban, până când a văzut în faţă o mulţime de siluete conduse de un singur om – în mâinile sale o coasă de fermier din care atârna un sânge. – coada de cal cu crusta.

Armata pestriţă – poate treizeci sau patruzeci în total – arăta de parcă 'ar fi fost recrutată dintr-o groapă a săracilor. Acoperit de răni şi bătăi, membrele răsucite, feţele slăbite, ochii strălucind de nebunie.

Unii purtau săbii, alţii satâri şi cuţite de măcelar, sau sulițe, escroci de cioban sau crengi robuste. Majoritatea păreau abia în stare să stea în picioare.

Nu era cazul liderului lor, cel pe care fata îl numea Brokeface. Faţa bărbatului era într-adevăr ciupită deformată, carnea şi oasele îndoite la maxilarul drept inferior, apoi pe faţă, în diagonală, spre pometul drept. Căpitanul îşi dădu seama că fusese muşcat de un cal. ... mai întâi calul tău. Căci urăşte astfel de creaturi...

În acea faţă ruinată, ochii, aliniaţi greşit în gropile scufundate ale orbitelor lor, ardeau strălucitori în timp ce se fixau pe cei ai lui Paran. Ceva ca un zâmbet a apărut pe peştera prăbuşită a gurii omului.

' „Respiraţia ei nu este suficient de dulce pentru tine? Eşti puternic să-i rezişti aşa. Ea ar şti, mai întâi, cine eşti, înainte, zâmbetul lui se răsuci şi mai mult, înainte să te ucidem.

— Zeiţa Cenuşie nu ştie cine sunt, spuse Paran, din acest motiv. De la ea, m-am întors. De la mine nu poate forţa nimic.

Brokeface tresări. „Există o fiară... în ochii tăi. Dezvăluie-te, Malazan. Nu eşti ca ceilalţi.

— Spune-i, spuse Paran, Vin să fac o ofrandă.

Capul înclinat într-o parte. — Cauţi să o linişteşti pe Zeiţa Cenuşie?

' ‘Într-un fel de a spune. Dar ar trebui să vă spun că avem foarte puţin timp.

‘Foarte puţin? De ce?[1]

— Du-mă la ea şi îţi voi explica. Dar repede.

— Nu se teme de tine.

‘Bun.[1]

Bărbatul l-a mai studiat o clipă pe Paran, apoi a făcut semn cu coasa. — Atunci, urmează.

Au existat o mulţime de altare în faţa cărora ea a îngenuncheat de-a lungul anilor şi din ele, una şi toate, Torahaval Delat descoperise ceva pe care acum o considera adevărat. Tot ceea ce este închinat nu este decât o reflectare a închinătorului. Un singur zeu, oricât de benign ar fi, este torturat

într-o multitudine de măşti, fiecare modelată de dorinţele secrete, foamea, fricile şi bucuriile individului muritor, care doar joacă un joc de aprobare obsequioasă.

Credincioşii s-au aruncat în credinţă. Credincioşii s-au înecat în credinţa lor.

Şi mai era un adevăr, unul care la suprafaţă părea să îl contrazică pe primul. Cu cât zeul este mai blând şi mai blând, cu atât mai aspri şi cruzi închinătorii săi, pentru că ei îşi menţin convingerile cu o certitudine încordată, febrile în extremitatea sa şi, prin urmare, nu pot suporta disidenţii. Vor ucide, vor tortura, în numele acelui zeu. Şi nu văd în ei înşişi niciun conflict, oricât de pătate de sânge le-au mâinile.

Mâinile lui Torahaval erau pătate de sânge, la figurat acum, dar cândva la propriu. Condusă să umple un spaţiu vast şi gol din sufletul ei, se aruncase, se înecase; 'ea căutase o mână exterioară a mântuirii – căutând ceea ce nu putea găsi în ea însăşi. Si, fie că era benignă şi umflată de dragoste sau brutală şi dureroasă, fiecare atingere a zeului simţise la fel pentru ea – abia simţită prin obsesia amorţită de care avea nevoie.

Ea se poticnise pe această cale actuală în acelaşi mod în care se poticnise pe atât de multe altele, dar de data aceasta, părea că nu mai poate exista întoarcere. Fiecare alternativă, fiecare alegere dispăruse în faţa ochilor ei.

Primele fire ale pânzei fuseseră ţesute în urmă cu mai bine de paisprezece luni, în oraşul ei natal Karashimesh, pe malul Mării Karas interioare – o j>ânză pe care de atunci, într-un fel de voinţă poftioasă, o lasase sa se închidă din ce în ce mai strâns.

Momeala dulce de, la Zeiţa Cenuşie, în spirit acum iubita otrăvită a Celui înlănţuit – seducţia celor cu defecte se dovedise atât de îmbietoare. Şi mortal. Pentru noi amandoi. Acesta a fost, îşi dădu seama în timp ce îl urmărea pe Bridthok pe culoarul Gloriei care ducea la transept, nu mai mult decât desfăşurarea picioarelor înaintea unui viol inevitabil, pe jumătate invitat. Regretul ar veni mai târziu, dacă va fi deloc.

Poate, atunci, un final cel mai potrivit.

Pentru această femeie proastă, care nu a învăţat niciodată să trăiască.

Puterea Zeiţei Cenuşii s-a învârtit în fire groase prin uşa rătăcită, atât de virulentă încât să putrezească piatra.

în prag îi aşteptau pe Bridthok şi Torahaval rămaşii acoliţi ai acestei credinţe disperate. Septhune Anabhin din Omari; si Sradal Purthu, care fugise din Y'Ghatan cu un an în urma, după o încercare eşuată de a ucide acea căţea Malazan, Dunsparrow. Amândoi păreau strânşi, acum' o parte din esenţa sufletului lor s-a scurs, dizolvandu-se în miasmă ca sarea în apă. Teroare îndurerată în ochii lor, când amândoi s-au întors să-l privească pe Bridthok şi Torahaval sosind.

— Sribin a murit, şopti Septhune. — Acum va alege altul.

Si aşa a făcut.

invizibilă, o mână uriaşă şi gheare – mai multe degete decât s-ar putea imagina cu minte – închise în jurul pieptului lui Torahaval, cu suliţe de agonie afundânau-se adanc. Un gâfâit sufocat i-a izbucnit din gât şi ea se clătină înainte, împingându-i pe ceilalţi, toţi s-au strâns înapoi, privirile înotând de uşurare şi milă – uşurarea depăşeşte cu mult mila. Ura pentru ei a'fulgerat prin Torahaval,'chiar când ea a intrat clătinându-se în camera altarului; cu ochii arzând în ceata acidă a ciumei, ea şi-a ridicat capul şi l-a privit pe Poliel.

Si am văzut foamea care era dorinţă.

Durerea s-a extins, i-a umplut corpul – apoi s-a domolit când mâna cu gheare s-a retras, ghearele cu crusta smulcjându-se.

Torahaval căzu în genunchi, alunecă neputincios în propria ei sudoare care se strânsese pe podeaua de mozaic de sub ea.

Ai grijă ce ceri. Ai grijă ce cauţi.

Zgomotul copitelor de cai, venind de pe Coridorul Gloriei, devenind mai puternic.

Vine un călăreţ. Un călăreţ? Ce – cine îndrăzneşte asta – zei de jos, mulţumesc, oricine ai fi. Mulţumesc. Ea încă s- a lipit de margine. încă câteva respiraţii, încă câteva...

Rânjind, Brokeface trecu pe lângă preoţii înghesuiţi din prag.

Paran le cercetă pe cele trei siluete ofilite şi tremurânde şi se încrunta în timp ce fiecare îngenunchea la rândul său lâ atingerea privirii lui, cu capetele plecate.

— Ce-i doare? el a intrebat.

Râsul lui Brokeface se sparge în aerul granulat.

— Bine spus, străine. Ai fier rece în coloana vertebrală, îţi dau asta.

Idiot. Nu încercam să fiu amuzant.

— Dă-te jos de calul ăla blestemat, spuse Brokeface, blocând pragul uşii. îşi linse buzele deformate, ambele mâini mişcându-se'pe tija coasei.

— Nicio şansă, spuse Paran. — Ştiu cum ai grijă de cai.

— Nu poţi intra m camera altarului!

— Eliberează drumul, spuse Paran. „Această fiară nu se deranjează să muşte – preferă să lovească cu piciorul şi să lovească. De fapt, 'se bucură de sunetul oaselor sparte.

In timp ce calul, nările s-au deschis, se apropie de prag, Brokeface tresări, dădu înapoi. Apoi si-a dezvăluit dinţii strâmbi si a şuierat: „Nu îi simţi mania? Indignarea ei? Oh, prostuleI

— II simte pe a mea?

Paran se aoătu în timp ce calul lui trecea pragul. Se îndreptă o clipă mai târziu. O femeie s-a zvârcolit pe plăcile din stânga lui, cu pielea ei întunecată striată de sudoare, membrele lungi tremurând în timp ce aerul murdar de ciumă o mângâia si se strecura în jurul ei, languidă ca mângâierea unui iubit.

Dincolo de această femeie se înălţa o estradă pe trei trepte largi, puţin adânci, pe caré erau împrăştiate fragmentele sparte ale piatra de altar. Centrat pe estradă, unde stătuse altădată altarul, era un tron făcut din oase răsucite, malformate. Comandând acest scaun, o siluetă care radiază atât de mult încât forma ei abia se putea desluşi. Membre lungi, supurate de venin, un piept dezgolit androgin în lipsa de definire, fragilitatea sa micşorată; picioarele care se întindeau spre exterior păreau să posede prea multe articulaţii, iar picioarele aveau trei degete şi aveau gheare,

răpitoare, dar la fel de mari ca cele ale urnii enkar'al. Ochii lui Poliel nu erau decât cele mai slabe scântei, înceţoşaţi şi umezi în centrul holurilor negre. Gura ei, lată şi buzele crăpate şi curgând, s-a curbat acum într- un zâmbet.

— Soletaken, spuse ea cu o voce slabă, nu mă speria. M-am gândit, pentru o clipă... dar nu, nu eşti nimic pentru mine.

— Zeiţă, spuse Paran, aşezându-se înapoi pe calul său, rămân întors. Alegerea este a mea, nu a ta, şi dbci vezi doar ceea ce vreau eu să vezi.

'Cine eşti tu? Ce eşti tu?'

— În circumstanţe normale, Poliel, nu sunt decât un arbitru. Am venit să fac o ofrandă.

— înţelegi, atunci, spuse Zeiţa Cenuşie, adevărul de sub văl. Sângele era calea lor. Aşa că alegem să-l otrăvim.

Paran se încruntă, apoi ridică din umeri şi întinse mâna în faldurile cămăşii. — Iată cadoul meu, spuse el. Apoi a ezitat. — Regret, Poliel, că aceste circumstanţe... nu sunt normale.

Zeiţa Cenuşie a spus: „Nu înţeleg..."

'Captură![1]

Un obiect mic, strălucitor, îi fulgeră din mână.

Ea şi-a ridicat-o în apărare.

O şoaptă, ciudat de subţire, a marcat impactul. Impingându-i mâna, un ciob de metal. Otataral.

Zeiţa convulsii, un ţipăt teribil, de animal, izbucnind din gât, sfaşiind aerul. Putere haotică, sfărâmată în zdrenţuri şi învârtire, valuri de foc cenuşiu care se încarcă ca nişte creaturi dezlănţuite ale furiei/plăci de mozaic explodând în urma lor.

Pe un cal stăpânit, Paran a privit conflagraţia agoniei şi s-a întrebat, dintr-o dată, dacă a făcut o greşeală.

Se uită în jos la femeia muritoare, ghemuită pe podea. Apoi la umbra ei fragmentată, tăiată de... nimic. Ei bine, ştiam atâtea. Timpul aproape a trecut.

HdKHaK

Un tron diferit, acesta atât de slab încât să nu fie altceva decât un indiciu de umbre așchiate, schițat pe planuri de gheață murdară – schimbat în mod ciudat, decise Quick Ben,' din ultima oară când îl văzuse.

La fel ca si zeul subţire şi fantomatic care stătea pe acel tron. O, gluga era aceeaşi, ascunzând mereu faţa, iar mâna noduroasă şi neagră încă stătea cocoţată pe Vârful înnodat al bastonului îndoit – bibanul unui scovar, ca un vultur cu un singur picior – și emana din apariţia care era Shadowthrone, ca o tămâie prea dulce care' se întinde pentru a peri simțurile vrăjitorului, o îngâmfare, enervantă... îngâmfare.'

Nimic neobişnuit în toate astea. Chiar şi aşa, a fost... ceva...

— Delat, murmură zeul, ca și cum ar fi gustat fiecare literă a numelui cu dulce satisfacție.

— Nu suntem duşmani, spuse Quick Ben, nu mai sunt, Shadowthrone.

Nu poți fi orb la asta.

— Ah/dar îmi doreşti orb, Delat! Da da da, ai. Orb faţă de trecut – faţă de orice trădare, de fiecare minciună, de orice insultă răutăcioasă pe care ai făcut-o ca un scuipat la picioarele mele!

— Circumstanțele se schimbă.

— Intr-adevăr/da!

Vrăjitorul simţea transpiraţia prelingându-se pe sub haine. Ceva aici a fost... ce?

A fost foarte greșit.

— Stii, a întrebat Quick Ben, de ce sunt aici?

— Nu a câştigat nicio milă, vrăjitor. Nici măcar de la tine.

— Sunt fratele ei.

— Există ritualuri pentru a rupe astfel de legături, spuse Shadowthrone, iar sora ta le-a făcut pe toate!

'Le-ai făcut pe toate? Nu, le-am încercat pe toate. Există fire pe care astfel de ritualuri nu le pot atinge. M-am asigurat de asta. Altfel nu aş fi aici.

Un pufnit. — Fire. Cumar fi cei pe care îi face cea mai mare plăcere să-i învârti, Adaephon Delat? Desigur. Este cel mai bun talent al tău, ţesutul unor sfețe imposibile. Capul cu glugă părea să se'mişcă dintr-o parte în alta în timp ce Shadowthrone

sçanda: „Mreţele şi laţurile si capcanele, liniile şi cârligele şi momeala, plasele şi laţurile si../' Apoi se apleca înainte. „;Spune-mi, de ce ar trebui să fie cruţată sora ta? Şi cum – cu adevărat, cum – îţi imaginezi că am puterea să o salvez? Nu este a mea, nu-i aşa?
Nu e aici în Shadow Keep, nu-i aşa? Şi-a înclinat capul.
'Vai.
Chiar şi acum îşi trage ultimele respiraţii... în calitate de iubita muritoare a Zeiţei Cenuşii – ce, te rog să spui, te aştepţi să fac?
Quick Ben se uită cu privirea. Zeiţa Cenuşie? Poliel? Oh, Torahaval...
Stai, spuse el, Bottle a confirmat – mai mult decât instinctul – că eşti implicat. Chiar acum, oriunde s-ar afla, are ceva de-a face cu tine![1]
Un chicotit spasmod al Shadowthrone, suficient pentru a face membrele subţiri şi nesubstanţiale ale zeului să se convulse pentru moment. — Îmi eşti dator, Adaephon Delat!
Recunoaşte acest lucru şi te voi trimite la ea! În acest moment! Acceptă datoria!
La naiba. Mai întâi Kalam şi acum eu. ticălosule, Shadowthrone – „Bine! Vă datorez!'Accept datoria![1]
Zeul Umbră făcu un gest, un semn leneş al unei mâini.
Şi Quick Ben a dispărut.
Singur încă o data, Shadowthrone s-a instalat din nou pe tronul său. — Atât de plin, şopti el. — Deci... nepăsător, rără să ţină seama de această sală vastă, care răsună, în mare parte j^oală. Om sărac. Săracul, săracul. Ah, ce-i asta pe care o găsesc în mâna mea? S-a uitat în sus şi a văzut o coasă cu mâner scurt acum strânsă şi dispusă în fata lui. Zeul şi-a micşorat privirea, s-a uitat în jur în aerul mohorât, apoi a spus: „'Ei bine, uită-te la acestea! Fire! Mai rău decât pânzele de păianjen, astea! A ajunge peste tot – indică grosolan de... menaj neîngrijit. Nu, nu vor face, nu vor face deloc. A măturat lama coasei prin vrăjitoriile vrăjitorii, le-a văzut cum se învârteau în neant. — Acum, spuse el zâmbind, mă simt deja mai igienic.

Trezit de mâinile înmănuşite la gât, s-a zguduit, apoi a fost târât în genunchi. Faţa lui Kalam s-a apropiat de a lui şi în acea faţă, Bottle a văzut teroare pură.

— Firele! mârâi asasinul.

Bottle a împins mâinile bărbatului, a scanat tabloul de nisip, apoi a mormăit. — Tăiaţi curat, aş spune.

Stând în apropiere, Fiddler a spus: „Ia-l, Bottle! Găseşte-l – adu-l înapoi!

Tânărul soldat se uită la cei doi bărbaţi. 'Ce? Cum ar trebui să fac asta? Nu ar fi trebuit să plece niciodată! Bottle s-a târât spre a se uita la chipul gol al vrăjitorului. — A plecat, confirmă el. [1]

Direct în bârlogul lui Shadowthrone – la ce se gândea?

'Sticla![1]

— Oh, adăugă soldatul, altceva căutându-i privirea, uită-te la asta – ce face ea, mă întreb?

Kalam îl împinse pe Bottle deoparte şi căzu în mâini şi în genunchi, uitandu-se la păpuşi. Apoi a tras în picioare. — Apsalar! Unde este ea?[1]

Fiddler gemu. — Nu, nu din nou.

Asasinul avea în mâini ambele cuţite lungi. — Hood ia-o – unde este târfa aia?

Bottle, uluit, ridică pur şi simplu din umeri în timp ce cei doi bărbaţi alegeau direcţiile la întâmplare şi plecau. Idioţi. Totuşi, Asta primesc, nu-i aşa? Pentru că nu a spus nimănui nimic! Despre orice! Se uită înapoi la păpuşi. Vai, asta va fi interesant, nu-i aşa...?

HdKHaK

— Prostul a plecat şi s-a sinucis, spuse căpitanul Sweetcreek. — Şi l-a luat cu el pe cel mai bun vindecător al nostru – chiar prin poarta blestemată a lui Hood!

Hurlochel stătea cu braţele încrucişate. — Nu cred...

— Ascultă-mă, se răsti Sweetcreek, caporalul ei Futhgar de lângă ea dând din cap cu tărie în timp

ce continua. „Eu sunt acum la comandă şi nu este un singur lucru blestemat în toată lumea asta blestemată care să se schimbe..."

Ea nu a terminat niciodată acea propoziţie, în timp ce un ţipăt răsuna din partea de nord a taberei,' apoi aerul se rupse cu urlete tunătoare – atât de aproape, atât de tare încât Hurlochel simţi că craniul i se deschide.

Făcându-se, s-a' învârtit pentru a vedea, învârtindu-se deasupra acoperişurilor corturilor, un soldat, cu arma biciuindu-si – si acum pocnitul brusc al frânghiei, pământul tremurând sub picioare Şi o formă monstruoasă, neagră, înceţoşată a aparut, alergând ca fulgerul peste pământ – direct pentru ei. Un val de aer încărcat i-a lovit pe cei trei ca un berbec cu o clipă înainte ca fiara să ajungă la ei. Hurlochel, cu toată respiraţia alungată din plămâni, a zburat prin aer, aterizat cu putere pe un umăr, apoi s-a rostogolit – l-a văzut pe căpitanul Sweetcreek aruncat într-o parte, moale ca o păpuşa de cârpă, iar Futhgar părând să dispară în pământ m timp ce creatura de la miezul nopţii a alergat pur şi simplu peste omul nefericit. Ochii câinelui. Alte nare, care explodau prin tabără – cai ţipând, soldaţii ţipând de groază, căruţe aruncate deoparte înaintea valurilor de putere – şi Hurlochel a văzut o creatură – nu, imposibil. Lumea s-'a întunecat alarmant în timp ce zăcea în el. un morman, paralizat, disperat să tragă aer. Spasmul care îl strângea pe piept s-a desprins brusc şi bucuria pură a urmat aerul dulce şi prăfuit până în plămânii lui.

In apropiere, căpitanul tuşea, pe mâini şi în genunchi, scuipând sânge.

De la Futhgar, un singur geamăt jalnic.

Impingându-se în picioare, Hurlochel s-a întors – i-a văzut pe câini ajungând la zidul G'danisban – şi a privit, cu ochii mari, în timp ce o secţiune uriaşă a acelei bariere masive a explodat, cu piatră şi cărămidă îndreptându-se spre cer deasupra unui nor de praf ondulat – apoi comoţia. s-a rostogolit peste ei. Un cal a trecut în galop, cu ochii albi de groaza „Nu noi!" Sweetcreek icni, târându-se peste. — Mulţumesc zeilor – doar în trecere – doar... Ea începu să tuşească din nou.

Pe picioarele apoase, Hurlochel a căzut în

genunchi. — Nu avea sens, şopti el, clătinând din cap, în timp ce clădirile din oraşul de dincolo se legănau şi explodau.

Se uită la Sweetcreek. Nu înţelegi – m-am uitat în ochii acelei fiare negre, femeie! — Am Văzut... am văzut...

'Ce?[1]

Am văzut teroare pură Pământul a bubuit din nou. O reapariţie de ţipete – şi se întoarse, chiar dacă au apărut cinci forme uriaşe, rupând cărări largi şi necruţătoare prin armata tabărată- mare, mai mare decât – o, zei de jos**** — A spus să aşteptăm... începu Noto Boii. apoi s-a plâns în timp ce calul său tresări atât de tare încât va jura mai târziu că a auzit oasele rupându-se, apoi fiara s-a învârtit de la intrarea în templu şi a ţâşnit, scoţând tăietorul din spate ca un ras de lemn.

A aterizat stânjenit, a simţit şi a auzit coastele trosnind, durerea dispărând înainte de o suferinţă mai presantă, aceea fiind coloana vertebrală a peştelui blocată la jumătatea gâtului.

Sufocare, cerul Jntunecat, ochii bombaţi Apoi fata plutind deasupra lui. încruntat pentru o viaţă.

Prost prost stupid înainte să-i bage' mâna în gura căscată, apoi şi-a retras uşor coloana vertebrală.

Shipând î'n spatele acelei prime respiraţii delicioase, Noto Boii închise ochii, devenind din nou conştient că acele respiraţii întrerupte îi provocau, de fapt, o agonie înjungh'iătoare pe întregul piept. A deschis ochii plini de lacrimi.

Fata încă mai planează asupra lui, dar atenţia ei era, se părea, în altă parte. Nici măcar spre intrarea în templu – ci pe bulevardul principal.

Acolo unde cineva bătea tobe infernale, tunetul făcea să tremure şi să sară sub el – provocând şi mai multă durere – Şi această zi a început atât de bine...

HdKHaK

„Nu Soletaken", îi spunea Paran zeiţei care se zvârcolea pe tronul ei, mâna străpunsă şi vârful ei otataral fixând-o aici, în acest tărâm, în această

extremitate îngrozitoare, „Nu Soletaken deloc, deşi la început ar putea

garea aşa. Vai, Poliel, mai complicat decât atât. omentariul de mai devreme al fugitorului meu, referitor la ochii mei – ei bine, asta a fost suficient, iar din acele urlete pe care tocmai le-am auzit, se dovedeşte că momentul este potrivit.

Căpitanul aruncă încă o dată privirea către femeia de pe gresie.

Inconştient, poate mort. Nu credea că Hounds se vor deranja cu ea. Adunând hăţurile, se îndreptă în şa. — Nu pot sta, mă tem. Dar lasă-mă să te las cu asta: ai făcut o greşeală groaznică. Din fericire, nu vei avea mult să regreţi.

Conmoţii cerebrale în oraş, tot mai aproape.

— Încurcă-te cu muritorii, Poliel, spuse el, făcându-şi calul, şi plăteşti.

Bărbatul pe nume Brokeface – care odată purtase un alt nume, o alta viaţă – se ghemui într-o p>arte a intrării camerei altarului.' Cei trei preoţi fugiseră înapoi pe hol. Era, pentru moment, singur. Deci foarte singur. Totul din nou. Un biet soldat al rebeliunii, tânăr şi atât de mândru pe atunci – spulberat într-o singură clipă.

Un cal Grai, o suflare groasă cu mirosul de iarbă udă, dinţii ca nişte dălţi care coboară prin carne, prin oase, luând totul. Devenise o oglindă nedorită a urâţeniei, pentru că fiecare faţă care se întorcea spre a lui se răsucise de repulsie sau, mai rău, de fascinaţie morbidă. Iar noi temeri îi mfipseră rădăcini adânci, flămânde în suflet, tremurând terori care l-au împins vreodată înainte, căutând să fie martor la durerea si suferinţa celorlalţi, căutând să facă din mizeriile sale o legiune, soldaţi pentru o nouă cauză, fiecare la fel de distrus ca el. .

Poliel sosise, ca un cadou – si acum nenorocitul acela o omorâse, o ucide şi acum – luând totul. Din nou.

Copitele cailor au derapat pe ţiglă şi el s-a micşorat şi mai mult înapoi, când călăreţul şi călăreţul lui treceau prin prag, fiara riaicându-se din trap în galop 'pe coridorul larg.

Drokeface se uită după ei cu ura în ochi.

Pierdut. Toate pierdute.

S-a uitat în camera altarului**** Quick Ben a aterizat ca o pisică; apoi, în cascada de agonie virulentă care se scurgea de la zeiţa întemniţată la nici trei paşi în dreapta sa, se prăbuşi pe'burtă, cu'mâinile deasupra capului. Oh, foarte amuzant, Shadowthrone, îşi întoarse capul şi îl văzu pe Torahaval, zăcând nemişcat la un braţ în stânga lui.

Biata fată – n-ar fi trebuit niciodată să o chinuiesc aşa. Dar... arată-mi un copil milostiv şi voi recunoaşte cu adevărat o credinţă în miracole şi, în plus, îmi voi arunca şi plata înapoi. Excesul de sensibilitate a fost cea care a făcut- o. Totuşi, ce este viaţa fără câteva mii de regrete?

Era otataral în această cameră. Trebuia să o ia şi să o tragă afară, înapoi afară. Nu atât de greu, odată ce a ieşit din acest haos haotic de nebuni. Aşadar, s-a dovedit – spre uimirea lui – că Shadowthrone jucase adevărat.

Atunci a auzit urletul câinilor, cu un ecou tunător de pe
hol.

HdKHaK

Paran a ieşit din tunel, apoi şi-a ferăstrău calul cu putere spre stânga, evitându-l pe Shân – uriaşa fiară neagră care trecea, direct în Marele Templu. A urmat Rood, apoi Baran – iar în fălcile enorme ale lui Baran o pantera reptiliană şuierătoare, căutând să-şi încetinească răpitorul cu ghearele dszvelite care înţepeneau pietruiala, fără niciun rezultat. În urma lor, Blincf şi Gear.

în timp ce Gear a intrat în fugă în tâmplă, Houndul a scos un urlet, un sunet sălbatic ae bucurie – ca al unor momente de răzbunare mult aşteptate de la desăvârşire.

Paran se uită după ei o clipă, apoi îl văzu pe Noto Boii, întins, fata fără nume plutind deasupra lui. — De dragul lui Hood, se răsti el. [1]

Nu e timp pentru asta – pune-l pe picioare. Soliei, acum mergem la templul tău. Fierbe, unde în Abis este calul tău?

mdreptându-se, fata se uită înapoi în stradă. — Moartea surorii mele se apropie, spuse ea.

Căpitanul îi urmă privirea. Şi l-am văzut pe primul dintre Deragoth.

Oh, eu am început toate astea, nu-i aşa? în spatele lor, tâmpla s-a cutremurat de la o contuzie masivă, care a spart pereţii.

'Timpul de plecare![1]

Quick Ben şi-a prins sora de gluga halatului, a început să o târască spre spatele camerei, realizând deja că nu avea rost. Câinii veniseră după el şi se afla într-o cameră plină de otataral.

Shadowthrone nu a jucat niciodată corect, iar vrăjitorul a trebuit să recunoască că de data aceasta fusese păcălit. Şi de data asta e pe cale să fie ultima mea. A auzit gheare năvălindu-se mai aproape pe hol şi şi-a ridicat privirea**** Brokeface se uită la fiara care încărca. Un demon. Un lucru de frumuseţe, de puritate. Şi pentru el, nu mai era nimic altceva, nimic altceva. Da, lasă frumuseţea să mă omoare.

A păşit în calea creaturii Şi a fost dat pe umeri, suficient de tare încât să-şi lovească capul de perete, uimindu-l pentru moment. Şi-a pierdut picioarele şi a căzut pe spate – întuneric, învolburare, umbre ondulate Chiar şi m timp ce demonul se profila deasupra lui, a văzut o alta silueta, flexibilă, îmbrăcată în întregime în negru, cu lamele de cuţit tăindu-se, tăind adânc de-a lungul umărului drept al fiarei.

Demonul ţipă – durere, indignare – în timp ce, derapând, s-a răsucit pentru a înfrunta noul

atacator.

Cine nu mai era acolo, care se afla cumva acum pe partea opusă, membrele țesute, fiecare mişcare încețoşată în mod ciudat în ochii largi şi holbaţi ai lui Brokefâce. Cuţitele s-au lins din nou. Tresărindu-se înapoi, demonul se apropie de peretele de vizavi, cu ochii de tăciune aprinzându-se.

De pe hol, mai mulţi demoni se apropiau, încetinind totuşi ritmul lor feroce, cu ghearele zgomotând în timp ce silueta se mişca brusc printre ei. Strălucirea lamelor, acum roşii, părea să danseze în aer, aici, colo, mişcarea roată a figurii, braţele zvârcolindu-se ca şerpii; şi cu o graţie potrivită, a'văzut un picior izbindu-se, conectându-se cu capul unei fiare – care era la fel de mare ca al unui cal, doar mai lat – şi acel cap s-a răsturnat la impact, umeri urmând, apoi trunchi, răsucindu-se într-o eleganţă ciudată că întregul demon a fost ridicat în aer, partea din spate acum verticală, cu capul în jos, la timp pentru a întâlni peretele lateral.

Acolo unde cărămizile explodau, peretele mototolindu- se, prăbuşindu-se într-o cameră de dincolo, trupul demonului urmând norul de praf.

Confuzie sălbatică, aglomerată pe hol, iar deodată silueta rămase nemişcată lângă Brokefâce, cu pumnalele încă scoase, picurând sânge.

O femeie, cu părul negru, blocând acum pragul uşii.

Zgomote de zpomot de-a lungul plăcilor şi el a privit în jos şi a văzut două schelete mici, asemănătoare unei păsări, flancând-o. Botul lor era deschis şi din gâturile acelea goale ieşeau sunete şuierate. Cozile spinoase se băteau înainte şi înapoi. Unul s-a aruncat înainte, un singur hop, cu capul scufundat, iar demonii adunaţi au tresărit înapoi.

Un alt şuierat reptilian, acesta mai puternic – venind de la o creatură prinsă în fălcile unui demon. Brokefâce văzu în ochii săi îngrozitori o teamă de moarte, crescând în panică. Femeia a vorbit în linişte, adresându-se clar lui Brokefâce: „Urmaţi-l pe vrăjitor şi pe sora lui – au găsit o gaură de şurub în'spatele estradului – suficient timp, cred, pentru a-ş'i putea scapa. . Si a ta, dacă pleci acum.

— Nu vreau, spuse ef, incapabil să nu mai plângă. — Vreau doar să mor.

Asta i-a întors privirea de la demonii care se înfruntau cu ea.

Isi ridică privirea spre nişte ochi rafinaţi, alungiţi, negri ca abanosul. Şi în faţa ei, 'nu era nici o oglindă' nici o întorsătură de' repulsie. Nu, nimic altceva decât o simplă consideraţie şi apoi, ceva care ar fi putut fi... întristare.

— Du-'te la Templul lui Soliei, spuse ea.

„Ea este vreodată refuzată..."

— Nu azi nu este. Nu cu Ganoes Paran ţinând-o de gât. Merge. Fii vindecat.

Acest lucru era imposibil, dar cum a putut s-o refuze? — Grăbeşte-te, nu ştiu cum Curdle şi Telorast gestionează această ameninţare'şi nu se ştie cât va dura...

Chiar în timp ce ea spunea acele cuvinte, un vuiet urlăit de mai jos pe hol, iar demonii s-au adunat aproape înaintea pragului, ţipând în frenezie disperată.

— Astă e, murmură ea, ridicând cuţitele.

Brokeface sări în picioare şi alergă'în camera altarului.

Hatotok

Neîncredere, Rapidul Ben nu putea înţelege ce îi ţinuse pe câini în sus – a surprins sunete de lupte, înverşunate, mârâituri, ţipte de durere şi, dintr-o privire înapoi, cu câteva clipé mainte de a-l dúcé pe Torahaval prin pasajul din spate, crezuse că am văzut... ceva.

Cineva, fantomatic în umbră, comandând pragul.

Oricare ar fi această ciocnire şansă, îi cumpărase viaţa. Şi a surorii lui. Moneda Quick Ben nu ar risipi.

Aruncându-l pe Torahaval peste umăr, intră pe coridorul îngust şi alergă cât putu ae repedş.

În curând a auzit pe cineva urmărit. înjurând, Quick Ben se răsuci, mişcarea strângând capul lui Torahaval de un perete – la care ea gemu.

Un bărbat, cu faţa deformată – nu, muscat de cal, îşi dădu seama vrăjitorul – se repezi să se închidă. — Te vói ajuta, spuse el. ‘Repede! Doom

vine în acest templu!

Să fi fost bărbatul ăsta cu faţa la Hounds? Nu conteaza. — Atunci, ia-i picioarele, prietene. De îndată ce ieşim din pământul sfinţit, putem scoate Hoodul de aici...

În timp ce Câinii s-au adunat să-l năpustească pe Apsalar, ea şi-a învelit cuţitele şi a spus: „Coagul, Telorast, opreşte-ţi şuieratul. E timpul să'pleci.

— Nu eşti amuzant, Not-Apsalar! strigă Curdle.

— Nu,' nu este, nu? spuse Telorast, dând capul în mişcări vagi de ameninţare, care acum se dovedeau mai puţin eficiente.

' 'Unde este ea?[1] întrebă Curdle.

'Plecat![1]

'Fără noi![1]

'După ea![1]

HdKHaK

Poliel, Zeiţa Cenuşie a ciumei, a bolii şi a suferinţei, a fost jDrinsă în'propriul ei coşmar chinuit. Toată puterea a dispărut, toate vor curăţa. Ciobul de otatăral mortal i-a înţepenit mâna, ea s-a aşezat pe tronul ei, cu convulsii năvalindu-o.

Trădări, prea multe trădări – puterea Zeului Infirmă fugise, abandonând-o – şi acel muritor necunoscut, acel criminal cu ochi reci, care nu înţelesese nimic. În numele cui? Pentru a cui eliberare se ducea acest război? Prostul blestemat.

Ce blestem a fost, în cele din urmă, să vezi defecte dezvelite, să vezi răutatea întortocheată a muritorilor târâtă la suprafaţă, expusă luminii zilei? Cine dintre aceşti adepţi nu a căutat vreodată, cu voinţă sau fără minte, puritatea autodistrugerii? În obsesie, ei'au luat moartea în ei înşişi, dar aceasta nu a fost decât o reflectare meschină a morţii'pe care au dat-o asupra pământului, apei şi aerului. Autodistrugerea făcând victimă întreaga lume.

Apocalipsa este rareori bruscă; nu, printre aceşti muritori, se târăşte încet, dar inevitabil, necruţător în distrugerea completă a vieţii, a sănătăţii, a

frumuseţii.

Mmţi bolnave şi suflete murdare o atraseră în această lume; De dragul pământului, pentru şansa ca acesta să se

vindece în absenţa celor mai cruzi cei care provoacă durere şi degradare, ea'a căutat să-i şteargă în suflarea ciumei – nu mai putea să merite o soartă – cu toate acestea, ea ar muri acum.

Ea a bătut. Trădare!.

Cinci câini de umbră au intrat în cameră.

Moartea ei. Shadowthrone, prostule.

Un câine a aruncat ceva din gură, ceva care a derapat, scuipând şi zvârcolindu-se, lângă prima treaptă a estradului. '

Chiar si în agonia ei, în Poliel a rămas un nucleu de claritate. E!a s-a uitat în jos, căutând să înţeleagă – chiar şi în timp ce Câinii au fugit din cameră, în jurul estradei, î'n gaura preotului – să înţeleagă această pantera înghesuită, solzoasă, un membru umflat de infecţie, picioarele din spate şi şoldurile zdrobite – nu putea' fugi. . Hounds o abandonaseră aici – de ce?

Ah, să-mi împărtăşesc soarta.

Un ultim gând,' blând satisfăcător în sine, când Deragoth a sosit, plin de furie şi foame, Bătrân ca orice zeu, lipsit de o singură carieră,' dar mulţumit să omoare ceea ce a mai rămas.

Un T'rolbarahl frânt, ţipând teroarea şi furia.

O zeiţă zdrobită, care căutase să-l vindece pe Burn. Căci acesta era adevăratul scop al febrei, acesta era arbitrul rece al bolii. Numai oamenii, îşi aminti ea – ultimul ei gând – numai oamenii concentrează mântuirea doar asupra lor înşişi.

Şi apoi Deragoth, primii sclavi ai umanităţii, au fost asupra ei.

— Acum este purtătoare, spuse Brokeface, „şi multe altele. Nemaifiind protejată, ciuma se înnebuneşte în ea, indiferent ce i se întâmplă cu Poliel.

Odată începute, aceste lucruri îşi urmează propriul curs. Te rog, adăugă el, privindu-l pe bărbat încercâna să-l trezească pe Torahaval, vino cu mine.

Străinul ridică privirea cu ochi neputincioşi. 'Vino? Unde?'

— Templul lui Soliei.

„Târfa aceea indiferentă..."

— Te rog, insistă Brokeface. 'Vei vedea. Nu pot să nu cred cuvintele ei.

— Cuvintele cui?

'Nu e departe. Trebuie să fie vindecată. Şi se întinse încă o dată, adunând picioarele femeii. 'Ca înainte. Nu e departe.'

Bărbatul dădu din cap.

In spatele lor, un singur ţipăt s-a ridicat din templu, suficient de străpungător încât să trimită fisuri prin pereţii groşi ai clădirii, praful ieşind din crăpături. Sunetele de geamăt s-au împms de sub ei în timp ce fundaţiile s-au deformat, trăgând de străzile din jur.

— Trebuie să ne grăbim să plecăm! spuse Brokeface.

Descălecând, trăgând cu o mână un Noto Boii care se poticneşte şi gâfâi, Paran a dat jos uşile Templului lui Soliei – o explozie de putere modesta, dar foarte satisfăcătoare, care era suficientă, credea el, pentru a-i aduce la cunoştinţă Dulcei Zeiţe starea sa de spirit actuală. .

Fata's-a strecurat pe lângă el în timp ce el a trecut pragul şi i-a aruncat o privire surprinzător de încântată în timp ce'se grăbea înainte spre camera centrală.

Pe pereţii coridorului, picturi cu figuri îngenuncheate, capete plecate în semn de binecuvântare, implorând sau disperare – probabil cel din urmă cu această zeiţă blestemată, decise Paran. Depinde de pliurile din tavanul arcuit erau giulgii funerare, fără îndoială menite să pregătească închinătorii pentru ce e mai rău.

Au ajuns în camera centrală chiar dacă pământul tremura – Marele Templu se prăbuşise. Paran îl

trase pe Noto Boii lângă el, apoi îl împinse' împiedicându-se spre altar. Cu noroc îl va îngropa pe blestematul Deragoth. Dar nu îmi ţin respiraţia.

A scos o carte şi a aruncat-o pe podea. — Soliei, eşti chemat.

Fata, care stătea în dreapta altarului, s-a lăsat brusc, apoi a ridicat privirea, clipind cu bufniţă. Zâmbetul ei s-a
lărgit.

Paran a jurat, deci, că va căuta să-şi amintească fiecare detaliu al zeiţei la înfăţişarea ei forţată, atât de rafinată furia ei înfrânată. Stătea în spatele altarului, la fel de androgină ca sora ei, acum moartă, cu degetele ei lungi – atât de perfecte pentru a închide pleoapele peste ochii nevăzători – strângându-şi, formând pumnii de lângă ea, când ea a spus cu o voce zgâriitoare: „Ai făcut o groază groaznică, greşeală-[1]

„încă nu am terminat", a răspuns el. — Eliberează-ţi puterea, Soliei. începe vindecarea. Poţi începe cu Noto Boii aici, în care vei pune un reziduu din puterea ta, suficientă ca putere şi durată pentru a efectua vindecarea celor afectaţi din armata tabărată în afara oraşului. Odată ce ai terminat cu el, vor veni şi alţii, cei aruncaţi de Poliel. Vindecă-i şi pe ei şi trimite-i afara... Vocea lui se întări. [1]

Seven'Cities a suferit destul, Soliei.

Ea păru să-l studieze o clipă lungă, apoi ridică din umeri. ‘Foarte bine. Cât despre suferinţa, ţi-o las pe tine şi fără nicio alegere a mea.

Paran se încruntă, apoi se întoarse la un strigăt surprins din spatele lor.

Căpitanul clipi şi zâmbi. — Repede Ben!

Vrăjitorul şi Brokeface târau o femeie între ei – cea pe care o văzuse ultima oară în camera altarului Maremi Templu – şi toate deodată, înţelese Paran. Apoi, imediat dupa aceea, şi-a dat seama că a'înţeles... nimic.

Quick Ben ridică privirea spre altar şi ochii i se îngustară. ‘Acea ea?

Respiraţia lui Hood, nu m-am gândit niciodată... nu contează. G'anoes Paran, totul a fost de mâna ta? Ştiai că Hounds sunt pentru mine?

— Nu în totalitate, deşi văd cum ai putea gândi aşa. Teái negociat cu Shadowthrone, nu-i aşa?

Căci, răcu un semn către femeia inconştientă, ea.

Vrăjitorul se încruntă. 'Sora mea.'

— L-a eliberat pe Deragoth, spuse Soliei, aspru şi acuzator. — Au sfâşiat-o!

Sora lui Quick Ben gemu, încercă să-şi strângă picioarele sub ea.

— La naiba, mormăi vrăjitorul. — Mai bine pleç. înapoi la ceilalţi.

înainte să vină ea.

Paran oftă şi îşi încrucişă braţele. — Serios, repede...

— Tu mai mult decât oricine ar trebui să stii despre mânia unei surori! se răsti vrăjitorul, îndepărtându-se. Aruncă o privire spre Brokeface, care stătea în picioare, blocat, privindu-l pe Soliei. — Continuă, spuse el. 'Ai avut dreptate.

Du-te la ea.

Cu un scâncet slab, Brokeface se împletici înainte.

Paran a privit cum Quick Ben deschidea un lavă.

Vrăjitorul ezită, se uită la căpitan. — Ganoes, spuse el, spune-mi ceva.

'Ce?'

— Tavore. Putem avea încredere în ea?

întrebarea s-a simtit ca o palmă, usturătoare, bruscă. Clipi, îl studie pe bărbat, apoi spuse: — Tavore va face, vrăjitor, ce trebuie făcut.

— Să se potrivească ei sau soldaţilor ei? a cerut Ben rapid.

— Pentru ea, prietene, nu există nicio distincţie.

Privirile li s-au blocat încă o clipă, apoi vrăjitorul a
oftat. — Îţi datorez o cană de bere când totul se va termina.

— O sa te ţin de asta, Quick.

Vrăjitorul a aruncat acel rânjet memorabil şi enervant şi a dispărut în portal.

In timp ce se închidea în şoaptă în spatele lui, femeia, sora lui, se ridică pe mâini şi genunchi. Părul îi atârna, ascunzându-i faţa, dar Paran o auzea clar când spunea: „A fost un lup".

Şi-a înclinat capul. — Un câine de umbră.

— Un lup, spuse ea din nou. „Cel mai drăguţ şi mai dulce lup din lume..."

Quick Ben deschise ochii şi privi în jur.

Bottle stătea vizavi de el, singurul prezent în poiană. De undeva din apropiere se auzeau strigăte, furioase, sunete de violenţă în creştere.

— Frumos făcut, spuse Bottle. „Shadowthrone te-a aruncat direct în calea lor, atât de mult din tine încât, dacă te-ar fi prins Hounds, aş îngropa acum cadavrul tău. I-ai folosit warrenul ca să ajungi aici. Foarte frumos – trebuie

să fi supravieţuit un fir, vrăjitor, unul pe care nici măcar Shadowthrone nu l-a văzut.

'Ce se întâmplă?'

Soldatul a ridicat din umeri. — Argument vechi, cred. Kalam şi Fiddler au găsit-o pe Apsalar – cu sânge pe cuţite. Ei cred că eşti mort, înţelegi, deşi de ce...

Quick Bén era deja'pe picioare. Şi alergând.

Scena pe care a mtâlnit-o câteva clipe mai târziu era pe punctul de a fi chiar pe marginea dezastrului. Kalam mainta spre Apsalar, cu cuţitele lungi scoase, lama oţatarală în poziţie de conducere. Fiddler stătea într-o parte, părând deopotrivă furios şi neajutorat.

Şi Apsalar. Pur şi simplu s-a confruntat cu asasinul corpiilent şi ameninţător. Fără cuţite în mâini şi ceva de genul resemnării în expresia ei.

— Kalam!

Bărbatul se învârti, la fel ca si Fiddler.

'Rapid!' a strigat săpătorul. Am găsit-o! Sânge pe lame – şi tu...

^ ' — Ajunge cu toate astea, spuse vrăjitorul. — Indepărtează-te de ea, Kalam.

Asasinul a ridicat din umeri, apoi si-a pus în teacă armele. „Nu a fost prea mare în explicaţii'', a spus el într-un mârâit frustrat. 'Ca de obicei. Şi aş jura, Repede, ea îşi dorea asta...

— Ce vrei? el a cerut. — Şi-a scos cutitele? E într-o poziţie de luptă, Kalam? Nu este ea o dansatoare din umbră? Ai naibii de idiot!

Se uită cu privirea la Apsalar şi, cu o voce mai joasă, adăugă: „Ceea ce vrea ea... nu este pentru noi să dăm..."

Cizme pe pietre sunau în spatele lui, iar Quick Ben se întoarse pentru a-l vedea pe Bottle, lângă căpitanul Faradan Sort.

— Iată-vă cu toţii, spuse căpitanul, luptându-se clar să- şi ţină curiozitatea în frâu. — Suntem pe cale să marşăm. Cu noroc, vom ajunge la Paisprezecelea în această noapte. Sinn pare să creadă asta, oricum.

— Sunt o veste bună, spuse Quick Ben. — Mai departe, căpitane, suntem cu tine.

Cu toate acestea, s-a reţinut, până când Apsalar a trecut pe lângă el, apoi a întins mâna şi i-a periat

braţul cu mâneca.

Ea s-a uitat peste.

Quick Ben a ezitat, apoi a dat din cap şi a spus: „Ştiu că ai fost tu, Apsalar. Mulţumesc.'

— Vrăjitor, spuse ea, habar n-am despre ce vorbeşti.

I-a dat drumul. Nu, ceea ce vrea ea nu este pentru noi să dăm. Ea vrea să moară.

HdKHaK

Stratificat în praf, slăbit de epuizare, Cotillion intră cu paşi mari în sala tronului, apoi se opri.

' Câinii erau adunaţi în fata Tronului Umbrei, doi întinşi,

gâfâind greu, cu limbile înclinate. Shan se plimba în cerc, ara neagră zvâcnind, cu flancurile tăiate şi picurând sânge. Şi, îşi dădu seama Cotillion, erau răni si pe ceilalţi.

Pe tron stătea Shadowthrone, cu forma lui înceţoşată, ca şi cum ar fi într-un nor de furtună. — Uită-te la ei/ spuse el cu o voce joasă, ameninţătoare.

— Uită-te bine, Cotillion.

— Deragotul?

— Nu, nu Deragoth.

— Nu, presupun că nu. Alea arată ca tăieturi de cuţit.

— L-am avut. Apoi l-am pierdut.

— Pe cine a avut?

— Vrăjitorul ăla oribil cu o mie de feţe, ăsta e cine! O mână întunecată ridicată, degetele lungi se ondula. — L-am avut aici, chiar în palma asta, ca o bucată de gheaţă care se topeşte. Un mârâit brusc, zeul înclinându-se înainte pe tron. — Totul este vina ta!

Cotillion clipi. — Stai, nu i-am atacat pe Hounds!

'Asa crezi tu![1]

'Ce ar trebui sa insemne asta?[1] întrebă Cotillion.

Cealaltă mână s-a alăturat primei, plutind, strângând aerul într-o furie spasmodica, tremurătoare. Apoi un alt mârâit – şi zeul a dispărut.

Cotillion se uită în jos la Baran şi întinse mâna spre fiară.

Cu un mârâit scăzut, îşi smulse mâna înapoi. 'Nu eu am!'el a strigat.

Câinii, cu toţii uitându-se la el, nu păreau convinşi.

Amurgul a stins praful din aer deasupra taberei, în timp ce căpitanul Ganoes Paran – conducând calul său – şi tăietorul Noto Boii, iar fata – al cărei nume era Naval D'natha – au urcat panta şi au trecut prin primul rând de pichete.

întreaga tabără arăta ca şi cum ar fi fost lovită de o furtună ciudată.

Soldaţii au lucrat la repararea corturilor, la reîmpletirea frânghiilor, la transportul de targi. Caii scăpaţi din padocurile lor încă rătăceau, prea supăraţi pentru a permite oricui suficient de aproape să-şi ia bucăţile.

— Câinii, spuse Paran. — Au venit pe aici. La fel, bănuiesc, Deragoth. Al naibii de nefericit – sper că nu au fost prea multe răni.

Noto Boii aruncă o privire spre el, apoi rânji. — Căpitane, cu amabilitate? Ne-aţi înşelat. Ganoes Paran, un nume care se găseşte pe Lista celor căzuţi în jurnalele lui Dujek.

— Un nume cu prea multe întrebări care atârnă de el, cutter.^

— îţi dai seama, căpitane, că cele două armate Malazan rămase'din şapte oraşe sunt comandate de frate şi soră? Pentru moment cel puţin. Odată ce Dujek s-a întors pe picioare...

— O clipă, spuse Paran.

Hurlochel şi Sweetcreek stăteau în afara cortului de comandă. Ambii îl văzuseră pe Paran şi pe tovarăşii săi.

Ceva în faţa celui care fugi...

Au ajuns la ei. — Hurlochel? întrebă Paran.

Bărbatul se uită în jos.

Sweetcreek şi-a dres glasul. — Pumnul înalt Dujek Onearm a murit acum două clopote, căpitane Paran.

„In ceea ce priveşte suferinţa, îţi las asta şi fără nicio alegere a mea".

Ea ştia. Soliei ştia deja.

Sweetcreek încă vorbea: „... febra a scăpat cu

puţin timp în urmă.

Sunt conştienţi, li s-a spus cine eşti – Ganoes Paran, mă asculţi? Au citit jurnalele lui Dujek – fiecare ofiţer dintre noi le-a citit. Era csrut. înţelegi? Votul a fost unanim. Te-am proclamat Pumnul înalt. Aceasta este acum armata ta.

Ea ştia.

Tot ce făcuse aici... prea târziu.

Dujek Onearm a murit.

Capitolul şaisprezece

Privilegiaţii sunt acum aici, care se lăsesc în spatele armatelor angajaţi, iar soldatul fără picioare care s-a sprijinit strâmb de un zid ca o statuie prăbuşită şi ruptă scrie pe palma lui goală avertismentul că' nici' măcar armatele nu pot mânca aur, dar aceşti tineri civili nu pot vedea asta. departe şi pentru propriii lor copii, drumul viitorului este deja curat, pietruirile eliberate pentru a construi ziduri aspre şi adăposturi decrepite pentru risipiţi, totuşi aceasta este o lume bogată care încă îşi ridică comorile stricate de sânge la picioarele lor de mătase – ei sunt aici acum, feţele civilizaţiei şi cât de proşti căzuţi tânjim să fim printre ei, tovarăşi de ospăţ la jgheabul fără fund.

Ce va urma din asta? Mă odihnesc strâmbă, piatră tare în spatele meu, iar această monedă singură care se aşează în mână are o faţă a unui bătrân privilegiat pe vremea lui, care s-a ascuns cândva în spatele armatelor, da, până când

- până când acele armate s-au trezit într-o zi cu burta goală
- aşa mândrie, atâta trufie! Uite pe drum!

' Din această strâmtoare civilă aş alerga şi aş alerga – dacă nu m-aş fi luptat, apărând acel devorator fără minte al zilei de mâine, dacă aş avea picioare, aşa că uita-te să treacă, sub umbrele lor şi mulţimile înfometate devin îmbufnate, acum privindu-m'ă în foamea lor avidă aş alerga, da, dacă aş avea picioare.

În ultimele zile ale primului imperiu

Sogruntes Un singur fir de nisip negru, lung de patru sute de paşi, a spart ruina de bazalt neînlăturata a coastei. Acea fâşie era acum ascunsă sub rampe, echipamente, cai şi soldaţi; iar skiff-urile largi de încărcătură se legănau prin adâncimi pe liniile lor grele de tragere spre transporturile ancorate care înghesuiau golful. De trei zile se îmbarcase Armata a Paisprezecea, răcându-şi evadarea din acest pământ bolnav.

Pumnul Keneb a urmărit încă o clipă haosul aparent de jos, apoi, strângându-şi mantia mai

strânsă împotriva vântului aprig al mării nordului, se întoarse şi se întoarse spre rămăşiţele scheletice ale taberei.

Au fost probleme – aproape prea multe pentru a fi luate în considerare. Starea de spirit în rândul soldaţilor era un amestec complex de uşurare, amărăciune, furie şi descurajare. Keneb începuse serios să se teamă de revolta în timpul aşteptării flotei – jarul frustrării avântat de scăderea rezervelor de hrană si apă. Probabil că lipsa de opţiuni a făcut ca armata să fie manevrabilă, chiar dacă îmbufnată – cuvintele din fiecare oraş şi aşezare din vest, est şi sud fuseseră de ciumă. Limbă albastră, feroce în virulenţa sa, nu cruţă pe nimeni. Singura scăpare a fost cu flota.

Keneb putea înţelege ceva din sentimentele soldaţilor. Inima lui Paisprezecelea fusese tăiată la Y'Ghatan.' Era extraordinar cum doar o mână de veterani putea dovedi sânul vieţii a mii de oameni, mai ales când, pentru ochii Pumnului, ei nu făcuseră nimic pentru a câştiga o asemenea consideraţie.

Poate că numai supravieţuirea fusese suficient de eroică. Supravieţuire, până la Y'Ghatan. În orice caz, era o absenţă palpabilă în armată, o gaură în miez, care îşi roadeâ drumul spre exterior.

La toate acestea, comanda era din ce în ce mai divizată – pentru că avem propriul nostru nucleu de putregai. Tene Baralta. Lama Roşie… care îşi doreşte propria moarte. Nu existau vindecători în al Paisprezecelea suficient de pricepuţi pentru a şterge daunele teribile aduse chipului lui Baralta/ ar fi nevoie de înaltul Denul pentru a regenera ochiul şi antebraţul pierdut ale bărbatului, iar acesta era un talent din ce în ce mai rar – cel puţin în Imperiul Malazan. Dacă Tene şi-ar fi pierdut şi capacitatea de a vorbi. Fiecare cuvânt de la el era amar de otravă, o ură înfloritoare pentru toate lucrurile, începând cu el însuşi.

Apropiindu-se de cortul de comandă al Adjunctului, Keneb îl văzu pe Nether ieşind, cu expresia ei întunecată, înfrânată. Câinele de vite Bent apăru, mdreptându-se greoi spre ea – apoi, simţindu-i starea sufletească, uriaşa fiară cu cicatrici s-a oprit, aparent pentru a se zgâria, iar câteva clipe mai târziu a fost distrasă de câinele de

popor Hengese Roach. Cei doi au plecat.

Respirând adânc, Keneb se apropie de tânăra vrăjitoare Wickan. — înţeleg, spuse el, Adjunctul nu a fost mulţumit de raportul dumneavoastră.

Ea s-a uitat la el. — Nu este vina noastră, Fist. Această ciumă fierbe prin lupte. Am pierdut orice contact cu Dujek şi Gazda; de când au ajuns în afara G'danisban. Şi în ceea ce priveşte Pearl, ea şi-a încrucişat braţele, nu-l putem urmări – 'el a dispărut şi' atât.

In plus, dacă nebunul vrea să înfrunte luptele, nu trebuie să-i recuperăm oasele.

Singurul lucru mai rău decât o Gheară în tabără a fost dispariţia bruscă şi inexplicabilă a aceleiaşi Gheare. Nu că s-ar fi putut face ceva în privinţa asta. Kerieb a întrebat: — Atunci, de câte zile au trecut'de când ai putut vorbi cu Pumnul înalt Dujek?

Tânăra Wickan îşi întoarse privirea, cu braţele încă încrucişate. „De înainte de Y"

Ghâtan.

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. Atât de mult? Adjunct, ne spui atât de puţin. — Dar amiralul Nok – au avut magii săi mai mult noroc?

— Mai rău, se răsti ea. — Măcar suntem pe uscat.

— Deocamdată, spuse el, privind-o cu privirea.

Nether se încruntă. 'Ce este?'

— Nimic, cu excepţia... o astfel de încruntare poate deveni permanentă – eşti prea tânăr ca să ai cute atat de adânci acolo...

Mârâind, vrăjitoarea se îndepărtă.

Keneb se uită după ea o clipă, apoi, ridicând din umeri, se întoarse şi intră în cortul de comandă.

Pereţii de pânză încă mai miroseau a fum, o amintire sumbră â lui Y'Ghatan.

Masa cu hărţi a rămas – încă neîncărcată în transporturi – şi în jurul ei, în ciuda faptului că blatul mesei era goală – stăteau adjunctul, Blistig şi amiralul Nok.

— Piimnul Keneb, spuse Tavore.

— încă două zile, cred, răspunse el, desfăcându-şi mantia acum, când nu mai avea vânt.

Se părea că amiralul vorbise, pentru că şi-a dres glasul şi a spus: „încă cred, domnule adjunct, că nu este nimic rău pentru comandă. împărăteasa nu mai

vede nevoie de prezenţa celui de-al Paisprezecelea aici. Mai este şi problema ciumei – până acum ai reuşit să o ţii de trupele tale, destul de adevărat, dar asta nu va dura. Mai ales odată ce ţi se epuizează magazinele şi eşti forţat să găseşti.

Blistig mormăi acru. — Nicio recoltă anul acesta.' în afară de animalele abandonate, nu mai avem mult de căutat – nu am avea de ales decât să mergem într-un oraş.

— Tocmai, spuse amiralul.

Keneb aruncă o privire spre Tavore. — Iartă-mă, adjunct...

— După ce v-am trimis să măsuraţi încărcarea trupelor, subiectul structurii de comandă a' fost încheiat, spre satisfacţia tuturor. O oarecare uscăciune la asta, iar Blistig pufni. Tavore a continuat:

Amiralul Nok ne-a transmis în sfârşit comanda împărătesei, că trebuie să ne întoarcem la Unta. Dificultatea în faţa noastră constă acum în a ne decide ruta de întoarcere.

Keneb clipi. — Desigur, spre est şi apoi spre sud. Cealaltă cale ar lua...

— Mai mult, da, îl întrerupse Nok. „Cu toate acestea, în această perioadă a anului, am fi ajutaţi de curenţi şi vânturi dominante. Desigur, cursul este mai puţin bine reprezentat, iar majoritatea hărţilor noastre pentru coasta de vest a acestui continent siint derivate din surse străine, ceea ce face ca fiabilitatea lor să fie deschisă provocării. Şi-a frecat fata acoperită de vreme şi căptuşită. — Toate acestea, din păcate, nu sunt relevante.' Problema este ciuma.

Adjunct^ am căutat un port după altul în drum spre aceasta întâlnire şi niciunul nu era în siguranţă să intre. Propriile noastre provizii sunt periculos de scăzute.

Blistig întrebă: — Deci, unde credeţi că ne putem reaproviziona oriunde la vest de aici, amirale?

— Sepik, pentru început. Insula este îndepărtată, suficient de mult încât să cred că rămâne fără ciumă. La sud de aceasta, se află Nemil şi o serie de regate mai mici până la Shal-Morzinn. De la vârful sudic al continentului, călătoria până la coasta de nord-vest a Quon Tali este de fapt mai

scurtă decât străzile Falar. Odată ce am îndepărtat riscul care este Drift Avalii, ne vom găsi în strâmtoarea Genii, cu coasta Dai Hon la nord. În acel moment, curenţii vor fi din nou cu noi.

— Foarte bine, spuse Blistig cu un mârâit, dar ce se întâmplă dacă Nemil şi celelalte „regate inferioare" decid că nu sunt interesaţi să ne vândă mâncare şi apă proaspătă?

— Va trebui să-i convingem, spuse Adjunctul, prin orice mijloace este necesar.

— Să sperăm că nu este prin sabie.

De îndată ce Blistig a spus că regretul său era evident – afirmaţia ar fi trebuit să sune rezonabil; în schimb, a dezvăluit pur şi simplu lipsa de încredere a bărbatului în armata Adjunctului.

Acum îşi privea Pumnul, inexpresivă, dar un anumit fior se strecură în cameră, umplând tacerea.

Pe chipul amiralului Nok, o privire de dezamăgire. Apoi întinse mâna după mantia sa de piele de focă. — Trebuie să mă întorc acum la nava mea amiral. De trei ori în călătoria noastră aici, escortele străine au zărit o flotă necunoscută spre nord. Fără îndoială că observările au fost reciproce, dar nu a avut loc un contact mai apropiat, aşa că cred că nu reprezintă nicio ameninţare pentru noi.

— O flotă, spuse Keneb. — Nemil?

'Eventual. S-a spus că ar fi un oraş Meckros la vest de Marea Sepik – acel raport este vechi de câţiva ani. Apoi, din nou, aruncă o privire spre Adjunct când ajunge^ la clapetă, cât de repede se poate mişca un oraş plutitor? În orice caz, Meckros atacă şi face comerţ şi s-ar putea ca Nemil să fi trimis nave pentru a-i proteja ele coasta lor.

L-au privit pe amiral plecând.

Blistig spuse: „Iertaţi-vă, adjunct..."

— Păstrează-ţi scuzele, a întrerupt ea, întorcându-se de la el. — într-o zi', te voi chema, Blistig, să-i spui din nou. Dar nu pentru mine; mai degrabă soldaţilor tai. Acum, vă rugăm să vizitaţi Pumnul Tene Baralta şi să-i transmiteţi esenţa acestei întâlniri.

„Nu are niciun interes..."

— Interesele lui nu mă privesc, Pumn Blistig.

Buzele strânse, bărbatul salută, apoi plecă.

— O clipă, spuse Adjunctul în timp ce Keneb

se pregătea să urmeze exemplul. — Cum le duc soldaţii, Pumn?

El a ezitat, apoi a spus: — În cea mai mare parte, Adjunct, sunt uşuraţi.

— Nu sunt surprinsă, spuse ea.

— Să-i informez că ne întoarcem acasă?

Ea a zâmbit pe jumătate. — Nu mă îndoiesc că zvonul este deja printre ei. în orice caz, Fist. Nu există niciun motiv sa păstrăm secretul.

— Unta, gândi Keneb, probabil că soţia şi copiii mei sunt acolo. Desigur, este de la sine' înţeles că al Paisprezecelea nu va rămâne mult timp în Unta.

Adevărat. Rândurile noastre vor fi umplute.

'Si apoi?'

Ea a ridicat din umeri. — Korel, mă aştept. Nok crede că atacul asupra Furtului va fi reînnoit.

A trecut o clipă până când Keneb şi-a dat seama că nu credea niciun cuvânt din care i-a spus.' De ce nu Korel? Ce ne-ar putea rezerva Laseen, dacă nu o altă campanie? Ce suspectează Tavore? Şi-a ascuns confuzia bâjbâind peste agrafele mantiei pentru câteva bătăi de inimă.

Când ridică din nou privirea, Adjunctul părea să se uite la unul dintre pereţii pestriţi ai cortului.

în picioare, mereu în picioare – nu-şi putea aminti să fi văzut-o vreodată aşezată, decât pe un cal. Adjunct?[1]

Ea a tresărit/ apoi a dat din cap şi a spus: „Eşti concediat, Keneb".

S-a simţit ca un laş în timp ce îşi făcea drum afară, furios de propriul sentiment de uşurare. Totuşi, o nouă nelinişte îl tulbura acum. Unta. Sotiâ lui.

Ce a fost, nu mai este. Sunt destul de mare ca să ştiu adevărul.

Lucrurile se schimbă. Schimbăm „Fă-le trei zile".

Keneb clipi, privi în jos pentru a-l vedea pe Grub, flancat de Bent şi Roach. Atenţia uriaşului căţel era fixată în altă parte – spre sud-est – în timp'ce câinele de poală adulmeca unul dintre mocasinii uzaţi ai lui Grub, unde degetul mare al copilului ieşea din'tr-o despicatură din cusătura superioară. — Ce trei'zile faci, Grub?

— Până plecăm. Trei zile.[1] Băiatul şi-a şters

nasul.

— Sapă mtr-una dintre trusele de rezervă, spuse Keneb, şi găseşte nişte haine mai calde, Grub. Aceasta mare este una rece şi se va răci încă.

‘Sunt bine. îmi curge nasul, dar la fel şi al lui Bent, la fel şi al lui Roach. Suntem bine. Trei zile.[1]

'— Vom pleca în doi.

‘Nu. Trebuie să treacă trei zile, altfel nu vom ajunge niciodată nicăieri. Vom muri în mare, la două zile după ce părăsim insula Sepik.[1]

Un fior undură prin Pumn. — De unde ştii că ne îndreptăm spre vest, Grub?

Băiatul s-a uitat în jos şi a privit cum Găcodul îşi curăţa degetul mare de la picior. ■'

Sepik, dar asta va fi rău. Nemil va fi bun. Atunci rău. Şi după aceea, ne găsim prieteni, de două ori. Si apoi ajungem acolo unde a început totul şi asta va fi foarte rau. Dar atunci ea realizeaza totul, aproape totul, adică destul din toate pentru a fi suficient. Iar omul mare cu mâinile tăiate spune că da. El a ridicat privirea, cu ochii strălucitori. x,Am găsit un fluier de os si îl j>ăstrez pentru el pentru că îl va vrea înapoi. Plecăm să strângem scoici!

Cu asta, toţi trei au fugit, în jos spre plajă.

Trei zile, nu două. Sau murim cu toţii. — Nu-ţi face griji, Grub, spuse el în şoaptă, nu toţi adulţii sunt proşti.

Locotenentul Pores se uită în jos la colecţia soldatului. — Cum, pe numele lui Hood, sunt acestea?

— Oasele, domnule, răspunse femeia. — Oasele de pasăre. Ieşeau din stâncă – uite, sunt duri ca piatra – o să-i adăugăm în colecţia noastră, noi, cei grei, vreau să spun. Hanfeno, el face găuri în ele – ceilalţi, adică, avem sute. Vrei să-ţi facem nişte, domnule?

— Da-mi câteva, sj>use el, întinzând mâna.

Ea îi lăsă în mâna două oase ale picioarelor, fiecare de lungimea degetului mare, apoi altul care părea ca un deget, puţm mai lat decât al lui. — Idiotule. Acesta nu este de la o pasăre.

— Ei bine, nu stiu, domnule. Ar putea fi un craniu?

— E solidă. '

— O ciocănitoare?

— Intoarce-te la echipa ta, Senny. Când eşti pe rampă?

— Se pare că mâine acum, domnule. Soldaţii lui Fist Keneb au întârziat – a scos jumătate din ei înapoi, a fost haos total! Nu există ofiţeri care să-şi imagineze, uh, domnule.

Un val a făcut-o pe femeie să se grăbească.

Locotenentul Pores şi-a cuibărit oasele mici m palmă, închizând degetele pentru a le ţine la loc, apoi s-a întors la locul în care stătea căpitanul Kindly lângă cele patru cuferă care cuprindeau trusa lui de tabară. Doi deţinători erau ocupaţi cu reambalarea unuia dintre portbagaj, iar Pores văzu, aranjate pe o pătură din păr de cămilă, un sortiment de piepteni – două duzini, poate mai mult, nici doi la fel. Os, coajă, coarne, coajă de ţestQaşă, fildeş, lemn, ardezie, argmt, aur şi sânge-cupră. În mod clar, ele fuseseră adunate de-â lungul anilor de călătorie, a şederii căpitanului ca soldat aşezat, succesiunea culturilor, triburile şi popoarele cu' care fie se împrietenise, fie anihilase. 'Chiar şi aşa... Pori se încruntă, piepteni?

Am fost în mare parte chel.

Căpitanul îi instruia pe membrii săi cum să împacheteze articolele.

„… mugurii aceia de bumbac şi lâna de capră sau cum îi spuneţi.

Fiecare şi cu grijă – dacă găsesc o zgârietură, o zgârietură sau un dmte rupt, nu voi avea de ales decât să

vă ucid pe amândoi. Ah, locotenente, am încredere că acum eşti complet recuperat de la răni? Bun. Ce sa întâmplat, omule? Te sufoci?

Gâcâind, cu faţa înroşită, Pores aşteptă până când Kindly se apropie/ apoi scapă o tuse, zgomotoasă şi izbucnitoare şi din mâna dreaptă – ţinută înaintea gurii – au fost scuipat trei oase pentru a zgâi şi a sări pe pământ. Pores trase adânc aer m piept, clatină din cap si îsi drese glasul. ^ '

— îmi cer scuze, căpitane, spuse el într-un râs. — Bănuiesc că sunt încă în mine nişte oase rupte. Vreau să ies de ceva vreme.

— Ei bine, a spus amabil, ai terminat?

‘Da domnule.[1]

Cei doi servitori se uitau la oase. Unul a întins mâna şi a luat degetul.

Porii îi ştergeau sudoarea imaginară de pe frunte. — Asta a fost nişte tuse, nu-i aşa? Aş jura că cineva m-a lovit cu pumnul în stomac.

Reţinetorul se întinse cu articulaţia. — Ţi-a lăsat asta, locotenente.

— Ah, mulţumesc, soldat.

— Dacă crezi că ceva din toate astea este amuzant, locotenente, spuse cu amabilitate. ‘Te inseli. Acum, explică- mi această blestemată de întârziere.

— Nu pot, căpitane. Soldaţii lui Keneb cu pumnul, un fel de rechemare. Nu pare să existe o explicaţie rezonabilă.

‘Tipic. Armatele sunt conduse de proşti. Dacă aş avea o armata, ai vedea lucrurile făcute diferit. Nu pot suporta soldaţii leneşi. Eu personal am ucis mai mulţi soldaţi leneşi decât duşmani ai imperiului. Dacă aceasta ar fi fost armata mea, locatenente, am fi fost pe acele nave în două zile, iar pe oricine era încă pe ţărm până atunci l-am lăsa în urmă, dezbrăcat, cu doar o crustă de pâine în mâini şi ordinul de a mărşălui către Quon Tali.

‘Peste mare.[1]

— Mă bucur că suntem înţeleşi. Acum, stai aici şi păzeşte-mi trusa, locotenente. Trebuie să-i găsesc pe colegii mei căpitani Madan'Tul Rada şi Ruthan Gudd – sunt complet idioţi, dar vreau să repar asta.

Pores îl privi pe căpitanul său îndepărtându-se, apoi se uită înapoi la ținători și zâmbi. — Acum nu ar fi ceva? Pumnul înalt Cu amabilitate, comandând toate armatele Malazan.

— Cel puţin, a spus unul dintre bărbaţi, am şti mereu ce facem.

Ochii locotenentului se îngustară. — Ţi-ar plăcea să-ţi facă bine gândurile pentru tine?

— Sunt soldat, nu-i aşa?

— Şi dacă ţi-as spune că Căpitanul Kindly este nebun?

'Ne testezi? Oricum, nu contează daca este sau nu,
atâta timp cât ştie ce face şi continuă să ne spună ce ar trebui să facem. Si-a înghiontat tovarăşul: — Nu-i asa, Thikburd?

— Destul de bine, mormăi celălalt, examinând unul dintre piepteni.

— Soldatul Malazan este antrenat să gândească, spuse Pores. „Acea tradiţie este cu noi de cand Kellanved şi Dassem Ultor. Ai uitat asta?

— Nu, domnule, nu suntem. Există gânduri si există gânduri şi aşa este. Soldaţii fac un fel, iar liderii fac celălalt.

Nu e bine că cei doi se amestecă.

— Trebuie să-ţi uşureze viaţa.

O încuviinţare din cap. — Da, domnule, aşa este.

— Dacă prietenul tau scărpina pieptene pe care îl admiră, căpitanul te va ucide pe amândoi.

'Thikburd! Pune aia jos!'

— Dar e frumos!

— La fel e o gură de dinţi şi vrei să-l păstrezi pe ai tăi, nu-i aşa?

Şf cu soldaţi ca aceştia, am câştigat un imperiu.

Caii trecuseră de vârf, dar trebuiau să facă. Un catâr singur ar transporta cea mai mare parte a proviziilor lor, inclusiv cadavrul înfăşurat al Mâinilor Fantome Heboric. Fiarele aşteptau la capătul de est

al străzii principale, cu cozile zvâcnmdu-se ca să se apere de muşte, deja înnervate de căldură, desi era doar miezul dimineţii.

Barathol Mekhar făcu o ultimă ajustare la centura sa de arme, constat cu uimire că se îngrăsase în stomac, apoi se miji, când Cutter şi Scillara ieşiră din han şi se îndreptau spre cai.

Conversaţia femeii cu cei doi Jessa fusese o admirabilă etapă de concizie, lipsită de sfaturi şi s-a încheiat cu o mulţumire foarte superficială. Deci, copilul era acum cel mai' tânăr locuitor al acestui cătun uitat. Fata avea să crească jucându-se cu scorpioni, rhizan şi şobolani simpli, cu orizonturile ei aparent nelimitate, cu soarele deasupra chipului aspru, orbitor şi brutal al unui zeu. Dar una peste alta, ea ar fi în siguranţă şi ar fi iubită.

Fierarul a observat o' siluetă în apropiere, care plutea în umbra unei uşi. Ah, măcar, cuiva îi va fi dor de noi.

Simţindu-se ciudat de trist, Barathol şi-a îndreptat drum spre ceilalţi.

— Calul tău se va prăbuşi sub tine, spuse Cutter. — E prea bătrân şi tu eşti prea mare, Barathol. Numai toporul acela ar clătina un catâr.

— Cine e ăla care stă acolo? întrebă Scillara.

— Chaur. Fierarul s-a aruncat pe cal, fiara ocolindu-se sub el în timp ce îşi aşeza greutatea în şa. — Vino să ne vedem, mă aştept. l)rca'ţi-vă, voi doi.

„Aceasta' este cea mai fierbinte parte a zilei", a spus Cutter. — Se pare că călătorim mereu prin tot ce ne poate arunca acest blestemat de pământ.

„Vom ajunge la un izvor până la amurg", a spus Barathol, „când vom avea cu toţii cea mai mare nevoie de el. Ne întindem acolo, până la amurgul următor, pentru că următoarea etapă a călătoriei va fi una lungă.

Au pornit pe drum, care a devenit rapid o pistă. La scurt timp mai târziu, Scillara spuse: — Avem companie, Barathol.

Privind înapoi, l-au văzut pe Chaur, care purta un pachet de pânză la piept. Pe faţa lui transpirată era o expresie obscenată.

Oftând, fierarul şi-a oprit calul.

— Il poţi convinge să plece acasă? întrebă

Scillara.

— Nu este probabil, recunoscu Barathol. „Simplu şi încăpăţânat – aceasta este o combinaţie mizerabilă." A alunecat la ^pământ şi s-a întors la tânărul uriaş. — Iată, Chaur, hai sa-ţi legăni trusa de rucsacul catârului.'

Zâmbind, Chaur i-o întinse.

— Avem un drum lung de parcurs, Chaur. Şi pentru următoarele câteva zile, cel puţin, va trebui sa mergi – înţelegi? Acum, să vedem ce porţi în picioare – respiraţia lui Hood...

— E desculţ! spuse Cutter, neîncrezător.

— Chaur, încercă să explice Barathol, această pistă nu este altceva decât pietre ascuţite şi nisip fierbinte.

— în trusa noastră există' nişte piele groasă de bhederin, spuse Scillara, aprinzându-şi pipa, undeva. în seara asta ii pot face sandale. Dacă nu vrei să ne oprim chiar acum.

Fierarul îşi desfăcu securea, apoi se ghemui şi începu să-i tragă de cizme. „Din moment ce voi călăreţ/el poate purta astea până atunci".

HdKHaK

Cutter îl privi cum Chaur se străduia să-i pună cizmele lui Barathol. Cei mai mulţi bărbaţi, ştia el, l-ar fi lăsat pe Chaur destinului său. Doar un copil într-un corp de uriaş, până la urmă, prost şi în mare parte inutil, o povară. De rapt, majoritatea bărbaţilor l-ar fi bătut pe nebun până când acesta a fugit înapoi în cătun – o bătaie pentru binele lui Chaur şi, în anumite privinţe, aproape justificată. Dar acest fierar...' nu părea ucigaşul în masă care se pretindea a fi. Trădătorul lui Aren, omul care a asasinat un Pumn. Şi acum, escorta lor către coastă.

Cutter se trezi ciudat de mângâiat de această noţiune. Vărul lui Kalam... asasinatele trebuie să aibă loc în familie. Acea uriaşă toporă cu două lame nu părea cu greu arma unui asasin. S-a gândit să-l întrebe pe Barathol – să obţină de la el versiunea lui despre ceea ce se întâmplase la A'ren cu toţi aceşti

ani în urmă – dar fierarul era un conversator reticent şi, în plus, dacă avea secretele lui, avea dreptul să le păstreze. Felul în care mă ţin de al meu.

Au pornit din nou, Chaur în urmă, poticnindu-se din când în când, de parcă nu ar fi fost familiarizat cu încălţămintea de orice fel. Dar el zâmbea.

— La naiba cu sânii care curg, spuse Scillara lângă el.

Cutter se uită la ea, fără să ştie cum ar trebui să răspundă la acea plângere anume.

— Şi eu am rămas fără frunză.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Ce ai de ce să-ţi pară rău?

— Ei bine, mi-a luat atât de mult să-mi revin după răni.

— Cutter, ai avut măruntaiele înfăşurate în jurul gleznelor – cum te simţi, apropo?

„Incomod, dar nu am fost niciodată un călăreţ. La urma urmei, am crescut într-un oraş. Alei, acoperişuri, taverne, balcoane ale proprietăţii, asta era lumea mea înainte de toate acestea. Zei de jos, mi-e dor de Darujhistan. Ţi-ar plăcea, Scillara...

— Trebuie să fii supărat. Nu-mi amintesc oraşele. Pentru mine totul este deşert şi dealuri uscate. Corturi şi cărămizi de noroi.

„Sunt caverne de gaz sub Darujhistan, iar acel gaz este alimentat pentru a lumina străzile cu acest frumos foc albastru. Este cel mai magnific oraş din lume, Scillara. Atunci de ce l-ai părăsit vreodată?

Cutter a tăcut.

— Bine, spuse ea după o clipă, ce zici de asta? Luăm cadavrul lui Heboric... unde, mai exact?

„Insula Otataral".

— Este o insulă mare, Cutter. Vreun loc anume?

— Heboric a vorbit despre deşert, la patru sau cinci zile la nord şi la vest de Dosin Pali/ A spus că acolo este un templu uriaş, sau cel puţin statuia de la unul.

— Deci, la urma urmei, ascultai.

— Uneori devenea lucid, da. Ceva pe care l-a numit Jadul, o putere atât dar, cât şi blestem... şi voia să i-o dea napoi. Oarecum.[1]

„Din moment ce acum e mort/' a întrebat

Scillara, „cum te aştepţi să facă ceva de genul ca să-şi re turneze puterea unei statui? Cutter, cum găsim o statuie în mijlocul unui deşert? Poate vrei să te gândeşti că orice şi-a dorit Heboric'nu mai înseamnă nimic. T'lan Imass l-a ucis, aşa că Treach trebuie să găsească un nou Destriant, iar dacă Heboric avea vreun alt fel de putere, trebuie să se fi disipat până acum, sau să-l fi urmat prin Poarta lui Hood – în orice caz, nu putem nimic, fă în privinţa asta.

— Mâinile lui sunt solide acum, Scillara.

Ea a început. 'Ce?[1]

„Jad solid – nu pur, plin de... imperfecţiuni. Defecte, particule îngropate adânc în interior. De parcă ar fi fost pătaţi de cenuşa sau murdărie.

— I-ai examinat cadavrul?

Cutter dădu din cap.

'De ce?'

„Greybrog a revenit la viaţă..."

— Deci ai crezut că bătrânul ar putea face la fel.

„A fost o posibilitate, dar nu se pare că se va întâmpla.

Mumifică – şi repede.

Barathol Mekhar a vorbit: „Gulgiul său funerar a fost înmuiat în apă sărată, apoi ambalat în şi mai multă sare, Cutter. Păstrează viermii afară. Un mănunchi de cârpe în pumni i-a fost împins în fundul gâtului şi în alte câteva locuri în afară. Vechea practică era ' să îndepărteze intestinele, dar de atunci localnicii au devenit mai leneşi – erau implicate arte.

Abilităţi, în mare parte uitate. Ceea ce se face este să se usuce cadavrul cât mai repede posibil.

Cutter aruncă o privire spre Scillara, apoi ridică din umeri. — Heboric a fost ales de un zeu.

„Dar el l-a eşuat pe acel zeu", a răspuns ea.

— Erau T'lari Imass!

Un flux de fum a însoţit cuvintele Scillarei în timp ce ea a spus: „Data viitoare când vom fi invadaţi de muşte, vom şti ce urmează". Ea îi întâlni privirea.

— Uite, Cutter, acum suntem doar noi. Tu şi cu mine şi până la coastă, Barathol. Dacă vrei să arunci cadavrul lui Heboric pe insulă, e în regulă.

Dacă acele mâini de jad sunt încă în viaţă, se pot târa înapoi la stăpânul lor singure, îngropăm cadavrul deasupra liniei mareei şi îl lăsăm aşa.

'Şi apoi?[1]

Darujhistan. Cred că vreau să văd acest oraş magnific al tău.

Ai spus acoperişuri şi alei – ce erai acolo? Un hoţ? Trebuie să fi fost. Cine mai ştie aleile şi acoperişurile? Deci, poţi să mă înveţi cum se face un hoţ, Cutter. Voi urma în umbra ta. Hoodştie, a fura tot ce putem din această lume nebună are la felele logic ca orice altceva.

Cutter îşi întoarse privirea. „Nu e bine", a spus el, „să urmăreşti umbra oricui. Sunt oameni mai buni acolo... cu care să 'te înţelegi.

Murillio,'poate, sau chiar Coli.

„Voi descoperi într-o zi", a întrebat ea, „că tocmai m-ai insultat?"

'Nu! Desigur că nu. îmi place Murillio! Şi Coli este consilier. El deţine o moşie şi tot.

Barathol a spus: „Ai văzut vreodată un animal dus la sacrificare, Cutter?"

'Ce vrei să spui?[1]

Dar omul mare a clătinat pur şi simplu din cap.

După ce şi-a reambalat pipa, Scillara s-a aşezat din nou în şa, o mica măsură de milă reducând la tăcere, cel puţin pentru moment, momeala pe Cutter. Mercy şi, a recunoscut ea, avertismentul subtil al lui Barathol de a-l uşura pe tânăr.

Bătrânul ucigaş a fost unul ascuţit.

Nu era că ar îi avut ceva împotriva lui Cutter. Chiar opusul, de fapt. Acea mică sclipire de entuziasm – când vorbea despre Darujhistan – o surprinsese. Cutter întindea mâna spre confortul amintirilor vechi, sugerându-i că suferea de singurătate.

Femeia aceea care l-a părăsit. Bănuiesc că cel pentru care a plecat din Darujhistan în primul rând. Singurătatea, deci, şi o anumită pierdere a scopului, acum că Heboric era mort şi Felisin Younger furat.

Pdate că a fost ceva vinovăţie – el nu reuşise să-l protejeze pe Felisin, până la urmă, nu reuşise să o protejeze şi j>e Scillara, de altfel – nu că ea ar fi'fost genul care să-i ţina aşa ceva împotriva lui. Au fost T'lan Imass, de dragul lui Hood.

Dar Cutter, fiind tânăr şi bărbat, ar vedea totul altfel. O multitudine de săbii pe care ar cădea cu plăcere, cu un ghiont de la persoana nepotrivită. O persoana care a contat pentru el. Mai bine să-l ţină departe de astfel de noţiuni şi un pic de flirt din partea ei, care provoacă o confuzie fermecătoare pentru a lui, ar trebui să fie suficient.

Ea spera că va lua în considerare sfatul ei cu privire la îngroparea lui Heboric. Se săturase de deserturi. Gândurile despre un oraş luminat de foc albastru, un loc plin de oameni, dintre care niciunul nu se aştepta la nimic de la ea şi posibilitatea unor noi prieteni – cu Cutter lângă ea – erau într-adevăr destul de ispititoare. O nouă aventură şi una civilizată. Mâncăruri exotice, multe frunze de foşnet...'

Se întrebase, pe scurt, dacă absenţa regretului sau a întristării în ea la predarea copilului pe care îl purtase în toate acele luni era cu adevărat un indiciu al unei lipse esenţiale de moralitate în sufletul ei, al unui fel de defect care ar aduce groază în suflet, ochii mamelor, bunicilor şi chiar fetiţelor în timp ce o priveau.

Dar asemenea gânduri nu duraseră mult.

Adevărul era că nu-i păsa ce cred alţii şi dacă cei mai mulţi dintre ei

vedeau asta ca pe o ameninţare la... orice... la punctul lor de vedere despre cum ar trebui să fie lucrurile... ei bine, era prea rău, nu-i asa. nu? Ca şi cum însăşi existenţa ei i-ar putea ademeni pe alţii într-o viaţă de acte 'fără consecinţe.

Acum e un râs,' nu-i aşa? Cei mai mortali seducători sunt cei care incurajeaza conformismul. Dacă te poţi simţi în siguranţă doar când toţi ceilalţi simt, gândesc şi arată la fel ca tine, atunci eşti un laş al naibii de Hood... ca să nu mai vorbim de un tiran vicios în devenire.

— Deci, Barathol Mekhar, ce te aşteaptă pe coastă?

— Probabil ciuma, spuse el.

— Oh, acum, asta e un gând plăcut. Şi dacă supravieţuieşti asta?

El a ridicat din umeri. — O navă, plecând în altă parte. Nu am fost niciodată la Genabackis. Nici Falar.

— Dacă te duci la Falar, spuse Scillara, sau la Genabackis deţinut de imperiu, vechile tale crime s-ar putea să te ajungă din urmă.

— M-au mai prins din urmă.

— Deci, fie eşti indiferent faţă de propria ta moarte, Barathol, fie încrederea ta este' supremă şi inatacabilă. Care este?[1]

'Alege.[1]

Una ascuţită. Nu voi primi nicio creştere de la el, nu are rost să încerc. — Cum crezi că va fi să traversezi un ocean?

— Ca un deşert, spuse Cutter, doar mai umed.

Probabil că ar fi trebuit să se uite la el pentrii asta, dar
trebuia să recunoască că era un răspuns bun. În regulă, deci poate că amândoi sunt ascuţiţi, în felul lor. Cred că o să ma bucur de această călătorie.'

Au mers pe pistă, căldura şi lumina soarelui transformându-se într-o conflagraţie, iar în urma lor s-a îngrămădit pe Chaur, încă zâmbind!

Jaghut Ganath stătea în picioare privind în prăpastie. Ţesătură vrăjitorie pe care o pusese asupra acestei... intruziuni se spulberase. Nu avea nevoie să coboare în acea fisură imensă, nici să intre în forţa cerului îngropată, ca să cunoască cauza acelei spulberări. Sângele draconean fusese vărsat, desi asta m sine nu era suficient. De asemenea, haosul dintre lupte se dezlănţuise şi îl devorase pe Omtose Phellack aşa cum apa clocotită face'gheaţa.

Cu toate acestea, simţul ei al secvenţei de evenimente necesare pentru ca aşa' ceva să se întâmple a rămas întunecat, de parcă timpul însuşi ar fi fost răsucit în acea fortăreaţă odată plutitoare. A' existat indignare blocată chiar în piatra de bază, iar acum, o impunere deosebită a... ordinei.

îsi dorea tovarăşi aici, lângă ea. Cynnigig, mai ales. Şi Phyrfis. Aşa cum era, în acest loc, singură, aşa cum era, se simţea ciudat de vulnerabilă.

Poate mai presus de toate, dacă Ganoes Paran, maestrul punţii, ar fi fost cu mine. Un om surprinzător de formidabil. Un pic prea predispus să-şi asume riscuri, totuşi, şi era ceva aici care mvita la o anumită prudenţă. Ar trebui să vindece asta – nu ar putea exista nicio îndoială în acest sens. încă...

Ganath si-a tras privirea neomenească din fisura întunecată – la timp pentru a vedea, curgând peste stânca plată de ambele părţi, iar în spatele ei, un roi de umbre – şi acum figuri, uriaşe, reptiliene, toate apropiindu-se de locul în care stătea ea.'

Ea a strigat, înălţându-se înăuntrul ei warrenul de Omtose Phellack, un răspuns instinctiv la panică, în timp ce creaturile se închideau.

Nu a existat nicio scăpare – nici un timp. Taci grele tăiate, tăind carnea, apoi oasele. Loviturile au împins-o la pământ în mijlocul unor ţâşnituri din propriul ei sânge. Ea a văzut în faţa ei marginea prăpastiei şi a căutat să se întindă spre ea. Să se târască peste ea şi să cadă – o moarte mai bună. Picioare masive cu gheare, solzite, înfăşurate în fâşii de piele groasă, ridicâncT praful aproape de faţă. Neput'ând sa se mişte, simţindu-i că viaţa se scurge, ea a privit cum praful se aşeza într-o patină plictisitoare peste balta de sânge, acop'erindu-l ca pe cea mai subţire piele. Prea multă murdărie, sângelui nu i-ar plăcea asta, s-ar îmbolnăvi de toată

murdăria aceea.

Trebuia să o curețe. Trebuia să-l adune, să-l toarne cumva înapoi în corp, înapoi prin aceste răni căscate, şi să spere că inima ei va arde curat fiecare picătură.

Dar acum până şi inima ei îi scadea, iar sângele ei pulveriza, plin de spumă, din nas şi din gură.

Ea a înțeles, deodată, acel ciudat sentiment al ordinii. K[1] Chain Che[1]

Malle, o amintire trezită la viaţă încă o dată, după tot acest timp.

Se întorseseră, atunci. Dar nu cele cu adevărat haotice. Nu, nu Cozile lungi. Aceştia erau ceilalți, servitorii maşinilor, ai ordinii în toată brutalitatea ei. Nalî'Ruk.

'Se întorseseră. De ce?

Balta de sânge se scufunda în praful alb, cretos, unde brazde fuseseră cioplite de gheare, iar în aceste brazde restul de sânge se scurgea în râuri turgente. Legile inexorabile ale eroziunii sunt scrise mici şi totuşi... da, presupun, cele mai puternice.

Îi era frig şi asta se simțea bine. reconfortant. Ea a fost, până la urma, o Jaghut.

Şi acum plec.

HdKHaK

Femeia stătea cu fata spre uscat, ciudat de alertă. Mappo Runt şi-a frecat fața, împins până la epuizare de tiracla maniacală a lui Iskâral Pust la adresa echipajului caravelei cu grinzi largi, în timp ce aceştia se grăbeau cu ceea ce părea o absență completă a rațiunii: prm tachelaj, țâşnind sălbatic peste punte şi agățându-se – cu țipete frenetice – la diverse bibane precare ici şi colo. Şi totuşi, cumva, ambarcațiunea mică, dar navigabilă, era plină în fața vântului, făcând curat pe un curs spre nord-est.

Un echipaj – un întreg echipaj – de bhok'arala. Ar fi trebuit să fie imposibil. Cu siguranța a fost absurd. Cu toate acestea, aceste creaturi îi aşteptaseră în ambarcațiunile lor, fără îndoială, furate, ancorate m larg, când Mappo, Iskaral, catârul său şi femeia pe

nume Spiţe au împins prin ultimul tufiş şi au ajuns la stâncile sparte ale coastei.

Şi nu doar o colecţie aleatorie de fiare asemănătoare maimuţelor, cu urechi ascuţite, ci – după cum a anunţat strigătul de furie al lui Iskaral – propria menajerie' a Marelui Preot, locuitorii odată ai ligii lui ele rezistenţa de pe stânci, după ligă spre est, pe marginea îndepărtată a Mării Raraku. Cum ajunseseră să fie aici, cu această caravelă, era un mister şi probabil că nu va fi rezolvat prea curând.

Mulţile de fructe şi crustacee se înghesuiseră pe puntea din mijlocul navei, agitate ca jertfele votive, când cei trei călători au tras barca – au vâslit la ţărm pentru a-i întâmpina cu o jumătate de duzină de bhok'arala – alături de navă şi s-au urcat la bord. Să constat – adăugând la uimirea lui Mappo – că catârul cu ochi negri al lui Iskaral Pust îi precedase cumva.

De atunci a existat haos.

Dacă bhok'arala putea avea credinţă într-un zeu, atunci zeul lor tocmai sosise, în personajul îndoielnic al lui Iskaral Pust, iar nesfârşitul mielait, ciocnire, dans despre Marele Preot îl înnebunea în mod clar pe Pust. Sau, mai nebun decât era deja.

Spiţe se uitase amuzat o vreme, ignorând întrebările lui Mappo – Cum a ajuns aici? Unde ne vor duce? Într-adevăr, înca urmărim Icarium? Niciun răspuns.

Şi acum, în timp ce coasta trecea târâind şi rostogolindu-se pe dreapta lor, femeia înaltă stătea m picioare, cu echilibrul impresionant, şi privea cu ochii mijiţi spre sud.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Mappo, fără să aştepte un răspuns.

Ea l-a surprins. — O crimă. Sunt cei fără Dumnezeu care se plimbă din nou pe nisipurile celor şapte oraşe. Cred că înţeleg natura acestei alianţe. Complexitatea abundă, desigur, iar tu nu eşti decât un Trell, un păstor care locuieşte în colibă.

— Cine nu înţelege nimic despre complexităţi, da. Chiar şi aşa, explică. Ce alianţa? Cine sunt cei fară Dumnezeu?

— Asta nu contează şi nu serveşte puţin ca explicaţie. Se încadrează în natura zeilor, Mappo Runt. Şi de credinţă.

'Ascult.'

„Dacă cineva afirmă o distincţie între darurile unui zeu şi lumea muritoare, mondenă în care există credinciosul", a spus ea, „atunci aceasta este o uşă deschisă către adevărata lipsă de Dumnezeu. La religia necredinţei, dacă vrei. Ea aruncă o privire, se apropie. — Ah, deja te văd încruntat de confuzie...

— Mă încruntă la implicaţiile unei astfel de distincţii, Spiţe.

'Cu adevărat? Ei bine, sunt surprins. În mod plăcut aşa. Foarte bine. Trebuie să înţelegi asta, atunci. Pentru a vorbi despre război între zei, nu este vorba doar de, să zicem, că această zeiţă de aici zgârie ochii acelui zeu de acolo. Nici măcar a unei armate de acoliţi din acest templu care mărşăluie asupra unei armate din templul de peste drum. Războiul între zei nu se poartă cu tunete şi cutremure, deşi, desigur, este posibil – dar improbabil – sa se ajunga la asta. Războiul în cauză este, aşadar, dezordonat, liniile de luptă tulburi, neclare şi chiar şî combatanţii centrali se luptă să înţeleagă ce constituie o armă, ce răneşte şi ce este inofensiv. Şi mai rău încă, a mânui astfel de arme se dovedeşte fa fel de probabil să dăuneze celui care o poartă ca şi duşmanul.

Fanatismul generează fanatism, da, spuse Mappo, dând din cap. „În proclamaţie, cineva îşi defineşte duşmanul drept duşmanul său".

' Ea a zâmbit zâmbetul ei orbitor. 'Un citat? De la cine?[1]

— Kellanved, împăratul fondator al Imperiului Malazan.

— într-adevăr, înţelegi esenţa sensului meu. Acum, natura fanatismului poate fi asemănată cu cea a unui copac – multe ramuri, dar o singură rădăcină.

„Inechitate".

„Sau cel puţin înţelegerea şi credinţa în, dacă o astfel de inechitate este doar imaginată sau există în adevăr. De cele mai multe ori, desigur, o astfel de inechitate există, iar otrava este cea care da cel mai întunecat fruct. Bogăţia lumească este, de obicei, construită pe oase, îngrămădite şi împachetate adânc. Din păcate, deţinătorii acelei bogăţii înţeleg greşit natura recompensei lor şi, prin urmare, sunt adesea indiferenţi în afişarea ostentativă a bogăţiei

lor. înţelegerea greşită este următoarea: că cei care nu deţin avere toţi tânjesc la, şi astfel caută asemănarea, iar acest dor oclude toate sentimentele de resentimente, exploatare şi, cel mai relevant, nedreptate. într-o oarecare măsură au dreptate, dar în cea mai mare parte au greşit. Când bogăţia se ridică într-un punct în care majoritatea săracilor înţeleg în sfârşit că este, pentru fiecare dintre ei, de neatins, atunci toată civilitatea se prăbuşeşte şi anarhia prevalează. Acum, vorbeam de război mtre zei! înţelegi legătura, Mappo Runt?

'Nu în întregime.'

— Apreciez onestitatea ta, Trell. Luaţi în considerare acest lucru: atunci când inechitatea se transformă într-o conflagraţie violentă, zeii înşişi sunt neputincioşi.

Zeii încetează să conducă – nu pot decât să urmeze, târâţi de voinţa închinătorilor lor. Acum, să presupunem că zeii sunt esenţial entităţi morale – adică poseda şi într- adevăr reprezentând în mod evident un anumit eth'os – ei bine, atunci astfel de consideraţii morale devin prima victimă a războiului. Cu excepţia cazului în care acel zeu alege să se apere de propriii săi credincioşi. Aliaţi, duşmani? Ce relevanţă au asemenea noţiuni primitive 'şi simpliste în acel scenariu, Mappo Runt?

Trell se uită la valurile puternice, această succesiune neobosită născută din convulsii îndepărtate, remorcherul întrerupt al mareelor, vânturile puternice şi amaroase si tot ce se mişca în lume. Şi totuşi, privind suficient de lung, această mişcare on'dulatorie simplă... hipnotizanta. „Suntem", a spus el, „ca solul si marea .

— Un alt citat?

El a ridicat din umeri. „Condus de forţe nevăzute, veşnic în mişcare, chiar si atunci când stăm nemişcaţi". S-a luptat împotriva unui val de disperare. „Pentru tot ceea ce concurenţii proclamă că nu sunt decât soldaţi ai zeului lor..."

„Tot ceea ce fac ei în numele acelui zeu este în esenţă profund lipsit de Dumnezeu."

„Şi cei cu adevărat fără Dumnezeu – aşa cum ai vorbit mai devreme – nu pot decât să-i vadă pe astfel de hulitori ca pe nişte aliaţi."

L-a studiat până când a devenit neliniştit, apoi a

spus: „Ce îl motivează pe Icarium să lupte?
„Când este sub control, este... inechitate. Nedreptate.[1]
— Şi când scapă de sub control?
— Atunci... nimic.
— Şi diferenţa dintre cele două este una de amploare.
Isi întoarse privirea încă o dată. — Şi de motivaţie.
'Eşti sigur? Chiar dacă inechitatea, în declanşarea
violenţei sale, urcă apoi, fără a trece un prag evident, în anihilarea atotdistrugătoare? Mappo Trell, cred că motivaţiile se dovedesc, în cele din urmă, irelevante. Măcelul este măcel. De ambele părţi ale câmpului de luptă, faţa rânjeşte cu o prostie totusită, chiar daca fumul umple cerul de la orizont la orizont, chiar dacă recoltele se ofilesc si mor, chiar dacă pământul dulce se transformă în sare. Inechitatea se termină, Trell, când nimeni şi nimic nu mai rămâne în picioare. Poate, adăugă ea', acesta este adevăratul scop al lui Icarium, motivul pentru care cei fără nume caută să-l dezlănţuie. La urma urmei, este o modalitate sigură de a pune capăt acestui război.
Mappo Trell s-a uitat la ea, apoi a spus: „Data viitoare când vorbim aşa, Spiţe, poţi să-mi spui motivele tale pentru a te opune celor Fără Nume.
Pentru că m-ai ajutat.
Ea i-a zâmbit. — Ah, începi să te îndoieşti de alianţa noastră?
— Cum să nu?
— Aşa este războiul între zei, Trell.
— Nu suntem zei.
„Noi suntem mâinile lor, picioarele lor, neclintiţi şi voinici. Luptăm pentru motive care sunt, în cea mai mare parte, fără sens, chiar şi atunci când justificarea pare simplă şi simplă. Două regate, unul în sus, unul în aval. Regatul'în aval vede apa sosind murdară şi bolnavă, plină de nămol şi canalizare. Regatul în amonte, fiind pe tărâmuri mâi înalte, îşi vede eforturile disperate de irigare eşuând, deoarece solul vegetal este măturat de fiecare dată când ploile vin în zonele înalte de dincolo. Cele două regate se ceartă, până este război. Regatul din aval

defilează, se duc lupte groaznice, oraşe sunt arse până la pământ, cetăţeni înrobiţi, câmpurile sărate şi făcute sterile. Şanţurile şi digurile sunt sparte. In cele din urmă, rămâne doar regatul din aval. Dar eroziunea nu încetează. într- adevăr, acum că nu există nicio irigare în amonte, apele se năpustesc în plină viitură, temperate şi sălbatice, şi poartă var şi sare care se depune pe câmpuri şi otrăveşte pământul rămas. Există foamete, boala, iar deşertul se închide din toate părţile. Liderii cândva victorioşi sunt doborâţi. Moşiile sunt jefuite. Briganţii se plimbă necontrolaţi şi' într-o singură generaţie nu există regate, nici în sus/nici în aval. A fost justificarea valabilă? Desigur.

A apărat această valabilitate pe învingători împotriva propriei anihilări?

Desigur că nu.

„O civilizaţie aflată în război alege doar inamicul cel mai evident şi adesea şi pe cel perceput, la început, ca fiind cel mai uşor de învins.'

Dar acel duşman nu este adevăratul duşman şi nici nu este cea mai gravă ameninţare la adresa acelei civilizaţii. Astfel, o civilizaţie aflată în război alege adesea inamicul greşit. Spune-mi, Mappo Runt, pentru cele două regate ipotetice ale mele, unde s-a ascuns cea mai adevărată ameninţare?

A scuturat din cap.

‘Da, greu de răspuns, pentru că ameninţările au fost multe, aparent deconectate, şi au apărut, au dispărut apoi au reaparut pe o perioadă lungă de timp. Vânatul care a fost vânat până la dispariţie, pădurile care au fost tăiate, caprele care au fost slăbite în dealuri, chiar şanţurile de irigaţii care au fost săpate. Şi încă mai mult: surplusul de alimente, populaţia m creştere şi deşeurile care se acumuleaza. Şi apoi boli, soluri suflate sau spălate; şi regi – unul după altul – care nu puteau sau nu voiau să facă nimic, sau într-adevăr nu vedeau nimic rău dincolo de concentrarea lor fanatică asupra celor pe care căutau să-i învinovăţească.

— Vai, spuse ea, aplecându-se acum pe balustradă, cu faţa la vânt, nu este nimic simplu în a încerca să te opui uneţ asemenea mulţimi de ameninţări.

în primul rând, trebuie să le recunoaştem, iar

pentru a realiza asta trebuie să gândim pe termén lung; şi atunci trebuie să discerne legăturile complicate care există între toate lucrurile, modul m care o problemă se alimentează în alta. De acolo, trebuie să găsesti soluţii şi, în sfârşit, trebuie să motivăm populaţia la efort concertat, şi nu doar populaţia proprie, ci pe cea a regatelor învecinate, care participă toate la autodistrugerea lentă. Spune-mi, îţi jDoţi imagina un astfel de lider care va ajunge vreodată la

Eutere? Sau stai acolo mult timp? Nici eu. Acumulatorii de ogăţii se vor uni pentru a distruge un astfel de bărbat sau femeie. în plus, este mult mai uşor să creezi un inamic şi să duci un război, deşi de ce astfel de acaparatori de bogăţii cred de fapt că ar supravieţui unui astfel de război este mai presjis de mine. Dar o fac, iar şi iar.

într-adevăr, se pare că ei cred că vor supravieţui civilizaţiei însăşi.

— Propui puţină speranţă pentru civilizaţie, Spiţe.

„Oh, lipsa mea de speranţă se extinde cu mult dincolo
de simpla civilizaţie. Trell erau păstori, da? Ai gestionat turmele de bhedérin pe jumătate sălbatice din Câmpiile Masai. De fapt, un mod de a trăi destul de reuşit, luând în considerare toate lucrurile.

— Până au venit comercianţii şi coloniştii.

„Da, cei care au râvnit pământul vostru, mânaţi ca de întreprindere sau de risipirea propriilor pământuri' sau de sărăcia din oraşele lor.

Fiecare şi toţi au căutat o nouă sursă de bogăţie Pentru a o atinge, din păcate, mai întâi au trebuit sa-ţi distrugă poporul.

Iskaral Pust se grăbi de lângă Trell. 'Ascultaţi-vă pe voi doi! Poeţi şi filozofii Ce stii? Continuaţi şi mai departe, în timp ce sunt urmărit până la epuizare de aceste lucruri groaznice!

— Acoliţii tăi, Mare Preot, spuse Spiţe. — Tu eşti zeul
lor.

Indicativ, aş putea adăuga, a cel puţin două tipuri de absurditate.

— Nu sunt impresionat de tine, femeie. Dacă eu sunt zeul lor, de ce nu ascultă nimic din ceea ce

spun?

— Poate, răspunse Mappo, ei aşteaptă doar să spui ce trebuie.

'Într-adevăr? Şi care ar fi aia, grăsule?

— Ei bine, orice ar fi ei vor să audă, desigur.

— Te-a otrăvit! Marele Preot se dădu înapoi, cu ochii mari. Se strânse şi trase de ceea ce îi mai rămăsese din păr, apoi se învârti şi se repezi spre cabină. Trei bhok'arala – care îl însoţiseră – au alergat după el, ciopind şi făcând gesturi de smucire deasupra urechilor.

Mappo se întoarse către Spiţe. — Apropo, unde mergem?

Ea i-a zâmbit. — Pentru început, Marea Otataral.

'De ce?'

— Nu înviorează această briză?

— E al naibii de frig.

'Da. Minunat, nu-i aşa?

HdKHaK

O groapă vastă alungită, căptuşită cu plăci de calcar, apoi pereţi de cărămidă, ridicându-se pentru a forma un acoperiş cu cupolă, intrarea unică în rampă şi încadrată în piatră de calcar, inclusiv o piatră masivă debuiandrug pe care simbolul imperial fusese gravat deasupra numelui Dujek Onearm şi titlul său, Pumnul înalt. În interiorul tumulei fuseseră'aşezate felinare pentru a ajuta la uscarea pereţilor proaspăt tencuiţi.

Chiar afara, într-un' vas lat şi puţin adânc, plin pe jumătate cu lut slăbănog, s-a lăsat pe'o broască râioasă mare, clipind din ochi adormiţi, în timp ce îşi privea însoţitorul său, artistul imperial' Ormulogun, amestecând vopsele. Uleiuri cu duzină, fiecare cu calităţi specifice; şi pigmenţi tăiaţi din minerale zdrobite, ouă de faţa, cerneluri uscate de la creaturi marine, frunze şi rădăcini'şi fructe de pădure; şi borcane din alte medii: albuşuri de ou de la ţestoase, şerpi, vulturi; larve masticate, creier de pescăruş, urină de pisică, saliva de câine, muci de proxeneţi. În regulă, broasca s-a reflectat, poate nu

moşul de proxeneţi, deşi având în vedere arcanul derutant al artiştilor, nu s-âr putea fi sigur. A fost suficient să ştim că oamenii care s-au adâncit în astfel de materiale erau în mare parte nebuni, dacă nu pentru început, atunci invariabil aşa după ani petrecuţi manipulând astfel de toxine.

Şi totuşi, acest prost Ormulogun, a stăruit cumva, cu mâinile lui' pătate, cu buzele patate de la îndreptarea pensulelor, cu barba pătată din acea tehnică bizară de pulverizare când pigmentii erau mestecaţi într-o gură de scuipă şi Hood ştia ce altceva, pătatul lui. nasul ae când degetele mânjite de vopsea i-au mtins, zgâriat şi explorat, pantalonii lui pătaţi de la „Ştiu la ce te gândeşti, Gumble", a spus Ormulogun.'

'Într-adevăr? Vă rog să continuaţi, atunci, în a descrie gândurile mele actuale.

— Ceara de urechi a curvelor şi a pătat pe asta şi pe aia, comentariul coborând rapid î'n absurd, aşa cum se cuvine incapacitatea tă de a gândi fără exagerare şi hiperbolă puerilă. Acum, surprins aşa cum eşti, fără îndoială, schimbă-ţi creierul micuţ şi previzibil şi spune-mi la rândul meu la ce mă gândesc. Poţi tu? Hah, am crezut că nu! ^

„Îţi spun, ticălosule de paste, gândurile mele nu erau deloc aşa cum tocmai ai descris-o m acea lipsă jalnică de pastise pe care îndrăzneşti să-l numeşti comunicare, un astfel de eşec fiind deloc surprinzător, din moment ce eu sunt stăpânul limbajului în timp ce tu eşti mai mic. decât un student mereu eşuat al portretului, lipsit atât de instruire convingătoare despre meşteşuguri, cat şi, din păcate, de talent.

— Cauţi să comunici cu surzi intelectuali, nu-i aşa?

— în timp ce pictezi pentru a-i lumina pe orbi.' Da, da, oftă Gumble, efortul dovedindu-se alarmant de dezumflat – alarmant chiar şi pentru el însuşi. A tras repede o altă suflare. — Noi ducem războiul nostru neîncetat, tu şi cu mine.

Ce va împodobi pereţii tumul marelui om? De ce, de la tine, de obicei. Spectacol propagandistic, reafirmarea aliniată politic a status quo-ului. Fapte eroice în slujba imperiului şi o moarte şi mai eroică, caci în această epocă, ca şi în oricare alta, avem

nevoie de eroii noştri, adică de morţi. La urma urmei, nu credem în cei vii, datorită ţie...

'Mie? Mie!?[1]

— Interpretarea defectelor este punctul tău forte, Ormulogun. Oh, luaţi în considerare afirmaţia asta! Mă impresionez chiar şi'pe mine cu o ironie atât de perfect rezonantă.

Oricum, astfel de defecte în subiect sunt ca săgeţi otrăvitoare aruncate în eroism. Atenţia ta avidă distruge aşa cum trebuie întotdeauna...

— Nu, prostule, nu întotdeauna. Şi cu mine, cu Ormulogun cel Mare, niciodată. De ce? Ei bine, este simplu, deşi nu atât de simplu încât să îl înţelegi vreodată – chiar şi aşa, este aceasta: marea artă nu este pur şi simplu interpretare.

Marea artă este transformarea. Marea artă este exaltarea, iar exaltarea este spirituală în cel mai pur, cel mai spiritual sens...

— După cum am observat mai devreme, spuse Gumble târâtor, erudiţia cuprinzătoare şi concizia îl scapă pe bietul om. Pe lângă asta, sjint sigur că am mai auzit această definiţie a artei mari. Într-un alt context, probabil însoţit de o lovitură cu pumnul pe masă – sau în vârful craniului, sau cel puţin un genunchi în rinichi. Nu contează, totul sună foarte bine. Păcat că nu reuşeşti în mod constant să o traduci în realitate.

— Am un ciocan cu care te-aş putea traduce în realitate, Gumble.

— Ai spart acest castron rafinat.

— Da, aş vărsa câteva lacrimi din cauza asta. Dar atunci m-aş face mai bine.

— Dujek Onearm stă în fata porţilor zdrobite ale Black Coral.

Dujek Onearm la dezbatere cu Caladan Brood şi Anomander Rake.

Dujek Onearm şi Tayschrenn în afara Pale, zorii precedând atacul. Trei pereţi primari, trei panouri, trei imagini.

— Te-ai uitat la schiţele mele! Doamne, cât te urăsc!

— Nu era nevoie, spuse Gumble, să faci ceva atât de grosolan, ca să nu mai vorbim de deprimant implicit, încât să îţi examinezi schiţele.

Ormulogun strânse rej>ede vopselele, stilurile şi

pensulele alese, apoi cobori în tumulă. Gumble a rămas unde era şi s-a gândit să mănânce muşte.

Ganoes Paran se jfită în jos la armura aşezată pe pătut. Armura unui Pumn înalt, o mâneca de lanţ nou ataşată. Moştenirea i-a lăsat în gură un gust acru şi amar. Proclamaţie, nu-i aşa? Ca şi cum ar fi făcut ceva în timp ce un soldat ar putea justifica asa ceva. Fiecare Pumn din această armata era mai bine calificat să preia comanda. Ce ar fi putut fi, acolo, în jurnalele lui Dujek, să răsucim atât de bine, chiar să falsificam, moştenirea lui Paran ca căpitan şi comandant al Arzătoarelor de Bridge? S-a gândit sa afle singur, dar ştia că nu va face aşa ceva. Se simţea deja destul de impostor fără să vadă dovada duplicităţii în faţa propriilor ochi. Fără îndoială, Dujek avea motive întemeiate, probabil având de-a face cu protejarea, dacă nu cu ridicarea reputaţiei Casei Paran şi, prin urmare, sprijinirea implicită pe sora lui Tavore în noua ei comandă a Paisprezecelea.

Politica a dictat astfel de jurnalele oficiale, desigur. După cum, presupun, ei îmi vor dicta propriile intrări. Sau nu. Ce-mi pasa? Posteritatea ^să fie al naibii. Dacă aceasta este armata mea, aşa să fie. împărăteasa poate oricând să mă dezlipească de' comanda, aşa cum o va face, „fără îndoială, când va auzi de această promovare pe teren. între timp, avea să facă ce vrea.

În spatele lui, Hurlochel şi-a dres glasul, apoi a spus: — Pumnul înalt, Pumnii s-ar putea să fie în picioare, dar sunt încă slabi.

— Vrei să spui că sunt acolo, stând în atenţie?

'Da domnule.[1]

— E ridicol. Nu contează armura, atunci.

S-au dus la clapă si Hurlochel a tras pânza deoparte. Paran ieşi afară, clipind în lumina soarelui. întreaga armată stătea în formaţie, cu standardele în picioare, cu armura sclipind. Chiar înaintea lui se aflau Pumnii, Rythe Bude fiind cel mai important dintre ei. Era slăbită, dureros de slabă în echipament care părea supradimensionat pentru corpul ei. Ea a salutat şi a spus: „Pumnul înalt Ganoes Paran, Gazda aşteaptă inspecţia ta".

— Mulţumesc, Pumn. Cât de curând vor fi gata de marş?

— Mâine până în zori, Pumnul înalt.

Paran cercetă rândurile. Nici un sunet de la ei, nici măcar foşnetul armurii. Stăteau ca nişte statui prăfuite. „Şi exact cum", a întrebat el în şoaptă,' „să fiu la înălţimea asta?"

— Pumnul înalt, murmură Hurlochel lângă el, ai mers cu un vindecător în G'danisban şi apoi ai doborât de unul singur o zeiţă. A alungat-o din acest tărâm. Ai forţat-o apoi pe sora acelei zeiţe sa dăruiască o duzină de muritori cu puterea de a vindeca...

— Acea putere nu va dura, spuse Paran.

'Cu toate acestea. Pumnul înalt, ai ucis ciuma. Ceva ce nici măcar Dujek Onearm nu a putut realiza. Aceşti soldaţi sunt ai tăi, Ganoes Paran. Indiferent ce decide împărăteasă.

Dar nu vreau o armată blestemata!

Fist Rvthe Bude spuse: — Având în vedere pierderile cauzate de boală, High Fist, suntem suficient de aprovizionaţi pentru a marşălui timp de şase, poate şapte zile, presupunând că nu ne aprovizionăm pe drum. Desigur, a adaugat ea, există depozite de cereale m G'danisban, iar populaţia practic inexistentă...

— Da, interveni Paran. — Practic inexistent. Nu ţi se pare cijadat, Pumn?

— însusi zeiţa...

— Hurfocheî raportează că cei care stăpânesc săi văd oameni, supravieţuitori, îndreptându-se spre nord şi est. Un pelerinaj. ' ^

— Da, Pumnul înalt.

Ea şovăia, a văzut el. — îi vom urmări pe aceşti pelerini, Pumn, spuse Paran. „Vom amâna încă două zile, timp în care magazinele G' danisban vor fi folosite pentru a stabili o reaprovizionare completă – dar numai dacă rămâne suficient pentru a susţine populaţia încă din oraş. Comandă vagoane şi căruţe după cum este necesar. Mâi mult, invitaţi acei cetăţeni pe care soldaţii vin să se alăture trenului nostru. Cel puţin, ei vor găsi un mijloc de existenţă însoţindu-ne, şi hrana, apă şi protecţie.

Acum, informaţi căpitanii că mă voi adresa trupelor în dimineaţa plecării noastre – la sfinţirea şi sigilarea tumulei. între timp, sunteţi concediaţi cu toţii.

Pumnii au salutat. Strigătele căpitanilor au pus

în mişcare rândurile, în timp ce soldaţii s-au relaxat şi au început să se despartă.

Ar fi trebuit să le spun ceva aici şi acum. I-a avertizat să nu se aştepte prea mult. Nu, asta nú ar merge. Ce spune un nou comandant?

Mai ales după moartea unui mare lider, a unui adevărat erou? La naiba, Ganoes, ar fi mai bine să nu spui nimic. Nu acum, nici prea mult când sigilăm tumul şi lăsam pe bătrân în pace. — Urmărim pelerini. De ce? Pentru că vreau să ştiu unde se duc, de aceea. Asta ar trebui să fie. Ridicând din umeri, Paran porni. în urma lui Hurlochel l-a urmat şi apoi, la zece paşi mapoi, tânăra G' danii, Naval D'nathâ, care acum se părea că făcea parte din anturajul său.

— Pumnul înalt?

— Ce este, Hurlochel?

'Unde mergem?'

— Să-l vizitez pe artistul imperial.

— Oh, el. Pot să întreb de ce?'

— De ce să suferi un asemenea chin, vrei să spui? Ei bine, am o cerere de făcut de la el.

— Pumnul înalt?

Am nevoie de un nou Deck of Dragons. — E priceput, ştii?

— Un subiect de dezbatere constantă, High Fist.

'într-adevăr? Printre cine? Soldaţii? Mi se pare greu de
crezut.

— Ormulogun are, însoţindu-l peste tot, un critic.

Oh, bietul om.

Hatotok

Trupul era întins pe urme, cu membrele zdrobite, cămaşa din piele bronzată rigidă şi neagră de sânge uscat. Boatfinder se ghemui lângă el.

— Găseşte pietre, spuse el. — în timpul îngheţat acum. Am împărtăşit poveşti.

— Cineva i-a tăiat unul dintre degete, spuse Karsa Orlong. Restul rănilor proveneau din tortură,

cu excepţia acelei loviri de suliţă, sub omoplatul stâng. Vedeţi urmeié – ucigaşul a ieşit din adăpost când bărbatul a trecut – el nu alergă, ci se clătina. Dar s-au jucat cu el.

Samar Dev a pus o mână pe umărul lui Boatfinder si a simţit Anibarul tremurând de durere. 'Cât timp în urmă?' o întrebă ea pe Karsa.

Teblorul a ridicat din umeri. 'Nu conteaza. Sunt aproape.

Se îndreptă alarmată. 'Cat de aproape?'

„Au făcut tabăra şi sunt nepăsători cu risipa ei". Şi-a desfăcut sabia de silex. — Au mai mulţi prizonieri.

'De unde stii ca?'

— Simt mirosul suferinţei lor.

Nu este posibil. Este posibil aşa ceva? Ea se uită în jur, căutând semne mai evidente din tot ceea ce Toblâkai pretindea că ştie. în dreapta lor se afla un bazin plin de turbă, o scurtă coborâre de pe poteca de rocă pe care stăteau. Din ea se înălţară moîid negru cu bulgări cenuşii, aplecându-se într-un loc şi în altul, cu majoritatea ramurilor lipsite de ace. Şuviţe strălucitoare de pânză de păianjen se întindeau pe spaţiile dintre ele, ca nişte zgârieturi pe sticlă transparentă. In stânga, întinderi turtite de ienupăr ocupau un pliu în rocă de bază care mergea paralel cu poteca. Samar se încruntă.

— Ce copertă? ea a intrebat. — Ai spus că ucigaşul a ieşit din adăpost pentru a înfige suliţa în spatele Anibarului. Dar nu exista, Karsa.

— Nu mai rămâne nimic, spuse el.

încruntarea ei s-a adâncit mtr-o încruntătură. — Atunci sunt învelite în ramuri şi frunze?

— Există si alte moduri de a te ascunde, femeie.

'Ca?'

Karsa îşi dădu din umeri pelerina de blană. — Vrăjitorie, spuse el. 'Aşteptaţi aici.'

Ca şi Hood, voi face. Ea a pornit după Karsa în timp ce Toblakaî, cu sabia ţinută înaintea lui cu ambele mâini, înainta într-o jumătate de alergare. Patru paşi mai târziu şi a fost nevoită să sprinteze într-un efort de a ţine pasul.

Alergatul, tăcut, a devenit mai rapid. A devenit fulgerător.

Gâfâind, ea se grăbi după uriaşul războinic, dar el era deja pierdut din vedere.

La zgomotul unui ţipăt brusc la stânga ei, Samar a derapat până la oprire – Karsa părăsise poteca undeva în urma ei, se cufundase în pădure, peste bolovani încurcaţi, alunecoşi de muşchi, copaci căzuţi, şavi groase de ramuri moarte – lăsând. în urma lui nici un semn. Mai multe ţipete.

Inima bătându-i în piept, Samar Dev s-a împins în tribună, zgâriind tufărul deoparte, pânzele trăgându-se de ea înainte de a se rupe, praful şi fulgii de scoarţă cădeau în cascadă – în timp ce sacrificarea de undeva înainte continua.

Armele s-au ciocnit, fierul de piatră. Scrâşnitul lemnului aşchiat – mişcare înceţoşată între copacii dinaintea ei' siluete alergând – un corp, roată de căruţă într-o ceaţă purpurie – a ajuns la marginea taberei Şi a văzut-o pe Karsa Orlong – şi o jumătate de sută, poate 'mai mult, de războinici înalţi cu piele cenuşie, mânuind suliţe, cuţite lungi şi topoare, acum se apropie 'de Toblakai.

Drumul lui Karsa în mijlocul lor a fost marcat de un coridor înfiorător de cadavre şi inamici căzuţi, răniţi de moarte.

Dar erau prea multe. Uriaşa sabie de silex a izbucnit la vedere la capatul unei înălţimi mari, printre fragmente de os şi fire groase şi biciuitoare de sânge. Două siluete s-au dat'înapoi, o a treia a lovit atât de tare încât picioarele lui mocasin au fulgerat la nivelul ochilor lui Karsa si, căzând pe spate, au târât în jos tijele suliţei a încă doi războinici – iar în acea deschidere Toblakai s-'a năpustit, eludând un o jumătate de duzină de împingeri şi balansări, majoritatea apărând în urma lui, pentru ca viteza uriaşului era extraordinară – nu, mai mult, era îngrozitor.

Cei doi inamici, cu armele strânse, au căutat să se lanseze înapoi, dincolo de raza lui Karsa – dar sabia lui, izbindu-se, l-a prins de gâtul celui din stânga – capul a sărit eliberat de corp – apoi lama a coborât în jos spre tăiaţi umărul drept al celuilalt războinic, taind braţul.

Mâna stângă a lui Karsa şi-a eliberat strânsoarea săbiei lui, interceptând axul unei' suliţe care împingea, apoi trăgând atat arma, cât şi cel care îl

mânuiesc, mana eliberând mâna pentru a se rupe în sus şi în jurul gâtului bărbatului. Din ochii, nasul şi gura victimei au izbucnit lichide în timp ce Toblakai a zdrobit acel gât de parcă ar fi fost puţin mai mult decât un tub de pergament. O împingere puternică a aruncat corpul zvâcnit în masa apasătoare, murdând încă mai multe arme. Samar Dev abia putea urmări ceea ce vedeau ochii ei, pentru că chiar dacă mâna stângă a Karsei se îndepărtase de mâna săbiei, lama însăşi tăia spre dreapta, lovind deoparte, armele inamice, apoi' se învârteau în sus şi peste, şi, în timp ce gâtul războinicului se prăbuşi în acea strângere sălbatică, sabia s-a prăbuşit printr-un' sticlă în sus şi în carne si oase, sfărâmând' clavicula, apoi o mulţime' de coaste Sfâşiind sabia, cutia toracică, iar Samar' se uită să vadă inima victimei, încă bătând, smoală liberă de cuibul ei rupt, atârnând pentru o clipă de arterele şi venele rupte, înainte ca războinicul să cada din vedere.

Cineva ţipa – departe de luptă – în extrema stângă, unde era un'ţarm de stânci şi, dincolo, apă deschisă – un şir de canoe de demn joase, cu grinzi late – si a văzut acolo o femeie, uşoară, cu părul auriu – un om – făcând vrăji.

Cu toate acestea, orice vrăjitorie ar fi lucrat părea să nu obţină nimic. Imposibil, Karsa Orlong şi-a croit cumva drum spre cealaltă parte a presei, unde' s-a învârtit, cu spatele la un pin uriaş, cu sabia de cremene aproape dispreţuitoare în lovitura deoparte atacurile – în timp ce Toblakai se opri să se odihnească.

Samar nu-i venea să creadă ce vedea.

Mai multe strigăte acum, un singur războinic, care stătea mult dincolo de gloata care se zgâlţâia, urlând la tovarăşii săi – care au început să se retragă, desprinzându- se de Karsa Orlong.

Văzându-l pe Toblakai respirând adânc, umflat în piept, apoi ridicând sabia, Samar Dev a strigat: „Karsa! Aştepta! Nu ataca, la naiba!

Strălucirea rece care îi întâlni privirea o făcu pe Samar să tresară.

Uriaşul făcu un gest cu sabia. — Vezi ce a mai rămas din Anibar, femeie? Vocea lui era profundă în ton, ritmul cuvintelor ca o tobă de război.

Ea a dat din cap, refuzând să se uite încă o dată

la rândul de prizonieri, legaţi cu capul în jos şi întinşi pe rame de lemn de-a lungul marginii interioare a taberei, cu formele lor goale vopsite m roşu în sânge şi înaintea fiecărei victime un morman de jár viu. umplând aerul cu duhoarea de păr ars şi de carne. Karsa Orlong, îşi dădu seama, fusese mânată de furie, totuşi o asemenea furie nu făcu niciun tremur în uriaşul 'războinic, sabia era nemişcată, acum, ţinută gata, însăşi liniştea acelei lame

Bărând să jură un Val de distrugere. — Ştiu, spuse ea. — 'ar ascultă-mă, Karsa. Dacă îi omori pe toţi – şi văd că vrei să faci exact asta – dar ascultă! Dacă o faci, Vor veni mai mulţi, căutând să-şi găsească rudele dispărute. Vor veni mai'multe, Toblakai, şi asta nu se va sfârşi niciodată – până când vei face o greşeală, până când vor fi atât de mulţi, încât nici măcar tu riu poţi spera să învingi. Nici nu poţi 'fi peste tot deodată, aşa ca mai mulţi Anibar vor muri.

— Atunci, ce sugerezi, femeie?

Ea înainta cu paşi mari, ignorând, pentru moment, războinicii cu pielea cenuşie şi vrăjitoarea cu părul galben. — Le este frică de tine' acum, ICarsa, si tu trebuie să foloseşti acea frică... Ea se opri, distrasă de un zgomot din mijlocul jumătăţilor de cort-semi-colibe de lângă canoele pe plajă. Doi războinici târau pe cineva la vedere. Un alt om. Faţa îi era umflată de bătăi constante, dar părea nevătămat. Samar Dev îl studie pe nou-venit cu ochii mijiţi, apoi se aprojDie repede de Karsa, coborând vocea până Ia'o şoaptă aspra. — Acum au un interpret, Karsa. Tatuajele de pe antebraţe. El este Taxilian.

Ascultă' la mine. Repede. Foloseşte acea frică. Spune-le că sunt mai mulţi de genul tău, aliaţi ai Anibarului şi că nu eşti decât primul dintr-o hoardă, care vine ca răspuns la o cerere de ajutor. Karsa, spune-le să scoată Hood de pe pământul acesta!

— Dacă pleacă, nu pot să omor mai mulţi dintre ei. O ceartă avea loc între raiders. Războinicul care dăduse comenzi respingea – într-un mod evident – cererile frenetice ale omului cu părul galben.

Taxilianul, ţinut de braţe într-o parte, urmărea clar dezbaterea, dar' faţa lui era prea stricat pentru a dezvălui vreo expresie.

Samar văzu că ochii bărbatului se îndreptau spre ea şi către Karsa, apoi înapoi la ea şi, cu deliberare lentă, taxilianul îi făcu cu ochiul.

Zei de mai jos. Bun. Ea a dat din cap. Apoi, pentru a-l scuti de orice pedeapsă, ea şi-a îndepărtat privirea şi s-a trezit privind o scenă de măcel teribil. Siluete zăceau gemute în humusul plin de sânge. Părţile de suliţă sparte erau peste tot ca nişte aprinderi împrăştiate' dintr-un cărucior răsturnat. Dar, în mare parte, erau cadavre nemişcate, membre tăiate, oase expuse şi intestine vărsate.

Iâr Karsa Orlong abia nu mai avea suflare. Au fost aceşti străini înalţi şi neoameni atât de bieţi luptători? Ea nu credea asta. După hainele lor, a lor era o societate războinică. Dar multe astfel de societăţi, dacă au stagnat – sau izolate – pentru o perioadă suficient de lungă de timp, şi-au legat artele marţiale în forme şi tehnici ritualizate. Ei nu ar avea decât un singur mod de â lupta, poate cu câteva variaţii, şi ar avea dificultăţi să se adapteze la neaşteptat... cum ar'fi un Toblakai singuratic cu o sabie de silex indestructibilă, aproape atât de lungă cât este înalt – un Toblakai care posedă o viteză uluitoare şi precizia rece şi detaşată a unui ucigaş natural.

Şi Karsa spusese că a mai luptat cu acest inamic o dată înainte.

Comandantul raiders cu pielea cenuşie se apropia, taxilianul fiind târât în urma lui, vrăjitoarea cu părul galben

grăbindu-se să vină alături de lider – care apoi a dat-o cu raţele drepte înapoi un pas.

Samar văzu fulgerul de ură nestăpânită pe care femeia mică îl îndreptă spre spatele comandantului. De gâtul vrăjitoarei atârna ceva, înnegrit si alungit – un deget tăiat. O vrăjitoare într-adevăr, a vechilor arte, a căilor pierdute ale magiei spirituale – ei bine, nu în totalitate pierdută, pentru că din acea specialitate mi-am făcut propria mea specialitate, căţea atavică care sunt.

Prin părul ei şi trăsăturile în formă de inimă – şi acei ochi albaştri – i-a amintit lui Samar Dev de popoarele mici, în mare parte subjugate, care puteau fi găsite m apropierea centrului subcontinentului, m oraşe străvechi precum Halaf,

Guran şi Karashimesh; şi până la vest până la Omari. O oarecare populaţie rămasă/poate. Şi totuşi, cuvintele ei mai devreme fuseseră într-o limbă pe care Samar nu o recunoscuse.

Comandantul a vorbit, adresându-se clar vrăjitoarei cu părul galben, care la rândul său şi-a transmis cuvintele – mtr-o altă limbă – taxilianului. La acest ultim schimb, Samar Dev făcu ochii mari, pentru că recunoscu anumite cuvinte – deşi nu le auzise niciodată rostite, le citise doar în cele mai vechi volume. Rămăşiţe, de fapt, din Primul Imperiu.

Taxilianul dădu din cap când vrăjitoarea termină. S-a înfruntat mai întâi pe Karsa, apoi pe Samar Dev şi, în cele din urmă, a spus: „Căruia dintre voi ar trebui să-i transmit cuvintele Preda?".

— De ce nu la amândoi? a răspuns Samar. — Amândoi te putem înţelege, Taxilian.

'Foarte bine. Preda întreabă ce motiv a avut acest Tarthenal pentru atacul său nejustificat asupra războinicilor lui Merude.

Tarthenal? „Răzbunare", a spus rapid Samar Dev, înainte ca Karsa Orlong să declanşeze încă o ciocnire sângeroasă. Ea arătă spre formele jalnice de pe rafturile de la marginea taberei. „Aceşti Anibar, care suferă de

Gradările tale, şi-au chemat aliaţii de multă vreme, oblakai..."

La acel cuvânt tresări vrăjitoarea cu părul galben, iar ochii alungiţi ai Predei se măriră uşor.

,,-iar acest războinic, un vânător umil din clanul de douăzeci şi mii de puternici ai Toblakai, a fost, întâmplător, în apropiere şi, aşadar, el reprezintă doar începutul a ceea ce va fi, mă tem, 6 răzbunare foarte profundă. Presupunând că Preda este, desigur, destul de nebun încât să aştepte sosirea lor.

O oarecare măsură de amuzament străluci în ochii taxilianului, acoperiţi rapid în timp ce se întoarse pentru a transmite cuvintele lui Samar vrăjitoarei cu părul galben.

Orice i-a spus ea la rândul ei lui Preda era de două ori mai lung decât versiunea taxilianului.

Preda. Ar fi asta o variaţie a lui Predai[1] atr, mă întreb? Un comandant de unitate într-o legiune a Primului Imperiu, Perioada de Mijloc. Totuşi... acest lucru nu are sens. La urma urmei, aceşti războinici

nu sunt nici măcar oameni.

Traducerea vrăjitoarei a fost întreruptă de un gest al lui Preda, care a vorbit apoi încă o dată.

Când taxilianul a tradus în cele din urmă, în tonul lui era ceva asemănător cu admiraţia. „Preda doreşte să-si exprime aprecierea pentru abilităţile formidabile ale acestui războinic. În plus, el întreabă dacă dorinţa de răzbunare a războinicului este încă atenuată.

— Nu este, a răspuns Karsa Orlong.

Tonul a fost suficient pentru Preda, care a vorbit din nou. Expresia vrăjitoarei cu părul galben s-a închis brusc, iar ea a relatat cuvintele lui taxilianului într-un monoton ciudat de plat.

Ea ascunde bucuria.

Suspiciunea a crescut în cadrul Samar Dev. Ce vine acum?

Taxilianul spuse: „Preda înţelege bine poziţia lui... Toblakai. într-adevăr, el empatizează, pentru că însuşi Preda detestă ceea ce i s-a poruncit să facă, de-a lungul întregului litoral străin. Totuşi, el trebuie să urmeze nevoile împăratului său. Acestea fiind spuse, Preda va ordona retragerea completă a forţelor sale Tiste Edur, înapoi în flotă. Toblakai este mulţumit de asta?

'Nu.[1]

Taxilianul dădu din cap la răspunsul direct al lui Karsa, în timp ce Preda vorbea din nou.

Acum ce? — Preda din nou nu are de ales decât să urmeze poruncile împăratului său, un ordin permanent, dacă vrei. împăratul este cel mai mare războinic pe care l-a văzut această lume şi el apără vreodată această afirmaţie în lupta personală. S-a confruntat cu o mie sau mai mulţi luptători, atraşi practic din toate ţările, şi totuşi încă trăieşte, triumfător şi neînvins. Este porunca împăratului ca soldaţii săi, indiferent unde *se„* afla, indiferşnt cu cine vorbesc,' să relateze provocarea împăratului. într-adevăr, împăratul invită orice războinic la un duel, întotdeauna până la moarte – un duel în care nimeni nu poate interveni, indiferent de consecinţe, şi toate drepturilş Oaspeţilor sunt acordate contestatorului. 'In plus, soldaţii împăratului sunt instruiţi să asigure transportul şi să satisfaca orice nevoie şi dorinţă a unor astfel de războinici care l-ar

înfrunta în duel pe împărat.

Mai multe cuvinte de la Preda.

Un fior profund se instala în Samar Dev, o teamă pe care nu o putea identifica – dar era ceva aici... ceva foarte greşit.

reluă taxilianul. „Astfel, dacă acest vânător de Toblakai caută cea mai dulce răzbunare dintre toate, trebuie să-l înfrunte pe cel care a poruncit astfel încât soldaţii săi şă facă atrocităţi tuturor străinilor pe care îi întâlnesc. În consecinţă, Preda îi invită pe Toblakai – şi, dacă se doreşte, însoţitorul său – să fie Oaspete al Tiste Edur în această călătorie de întoarcere în Imperiul Lether. Acceptaţi?[1]

Karsa clipi, apoi se uita în jos la Samar Dev. — Mă invită să-l ucid be împăratul lor?

‘Asa pare. Dar, Karsa, există...

Spune-i lui Preda, a spus Toblakai, că accept.

Îl văzu pe comandant zâmbind.

Taxilianul spuse: — Atunci Preda Hanradi Khalag vă urează bun venit printre Tiste Edur.

Samar Dev se uită înapoi la cadavrele care zăceau întinse prin tabără.

Şi jDentru aceşti rude căzuţi, Preda Hanradi Khalag, nu- ţi păsa de nimic? Nu, zei de' jos, ceva nu este foarte în regulă aici. „Samar Dev", a spus Karsa, „vei să stai aici?

Ea clătină din cap.

— Bine, mormăi el. — Du-te să ia Havok.

— Ia-l singur, Toblakai.

Gigantul rânji. — A meritat încercat.

— Nu mai arăta atât de mulţumit, Karsa Orlong. Nu cred că ai idee despre ce eşti legat acum. Nu auzi cătuşele închizându-se? Să te legăm de asta... această provocare absurdă şi acest blestemat de Tiste Edur fără sânge?

Expresia lui Karsa se întunecă. — Lanţurile nu mă pot ţine, vrăjitoare.

Prostule, te ţin în braţe chiar acum.

Aruncând o privire peste ea, o văzu pe vrăjitoarea cu părul galben evaluând-o pe Karsa Orlong cu ochi avid.

Şi ce înseamnă asta, mă întreb, şi de ce mă sperie aşa?

„Pumnul Temui", a întrebat Keneb, „cum te simţi să mergi acasă?"

Tânărul şi înalt Wickan – care şi-a dobândit recent un tatuaj albastru pe tot corpul în stilul clanului corbilor, un design geometric complicat care îi făcea chipul să arate ca un portret făcut din ţesere – îsi privea soldaţii să-şi conducă caii pe rampe, jos pe şuviţa de^dedesubt. La întrebarea lui Keneb, a ridicat din 'umeri. „Între poporul meu, mă voi confrunta din nou cu tot ce m-am confruntat aici".

— Dar nu mai este singur, a subliniat Keneb. — Războinicii ăia de acolo sunt ai tăi, acum.

'Sunt ei?'

„Asa că am fost făcut să înţeleg. Nu-ti mai contestă ordinele sau dreptul de a comanda, nu-i aşa?

— Cred, spuse Temui, că cei mai niulţi dintre aceşti Wickan vor alege să părăsească armata odată ce vom debarca la Unta. Se vor întoarce la familiile lor, iar când li se va cere să povestească aventurile lor din Şapte oraşe, nu vor spune nimic. În mintea mea, Pumnul Keneb, războinicii mei sunt de ruşine. Nu din cauza faptului că mi-au arătat puţin respect. Nu, le e ruşine de lista de eşecuri a acestei armate. Şi-a fixat ochii întunecaţi şi duri asupra lui Keneb. „Sunt prea bătrâni sau prea tineri şi amândoi sunt atraşi de glorie ca si cum ea ar fi o amantă interzisă".

Temui nu era unul pentru discursurix iar Keneb nu-şi amintea să fi reuşit vreodată să scoată atatea cuvinte de fa tânărul bântuit. — Atunci au căutat moartea.

'Da. Ei aveau să se alăture lui Coltaine, Bult şi ceilalţi, în singurul mod mai posibil. A muri în luptă, împotriva aceluiaşi inamic. De aceea au traversat oceanul, de ce şi-au părăsit 'satele. Nu se aşteptau să se întoarcă vreodată acasă, aşa că această călătorie finală, înapoi la Quon Tali, îi va rupe.

— La naibii de proşti. Iartă-mă-[1]

Un zâmbet amar din partea lui Temui în timp ce clătină din cap. — Nu e nevoie de asta.

Sunt proşti şi chiar dacă aş avea înţelepciune, aş eşua în împărţirea'ei.'

Din rămăşiţele taberei din spatele lor, câinii de

vite au început să urle.'

Ambii bărbaţi s-au întors surprinşi. Keneb aruncă o privire spre Temui. 'Ce este?
De ce-l
'Nu
ştiu.'
Au pornit, înapoi spre tabără.

Locotenentul Pores îl privi pe Bent alergând pe pistă, urme de praf ridicându-se în urma câinelui. A zărit o clipă nişte ochi sălbatici pe jumătate nebuni deasupra botului stricat, apoi fiara trecu. Aşa că abia acum aflam că le e groază de apă. Foarte bine. Putem lăsa lucrurile urâte în urmă. Se îndreptă spre dosarul lui Wickans şi Seti care supravegheau încărcarea cailor lor slăbiţi – nu multe dintre acele animale ar supravieţui acestei călătorii, bănuia el, ceea ce le făcea surse valoroase de carne. Orice pentru a însufleţi spălarea pe punte şi marinarii de santină numesc mâncare. Oh, acei răzoomici cai s-ar putea plânge, dar asta nu i-ar împiedica să se alinieze cu holurile lor când suna clopoţelul.
Cu bunăvoinţă, se asigurase că Adjunctul cunoaşte, în detalii toride, nemulţumirea lui faţă de incompetenţa lui Fist Keneb. Nu se punea problema de a lipsi de curai lui Kindly, sau cel puţin de megalomanie furioasă. Dar de data asta, la naiba, bătrânul ticălos avusese rost. Keneb pierduse o zi întreagă şi o jumătate de noapte. O inspecţie de trusa blestemată de Hood, prezentată echipă cu echipă – şi chiar în mijlocul adunării de îmbarcare – zei, haosul care a urmat. — Şi-a pierdut Keneb minţile? Oh, da, prima întrebare a lui Kindly adresată Adjunctului, şi ceva din încruntarea ei de răspuns i-a spus lui Pores ca nenorocita femeie nu ştia nimic despre nimic şi clar că nu putea înţelege de ce Keneb ar fi ordonat aşa ceva.
Ei bine, nicio surpriză, asta/ cu ea moşindu-se în blestematul ei de cort făcând cine ştie ce cu frumuseţea aceea rece T'amber. Până şi frustrarea

amiralului fusese evidentă. Vorba că Tavore' era probabil pe linie pentru retrogradare – Y'Ghatan ar fi putut fi gestionat mai bine. Fiecare soldat blestemat s-a dovedit a fi un geniu tactic când a fost vorba de asta şi de mai multe ori Pores muşcase o bucată de carne de soldat pentru un comentariu trădător. Nu conta că Nok şi Tavore se certau; nu conta că Tene Baralta era un cazan fierbinte de sediţie printre ofiţeri; nici măcar nu conta că Pores însuşi era nehotărât dacă Adjunctul s-ar fi putut descurca mai bine la Y'Ghatan – numai zvonurile erau la fel de otrăvitoare ca orice ciumă pe care Zeiţa Cenuşie ar fi putut să o scuipe.

Deopotrivă aştepta cu nerăbdare şi se temea să se îmbarce în transporturi şi călătoria lungă şi plicţisitoare din faţă. Soldaţii plictisiţi erau mai răi decât râmele de lemn în chilă – sau cel puţin aşa spuneau marinarii, în timp ce aruncau ochi obosiţi asupra bărbaţilor şi femeilor prăfuiţi, înjurători, care urcau pe rampe' doar pentru a tăcea, ghemuindu-se ca oile tunse în sculele ca plută, în timp ce cântecul de ridicare şi împingere a răsunat peste apa agitată.

Mai rău, mările şi oceanele erau lucruri urâte. Soldaţii s-ar confrunta cu mbartea fără nicio clipire dacă ar şti că pot riposta, poate chiar să se iasă din ea, dar marea era imuna la săbii balansate, săgeţi şuierătoare şi ziduri de scut. Şi Hood ştie că am înghiţit suficient de mult chestia aia neputincioasă aşa cum este.'

Nenorociţii de c'aini de vite se eliberau acum.

Acum ce? Nesigur de propriile sale motive, Pores porni în direcţia pe care o luase Bent. La est pe pistă, pe lângă cortul de comandă, apoi pe lângă inelul interior de pichete si înspre şanţurile latrinelor – iar locotenentul a văzut figurile de viteză a vreo duzină de câini de vite, cu formele lor pestriţe şi bronzate convergând, apoi învârtindu-se cu lătratul sălbatic – iar pe drum, subiecţii entuziasmului lor, o trupă care se apropie pe jos.

Deci cine sunt, pe numele Reginei? Călătorii erau cu toţii – era sigur de asta – îi văzuse pe Seti exersând ridicându-şi măruntaiele pe rampe – li s-a făcut rău de mare stând într-o băltoacă. Iar Wickanii îşi predaseră deja monturile echipajelor de transport chinuite.

Pores arunca o privire în jur, văzu un soldat conducând trei cai spre şuviţă. 'Hei! Stai acolo. S-a dus peste. Dă-mi una dintre ele'.

— Nu sunt înşeuţi, domnule.

'într-adevăr? Cum poţi să-ţi dai seama?

Bărbatul a început' să arate spre spatele calului. „Idiotule", a spus Pores, „dă-mi frâiele alea, nu, alea".

— Asta e adjunctul...

— Am crezut că o recunosc. A tras fiara departe, apoi a sărit pe spatele ei. Apoi porniţi pe drum. Cel găsit, Grub, ieşea din tabără, la o gleznă/ acel muc care sâcâia, care arata ca ceea ce va regurgita după ce mânca un covor de mohair. Ignorându-i, Pores şi-a înclinat montura spre est şi a aruncat-o în galop.

Putea deja să-i pună un nume celui din frunte: căpitanul Faradan Sort. Şi au fost acel înalt Mag, Quick Ben şi acel asasin înfricoşător Kalam şi – zei de jos, dar sunt toţi – nu, nu au fost. Marini!

Naibii de marinari!

A auzit acum strigăte din tabără în spatele lui, o alarmă fiind trasă în afara cortului de comandă.

Porilor nu putea să-şi creadă propriilor ochi. Supravieţuitori – din furtuna 'de foc – asta a fost imposibil. Desigur, arată aspri, pe jumătate morţi de fapt. Aşa cum le- a folosit Hood pentru a-şi curăţa urechile. Există Fostara Yil – ei bine, ea nu este la' fel de' rea ca restul locotenentului Pores frânat înainte de Faradan Sort. 'Căpitan-[1]

— Avem nevoie de apă, spuse ea, cuvintele abia ieşind între buzele crăpate, crăpate şi cu vezicule.

Doamne, arată îngrozitor. Pores şi-a învârtit calul, aproape^ alunecând de pe spatele animalului în acest proces. Îndreptându-se, s-a întors spre tabără.

Când Keneb şi Temui ajungeau j>e calea

principală, la treizeci de paşi de cortul de comanda, l-au văzut pe Adjunct şi, o clipă mai târziu, pe Blistig şi apoi pe T'amber. Soldaţii strigau ceva încă de neînţeles din capătul de est al taberei.

Adjunctul se întoarse spre cei doi Pumni ai ei care se apropiau. — Se pare că calul meu a dispărut.

Sprâncenele lui Keneb se ridicara. — Aşa alarmele? Adjunct-[1]

— Nu, Keneb. O trupă a fost depistată pe drumul de
est.

— O trupă? Suntem atacaţi?

'Eu nu cred acest lucru. Ei bine, însoţeşte-mă, atunci. Se pare că va trebui să mergem. Şi asta îţi va permite,
Pumnul Keneb, să explici fiasco-ul care a avut loc în legătură cu îmbarcarea companiei tale.

'Adjunct?[1]

— Mi se pare neconvingătoare incompetenţa ta bruscă.

El a aruncat o privire spre ea. Era un indiciu de emoţie,
acolo pe acel chip simplu şi desenat. Un indiciu, nu mai mult, nu suficient ca să-l identifice. — Grub, spuse el.

Sprâncenele Adjunctului se ridicară. — Cred că va trebui să detaliezi asta, Pumnul Keneb.

— A spus că ar trebui să luăm o zi suplimentară de îmbarcare, domnule adjunct.

— Şi sfatul acestui copil, un copil abia alfabetizat, pe jumătate sălbatic, este o justificare suficientă pentru ca tu să încurci instrucţiunile Adjunctului tău?

— în mod normal, nu, răspunse Keneb. „Este greu de explicat... dar el ştie lucruri. Lucruri pe care el nu ar trebui, vreau să spun. Ştia că navigam spre vest, de exemplu. Ştia gorturile noastre de escaîa planificate...

— Ascunzandu-se în spatele cortului ele comandă, spuse Blistig.

— L-ai văzut vreodată pe băiat ascunzându-se, Blistig? Vreodată?[1]

Bărbatul se încruntă. — Atunci trebuie să fie bun la asta.

— Adjunct, Grub a spus că trebuie să amânăm

o zi – altfel vom muri cu toţii.

La mare, încep să cred...

Ea ridică o mână înmănuşată, gestul suficient de ascuţit pentru a-l reduce la tăcere/ iar el văzu că acum ochii ei erau îngustaţi, aţintiţi asupra a ceea ce avea în faţă. Un călăreţ, fără spate, care venea în plin galop.

— Acesta este locotenentul lui Kinaly, spuse Blistig.

Când a devenit evident că bărbatul nu avea nicio intenţie să încetinească, nici să schimbe cursul, toată lumea s-a mutat repede pe marginile drumului.

Locotenentul a schiţat un salut grăbit, abia văzut prin praf, în timp ce a trecut pe lângă el, strigând ceva de genul: „Au nevoie de apă!".

— Şi, adăugă Blistig, făcând cu mâna norilor de praf în timp ce toţi porneau din nou, acesta a fost calul tău, Adjunct.

Keneb se uită în josul drumului, clipind pentru a-şi lua mizeria din ochi.

Cifrele tremurau în vedere. Indistinct... nu, acesta a fost Faradan Sort... nu-i aşa? — Dezertorul tău se întoarce,
spuse Blistig. — O prostie din partea ei, într-adevăr, pentru ca dezertarea se pedepseşte cu execuţie. Dar cine sunt acei oameni din spatele ei? Ce poartă ei?

Adjunctul se opri brusc, mişcarea aproape zguduită.

Rapid Ben. Kalam. Mai multe feţe, acoperite de praf, atât de albe încât păreau nişte fantome – şi aşa sunt. Ce altceva ar putea fi? Lăutar.

Gesler, Lostara Yil, Stormy – Keneb a văzut o faţă familiară, imposibilă după alta. Distruse de soare, [)oticnindu-se, ca nişte creaturi prinse în delir. Şi în 'braţele or, cojpii, cu ochii plictisiţi, micşorat...

Baiatul ştie lucruri... Grub..'.

Şi acolo' stătea, flancat de câinii săi extaziaţi, vorbind, se pârea, cu Sinn.

Sinn, am crezut-o nebună de durere – pierduse un frate, la urma urmei... pierdută, iar acum regăsită.

Dar Faradan Sort bănuise, pe bună dreptate, că altceva îl poseda pe Sinn. O suspiciune suficient de puternică încât să o ducă m dezertare.

Doamne, am renunţat prea uşor – dar nu – oraşul, furtuna de foc – am aşteptat zile întregi, am aşteptat până s-a răcit toată ruina blestemată. Am cules printre cenuşă. Nimeni nu ar fi putut trăi prin asta.

Trupa a ajuns acolo unde stătea Adjunctul.

Căpitanul Faradan Sort se îndreptă doar cu o uşoară clătinare, apoi salută, cu pumnul în partea stângă a pieptului. — Adjunct, a râs ea, mi-am luat libertatea de a reforma echipele, în aşteptarea aprobării...

— Această aprobare este responsabilitatea Pumnului Keneb, spuse Adjunctul, cu vocea ciudat de plată. — Căpitane, nu mă aşteptam să te văd din nou.

O încuviinţare din cap. — înţeleg nevoile menţinerii disciplinei militare, domnule adjunct. Si aşa, acum mă predau vouă. Cer, totuşi, să i se acorde clemenţă lui Sinn – tinereţea ei, starea ei de spirit la momentul respectiv...

Cai de sus pe drum. Locotenentul Pores se întoarce, mai mulţi călăreţi în spatele lui. Vezicile umplute cu apă, balansâridu-se şi sărind ca ugerele uriaşe. Ceilalţi călăreţi – vindecători, unul şi toţi, inclusiv Wickanii Nil'şi Neth'er. Keneb se uită la expresiile lor de neîncredere în creştere pe măsură ce se apropiau.

Fiddler ieşise în faţă, un copil slăbit dormind sau inconştient în braţele lui. — Adjunct, spuse el cu buzele crăpate, fără căpitanul care săpat cu propriile ei mâini, niciunul dintre noi, prinşi sub acel blestemat de oraş, nu l- ar fi părăsit vreodată. Vom modela oase chiar acum. S-a apropiat mai mult, dar efortul său de a-şi coborî vocea până la o şoaptă a eşuat, când Keneb l-a auzit spunând: „Adjunct, îl spânzuraţi pe căpitan pentru dezertare şi mai bine ati lua mult mai multe laţuri, pentru că vom părăsi această lume mizerabilă când ea face.[1]

— Sergent, spuse adjunctul, aparent netulburat, trebuie să înţeleg că tu şi echipele alea din spatele tău te-ai îngropat sub Y?

Ghatan în mijlocul furtunii de foc, reuşind cumva să nu se gătească în acest proces şi apoi ţi-a săpat drumul?

Fiddler şi-a întors capul şi â scuipat sânge, apoi a

zâmbit cu im zâmbet înfiorător, înfiorător, cu buzele descărcinate despicandu-se în două rânduri de fisuri roşii şi strălucitoare. — Da, spuse el într-o râslă, ne-am dus fa vânătoare… prin oasele blestematului oraş. Şi apoi, cu ajutorul căpitanului, ne-am târât afară din mormânt.

Privirea Adjunctului l-a părăsit pe bărbatul zdrenţuit, a călătorit încet, de-a lungul liniei, feţele slăbite, ochii de moarte care se uitau de pe feţele pline de praf, pielea goală, cu vezicule. — Vânători de oase în adevăr, atunci. Ea făcu o pauză, în timp ce Pores îi conducea pe vindecătorii cu burdufurile lor de apă, apoi spuse: — Bine aţi revenit, soldaţi.

Cartea a patra

The Bonehunters

Cine va nega că este natura noastră să credem ce e mai rău în semenii noştri? Chiar şi în timp ce cultele au crescut şi s-au reunit într-adevăr într-un închinare patronomică – nu doar a lui Coltaine, a Celui înaripat, a Penei Negre, ci şi a Lanţului de Câini însuşi – în cele şapte oraşe, cu sanctuare părând să crească chiar din puştii de-a lungul acelei boli. – traseu fated, altare în ispăşire pentru un erou mort după altul: Bult, Lull, Mincer, Sorin o E'nath, chiar şi Baria şi Mesker Setral of the Red Blades; şi pentru clanul Foolislî Dog, clanul Weasel şi, desigur, Crow şi Armata a şaptea însăşi; în timp ce la Celor Ridge, într-o mănăstire antică cu vedere la vechiul loc de lupta, s-a născut un nou cult centrat pe cai – chiar dacă această febră vastă a veneraţiei a cuprins şapte oraşe, aşa că anumiţi agenţi din inima Imperiului Malâzan s-au eliberat, printre cei obişnuit, poveşti care pretindeau exact contrariul: că Coftaine trădase imperiul; că fusese un renegat, aliat în secret cu Sha'ik. La urma urmei, nenumăraţii refugiaţi au rămas pur şi simplu în oraşele lor, acceptând stăpânirea rebeliunii; dacă nu ar fi fost târâţi de Coltaine şi de Wickanii lui însetaţi de sânge; şi dacă liderul Mage Cadre al Seventh's,

Kulp, nu ar fi dispărut atât de misterios, lăsând astfel armata Malazan vulnerabilă la maşinaţiunile vrăjitoare şi într-adevăr la manipulările vrăjitoarelor şi vrăjitorilor din Wickan – dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, nu ar fi avut loc nici măcel, nici măcel groaznic. încercarea de a traversa o jumătate de continent expus fiecărui trib pe jumătate sălbatic predator din pustie. Şi, cel mai odios dintre toate, Coltaine, împreună cu trădătorul istoric imperial Duiker, a consimţit să efectueze trădarea şi anihilarea ulterioară a Armatei Aren, condusă de naivul Pumn înalt Pormqual, care a fost prima victimă a acelei înfricoşătoare trădări. . De ce altfel, până la urmă, tocmai acei rebeli din Seven Cities s-ar apuca de venerarea unor astfel de figuri, dacă nu văd în Coltaine şi restul aliaţi eroici În orice caz, fie că au fost aprobate oficial sau nu, persecuţia Wickanilor în interiorul imperiului a aprins fierbinte şi consumatoare, având în vedere un combustibil atât de mare...

Anul celor zece mii de
minciuni Kayessan

Capitolul şaptesprezece

Ce mai rămâne de înţeles? Alegerea este o iluzie. Libertatea este îngâmfare. Mâinile care se întind pentru a vă ghida fiecare pas, fiecare ţjând, nu vin de la zei, pentru că ei nu sunt mai puţin amagiţi decât noi – nu, prietenii mei, acele mâini vin la fiecare' dintre noi... de la fiecare dintre noi.

S-ar putea să crezi că civilizaţia ne asurdă cu zeci de mii de voci, dar ascultă bine acest zcjomot, căci cu fiecare izbucnire reînnoită atât de disparata si de nenumărate, o forţă străveche se trezeşte, apropiind fiecare zgomot din ce în ce mai mult, până când corul formează doar două laturi, fiecare luptându-se cu celălalt. Liniile sângeroase sunt trase, luptate în întoarcerea feţelor, în astuparea urechilor, negarea rece şi orice discurs, în cele din urmă, se dezvăluie ca mutil şi fără valoare.

Vă veţi păstra încă, prietenii mei, credinţa că schimbarea este la îndemâna noastră? Acea voinţă şi raţiune vor învinge voinţa tăgăduirii?

Nu mai e nimic de înţeles. Acest vârtej nebun ne ţine pe toţi într-o strânsă care nu poate fi spartă; şi tu cu suliţele şi măştile tale de luptă; tu cu lacrimile tale şi atingerea moale; tu cu rânjetul sardonic în spatele căruia ţipă frica şi ura de sine; chiar şi tu, care stai deoparte într'-un martor tăcut al catastrofei noastre de dizolvare, prea amorţit pentru a acţiona – totul este una singură. Sunteţi toţi una. Noi sunem toţi unul.

Aşa că acum veniţi mai aproape, prieteni, şi vedeţi în acest'modest cărucior dinaintea voastră marfa mea cea mai preţioasă. Elixirul uitării, Tinctura de dans frenetic şi aici, preferatul meu, Unguent of Male Prowess Unending] unde garantez că soldatul tău va rămâne în picioare lupta după ătălie...

Hawker's Harangue, povestită de Vaylan Winder, Oraşul Malaz, anul în care oraşul s-a revărsat de ape uzate (1123 Burn's Sleep) Râvoaie de apă, cu miros de urină, se prelingeau pe treptele care duceau la Hanged Man Inn din Coop, una dintre cele mai multe taverne cu reputaţie din lume. Cartierul Docurilor din Oraşul Malaz pe care Banaschar, cândva preot din D[1] Rek, avea acum obiceiul să- 1 frecventeze. Orice detalii care existau cândva în mintea lui pentru a distinge un astfel de loc de altul dispăruseră de atunci, digul hotărârii lui putrezeşte de frustrare şi o panică crescândă, suficient de ¿trăvitoare încât să-l imobilizeze – în spirit, dacă nu în carne. Iar potopul care a urmat a fost surprinzător de reconfortant, chiar dacă apele se ridicau din ce în ce mai sus.

Puţin diferit, observă el în timp ce trecea pe treptele perfide, mucegaioase, de această ploaie blestemată, sau aşa o numeau localnicii de multă vreme, în ciuda cerului senin deasupra capului. Ploaia cade în cea mai mare parte, spuneau ei, dar din când în când apare, curgându-se prin pietrişurile prăbuşite ale cartierului, transformând astfel de unităţi subterane' precum cea a lui Coop într-o mlaştină mlăştinoasă, intrarea păzită de un nor scânguiitor de ţânţari şi duhoarea de ţânţari. Canalizări revărsate, care plutesc atât de groase, încât bătrânii îşi anunţă sosirea, aşa cum ar face-o cu o persoană reală, pe nume jalnic, Stink' – salutată

dacă nu este binevenită într-o companie deja sordidă.

Şi cea mai sordidă a fost compania lui Banaschar în aceste zile. Veterani care evitau sobrietatea de parcă ar fi fost un blestem; curve care si-au zguduit de mult inimile de aur – dacă le-ar fi avut vreodată de la început; tineri zgâriţi, cu o mulţime de ambiţii modeste – cel mai rău bătăuş din această sferă de străzi şi alei fetide; hoţ stăpân al acelor puţine bunuri pe care săracii le posedau; cel mai rău înjunghiat cu cel puţin cincizeci de noduri pe corzile încheieturii mâinii, fiecare nod onorând pe cineva suficient de prost încât să aibă încredere în el; şi bineînţeles sortimentul obişnuit de bodyguarzi şi muşchi al căror creier fusese lipsit de aer la un moment dat în viaţa lor; contrabandişti şi potenţiali contrabandişti, informatori şi spionii imperiali pe care i-au informat, spioni care spionau spionii, vânzători de nenumărate substanţe, consumatori de aceleaşi substanţe în drumul lor spre uitarea Abisului; si ici şi colo' oameni pentru care nicio categorie nu era posibilă, din moment ce nu au dat nimic din viaţa lor, din istoriile, din secretele lor.

Într-un fel, Banaschar a fost o astfel de persoană, în zilele lui mai bune. Alteori, cum ar fi aceasta, nu putea pretinde la o posibilă – dacă este improbabilă – grandiozitate. Aşadar, în această după-amiază, venise devreme la Coop,'cu scopul de a întinde noaptea înainte cât de mult putea, bine lubnfiat, bineînţeles, ceea ce, la rândul său, avea să realizeze o perioadă de inconştienţă prea lungă şi, sperăm, complet fericită la unul dintre păduchi. – capcane inrestate deasupra tavernei.

Ar fi uşor, reflectă el în timp ce trecea prin pragul uşii şi se opri chiar înăuntru, clipind în întuneric, uşor să te gândeşti la zgomot ca la o singură entitate, una având nenumărate guri şi să consideri zgomotul la fel de lipsit de sens ca zgomotul 'maro. apă dintr-o conductă de canalizare. Cu toate acestea, Banaschar ajunsese la o nouă apreciere a capriciilor zgomotului izbucnit din gâturile umane. Cei mai mulţi au vorbit ca să nu se gândească, dar alţii au vorbit de parcă şi-ar fi aruncat linii de salvare, chiar dacă s-au înecat m orice recunoaştere disperată la care ajunseseră –

poate în timpul unei pauze nedorite, pline de oroarea tăcerii. Alţii câţiva nu se încadrează în nicio categorie. Aceştia au fost cei care au folosit zgomotul din jurul lor ca pe o barieră, creând în mijlocul ei un loc în care să se ascundă, muţi şi indiferenţi, ferind de lumea exterioară.

De cele mai multe ori, Banaschar – care fusese cândva preot, care se scufundase cândva într-un zgomot de voci care cântau cadenţa rugăciunii şi a cântării – a căutat astfel de locuitori pentru' plăcerea îndoielnică a companiei lor.

Prin ceaţa de durhang şi fumul frunzelor de frunze, coada neagră acre se învârte din fitilul lămpii şi ceva care ar fi putut fi ceaţă s-a adunat chiar sub tavan, văzu, cocoşat într-o cabină d'e-a lungul peretelui din spate, o figiiră familiară. Familiar în sensul că Banaschar împărţise de mai multe ori o masă cu bărbatul, deşi Banaschar nu cunoştea practic totul despre el, inclusiv numele lui, cunoscân'du-l doar ca Străin.

Un străin în adevăr, care vorbea Malazan cu un accent pe care Banaschar nu-l recunoştea – în sine curios pentru că călătoriile fostului preot fuseseră întinse, de la Korel la Furtul la Mare în sud; de la Nathilog la Callows pe Genabackis în est; şi, spre nord, de la Falar la Aren la Yath Alban. Şi în acele călătorii întâlnise alţi călători, veniţi din locuri pe care Banaschar nici nu le putea găsi pe nicio hartă a templului. Nemil, Perish, Shal-Morzinn, Elingarth, Torment, Jacuruku şi Stratem. Totuşi, acest om de care s-a apropiat acum, ţesând şi împingând prin mulţimea de marinari de după-amiază şi prin uciderea locală de veterani, acest bărbat avea' un accent diferit de orice Banaschar pe care îl auzise vreodată.

Cu toate acestea, adevărul lucrurilor nu a fost niciodată la fel de interesant ca misterul care precedă revelaţia, iar Banaschar ajunsese să-şi aprecieze propria ignoranţă. În alte chestiuni, la urma urmei, ştia mult prea multe – şi la ce îi servise asta?

Alunecând pe banca grasă de vizavi de uriaşul străin, expertul a dat drumul clemei de pe mantia lui zdrenţuită şi a dat din umeri din pliurile ei – candva, demult, se părea ca o asemenea lipsă de atenţie faţă

de cutele inestetice care aveau să rezulte l-ar fi îngrozit – dar îşi făcuse partea de când dormea în mantia aceea, fără' sens pe podeaua împroşcată de vărsături şi, de două ori, pe pietruiala unei alei – purtarea corectă, din păcate, încetase să mai fie o necesitate morală.

Se lăsă pe spate acum, cu pânza aspră îngrămădindu-se în spatele lui, în timp ce una dintre femeile de serviciu ale lui Coop sosi cu un jar cu Leech Swill al lui Coop, o bere slabă, gazoasă, care îşi dobândise numele într-un mod literal adecvat. Garantând afectarea acum obişnuită a unei strabii cu un singur ochi în preparatul de alamă înainte de prima înghiţitura.

Străinul' ridicase privirea odată, la sosirea lui Banaschar, punctând gestul cu un rânjet sardonic pe jumătate, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra halbei de vin de lut ars din mâinile lui.

„Oh, strugurii de Jakatakan sunt toţi foarte bine", a spus fostul preot, „este apa locală care transformă acel vin care îţi place atât de mult în pişul şarpelui".

— Da, mahmureală proasta, spuse străinul.

— Şi asta este de dorit?

— Da, este. Mă trezeşte din nou şi din nou prin noapte, aproape fiecare clopoţel,' cu un craniu bătând şi o vezică gata să explodeze – dar dacă nu m-aş trezi,' vezica ar exploda. Vedea?[1]

Banaschar dădu din cap, aruncă o privire în jur. — Mai multe capete decât de obicei pentru o cfupă-amiază.

„Crezi asta doar pentru că nu ai fost aici" de dată asta în ultima vreme. Trei transporturi şi o escortă au venit în trei nopţi, de la Korel.

Fostul preot i-a studiat ceva mai atent pe ceilalţi clienţi de data aceasta. — Vorbesc mult?

— Îmi sună.

— Despre campania de acolo jos?

Străinul a ridicat din umeri. — Du-te şi întreabă-i dacă vrei.

'Nu. Prea mult efort. Lucrul rău despre a pune întrebări...

„Primesc răspunsuri, da – ai mai spus asta înainte".

„Acesta este un alt lucru rău – felul în care toţi

ajungem să spunem aceleaşi lucruri iar şi iar."

— Asta eşti tu' nu eu. Şi, eşti din ce în ce mai rău.

Banaschâr a înghiţit două guri, apoi şi-a şters buzele cu
dosul mâinii. 'Mai rau. Da, întradevăr.[1]

„Niciodată bine", a observat Foreigner, „văzând un bărbat grăbit".

— Este o cursă, spuse Banaschar. „Ajung la margine şi mă cufund sau mântuirea mea ajunge la timp? Pune câteva monede pe rezultat – aş sugera primul, dar asta este doar între tine şi mine.

Bărbatul uriaş – care rar întâlni ochii cuiva în timp ce vorbea şi ale cărui mâini şi încheieturi masive erau cicatrici şi încreţite de bătăi – a clătinat din cap şi a spus: „Dacă acea mântuire este o femeie, doar un prost ar paria pe mine".

Banaschar s-a strâmbat şi şi-a ridicat jarul. — O idee bună. Să prăjim toate iubirile pierdute din lume, prietene. Ce sa întâmplat cu a ta sau este o întrebare prea personală pentru această relaţie dubioasă a noastră?

— Ai sărit pe piatra greşită, spuse bărbatul. „Dragostea mea nu s-a pierdut şi poate în unele zile m-aş gândi să schimb locul cu tine,' dar nu astăzi. Nici ieri, nici cu o zi înainte. Să mă gândesc bine...

— Nu este nevoie să continui. Mântuirea mea nu este o femeie, sau dacă ar fi, nu ar fi pentru că este femeie, dacă mă înţelegi.

— Deci, tocmai am avut una dintre ele conversaţii ipotetice?

— Ai învăţat Malazan de la un marinar educat, nu-i aşa? în orice caz/ipotetic este cuvântul greşit pentru ceea ce vrei să spui, cred. Mai degrabă, metaforic.

— Eşti sigur de asta?

— Bineînţeles că nu, dar nu asta e ideea, nu-i aşa? Femeia are o inimă frântă, sau poate doar un tobogan cu noroi pe care îl călăriţi până vă îngroapă, până ne îngroapă pe toţi. Banaschar îşi termină berea, flutură o clipă cu vasul m aer, apoi se aşeza înapoi cu un eructat. — Am auzit de un marinar din Napan, a băut câte un butoi de Leech Swill, apoi, stând prea aproape de un fitil aprins, s-a dus şi şi-a suflat cea mai mare parte din spate. Cum luminează

asta lucrurile, mă întreb?

— Momentan, îmi imaginez.

Mulţumit de acel răspuns, Banaschar nu a spus nimic. A sosit im servitor cu un ulcior cu care a umplut din nou vasul fostului preot. O privi plecând, legănându-se prin presă, o femeie cu lucruri care trebuiau făcute.

Era uşor să ne gândim la o insulă ca fiind izolată – cu siguranţă'majoritatea insulenilor împărtăşeau o perspectivă îngustă,' un amestec de aroganţă înmulţu'mită şi obsesie de sine – dar izolarea era superficială, o simplă îngâmfare.

Scurgeţi mările şi pământul stâncos care leagă totul a fost dezvăluit; adepţii lui D'rek, Viermele Toamnei, au înţeles destul de bine acest lucru. Zvonurile, atitudinile, stilurile, credinţele zdrăngănind lanţuri de convingere, toate s-au rostogolit peste valuri la fel de uşor ca vântul, iar cele care se potriveau confortabil au devenit în curând proprii insulei – şi într-adevăr, în ceea ce îi privea, îşi aveau originea cu ele. în primul loc.

A avut loc o epurare, iar aerul încă mirosea a cenuşă din Cartierul Şoarecilor, unde gloate coborâseră asupra celor câteva familii Wickan dislocate care locuiau acolo – grajdieri, cusători şi nituitoare de tac de piele, ţesători de pături de şa, o bătrână care a vindecat, cai şi catâri – şi, cu un zel îngrozitor, i-au târât din căsuţele şi baracile lor, copiii şi bătrânii şi toţi cei de la mijloc; apoi, după ce i-au prădat' din micile lor posesiuni, gloata dăduse roc acelor case. Aduşi în stradă şi înconjuraţi, Wickanii fuseseră apoi ucişi cu pietre.

'Coltaine nu era mort, spuneau oamenii. Toată povestea a fost o minciună, la fel ca şi zvonul mai recent că Sha'ik a fost ucis de Adjunct. Un impostor, se spunea, o victimă sacrificială pentru a devia armata răzbunătoare. Si în ceea ce priveşte rebeliunea în sine, ei bine, nu fusese zdrobită.

Pur şi simplu dispăruse, trădătorii coborând încă o dată, armele învelite şi ascunse sub telabă. Adevărat, Adjunctul îl urmărise chiar şi acum pe Leoman of the Flails, lovindu-l în Y'Ghatan, dar' chiar si asta nu era decât o simulare. Lamele Roşiii au fost din nou libere în Aren, oasele trădatului Pumn înalt Pormqual rupte şi împrăştiate de-a

lungul Calea Aren, iar iarba crescând deja în grămadă pe tumuli care ţineau armata trădată a lui Pormqual.

Oare locuitorii preocupaţi din Aren nu plecaseră spre dealul cunoscut sub numeîe de Căderea? Şi au săpat gropi în tumulă în căutarea oaselor blestematei Coltaine? Şi a lui Bult, a lui Mincer, a lui Lull? Nu găsiseră nimic? Numai minciuni. Trădătorii au dispărut pe unul şi pe toţi, inclusiv pe Duiker, istoricul imperial a cărui trădare a împărătesei sale – şi a imperiului însuşi – a fost poate cel mai urât moment dintre toţi.

Şi în sfârşit, ultimele ştiri. De un asediu dezastruos. De ciumă cumplită în şapte oraşe. Dispare, deconectat, dar ca nişte pokeri aruncaţi în foc/trimiţând scântei izbucnind în întuneric. Şi, în şoaptă aspre cu' convingerea adevărului, Sha'ik Reborn reapăruse şi acum chemase la ei mai mulţi adepţi.

Ultimele pietricele de pe cărucior.

Jos în Mouse, gloata acţionase de la sine. Mulţimea nu avea nevoie de lideri, nici de directive imperiale – gloata înţelegea dreptatea, iar pe această insulă – locul de naştere al imperiului – dreptatea era ţinută în mâini roşii. Cadavrele distruse, zdrobite, au fost aruncate în râu, care era prea turgit, prea gros de ape uzate şi deşeuri, canalele de sub poduri prea înguste pentru a transporta acele cadavre prin şi afară în golf.

Şi acesta a fost văzut ca un prevestitor. Vechiul zeu al mării respinsese acele cadavre. Mael, împuternicit de însufleţirea credinţei aici pe insulă, nu i-a acceptat în golful sărat din portiil Malaz – ce dovadă mai mare era nevoie?

Fantoma împăratului fusese văzută, în curtea plină de vegetaţie a Casei Morţilor, o fantomă hrănindu-se cu suiîştele Wickanilor măcelăriţi.

în templele D'rek din Jâkata şi aici, în oraşul Malaz, preoţii şi preoţesele dispăruseră, trimiseseră noaptea, se şoptise, să-i vâneze pe restul Wickanilor rămaşi pe insulă – pe cei care fugiseră, auzind despre epurarea din oraşul Malaz – pentru că însăşi Viermele Toamnei era foame de sânge Wickan.

Se spunea că o armată de cetăţeni se îngrămădise pe vechile graniţe, la marginea

Câmpiilor Wickan de pe continent şi era pe cale să mărşăluiască, cu scopul de a distruge până la ultimul trădător blestemat în colibele lor mirosite şi împuţite. Şi oare împărăteasa îşi trimisese legiunile să disperseze' acea armată? Nu, desigur că nu, pentru că ea a aprobat.

înaltul Mag Imperial Tayschrenn se afla în oraşul Malaz, aşezat în Mock's Hold. Ce-l adusese aici? Şi de ce o vizită atât de publică – ciudatul vrăjitor era legendar pentru că se mişca nevăzut, pentru că acţiona în culise pentru a asigura sănătatea imperiului. El a fost însăşi temelia puterii lui Laseen, la urma urmei, mâna ei stângă, unde dreapta aparţinea Ghearei. Dacă a fost aici, a fost pentru a supraveghea. El este aici. Banaschar îl simţea pe nenorocit, o aură tulburătoare şi de rău augur coborând din Mock's
Hold. Zi după zi, noapte după noapte. Şi de ce? Oh, toţi proştii.

'Din acelaşi motiv şi eu sunt aici.

Şase mesageri până acum. Şase, toţi plătiţi suficient pentru a fi de încredere, toţi jurând apoi că au transmis misiunea urgentă – paznicului porţii Holdului, acea creatură îndoită despre care se spunea că este la fel de bătrână ca şi Mock's Hold, care, la rândul său, dăduse din cap de fiecare dată, spunând că ar livra misiva înaltului Mag.

Şi totuşi, niciun răspuns. Fără convocare.

Cineva'îmi interceptează mesajele. Nu poate exista altă posibilitate. Adevărat, am fost timid în ceea ce am spus – cum aş putea să nu fiu? Dar Tayschrenn mi-ar recunoaşte sigilul'şi ar înţelege... cu inima bătând brusc, transpiraţie rece pe piele, cu mâinile tremurânde... ar fi înţeles. Imediat.

Banaschar nu ştia ce să facă. Ultimul mesager fusese acum trei săptămâni.

— Este acea strălucire disperată din ochiul tău, spuse bărbatul de lângă el, zâmbind din nou pe jumătate, deşi privirea i-a alunecat de îndată ce Banaschar s-a concentrat asuprajui.

— îndrăgostit, nu?

— Nu, dar aproape curios. Te-am urmărit săptămânile astea. Renunţ, dar încet. Majoritatea oamenilor fac asta într-o clipă. R'idicându-mă din pat, mergând spre fereastră, apoi stând acolo,

nemişcat, fără să văd nimic, căci înăuntru totul cade fără o şoaptă, nici un nor de praf care să-i marcheze prăbuşirea, dispărând în neant.

— Mai bine vorbiţi şi gândiţi ca un marinar blestemat, spuse Banaschar.

„Cu cât beau mai mult, cu atât devin mai clar şi mai stabil./

— Asta-i un semn rău, prietene.

— Eu le adun. Nu eşti singurul blestemat de aşteptare.

'Luni![1]

— Ani pentru mine, spuse bărbatul, băgându-se în ceaşcă cu un deget tocit, pescuind o molie care aterizase în vin.'

— Se pare că tu eşti cel care ar fi trebuit să renunţe cu mult timp în urmă.

— Poate, dar am ajuns la un fel de credinţă. Nu de mult, aş jura.

Nu de mult.[1]

Banaschar pufni. „Omul care se îneacă vorbeşte cu nebunul, o noapte în care acrobaţii cerşetori, jonglerii şi dansatorii, să vină toţi, doi arginţii îţi cumpăra distracţie nesfârşită – şi vreau să spun nesfârşită".

— **Nu sunt prea străm de înec, prietene.**

'Sens?[1]

— Ceva îmi spune că, când vine vorba de proşti, ai putea spune acelaşi lucru.

Banaschar îşi întoarse privirea. Am văzut o altă faţă cunoscută, un alt bărbat uriaş – mai scund decât străinul de vizavi, dar la fel de lat, cu pateul fără păr marcat cu pete de ficat, cicatrici care i-au tăiat fiecare parte a corpului. Tocmai strângea o jar cu Old Malazan Dark de la Coop. Expertul ridica vocea. „Hei, Temper! Există loc să stai aici! Se strecură de-a lungul băncii, urmărind cum bărbatul bătrân, dar încă formidabil – un veteran fără îndoială – îşi făcea drum.

Cel puţin acum conversaţia ar putea aluneca înapoi în lipsă de sens.

încă. Un alt ticălos care aşteaptă... ceva. Numai că, cu el, bănuiesc că ar fi un lucru rău dacă ar ajunge vreodată.

Undeva, în bolţile unui oraş departe, departe, a putrezit un agăţat de perete. înfăşurat, acasă la şoareci cuibăriţi, geniul mâinilor care îl ţesesera şi-a pierdut încet războiul neasistat în faţa gropii de gândaci, viermii tawryn şi molii de cenuşă. Cu toate acestea, întunericul abandonului său a ascuns culorile încă vibrante ici şi colo, iar scena reprezentată pe acea uriaşă tapiserie a păstrat suficiente elemente ale naraţiunii încât sensul să nu se piardă. Ar putea supravieţui încă cincizeci de ani înainte de a se preda m cele din urmă ravagiilor neglijenţei.

Lumea, ştia Ahlrada Ann, era indiferentă faţă de necesitatea conservării. De istorii, de poveşti stratificate cu sens şi importanţă. Nu-i păsa nimic de ceea ce era uitat, căci memoria şi cunoaşterea nu fuseseră niciodată în stare să oprească repetarea nesfârşită a prostiei voită care lega atât de mult popoarele şi civilizaţiile.

Tapiseria comandase odată un întreg zid, la dreapta, când se înfrunta cu Tronul de Obsidian – din care, înainte de anexare, înaltul Rege al Bluerose, Servitorul Suprem al Lordului înaripat Negru, condusese, iar flancând estrada, Consiliul de vrăjitorii din Onyx, toţi îmbrăcaţi în mantalele lor magnifice de piatră flexibilă şi lichidă – dar nu, tapiseria era cea care o bântuia atât de mult pe Ahlrada Ahn.

Naraţiunea a început la sfârşitul cel mai îndepărtat de tron. Trei figuri pe un fundal la miezul nopţii. Trei fraţi, născuţi în întuneric curat şi cei mai preţuiţi de mama lor. Toţi alungaţi, acum, deşi fiecare ajunsese la asta la vremea lui'. Andaris't, pe care ea îl vedea drept primul trădător, o acuzaţie pe care toată lumea ştia ca era greşită, totuşi nodul minciunii se închisese strâns în jurul lui şi nimeni nu putea să-l dezlege, cu excepţia lui Andarist însuşi – şi el putea sau nu voia să o facă. Plin de o durere de nesupoftat, acceptase exilarea lui, făcându-şi ultimele cuvinte acestea: bine ai venit sau nu, îşi va continua tutela pe Mama întunecată, izolat, şi în aceasta avea să se găsească măsura vieţii sale. Cu toate acestea, chiar şi la acea promisiune, ea se întorsese. Fraţii săi nu au putut să nu recunoască crima acestui fapt şi Anomandaris Purake a fost

primul care s-a confruntat cu Mother Dark. Ce cuvinte au trecut între ei numai ei ştiau, deşi consecinţa cumplită a fost martoră de toţi – Anomander' i-a întors spatele. El a plecat, negând întunericul din sângele său şi căutând, în locul lui, Haosul care s-a războit vreodată în venele lui. Silchas Ruin, cel mai enigmatic dintre fraţi, păruse un om sfâşiat de nehotărâre, prins în capcană de eforturi imposibile de atenuare, de reconciliere, până când orice constrângere a fost desprinsă si aşa a comis cea mai mare crimă dintre toate. Alianţă cu Shadow. Chiar şi atunci când războiul a izbucnit între Tiste – un război care continuă necontrolat până astăzi.

Au existat victorii, înfrângeri, mari măcelări, apoi, în acel gest final de disperare, Sîîchas Ruin şi adepţii sai s-au alăturat legiunilor Umbrei şi crudul ' lor comandant Scabandari – care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Bloodeye – în zborul lor prin porţi. Spre lumea asta. Dar trădarea îi bântuie vreodată j>e cei trei fraţi. Şi astfel, în momentul victoriei supreme împotriva K[1] Chain' Che'Malle, Silchas Ruin căzuse sub cuţitul lui Scabandari, iar adepţii lui căzuseră la rândul lor sub săbiile Tiste Edur.

Aşa a fost a doua scenă din tapiserie. Trădarea, măcelul. Dar măcelul nu fusese atât ele complet pe cât credeau Edur. Tiste Andii supravieţuise – răniţii, rătăciţii, bătrânii şi mamele şi copiii lăsaţi cu mult în urmă câmpul de luptă.'

Au fost martori. Fugiseră.

Cea de-a treia scena a înfăţişat fuga lor grea, apărarea disperată împotriva urmăritorilor tor de către patru vrăjitori abia crescuţi – care aveau să devină fondatorii Ordinului Onyx – victoria care le-a dat răgaz, suficient pentru a-şi reuşi scăparea şi, prin noi desfăşurări de magip. , scăpa de vânători şi astfel modelează' un sanctuarln peşteri îngropate sub' munţi pe malul mării interioare, peşteri în care creşteau flori de safir, complicate ca trandafirii, din care regatul, munţii şi marea şi-au derivat numele comun. Bluerose, şi aşa, ultima şi mai emoţionantă scenă, cea mai apropiată d'e tron, cea mâi aproape de inima mea.

Oamenii lui, cele câteva mii care au mai rămas,

s-au ascuns încă o dată în acele peşteri adânci, în timp ce tirania Edurului năvăli ca o nebunie peste tot Lether. O nebunie care m-a devorat.

Birema Hiroth a bătut ca un tunet în valuri puternice ale acestei mari aprige a Nordului pe care localnicii o numeau Kokakal, iar Ahlrada a apucat şina cu ambele mâini, în timp ce pulverizatia rece si amară' i-a lovit în mod repetat faţa, de parcă ar fi fost subiectul mâniei unui zeu furios. Şi poate că era, şi dacă da, atunci era bine câştigat în ceea ce îl privea.

Se născuse copil de spioni şi, din generaţie după generaţie, linia lui de sânge locuise în mijlocul Tiste Edur, prosperând fără bănuieli în haosul disputelor intestine aparent nesfârşite dintre triburi. Hannan Mosag încheiase asta, desigur,' dar până atunci Observatorii, precum Ahlrada Ahn şi alţii, erau bine în poziţie, istoriile lor de sânge bine amestecate şi inseparabile de Edur.

Inhibitori pentru piele, gesturile secrete de comunicare împărtăşite între Andii ascunşi, manipulările subtile pentru a asigura o prezenţă în rândul adunărilor eminente – aceasta era viaţa lui'Ahlrada Ahn – şi dacă triburile ar fi rămas în soliditatea lor nordică, ar fi fost... plăcut, până în momentul în care a pornit într-o expediţie de vânătoare, din care nu se va mai întoarce – pierdereâ sa plânsă de tribul adoptiv, în timp ce, în adevăr, Ahlrada ar fi trecut marginea de sud a deşertului de gheaţă, ar fi parcurs nenumăratele leghe până când ajunse la Bluerose. Până a venit acasă.

Acea casă nu era... aşa cum fusese cândva. Sanctuarul era asediat – adevărat, de un inamic nebănuit, care încă nu ştia nimic despre catacombele de sub picioarele lor, dar acum stăpâneau, elitele alese în poziţiile lor de putere supremă, din care coborau tot reluf de depravare şi cruzime. De la împărat, sângele murdar curge m jos şi în jos... Nicio domnie Letherilor nu a căzut atât de departe ca a lui Rhulad şi a „nobililor" lui Edur. Roagă-te să se termine. Rugaţî-vă ca, într-o zi, istoricii să scrie despre această perioadă întunecată din istoria lui Letheras drept Epoca coşmarului, un titlu de adevăr pentru a avertiza viitorul.

Nu a crezut. Nici un cuvânt din rugăciunea pe care o rostise în capul său de zece mii de ori. Am văzut drumul pe care îl va lua Rhulad. L-am văzut când împăratul şi-a alungat fratele – Zei, eram acolo, în Nascent. Eram unul dintre „fraţii" lui Rhulad, noua lui familie extinsă de cârbători înghesuiţi. Fie ca Domnul Aripi Negre să mă păstreze, am privit cum a fost dărâmat pe cel pe care îl admiram pe Edur, pe care îl respectam. Nu, am făcut mai mult decât să privesc. Mi-am adăugat vocea la ritualul tunsorii lui Rhulad a lui Trull. Şi crima lui Trull? De ce, nimic mai mult decât încă o încercare disperată de a-l aduce acasă pe Rhulad. Ah, chiar de Mama întunecată... dar Ahlrada Ahn nu îndrăznise niciodată, nici măcar o dată, nici măcar în acele zile de început când Trull se chinuia să întoarcă curentul, nu, el însuşi se întoarse, respingând orice ocazie de a dezvălui cuvintele pe care le cunoştea pe Trull. avea nevoie şi ar vedea şi preţui ca daruri. Am fost un laş. Sufletul meu a'fugit de risc şi nu mai exista întoarcere.

în zilele care au urmat ascensiunii lui Rhulad la coroana Letherii, Ahlrada a condus o companie de războinici Arapay din Letheras, căutând urmele trădătorilor noului împărat – fratele său Frica şi acel sclav Udinaas. Ei nu reuşiseră să descopere niciun semn al lor şi, în acest sens, Ahlrada găsise o mică măsură de victorie. Furia lui Rhulad aproape că a dus la execuţii în masă, Ahlrada şi cercetătorii sai în fruntea lor, dar epava care rămăsese lui Hannan Mosag reuşise să-i impună un anumit control asupra lui Rhulad împăratul avea mare nevoie de războinici Tiste Edur, nu doar în ocupaţie şi stăpânirea imperiului, dar şi mai mult în vastele expediţii care chiar atunci erau planificate.

Expediţii ca aceasta. Dacă ar fi ştiut ce ar presupune aceste călătorii, Ahlrada ar fi putut foarte bine să fi ales pentru execuţia pe care Rhulad a fost atât de dornic să o asigure în acele timpuri de început în Letheras.

De atunci... tot ce am făcut în numele lui blestemat...

îl urmăm – ce a făcut asta din noi? Oh, Trull, ai avut dreptate şi niciunul dintre noi nu a fost suficient de curajos să stea alături de tine atunci

când a contat cel mai mult.

Amintirile lui despre Trull Sengar o bântuiau pe Ahlrada Ahn. Nu, amintirile lui despre tot îl bântuiau, totuşi ele convergeseră, şi-au găsit concentrarea într-un singur războinic onorabil al Tiste Edur.

Stătea pe nava uriaşă, cu ochii în mările tumultoase, cu faţa amorţită de mult din cauza stropii de gheaţă. în timp ce în apele din toate părţile, mai multe nave se rostogoleau în valurile grele, jumatat'e din Flota Imperială a Treia Edur căuta o cale de a ocoli acest continent enorm. Sub punţi şi în tachelaj, pe fiecare njivă, lucrau echipajele Letherii, chiar şi marinii mai mici. în timp ce stăpânii lor nu făceau nimic/în afară de consumul de vin şi de mesele nesfârşite; sau au luat în paturile lor somptuoase femei sclave Letherii, iar cele pe care le-au consumat, le-au lăsat rupte şi furioase de otrava seminţelor de Edur, au fost pur 'şi simplu aruncate peste şina pentru rechinii cenuşii uriaşi şi păstaile de dhenrabi un an.

O jumătate din flotă în aceste mări. Comandă de Tomad Sengar, tatăl împăratului.

Şi cât de bine ne-am descurcat până acum, dragă Tomad? O mână goală de campioni îndoielnici, concurenţi de livrat acasă şi m distribuţia privirii maniacale a fiului tău cel mic.

Şi să nu uităm de rudele căzute pe care i-am găsit. De unde au venit? Nici măcar ei nu ştiu. Totuşi, îi tratam ca pe nişte rude de mult pierdute? Oare braţele noastre se deschid larg pentru ei? Nu, sunt creaturi mai mici, sânge murdar de eşec, de sărăcie. Darul nostru este dispreţul, deşi îl proclamăm eliberare.

' Dar, mă gândeam la campioni... şi la foamea nesăţioasă a lui Rhulad care trimite în această lume flotă peste'flotă. Tomad. Cât de bine ne-am descurcat?

Se gândea celor mai recenţi lor Oaspeţi, jos, şi simţea, nu mai mult decât o şoaptă în întunericul sufletului său suflecat, putrezit şi mâncat de molii, că de data aceasta, poate, găsiseră pe cineva cu adevărat formidabil. Cineva care l-ar putea race pe Rhulad să se sufoce cu propriul sânge, chiar şi de mai multe ori... deşi, ca întotdeauna, ar veni acel

ţipăt teribil...

Suntem făcuţi şi nefăcuţi, şi aşa continuă. Pentru totdeauna.

Şi nu-mi voi vedea niciodată casa.

Cu ochii de culoarea granitului deteriorat, comandantul marini Letherii, Atri-Preda Yan Tovis, cunoscută soldaţilor ei drept Twilight, l-a privit de sus la bărbatul bolnav. Calea sumbră a navei era fetidă şi umedă, aleea de deasupra chilei mânjită cu vomă şi mucegai moale. Scârţâiturile şi bubuiturile umpleau aerul cu impactul fiecărui val împotriva carenei. Lumina stinsă a felinarelor se învârtea în jur, făcând umbre dezvăluite. — Aici, spuse ea. — Bea asta.

Bărbatul ridică privirea, cu ochi roşii aşezaţi pe o faţă de nuanţa grăsimii de balenă.

'Băutură?[1] Chiar si cuvântul j>ărea aproape suficient să- 1 dubleze din nou, dar ea îl văzu zbătându-se cu putere împotriva impulsului.

— Nu vorbesc bine limba ta, spuse ea. 'Băutură. Două rândunele.

Aşteaptă, apoi mai mult.

— Nu o voi ţine jos, spuse bărbatul.

'Nu conteaza. Doi, te simţi mai bine. Apoi mai mult. Bolnavile pleacă.

Cu o mână tremurândă, a acceptat sticla mică de sticlă patinata.

— Ceda make, spuse Twilight. — Făcut cu generaţii în urmă. Bolnavile pleacă.

A înghiţit o dată, apoi de două ori, a rămas nemişcat o clipă, apoi' s-a aruncat într-o parte. Scuipând, tuşind, icnind, apoi: „Spiritul mă ia, da".

'Mai bine?'

O încuviinţare din cap.

— Bea odihnă. Va rămâne.

A făcut asta, apoi s-a aşezat înapoi, cu ochii închişi. 'Mai bine. Mai bine, da.

'Bun. Acum, du-te la el. Ea arătă spre prova, la

douăzeci de paşi mai încolo de-a lungul pasarelei, unde o siluetă se sprijină, ghemuită de ridicarea prorei. 'Preda Tomad Sengar are îndoieli. Campionul nu va supravieţui călătoriei. Nu mănâncă, bea. Risipeşte. Du-te la el.
Pretindeţi mult, priceperea lui. Vedem altfel. Vedem doar slăbiciune.

Bărbatul întins pe alee nu a vrut să-i întâlnească privirea, dar s-a ridicat încet, apoi s-a urcat stângaci, neuniform în picioare. Cu picioarele largi pentru a-şi menţine echilibrul, se îndreptă. A scuipat m palmele mâinilor, şi-a frecat palmele împreună pentru o clipă, apoi şi-a trecut ambele mâini înapoi prin păr.

Taralack Veed întâlni privirea femeii. — Acum, tu eşti cel care pare bolnav, spuse el, încruntat. 'Ce s-a întâmplat?'

Twilight clătină pur şi simplu din cap. 'Merge. Preda trebuie convins. Altfel, văaruncam pe amândoi.

Războinicul Grai se întoarse şi îşi croi drum, ca un crac, în sus pe pasarela. De ambele părţi ale lui, strânse între lăzi şi butoaie, se aflau figuri înlănţuite. Cu pielea cenuşie ca răpitorii lor, aproape la fel de înalţi, cu multe trăsături faciale care dezvăluiau sângele lui Edur.

Cu toate acestea, iata-le, putrezind în propria lor murdărie, privirile lor plictisitoare, de bufniţă, urmându-l pe Taralack în timp ce el îşi făcea drum înainte.

Graiul se ghemui în faţa lui Icarium, întinse o mână pentru a o sprijini pe umărul războinicului. Icarium tresări la contact.

— Prietene, spuse Taralack cu voce joasă. „Ştiu că aceasta nu este o boală a cărnii care te chinuie atât de mult. Este o boală a spiritului. Trebuie să te lupţi împotriva ei, Icarium. Jhag era tras, cu genunchii la piept,' cu braţele strânse, poziţia amintindu-i Graiului de stilul ' de înmormântare practicat de Ehrlii. Pentru o clipă lungă, nu a fost niciun răspuns la cuvintele lui, apoi un înfior a stârnit silueta ghemuită în faţa lui. — Nu pot să fac asta, spuse Icarium, ridicând capuf pentru a fixa asupra lui Taralack cu privirea disperată. — Nu vreau... Nu vreau să ucid pe nimeni!

Taralack se frecă de faţă. Spiritele de mai jos, acea cifră din Twilight făcuse minuni. Pot să fac asta. — Icarium. Priveşte în jos această pasarelă.

Priveşte aceste creaturi murdare – cărora li s-a spus că sunt eliberaţi de asupritorii lor. Cine a ajuns să creada că în aceşti Edur era mântuirea lor. Dar nu. Sângele lor nu este pur.' Este noroiat – erau sclavi! Căzuţi atât de departe, neştiind nimic despre propria lor istorie, gloria trecutului lor – da, ştiu, ce glorie? Dar uită-te la ei! Ce fel de demoni sunt aceşti Tiste Edur şi imperiul lor blestemat? Să-şi trateze aşa felul lor? Acum spune-mi, Icarium, ce ţi-am procurat?'Spune-mi![1]

Expresia războinicului a fost devastată, groaza înotând în ochii lui – şi altceva, o lumină de sălbăticie. — Pentru ceea ce am fost martori, şopti Jhag. „Pentru ceea ce i-am văzut făcând..."

— Răzbunare, spuse Taralack Veed, dând din cap.

Icarium se uită la el ca un om care se îneacă. 'Răzbunare...[1]

— Dar nu ţi se va da această şansă, Icarium. Preda îşi pierde încrederea în tine – în mine – şi suntem în mare pericol să fim aruncaţi la rechini...

— îmi cer să-l ucid pe împăratul lor, Taralack Veed. Nu are nici un sens-[1]

— Ceea ce cer ei, spuse Grai, dezvăluind dinţii, şi ceea ce vei livra, sunt două lucruri complet diferite.

— Răzbunare, spuse din nou Icarium, de parcă ar fi gustat cuvântul, apoi îşi duse ambele mâini la faţă. — Nu, nu, nu este pentru mine. Deja prea mult sânge – m^i mult nu poate realiza nimic. Nu voi fi altfel decât ei! întinse brusc mâna şi îl apucă pe Taralack, târându-l aproape. 'Nu vezi asta? Mai multe vieţi nevinovate...

'Nevinovat? Prostule, Icarium – nu înţelegi? Inocenţa este o minciună! Niciunul dintre noi nu este nevinovat! Nici un! Arată-mi una, te rog, te rog – arată-mi că greşesc! Se răsuci în strânsoarea de fier a Jhag-ului, întinse cu degetul spre formele înghesuite ale sclavilor. — Am fost amandoi martori, nu-i aşa? Ieri! Doi dintre acei proşti patetici, sufocând viaţa unui al treilea – toti trei în lanţuri, Icarium, toţi trei înfometaţi, pe moarte! Totuşi, o

ceartă veche, o prostie veche, dezlănţuită pentru ultima oară! Victime? Oh, da, fără îndoială. Nevinovat? Hah! Şi spiritele de sus şi de jos să mă lovească dacă judecata mea este falsă!

Icarium se uită la el, apoi, încet, degetele lui lungi şi-au relaxat strânsoarea pe cămaşa de piele a Graiului.

— Prietene, spuse Taralack, trebuie să mănânci. Trebuie să-ţi păstrezi puterea. Acest imperiu al Tiste Edur, este o urâciune, stăpânit de un nebun al cărui singur talent este cu sabia, şi la care cei slabi şi puternici trebuie să se închine, căci aşa este turnarea lumii. A-i sfida pe cei puternici înseamnă a invita la subjugare şi la anihilare – ştii asta, Icarium. Totuşi, tu şi numai tu, prietene, deţii ceea ce este necesar pentru a distruge acea urâciune. Pentru asta te-ai născut. Sunteţi ultima armă a dreptăţii – nu vă clintiţi în faţa acestui potop de inechitate. Hraneşte-te cu ceea ce ai fost martor – ceea ce am asistat la noi – şi tot ceea ce vom vedea în călătoria care urmează. Hrăn'eşte-te cu el, pentru a alimenta justiţia din tine – până când devine orbitor de putere. Icarium, nu-i lăsa pe aceşti Edur teribil să te învingă – aşa cum fac ei acum.

O voce a vorbit în spatele lui. Amurg. — Preda consideră un test. Pentru acest războinic.

Taralack Veed se întoarse şi ridică privirea spre femeie. 'Ce vrei să spui? Ce fel de test?

„Luptăm multe războaie. Mergem pe căile Haosului şi Umbrei.

Ochii Graiului se îngustară. 'Noi?'

Ea se strâmbă. „Edurii conduc acum Lether. Acolo unde duc ei, Letherii trebuie să urmeze. Săbiile Edur fac râu de sânge, iar din râu de sânge, există râu de aur. Cei loiali s-au îmbogăţit, deci foarte bogaţi.

— Şi cei neloiali?

— Ei îngrijesc vâslele. îndatorat. Este atat de.'

— Şi tu, Atri-Preda? Eşti loial?

L-a studiat, tăcută timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus:

Fiecare campion crede. Prin sabia lor, împăratul va muri. Ceea ce se crede şi ceea ce este adevărat nu este acelaşi, spuse ea, răsucind în mod ciudat propriile cuvinte ale lui Taralack. „Ceea ce este

adevărat, sunt loial. Preda consideră un test.

— Foarte bine, spuse Grai, apoi îşi ţinu respiraţia, temându-se de un refuz din partea îcarium. Dar nu a venit niciunul. Ah, asta e bine.

Femeia se îndepărtă, cu armura foşnind ca nişte monede revărsându-se pe pietriş.

Taralack Veed se uită după ea.

— Se ascunde, spuse Icarium cu o voce joasă, tristă. — Cu toate acestea, sufletul ei moare din interior.

— Crezi, prietene, spuse Grai, întorcându-se încă o dată către Jhag, ca ea singura suferă în tăcere? Că ea singură se înghesuie, onoarea ei este asediată de ceea ce trebuie să facă?

Icarium clătină din cap.

„Atunci gândeşte-te la ea când hotărârea ta slăbeşte, prietene. Gândeste-te la Twilight. Şi toţi ceilalţi ca ea.

Un zâmbet slab. — Totuşi spui că nu există inocenţă.

— O observaţie care nu înlătură cererea de dreptate, Icarium.

Privirea lui Jhag s-a mutat, în jos si în depărtare, şi a părut să se concentreze asupra scândurilor încărcate' de nămol ale carenei din dreapta lui. — Nu, şopti el pe un ton găunos, presupun că nu.

HdKHaK

Transpiraţia strălucea pe pereţii de stâncă, de parcă presiunea lumii ar fi devenit insuportabilă. Bărbatul care tocmai apăruse, parcă de nicăieri, a rămas nemişcat o vreme, gri închis al mantiei şi glugii sale făc'ându-l indistinct în întuneric, dar singurii martori ai acestei particularităţi au fost atât indiferenţi, cât şi orbi – larmele care se zvârcoleau în carne sfâşiată şi putrezită printre corpurile care se întindeau înaintea lui pe podeaua alungită şi aspră a prăpastiei.

Duhoarea era copleşitoare, iar Cotillion se simţea cuprins de o familiaritate încărcată de durere, de parcă acesta ar fi fost adevăratul parfum

al existenţei. Au existat vremuri – era aproape sigur – când cunoscuse o bucurie neclintită, dar erau atât de şterse, după amintirea lui, încât începuse să suspecteze evocarea fictivă a nostalgiei. Ca şi în cazul civilizaţiilor şi al epocii lor de aur, la fel şi cu oamenii: fiecare individ tânjeşte mereu după acel moment de aur trecut de adevărată pace si bunăstare.

Atât de des îşi avea rădăcinile în copilărie, într-un timp înainte ca stricturile iluminării să fi afectat sufletul, când ceea ce părea simplu şi-a desfăşurat complexitatea ca petalele unei flori otrăvitoare, pentru a-şi umfla miasma de decădere.

Cadavrele erau ale tinerilor bărbaţi şi femei – prea tineri, într-adevăr, pentru a fi soldaţi, deşi' au fost soldaţi. Amintirile lor de mângâiere ar fi fost probabil scoase din minţile lor când, într-un loc şi într-o lume pe care o numeau cândva acasă, ei atârnau în cuie de ţepi ae fier de cruci de lemn, neînţelegând crimele lor. Desigur, nu au existat astfel de crime.' Iar sângele, pe care ei îl vărsaseră atât de abundent, nu dăduse nicio dovadă a vicii sale, pentru că nici numele unui popor, nici nuanţa pielii, nici forma trăsăturilor lor nu puteau face sângele vieţii mai puţin pur, sau preţios.

Proştii voiţi cu crimă în inimile lor putrede au crezut altfel. '

Ei au împărţit morţii în victimă nevinovată şi pedepsit pe drept şi ştiau cu o convingere de neatins pe ce parte se aflau ei înşişi. Cu o asemenea convingere, scufundarea cuţitelor s-a dovedit atât de uşoară.

' Aici luptaseră din greu,' observă el în timp ce se împingea în mişcare. O bătălie naltă, apoi o retragere angajată. Dovada de pregătire superioară, disciplină si o dorinţă acerbă de a ceda rară a cere un preţ. Duşmanul îşi luase singuri căzuţi, dar pentru aceşti tineri morţi, prăpastia în sine éra acum cripta lor. Salvaţi de la răstignirile lor... pentru asta.

Au fost atât de multe... sarcini presante. Necesitaţi esenţiale. Că am neglijat această companie, o companie pe care noi înşine am înfiinţat-o aici, pentru a apăra ceea ce ne-am pretins. Şi atunci, trebuie să fi părut, i-am

abandonat. Şi în acea concluzie sumbră, a recunoscut el cu acru, nu ar' fi greşit prea mult. Dar suntem asaltaţi din toate părţile, acum'. Suntem în cel mai disperat moment al nostru. Chiar acum... oh, prietenii mei căzuţi, îmi pare rău pentru asta...

O îngâmfare în rândul celor vii, că cuvintele lor ar putea uşura morţii.

Mai rău, a exprima cuvintele care cer iertare de la cei morţi. Cei căzuţi nu aveau decât un singur mesaj de transmis celor vii şi nu avea nimic de-a face cu iertarea. Aminteşte-ţi asta, 'Cotillion. Fii mereu atent la ceea ce morţii îţi spun şi tuturor celorlalţi, iar şi iar.

A auzit zgomote în faţă. Dezactivat, un sunet zguduitor ritmic, ca marginile de fier care lingă pielea, apoi căptuşeala moale a picioarelor mocasinizate.

Coridorul natural al prăpastiei se îngustă şi blocând punctul de sufocare era un T'lan Imass, cu vârful săbiei sprijinit pe stânca dinaintea lui, urmărind apropierea lui Cotillion. Dincolo de războinicul strigoi, se vedea strălucirea galbenă plictisitoare a felinarelor, o umbră trecătoare, alta, apoi o siluetă apăru în vedere.

— Stai deoparte, Ibra Gholan, spuse Minala, cu ochii pe Cotillion.

Armura ei era în zdrenţuri. O vârf de suliţă avea un lanţ şi piele înţepate sus pe piept, partea stângă, chiar sub umăr.

Sânge vechi a încrustat marginile. O parte a protecţiei obrajului cârmei ei dispăruse, iar zona feţei ei vizibilă prin absenţa acesteia era umflată şi pătată de vânătăi. Ochii ei extraordinari cenuşii deschişi erau aţintiţi asupra lui Cotillion în timp ce'trecea pe lângă T'la'n Imass. — Ajung printr-o poartă, spuse ea. — Un labirint aprins de foc de argint.

— Haos, spuse el. „Dovada alianţei de care ne temeam că va avea loc. Minala, câte atacuri ai respins?

— Patru. Ea ezită, apoi întinse mâna şi îşi slăbi cârma, ridicând-o clar. Părul negru murdar, mat'âşât de sudoare, şerpuit în jos. „Copiii mei... pierderile au fost grele".

Cotillion nu-şi mai putea ţine privirea. Nu cu

acea admitere.

Ea a continuat. — Dacă nu ar fi fost T'lan Imass... şi Apt şi renegatul Tiste Edur, acest blestemat Primul Tron ar fi acum în posesia unei armate de barbari înfometaţi de sânge.

— Atunci, până acum, se aventură Cotillion, atacatorii tăi au fost exclusiv Tiste Edur?

'Da.[1] Ea l-a studiat pentru o clipă lungă. — Asta nu va dura, nu-i aşa?

Ochii lui Cotillion se concentrară din nou asupra lui Ibra Gholan.

Minala a continuat: „Edurii nu sunt decât nişte spărgători, nu-i aşa? Şi nici măcar ei nu s-au angajat pe deplm în această cauză. De ce?'

— Sunt la fel de întinse ca noi, Minala.

— Ah, atunci nu mă pot aştepta la mai mulţi aptorieni. Dar ceilalţi demoni ai tărâmului tău, Cotillion? Azalan? Dinal? Poţi să ne dai nimic?

— Putem, spuse el. 'Dar nu acum.'

'Când?'

S-a uitat la ea. — Când nevoia este cea mai mare.

Minala se apropie. 'Nemernicule. Aveam treisprezece sute. Acum mai am patru sute capabili să luptă. Ea întinse cu degetul spre zona dincolo de jmnctul de sufocare. — încă aproape trei sute de mor de rani – şi nu pot face nimic pentru ele!

— Shadowthrone va fi informat, spuse Cotillion. 'El va veni. îti va vindeca rănitii...

'Când?'

Cuvântul era aproape un mârâit.

„Când plec de aici , a răspuns el, „mă întorc direct la Shadowkeep. Minala, aş vorbi cu ceilalţi.

'OMS? De ce?'

Cotillion se încruntă, apoi spuse: Renegatul. Tiste Edur al tău. Am întrebări.[1]

„Nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare cu suliţa. Trull Sengar ucide, ucide, apoi, când se termină şi îngenunchează în sângele rudelor pe care ia ucis, plânge.

— îl cunosc? întrebă Cotillion. — îi spun pe nume?

'Nu. El spune că sunt Den-Ratha şi tineri. Proaspăt cu
sânge. Dar apoi spune, este doar o chestiune de timp. Acei Edur care reusesc să se retragă, trebuie

să raporteze prezenţa unui Edur printre apărătorii Primului Tron. Trull spune că unul din propriul său trib va fi printre atacatori şi va fi recunoscut – şi atunci, spune el, vor intra în forţă, cu vrăjitori. El spune/ Cotillion, că ne va aduce ruină asupra tuturor.

— Se gândeşte să plece? întrebă Cotillion.

Ea se încruntă. — La asta nu dă niciun răspuns. Dacă ar fi făcut-o, nu l-aş învinovăţi. Şi, a adăugat ea, dacă el alege să rămână, s-ah putea să 'mor cu numele lui, ultimul blestem pe care îl scot în această lume. Sau, mai probabil, al doilea nume de familie.

El a dat din cap, înţelegând. — Trull Sengar rămâne, deci, din onoare.

— Iar onoarea asta înseamnă soarta noastră.

Cotillion şi-a trecut o mână prin păr, uşor surprins să
descopere cât de mult crescuse. Trebuie să găsesc un hair hacker. Unul destul de demn de încredere, cu o lamă la gât. A considerat că. Ei bine, este de mirare că zeii trebuie să facă astfel de sarcini banale pentru ei înşişi? Ascultă-te, Cotillion – mintea ta ar fugi din acest moment. întâlneşte curajul acestei femei cu al tău. "Sosirea vrăjitorilor printre Tiste Edur se va dovedi o forţă dificil de contracarat..."

— Avem bonecaster, spuse ea. — Până acum a rămas ascuns.

Inactiv. Căci, la fel ca Trull Sengar, el este o piatră de
foc.

Cotillion dădu din cap. — Mă vei conduce înăuntru, Minala?

Ca răspuns, ea s-a întors şi i-a făcut semn să-l urmeze.

Caverna de dincolo era o viziune de coşmar. Aerul era fetid, gros ca al unui abator. Sângele uscat a acoperit podeaua de piatră ca un covor prăbuşit şi păstos. Feţe palide – de departe prea tinere – s-au întors pentru a-l privi pe Cotillion cu ochi străvechi secătuiţi de orice speranţă, zeul o văzu pe Apt, pielea neagră a demonului îmbrăcată cu cicatrici gri, abia vindecate, şi s-a ghemuit în picioarele ei singuratice, Panek, cu ochiul lui uriaş, cu faţete, sclipind. Fruntea de deasupra acelui ochi crestat arăta o felie prost cusută, rezultatul unei lovituri

care îi dezlipise scalpul chiar deasupra unei laturi a orbitalei ochiului, până la tâmpla opusă.

Trei siluete se ridicară, ieşind din întuneric în timp ce se îndreptau spre Cotillion. Zeul Patron al Asasinilor sa oprit. Monok Ochem, T'lan Imass fără clan, cunoscut sub numele de Onrack the Broken, şi renegatul Tiste Edur, Trull Sengar. Mă întreb, ar fi fost de ajuns aceşti trei, împreună cu Ibra Gholan? Trebuia să o aruncăm pe Minala şi tinerii ei încărcături în această groază?

Apoi, pe măsură ce se apropiau, Cotillion îi văzu mai clar pe Onrack şi Trull. Doborât, tăiat, tăiat. Jumătate din capul scheletic 'al lui Onrack a fost tuns. Coastele se prăbuşiseră de la o lovitură sălbatică, iar creasta superioară a şoldului, pe partea stângă, fusese tăiată, dezvăluind interiorul poros al osului. Trull era fără armură şi intrase în lujDtă fără o astfel de protecţie. Majoritatea rănilor sale – tăieturi adânci, găuri ele perforare – erau pe coapse, sub şolduri şi în exterior – semne ale stilului unui purtător de suliţă de a parada cu mâna mijlocie a armei. Edur-ul abia jDutea să meargă, sprijinindu-se greu de suliţa bătută din mâini.

Lui Cotillion îi era greu să întâlnească ochii epuizaţi şi plini de disperare ai lui Edur. „Când va veni timpul",' i-'a spus el războinicului cu pielea cenuşie, „va sosi ajutorul".

Vorbea Onrack the Broken. „Când vor câştiga Primul Tron, îşi vor da seama de adevăr. Că nu este pentru ei. Il pot ţine, dar nu îl pot folosi. Atunci, de ce, Cotillion of Shadow, aceşti muritori curajoşi îşi predau viaţa aici?

— Poate' că nu facem decât o simulare, spuse Monok Ochem, cu un ton la fel de lipsit de inflexiune ca şi cel al lui Onrack.

— Nu, spuse Cotillion. ‘Mai mult decât atat. Este ceea ce ar face ei când ar face acea descoperire. Ei vor dezlănţui warrenul Haosului în acest loc – în camera în care locuieşte Primul Tron. Monok Ochem, ei îl vor distruge, şi astfel îi vor distruge puterea.

— Este o astfel de faptă motiv de regret? întrebă Onrack. Scuturat, Cotillion nu a primit niciun răspuns.

Monok Ochem s-a rotit pentru a-l privi pe Onrack

the Broken. — Acesta rosteşte cuvintele Nelegatului. El luptă să nu apere Primul Tron. El luptă doar pentru a-l apăra pe
Trull Sengar. El singur este motivul pentru care Tiste Edur încă trăieşte.

— Este adevărat, răspunse Onrack. „Nu accept nicio altă autoritate decât propria mea voinţă, dorinţele pe care aleg să acţionez si judecăţile pe care Te fac pentru mine. Acesta, Monok Ochem, este sensul libertăţii.

— Nu... spuse Trull Sengar, întorcândii-se.

— Trull Sengar?

— Nu, Onrack. nu vezi? Inviţi propria ta anihilare şi totul pentru că nu ştiu ce să fac, totul pentru că nu pót decide – nimic. Şi aici rămân, la fel de înlănţuit cum eram când m-ai găsit prima dată în Nascent.

— Trull Sengar, spuse Onrack după o clipă, te lupţi pentru a salva vieţi.

Vieţile acestor tineri de aici. Stai în locul lor, iar si iar. Această este o alegere nobilă. Prin tine descopăr darul de a lupta în apărarea onoarei, darul unei cauze care este demnă. Nu sunt cum am fost cândva. Nu sunt la fel de Monok Ochem şi Ibra Gholan.

Rapiditatea nu mai este suficientă. Expediţia este minciuna criminalului.

— De dragul lui Hood, îi spuse Cotillion lui Monok Ochem, simţinau-se exasperat, fragil de frustrare, nu j>oţi apela la rude? Câteva sute de T'lan Imass – trebuie sa fie unii pe undeva, fără să facă nimic, aşa cum e obiceiul lor?

Ochii goali au rămas... goli. „Cotilionul de umbră, însoţitorul tău a revendicat Primul Tron „Apoi nu trebuie decât să-i ordone Imassului TTan să participe..."

'Nu. Ceilalţi călătoresc spre război. Un război de autoconservare...

— La Hood cu Assail! strigă Cotillion, vocea lui răsunând sălbatic în cavernă. „Aceasta nu este altceva decât o mândrie afurisită! Nu poţi câştiga acolo!

Trimiţi clan după clan, ' toţi' m aceeaşi maură distructivă! Nenorociţi, dezactivaţ'i-vă! Nu există nimic pentru care merită să lupţi pe acel coşmar

mizerabil al unui continent! Nu vezi? Printre tiranii de acolo, nu este altceva decât un joc!

„Este natura poporului meu", a spus Onrack – iar Cotillion a putut detecta un anumit ton în cuvinte, ceva asemănător cu o ironie vicioasă – „să creadă în propria lor eficacitate supremă. Vor să câştige acel joc, Cotillion of Shadow, sau sa salută uitarea. Nu acceptă alternative.

Mândrie? Nu este mândrie. Este chiar motivul de a exista.

„Ne confruntăm cu ameninţări mai mari..."

— Şi nu le pasă, interveni Onrack. — Trebuie să înţelegi asta, Cotillion of Shadow. Odată, cu mult timp în urma, după standardele muritorilor, acum, tovarăşul tău a găsit Primul Tron. El a ocupat-o şi astfel a câştigat comanda asupra T'lan Imass. Chiar şi atunci, a fost o înţelegere slabă, pentru că puterea Primului Tron este veche. Într- adevăr, puterea sa scade. Shadowthrone a reuşit să-l trezească pe Logros T'lan Imass – o armată singuratică, aflată încă legată de puterea rămăşiţă a Primului Tron datorită puţin mai mult decât simpla proximitate. Nu putea să-i comandă pe Kron T'lan Imass, nici pe Bentract, nici pe Ifayle, nici pe ceilalţi care mai rămăseseră, pentru că erau prea îndepărtati. Când Shadowthrone s-a aşezat ultima dată pe Primul Tron, el era muritor, nu era legat de niciun alt aspect. Nu urcase. Dar acum, el este necurat, iar această impuritate îi slăbeşte mereu porunca. Cotillion, pe măsură ce însoţitorul tău pierde din ce în ce mai multă substanţă, la feTpierde şi el... veridicitatea.

Cotillion se uită la războinicul zdrobit, apoi se uită la Monok Ochem şi Ibra Gholan. — Iar acestea, deci, spuse el cu voce joasă, reprezintă... ascultare simbolică. „Trebuie să căutăm să păstrăm propriul nostru soi, Cotillion of Shadow", a spus Bonecaster.

— Şi daca primul tron se pierde?

Unzqomot din umeri.

Zei ae mai jos. Acum, în sfârşit, înţeleg de ce am pierdut armata de strigoi a lui Logros în mijlocul campaniei din şapte oraşe. De ce tocmai... au plecat. Şi-a mutat privirea înapoi spre Onrack the Broken. „Este posibil", a întrebat el, „să restabilim puterea Primului Tron?

— Nu spune nimic, porunci Monok Ochem.

Capul pe jumătate sfărâmat al lui Onrack se întoarse încet sa privească bonecasterul. '

Nu mă obligaţi. Sunt nelegat.

La un ordin tăcut, Ibra Gholan şi-a ridicat arma de piatră şi l-a înfruntat pe Onrack.

Cotillion ridică mâinile. 'Aştepta! Onrack, nu-mi răspunde la întrebare.

Să uităm că am întrebat-o vreodată. Nu este nevoie de asta – nu avem destui duşmani aşa cum sunt?

— Tu, îi spuse Moriok OcKem zeului, eşti periculos. Gândeşti ceea ce nu trebuie gândit, spui cu voce tare ceea ce nu trebuie spus. Eşti ca un vânător care merge pe o cale pe care nimeni altcineva nu o poate vedea. Trebuie să luăm în considerare implicaţiile. Tornătorul de oase se întoarse, cu picioarele osoase zgâriindu-se în timp ce se îndrepta spre camera Primului Tron. După o clipă, Ibra Gholan şi-a coborât lama şi a izbit în urma lui Monok Ochem.

Cotillion îşi întinse mâna să-şi treacă din nou mâna prin păr şi îsi găsi sprânceana moale de transpiraţie.

— Şi aşa, spuse Trull Sengar, cu un zâmbet, ne-ai luat măsura, Cotillion. Şi din această vizită, primim, la rândul nostru, daruri la fel de amare. Şi anume, sugestia că tot ceea ce facem aici, în apărarea acestui Prim Tron, este fără sens. Deci, acum alegi să ne retragi din acest loc? Ochii i s- au îngustat pe zeu, iar jumătatea de zâmbet ironic a lăsat loc la... altceva. — Credeam că nu.

Poate că într-adevăr merg pe o cale nevăzută – pe care chiar şi eu sunt orb – dar acum necesitatea de a o urma nu ar putea fi mai mare. — Nu te vom abandona, spuse el.

— Deci pretinzi, mormăi Minala în spatele lui.

Cotillion făcu un pas într-o parte. — L-am chemat pe
Shadowthrone, îi spuse el.

O expresie ironică. 'Convocat?[1]

— Ne acordăm unul altuia permisiunea de a face astfel de lucruri, Minala, după cum ne impun cerinţele.

— Atunci, tovaraşi în adevar. Am crezut că eşti

subordonat Shadowthrone, Cotillion. Acum pretindéü altceva?

A reuşit să zâmbească. „Suntem pe deplin conştienţi de talentele complementare ale celuilalt", a răspuns el şi a lăsat totul aşa.

„Nu a fost suficient timp", a spus ea.

'Pentru ce?'

'Pentru antrenament. Pentru anii necesari... pentru ei. A creste. A trai.'

Nu spuse nimic, pentru că avea dreptate.

— Ia-le cu tine, spuse Minala. 'Acum. Voi rămâne, la fel ca si Apt si Panek. Cotillion, te rog, ia-le cu tine.

' 'Nu pot.'

'De ce?'

Se uită la Onrack. — Pentru că, Minala, nu mă întorc în Tărâmul Umbrei...

— Oriunde ai merge, spuse ea cu o voce brusc aspră, trebuie să fie mai bine decât asta!

— Vai, dacă aş putea face o asemenea promisiune.

— Nu poate, spuse Onrack. — Minala, el acum pleacă într-adevăr pe o cale nevăzută. Cred că nu-l vom mai vedea.

„Mulţumesc pentru votul de încredere", a spus Cotillion/

— Prietenul meu a văzut zile mai bune, spuse Trull Sengar, întinzându-l să-l lovească pe Onrack pe spate. Lovitura lovită a fost goală, ridicând praf si ceva zgomot în pieptul războinicului. — Oh, spuse Tiste Edur, asta a făcut ceva rău?

— Nu, răspunse Onrack. — Vârful rupt al unei suliţe. Fusese înfipt în os.

— Te-a iritat?

— Doar sunetul modest pe care îl scotea când mergeam. Mulţumesc, Trull Sengar.

Cotillion îi' privi pe cei doi. Ce muritor ar numi un prieten T'lan Imass?

Si, se luptă cot la cot. Aş şti mai multe despre acest Trull Sengar.

Dar, ca şi în multe lucruri în ultimul timp, nu a fost timp pentru asta.'

Oftând, se întoarse şi văzu că tânărul Panek păzeşte acum punctul de sufocare, în absenţa lui Ibra Gholan.

Zeul s-a îndreptat în acest sens.'

Panek se îndreptă spre el. „Mi-e dor de el", a spus el.

■OMS?[1]

— Edgewalker.

‘De ce? Mă îndoiesc că acel sac de oase ar putea să iasă dintr-un sicriu din scoarţă de mesteacăn.

— Să nu luptăm de partea noastră, unchiule. Vom ţine aici. Mama se îngrijorează prea mult.

— Care mama?

Un zâmbet hidos, cu dinţi ascuţiţi. ‘Ambii.[1]

— Atunci de ce ţi-e dor de Edgewalker?

— Pentru poveştile lui.

— Oh, alea.

— Dragonii. Cei prosti, cei înţelepţi, cei vii şi cei morţi. Dacă fiecare lume ar fi doar un loc pe tablă, ele ar fi piesele jocului. Cu toate acestea, nicio mană nu îi direcţionează. Fiecare este sălbatic, o voinţă în sine. Şi apoi sunt'umbrele – a explicat Edgewalker despre acestea – cele pe care nu le poţi vedea.

— A explicat, nu-i aşa? Ei bine, este clar că nenorocitul te place mai mult decât pe mine.

— Toţi aruncă umbre, unchiule, spuse Panek. — În tărâmul tău. Fiecare dintre ei. De aceea sunt atât de mulţi prizonieri.

Coţillion se încruntă, apoi, încet, inexorabil, pe măsură ce înţelegerea răsăritea, ochii zeului se măriră.

Trull Sengar îl privi pe zeul trecând pe lângă Panek, cu o mână urmărind de-a lungul zidului de piatră, de parcă Cotillion ar fi fost brusc beat. — Mă întreb despre ce era vorba? Ai crede că Panek la îngenuncheat între picioare.

— Ar câştiga un sărut de la mine dacă ar tace asta, a spus Minala.'

— Eşti prea aspru, spuse Trull. — îmi pare rău pentru Cotillion.

— Atunci eşti un idiot, dar bineînţeles că ştiu adevărul de luni de zile. '

El i-a zâmbit, nu a spus nimic.

Minala se uită acum la intrarea neuniformă în camera Primului Tron. 'Ce fac ei acolo? Nu intră niciodată acolo.

— Ţinând cont de implicaţii, presupun, spuse Trull.

„Şi unde este Shadowthrone? Ar trebui să fie aici până acum. Dacă vom fi atacati chiar acum...'

Suntem morţi. Trull s-a sprijinit mai greu de suliţă, pentru a uşura greutatea de pe piciorul stâng, care îl dorea mai mult – 'marginal – decât cel drept.

Sau cel putm eu sunt. Dar asta este probabil, indiferent dacă mă vindec sau nu, odată ce rudele mele decid să ia asta în serios. Nu a înţeles încăierarea lor cu jumătate de inimă, sondarea tentativă a lui Den-Ratha. Şi de ce se deranjau deloc? Dacă ar fi foame după un tron,' acesta ar fi cel al Umbrei, nu această monstruozitate osoasă pietrificată pe care o numesc Primul Tron. Dar, gândindu- mă la asta, poate că acest lucru chiar are sens. Ei s-au aliat cu Zeul Infirmaşi cu Nelegatul T'lan Imass, care acum îl slujeşte pe Cel înlănţuit. Dar Tiste Edur al meu pune puţină greutate pe alianţele cu non-Edur. Poate de aceea tot ce au făcut până acum a fost săvârşirea de sânge. Un singur vrăjitor şi războinici veterani şi'această mica sărbătoare s- ar n terminat.

Şi vor veni – vor veni, odată ce voi fi recunoscut. Cu toate acestea, nu se putea ascunde de ochii lor; nu s-a putut da înapoi în timp ce au măcelărit aceşti oameni tineri care nu ştiau nimic despre viaţă, care erau soldaţi doar cu numele. 'Aceste lecţii de cruzime şi brutalitate nu au aparţinut ceea ce trebuie să înveţe un copil, ceea ce ar trebui să înveţe un copil.

Şi o lume în care copiii erau supuşi unor astfel de lucruri era o lume în care compasiunea era un cuvânt gol, ecourile sale un cor de batjocura şi dispreţ rece.

Patru lupte. Patru, iar Minala era acum mama a şapte sute de vieţi distruse, aproape Jumătate dintre' ele confruntându-'se cu mila morţii.., pâna când Shadowthrone apare, cu darul lui taios, în sine

rece şi fără inimă.

— Faţa ta te trădează, Trull Sengar. Eşti împins să plângi din' nou.

Edur se uită spre Onrack, apoi spre locul în care stătea acum Minala cu Panek. — Furia ei este armura ei, prietene. Şi aceasta este cea mai mare slăbiciime a mea, ca nu pot evoca acelaşi lucru în mine însumi. In schimb, stau aici, aşteptând. Pentru următorul atac, pentru revenirea muzicii groaznice – ţipetele, durerea si moartea, vuietul asurzitor al inutilităţii pe care o creează pofta noastră de luptă... cu fiecare ciocnire de sabie şi suliţă.

— Cu toate acestea, nu te predai, spuse T'lan Imass.

'Nu pot.'

— Muzica pe care o auzi în luptă este incompletă, Trull Sengar.

Ce vrei să spui?'

„Chiar daca stau lângă tine, pot auzi rugăciunile Minalei, indiferent dacă este sau nu lângă noi. Chiar şi atunci când trage copiii răniţi şi pe moarte înapoi, departe de pericol, o aud. Ea se roagă, Trull Sengar, să nu cazi. Că lupţi mai departe, că miracolul care eşti tu şi suliţa pe care o mânuieşti nu o vor eşua niciodată. Niciodată să nu-i cedeze pe ea şi pe copiii ei.

Trull Sengar se întoarse.

„Ah", a spus Onrack, „cu lacrimile voastre scăpate brusc, prietene, îmi văd greşeala. Acolo unde am cautat prin cuvintele mele să insuflem mândrie în tine, îţi înfrâng propria armură şi te rănesc adânc. Cu disperare. îmi pare rău. Rămân atât'de mult din ceea ce înseamnă să trăieşti, încât am uitat. Războinicul bătut îl privi pe Trull în tăcere pentru o clipă, apoi adăugă:

Poate vă pot oferi altceva, ceva mai... plin de speranţă.

— încercaţi, vă rog, spuse Trull în şoaptă.

— Uneori/jos în prăpastia asta, miros ceva, o prezenţă. Este slab, animal. Ma mângâie, deşi nu ştiu de ce, pentru că nu-i pot înţelege sursa. In acele vremuri, Trull Sengar, simt că suntem observaţi. Suntem priviţi de ochi nevăzuţi, iar în aceşti ochi există o mare compasiune.

— Spui asta doar pentru a-mi alma durerea,

Onrack?

— Nu, nu te-aş înşela aşa.

„Ce – de la cine vine?"

„Nu ştiu, dar am văzut că afectează Monok Ochem. Chiar şi Ibra Gholan. Simt neliniştea lor şi asta, de asemenea, mă mângâie.

— Ei bine, răpi o voce lângă ei, nu sunt eu. Umbrele se unesc, creând o formă cocoşată, cu glugă, clătinând indistinct, parcă reticent să se angajeze în orice existenţă anume, în orice realitate unică.

„Tronul din umbră".

— Vindecare, da? Foarte bine. Dar am puţin timp. Trebuie să ne grăbim, înţelegi? Grabă![1]

Reînnoit, încă o dată, pentru a face faţă la ceea ce va veni. De-aş avea propriile mele rucjăciuni. Cuvinte reconfortante în mintea mea... pentru a meca ţipetele din jurul meu. Să-mi înece pe a mea.

HdKHaK

Undeva mai jos, Karsa Orlong s-a străduit să-l calmeze

ƒie Havok, iar ciocanul brusc al copitelor împotriva emnului, trimiţând tremurături prin punte, sub picioarele lui Samar Dev, a indicat că avea să treacă ceva timp până când animalul să se liniştească. Ea nu a dat vina pe calul Jhag. Aerul de dedesubt era urât, mirosind de bolnavi şi de muribunzi, de duhoarea acru care venea de la deznădejde.

Dar suntem cruţaţi de această soartă. Samtem oaspeţi, pentru că tovarăşul 'meu uriaş l-ar ucide pe împărat. Prost. Idiotul arogant şi obsedat de sine. Ar fi trebuit să rămân cu Boatfinder, acolo, j>e malul acela ^sălbatic. Ar fi trebuit apoi să mă întorc şi să merg acasă. îşi dorise atât de mult ca aceasta să fie o călătorie de explorare şi descoperire, ademenirea minunilor care aşteaptă undeva înainte. În schimb, ea s-a trezit închisă de un imperiu înnebunit de obsesie. îndreptăţit, văzând propria putere ca şi cum ar fi un dar care dăruieşte evlavie. Ca şi cum puterea şi-ar fi proiectat propriul etos, iar

capacitatea de a face ceva a fost o justificare suficientă pentru a face acest lucru.

Mentalitatea bătăuşului de la colţul străzii, în capul lui două sau trei reguli după care şi-a gliidat propria existenţă şi prin care a căutat sa-şi modeleze lumea. De cei de care trebuie să se teamă, de cei de care putea să-i îngenuncheze şi poate de cei cu care tânjea să fie, sau de cei de care pofteşte, dar şi acolo relaţia era una de putere. Samar Dev s-a simţit rău de dezgust, luptându-se cu valul de panică tumultoasă care se ridica în ea – şi nicio punte uscată de sub pizme nu putea s-o împiedice de acest fel de înec.

încercase să se ferească din calea echipajului uman care a lucrat cu pânzele imensei nave şi, în cele din urmă, a găsit un loc unde să nu fie împinsă sau blestemata, chiar la proa, ţinându-se strâns de liniile de şobolan ca valurile, a ridicat şi a lăsat să cadă ambarcaţiunea de lemn. într-un mod ciudat, fiecare plonjare care i-â furat propria greutate s-a dovedit satisfăcătoare, aproape reconfortantă.

Cineva a venit lângă ea si nu a fost surprinsă să o vadă pe vrăjitoarea blondă, cu ochi albaştri. Nu mai înaltă decât umărul lui Samar, cu braţele ei expuse pentru a dezvălui muşchii slabi şi încordaţi' ai cuiva familiarizat cu munca grea şi repetitivă. Indicativ, de asemenea, credea ea, pentru o anumita personalitate. Ascuţiţi, judecător^ poate chiar de neîncredere – muşchii precum'firele erau întinşi vreodată de vreo extremitate interioară, o agitaţie nervoasă devorată ca combustibilul, nesfârşită în aprovizionarea ei acre.

— Mă numesc Feather Witch, spuse femeia, iar Samar Dev remarcă, cu o uşoară surprindere, că era tânără. — îmi înţelegi cuvintele?

‘Cuvintele mele.[1]

‘Cuvintele mele. El nu predă bine[1], a adăugat ea.

Ea înseamnă Taxilianul. Nu e nicio surpriză. El ştie ce se va întâmpla când îşi va supravieţui utilitatea.

— Tu ma înveţi, spuse Feather Witch.

Samar Dev întinse mâna şi lovi degetul ofilit atârnând de gâtul tinerei femei, provocând atât o tresărire, cât şi un blestem. — Te învăţ... nimic.

— îl fac pe Hariradi Khalag să te omoare.

— Atunci Karsa Orlong ucide orice persoană blestemata de pe această navă. Cu excepţia celor înlănţuiţi.

Feather Witch, încruntat,'se străduia clar să înţeleagă, apoi, cu un mârâit, se întoarse şi se îndepărtă.

Samar Dev şi-a întors privirea către mările agitate din faţă. O vrăjitoare într-adevăr şi una care nu a jucat corect cu spiritele. Unul care nu a recunoscut onoarea. Periculos. Ea va... încerca lucruri. Poate chiar să încerce să mă omoare, să facă să pară un accident. Există şanse să reuşească, ceea ce înseamnă că ar fi bine să o avertizez pe Karsa. Dacă mor, el va înţelege că nu va fi fost un accident. Şi aşa va distruge fiecare dintre aceste creaturi murdare.

Gândurile ei au şocat-o. Ah, să-mi fie ruşine. Şi eu încep să mă gândesc la Karsa Orlong ca la o armă. Să fie mânuit, manipulat si în numele unei răzbunări imaginare, nu mai puţin. Dar, bănuia ea, cineva sau altceva juca deja acel joc. Cu Karsa Orlong.

Şi era acel mister pe care trebuia să-l urmărească, până când avea un răspuns.

Şi apoi? Nu presupun că Toblakai nu ştie cum este folosit? Dacă ştie deja? Gândeşte-te la asta,, femeie...

în regmlă.' El acceptă... deocamdată. Însă, ori de câte ori consideră că este oportun să se întoarcă împotriva acelor manipulatori nevăzuţi, o va face – şi ei vor regreta că s-au implicat vreodată în viaţa lui. Da, asta se potriveşte bine cu aroganta lui Karsa, cu încrederea lui de nezdruncinat. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că am dreptate, M-am împiedicat de primii paşi ai căii care mă vor duce la rezolvarea misterului. Bun.

— Ce, pe numele lui Hood, i-ai spus?

Surprinsă, Samar Dev s-a uitat în sus, pentru a vedea taxilianul sosind lângă ea. ‘OMS? Ce? Oh, ea.

— Fii atent, spuse bărbatul. A fluturat o mână murdară în faţa feţei sale învineţite şi deformate. ‘Vezi asta? Vrăjitoare pene. Nu îndrăznesc să ripostez. Nici măcar nu îndrăznesc să mă apăr. Vezi asta în ochii ei – cred că ea însăşi a fost bătută când

era copil. Aşa se înmulţesc aceste lucruri generaţie după generaţie.

— Da, spuse Samar surprins, cred că ai dreptate.

A reuşit ceva ca un rânjet. — Am fost suficient de prost încât să fiu capturat, da, dar asta nu mă face întotdeauna un prost.

'Ce s-a întâmplat?[1]

— Un fel de pelerinaj. Am plătit trecerea pe un drac – înapoi la Rutu Jelba – încercând să fug de ciumă, şi credeţi- mă, am plătit foarte mult.

Samar Dev dădu din cap. Dracii erau corăbii de pelerini Tanno, grele şi neclintite şi în siguranţă împotriva tuturor, cu excepţia celor mai înverşunate furtuni, iar la bord ar fi existat un Tanno Spiritwalker sau cel puţin un Tanno

Mendicant. Nicio ciumă nu putea să prospere pe o astfel de navă – fusese un pariu inteligent, iar dracii erau de obicei pe jumătate goale în călătoriile lor de întoarcere.

— A izbucnit zori, la doar două zile distanţă de Rutu Jelba, continuă taxilianul, şi am fost înconjuraţi de nave străine – această flotă. Spiritwalker a căutat să comunice, atunci când a devenit evident că aceşti Edur ne priveau ca pe un premiu, pentru a negocia.' Zei de jos, femeie, vrăjitoria pe care au dezlănţuit-o asupra lui! îngrozitor, a îmbolnăvit chiar aerul. A rezistat – mult mai mult decât se aşteptau, am aflat de atunci – cât să le provoace o consternare considerabilă – dar a căzut până la urmă, bietul ticălos. Edur l-a ales pe unul dintre noi, pe mine după cum sa dovedit, şi i-au deschis pe ceilalţi şi i-au aruncat rechinilor. Aveau nevoie de un traducător, vezi tu.

— Şi care este, dacă pot să întreb, profesia ta?

— Arhitect, în Taxila. Nu, nu faimos. Luptă. El a ridicat din umeri. „O luptă pe care aş îmbrăţişa-o de bunăvoie chiar acum".

— Lucrezi la înşelăciune când predai Vrăjitoarea pene.

El a dat din cap.

'Ea stie.[1]

— Da, dar pentru moment nu poate face nimic în privinţa asta. Această parte a flotei este reaprovizionată – nu ne Vom îndrepta spre uscat de

ceva timp, iar în ceea ce priveşte navele din Seven Cities pentru a captura, ei bine, ciumă a golit mările, nu-i aşa? În plus, vom naviga spre vest. Deocamdată sunt în siguranţă.

Şi, cu excepţia cazului m care Feather Witch este mult mai deşteaptă decât cred că este, va trece mult timp până când vă ajunge la înţelegere.

— Cum te descurci?

— Îi predau patru limbi, toate deodată, fără a face nicio distincţie între ele, nici măcar regulile sau sintaxa. Pentru fiecare' cuvânt îi dau patru în traducere, apoi gândesc reguli bizare pentru a alege unul faţă de altul, dat fiind contextul. Nu m-a prins decât o data. Asa de. Malazan, dialectul savantului Taxilii, varianta Ehrlii a limbii comune şi, de la sora bunicului meu, tribal Rangala.[1]

— Rangala? Am crezut că a dispărut.

— Nu până nu moare şi aş jura că acea bătrână cracioară va trăi pentru totdeauna!

'Cum te numeşti?'

A scuturat din cap. „Există putere în nume – nu, nu am încredere în tine – sunt aceşti Tiste Edur. Şi Feather Witch
- dacă îmi descoperă numele...

— Ea te poate obliga. Am înţeles. Ei bine, în mintea mea te consider taxilianul.

— Asta va fi suficient.

„Eu sunt Samar Dev, iar războinicul cu care am venit este Toblakai... Toblakai al lui Sha'ik. îşi spune Karsa Orlong.

— Rişti mult, dezvăluindu-ţi numele...

— Riscul îi aparţine Feather Witch. O depăşesc în vechile arte. Cât despre Karsa, ei bine, e binevenită să încerce. Ea îi aruncă o privire. — Ai spus că navigam spre vest?

El a dat din cap. — Hanradi Khalag comandă mai puţin de Jumătate din flotă – restul este undeva la est de aici. Amândoi navighează înainte şi înapoi de-a lungul acestei coaste de câteva luni, aproape jumătate de an, de fapt.

Ca flotele de pescari, dar captura pe care o caută merge pe două picioare şi mânuieşte o sabie. Descoperirea unor rude rămăşiţe a fost neaşteptată, iar starea în care se aflau acele biete creaturi i-a înfuriat pur şi simplu pe aceşti Edur. Nu ştiu unde

intenţionează sa fuzioneze cele două flote – undeva la vest de Sepik, cred. Odată ce se întâmplă asta, ridică el din umeri, stabilim un curs pentru imperiul lor.

— Şi unde este asta?

încă o ridicare din umeri. — Departe şi dincolo de asta, nu vă pot spune nimic.

— Într-adevăr, departe. Nu am auzit niciodată de un imperiu al oamenilor condus de Tiste Edur. Şi totuşi, această limbă Letherii. După cum aţi observat, este íntr-ún fel legat de multe dintre limbile de aici, în şapte oraşe, cele care nu sunt decât ramuri din acelaşi copac, iar acel copac este Primul Imperiu.

— Ah, asta explică, deci, pentru că în cea mai mare parte îi înţeleg pe Letherii, acum. Ei folosesc un dialect diferit atunci când conversează cu Edur – o combinaţie a celor două. O limbă de negustor şi chiar şi acolo încep să înţelegᵥ

— Iţi sugerez să păstrezi astfel de cunoştinţe pentru tine, Taxilian.

'Eu voi. Samar Dev, este tovarăşul tău cu adevărat acelaşi Toblakai cu cel numit aşa, cáré l-a păzit pe Sha'ik? Se spune că a ucis doi demoni în noaptea dinaintea ei să fie ucisa, unul dintre ei cu mâinile goale.

„Până de curând", a spus Samar Dev, „a purtat cu el capetele putrezite ale acelor demoni. I-a dăruit lui Boatfinder – şamanului Anibari care ne-a însoţit. Blana albă pe care o poartă Karsa este de la un Soletaken. A ucis un al treilea demon chiar în afara Ugarat şi l-a alungat pe altul în pădurea Anibar. El a ucis de unul singur un taur bhederin – şi la care am fost martor cu ochii mei.

Taxilianul clătină din cap. — împăratul Edur... şi el este un demon.

Fiecare cruzime comisă de aceşti nenorociţi cu pielea cenuşie, susţin ei, este la porunca împăratului lor. La fel şi această căutare a războinicilor. Un împărat care îşi invita propria moarte – cum poate fi asta?

— Nu ştiu, a recunoscut ea. Şi a nu şti este ceea ce mă sperie cel mai mult. — După cum'spui, nú are sens.

— Se ştie un lucru, spuse bărbatul. —

împăratul lor nu a fost niciodată învins. Altfel, domnia lui s-ar fi încheiat. Poate că, într-adevăr, acel tiran este cel mai mare războinic dintre toţi. Poate că nu există nimeni, nimeni nicăieri pe lumea asta, care să-l poată învinge. Nici măcar Toblakai.

Se gândi la asta, m timp ce imensa flotă Edur, umplând mările din jurul ei, lucra spre nord, sălbăticia neîmblânzită a Peninsulei Olphara o linie zimtată la orizont până la babord. Nord, apoi vest, în Marea Sepik.

Samar Dev se încruntă încet. Oh, au mai făcut asta. Sepik, regatul insular, vasalul Imperiului Malazan. Un

¥opor aparte, izolat, cu societatea lor pe două niveluri, ribul indigen, subjugat si înrobit. Rulhun tal ven[1] or – Pieile de noroi...

Taxilian, aceşti sclavi Edur de mai jos. Unde i-au găsit?

'Nu ştiu.[1] Fata învineţită s-a răsucit într-un zâmbet amar. – I-au eliberat. Minciuna dulce a acestui cuvânt, Samar Dev. Nu, nu mă voi mai gândi la asta.

Mă minţi, Taxilian, cred.

Se auzi un strigăt din cuibul corbilor, ridicat de marinari în tachelaj şi trecut mai departe dedesubt. Samar Dev a văzut capete întorcându-se, l-a văzut pe Tiste Edur apărând şi făcându-şi drum înapoi.

— în urma noastră au rost observate nave, spuse taxilianul.

— Restul flotei?

'Nu.[1] El şi-a ridicat capul şi a continuat să asculte, în timp ce paznicul spunea tot mâi multe detalii. — Străinii. O mufţime de nave. În mare parte transporturi – două treimi transporturi, o treime escortă dromon. El a mormăit. — A treia oară când i-am văzut de când am urcat la bord. Văzut, apoi evadat, de fiecare dată.

— I-ai identificat pe acei străini pentru ei, Taxilian?

A scuturat din cap.

Flota Imperială Malazan, amiralul Nok. Trebuie sa fie. Ea a văzut o anumită tensiune acum printre Tiste Edur. 'Ce este? De ce sunt atât de entuziasmaţi?

— Bieţii ăia de Malazan, spuse bărbatul cu un

rânjet sălbatic. Este j>oziţionarea acum, vezi tu.

'Ce vrei sa spui?'

„Dacă rămân în urma noastră, dacă continuă să navigheze spre nord pentru a ocoli această peninsulă, sunt condamnaţi .

'De ce?'

— Pentru că acum, Samar Dev, restul flotei Edur – masa de nave de război a lui Tomad Sengar – se află în spatele Malazanilor.

Dintr-o dată, vântul rece părea să taie toate hainele lui Samar Dev. — Vreau să-i atace?

— Vreau să-i anihileze, spuse taxilianul. „Şi am văzut vrăjitoria Edur şi vă spun asta – Imperiul Malazan este pe cale să-şi piardă întreaga Flotă Imperială. Va muri. Şi odată cu ea, fiecare blestemat de bărbat şi femeie de la bord. S-a aplecat în faţă de parcă ar fi vrut să scuipe, apoi, dându-şi seama că vântul îi era în faţă, pur şi simplu a rânjit cu atât mai tare. — Cu excepţia,' poate^ a unuia sau a doi... campioni.

Era ceva nou, reflectă Banaschar în timp ce se grăbea sub pânzele de ploaie spre Coop's. Era urmărit. Odată, o asemenea descoperire ar fi aprins o furie în interiorul lui şi ar fi făcut o treabă scurtă pe prostul, apoi, după ce a extras detaliile necesare, o munca şi mai scurtă a celui care l-ar fi angajat pe acel prost. Dar acum, cel mai bun lucru pe care îl putea aduna era un râs acru pe sub răsuflarea lui. — Da, Stăpâne (sau stăpână), se trezeşte după-amiaza, fără greşeală, şi după o şaseme de clopoţel de tuse, scărpinat şi zgârieturi,' iese în' stradă şi porneşte, stăpână (sau Maestru), pentru una dintre cele şase unităţi de nerecunoscut şi, odată instalat printre obişnuiţi, el argumentează despre natura religiei – sau este Vorba despre impozitare şi creşterea zecimii în port? Sau căderea bruscă în şcolile coravâle de lângă bancurile Jakatakan? Sau calitatea proastă a acelui cizmar care ajurat că ar putea să-şi

coasă din nou talpa pe această cizma din stânga – ce? Adevărat, stăpâne (sau stăpână), totul este un cod nefast, pe cât de sigur mă pot strecura cu cei mai buni slinkeri, şi sunt cât se poate ele aproape de a-l sparge...

Singura lui sursă de distracţie în aceste nopţi, aceste conversaţii imaginate. Doamne, acum asta e jalnic. Pe de altă parte, patosul mă distrează vreodată. Şi cu mult înainte de a mceta să-l distreze, s-ar fi beat, şi aşa a trecut o altă trecere a soarelui şi a stelelor în acel răi fără sens de deasupra capului. Presupunând că încă mai există – cine şi- ar fi dat seama cu acest tavan solid de gri care se aşezase pe insulă de aproape o săptămână, fără niciun semn de rupere? Mai mult din aceasta ploaie şi pur şi simplu ne vom scufunda sub valuri. Comercianţii care' sosesc de pe continent se vor înconjura şi vor încercui unde a fost insula Malaz. Cerc şi cerc, piloţii scărpinându-se în cap... Iată că a plecat din nou, încă o scenă evocată, cu bătătura ei subtilă de dispreţ pentru toate lucrurile umane – incompetenţa pură, prostia, lenea şi proasta măiestrie – uită-te la asta, până la urmă, el şchiopătă, ca un momeai de rechin cu un singur picior – cizmarul l-a întâlnit la uşă desculţ – ar fi trebuit să înceapă cu chestia cu suspiciunea de atunci, nu crezi? — Ei bine, împărăteasă, aşa e. Bietul gazon era pe jumătate Wickan şi plătise pentru asta, datorită refuzului tău de a controla gloata. Fusese strâns, o, Mare, cu cărămizi şi bâte, cât de departe putea să meargă fără să se scufunde' cu capul înainte în port. Şi-a pierdut toate uneltele şi chestiile de cizmar – mijloacele de existenţă, vezi tu. Iar eu, ei bine, sunt blestemat de milă ' – da, împărăteasă, nu este o suferinţă care te chinuie mult şi tot binele pentru tine, zic eu, dar unde am fost? O, da, plin de milă, împins în milă. Hood ştie, bietul om zdrobit avea nevoie de acea monedă mai mult decât mine, chiar dacă numai pentru a-l îngropa pe acel fiu al său pe care-l mai ducea, da, cel cu craniul prăpădit... Nu, opreşte asta, Banaschar.

Stop.

Jocuri mintale fără sens, nu? Lipsit de semnificaţie. Nimic altceva decât îngăduinţă de sine şi pentru acea audienţă vastă de acolo – fantomele

care şoptesc şi insinuările lor, presupunerile şi insultele lor acoperite şi minţile lor atât de uşor plictisite – acel public – ei sunt martorii mei, da, acea mare de feţe tulburi din groapă, pentru care performanţa mea disperată, căutând mereu să întindă o atingere ufnană, nu dă decât nerăbdare şi agitaţie, neliniştiţi care aşteaptă semnul să râdă. Destul de bine/acest concurs de oratorie s-a servit doar pe el însuşi, ştia Banaschar, şi tot restul era o minciună.

Copilul cu craniul prăbuşit arăta mai mult de o faţă, înclinat înclinat şi flasc de moarte. Mai mult de unul, mai mult de zece, mâi mult de zece mii. Chipuri la care nu-şi putea permite să se gândească în poticnirea existenţei safe de azi, noapte prin noapte. Căci erau ca nişte cuie înfipte adânc în pământ, prinzând orice tren pe cáré l-a târât în urma lui şi, cu fiecare pas înainte, rezistenţa creştea, constricţia din jurul gâtului său întinzându-se tot mai strâns

- şi nicirin muritor nu putea rezista la asta – ne înecam cu ceea ce asistăm, suntem sugrumaţi de zborul cu capul cap, asta nu va face, nu va face deloc/Nu te deranjeaza, dragă împărăteasă. Văd cât de curat este tronul tău.

Ah, aici erau treptele care duceau în jos. Dragul bătrânul Spânzurat al lui Coop, schela de piatră curgând cu lacrimi murdare sub picioare şi o provocare la coborârea neplăcută, incertitudinea nesigură – nu era cu adevărat nimic altceva decât paşi într-o tavernă? Sau transformat acum, templul meu al curenţilor, ecou la geamătul vacu al semenului meu, o, ce binevenită această îmbrăţişare. El a împins pragul uşii şi s-a oprit în întuneric, ' chiar în interiorul streaşinii care picura, cu picioarele plantate într- o băltoacă unde pavajul s-a lăsat, apa curgând în jos pentru a-i spori adâncimea; si o jumătate de duzmă de feţe, palide şi murdare ca luna după o furtună de praf, s-au îndreptat spre el... pentru o clipă, apoi din nou.

Publicul meu adorator. Da, tragicul mummer s-a întors.

Şi acolo, aşezat singur la o masă, era o monstruozitate de orii.

Cocoşaţi, nişte ochi negri minusculi sclipind sub

umbra unei sprâncene proeminente. Păros dincolo de raţiune. Mărâiele răsucite explodau din ambele urechi, buclele de culoare abanonă coborând în jos pentru a se îmbina cu cuibul imens de pescăruş care era barba lui, care, la rândul său, i-a cuprins gâtul sí a continuat în jos, fără încetare, până la ceea ce era vizibil din pieptul bombat al bărbatului; şi, de asemenea, s-a căţărat în sus pentru a-şi blana obrajii

- îmbinându-se pe druiri cu ieşirile gemene ále părului din nări, de parcă omul şi-ar fi împins în nas copaci minusculi smulşi din rădăcină – pentru ca apoi să se îmbină neîntrerupt cu frânghiile de cânepa care erau ale bărbatului, sprâncenele, care, la rândul lor, se amestecau perfect în linia părului îngrozitor de joasă, care ascundea complet ceea ce trebuia sa fie o frunte slabă, înclinată. Şi, în ciuda vârstei absurde a bărbatului – vârsta despre care se zvoneşte, de fapt, din moment ce nimeni nu ştia sigur – acea masa de păr era vopsită în negru ca de calamar.

El bea ceai de viţă roşie, un amestec local folosit uneori pentru a ucide furnicile.

Banaschar s-a îndreptat spre el şi s-a aşezat în faţa bărbatului. — Dacă m-aş gândi bine,' aş spune că te-ain căutat în tot acest timp, sergent-maestre Braven Tooth.

— Dar nu eşti foarte gânditor, nu-i aşa? Bărbatul uriaş nu s-a obosit să' ridice privirea. — Nu se poate, dacă m-a'i căuta. Ceea ce vezi aici este o evadare – nu, zbor total – Hood ştie cine decide că aceşti ticăloşi patetici pe care mi-i trimit în continuare merită numele de recruţi. în Armata Malazan, lângă Abis! Lumea a înnebunit.

Cu totul nebun.

— Gardianul, spuse Banaschar. — în partea de sus a scărilor, Mock's Hold. Paznicul porţii, Braven Tooth, presupun că îl cunoşti. Se pare că a fost acolo atâta timp cât tu ai antrenat soldaţi.

„Există cunoaştere şi există cunoaştere. Bătrânul crab cu spatele clopot' lasă-'mă să-ţi spun ceva despre el. Aş putea trimite legiune după legiune de micii mei recruţi drăgălaşi pe scări, cu fiecare armă la dispoziţie, şi nu vor trece niciodată de el. De ce? îţi voi spune ae ce.

Nu este că Lubben e vreun campion sau Sabie

Mortală sau ceva de genul ăsta. Nu, este că am mai mult creier înfipt în nara stângă în aşteptarea degetului meu decât s-au adunat toţi aşa-zişii mei recruţi.

— Asta nu-mi spune nimic despre Lubben, Braven Tooth, ci doar părerea ta despre recruţii tăi, pe care se pare că am bănuit-o deja.

— Aşa, spuse bărbatul, dând din cap.

Banaschar se frecă de faţă. — Lubben. Ascultă, trebuie să vorbesc cu cineva, cineva ascuns în Mock's. Trimit mesaje, ei ajung în mâinile lui Lubben şi apoi... nimic.

— Deci cu cine vrei să vorbeşti?

'AsjDrefera să nu spun.'

— Deci, Lubben aruncă acele mesaje pe acea jgheabă sclipitoare a cărei efluent pictează atât de decor malul stâncii?

'Eflu-ce? Nu. Să-ţi spun, ce-ai zice să mă duc acolo sus si să iau asta. Ai prefera să nu spui prin împletitura prea lungă demodată de pe capul lui si să-mi dau o tremură sau trei?

— Nu văd cum ar ajuta asta.

— Ei bine, m-ar înveseli, nu pentru vreo reproşare anume, ţine cont, ci doar din principiu. Poate ai preferă să nu spui/ mai degrabă nu vorbesc cu tine, te-ai gândit la asta? Sau poate ai prefera să nu nu.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Important, nu?

'Da.[1]

— Interes imperial?

— Nu, cel puţin nu cred.

— Să-ţi spun, îl voi prinde de împletitura lut drăguţă şi îl voi atârna din turn. Puteţi semnala de jos. îl balansez înainte si înapoi şi înseamnă că spune „Sigur, haide, vechi prieten"'. Şi dacă pur şi simplu scap, înseamnă altceva. Asta, sau mâinile mele au obosit şi poate au alunecat.

— Nu eşti deloc de ajutor, Brâven Tooth.

— Nu eu stăteam la masa ta, tu stăteam la a mea?

Banaschar se lăsă pe spate, oftând. 'Amenda. Uite, o să-
ţi mai cumpăr nişte ceai...

— Ce, acum încerci să mă otrăvi?

— În regulă, ce zici să împărtim un ulcior de Malazan Dark?

Bărbatul uriaş se aplecă înainte, întâlnindu-i pentru prima dată ochii lui Banaschar. 'Mai bine. Vedeţi, sunt în doliu.

'Oh?'

— Vestea de la Y'Ghatan. El a pufnit. „Este întotdeauna ştirile de la Y"

Ghatan, nu-i aşa? Oricum, mi-am pierdut câţiva prieteni.

'Ah.'

— Deci, în seara asta, a spus Braven Tooth, am de gând să mă îmbăţ. Pentru ei.

Nu pot să plâng decât dacă sunt beat, vezi tu.

— Deci de ce ceaiul de viţă roşie?

Braven Tooth ridică privirea când sosi cineva şi îi aruncă bărbatului un zâmbet urât. — întreabă-l pe Teihper aici. De ce ceaiul de viţă roşie, bătrâne nenorocit?

— Plăneşti să plângi în seara asta, Braven Tooth?

Sergentul maestru dădu din cap.

Temper se aşeză pe un scaun care scârţâia alarmant sub el. Ochi roşii aţintiţi asupra lui Banaschar. — Îi face lacrimile de culoarea sângelui. Povestea spune că a făcut-o doar o dată înainte şi atunci a murit Dassem Ultor.

Zei de jos, trebuie să fiu martor la asta în seara asta? — Este ceea ce am primit, mormăi Braven Tooth, cu capul în jos încă o dată, pentru că am crezut tot ce aud.

Banaschar se încruntă la bărbatul din faţa lui. Acum ce înseamnă asta?

A sosit ulciorul de bere, parcă evocat de dorinţele lor tăcute, iar Banaschar, eliberat de contemplarea ulterioară – şi de orice altă stricteţe de gândire solicitantă – s-a aşezat înapoi, mulţumit să înfrunte mcă o noapte.

— Da, Stăpâne (sau Stăpână), a stat cu ei veterani, prefăcându-se că îi aparţine, dar într-adevăr este doar un impostor. A stat acolo toată noaptea, până când Coop a fost nevoit să-l ducă afară. Unde este el acum? de ce, în camera lui mirositoare, murdară, mort pentru lume. Da, într-adevăr, Banaschar este mort pentru lume.

Ploaia coborî în torenţi, curgând peste creneluri, în jos de-a lungul jgheaburilor de sânge, iar norul de deasupra capului coborise în ultimele douăzeci de bătăi ale inimii, înghiţind vârful vechiului turn. Fereastra prin care privea Pearl' reprezenta odată vârful tehnologiei insulare, o fuziune a nisipului pentru a obţine o sticlă cu bule, j>ete, dar în mare parte transparentă. 'Acum, un secol mai târziu, suprafaţa sa era patinata în modele curcubeu, iar lumea de dincolo era neregulată, ca un mozaic incomplet, teserele toj>indu-se într-un foc care mistuia lumea. Deşi vederea flăcărilor a scăpat de Pearl, el ştia, cu înfricoşătoare certitudine, că ele erau acolo şi nicio cantitate de ploaie din cer nu putea schimba asta.

La urma urmei, flăcări fuseseră cele care îi distruseseră lumea. Flăcări care au luat-o pe ea, singura femeie pe care o iubise vreodată. Şi nu fusese nicio îmbrăţişare de despărţire, nici un schimb de cuvinte de mângâiere şi asigurare. Nu, doar acel dans nervos unul în jurul celuilalt şi nici el, nici Lostara nu păruseră capabili sa decidă dacă acel dans era dorinţă sau ciudă.

Chiar şi aici, în spatele acestei ferestre mici şi a zidurilor groase de piatră, se auzea undeva deasupra lui girueta zdrobită şi incrustată, scârţâind şi scârţâind în rafale de vânt care ataca Mock's Hold. Iar el şi Lostara nu diferiseră cu nimic de acea giruetă, care se învârtea, arunca într-un loc şi în altul, victimă neputincioasă a forţelor aflate mereu în afara controlului lor. Dincolo, chiar, de înţelegerea lor. Şi nu a sunat convingător? Cu greu.

Adjunctul îi trimisese într-o căutare, iar când sosi sfârşitul îngrozitor al acesteia, Pearl îşi dăduse seama că întreaga călătorie nu fusese decât un preludiu – în ceea ce priveşte propria lui viaţă – şi că propria sa căutare încă îl aştepta. Poate că fusese destul de simplu – obiectul dorinţei sale avea să-i proclame sufletului desăvârşirea acelei căutări. Poate că ea fusese ceea ce căuta el. Dar Pearl nu era sigură de asta, nici mai mult.

Lostara Yil era mort, iar ceea ce l-a condus, l-a urmărit, a fost neclintit. Era de fapt în creştere.

Hood ia blestemul ăsta de oraş oricum. De ce trebuie să converge vreodată evenimentele

imperiale aici? Pentru că, îşi răspunse el însuşi, Genabackis avea Pale.

Korel avea Storrnwall. Seven Cities are Y'Ghatan. în inima Imperiului Malazan, avem oraşul Maiaz. Unde a început, aşa că se întoarce, iar şi iar/ Şi din nou. Rănile îngrozitoare care nu se vindecă niciodată, iar când febra creşte, sângele curge, deodată, un potop.

Şi-a imaginat că sângele curgea peste oraşul de dedesubt, căţărându-se pe coasta stâncii, lăsind chiar de pietrele din Mock's Hold. S-ar ridica mai sus? A,Este visul meu", a spus bărbatul care stătea cu picioarele încrucişate în camera din spatele lui.

Pearl nu s-a întors. 'Ce este?'

— Nu înţeleg această reticenţă a ta, Claw.

— Te asigur, spuse Pearl, natura raportului meu către împărăteasă va da peste cap acest cărucior ordonat al tău. Am fost acolo, am văzut...

— Ai văzut ce ai vrut să vezi. Niciun martor în adevăr, în afară de mine însumi, cu privire la evenimentele care sunt acum revăzute. Revizuit, da? Aşa cum sunt toate evenimentele, căci aşa este exerciţiul trupei cu gheare de pană care se autointitulează istorici. Revenind, însetând după un gust, doar un gust, a ceea ce înseamnă a cunoaşte trauma în sufletul tremurător al cuiva.

Pronunţând cu autoritate, da, despre ceea ce proclamatorul în adevăr nu are autoritate. Eu singur supravieţuiesc ca martor. Eu singur am văzut, am respirat aerul, ani gustat trădarea.

Pearl nu s-a întors cu faţa pe bărbatul gras şi onctuos. Nu îndrăzneşte, ca nu cumva sa-l copleşească impulsul – un impuls de a ridica un braţ, de a-şi flexa'muşchii încheieturii chiar aşa şi de a lansa o ceartă'învelită cu otravă în gâtul flasc al luf Mallick Rel, preotul Jhistal din Mael.

Ştia că probabil va eşua. Ar fi murit înainte să termine de ridicat braţul. Aceasta a fost camera lui Mallick Rel, până la urma, reşedinţa lui. Secţii cioplite în podea, ritualuri suspendate în aerul umed, suficientă vrăjitorie pentru a pune dinţii pe margini şi a ridica firele de păr pe ceafă. Of, oficial, această camera bine mobilată ar putea fi numită o celulă, dar acea absurditate eufemistica nu ar dura mult mai mult.

Agenţii ticălosului erau peste tot. îşi şoptesc poveştile în taverne, la colturile străzilor, sub picioarele încălcate ale curvelor şi femeilor nobile. Preotul Jhistal devenea rapid un erou – singurul supravieţuitor al Căderii de la Aren, adică singurul loial. Cel care' a reuşit să scape din ghearele trădătorilor, fie ei ai lui Sha'ik, fie trădătorii din oraşul Aren însuşi. Mallick Rel, care singur mărturiseşte că cunoaşte adevărul.

Existau seminţe dintr-o anumită iarbă care creştea pe Câmpia Seti, îşi' amintea Pearl, care erau ghimpate inteligent, astfel încât atunci când se prindeau de ceva sau de cineva, erau aproape imposibil de îndepărtat.

Coji ghimpate, care s-au slăbit şi s-au spart numai după ce gazda a călătorit departe. Aşa erau zvonuri, purtate de la o gazdă la alta, ghimpile ţinând tare. Şi când timpul necesar a trecut, când fiecare sămânţă este la locul ei, atunci ce? Ce se va întâmpla la comanda lui Mallick Rel? Pearl nu voia să se gândească la asta.

Nici nu voia să se gândească la asta: era foarte speriat.

— Claw, vorbeşte cu el.

‘L. Recunosc, încă nu mă pot decide la ce „el" te referi, preote. în niciun caz, vai, nu pot să înţeleg motivele tale pentru care mi-ai făcut o asemenea cerere. Tayschrenn nu este prieten de-al tău...

— Nici el nu este un prost, Claw. El vede mult înainte, vede Tayschrenn. Nu, nu există niciun motiv pentru care v- aş îndemna să vorbiţi cu înaltul Mag Imperial.

Poziţia lui devine din ce în ce mai precară. Cauţi, da, să confabulaţi? în mod clar, atunci, te îndemn, Claw, sa cobori în catacombe si să vorbeşti acolo cu Korbolo Dom. Nu ai auzit povestea lui şi, cu umilinţă, aş sfătui că este timpul să o faci.

Pearl închise ochii la scena stropită de ploaie de pe fereastră. 'Desigur. El a fost într-adevăr un agent al lui Laseen, chiar şi atunci când a luptat în numele lui Sha'ik. Ucigătorii lui' de câini, erau pregătiţi să se întoarcă împotriva lui Sha'ik şi să o zdrobească complet, inclusiv ucigând atât Toblakai, cât si Leoman of the Flails. Dar acolo, în timpul Lanţului de Câini, a dat peste o trădare mai mare în devenire.

Oh, da, Mallick Rel, vad cum tu şi el veţi răsuci asta – îmi imaginez că voi doi aţi muncit mult şi din greu, în timpul acelor nenumărate şederi „ilegale*' ale voastre în catacombe – într-adevăr, ştiu de ele – Gheara rămâi în afara ta, iar asta nu se va schimba, te asigur.[1]

— Cel mai bine este, spuse bărbatul cu vocea lui şibilantă, să iei în considerare sugestia mea umilă, Gheară, pentru binele sectei tale.

„Spre binele..." Zeilor de mai jos, se simte gata să ameninţe Gheara!

Cât'de departe a mers toată această nebunie? Trebuie să vorbesc cu Topper – poate că nu e prea târziu...

— Ploaia asta, continuă Mallick Rel în spatele lui, va face să se ridice mările, nu?

Capitolul optsprezece

Adevărul este o presiune şi ne văd pe toţi sfiind. Dar, prietenii mei, din adevăr nu poate exista scăpare.

Anul celor zece mii de minciuni

Kayessan Arhizan, agăţat de pliurile moale ale standardului imperial, foamea uitată, propria viaţă, dar o scânteie liniştita în corpul său minuscul, ascultase cu atenţie întreaga conversaţie.

Un dromon îşi făcea drum printre cele mai apropiate transporturi, remorcând o navă de război elegantă, cu cocă neagră; iar de pe ţărm urmăreau adjunctul şi amiralul Nok, alături de Fist Kéneb, Quick Ben şi Kalam Mekhar. S-au schimbat puţine cuvinte între ei, până la sosirea sergentului Gésier şi a caporalului Stormy. în acel moment, lucrurile au devenit interesante.

— Adjunct, spuse Gesler în semn de salut. — Asta e nava noastră. Asta e Silanda.

Amiralul Nok studia marina auriu. — Sergent, înţeleg că susţineţi că puteţi naviga cu acea ambarcaţiune neplăcută.

O încuviinţare din cap. „Cu câteva echipe, da, şi atât. Cât despre echipajul de dedesubt care are vâsle, ei bine, atunci când avem nevoie ca ei să vâsle, ei vor vâsli.

Stormy a adăugat: „Am trăit cu ei destul de mult,

că nu ne mai sperie, domnule, nici măcar Gesler aici şi" sare de fiecare dată când se uită în acea oglindă de argint fantezie a lui. Şi capetele alea, nu ne fac nici pielea sa se târască, nu mai...

— Nu mai vorbi ca un marinar, adjutant Stormy, spuse Nok.

Un zâmbet în mijlocul bărbii roşii şi încreţite. — Nu mai e nici un adjutant, amirale.

Sprâncenele subţiri s-au ridicat şi Nok a spus: „Numai titlul îi dă inteligenţa pe purtător?"

Stormy dădu din cap. — Da, domnule. De aceea Gesler este sergent, iar eu sunt caporal. Devenim mai proşti cu fiecare an care trece.

— Şi Stormy este mândru de asta, spuse Gesler, bătându-şi însoţitorul pe spate.

Adjunctul şi-a frecat ochii. Ea îşi examină vârfurile mănuşilor de piele, apoi începu încet să scoată mănuşile.

„Văd după linia de plutire că este complet aprovizionată..."

— Mâncarea nu se strică în acea cală, spuse Nok. — Atât au determinat magii mei. În plus, nu^există şobolani sau alte parazite. A ezitat, apoi a oftat. — În orice'caz, nu am putut găsi nici un marinar care să se ofere voluntar pentru echipajul Silanda. Şi nu am intenţia de a forţa problema. El a ridicat din umeri. „Adjunct, dacă îl vor cu adevărat..."

'Foarte bine. Sergent Gesler, propria echipă şi încă doi.

— Al patrulea şi al nouălea, adjunct.

Privirea ei se îngustă asupra bărbatului, apoi se întoarse spre Keneb. 'Pumn? Sunt echipele tale reînviate.

„Al patrulea – ar fi al lui Strings..."

— De dragul lui Hood, spuse Adjunctul. — Numele lui este Fiddler. Este cel mai prost păstrat secret din această armată, Keneb.

'Desigur. Scuzele mele, Adjunct. Fiddler's, deci, şi Ninth – să vedem, echipa sergentului Balm. Ia-ne abisul, Gesler, ce grămadă de nemulţumiţi ai selectat.

'Da domnule.'

'În regulă.' Keneb ezită, apoi se întoarse către Tavo re.

— Adjunct, îmi permit să sugerez ca Silanda să deţină o poziţie de flancare faţă de propria ta navă amiral în orice moment.

Simulare de consternare pe chipul lui Gesler şi l-a lovit

E e Stormy în braţ şi a spus: „Nu au încredere în noi, tormy".

— Arată ce ştiu ei, nu-i aşa?

— Da, da. La naiba, sunt mai deştepti decât am crezut.

— Sergent Gesler, spuse adjunctul, ia-ţi caporalul şi pleacă de aici.

— Da, adjunct.

Cei doi marini s-au grăbit să plece.

După o clipă, amiralul Nok a râs scurt, pe sub răsuflare, apoi a spus: — Adjunct, trebuie să vă spun că sunt... uşurat.

— Să lăsăm Silanda idioţilor ăştia?

— Nu, Tavore. Sosirea neaşteptată a mai multor supravieţuitori din Y'Ghatan, cu soldaţi precum Fiddler, Cuttle, Gesler si Stormy printre ei – şi [1] se întoarse către Quick Ben şi ftalam, „şi voi doi. Transformarea în cadrul armatei tale, Adjunct, a fost... palpabilă. Este adesea uitată de comandanţi, semnificaţia veteranilor de poveste, în special în rândul soldaţilor tineri, neîncercaţi. în plus, povestea extraordinară a supravieţuirii lor pe străzile din Y'Ghatan, clătină el din cap. „In total, o dezvoltare cea mai încurajatoare."

— Sunt de acord, spuse Tavore, aruncând o privire spre Keneb. ^,În cea mai mare parte, aceşti soldaţi au fost cei care la început au îmbrăţişat ceea ce ar fi putut fi văzut ca un semn teribil şi au făcut din el un lucru puternic. Niciunul dintre noi nu cunoştea pe deplin acest lucru la acea vreme, dar acolo, în Âren, la prima paradă, s-au născut Bonehunters. Ceilalţi se uitau cu toţii la ea. Sprâncenele ei s-au ridicat frâcţionat.

Keneb şi-a dres glasul. — Adjunct, Bonehunters s-ar fi putut foarte bine să fi fost născut în acea zi în Aren, dar a tras prima suflare abia ieri.

'Ce vrei să spui?'

„Ne întrebam", îi spuse Kalam, „de unde provine acea decoraţie. Cel pe care l-ai prezentat, cu mâna ta, căpitanului Faradan Sort şi vrăjitoarei Sinn.

'Ah, da. Ei bine, nu pot face nicio pretenţie în acest sens. Designul acelui sigiliu a fost de mâna lui Tamber. în familia ei erau bijutieri, înţeleg, şi a trecut câţiva ani din tinereţe ca ucenic.

Cu toate acestea, nu văd cum acea ceremonie a realizat puţin mai mult decât o confirmare a ceea ce exista deja.

' — Adjunct, spuse Pumnul Keneb, era nevoie de confirmarea ta.

Pentru a face realitate. Nu vreau să te jignesc, dar până atunci erai Adjunct. Ai fost al lui Laseen. Proprietatea ei.

Expresia ei era brusc plată, periculoasa. — Şi acum, Pumnul?

Dar Kalam a fost cel care a răspuns. — Acum, tu aparţii celui de-al Paisprezecelea.

— Ne aparţineţi, spuse Keneb.

Momentul ar fi trebuit să se termine acolo şi totul ar fi fost bine.

Mai bine decât bine. Ar fi fost perfect. în schimb, au văzut, după expresia lui Tavore, o... consternare tot mai mare. Şi frică. Şi la început, niciuna dintre emoţii nu avea niciun sens.

Dacă nu...

Cu excepţia cazului în care ea nu a putut să-i întoarcă o asemenea loialitate.

Şi astfel îndoiala s-a eliberat, ca nişte vij>ere nou- născute care se strecoară din ghearele lor de oua, iar colţii mici şi mortali s-au scufundat m fiecare siluetă care stătea acolo' martori a ceea ce a dezvăluit chipul ei.

Dezvăluit. Şi asta de la o femeie a cărei stăpânire de sine era aproape inumană.

Surprinsă la viaţă, şopârla rhizan s-a eliberat de bibanul său, a făcut o singură roată, apoi a zburat, în jos, de-a lungul şuviţei, unde s-a aşezat pe flancul alb al unui trunchi uriaş de' copac pe care vreo furtună din trecut îl aruncase la' ţărm, picioarele creaturii desfăşurate larg, burtă spre lemn, cu laturile sale minuscule palpitant. Distras şi speriat, Bottle întinse mâna să treacă un vârf de deget între ochii rizanului, un gest menit să ofere confort, chiar şi atunci când îşi eliberează strânsoarea pe scânteia ei de viaţă.

Creatura a fugit într-un val de aripi şi biciuind

coada.

Şi acum, cinci zile mai târziu, Bottle s-a trezit pe puntea din faţă a Şilanda, uitându-se înapoi în jos pe nava, spre acea grămadă de capete tăiate acoperite cu prelată, pe care Stormy le-a numit încrederea creierului său. Amuzant, da, dar Bottle ştia că acei ochi nemuritoare străpungeau ţesătura uzată â pânzei, privindu-l. în aşteptare. Din ce? La naib.a, nu vă pot ajuta bieţii proşti. Trebuie să vezi asta!

În plus, avea o mulţime de alte lucruri de care să-şi facă griji chiar acum. Atât de multe, de fapt, încât nu ştia de unde să înceapă.

Văzuse sigilul, decoraţia pe care Adjunctul i-o dăduse lui Faradan Sort la ceea ce ar fi trebuit să fie curtea ei marţială si copilului mut Sinn – nu că era într-adevăr mută, ştia Bottle. Arciul avea foarte puţine de spus cuiva, cu excepţia fratelui ei Shard. Sigilul... în argmt, un zid al oraşului peste care s-au ridicat flăcări de rubin şi tele-ul înclinat sub acel zid, o masă de cranii umane de aur. Ecoul vechiului sigiliu al lui Bridgeburners nu a fost accidental – nu, a fost un geniu pur. Geniul lui T'amber.

Până la sfârşitul aceleiaşi zile, acele de fier şi fire de mătase erau scoase, deoarece degetele tocite lucrau cu diferite grade de talent, iar mantalele militare au găsit o nouă decoraţie printre soldaţii Armatei a Paisprezecea. Pentru a merge împreună cu oasele degetelor atârnate, craniul ocazional de pasăre şi dinţii găuriţi.

Toate bune şi bune, în măsura m care a mers. O mare parte a primei zile, când Bottle şi ceilalţi şi-au revenit, soldaţii veneau doar să se uite la ei. Fusese tulburător, toată atenţia aceea şi încă se străduia să înţeleagă ce vedea în acei ochi holbaţi. Da, suntem în viaţă. Puţin probabil, de acord, dar totuşi adevărat. Acum, ce vezi?

Amintirile acelei vremuri de sub oraş erau un refren bântuitor în spatele fiecărui cuvânt rostit împărtăşit între Bottle şi colegii săi supravieţuitori. A alimentat visele lor teribile'noaptea – se obişnuise să se trezească la un strigăt înăbuşit de la un membru al echipei; din Smiles, or Cuttle, sau Corabb Bhilan Thenu'alas. Strigăte au răsunat vag de unde dormeau alte echipe pe pământul pietros.

Trusele lor fuseseră răsturnate în absenţa lor,

obiectele şi echipamentul redistribuite conform obiceiului, iar în prima zi soldaţii au sosit pentru a returna ceea ce luaseră. Până la amurg, fiecare supravieţuitor avea mai mult decât începuse vreodată – şi nu putea decât să privească uimit la mărunţişele, cataramele, agrafele şi farmecele; tunicile reparate, căptuşeala de dedesubt matlasată, curată, curăţată, curelele din piele şlefuită si echipamentul pentru arme. Si pumnale. O mulţime de pumnale, cea mai personală şi mai preţioasă dintre toate armele – ultima soluţie a luptătoarei. Arma care, la nevoie, ar fi folosită pentru a-şi lua viaţa în faţa a ceva mult mai rău. Acum, ce semnificaţie trebuie să luam de la asta?

Aşezaţi în apropiere, pe puntea din fată, Koryk şi Tarr jucau' un joc de Bones pe care primul îl găsise printre ofertele din trusa lui. O versiune de marinar, cutia cu pat adâncă pentru a împiedica piesele de joc să sară în afara terenului, partea inferioară stabilită de ghearele de vultur cu vârf de fier la fiecare colt, suficient de ascuţite pentru a muşca lemnul unei bănci de bucătărie sau a unei punţi. Tarr pierduse toate meciurile până acum – peste douăzeci – atât m faţa lui Koryk, cât şi în faţa lui Smiles, dar a continuat să se întoarcă. Bottle nu văzuse niciodată un bărbat atât de dispus să sufere pedeapsa.

în cabina căpitanului stăteau Gesler, Stormj, Fiddler şi Balm, conversaţia lor sporadă si dezordonata. Adânc în umbră, sub masă alungita a hărţilor se înghesuia Y'Ghatan, şobolanul lui Bottle – ochii mei, urechile… tetinele mele dureroase.

Niciun alt şobolan la bord şi fără controlul lui asupra lui Y'Ghatan şi a puietului ei, s-ar fi aruncat peşte bord cu mult timp în urmă. Ştcla a simpatizat. Vrăjitoria care cuprindea această navă era urâtă, mirosind de nebunie. Nu-i plăcea nimic viu care nu era legat de voinţa sa haotică. Şi mai ales mi-a displăcut... eu.

Numai... Gesler şi Stormy, par imuni la asta. Nemernicii – forţându-ne să ne alăturam lor în această tumulă plutitoare ciudată şi nedorită.

Bottle s-a gândit să vorbească cu Fiddler despre asta, apoi a respins ideea. Fiddler era ca Kalam, care era ca Apsalar, care era ca Quick Ben. Tot...

răul.

Bine, nu rău, ci ceva. Nu ştiu. Chestiile alea din Shadow – ce făceau ei? Şi Kalam, gata să-şi bage cuţitele în Apsalar. Şi Apsalar, arătând de parcă şi-ar fi dorit tocmai asta. Apoi Quick Ben s-a trezit, trecând între cei doi de parcă toate acestea ar fi fost o veche ceartă, răni vechi s-au deschis.

Tavore îi revendicase pe Quick Ben, Kalam şi Apsalar pentru propriul ei suita pe nava amiral a Adjunctului, Lupul Spumă – un dromon construit de Quon, cu manoperă Mapau, chila şi lucrările metalice din altă parte. Fenn – nu poate fi mai mult decât o mână de cioplitori de chile şi fierari rămase printre rămăşiţele mizerabile... dar ei au făcut acea chilă şi au făcut acele accesorii, şi nu este nimic nesimţit sau inert în ele. În orice caz, Bottle s-a bucurat că se aflau pe acea navă călare pe swell la trei mâne la tribord. Nu destul de^ departe pentru confortul lui, dar ar trebui să facă asta. îşi putea imagina acele două reptile scheletice care se grăbesc prin cală de dedesubt, vânând şobolani...

— Deci Grub a fost cel care s-a ţinut de acel fluier? l-a întrebat Fiddler pe Gesler în cabină.

Sub masă, urechile zdrenţuite ale lui Y'Ghatan s-au înălţat.

— Da. băiatul lui Keneb. Acum există unul ciudat
pentru tine. A spus că ştie că venim. Acum, poate
I cred asta. oate că nu. Dar a fost primul lucru pe care l-am revenit.

— Bine, de asemenea, spuse Stormy, scărpinându-se audibil pe barbă. „Mă simt ca acasă..."

— Asta-i o glumă, interveni Gesler. — Ultima dată când am fost pe blestemata asta de navă, Stormy, ai petrecut cea mai mare parte a timpului înghesuit într-un colţ.

— A durat ceva timp să mă obişnuiesc, asta-i tot.

Fiddler spuse: „Uite ce scânteie strălucitoare a lăsat în
prada mea". Ceva a bătut peste masă.

— Zei de jos, mormăi sergentul Balm. — Este complet?

'Greu de spus. Sunt cărţi acolo pe care nu le-am

mai
văzut până acum. Unul pentru Apocaliptic – este un Nealiniat – şi există ceva numit Casa Războiului, care arată ca carte de rang un tron de os, neocupat, flancat de doi lupi. Şi în acea casă există o carte numită Mercenarul şi o alta – făcută de o mână diferită – care cred că poartă numele de Gardienii morţilor şi arată soldaţi fantomatici stând în mijlocul unui pod în flăcări...

Un moment de tăcere, apoi Gesler: — Recunoaşteţi vreo fete, Fid?

— Nu am vrut să mă uit prea atent la el. Există Casa Lanţurilor, iar Regele acelei Case – Regele în Lanţuri – stă pe un tron. Scena este foarte întunecată, înghiţită de umbră, doar că as jura că bietul ticălos tipă. Si privirea din ochii lui...

'Ce^altceva?' întrebă Balm.

— încetează să mai suni atât de nerăbdător, broasca din stâncă Dai Honese.

— Bine, dacă nu-ţi place noul tău cadou, Lăutar, dă-mi-

— Corect, şi probabil că ai aşeza un câmp chiar aici, pe nava asta.

'Asa de?[1]

— Deci, vrei să deschizi o uşă la acest coşmar al warrens-ului Tiste şi Tellann? Si lui Dumnezeul schilod?

'Oh.[1]

— Oricum, mai sunt Unaligned. Maşter of the Deck, şi da, pe el îl recunosc. Si Lant – un nod în centru, cu zale care se întind în toate direcţiile. Nu-mi place aspectul ăla.

— Un cadou, Fid.

— Da, ca o piatră aruncată unui marinar care se îneacă.

— Pune-o deoparte, spuse Gesler.

Şobolanul a ascultat m timp ce Deck-ul era târât înapoi din centrul mesei.

„Avem o problemă", a continuat Gesler.

— Numai că, a adăugat Stormy, nu ştim ce este. Ştim doar că ceva l-a zguduit pe Keneb şi pe acel prieten asasin al tău, Fid. Şi Quick Ben. I-a zguduit pe toti.

— Adjunctul, spuse Fiddler. — Kafam şi Quick

nu vorbeau, dar nu sunt fericiţi. O pauză, apoi: — S-ar putea să fie felul în care Pearl tocmai a dispărut, imediat după Y'Ghatan, probabil direct înapoi la Împărăteasă.

Doar un agent Claw care îşi dă raportul? Poate. Dar chiar şi asta lasă un gust acru în gură – a fost prea rapid să acţioneze, prea rapia să ajungă la concluzii – de parcă ceea ce' credea că s-a întâmplat la Y'Ghatan ar fi doar să confirme suspiciunile pe care le avea deja. Gândeşte-te la asta – chiar crezi că un raport ca acesta are ceva' bun de spus?

— L-a ucis pe Sha'ik, spuse Balm, exasperat. — Ea a rupt acel cuib de viespi din Raraku şi, naibii de naibii, nimic nu a bâzâit. L-a prins pe Korbolo Dom şi l-a trimis înapoi în cătuşe. Şi ea a făcut toate astea fără ca noi să nu pierdem pe nimeni, sau aproape pe nimeni – rămăşiţele de pe drum erau aşteptate şi nu chiar atât de rele pe'cât ar fi putut fi. Apoi îl urmăreşte pe Leoman la Y'Ghatan. Cu excepţia cazului în care ai pe cineva în interior să deschidă poarta, asediile sunt costisitoare, mai ales când atacatorii nu au timp să aştepte. Şi nu am făcut-o, nu-i aşa? A fost o ciumă blestemată pe drum!

— Calmează-te, spuse Fiddler, şi noi am trăit toate astea, îţi aminteşti?

— Da, şi oare cineva dintre noi chiar a crezut că Leoman îşi va zgâria propriul popor? Că va transforma un oraş întreg într-un morman de cenuşă şi râuri de plumb? Tot ce spun, Fid, nu ne-am făcut prea rău, nu-i aşa? Când te gândeşti la asta.

— Balm are dreptate, spuse Stormy, scărpinându-se din nou. — Lăutarule, în puntea aia pe care o ai, în Casa Războiului – ai mirosit a Treach acolo? Lupii ăia, m-au făcut să mă întreb.

— Am o îndoială reală cu privire la această versiune, a răspuns Fiddler. — De fapt, toată Casa aceea. Cred că producătorul a fost confuz, sau poate ceea ce a văzut a fost confuz...

'Ea?'

— Cred că da, cu excejDtia celui necinstit, Gardienii Morţilor. Asta e mâna unui barbat cu siguranţă.

Se auzi o tensiune bruscă în vocea lui Stormy. — Scoate-le din nou, Fid. Să vedem Casa Războiului –

toate cărţile din Casa aceea.

Zgomote amestecate. — Atunci îi voi arăta pe fiecare. Nu pe masă, dar încă în mână, bine? Pe rand. Bine. Cât despre titluri, doar citesc ce e în granițe. O clipă, apoi, „Lorzii Războiului. Doi lupi, un mascul, o femela. îmi sugerează că numele pentru acesta este greşit. Dar pluralul pontează, adică tronul neocupat nu este atât de important. În regulă, toată lumea s-a uitat? Bun, următorul. Vânătorul, şi da, acesta este Treach...

— Ce-i cu cadavrul dungat în prim plan? Bătrânul ăla fără mâini?

— Nici idee, Gesler.

— Următorul, spuse Stormy.

„Gardienii morţilor-"

— Lasă-mă să mă apropii... bine. Aştepta...'

— Furtunoasă, spuse Balm, ce crezi că vezi?

'Ce urmeaza?' întrebă caporalul Falari. 'Rapid!'

„Armata şi soldatul – nu ştiu – două nume pentru asta, care pot fi determinate de context sau ceva de genul.

— Mai mult?

— Două, iar astea nu-mi plac deloc. Iată, Life Slayer...'

— Jaghut?

— Jumătate Jaghut, spuse Fiddler cu o voce plictisitoare. „Ştiu cine este acesta – arcul de corn, sabia cu un singur tăiş/ Life Slayer este Icarium. Şi protectorul lui, Mappo Runt, nu se vede nicăieri.

— Nu contează toate astea, spuse Stormy. — Care este ultima carte?

— Un fel de contrapunct al lui Icarium. Death Slayer.

— Cine în Abiss ar trebui să fie acela? Asta e imposibil.'

Un mormăit acru de la Fiddler, apoi a spus: „Cine? Ei
bine, să vedem.

Cabana mizerabilă de piei şi beţe, brazier care tuşeşte fum, un lucru cu glugă în interiorul cabanei, membrele rupte, cătuşele înfipte m pământ.

Acum, cine ar putea n acela?

— Este imposibil, spuse Gesler, făcând ecou afirmaţia lui Stormy. — El nu poate fi două lucruri deodată!

'De ce nu?' spuse Fiddler, apoi oftă. 'Asta e. Acum, Stormy, ce ţi-a aprms focul în ochi?

— **Ştiu cine a făcut aceste cărţi.**

'Într-adevăr?' Fiddler părea 'neconvins. — Şi cum ai ajuns la asta?

— Cartea The Guardians, ceva despre piatra de pe pod. Apoi ultimele două, craniile – m-am uitat al naibii de bine la medalia lui Faradan Sort. Aşa că aş putea coase aşa ceva, vezi.

Urmă o tăcere lungă, lungă.

Iar Bottle s-a uitat, nevăzand, în timp ce implicaţiile i se instalau în minte – s-au aşezat momentan, apoi au izbucnit, ca nişte diavoli de praf, unul după altul. Adjunctul vrea acel Deck' de Dragoni în mâinile Lăutarului. Şi fie ea, fie T'amber – sau poate Nether şi Nil, sau cineva – se plimbă cu cunoştinţe arcane şi nu se teme să le folosească.

Acum, Fid, nu pune niciodată un câmp cu cărţile alea. Nu. El inventează jocuri.

Adjunctul ştie ceva. Aşa cum stia despre fantomele de la Raraku... şi despre potop. Dar ea poartă o sabie otatarală. Şi cei doi Wickan nu mai sunt ca odată, sau aşa spune consensul.

Trebuie să fie T'amber.

Ce ne aşteaptă?

Acesta este ceea ce îi face atât de agitaţi pe Quick Ben şi pe ceilalţi?

Ce se întâmplă dacă „Ceva mi-a înghiontat piciorul – ce? Este un şobolan? Chiar sub masa noastră?

— Nu sunt şobolani pe Silanda, Stormy...

— Îţi spun, Ges, acolo!

Fiddler a înjurat, apoi a spus: — Asta-i şobolanul lui Bottle! Ia-1![1]

'După![1]

Scaune care derapă, izbucnirea veselei, mormăit şi cizme de ştampilat.

— Se îndepărtează!

Erau atât de multe locuri, ştia Bottle, pe o navă, unde doar un şobolan putea merge. Y'Ghatan a făcut-o să scape, în ciuda tuturor înjurăturilor şi bătăilor.

Câteva clipe mai târziu,' Bottle l-a văzut pe Fiddler apărând pe punte în mijlocul navei – soldatul şi-a îndepărtat privirea cu o clipă înainte ca privirea

cercetătoare a sergentului să-l găsească, iar Bottle l-a ascultat – privind în larg – în timp ce bărbatul, împingând pe lângă soldaţii zăboviţi, se apropia.

Tup thump thump urcă treptele către puntea din faţă.

'Sticla!'

Clipind, se uită peste. 'Sergent?'

„Oh, nu, nu m-am păcălit – ai spionat! Ascult!'

Bottle făcu un semn spre Koryk şi Tarr, care îşi ridicaseră privirea din joc şi se uitau acum. 'Întreaba-î. Stau aici, fără să fac nimic,' mai mult decât un clopoţel. Întreaba-i.[1]

— Şobolanul tău!

'A ei? I-am pierdut urma aseară, sergent. Nu m-am deranjat să încerc să o vânez de atunci – care ar fi rostul? Nu pleacă nicăieri, nu cu puii ei de îngrijit.

Gesler, Stormy şi Balm se înghesuiau acum în spatele lui Fiddler, care părea gata sa-şi smulgă de frustrare propria barbă. — Dacă minţi... şuieră Fiddler.

— Sigur că minte, spuse Balm. — Dacă aş fi el, aş minţi şi eu acum.

— Ei bine, sergent Balm, spuse Bottle^ tu nu eşti eu şi asta este diferenţa crucială. Pentru că se întâmplă să spun adevărul.

Cu un mârâit, Fiddler se întoarse şi îşi împinse drumul înapoi în jos, spre mijlocul punţii. O clipă mai târziu, ceilalţi îl urmară, Balm aruncând o ultimă privire spre Bottle – de parcă şi-ar fi dat seama că tocmai fusese insultat.

Un pufnit scăzut din partea lui Koryk după ce plecară.

— Bottle, mi s-a întâmplat să ridic privirea cu ceva timp în urmă – înainte să iasă Fiddler – şi, Hood, ia-mă, trebuie să fi fost cincizeci de expresii care ţi-au traversat faţa, una după^ alta.

'Într-adevăr?[1] întrebă cu blândeţe Bottle. — Probabil nori trec pe lângă soare, Koryk.

Tarr a spus: „Şobolanul tău încă mai are puii ăia? Atunci trebuie să le fi purtat în marş. Dacă eu le-aş fi purtat, le-aş fi mâncat pe rând. Pune în gură, strânge, mestecă. Dulce şi delicios.

— Ei bine, eu am fost, nu tu, nu-i aşa? De ce toţi vor să fiu eu, oricum?

— Nu, spuse Tarr, întorcându-se să studieze

jocul. — încercăm cu toţii să-ţi spunem că eşti un idiot furibund, Bottle.

Bottle mormăi. 'în regulă. Atunci, presupun că voi doi nu sunteţi interesaţi de ceea ce vorbeau în acea cabină cu puţin timp în urmă/

' — Treci aici, spuse Koryk cu un mârâit. — Uită-te cum ne jucăm şi începe să vorbim, Bottle, altfel mergem să-i spunem sergentului.

— Nu, mulţumesc, spuse Bottle, întinzându-şi braţele.

— Cred că am nevoie de un pui de somn. Poate mai târziu, în plus, jocul ăla mă plictiseşte.

— Crezi că nu îi vom spune lui Fiddler?

— Desigur că nu o vei race.

'De ce nu?'

— Pentru că atunci aceasta ar fi ultima dată – ultima dată când ai primit informaţii din interior de la mine.

„Tu minţi, plângi, şarpe'de nenorocit..."

— Acum', a spus Bbttle, fii drăguţ.

— Devii mai rău decât Smiles, spuse Koryk.

'Zâmbete?[1] Bottle se opri la trepte. — Apropo, unde
este ea?

— Mă aştept cu Corabb, spuse Tarr.

într-adevăr? — Nu ar trebui să facă asta.

'De ce?'

"Norocul lui Corabb nu se extinde neapărat asupra oamenilor din jurul lui, de aceea."

ICe inseamna asta?'

înseamnă că vorbesc prea mult. 'Nu contează.'

Koryk a strigat: „Vor lua şobolanul ăla, ştii, Bottle! Mai devreme sau mai târziu.[1]

Nimeni nu gândeşte direct pe aici. Doamne, Koryk, încă crezi că aceşti căţei sunt nişte mici neputincioşi. Din păcate, toţi simt acum destul de capabili să se descurce singuri. Deci, nu am un singur set de ochi şi urechi în plus, prieteni. Nu. Există Baby Koryk, Baby Smiles, Baby Tarr, Baby... oh, ştii restul...

Era la jumătatea drumului spre trapă când au sunat alarmele, plutind ca nişte strigăte demonice peste valurile umflate, iar în vânt a sosit un miros... nu, o duhoare.

Hood ia-mă, urăsc să nu ştiu. Kalam se ridică în tachelaj, ignorând înclinarea şi legănarea în timp ce Lupul de Spumă se îndreptă puternic pe un nou curs, nord-est, spre golul care se deschisese – din incompetenţă sau neglijenţă – între doi dromoni de escortă. În timp ce asasinul îşi croia rapid drumul în sus, a surprins o clipă a navelor străine care apăruseră chiar în afară acelui gol. Pânze care ar fi putut fi negre cândva, dar acum erau gri, albite de soare şi sare.

În mijlocul 'confuziei bruşte de semnale şi alarme, un adevăr devenea îngrozitor de evident: ei navigaseră într-o ambuscadă. Navele spre nord, formând un arc cu benzi mortale între fiecare. O altă semilună, aceasta bombată spre Malazani, se^apropia cu repeziciune înaintea vântului dinspre nord-est. În timp ce o altă linie de nave a format o barieră încreţită spre sud, de la puţin adâncime de-a lungul coastei până' la vest, apoi într-o formaţiune cu dinţi de ferăstrău spre est, până când arcul s-a ondulat spre nord.

Escortele noastre sunt cu mult depăşite numeric. Transporturi încărcate cu soldaţi, ca nişte oi care behăie prinse într-un tarc de abator.

Kalam s-a oprit din^catarare. Văzuse destule. Oricine ar fi, ne-au prins în fălci. începu să-şi coboare încă o dată, un efort aproape la fel de periculos ca şi ascensiunea. Dedesubt, figurile se zburau pe punţi, marinari şi marinari, ofiţerii strigând înainte şi înapoi.

Nava amiral a Adjunct-ului, flancată încă la tribord de Silanda, se îndrepta spre acel gol. Era clar că Tavore intenţiona să angajeze acea semilună de închidere. De fapt, nu aveau de ales. Cu vântul în spatele acelor atacatori, ei puteau conduce ca un vârf de suliţă în mijlocul transporturilor greoaie. Amiralul Nok comanda escortele de conducere spre nord, iar ei ar trebui să încerce să împingă prin inamicul blocând drumul, cu atâtea transporturi urmând câte puteau – dar tot ce trebuie să facă navele inamice este sa le conducă în coasta, pe orice recife neexplorate pândesc în adâncime.

Kalam a coborât ultima distanţă până la punte, a aterizat ghemuit. A auzit mai multe strigăte de undeva, de departe, m timp ce se îndrepta înainte.

Poziţionaţi lângă proba de lansare, Adjunct şi Quick Ben stătleau imul langa celălalt, vântul biciuind mantia lui Tavore. înaltul Mag aruncă o privire când Kalam ajunse la ei.

„Şi-au scurtat pânzele, si-au trasat sau orice anume numesc marinarii încetinirea'*.

— Acum de ce ar face asta? întrebă Kalam. 'Nu are niciun sens. Nenorociţii aia ar trebui să conducă greu direct spre noi.

Quick Ben dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Asasinul aruncă o privire spre Adjunct, dar despre starea ei de spirit în timp ce se uita la linia opusă de nave, el nu simţea nimic. [1]

Adjunct, spuse el, poate ar trebui să-ţi iei sabia.

— Nu înca, spuse ea. 'Ceva se intampla.'

îi urmă privirea.

— Zei de jos, ce este asta?

Pe Silanda, sergentul Gesler făcuse uz de fluierul de os, iar acum băncile de vâsle se învârteau cu o nepăsare constantă faţă de umflăturile puternice, iar nava gemea la fiecare val, ţinând uşor pasul cu dromonul Adjunctului. Eschipele terminaseră de găzduit pânzele şi se aflau acum în mijlocul navei, pregătind armurile şi armele.

Lăutarul s-a ghemuit peste o ladă de lemn, încercând să-şi potolească greaţa mereu prezentă – zei, urăsc marea, blestemaţii înainte si înapoi şi m sus şi în jos. Nu, când voi muri vreau să-mi fie picioarele uscate. Asta si nimic mai mult.

Fara alte prevederi. Doar picioarele uscate, la naiba – în timp ce a slăbit curelele şi a ridicat capacul. Se uită în jos la muniţiile Moranth cuibărite în paturile lor de căptuşeală. — Cine poate arunca? întrebă el, uitându-se cu privirea la echipa sa, apoi ceva rece i s-a strecurat în intestine.

— Pot, au spus atât Koryk, cât şi Smiles.

'De ce intreoi?' spuse Cuttle.

Corabb Bhilan Thenu'alas stătea în apropiere, cu

genunchii în sus, prea bolnav pentru a se mişca, cu atât mai puţin răspunde la întrebarea lui Fiddler.

Tarr a spus, ridicând din umeri: — Dacă este chiar în faţa mea, poate o pot lovi, sergent.

Dar Fiddler abia a auzit nimic din toate astea – ochii îi erau aţintiţi asupra lui Bottle, care stătea nemişcat, uitându-se la linia de nave inamice. 'Sticla?

Ce este?'

O fată cenuşie se întoarse să-l privească. — E rău, sergent. Li... conjurează.

Samar Dev s-a micşorat până când un lemn tare şi insensibil i s-a apăsat pe spate. În faţa ei, de o parte şi de alta a catargului principal, stăteau patru Tiste Edur,' din care răsună trosnitori, vrăjitorie sălbatică, biciuindu-se ca lanţuri între ei, fulminând cu flori şi stropi de flăcări cenuşii – si, dincolo de proa legănată, un val care se răsturna, ridicându-se, zvârnindu-se parcă ţinute întinse, ridicându- se spre cer. Lanţuri de putere' strânse din cei patru vrăjitori, arcuindu-se în stânga şi în dreapta, pentru a se uni cu rudele identice din navele de pe fiecare parte a navei de comandă a lui Hanradi Khalag şi apoi mai departe către alte nave, unul după altul, iar aerul pe care Samar Dev îl atrase în plămânii ei părea mort, o necesitate esenţială complet distrusă. Gâfâi, se lăsă pe punte, ridicând genunchii. O tuse, apoi tremurături a cuprins-o în valuri. Aerul brusc, viaţa inundându-i plămânii – cineva stătea în stânga ei. S-a uitat peste, apoi în sus.

Karsa Orlong, nemişcata, privind la zidul magiei care se umfla şi se ridica. 'Ce este asta?[1] el a cerut.

— Bătrân, spuse ea cu o voce zdrenţuită. — Vreau să-i distrugă. Ei vor să rupă zece mii de suflete şi multe altele... în bucati.

— Cine este inamicul?

Karsa, ce este această suflare de viaţă pe care o dai? „Flota Imperială Malazan", auzi Samar

răspunsul taxilianului şi văzu că el a apărut pe punte, împreună cu Feather Witch şi Preda, Hanradi Knalag, şi toţi priveau în sus la teribila furtună de putere înlănţuită.

Toblakai şi-a încrucişat braţele. — Malazani, spuse el. — Nu sunt duşmanii mei.'

Cu un accent aspru, oprit, Hanradi Khalag s-a întors către Karsa Orlong şi a spus: — Sunt Tiste Edur?

Ochii uriaşului' se subţiră până la fante în timp ce continua să studieze invocaţia, din care acum se auzi un vuiet din ce în ce mai mare, ca de un milion de voci furioase. — Nu, spuse el.

— Atunci, răspunse Preda, sunt inamici.

— Dacă îi distrugi pe aceşti Malazani, a spus Karsa, mai mulţi dintre ei vor veni după tine.

— Nu ne temem.

Războinicul Toblakai aruncă în cele din urmă o privire spre Preda, iar Samar Dev putea citi, cu ceva fluturând în ea, dispreţul lui. Cu toate acestea, nu spuse nimic, pur şi simplu s-a întors si s-a ghemuit lângă Samar Dev.

Ea a şoptit: „Voi sa-l numeşti prost. Mă bucur că nu ai făcut-o -Tiste Edur ăştia nu se descurcă prea bine cu criticile.

„Ceea ce îi face şi mai mari proşti", a bubuit uriaşul. — Dar ştiam asta, Samar Dev. Ei cred că împăratul lor mă poate învinge.

'Karsa-[1]

Un cor ciudat de strigăte a izbucnit din vrăjitori şi toţi s-au convulsiat, de parca o mână de foc le-ar fi ajuns în trup, închisă strâns şi crud în jurul spinei lor – ochii lui Samar Dev s-au mărit – acest ritual, îi răsuceşte, o – atât de durere, un zid enorm s-a eliberat de suprafaţa brusc calmată a mării.

S-a ridicat mai sus, apoi mai sus – iar în spaţiul de dedesubt, o fâşie orizontală care bate joc de normâlitate, navele Malazan erau vizibile, cu pânzele greşite, fiecare pierzându-şi drumul în timp ce panica trecea prin bieţii nenorociţi – cu excepţia celor doi, în frunte. , o navă de război dromon, iar' pe flancul său spre mare, o ambarcaţiune cu cocă neagră, cu vâslele fulgerând de fiecare parte.

Ce?

Hanradi Khalag făcuse un pas înainte când

văzuse acea navă neagră ciudată, dar de unde stătea ghemuit Samar, ea nu-i putea vedea expresia, ci doar ceafa – poziţia brusc încordată a formei lui înalte.

Şi apoi, a început să se întâmple altceva…

Zidul magiei se smulgea de la suprafaţă, atrăgând odată cu el nişte stropi de apă albă, agitată, care s-au fragmentat şi au căzut ca nişte suliţe răsturnând, în timp ce manifestaţia gri şi furioasă se ridica tot mai sus. vuietul sunetului' s-a rostogolit înainte, zgomotos şi aprig ca o armată care se încarcă.

Vocea Adjunctului era joasă, plată. — Repede Ben.

— Nu warrens, răspunse vrăjitorul, parcă uluit. 'Mai mare. Nu warrens.

Ţine, dar a trecut prin haos, cu putregai…

— Zeul schilodit.

Atât vrăjitorul, cât şi Kalam s-au uitat la ea.

— Eşti plin de surprize, Adjunct, observă Quick Ben.

— Poţi să răspunzi?

'Adjunct?[1]

— Această vrăjitorie bătrână, înalt Mag – poţi să-i răspunzi?

Privirea pe care Quick Ben i-a aruncat lui Kalam l-a tresărit pe asasin, dar se potrivea perfect cu răspunsul lui: „Dacă nu pot, Adjunct, atunci suntem cu toţii morţi".

Nenorocitul, ai ceva: „Nu ai mult", a spus Adjunctul. — Dacă eşuezi, a adăugat ea întorcându-se, am sabia mea.

Kalam o privi îndreptându-se pe lungimea navei. Apoi, cu inima bătându-i cu putere în piept, se confruntă cu invocaţia care se prăbuşeşte, spumoasa, care umplea cerul de nord. — Repede, nu ai nevoie de mult aici, ştii, odată ce se întoarce cu sabia…

— Mă îndoiesc că va fi suficient, a întrerupt vrăjitorul. Cât despre toţi ceilalţi, uitaţi.

— Atunci fă cevaf

Iar Quick Ben îi întoarse lui Kalam un rânjet pe care asasinul îl văzuse înainte, de sute de ori, şi acea lumină din ochii lui – atât de familiară, încât vrăjitorul i-a scuipat mâinile şi le-a frecat, înfruntându-se încă o dată cu vrăjitoria Bătrânului. Ei vor să se încurce cu Holds... la fel voi face eu.

Kalam îşi dezveli dinţii. — Ai ceva nervi.

'Ce?' '

„Plin de surprize", i-ai spus.

— Da, bine, mai bine dă-mi loc. A trecut ceva timp. S-ar putea să fiu puţin... ruginit. Şi a ridicat braţele.

Atât de familiar... atât de... alarmant.

Pe Silanda, la patru întinderi spre mare, Bottle simţi că ceva îi zguduie toate simţurile. Capul i s-a rotit, pentru a-şi fixa privirea asupra castelului de spumă. Rapid Ben, singur, stând înalt la proa, cu braţele întinse în lateral, ca o ofrandă blestemată – şi în j'urul înaltului Mag, focul de culoarea noroiului pătat de aur s-a trezit, s-a repezit în afară, în sus, repede – atât de repede, atât de fioros – mă ia zeii – nu, mai rabdare, prostule! Dacă şoptind^o rugăciune, Bottle şi-a aruncat toata voinţa la conjurarea înaltului Mag – mai încet, prostule. Mai lent! Aici, adânceşte nuanţa, mai groasă, aruncă-o în lateral, e doar o alunecare de noroi inversă, da, toate merg înapoi pe panta, flăcări ca ploaia, limbi de aur urât, da, aşa Nu, nu te mai lupta cu mine, dracu' . Nu-mi pasă cât de îngrozit eşti – panica va strica totul. Fiţi atenţi!

Deodată, umplând capul lui Bottle, un parfum... de blană. Peria moale a mâinilor deloc omeneşti – şi eforturile frământate ale lui Bottle de a potoli entuziasmul maniac al lui Quick Ben au încetat dintr-o dată să mai conteze, în timp ce voinţa lui a

fost dat deoparte ca o pânză de păianjen**** Kalam, ghemuit pe treptele de lemn ale castelului de probă. , îl privea pe Quick Ben, cu picioarele desfăcute larg, ridicate încet de pe punte, de parcă o forţă exterioară ar fi închis mâinile invizibile pe partea din faţă a tunicii lui, atrăgându-l aproape, apoi dându-i o zguduire.'

— Ce pe numele lui Hood...

Magia care s-a ridicat ca răspuns la acea furtună cenuşie clocotită de vizavi a fost ca un zid de pământ, împuşcat cu rădăcini arzătoare, zvârcolindu-se şi zvarn'indu-se înapoi în sine, ea sălbatică, explozivă se va lega mai strâns de ceva mai puternic – şi când el o eliberează. , în celălalt... Hood dedesubt, nimeni nu va supravieţui asta**** Hanradi Khalag se uitase, îngheţat pe loc pentru o duzină de bătăi de inimă, în timp ce Haosul sălbatic al magiei Bătrânilor se ridica într-o provocare îngrozitoare la adresa vrăjitorilor Edur – să cea a aproape o sută de vrăjitori Edur – şi, si-a dat seama Samar Dev, în timp ce se uita la dromoriul Malazan principal, toate de la acel singur bărbat, acel bărbat cu pielea neagră care plutea deasupra proa navei, cu membrele larg răspândite.

Preda păru să se clătinească, apoi se îndreptă şi ţipă ordine – aceeaşi frază repetată, iar şi iar, în timp ce se trânti beat către vrăjitorii săi.

S-au prăbuşit, aruncaţi pe punte ca şi cum ar fi fost doborâţi unul după altul de loviturile unui uriaş, apoi s-au întins zvârcolindu-se$_x$ cu gurile spumându-se, lichidele curgându-se din ei, m timp ce peretele cenuşiu care se pronia, hohote, părea să explodeze, cârcel'e care se desprind pentru a dispărea în aer sau loveşte suprafaţa acum agitată a mării, trimiţând înspre cer stropi care s-âu văzut din norii de abur înclinat. Sunetul vuiet s-a spulberat, a căzut.

Vrăjitoria s-a prăbuşit, lanţurile care legau purtătorii de pe fiecare navă palpâin'd sau rupându-se exploziv de parcă ar fi fost verigi de fier.

Puntea s-a înclinat beat sub ei şi toţi, în afară de Karsa Orlong, se clătinară.

Samar Dev şi-a târât ochii de la el şi s-a uitat din nou la acel zid de magie întunecat şi de pământ – şi el se stingea – da, poate că proştii aceştia Edur nu au n'icio reţinere să dezlănţuie astfel de lucruri

atunci când nu se opun... dar aceeaşi prostie nu poate fi spusă, din tine, Malazan, oricine ai fi.

Hanradi Khalag, ignorând vrăjitorii care se zvârneau în propria lor murdărie, striga porunci, iar marinarii Letherii – cu chipul alb şi scandând rugăciuni – s-au grăbit să aducă nava spre est.'

Ne retragem. Malazanii şi-au numit bluff-ul. I-a pus cu faţa în jos – o, vrăjitor, aş putea să te sărut – aş putea face mai mult decât atât. Doamne, aş. Ce spun Edur? întrebă Karsa Orlong.

Taxilianul, încruntat, a ridicat din umeri, apoi a spus: — Nu cred...

— Necrezând? samar Dev croi. — Sunt zdruncinaţi, Taxilian. Prost.[1]

Bărbatul dădu din cap, aruncând o privire spre Feather Witch, care îi urmărea pe toţi trei. — Toblakai, Edur spun că aceşti Malazani – au un Ceda la bord.

Karsa se încruntă. — Nu cunosc cuvântul ăsta.

— Da, spuse Samar Dev. Ea a zâmbit când un fulger de soare a străpuns tumultul de deasupra capului şi şi-a scăldat faţa cu o căldură neaşteptată. — Spune-le, Taxilian, că au dreptate. Ei fac. O Ceda.

Malazanii au un Ceda, iar pentru toţi Edur aşteptaţi din această zi, în trufia lor, aceşti malazani nu s-au temut. Spune-le asta, Taxilian. Spune-le![1]

Kalam îngenunche lângă Quick Ben, studie pentru o clipă chipul bărbatului, expresia slăbită, ochii închişi. Apoi îl plesni pe vrăjitor. Greu.

Quick Ben a înjurat, apoi s-a uitat la asasin. — Ar trebui să te zdrobesc ca pe un insectă, Kalam.

— Chiar acum, cred, bubui el ca răspuns, s-ar putea să te arunce de pe această navă, Quick.

'Linişte. Nu pot să stau aici încă o vreme?

Vine' Adjunctul. încet, îţi voi acorda. Idiotule, ai dat prea multe...

— Ajunge, Kalam. Trebuie să mă gândesc şi să mă gândesc mult.

— De când te-ai jucat cu magia Elder?

Rapid Ben întâlni privirea lui Kalam. 'Când? Niciodată, idiotule.

'Ce?'

— Asta a fost o iluzie a naibii de Hood. Mulţumesc zeilor care se înghesuiau în angajamentele lor chiar acum că idioţii au înghiţit cârligul – dar ascultă, nu a fost doar asta. Am avut ajutor. Şi apoi am avut ajutor!

'Ce înseamnă asta?[1]

'Nu ştiu! Lasă-mă să mă gândesc!'

— N'u e timp pentru asta, spuse Kalam, aşezându-se pe spate, Adjunctul e aici.

Mâna lui Quick Ben se ridică şi apucă cămaşa lui Kalam, îl trase aproape. — Doamne, prietene, şopti el, nu am fost atât de speriat în toată viaţa mea! Nu vezi? A început ca o iluzie. Da, dgr atunci...

vocea Adjunctului: „înalt Mage, tu şi cu mine trebuie să vorbim".

"Nu a fost..."

— Ben Adaephon Delat, tu si cu mine vom vorbi. Acum.'

Indreptându-se, Kalam dădu înapoi, apoi se opri la un
gest al lui Tavo re.

— Oh, nu, asasin. Şi tu de asemenea.'

Kalam a ezitat, apoi a spus: — Adjunct, această conversaţie pe care o propui... nu poate fi unilaterală.

Ea se încruntă, apoi, mcet, dădu din cap.

HdKHaK

Fiddler stătea lângă Bottle, unde stătea întins pe punte.

— Tu, soldat.

Ochii bărbatului erau închişi şi, la cuvintele lui Fiddler, ochii se strânseră strâns. — Nu acum, sergent. Vă rog.'

— Soldat, repetă Fiddler, te-ai... făcut ceva dezordine. Ştii, în jurul picioarelor.

Sticla gemu.

Fiddler aruncă o privire spre ceilalţi din echipă. încă ocupaţi cu ei înşişi pentru moment. Bun/S-a ghemuit. — La naiba/Bottle, târăşte-te şi curăţă-te – dacă ceilalţi văd asta

- dar ştai, trebuie să ştiu ceva. Trebuie să ştiu ce ţi s-a părut atât de interesant în toate astea?

Sticla s-a rostogolit pe o parte. — Nu înţelegi, mormăi el. — Îi place să facă asta. Când va avea ocazia. Nu ştiu de ce. Nu ştiu.'

'Ea? OMS? Nimeni nu a fost lângă tine, Bottle!

— Ea se joacă cu mine. Cu acesta.'

— Cu siguranţă cineva o face, spuse Fiddler. — Acum du-te mai jos şi curăţă-te. Smiles vede asta şi tu te uiţi la o viaţă de chin.' '

' Sergentul îl privi pe bărbat îndepărtându-se târându-se. Excitat. Iată-ne pe cale să fim anihilaţi. Fiecare blestemat dintre noi. Şi fantezează despre vreo iubită bătrână.

Respiraţia lui Hood.

Taralack Veed a studiat confuzia de pe punte o vreme, încruntat în timp ce îl privea pe comandantul, Tomad Sengar, plimbându-se înainte şi înapoi în timp ce războinicii Edur veneau şi plecau cu' mesaje semnalizate cumva dincolo de celelalte aparent nenumărate nave Edur. Ceva îi dăduse lui Tomad Sengar o lovitură aproape fizică – nu vrăjitoria rituală care le provocase pe a lor, ci nişte ştiri care sosiseră la scurt timp mai târziu, în timp ce flota Malazan se străduia să se iasă din încercuire. Navele treceau la o distanţă de ceartă, cu feţe întoarse şi holbându-se peste gol,' ceva asemănător uşurare care leagă această privinţă – Taralack văzuse chiar şi un soldat Malazan cu mâna. înainte ca un tovarăş de soldat să-l lovească pe bărbat într-o parte a capului cu pumnul.

între timp, cele două flote Edur se uneau într-una – nu era o sarcina simplă, având în vedere apele instabile şi numărul mare de ambarcaţiuni

implicate, precum şi lumina care se stingea pe măsură ce ziua se stingea.

Şi, acolo, în faţa lui Tomad Sengar, amiralul acestei armate plutitoare masive, bântuirea care putea veni doar cu vestea unei tragedii foarte personale. O pierdere, o pierdere groaznică. Chiar curios.

Aerul atârna aproape de navă, încă murdar de vrăjitoria Bătrânului.

Aceşti Edur erau abominaţii, pentru a dezlănţui atât de flagrant o asemenea putere.

Gândindu-se că o vor mânui ca şi cum ar fi o armă de fier rece, indiferent. Dar cu puterile bătrânilor – cu haosul – acele puteri au fost cele care au făcut mânuirea.

Iar malazanii răspunseseră în natură. O revelaţie uluitoare, o dezvăluire cea mai neaşteptată a cunoştinţelor arcane. Cu toate acestea, în orice caz, puterea ritualului Malazan a depăşit-o pe cea a zecilor de vrăjitori Edur.

Extraordinar. Dacă Taralack Veed nu ar fi fost martor cu ochii lui, ar fi considerat o astfel de abilitate în mâinile Imperiului Malazan pur şi simplu de necrezut. Altfel, de ce nu l-au exploatat niciodată până acum?

Ah, o clipă de gând şi a avut răspunsul la asta. Malazanii ar putea fi tirani însetaţi de sânge, dar nu sunt nebuni. Ei înţeleg prudenţa. Reţinere.

Aceşti Tiste Edur, din păcate, nu.

Nefericit, adică pentru ei.

A văzut-o pe Twilight, Atri-Preda, mişcându-se printre soldaţii ei Letherii, rostind un cuvânt liniştitor sau două, ocazional poruncă slabă, şi păru că turbioarele tulburate s- au calmat m urma ei.

Graiul se îndreptă spre el.

Ea îi întâlni privirea şi îl întâmpină cu un semn uşor din
cap.

— Cum iese însoţitorul tău de mai jos? a întrebat ea, iar Taralack a fost impresionat de facilitatea ei tot mai mare cu limba.

‘El mănâncă. îi revine forţa, Atri-Preda. Dar, în ceea ce priveşte această zi şi evenimentele ei ciudate, el este indiferent.

— Va fi testat în curând.

Taralack a ridicat din umeri. — Acest lucru nu-l priveşte. Ce îl asaltează pe Tomad Sengar? întrebă el pe sub răsuflare, apropiindu-se în timp ce făcea asta.

Ea ezită o clipă îndelungată, apoi spuse: — A venit vorba că printre flota Malazan se aria o navă care fusese capturată, cu ceva timp în urmă şi la un ocean distanţă, de către Edur. Şi acea navă a fost dăruită unuia dintre fiii lui Tomad pentru a comanda – o călătorie în Nascent, o misiune a cărei natură nu i s-ar spune împăratului Rhulad.

— Acum Tomad crede că acel fiu a murit.

— Nu poate exista altă posibilitate. Şi pierzând un fiu, el, cu adevarat, a pierdut doi.

‘Ce vrei să spui?[1]

Ea îi arunca o privire, apoi clătină din cap. — Nu contează. Dar ceea ce s-a născut în Tomad Sengar astăzi, Taralack Veed, este o ură mistuitoare. Pentru aceşti malazani.

Graiul a ridicat din umeri. „S-au confruntat cu mulţi duşmani în zilele lor, AtriPreda. Caladan Brood, Sorrel Tawrith, K'azz D'Avore, Anomander Rake-[1]

La numele de familie, Twilight făcu ochii mari şi, în timp ce era pe cale să vorbească, privirea ei s-a mutat fracţionar, chiar pe lângă umărul stâng al lui Taralack Veed. O voce masculina a vorbit din spatele lui.

'Este imposibil.'

Graiul se dădu într-o parte pentru a-l primi pe nou venit.

Un Edur.

— Aceasta se numeşte Ahlrada Ahn, spuse Twilight, iar el a simţit unele cunoştinţe ascunse mtre cei doi în exprimarea ei a numelui Edur. '

La fel ca mine, a învăţat limba ta – mai repede decât mine.

— Anomander Rake,^ spuse Edur, Lordul înaripat Negru, locuieşte la Porţile întunericului.

— Ultima dată pe care am auzit-o, a spus Taralack Veed, a locuit într-o fortăreaţă plutitoare numită Moon's Spawn. A purtat o bătălie vrăjitorie cu malazanii pe un continent îndepărtat, deasupra unui oraş numit Pale. Şi Anomander Rake a fost învins. Dar nu ucis.'

Şocul şi neîncrederea s-au luptat pe chipul căptuşit şi acoperit de vremea războinicului Edur. — Trebuie să-mi spui mai multe despre asta. Cel pe care îl numeşti Anomander Rake, cum este desgris?

— Ştiu puţin despre asta. înalt, cu pielea neagră, păr argintiu. Poartă o sabie blestemată cu două mâini. Sunt exacte aceste detalii? Nu ştiu... dar văd după privirea din ochii tăi, Ahlrada Ahn, că trebuie să fie.

Taralack făcu o pauză, gândindu-se cât de mult ar trebui să dezvăluie – următoarea sa declaraţie ar implica cunoştinţe arcane – informaţii necunoscute de mulţi. Totuşi... hai să vedem cum se'desfăşoară asta. A lui şi-a schimbat limba, pe cea a Letherilor, şi a spus: „Anomander Rake este Tiste Andii. Nu Edur. Totuşi, după reacţia ta, războinică, aş putea crede că, ca şi în cazul lui Tomad Sengar, eşti rănit de un fel de revelaţie nedorită.

O privire bruscă supărătoare în'ochii războinicului. Se uită la Twilight, apoi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

„Există chestiuni", îi spuse Atri-Preda lui Taralack Veed, „de care nu ştii şi cel mai bine este să rămână aşa.

Ignoranţa te protejează. Nu a fost înţelept, a adăugat ea, că ţi-ai dezvăluit facilitatea cu limba Letherii.

— Cred, răspunse Grai, că Ahlrada Ahn se va dovedi neclintită să raporteze nimănui conversaţia noastră. Atunci i-a privit ochii si a zâmbit. — La fel şi tu, Atri-Preda.

— Eşti nepăsător, Taralack Veed.

îşi scuipă mâinile şi le-a trecut prin păr, întrebându-se din nou de privirea ei bruscă de dezgust. — Spune-i asta lui Tomad Sengar, Atri-Preda.

El este cel care riscă mult, cu cererea lui ca priceperea lui Icarium să fie testată.

— Pari atât de sigură, spuse ea.

'Din ce?[1]

— Că tovarăşul tău reprezintă cea mai formidabilă ameninţare cu care s-a confruntat vreodată împăratul Rhulad. Din păcate, aşa cum a dovedit invariabil cazul, toţi ceilalţi care credeau' acelaşi lucru sunt acum morţi. Şi, Taralack Veed, au

fost atât de mulţi. Tomad Sengar trebuie să ştie sigur. Trebuie făcut să' creadă, înainte de a-l îndruma pe prietenul tău să stea în faţa fiului său.

'Fiul său?'

'Da. împăratul Rhulad este fiul cel mic al lui Tomad Sengar, într-adevăr, acum, singurul fiu care i-a mai rămas. Ceilalţi trei sunt plecaţi sau morţi. Probabil că toţi sunt morţi/

— Atunci, mi se pare, spuse Graiul, că ceea ce caută să măsoare Tomad nu este priceperea lui Icarium, ci lipsa acesteia. La urma urmei, ce tată şi-ar dori moartea ultimului său fiu supravieţuitor?

Ca răspuns, Twilight se uită pur şi simplu la el pentru o clipă lungă. Apoi s-a întors.

Lăsându-l pe Taralack Veed singur, cu o încruntătură din ce în ce mai tulburată pe chipul lui.

Sergentul Hellian găsise o rezervă de rom de marinar si acum se plimba pe punţi, cu un zâmbet benign pe faţă. Nu cu jumătate de clopoţef mai devreme, cântase un cântec al morţii Kartoolian, m timp ce însuşi Abisul era dezlănţuit în cerul deasupra capului.

Masan Gilani, cu armura dezactivată încă o dată şi cu o mantie grea de lână înfăşurată împotriva vântului' rece, stătea printre câţiva alţi soldaţi, mai mult sau mai puţin în calea marinarilor. Flota inamică se afla acum undeva la sud, pierdută în amurgul din ce în ce mai adânc, şi o scăpa bine de ei.

Acum avem un înalt Mag. Sunt singuri. Acel Quick Ben, a fost un Bridgeburner, până la urma. Un adevărat înalt Mag, care tocmai ne-a salvat toate skin-urile. Asta e bine.

O nouă insignă îi împodobea mantia, în argint, purpuriu si fir de aur – era destul de mândră de lucrarea ei. The Bonehunters. Da, pot trăi cu acest nume. Adevărat, nu a fost la fel de emoţionant ca Bridgeburners. De fapt, semnificaţia lui era puţin

obscură, dar asta era în regulă, deoarece,' până acum, istoria celui de-al Paisprezecelea era la fel de obscură. Sau cel puţin înnebunit suficient pentru a face lucrurile confuze şi incerte.

Ca unde mergem.' Ce urmeaza? De ce ne-a rechemat împărăteasa?

Nu e ca şi cum Şapte oraşe nu au nevoie de reconstrucţie, sau că Malazanii' umplu toate acele garnizoane' goale. Apoi, din nou, ciuma ţinea acum pământul de gât şi înca mai sufoca viaţa din el. '

Dar ne-am luat un înalt Mag.

Tânăra fată, Sinn, s-a târât aproape, tremurând de frig, iar Masan Gilani şi-a deschis o parte a mantiei. Sinn s-a strecurat în acea îmbrăţişare învăluitoare, s-a ghemuit mai aprQape, apoi şi-a aşezat capul pe pieptul lui Masan.

In apropiere, sergentul Cord mea îl înjură pe Crump, care făcuse cu mâna prosteşte una dintre navele inamice care treceau, chiar după bătălia care nu era. Crump fusese cel care încurcase rău lucrurile la zidul Y'Ghatan, îşi aminti ea. Cel care alerga cu genunchii de fiecare parte a urechilor mari. Şi care acum îşi asculta sergentul cu un zâmbet larg, fără minte, cu expresia zvâcnindu-i spre încântare de fiecare dată când tirada lui Cord atingea noi culmi ale imaginaţiei.

Dacă toate astea ar dura mult mai mult, bănuia Masan Gilani, sergentul s-ar putea foarte bine să se lanseze spre Crump, cu mâinile închizându-se pe gâtul acela lung şi slăbănog, cu mărul de mărimea pumnului. Doar pentru a sugruma acel zâmbet de pe chipul de cal al prostului.

Mâna mică a lui Sinn a început să se joace cu unul dintre sânii lui Masan, degetul arătător înconjurând mamelonul.

Ce fel de companie a ţinut acest imp? Ea a împins uşor mâna, dar s-a întors. Amendă. Dar la naiba, asta e o mână rece pe care o are acolo.

— Toţi morţi, murmură Sinn.

'Ce? Cine a murit tot, fată?

„Toti sunt morţi – îti place asta? Cred că îţi place asta.

— Ţi-e rece degetul. Cine este mort?

'Mare.'

Degetul a dispărut, a fost înlocuit cu o gură

caldă şi umedă. O limbă de dans.

Respiraţia lui Hood! Ei bine, mă gândesc la modalităţi mai rele de a pune capăt acestei zile terifiante.

— Se ascunde sora mea acolo?

Masan Gilani ridică privirea spre caporalul Shard. 'Da.'

O expresie uşor dureroasă pe faţă. — Nu-mi va spune... ce sa întâmplat la moşie. Ce s-a întâmplat cu ea.' El a ezitat, apoi a adăugat: *„A* ta nu este prima mantie a nopţii sub care s-a târât, Masan Gilani. Deşi eşti prima femeie.

'Ah văd.'

„Vreau să ştiu ce sa întâmplat. înţelegi asta? Trebuie să ştiu.'

Masan Gilani dădu din cap.

— Văd cum e, continuă Shard, privind în altă parte şi frecându-se la faţă. „Toţi ne descurcam în felul nostru..."

— Dar tu eşti fratele ei, spuse ea, dând încă din cap. — Şi ai urmărit-o în jur. Pentru a te asigura că nimeni nu face nimic cu ea, nu ar trebui să facă.

Oftat îi era greu. — Mulţumesc, Masan Gilani. Nu prea eram îngrijorat pentru tine...'

— Mă îndoiesc că ar trebui să-ţi faci griji pentru vreunul dintre noi, a răspuns ea. — Nu echipele de aici.

„Ştii", a spus el, iar ea a văzut lacrimile prelingându-i pe obraji, „asta m-a surprins. Aici, cu aceşti oameni – noi toţi, care am ieşit din sub oraş – toţi au spus acelaşi lucru pe care tocmai ai spus-o tu.

— Shard, spuse ea blând, mai eşti regimentul Ashok? Tu şi restul?

A scuturat din cap. 'Nu. Acum suntem Bonehunters.

Asta e bine. „Am un fir în plus", a remarcat ea. — S-ar putea să-ţi împrumut mantiile... într-o zi caldă...

— Ai' o mână bună, Masan Gilani. O să le spun şi celorlalţi, dacă e în regulă.

'Este. Oricum, nu mai avem multe de făcut acum, pe hipopotamii ăştia umflaţi.

— Totuşi, apreciez. Adică, totul, adică.

— Du-te să dormi, caporale. Din respiraţia surorii tale, asta face chiar acum.

Dând din cap, s-a îndepărtat.

Şi dacă vreun soldat care nu o obţine încearcă să profite de acest lucru stricat, toţi cei patruzeci de oameni îl vom jupui de viu. Adăugaţi încă imul. Faradan Sort.

Patru copii s-au grăbit pe punte, unul ţipând de râs.

Strânsă m braţele lui Masan Gilani, Sinn s-a agitat uşor, apoi s-a aşezat din nou, cu gura lipită ferm pe sfârcul femeii. Femeia Dai Honese se uită la copii, încântată să vadă că şi-au revenit din marş, că şi-au început propria vindecare. Cu toţii ne descurcăm în felul nostru, da.

Deci, pe cine se vedea Sinn, când a spus că toţi erau morţi?

Doamne de jos, nu cred că vreau să ştiu. Nu în seara asta, oricum. Lasă-o să doarmă. Lăsaţi-i pe alţii să se joace, apoi încovoiaţi-vă sub pături undeva mai jos. Să dormim cu toţii la legănarea acestei fiare. Darul lui Quick Ben pentru noi, toate acestea.

HdKHaK

Fratele şi sora stăteau la proa, înfăşuraţi împotriva frigului şi priveau cum stelele umpleau întunericul cerului de nord. Corzi scârţâind, încordarea pânzelor s-a înclinat în timp ce nava a făcut încă o viradă. Spre vest, o creastă de munţi mai negri decât cerul marca Peninsula Olphara.

Sora rupse tăcerea lungă dintre ei. — Ar fi trebuit să fie imposibil.

Fratele ei a pufnit, apoi a spus: „A fost. Asta e toată ideea.[1]

— Tavore nu va primi ceea ce vrea.

'Ştiu.[1]

— E obişnuită cu asta.

— A trebuit să aibă de-a face cu noi, da.

— Ştii, Nil, ne-a salvat pe toţi.

Un' semn din cap, nevăzut sub gluga grea de lână Wickan.

— Mai ales Quick Ben.

'De acord. Deci, a continuat Nil, suntem de

asemenea de acord că este un lucru bun că este cu noi.

— Presupun, răspunse Nether.

— Suni aşa doar pentru că îţi place de el, soră. Ca el, aşa cum îi place unei femei un bărbat.

- N u n idiot. Sunt ancele vise... şi ceea ce face ea...

Nil pufni din nou. „Îţi accelerează respiraţia, nu-i aşa? Mâna aceea de animal, strângându-l cu putere...

'Suficient! Nu asta am vrut sa şpun. Doar că... da, e bine că este cu această armată. Dar ea, cu el, ei bine, nu sunt atât de sigur.

— Eşti gelos, vrei să spui.

— Frate, m-am săturat de această tachinare copilărească. E ceva, ei bine, compulsiv în asta, felul în care ea îl foloseşte.

— În regula, cu asta aş fi de acord. Dar pentru tine şi pentru mine, soră, mai rămâne o întrebare vitală. Eres'al s- a interesat.

Ea ne urmăreşte ca un şacal.

'Nu noi. L.'

'Exact. Şi acesta este în centrul întrebării aici. îi spunem? îi spunem Adjunctului?

'Spune-i ce? Că vreun soldat cu picioarele ude din echipa lui Fiddler este mai important pentru ea şi armata ei decât Quick Ben, Kalam şi Apsalar împreuna? Ascultă, aşteptăm până descoperim ce îi spune înaltul Mag Adjunctului – despre ce tocmai sa întâmplat.

— Adică, ciacă spune puţin, sau chiar pretinde ignoranţă totală...

„Sau îşi ia credit şi se lăsează ca un prim erou – atunci ne hotărâm cu privire la răspunsul nostru, Nil."

'în rejgulă.'

Au ramas tăcuţi atunci timp de o duzină de bătăi ale inimii, până când Nil a spus: „**Nu** ar trebui să-ţi faci prea multe griji, Nether. Mi-aş imagina că o jumătate femeie jumătate animal acoperită cu olană urât mirositoare nu este prea mare competiţie pentru inima lui.

— Dar nu a fost mâna mea... Brusc, ea a tăcut, apoi a rostit un şir cel mai feroce de blesteme Wickan.

în întuneric, Nil zâmbea. Mulţumită, totuşi, că sora lui nu a putut să-l vadă.

HdKHa
K

Marinii s-au înghesuit în cală, s-au întins sau încovoiaţi sub pături, atât de multe trupuri pe Apsalar a fost neliniştită, de parcă s-ar fi trezit într-o tumulă de soldaţi. Trasându-şi propriile acoperiri într-o parte, se ridică. Două felinare legănau din lemn, cu fitilul jos. Aerul devenea urât. Ea s-a prins de manţie şi şi-a îndreptat drum spre trapă.

Urcându-se liber, a păşit pe puntea din mijloc. Aerul nopţii era rece, dar proaspăt ele fericit în plămânii ei. Ea a văzut două siluete la proa. Nil şi Nether. Aşa că s-a întors în schimb şi a urcat la castelul de la pupa, doar pentru a găsi încă o siluetă, sprijinită de şina pupa. Un soldat, scund, ghemuit, cu capul gol, în ciuda vântului îngheţat. Chel, cu o franjuri de şuviţe lungi, cenuşii, şocanice, care se biciuiau în exploziile'friguroase. Ea nu'l-a recunoscut pe bărbat.

Apsalar ezită, apoi, ridicând din umeri, se apropie. Capul i se întoarse când ea ajunse la balustrada de lângă el. — Inviţi la boală, soldat, spuse ea. — Cel puţin, trage-ţi gluga.

Bătrânul mormăi, nu spuse nimic.

— Mă numesc Apsalar.

— Deci vrei numele meu înapoi, nu? Dar dacă fac asta, atunci se termină^.

Doar tăcere. întotdeauna e aşa.

Ea se uită în jos la valul agitat care se răsucea departe de jDupa navei. Fosforescenţa a luminat spuma. — Sunt un străin al Armatei a Paisprezecea, spuse ea.

— Mă îndoiesc că va face diferenţa, spuse el. „Ceea ce am făcut nu este un secret pentru nimeni".

— De curând m-ajn întors în Seven Cities. Ea făcu o pauză, apoi spuse: — în orice caz, nu eşti singur cu povara lucrurilor pe care le-ai făcut cândva.

El aruncă o privire din nou. — Eşti prea tânăr pentru a fi bântuit de trecutul tău.

— Şi tu, soldat, eşti prea bătrân ca să-ţi pese atât de mult de ai tăi.

A lătrat în râs, şi-a întors atenţia către mare.

Spre est, norii au derapat de'pe faţa lunii, dar lumina aruncată în jos era stinsă, plictisitoare.

— Uită-te la asta, spuse el. „Am ochi buni, dar acea lună nu este altceva decât o neclaritate. Nici

ceața norilor, nici. Este o lume îndepărtată, nu-i asa? Un alt tărâm, cu alte armate târându-se în ceață, ucigându-se, târând copiii pe străzi, cu săbii roşii fulgerând peste tot. Şi pun pariu că se uită în sus din când în când, întrebându-se de tot praful pe care l-au ridicat, făcându-i greu să vadă lumea aia de deasupra.

„Când eram copil", a spus Apsalar, „am crezut că acolo sunt oraşe, dar nu războaie. Doar grădini frumoase, iar florile au înflorit mereu, în fiecare anotimp, zi şi noapte, umplând aerul cu mirosuri minunate... ştii, i-am spus cuiva toate astea, odată. Mai târziu mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine în acea noapte. Cu povestea aia. Era tânăr, vezi tu.

— Şi acum el este doar acel gol din ochii tăi, Apsalar.

Ea' tresări. — Dacă ai de gând să faci astfel de observaţii, îţi voi şti numele.

— Dar ásta ár strica. Tot. în momentul de faţă, sunt doar eu, doar un soldat ca toţi ceilalţi. Afli cine sunt şi totul se prăbuşeşte. Se strâmbă, apoi scuipă în mare. ‘Foarte bine. Nimic nu durează niciodată, nici măcar ignoranţa. Numele meu este Squint.

„Urăsc să-ţi perrorez ego-ul – oricât de torturat este – dar nicio revelâtie vastă nu urmează numele tău."

‘Tu minţi? Nu, văd că nu. Ei bine, nu mă aşteptam niciodată la asta, Apsalar.

— Atunci, nimic nu se schimbă, nu-i aşa? Nu ştii nimic despre mine şi eu nu ştiu nimic despre tine'.

— Am uitât cum era. Tânărul ăla, ce sa întâmplat cu el?

‘Nu ştiu. L-am părăsit.[1]

— Nu l-ai iubit?

Ea a oftat. — Strabi, e complicat. Am făcut aluzie la propriul meu trecut. Adevărul este că l-am iubit j>rea mult ca să-l văd căzând atât de departe în viaţa mea, m ceea ce eram – si încă sunt. Merită mai bine.

— Ăi naibii de proastă, femeie. Uită-te la mine. Sunt singur. Odată, nu m-am grăbit să schimb asta. Şi apoi, într- o zi m-am trezit şi era prea târziu. Acum, singur îmi dă pacea mea, dar nii este o pace plăcută. Voi doi v-aţi iubit – aveţi idee cât de rar şi

de preţios este asta? Te-ai'rupt pe tine însuţi şi l-ai rupt şi pe el, cred eu. Ascultă-mă – du-te şi găseşte-1' Apsalar. Găseste-l şi ţine-l de el – acum al cui eg'o se tortureaza, nu? Iată-te, crezând că schimbarea poate merge doar într-un singur sens.

Inima îi bătea puternic. Nu putea să vorbească, fiecare contraargument, fiecare respingere părând să dispară. Transpiraţia se răci pe pielea ei.

Squint se întoarse. — Doamne de jos, o adevărată conversaţie. Toate marginile şi viaţa... uitasem. Mă duc mai jos – mi-â amorţit capul. El s-a ojprit. — Nu crezi că ţi-ar plăcea să vorbeşti din nou? Doar Squint şi Apsalar, care nu au nimic în comun decât ceea ce nu ştiu unul despre celălalt.

Ea a reuşit să dea din cap şi a spus: „Aş... binevenit, Squint".

'Bun.'

Ea a ascultat paşii lui scăzând în spatele ei. Om sărac. A făcut ceea ce trebuie să-i ia viaţa lui Colţaine, dar el este singurul care nu poate trăi cu asta.

Coborând în cală, Squint se opri pentru o clipă, cu mâinile pe şinele de frânghie de fiecare parte a treptelor abrupte. Ar'fi putut spune mai multe, ştia el, dar habar nu avea că i-ar tăia atât de uşor apărările.'

Acea vulnerabilitate a fost... neaşteptată.

Ai crede, nu-i aşa, că cineva care a fost stăpânit de un zeu ar fi mai dur decât atât.

HdKHaK

— Apsalar.

Ea cunoştea vocea şi aşa că nu s-a întors. — Bună, Cotillion.

Zeul se ridică să se sprijine de balustrada de lângă ea. — Nu a fost uşor să te găsesc.
'Sunt surprins. La urma urmei, fac ce ceri tu.
— În inima Imperiului Malazan. Acest detaliu nu era ceva ce anticipasem.
„Victimele nu stau nemişcate, aşteptând cuţitul. Chiar şi fără bănuieli, sunt capabili'să schimbe totul.
Nu spuse nimic o vreme, iar Apsalar simţi o reînnoire a tensiunii în ea. în lumina stinsă a lunii, chipul lui părea obosit, iar în ochii lui, în timp ce o privea, ceva febril.
— Apsalar, am fost... mulţumit...
— Cotillion, eşti multe lucruri, dar complezenţa nu este una dintre ele.
— Nepăsător, atunci. Ceva s-a întâmplat – este dificil să se reunească. De parcă detaliile necesare ar fi fost aruncate într-un bazin plin de noroi, iar eu nu am putut să fac altceva decât să bajbâi, pe jumătate orb şi nici măcar nesigur ce caut.
— Cutter.
El a dat din cap. — A avut loc un atac. O ambuscadă, cred – până şi amintirile ţinute în pământ, unde sângele s-a vărsat, erau toate fragmentate – am putut citi atât de puţin.
Ce s-a întâmplat? A vrut să pună această întrebare. Acum, trecând prin abordarea lui lentă şi precaută – nu prudenţă – el se acoperă: „O mică aşezare este aproape de raţa locului – ei au fost cei care au curăţat lucrurile".
'El este mort.[1]
„Nu ştiu – nu existau cadavre, cu excepţia cailor. Un mormânt,' dar fusese deschis şi ocupantul exhumat – nu, nu ştiu de ce ar face cineva asta. În orice caz, am pierdut contactul cu Cutter şi asta, mai mult decât orice altceva, mă deranjează.
— Am pierdut contactul, repetă ea plictisitor. — Atunci a murit, Cotillion.
— Sincer, nu ştiu. Sunt însă două lucruri de care sunt sigur. Vrei să-i auzi?
— Sunt relevante?
— Asta trebuie să decizi tu.
'Foarte bine.'
— Una dintre femei, Scillara...
'Da.'
„Ea a născut – a supravieţuit cel puţin pentru a

face asta, iar copilul este acum în grija sătenilor".

'Aia este bună. Ce altceva?'

— Heboric Light Touch a murit.

Ea se întoarse spre acea – dar departe de el – privind peste mări, spre acea lună îndepărtata şi tulbure. „Mâinile fantome".

'Da. Puterea – aura – a acelui bătrân – ardea ca focul verde, avea furia sălbatică a lui Treach. A fost inconfundabil, de netăgăduit...

— Şi acum a dispărut.

'Da.'

— Mai era o femeie, o fată tânără.

'Da. Ne-am dorit-o pe ea, Shadowthrone şi cu mine. După cum se dovedeşte, ştiu că trăieşte şi, într-adevăr, pare să fie exact acolo unde am vrut noi' să ne, cu o diferenţă crucială...

— Nu tu şi Shadowthrone o controlezi.

— Ghid, nu control – nu am fi presupus control, Apsalar.

Din păcate, nu acelaşi lucru se poate spune despre noul
ei stăpân. Dumnezeul infirm.[1] El a ezitat, apoi a spus: „Felisin Younger este Sha'ik Reborn".

Apsalar dădu din cap. „Ca o sabie care-şi ucide pe creatorul... există cicluri către justiţie".

'Justiţie? Abis de jos, Apsalar,' dreptatea nu se vede nicăieri în toate astea.

'Nu-i aşa?[1] Ea l-a înfruntat din nou. — L-am trimis pe Cutter, pentru că mă temeam că va muri dacă rămâne cu mine. L-am trimis departe şi asta l-a ucis. Ai căutat să-l foloseşti pe Felisin Younger, iar acum ea găseşte un pion în mâna altui zeu. Treach a vrut ca un Destnant să-şi conducă adepţii în război, dar Heboric este ucis în mijlocul neantului, fără a reuşi nimic. Ca un pui de tigru care îşi zdrobeşte craniul – tot acel potenţial, acea posibilitate, a dispărut. Spune-mi, Cotillion, ce sarcină i-ai pus lui Cutter în acea companie?

El nu a răsjDuns.

— L-ai însărcinat să-l protejeze pe Felisin Younger, nu-i aşa? Şi a eşuat. E viu? De dragul lui, poate că cel mai bine este să nu fie.

— Nu vrei să spui asta, Apsalar.

Ea a închis ochii. Nu, nu vreau să spun asta. Doamne, ce să fac... cu această durere? Ce să fac?

Cotillion se întinse încet, mâna lui – mănuşa dg piele neagră scoasă – apropiindu-se de o parte a feţei ei. Îi simţi degetul atingându-i obrazul, simţi firul rece care era tot ce mai rămăsese din lacrima pe care a şters-o. O lacrimă pe care nu o cunoştea era acolo.

— Esti îngheţat, spuse el cu o voce blândă.

Ea dădu din cap, apoi clătină brusc din cap, când totul se prăbuşi înăuntru – şi era în braţele lui, plângând necontrolât.

Şi zeul a spus: „Il voi găsi, Apsalar. Jur. Voi afla adevărul.

Adevăruri, da. Unul după altul, un bolovan se aşează, apoi altul. Si altul. Stingerea luminii, întunericul apropiindu-se, nisipul şi nisipul cernându-se, o linişte solidă cand ultima este pe loc. Acum, dragă nebun, încearcă să tragi aer. O singura respiraţie.

Erau nori care se închideau repede în jurul lunii. Şi una câte una, grădinile au murit.

Capitolul nouăsprezece

Crudă neînţelegere, tu alegi forma şi turnarea acestui lut umed în mâinile tale, pe măsură ce roata se învârte vreodată. Călită în granit, această carapace aprinsă se întăreşte în scutul stricat al fajDtelor tale, iar deciziile întunecate din interiorul Aşeaza ascunse în suspensie, nevăzute în straturi în bandă' care aşteaptă sosirea obosită a morţii, masa călătoriei pentru a te închide Noi, orbii îndureraţi, te ridicăm sus, onorând tot ceea ce nu ai fost niciodată şi ceea ce putrezeşte pecetluit înăuntru te urmăreşte până la mormânt. Mă aflu acum printre cei îndoliaţi, nemulţumit de bănuielile mele de vas. praful pluteşte oh cât dispreţuiesc înmormântările.

Secretele argilei

Panith Fanai Ochii i s-au deschis în întuneric. întins nemişcat, a aşteptat până când mintea i-a despărţit sunetele care îl treziseră. Două surse, a decis Barathol. Unul îndepărtat, unul la îndemână. Atenţia l-a dictat să se concentreze asupra celor din urmă.

Foşnet de lenjerie de pat, trase şi trase de mâinile ajustate, o zgârietură slabă de pietriş

nisipos, apoi un murmur stins. O respiraţie lungă expirată, apoi mai multe schimbări de poziţie, până când sunetele au devenit ritmice şi două seturi de respiraţie s-au unit.

A fost bine. Hood ştia că Barathol nu era cel care avea şanse să atenueze privirea bântuită din ochii lui Daru. Apoi a adăugat o altă rugăciune tăcută, ca Scillara să nu rănească bărbatul cu vreo trădare viitoare. Dacă s-ar întâmpla asta, bănuia că Cutter se va retrage atât de departe de viaţă încât nu ar mai exista întoarcere.

În orice caz, astfel de chestiuni i-au scăpat de sub control şi, de asemenea, era bine.

Şi aşa... celălalt sunet, mai îndepărtat. O susurare, mai răbdătoare în ritmul său decât dragostea care se accelerează acum de pe partea opusă a focarului mocnit. Ca vântul care mângâie vârfurile copacilor... dar nu erau copaci. Şi fără vânt.

Este marea.

Se apropia zorile, palidând cerul estic. Barathol o auzi pe Scillara rostogolindu-se într-o parte, gâfâind jos, dar îndelung să se aşeze. De la Cutter, un desen de acoperiri, apoi s-a întors pe o parte şi câteva clipe mai târziu a căzut din nou în somn.

Scillara se ridică. Flint si fier, un zgomot de scântei, în timp ce îşi trezea pipa. îşi folosise ultimele monede pentru a se aproviziona cu frunze de foşnet cu o zi înainte, când trecuseră pe lângă o caravană modestă care se îndrepta spre interior. întâlnirea fusese bruscă, deoarece părţile se ciocneau practic pe o curbă a potecii stâncoase. Un schimb de priviri precaute şi ceva asemănător uşurare care ajunge pe feţele comercianţilor.

Ciuma a fost spartă. Aşa pronunţase Tanno Spiritwalkers, ridicând izolarea' autoimpusă a insulei Otataral.

Dar Barathol şi însoţitorii săi au fost primii oameni vii pe care i-a întâlnit această trupă de când părăsiseră micul sat gol de pe coastă, unde nava lor îi livrase. Negustorii, care transportau produse de bază de la Ruţu Jelba, începuseră să se teamă că vor intra într-un tărâm fantomă.

Două zile de retragere j>entru Scillara îl făcuseră pe Barathol să regrete că şi-a părăsit fierăria. Rustleaf si acum dragoste – femeia este din

nou în pace, mulţumesc Hood.

Scillara a vorbit: — Vrei sa pregătesc micul dejun, Barathol?

Se rostogoli pe spate si se ridică, o studie în lumina slabă.

Ea a ridicat din umeri. — O femeie ştie. Esti suparat?[1]

'De ce aş fi?' răspunse el într-un bubuit. Se uită la forma încă nemişcată a lui Cutter. — A adormit cu adevărat încă o dată?

Scillara dădu din cap. „De cele mai multe nopţi nu doarme deloc – coşmaruri şi teama lui de ele. Un beneficiu suplimentar pentru o rolă cu el – îşi dezlănţuie epuizarea după ageea.

— Îţi aplaud altruismul, spuse Barathol, apropiindu-se de focar şi împingând cărbunii slabi cu vârful cuţitului de gătit. Din întunericul din dreapta lui, a apărut Chaur zâmbind.

— Ar trebui să faci asta, a spus Scillara ca răspuns la comentariul lui Barathol.

A ridicat privirea. — Şi asta este tot ce există? Pentru dumneavoastră?'

Ea şi-a întors privirea, şi-a tras cu putere de pipă.

— Nu-l răni, Scillara.

'Prostule, nu vezi? Eu fac invers.

— Asta am concluzionat. Dar dacă se îndrăgosteşte de tine?

— Nu va face. Nu poate.

'De ce nu?[1]

Se ridică şi se îndreptă spre haite. — Aprinde focul, Barathol.

Nişte ceai fierbinte ar trebui să ne alunge frigul din oase.

Doar dacă asta nu e tot ce ai în ele, femeie.

Chaur se duse lângă Scillara, ghemuindu-se să-i mângâie părul în timp ce, ignorându-l, scotea alimente împachetate.

Chaur urmărea, cu o fascinaţie avidă, fiecare flux de fum expirat de Scillara.

Da, băiete, aşa cum spun legendele, unii demoni sufla
foc.

HdKHaK

L-au lăsat pe Cutter să doarmă, iar el nu s-a trezit decât la mijlocul dimineţii – strângând într-o poziţie aşezată, cu o expresie confuză/apoi vinovat pe faţa. Soarele a fost în sfârşit cald, temperat de o adiere plăcută rece care venea dinspre est.

Barathol a privit cum privirea scanată a lui Cutter o

Săsea pe Scillara, care stătea cu spatele la un bolovan, iar 'aru tresări uşor la clipirea ei de salut şi la sărutul aruncat.

Chaur înconjura tabăra ca un câine emoţionat – vuietul fluviului era acum mult mai puternic, purtat de vânt şi nu şi-a putut stăpâni nerăbdarea de a descoperi sursa acelui sunet.

Cutter si-a atras atenţia de la Scillara şi l-a privit o vreme pe Chaur. 'Ce-i cu el?[1]

— Marea, spuse Barathol. „Nu a văzut-o niciodată. Probabil că nici nu ştie ce este. Mai este nişte ceai, Cutter, iar pachetele alea din faţa Scillarei sunt micul dejun.

— E târziu, spuse el ridicându-se. — Ar fi trebuit să mă trezeşti. Apoi s-a oprit. 'Marea? Beru fend, suntem atât de aproape?

'Nu simţi mirosul? Ascultă?'

Cutter zâmbi brusc – şi era un zâmbet adevărat – primul pe care Barathol îl văzuse pe tânăr.

— A văzut cineva luna aseară? întrebă Scillara. „A fost pete.

Ciudat, de parcă ar fi fost făcute găuri prin el.

— Unele dmtre acele găuri, observă Barathol, par să devină mai mari.

Ea se uită peste, dând din cap. — Bine, aşa credeam şi eu, dar nu puteam fi sigur. Ce crezi că înseamnă?

Barathol a ridicat din umeri. „Se spune că luna este un alt tărâm, ca al nostru, cu oameni la suprafaţa ei. Uneori lucrurile cad din cerul nostru. Stânci.

Bile de foc. S-a spus că căderea Dumnezeului schilodat este aşa.

Munţi întregi care se prăbuşesc, distrugând cea mai mare parte a unui continent şi umplând jumătate din cer cu fum şi cenuşă. Aruncă o privire spre Scillara, apoi spre Cutter. — Mă gândeam, poate, ca ceva a lovit luna în acelaşi mod.

— Ca un zeu doborât?
'Da, aşa.[1]
— Deci, ce sunt acele pete întunecate?
'Nu ştiu. Ar putea fi fum şi cenuşă. Ar putea fi bucăţi de lume care s-au (desprins.
'Devenind mai mare...'
'Da.' Barathol ridică din nou din umeri. — Fumul şi cenuşa se răspândesc. Este logic, atunci, nu-i aşa?
Cutter îşi rupea repede postul. „îmi pare rău că vă fac să aşteptatipe toţi. Ar trebui să mergem. Vreau să văd ce este m acel sat abandonat.
„Orice lucru potrivit pentru mare este tot ce avem nevoie", a spus Barathol.
— Asta sper că vom găsi. Cutter îşi dădu firimiturile din mâini, aruncă o ultimă smochină uscată în gură, apoi se ridică. — Sunt gata, spuse el în jur de o gură.
Bine, Scillara, ai făcut bine.

HdKHaK

Pe strada din spate a satului de pescari erau oase albite de soare şi roase de câine. Uşile către reşedinţe aflate la vedere, hanul şi clădirea consilierului Malazan erau toate deschise, nisip fin îngrămădit în căile de intrare. Pe ambele părţi ale debarcaderului de piatră se aflau ambarcaţiuni de pescuit pe jumătate scufundate, frânghiile care le ţineau repede întinse până la desfăşurare, m timp ce în golful puţin adânc de dincolo, două caracole ceva mai mari aşteptau ancorate lângă stâlpii de acostare.
Chaur încă stătea în locul unde venise pentru prima dată, văzând marea şi valurile ei ondulate, cu margini albe. Zâmbetul lui era neschimbat, dar lacrimile curgeau nestăpânite şi neclintite din ochi şi părea că încerca să cânte, fără să deschidă gura: au apărut sunete ciudate de mâhâit. Ceea ce i se scursese din nas era acum acoperit cu nisip suflat de vânt.
Scillara rătăci prin sat, căutând orice s-ar putea dovedi util în călătoria pe care o plănuiau acum.

Funie, coşuri, butoaie, produse alimentare uscate, plaşe, gafe, sare pentru depozitarea peştelui – orice.
În cea mai mare parte, ceea ce a găsit au fost rămăşiţele sătenilor – toti îngrijoraţi de câini. Două clădiri de depozitare ghemuite fîancau aleea care se îndrepta spre interior dinspre debarcader, iar ambele erau încuiate. Cu ajutorul lui Barathol, ambele clădiri au fost sparte şi în aceste structuri au găsit mai multe provizii decât ar putea folosi vreodată.
Cutter a înotat să examineze caracolele, întorcându-se după un timp pentru a raporta că ambele rămăseseră sănătoase si că niciuna nu era în mod special mai aptă de navigaţie decât cealaltă. Cu lungimea şi grindul potrivite, ambarcaţiunile erau ca nişte gemeni.
— Făcut de aceleaşi mâini, spuse Cutter. 'Cred. Ai putea să judeci asta mai bine decât mine, Barathol, dacă eşti deloc interesat.
— O să te cred pe cuvânt, Cutter. Deci, putem alege oricare dintre ele, atunci.
'Da. Desigur, poate aparţin comercianţilor pe care i-am întâlnit.
— Nu, nu sunt ielbani. Care sunt numele lor?'
— Coada lui Dhenrabi este cea din stânga. Celălalt se numeşte Durerea lui Sanal. Mă întreb cine a fost Sanal?
— Vom lua Grief, spuse Barathol, şi înainte de a cere,
nu.
Scillara râse.
Cutter a păşit alături de unul dintre sculele mlaştini de lângă debarcader. — Ar trebui să eliberăm pe cauţiune una
dintre acestea, pentru a ne muta proviziile la ea.
Barathol trandafir. — Voi începe să aduc acele provizii din depozit.
Scillara îl privi pe bărbatul uriaş cum urcă pe bulevard, apoi îşi îndreptă atentia către Daru,' care găsise o tărtăcuţă de jumătate de tărtăcuţă şi scotea apă dintr-unul dintre scule. — Vrei să te ajut? 'ea a întrebat.
'E în regulă. În sfârşit, am ceva de făcut.
— Acum zi şi noapte.
Privirea pe care i-a aruncat-o era timida. — Nu

am mai gustat niciodată lapte.

Râzând, ea şi-a reambalat pipa. ‘Da ai. Pur şi simplu nu- ţi aminteşti.

'Ah. Presupun că ai dreptate.

— Oricum, esti mult mai blând decât era acea muşcă de sânge cu faţa dulce.

— Nu i-ai dat un nume?

‘Nu. Lasă asta în seama proaspetelor ei mame să se bată.

— Nici măcar în mintea ta? Adică, în afară de muscă de sânge, lipitori şi căpuşă de cal.

— Cutter,' spuse' ea, nu înţelegi. îi dau un nume adevărat, va trebui să mă întorc şi sa mă întorc. Atunci va trebui să p iau.

‘Oh. îmi pare rău, Scillara. Ai dreptate. Nu înţeleg multe despre nimic.

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine.

‘Nu.[1] Făcu o pauză, cu ochii pe mare spre est. — Nu am făcut nimic pentru a face asta... posibil. Uite ce s-a întâmplat când Felisin Younger a avut încredere în mine – să o protejez. Chiar şi Heboric – a spus că dau dovadă de conducere^ a spus că este bine. Aşa că şi el a avut încredere m mine.

— Ai naibii de idiot. Am fost prinşi în ambuscadă de T'lan Imass. Ce crezi că ai fi putut face?'

— Nu ştiu, şi asta e ideea mea.

— Heboric era Destriantul Treach. L-au ucis de parcă n- ar fi fost altceva decât un câine şchiop. I-au tăiat membrele lui Greyfrog de parcă s-ar fi pregătit să gătească un festin. Cutter, oameni ca tine şi ca mine, nu putem opri astfel de creaturi. Ne-au tăiat apoi ne-au păşit şi atât în ceea ce îi priveşte. Da, este un lucru greu de luat, pentru oricine. Faptul că suntem nesemnificativi, irelevanţi.

Nimic nu se aşteaptă de la noi, aşa ca mai bine să ne cocoşăm şi să rămânem departe de vedere, să rămânem sub observaţia unor lucruri precum T'lan Imass, lucruri

E recum zei şi zeiţe. Tu şi cu mine, Cutter şi Barathol acolo, i Chaur. Noi suntem cei care, dacă avem'noroc, rămânem m viaţă suficient pentru a curăţa mizeria, a pune lucrurile la loc.' Pentru a reafirma lumea'normală. Asta facem, când putem – uită-te la tine, tocmai ai înviat o barcă moartă – i-ai

dat din nou funcţia – uită-te, Cutter, în sfârşit arată aşa cum ar trebui şi asta e satisfăcător, nu-i aşa aceasta?[1]

— De dragul lui Hood, spuse Cutter, clătinând din cap, Scillara, nu suntem doar termite lucrătoare care curăţă un tunel după pasul neglijent al unui zeu. Nu este de ajuns.[1]

— Nu sugerez ca este suficient, spuse ea. „Vă spun că trebuie să începem atunci când reconstruim – să reconstruim satele şi să ne reconstruim vieţile".

Barathol se plimbase greoi înainte şi înapoi în timpul acestei conversaţii, iar acum Chaur co'borise, timid, mai aproape de apă! Mutul desfăcuse proviziile de la cai, inclusiv cadavrul înfăşurat al lui Heboric, iar fiarele – descăuate, cu bucăţile' îndepărtate – rătăceau acum de-a lungul marginii ierboase dincolo de linia valului, cu cozile tremurând.

Cutter a început să încarce scull.

S-a oprit la un moment dat şi a rânjit ironic. — Aprinderea unei ţevi este o modalitate bună ae a scăpa de la serviciu, nu-i aşa?

— Ai spus că nu ai nevoie de ajutor.

— Cu cauţiunea, da.

— Ceea ' ce nu înţelegi, Cutter, este necesitatea spirituală a recompensei, ca să nu mai vorbim de claritatea care-i vine în minte în timpul unor astfel de mese. Iar neînţelegând, simţi în schimb resentimente, care îţi acru sângele m inimă şi te amăreşte. Este acea amărăciune care ucide oamenii, ştii, îi mănâncă înăuntru.

A studiat-o,'— Adică sunt de fapt gelos?

— Bineînţeles că esti, dar pentru că pot empatiza cu tine, mă simt confortabil să nu mă judeci. Spune-mi, poţi să spui acelaşi lucru pentru tine?

Barathol sosi cu o pereche de butoaie sub braţe. — Dă- te jos, femeie. Avem un vânt bun şi cu cât suntem mai repede pe drum, cu atât mai bine.

Ea ii salută în timp ce se ridică. — IatăA Cutter, un om care preia conducerea. Priveşte-l, ascultă şi învaţă.

Daru se uită la ea, uluit.

Ea i-a citit faţa: Dar tocmai ai spus...

Aşa am făcut, tânărul meu iubit. Suntem creaturi

contrare, noi oamenii, dar nu este ceva de care trebuie să ne temem sau chiar să ne tulburăm prea mult.

Şi dacă faci o listă cu acei oameni care se închină consecvenţei, vei descoperi că sunt unul şi toţi tirani sau ar fi tirani. Domnind peste mii de oameni, sau asupra unui soţ sau a unei soţii, sau asupra unui copil înghesuit. Nu te teme niciodată de contradicţie, Cutter, este însăşi inima diversităţii.

HdKHaK

Chaur se ţinea de vâsla, în timp ce Cutter si Barathol lucrau cu pânzele. Ziua era strălucitoare, vântul proaspăt, iar caracara călărea umflarea de parcă însuşi lemnul ei ar fi fost viu. Din când în când arcul se înclina, ridicând stropii, iar Chaur râdea, sunetul copilăresc, un lucru de pură bucurie.

Scillara se aşeză în mijlocul navei, cu soarele pe faţă cald, nu fierbinte, şi se întinse.

Navigam pe o caracă numită Grief, cu un cadavru la bord. Acest Cutter înseamnă să livreze la locul său final de odihnă. Heboric, ştiai că poate exista o astfel de loialitate, acolo, în umbra tâ?

La un moment dat, Barathol trecu pe lângă ea şi, în timp ce Chaur râdea încă o dată, ea văzu un zâmbet răspunzător pe chipul lui bătut şi scarificat.

Oh, da, este într-adevăr o 'muzică binecuvântată. Atât de neaşteptat şi în inocenţa sa, atât de necesar...

Revenirea anumitor trăsături de muritor, şi-a dat seama Onrack the Broken, a reamintit cuiva că viaţa era departe de a fi perfectă. Nu că şi-ar fi făcut multe iluzii în această privinţă. De fapt, nu se făcea deloc iluzii. Despre orice. Chiar 'şi aşa, a trecut ceva

timp – într-o stare de fuga – până când Onrack a recunoscut că ceea ce simţea era... nerăbdare.

Inamicul avea să vină din nou. Aceste caverne aveau să răsuna cu ţipete, cu zgomotul armelor, cu vocile ridicate de furie. Iar Onrack avea să stea alături de Trull Sengar şi, împreună cu el, va asista, cu furie neputincioasă, la moartea a mai multor copii ai Minalei.

Desigur, copiii era un termen care nu se mai potrivea. Dacă ar n fost Imass, ar fi supravieţuit calvarului trecerii la vârsta adultă până acum. Aveau să-şi ia prieteni, să conducă grupuri de vânătoare şi să-'şi unească vocile cântecelor nocturne ale clanului,' când' întunericul se va întoarce pentru a le aminti tuturor că moartea aştepta, acolp, la sfârşitul căii vieţii.

întinderea cu îndrăgostiţii aparţinea şi nopţii şi asta avea sens, pentru că în mijlocul întunericului adevărat s-a născut primul foc al vieţii, treaz pâlpâind pentru a alunga absenţa neschimbătoare'a luminii.

A' sta cu un iubit însemna să sărbătoreşti crearea focului. De la aceasta în trup până în lumea de dincolo.

Aici, în prăpastie, noaptea domnea veşnică şi nu era foc în suflet, nici căldură de dragoste. Era doar promisiunea morţii.

Iar Onrack era nerăbdător cu asta. Nu exista glorie în aşteptarea uitării. Nu, într-o existentă legată de sens şi scop adevărat, uitarea ar trebui să ^ sosească vreodată neaşteptat, neaşteptat şi nevăzut. Într-o clipă, cursa completă, m următoarea, â dispărut.

În calitate de T'lan Imass din Logros, Onrack cunoştea costurile teribile suportate în războaiele de uzură. Duhul epuizat dincolo de raţiune, fără mântuire aşteptându-l, doar mai mult de la fel. Rudele căzute la marginea drumului, zdrobiţi şi nemişcaţi, cu ochii aţintiţi spre o privelişte înclinată – o scenă de urmărit pentru eternitate, minutele de schimbare măsoară secolele de indiferenţă. O creatură timidă care se zboară, verdele exuberant al unei plante care se ridică de pe pământ după o ploaie, pasările ciugulind seminţele, insectele construind imperii...

Trull Sengar veni lângă el, unde stătea Onrack păzind punctul de sufocare. — Monok Ochem spune că prezenţa lui Edur s-a... contractat, departe de noi. Pentru acum. De parcă ceva i-ar fi făcut pe rudele mele să se retragă. Simt,

Prietene, că ni s-a acordat o amânare – una care nu este inevenită. Nu ştiu cât mai pot lupta.

— Când nu vei mai putea lupta în adevăr, Trull Sengar, eşecul va înceta să mai conteze.

„Nu credeam că o vor sfida, ştii, dar acum, văd că are sens. Ea se aştepta ca ei să abandoneze asta, lăsând mâna rămasă aici la soarta lor. Soarta noastră, vreau să spun. El a ridicat din umeri.

— Panek nu a fost surprins.

— Ceilalţi copii se uită la el, spuse Onrack. — Nu l-ar abandona. Nici mamele lor.

„Şi, rămânând, ne vor rupe inimile tuturor".

T)a.'

Tiste Edur se uită peste. — Ai ajuns să regreţi trezirea emoţiilor în tine, Onrack?

— Această trezire serveşte să-mi amintească, Trull Sengar.

Din ce?[1]

„De ce sunt numit „The Broken".

— La fel de zdrobiţi ca noi ceilalţi.

— Nu Monok Ochem, nici Ibra Gholan.

— Nu, nu ei.

„Trull Sengar, când vin atacatorii, aş vrea să ştii – intenţionez să părăsesc partea ta".

'Într-adevar?'

'Da. Intenţionez să-i provoc pe liderul lor. Să-l omoare sau să fie distrus în încercare. Poate că, dacă pot plăti un cost cu adevărat înspăimântător, ei îşi vor reconsidera alianţa cu Dumnezeul Infirm. Cel puţin, s-ar putea să se retragă şi să nu se întoarcă pentru o lungă perioadă de timp.

'Am înţeles.' Trull zâmbi apoi în întuneric. — îmi va lipsi prezenţa ta lângă mine în ultimele momente, prietene.

— Daca reuşesc în ceea ce intenţionez, Trull Sengar, mă voi întoarce lângă tine.

— Atunci ar fi bine să-l ucizi repede pe acel lider.

— Aceasta este intenţia mea.

— Onrack, aud ceva nou în vocea ta.

'Da.'

'Ce înseamnă?'

— înseamnă, Trull Sengar, că Onrack cel Frânt, descoperind nerăbdarea, a descoperit altceva.

'Ce?'

„Asta: am terminat cu apărarea indefendabilului. Am terminat să asist la căderea prietenilor. în bătălia care va urma, vei vedea în mine ceva groaznic. Ceva pe care nici
Ibra Gholan, nici Monok Ochem nu pot realiza. Trull Sengar, vei vedea un T'lan Imass, trezit la mânie.

Banaschar deschise uşa, clătină o clipă, sprijinindu-se cu o mână de toc, apoi se clătină în camera lui decrepită. Mirosul grozav de sudoare şi aşternut necurat, mâncare veche lăsată pe măsuţa de sub fereastra cu gratii. Făcu o pauză, gândindu-se dacă să aprindă sau nu felinarul – dar uleiul era scăzut şi uitase să cumpere mai mult. Şi-a frecat perii de pe bărbie, mai energic decât în mod normal, deoarece părea că faţa i-a amorţit.

Un scârţâit de pe scaun, lângă peretele din partea opusă, la şase paşi distanţă.

Banaschar a' îngheţat pe loc, căutând să străpungă întunericul. 'Cine e acolo?' el a cerut.

— Sunt puţine lucruri pe lumea asta, spuse figura aşezată pe scaun, mai jalnice decât un Demidrek odinioară căzut într-o asemenea paragină, Banaschar. Poticnindu-te beat în această cagaună plină de dăunători în fiecare noapte – de ce eşti aici?

Banaschar făcu un pas în dreapta lui şi se lăsă greu pe pătuţ. „Nu ştiu cine eşti", a spus el, „deci nu văd niciun motiv să-ţi răspund".

Un oftat, apoi: „Trimiteţi, unul după altul pentru o vreme acolo, mesaje criptice/Rogând, cu disperare tot mai mare, să se întâlnească cu înaltul Mag Imperial.

— Atunci trebuie să-ţi dai seama, spuse Banaschar, luptându-se să-şi forţeze sbbrietatea în

gânduri – teroarea a ajutat – că chestiunea îi priveşte doar pe adepţii lui D'rek...

— O descriere care nu se mai potriveşte nici ţie, nici Tayschrenn.

„Sunt lucruri", a spus Banaschar, „care nu pot fi lăsate în urmă.

Tayschrennjstie asta, la fel de mult ca şi eu...

— De fapt, înaltul Mag Imperial nu ştie nimic. O pauză, însoţind un gest pe care Banaschar l-a interpretat ca fiind bărbatul care îşi studia unghiile şi ceva în tonul lui s-a schimbat. — Nu încă, adică.

Poate deloc. Vezi tu, Banaschar, decizia este a mea.

'Cine eşti tu?[1]

— încă nu eşti pregătit să ştii asta.

— De ce îmiinterceptezi misivele către Tayschrenn?

— Ei bine, ca să fiu precis, nu am spus aşa ceva.

Banaschar se încruntă. — Tocmai ai spus că decizia
este a ta.

'Da am făcut. Decizia se concentrează asupra faptului dacă rămân inactiv în această chestiune, aşa cum am fost până acum, sau – având un motiv suficient – aleg să intervin.

— Atunci cine îmi blochează eforturile?

— Trebuie să înţelegi, Banaschar, Tayschrenn este Magul Imperial în primul rând. Orice altceva a fost cândva este acum irelevant...

— Nu, nu este. Nu ţinem cont de ceea ce am descoperit...

'Spune-mi.'

'Nu.'

— Mai bine, Banaschar, convinge-mă.

— Nu pot, răspunse el, cu mâinile strângând aşternutul murdar de ambele părţi.

— O chestiune imperială?

'Nu.'

— Ei bine, acesta este un început. Aşadar, asa cum ai spus, subiectul se referă la adepţii odată ai lui D'rek. Un subiect, se presupune, legat de succesiunea morţilor misterioase în cadrul cultului Viermelui.

Serie? Mai degrabă un sacrificare, da? Spune-mi,

a mai rămas cineva?
Cineva?
Banaschar nu spuse nimic.
— Cu excepţia, desigur, a adăugat străinul, acei puţini care, la un moment dat în trecut şi din orice motiv, s-au îndepărtat de cult.
Din închinare.'
— Ştii prea multe despre asta, spuse Banaschar. Nu ar fi trebuit să rămână niciodată în această cameră. Ar fi trebuit să găsească diferite căsuţe în fiecare noapte. Nu crezuse că va mai fi cineva, cineva care să-şi amintească de el. La urma urmei, cei care ar fi putut să fi fost acum toţi morţi. Şi ştiu de ce. Doamne mai jos, cât mi-as fi dorit să nu fi făcut!
— Tayschrenn, spuse bărbatul după o^ clipă, este izolat.
Amănunţit şi cel mai eficient. În calitatea mea profesională! recunosc, de fapt, o admiraţie considerabilă.
Din păcate, în aceeaşi calitate, mă confrunt şi eu cu o alarmă considerabilă. '
— Eşti o Gheară.
— Foarte bine – măcar o oarecare inteligenţă trece prin ceaţa aceea beată, Banaschar. Da, mă numesc Pearl.
'Cum m-ai găsit?[1]
— Asta face diferenţa?
— Da. Pentru mine, da, Pearl.
încă un oftat şi o mişcare a unei mâini. — Oh, m-am plictisit. Am urmărit pe cineva, care, s-a dovedit, ti-a ţinut evidenţa – cu cine ai vorbit, unde ai fost, ştii, lucrurile obişnuite necesare.
'Necesar? Pentru ce?[1]
— De ce, pregătitoare, îmi imaginez, pentru asasinare, când stăpânul ucigaşului consideră că este oportun.
Banaschar tremura brusc, transpiraţia rece şi umedă sub haine. — Nu există nimic politic, şopti el, nimic care să aibă vreo legătură cu imperiul. Nu este nici un motiv-[1]
— Oh, dar tu ai făcut-o aşa, Banaschar. ai uitat? Tayschrenn este izolat. Cauţi să spargi asta, să-l trezeşti pe înaltul Mag Imperial...
— De ce permite asta? întrebă Banaschar. „Nu

e un prost..."

Un râs blând. — O, nu, Tayschrenn nu este un prost. Şi în asta, s-ar putea să ai răspunsul tău.

Banaschar clipi în întuneric. — Trebuie să mă întâlnesc cu el, Pearl.

— încă nu m-ai convins.

O tăcere lungă, în care Banaschar a închis ochii, apoi şi-a pus mâinile peste ei, de parcă asta ar ajunge la un fel de izolvare. Dar numai cuvintele ar putea face asta. Cuvinte, rostite acum, către acest om. Oh, cum voia să creadă că ar fi... suficient. O Gheară, care ar fi aliatul meu.

De ce? Pentru că Gheara are... rivali. O nouă organizaţie care a considerat oportun să ridice ziduri impenetrabile în jurul înaltului Mag Imperial. Ce dezvăluie asta despre acea nouă organizaţie? Ei îf văd pe Tayschrenn ca pe un duşman, sau l-ar exclude astfel încât să-şi facă inacţiunea dezirabilă, chiar şi pentru el însuşi. Ei ştiu că ştie şi aşteaptă să vadă dacă în sfârşit obiectează. Dar el nu a făcut încă acest lucru, făcându-i 'să creadă că s-ar putea să nu – în timpul a ceea ce va urma. Abyss, ia-mă, cu ce avem de-a face aici?

Banaschar a vorbit din spatele mâinilor sale. — Te-aş întreba ceva, Pearl.

'Foarte bine.'

— Luaţi în considerare cele mai grozave scheme, spuse el. — Luaţi în considerare timpul măsurat în milenii. Luaţi în considerare chipurile îmbătrânite ale zeilor, zeiţelor, credinţelor şi civilizaţiilor...

'Continua. Ce ai întreba?

Totuşi a ezitat. Apoi şi-a coborât încet mâinile şi s-a uitat peste faţă, la acea faţă cenuşie, fantomatică, din faţa lui. „Care este crima mai mare/ Pearl^ un zeu care îsi trădează adepţii sau adepţii săi care îşi trădează zeul? Adepţi care apoi aleg să comită atrocităţi în numele acelui zeu. Care, Pearl? Spune-mi te rog.'

Gheara a tăcut pentru o duzmă de bătăi ale inimii, apoi a ridicat din umeri. — îl întrebi pe un om fără credinţă, Banaschar.

— Cine mai bine să judece?

— Zeii îşi trădează adepţii tot timpul, din câte îmi dau seama. Fiecare rugăciune 'fără răspuns,

fiecare cerere nesatisfăcută pentru mântuire. Aş putea adăuga chiar lucrurile care definesc credinţa.

'Eşec, tăcere şi indiferenţă? Acestea sunt definiţiile credinţei, Pearl?

— După cum am spus, nu sunt omul pentru această discuţie.

— Dar sunt acele lucruri o adevărată trădare?

— Asta depinde, presupun. Cu privire la dacă zeul adorat este, în virtutea faptului că este venerat, la rândul său datorat închinătorului. Dacă acel zeu nu este – dacă nu există un pact moral – atunci răspunsul tău este „nu", nu este o trădare".

„Cui – pentru cine – îi acţionează un zeu?" întrebă Banaschar.

„Dacă continuăm cu afirmaţia menţionată mai sus, zeul acţionează şi răspunde numai pentru ef sau ea."

— La urma urmei, spuse Banaschar, cu vocea zguduită în timp ce se apleca, cine suntem noi să judecăm?

'Cum spui.

'Da.'

„Dacă", a spus Pearl, „pe de altă parte, există un pact moral între zeu şi adorator, atunci fiecare negare reprezintă o trădare/.."

„Presupunând că ceea ce i se cere acelui zeu este în sine legat de o anumită moralitate".

'Adevărat. Un soţ care se roagă ca soţia lui să moară într-un accident teribil, astfel încât să se poată căsători cu amanta, de exemplu, nu este ceva la care un zeu care se respectă ar accepta sau la care ar putea ajuta.

Banaschar a auzit batjocura din vocea bărbatului, dar a ales să o ignore. — Şi dacă soţia este un tiran care îşi bate copiii?

„Atunci un zeu cu adevărat drept ar acţiona fără a fi nevoie de rugăciune".

„însemnând că rugăciunea în sine, exprimată de acel soţ, este, de asemenea, implicit rea, indiferent de motivul lui?"

— Ei bine, Banaschar, în scenariul meu, motivul lui este suspectat de prezenţa amantei.

— Şi dacă amanta aia ar fi o mamă vitregă cea mai iubitoare şi adorabilă?

mârâi' Pearl, tăind cu o mână. — Ajunge de asta,

la naiba, te poţi băga în această dilemă morală tot ce vrei. Nu văd relevanţa... Vocea i se stinge.

Inima i 's-a înăbuşit într-un pat de cenuşă, Banaschar a aşteptat, dorind să nu plângă cu glas tare, sa nu strige.

„S-au rugat, dar nu au cerut, nici nu au implorat, nici nu au implorat", a spus Pearl. [1]

Rugăciunile lor erau o cerere. Trădarea... a fost a lor, nu-i asa?

Gheara se aşeză înainte. — Banaschar. Vrei să-mi spui că D'rek i-a ucis pe toţi? întreaga ei preoţie? Au trădat-o! În ce fel? Ce au cerut?

— Există război, spuse el cu o voce plictisitoare.

'Da. Război între zei, da – zei de jos – acei închinători au ales partea greşită!

— I-a auzit, spuse Banaschar, forţând cuvintele să iasă. — I-a auzit alegând. Dumnezeul infirm. Iar puterea pe care o cereau era puterea sângelui. Ei bine, a decis ea, dacă ar fi atât de poftit de sânge... le-ar da tot ce şi-ar fi dorit. Vocea i se coborî într-o şoaptă. — Tot ce au vrut'.

— Banaschar... stai puţin... de ce ar alege adepţii lui D'rek sângele, puterea sângelui? Acesta este un mod de bătrâni. Ceea ce spui nu are sens.

— Cultul viermelui este străvechi, Pearl. Nici măcar noi nu putem stabili cât de vechi. Se menţionează o zeiţă, Matrona Decăderii, Stăpâna Viermilor – o jumătate de duzină de titluri – m Nebunia lui Gothos – în fragmentele deţinute de templu. Sau cel puţin, o dată în posesia templului – acele suluri au dispărut...

'Când?'

Banaschar reuşi să zâmbească amar. — În noaptea zborului lui Tayschrenn din Marele Templu din Kartool. El le are. Trebuie să le aibă. nu vezi? Ceva este greşit! Cu toate astea! Cunoştinţele pe care le deţin şi cunoştinţele pe care Tayschrenn trebuie să le posede – cu acce'sul'său la Nebunia lui Gothos – trebuie să vorbim, trebuie să dăm un sens la ceea ce s-a întâmplat şi ce înseamnă. Acest lucru depăşeşte Imperium – totuşi acest război între zei – spune- mi, al cui sânge crezi că va fi vărsat? Ce sa întâmplat în cultul lui D'rek, acesta este doar începutul!

— Zeii ne vor trăda? întrebă Pearl, lăsându-se pe spate. „Noi... muritorii.

Indiferent dacă ne închinăm sau nu, sângele muritor este cel care va uda pământul.[1] Făcu o pauză, apoi spuse: „Poate că, dacă ai ocazia, vei reuşi să-l convingi pe Tayschrenn. Dar ce se întâmplă cu celelalte preoţii – crezi cu adevărat că le poţi convinge – şi ce le vei spune? Vei pleda pentru un fel de reformă, Banaschar? O revoluţie mtre credincioşi? Vor râde în faţa ta.

Banaschar'îşi întoarse privirea. — În faţa mea, poate. Dar... Tayschrenn...

Bărbatul din faţa lui nu spuse nimic o vreme. O grăunţuire umplea întunericul – venea zorile şi, odată cu ea, un fior plictisitor. în cele din urmă, Pearl se ridică, mişcarea fluidă şi tăcută. — Aceasta este o chestiune pentru împărăteasa...

'A ei? Nu fi prost...

— Ai grijă, a avertizat Gheara cu o voce blândă.

se gândi repede Banaschar, disperat. „Ea intră în joc doar în ceea^ ce priveşte eliberarea lui Tayschrenn din poziţia sa de înalt Mag, pentru a-l elibera să acţioneze. Şi, m plus, dacă zvonurile sunt adevărate despre Stăpâna Cenuşie care urmăreşte şapte oraşe, atunci este clar că războiul panteonic a' început deja' în nenumăratele sale manipulări ale tărâmului muritorilor. Ar fi înţelept să ţină seama de această ameninţare.

— Banaschar, spuse Pearl, zvonurile nici măcar nu se apropie de adevăr. Şute de mii au murit. Poate milioane.

Milioane? — Voi vorbi cu împărăteasa, repetă Pearl.

‘Când pleci?[1] întrebă Banaschar. Şi cum rămâne cu cei care îl izolează pe Tayschrenn? Dar cei care se gândesc să mă omoare? — Nu va fi nevoie de asta, spuse Gheara, mergând spre uşă.

— Ea vine aici.

‘Aici? Când?[1]

'Curând.[1]

De ce? Dar nu a rostit această întrebare, pentru că bărbatul plecase.

Spunând că are nevoie de exerciţiu, Iskaral Pust stătea în vârful catârului său, chinuindu-se 'să-l ghideze în cercuri pe puntea mijlocie. După cum arăta, el muncea mult mai mult decât fiara ciudată, deoarece era mângâiată într-un pas la fiecare cincizeci de bătăi de inimă sau cam aşa ceva.

Cu ochii roşiCşi bolnăvicios, Maj>po stătea cu spatele la peretele cabinei. În fiecare noapte, m visele sale, plângea şi se trezea şi descoperi că ceea ce îi năpădi visele trecuse prin bariera somnului şi stătea întins sub blănuri, tremurând de ceva ca de febră. O boală în adevăr, născută din frică, vinovăţie şi ruşine. Prea multe eşecuri, prea multe judecăţi proaste; se'poticnise, orb, de atâta vreme.

Din prietenie, îşi trădase singurul prieten.

Voi repara toate astea. Aşa că jur, înaintea tuturor spiritelor Trell.

Stând la proa, femeia pe nume Spiţe abia era vizibilă în ceaţa măruntioasă, maro-noroioasă, care o cuprinse. Nici unul dintre bhok[1] arala, care se zbârneau prin tachelaj sau înainte şi înapoi pe punţi, nu s-ar apropia de ea.

Era în conversaţie. Aşa susţinuse Iskaral Pust. Cu un spirit care nu-i aparţinea.' Nu aici, în mare, şi acea ceaţă agitată, ca praful care se învârte printre ierburi galbene'- chiar şi pentru ochii plictisiţi ai lui Mappo, vădit deplasaţi.

Un intrus, dar al puterii, iar acea putere părea să fie în creştere.

„Mael", spusese IskaraCPust cu un râs maniacal, „se rezistă şi îşi însânge nasul. îi simţi furia, Trell? Indignarea lui scuipat? Hee. Hee Hee. Dar ea'nu se teme de el, oh, nu, nu se teme de nimeni![1]

Mappo habar nu avea cine era acea „ea" şi nu avea energia să o întrebe.

La început, crezuse că Marele Preot se referea la Spiţe, dar nu, deveni din ce în ce mai evident că puterea care se manifesta asupra prova navei nu semăna deloc cu a lui Spiţe. Fără miros draconean, fără brutalitate rece. Nu, suspinele vântului care ajungeau la Trell erau calde, uscate, miroseau a

pajişti.

Conversaţia începuse în zori, iar acum soarele era direct deasupra capului. Se părea că sunt multe de discutat... despre ceva.

Mappo a văzut doi păianjeni trecând pe lângă picioarele lui mocasin. Nenorocită de vrăjitoare, nu cred că păcăli pe nimeni.

A existat vreo legătură? Aici, pe această navă fără nume, doi şamani din Dai Hon, un tărâm de ierburi galbene, salcâmi, turme uriaşe şi pisici mari – savana – şi acum, acest... vizitator, traversând mările străine.

— Revoltat, da, spusese Iskaral Pust. — Totuşi, îi simţi reticenţa? O, se zbate, dar ştie şi el că ea, care alege să fie într-un loc şi nu în mulţi, este mai mult decât potrivirea lui. îndrăzneşte să se concentreze? Nici măcar nu vrea acest război stupid, hah! Dar o, tocmai acea ambivalenţă îi eliberează pe adepţii săi să facă ce vor!

Un strigăt mârâit când Marele Preot al Umbrei cădea din spatele catârului. Animalul a hrănit, dansând şi întorcandu-se pentru a se uita în jos la bătrânul care se bate. Gâia din nou şi în acel sunet Mappo îşi imagina că aude râsete.

Iskaral Pust încetă să se mişte, apoi îşi ridică capul. — A plecat.

Vântul care îi împingea constant şi aspru, mereu pe curs, a devenit neîncetat.

Mappo o văzu pe Spiţe coborând treptele castelului, părând obosită şi oarecum consternată. 'Bine?' întrebă Iskaral.

Privirea lui Spiţe coborî pentru a-l privi pe Marele Preot unde zăcea pe punte. — Trebuie să ne părăsească pentru o vreme. Am cautat să o descurajez şi, din păcate, am eşuat. Acest lucru ne pune... în pericol.

T)e la ce?' întrebă Mappo.

Ea aruncă o privire spre el. — De ce, capriciile lumii naturale, Trell. Ceea ce, uneori, se poate dovedi alarmant şi cel mai întâmplător. Atenţia ei s-a mtors la Iskaral Pust. — Marele Preot, te rog, afirmă un anumit control asupra bhok'arala ta. Ei continuă să desfăşoare noduri care ar trebui să rămână rapide, ca să nu mai vorbim că vă lasă acele ofrande inestetice peste tot sub picioare.

— Să afirmi ceva control? întrebă Iskaral, ridicându-se cu o privire uluită pe faţă. — Dar ei sunt echipajul acestei nave!

— Nu fi idiot, spuse Spiţe. — Această navă este echipată de fantome.

Tiste Andii fantome, mai exact. Adevărat, era amuzant să gândeşti altfel, dar acum micuţii tăi adoratori cu creier mic devin supăraţi.

„Supărător? ffabar n-ai, Spiţe! Hah! Şi-a înclinat capul. — Da, las-o să se gândească la asta o vreme. Acea micuţă încruntare care îi încreţeşte sprânceana este atât de drăguţă. Mai mult decât atât, recunoaşte-o, inspiră pofta – oh, dâ, nu sunt atât de zgârcit pe cât cred ei fără îndoială şi, gândindu-mă aşa, aproape ca mă convinge! În plus, ea mă vrea. Pot spune. La urma urmei, am avut o soţie, nu-i aşa? Nu că Mappo acolo, cu trăsăturile sale bestiale, fără îndoială, înfloritoare, nu, nu are pe nimeni! Într-adevăr, nu am experienţă? Nu sunt capabil de o subtilitate delicioasă, ademenitoare? Nu sunt favorizat de zeul meu idiot, care calculează preşit la nesfârşit?

Scuturând din cap, Spiţe trecu pe lângă el şi se opri în faţa lui Mappo.[1]

Aş putea să te conving, Trell, de necesitatea răbdării şi a credinţei. Am dat peste un aliat extraordinar.

Aliaţi. Te eşuează vreodată până la urmă. Motivele se ciocnesc, urmează violenţa dezbinătoare, iar prietenul îl trădează pe prieten.

— Îţi vei devora propriul suflet, Mappo Runt?

— Nu te înţeleg, spuse el. — De ce te implici în scopul meu, în căutarea mea?

— Pentru că, a spus ea, ştiu unde va duce.

— Viitorul se dezvăluie înaintea ta, nu-i aşa?

„Niciodată clar, niciodată complet. Dar pot simţi foarte
bine convergenţa din faţă – va fi vasta, Mappo, mai groaznică decât tărâmul acesta sau orice alt tărâm pe care l-a văzut vreodată. Căderea zeului schilod, furia lui Kallor, rănirea de dimineaţă, înlănţuirea – toate vor fi micşorate de ceea ce urmează. Si vei fi'acolo, pentru că faci parte din acea convergenţă. La fel şi Icarium. Aşa cum mă voi întâlni faţă în faţă cu sora mea rea la sfârşit, o întâlnire de la care doar

unul dintre noi va pleca când totul se va termina între noi.

Mappo se uită la ea. „Voi," şopti el, „o să-l opresc? La sfarsit? Sau este el sfârşitul – a tuturor?

'Nu stiu. Poate că posibilităţile, Mappo Runt, depind în întregime de cât de pregătit' eşti în acel moment, de disponibilitatea ta, de credinţa ta, dacă vrei.

Oftă încet, închise ochii, apoi dădu din cap. 'Am înţeles.[1]

Şi, nevăzând, el nu a asistat la tresărirea ei şi el însuşi nu era conştient de patosul care umplea tonul acelei recunoaşteri!

Când s-a uitat din nou la ea, nu a văzut decât o expresie calmă, răbdătoare. Miros, măsurare. Mappo dădu din cap. 'Cum spui. O să... încerc.

— Nu m-aş aştepta la mai puţin, Trell.

'Linişte!' şuiâră Iskaral Pust! încă întins pe punte, dar acum pe burta. Adulmeca aerul. — O mirosi? Fac. O miros! Pe nava asta! Vaca aceea cu noduri de uger! Unde este ea!?'

Catârul a gâjit încă o dată.

Taralack Veed se ghemui înaintea lui Icarium. Jhag era mai palid decât îl văzuse vreodată, consecinţa zilei după zi în această cală, dându-i pielii o tentă verde macabră. Sâsâitul blând al lamei de fier împotriva pietrei de ascuţit a fost singurul sunet între ei pentru o clipă, apoi Grai 'şi-a dres glasul şi a spus: — Cel puţin o săptămână distanţa – aceşti Edur îşi iau timpul. Ca şi tine, Icarium, şi-au început deja pregătirile.

— De ce forţează un inamic asupra mea, Taralack Veed? întrebarea era atât de lipsită de viaţă, încât pentru o clipă Graalul se întrebă dacă nu cumva fusese retorică. Oftă, întinzându-se pentru a se asigura că părul lui era aşa cum ar trebui să fie – vânturile în sus erau înverşunate' – apoi spuse: „Prietene, trebuie să li se arate amploarea...

priceperea ta marţială. Inamicul cu care s-au ciocnit – de câteva ori, aparent – s-a dovedit atât rezistent, cât şi feroce. Edur au pierdut războinici.

Icarium a continuat să lucreze cu tăişul unic, crestat al săbiei. Apoi făcu o pauză, cu ochii atintiţi asupra arma din mâini. „Simt", a spus el, „simt... ei fac o' greşeală. Această noţiune... de a mă testa – dacă ceea ce mi'-aţi spus este adevărat. Poveştile acelea despre mânia mea... dezlănţuite. A scuturat din' cap. — Cu cine sunt cei cu care mă voi confrunta, ştii?

Taralack Veed ridică din umeri. „Nu, ştiu foarte puţine – ei nu au încredere în mine şi de ce ar trebui? Nu sunt un aliat – într-adevăr, nu suntem aliaţi...

— Şi totuşi vom lupta în curând pentru ei. Nu vezi contradicţiile, Taralack Veed?

— Nu există nicio parte bună în bătălia care urmează, prietene. Se luptă între ele la nesfârşit, căci ambelor părţi le lipseşte capacitatea sau voinţa de a face orice altceva. Amândoi sunt însetaţi după sângele duşmanilor lor. Tu şi cu mine, am văzut toate acestea mainte, modul în care două forţe opuse – oricât de disparate ar fi originile lor, oricât de neprihănit începe conflictul – ajung să devină practic identice una cu cealaltă. Brutalitatea se potriveşte cu brutalitatea, prostia se potriveşte cu prostia. Ai vrea să-l întreb pe Tiste Edur? Despre duşmanii lor teribili şi răi? Care este scopul? Aceasta, prietene, este o chestiune de ucidere. Asta şi nimic mai mult, acum. Vezi asta?

— E o chestiune de ucidere, repetă Icarium, cuvintele lui o şoaptă. După o clipă, a reluat şlefuirea tăişului săbiei.

— Şi o astfel de chestiune, spuse Taralack Veed, îţi aparţine.

'Mie.'

— Trebuie să le arăţi asta. Prin încheierea bătăliei. Cu totul.

— încheind. Toate crimele. Terminând-o, pentru totdeauna.

'Da prietenul meu. Este scopul tău.

„Cu sabia mea, pot oferi pacea".

— O, da, Icarium, poţi şi vei face. Mappo Runt, ai fost un prost.

Cum ai putea să fi folosit acest Jhag. Pentru binele tuturor. La urma urmei, Icarium este sabia. Forjat pentru a fi folosit, aşa cum sunt toate armele.

Arma, deci, care promite pace. De ce, prostule Trell, ai fugit vreodată de asta?

HdKHaK

La nord de Peninsula Olphara, vânturile s-au împrospătat, umplând pânzele, iar corăbiile păreau să urce ca dhenrabii migratori peste albastrul de miezul nopţii al mărilor. În ciuda pescarii ei mici, Silanda s-a străduit să ţină pasul cu dromonii şi cu transporturile enorme.

Aproape la fel de plictisit ca şi ceilalţi puşcaşi marini, Bottle se plimba în sus şi în jos\pe punte, încercând să ignore cearta lor, încercând să pună în cuie acest sentiment de nelinişte care creştea în el. Ceva... în acest vânt... ceva...

— Mâncăr de oase, spuse Smiles, îndreptându-şi cuţitul spre Koryk. — De^ asta îmi aminteşti, cu toate acele oase atârnând de tine. îmi amintesc de unul care venea prin sat – satul din afara moşiei noastre, vreau să spun. Colectarea de la miezuri de bucătărie. Măcinaţi toate felurile şi lipindu-le în baloane. Cu etichete. Fălci de câine pentru durerile de dinţi, şolduri de cai pentru a face bebeluşi, cranii de păsări pentru ochi care suferă...

— Oasele penisului pentru fetiţe familiare, a spus Koryk.

înceţoşat, cuţitul din mâna lui Smiles s-a inversat şi ea a ţinut vârful între decjetul mare şi degetul mare.

— hlici să nu te gândeşti, spuse Cuttle mârâind.

— în plus, observă Târr, Koryk nu este singurul care poartă multe oase – respiraţia lui Hood, zâmbeşte, tu o porţi pe a ta...

— Cu gust, replică ea, ţinând în continuare cuţitul de vârf. „Excesul este cel care o face crasă".

— Cea mai recentă modă de curte în Unta, vrei să spui? întrebă Cuttle, ridicând o sprânceană.

Tarr râse. „Subtil şi subestimat, acel modest os deget minuscul, atârnând chiar aşa – doamnele au leşinat de invidie".

în toate acestea, a remarcat Bottle în trecere, Corabb Bhilan Thenu'alas se uita pur şi simplu, de la un soldat la altul, în timp ce băteau în joc. Pe chipul bărbatului, neînţelegerea uluită.

Din cabană, voci se ridicau în ceartă. Din nou. Gesler, Balsam, Stormy şi Fiddler.

Unul dintre puii lui Y'Ghatan asculta, dar Bottle a acordat puţină atenţie, deoarece ciocnirea a fost una veche, deoarece atât Stormy, cât şi Balm au căutat să-l convingă pe Fjddler să joace jocuri cu Deck of Dragons.

În plus, ceea ce era important era aici afarăA o şoaptă în aer, în această furtună aproape constantă, neîncetată, un miros ascuns în mare parte de stropii săraţi...

Făcând o pauză la şina portului, Bottle se uită la acea creastă îndepărtată de pământ dinspre sud. Ceţos, ciudat de înceţoşat, părea sa treaca vizibil, deşi fa această distanţă o asemenea percepţie ar fi trebuit să fie imposibilă. Vântul însuşi era maro, de parcă s-ar fi învârtit dintr-un deşert.

Am părăsit şapte oraşe. Mulţumesc zeilor. Nu a mai vrut să mai pună piciorul 'pe acel'pământ. Nisipul ei era o patină zdrobită pe sufletul lui, topită de căldura, furtuni şi nenumăraţi oameni ale căror trupuri fuseseră incinerate '- rămăşiţe din ele se aflău acum în el şi nu aveau să fie niciodată eliminate complet din carnea lui, plămânii lui. Putea să guste moartea lor, să audă ecoul ţipetelor lor.

Shortnose şi Flashwit se luptau pe punte, mârâind şi muşcând ca o pereche de câini. O ceartă stridentă – Bottl'e se întrebă ce parte a Nasului Scurt va fi muşcat de data asta – şi s-au auzit strigăte şi blesteme în timp ce cei doi s- au rostogolit în soldaţii echipei lui Balm care aruncaseră oase, împrăştiind gipsul. Câteva clipe mai târziu, luptele izbucneau peste tot.

Când Bottle se întoarse, Mayfly îl ridicase pe Lobe şi îl văzu pe soldatul nefericit aruncat prin aer – să se izbească de mormanul de capete tăiate.

Ţipete, în timp ce lucrurile îngrozitoare se rostogoleau, ochii clipind în lumina bruscă Şi lupta

se terminase, soldaţii grăbindu-se să readucă trofeele în grămada lor de sub prelată.

Fiddler ieşi din cabină, părând tulburat. Făcu o pauză, cercetând scena, apoi, clătinând din cap, se îndreptă spre locul unde Bottle se sprijinea de balustradă.

— Corabb ar fi trebuit să mă lase în tunel, spuse sergentul, scărpinându-se în barbă. — Cel puţin atunci aş avea puţină linişte.

— Este doar balsam, spuse Bottle, apoi închise gura – dar prea târziu.

— Ştiam asta, nenorocitul blestemat. Bine, rămâne între tine şi mine, dar în schimb vreau să-ţi aud gândurile. Dar Balm?'

— El este Dai Honese.

— Ştiu asta, idiotule.

— Fi bine, pielea lui se târăşte, cred eu.

— La fel e al meu, Bottle.

Ah, asta explică, atunci. — Acum e cu noi. Din nou, vreau să spun.

■Ea?[1]

— Ştii cine.

— Cel care se joacă cu tine...

— Cel care te-a vindecat şi el, sergent.

— Ce legătură are ea cu Balsam?

'Nu sunt sigur. Mai mult ca locul unde locuiesc oamenii lui, cred.

— De ce ne ajută ea?

— Ea este, sergent? Bottle se întoarse să-l studieze pe Fiddler. — Ajutându-ne, vreau să spun. Adevărat, ultima dată... iluzia lui Quick Ben care a alungat flota inamică. Dar ce? Acum avem această furtună în spate şi ne conduce spre vest, repede, poate mai repede decât ar trebui să fie posibil – uită-te la coasta aceea – navele noastre de conducere trebuie să fie până acum la sud de Monkan. În acest ritm, vom ajunge la Sepik înainte de căderea nopţii. Suntem împinşi, iar asta mă face foarte nervos – care-i naibii de graba?

— Poate doar să punem distanţă între noi şi acei barbari cu pielea cenuşie.

'Tiste Edur. Nu surit barbari, sergent.

Fiddler mormăi. „M-am ciocnit cu Tiste Andii şi au folosit magia Bătrânului – Kurald Galain – şi nu a fost deloc asemănător cu ceea ce am văzut acum o

săptămână."

— Nu, nu a fost warrens. Era Holds – mai vechi, crud, mult prea aproape de haos.

— Ceea ce a fost, spuse Fiddler, nu are locul războiului.

Bottle a râs. Nu se putea abţine. — Vrei să spui că un
pic de sacrificare angro este în regulă, sergent? Va place ce racem pe câmpul de luptă? Urmărind soldaţii care fug şi aruncându-şi craniile din spate, nu-i aşa?

— N-am spus niciodată că am sens, Bottle, a replicat Fiddler. „Aşa îmi spune instinctul meu. Am fost m bătălii în care vrăjitoria a fost dezlănţuită – într-adevăr eliberată – şi nu a fost deloc asemănător cu ceea ce făceau acei Edur. Vor să câştige războaie fără să scoată o sabie.

— Şi asta face diferenţa?

„Face victoria necâştigată, asta face."

— Si împărăteasa îşi câştigă victorii, sergent?

— Ai grijă, Bottle.

— Ei bine, insistă el, ea stă acolo pe tronul ei, în timp ce noi suntem aici...

— Crezi că lupt pentru ea, Bottle?

'Bine-'

„Dacă asta crezi, nu ai fost învăţat nimic la Y"

Ghatan. S-a întors şi a plecat cu paşi mari.

Bottle s-a uitat după el o clipă, apoi şi-a întors atenţia către orizontul îndepărtat. Bine, are dreptate. Dar totuşi, ceea ce câştigăm este moneda ei şi atât.

— Pe numele lui Hood, ce cauţi aici jos?

„Se ascunde, cum arată? Asta a fost întotdeauna problema ta, Kal, lipsa ta de subtilitate. Mai devreme sau mai târziu, te va pune în necazuri. Este întuneric încă?

'Nu. Ascultă, ce-i cu furtuna asta blestemată de sus? Totul este greşit...

— Tocmai ai observat?

Kalam se încruntă în întuneric. Ei bine, cel puţin îl găsise pe vrăjitor. înaltul Mag al Paisprezecelea, ascuns mtre lăzi şi butoaie şi baloturi. Oh, cât de încurajator este asta? — Adjunctul vrea să vorbească cu tine.

— Bineînţeles că da. Aş face-o şi eu dacă aş fi

ea. Dar eu nu sunt ea, nu?

Nu, e un mister – ai observat că aproape niciodată nu poartă acea sabie? Acum, îţi voi acorda, mă bucur, acum gă am fost înlănţuit de această armată blestemată. îţi aminteşti acele păstrări ale cerului? Suntem în mijlocul â ceva, Kal. Iar Adjunctul ştie mai multe decât lasă ea. Mult mai mult. Oarecum. împărăteasa ne-a chemat. De ce? Ce acum?

— Bolborosi, Quick. Este jenant.'

— Vrei să bolborosi, încearcă asta. Nu ţi-a trecut prin cap că l-am pierdut pe acesta?

'Ce?'

„Dryjhna, Apocalipticul, întreaga profeţie – nu am înţeles-o, nu am înţeles-o niciodată – şi tu şi cu mine, Kal, ar fi trebuit, ştii. Revolta, ce a realizat? Ce zici de măcel, anarhie, cadavre putrezite peste tot. Şi ce a sosit după asta? Ciuma. Apocalipsa, Kalam, nu â fost războiul, ci ciuma. Deci poate am câştigat şi poate am pierdut. Amândoi, vezi?

„Dryjhna nu a aparţinut niciodată zeului schilod. Nici Poliel...

— Nu contează. A ajuns să-i servească pe amândoi, nu-i aşa?

— Nu putem lupta cu toate astea, Quick, spuse Kalam. „Am avut o rebeliune. L-am pus jos. Ce pun la cale aceşti zei şi zeiţe blestemaţi – nu este lupta noastră. Nu lupta

imperiului şi asta include şi Laseen. Ea nu va vedea toate acestea ca 'pe un fel de eşec. Tavo re a făcut ce trebuia să facă şi acum ne întoarcem şi apoi vom fi trimişi în altă parte.'

Aşa sunt lucrurile.[1]

— Tavore ne-a trimis în Warrenul Imperial, Kal. De ce?[1]

Asasinul a ridicat din umeri. — Bine, aşa cum ai spus, e un mister.

Quick Ben sa deplasat mai departe în spaţiul îngust dintre marfă. — Aici, e loc.

După o clipă, Kalam i s-a alăturat. — Ai ceva de mâncare? Băutură?[1]

‘Natural.[1]

‘Bun.[1]

în timp ce observatorii au strigat la vederea lui Sepik, Apsalar şi-a îndreptat drumul înainte. Adjunctul, Nil, Keneb şi Nethe'r erau deja pe castelul de proa. Soarele, jos la orizont, spre vest, a luminat masa de pământ^care se ridica cu două cuie la tribord, cu o strălucire aurie. în faţă, navele de conducere ale flotei, doi dromoane, se apropiau.

Ajungând la şină, Apsalar a descoperit ca acum putea distinge oraşul-port ascuns în golful lui semilună. Nu se ridica nici un fum de pe trepte, iar în port însuşi, doar o mână de corăbii mergeau la ancoră; cel mai apropiat îşi pierduse în mod evident ancora de la prora – o zăpada atârnase ambarcaţiunea comercială, mclinând-o într-o parte, astfel încât şina de la tribord era aproape sub apă.

Keneb vorbea: „Văzându-l pe Sepik", spuse el pe un ton care sugera că se repetă, „ar fi trebuit sa fie patru, poate cinci zile".

Apsalar i-a urmărit pe cei doi droni care pătrundeau în golful oraşului. Unul dintre ei era nava amiral a lui Nok.

— Ceva nu este în regulă, spuse Nether.

— Pumnul Keneb, spuse adjunctul încet,

oprește pumnii marini.

‘Adjunct?[1]

„Nu vom ajunge la pământ..."

În acel moment, Apsalar l-a văzut pe cel mai înalt dromon scăzând brusc, de parcă şi-ar n pierdut în mod inexplicabil progresul – iar echipajul său a alergat ca nişte furnici înnebunite, cu pânzele înclinate deasupra capului! O clipă mai târziu, aceeaşi activitate a lovit nava lui Nok, iar un pavilion de semnalizare a început să se îndrepte în sus.

Dincolo de cele două nave de război, oraşul Sepik a explodat în viaţă.

Pesgăruşii.' Zeci de mii, ridicându-se de pe străzi, din clădiri. În mijlocul lor, zdrenţurile negre ale corbilor, vulturi insulare, ridicându-se ca fulgi de cenuşă în mijlocul fumului învolburat al pescăruşilor albi. Se ridica, se umfla, aruncă o umbră haotica asupra oraşului.

Nether a şoptit: — Surit toţi morţi.

— Tiste Edur au vizitat, spuse Apsalar.

Tavore se îndreptă spre ea. — Slaughter este răspunsul lor la toate?

— Au găsit propriul lor fel, Adjunct, o populaţie rămăşiţă. Subiect, puţin mai mult decât sclavi. Nu sunt reticenţi în a-şi dezlanţ'ui furia, aceşti Edur.[1]

— De unde stii asta, Bridgeburrier?

Ea a privit femeia. — De unde ai ştiut, adjunct?

După aceea, Tavore se întoarse.

Keneb rămase uitându-se la cele două femei, una la alta, apoi înaj>oi.

Apsalar îşi aţinti privirea înapoi spre port, pescăruşii aşezându-se din nou la ospăţ, în timp ce cei doi droni de plumb se îndepărtau de golf, pânzele umplându-se încă o dată. Navele cnn urma lor imediată au început şi ele să-şi schimbe cursul.

— Vom căuta aprovizionarea cu Nemil, spuse Adjunctul. Când se întoarse, se opri. — Apsalar, găseste-l pe Quick Ben. Foloseşte-ţi servitorii scheletici daca trebuie.

— înaltul 'Mag se ascunde printre încărcătura de dedesubt, răspunse ea.

Sprâncenele lui Tavore se ridicară. — Atunci, nimic vrăjitor?

'Nu.[1]

Pe măsură ce zgomotul cizmelor Adjunctului se retrage, Fist Keneb se apropie de Apsalar. — Flota Edur – crezi că ne urmăreşte şi acum, Apsafar?

'Nu. Se duc acasă.

— Şi cum ai cunoştinţele astea?

Nether a vorbit: — Pentru că un zeu o vizitează, Pumn. El vine să-i rupă inima. Iar si iar.'

Apsalar se simţi ca şi cum ar fi fost lovită cu pumnul în piept, impactul reverberandu-i prin oase, bătaia din interior deodată neregulată, strângându-se în timp ce căldura îi inundă venele. Cu toate acestea, în exterior, ea nu a dezvăluit nimic.

Vocea lui Keneb era încordată de furie. — Era necesar, Nether?

— Nu te deranjează pe sora mea, spuse Nil. „Ea pofteşte pe cineva..."

'Bastard![1]

Tânăra femeie Wickan se repezi. Nil o privi o clipă, apoi se uită la Keneb şi Apsalar şi ridică din umeri.

O clipă mai târziu a plecat si el.

— Scuzele mele, îi spuse Keneb lui Apsalar. „Nu aş fi invitat niciodată un răspuns atât de crud – dacă aş fi ştiut ce ar spune Nether..."

— Nu contează, Pumn. Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Chiar şi aşa, nu voi mai trage din nou.

Ea l-a studiat o clipă.

Părând inconfortabil, a reuşit să dă din cap, apoi a plecat.

Insula se afla acum pe tribordul navei, cu aproape cinci cuie de-a lungul. [1]

El vine sa-i rupă inima. Iar si iar.[1] Oh, ar putea fi atât de puţine secrete pe o navă ca aceasta. Şi totuşi, se părea, Adjunctul sfidează această noţiune.

Nu e de mirare că Quick Ben se ascunde.

— Au ucis pe toată lumea, spuse Bottle,

tremurând. — O întreagă insulă blestemata de oameni. Şi insula Monkan, de asemenea – este în vânt, acum, adevărul.

— Bucură-te pentru vântul ăsta, spuse Koryk. — Am lăsat în urmă acel coşmar repede, al naibii de repede, şi asta e bine, nu-i aşa?

Cuttle se aşeză mai drept şi se uită la Fiddler. — Sergent, Sepik nu era un principat imperial?

Fiddler dădu din cap.

— Deci, ce au făcut ăştia Tiste Edur, este un act de război, nu-i aşa?

Bottle şi ceilalţi s-au uitat la sergent, care se încruntă – şi mesteca' clar cuvintele lui Cuttle. Apoi a spus: „Tehnic, da. împărăteasa o va vedea aşa? Sau chiar pasă? Ne-am primit destui duşmani aşa cum este.

— Adjunctul, spuse' Tarr, va trebui să raporteze asta chiar şi aşa. Şi faptul că deja ne-am ciocnit o dată cu afurisita aia de'flotă a lor.

— Probabil că ne urmăreşte chiar acum, spuse Cuttle, făcând o strâmbă. — Şi o vom conduce direct înapoi în inima imperiului.

— Bine, spuse Tarr. — Atunci îi putem zdrobi pe nenorociţi.

— Asta, mormăi Bottle, sau ne zdrobesc. Ce a făcut Quick Ben, nu a fost real...

— Pentru început, spuse Fiddler.

Bottle nu a spus nimic. Apoi, „Unii aliaţi fără de care eşti mai bine".

'De ce?[1] întrebă serpentul.

— Ei bine, continua Bottle, aliaţii care nu pot fi deduşi, cei cu motive şi scopuri care rămân pentru totdeauna în afara înţelegerii noastre – despre asta vorbim aici, sergent. Si credeţi-mă, nu vrem un război purtat cu vrăjitoria din Uoldurile.

Noi nu.

Ceilalţi se uitau la el.

Bottle'îşi întoarse privirea.

— Trag'e-l în jurul carcasei, spuse Cuttle. — Asta îl va face să tuşească totul.

— Tentant, spuse Fiddler, dar avem timp. O grămadă de timp.[1]

Proştilor, Timpul este ultimul lucru pe care îl avem. Asta încearcă ea să ne spună. Cu acest vânt ciudat, împingând ca un pumn prin tărâmul lui Mael

– şi nu poate face nimic în privinţa asta. Ia-o, Mael, lipite!

Timp? Uita. Ea ne duce în inima unei furtuni.

Capitolul douăzeci

Disciplina este cea mai mare armă împotriva celor neprihăniţi. Trebuie să măsurăm virtutea propriului răspuns controlat atunci când răspundem la atrocităţile fanaticilor. Şi totuşi, să nu se pretindă, în propria noastră oratorie de evlavie, că suntem fără proprii noştri fanatici; pentru rasa neprihănită oriunde există tradiţia şi cel mai adesea atunci când există percepţia că tradiţia este atacată. Fanaticii pot fi creaţi la fel de uşor într-u'n mediu de decădere morală (fie real sau imaginar) ca şi într-un mediu de inechitate legitimă sau sub steagul unei cauze comune.

Disciplina se confruntă la fel de mult cu inamicul dinăuntru, cât şi cu inamicul dinaintea ta; pentru că, fără o judecată critica, arma pe care o mânuiţi – şi să nu fim timizi aici – nimic altceva decât crimă.

Şi prima sa victimă este probitatea morală a cauzei tale/ (Cuvinte către adepţi) Sabia Mortală Brukhalian Săbiile Gri Era din ce în 'ce mai greu, îşi dădu seama Ganoes ^Paran, să nu regrete anumite alegeri pe care le făcuse. În timp ce cercetaşii au raportat că Deragoth nu-şi urmărea armata în timp ce mărşăluia spre nord şi est prin ţinuturi practic goale, chiar această absenţă a dus la suspiciune şi trepidare. La urma urmei, daca acele fiare cânţioase nu le urmau, ce făceau ele?

Ganath, vrăjitoarea Jaghut, sugerase mai mult sau mai puţin că decizia lui Paran de a elibera acele fiare a fost o greşeală teribilă. Probabil ar fi trebuit s-o asculte. Era o vanitate să-ţi imaginezi că putea manipula la infinit toate forţele pe care le eliberase pentru a-i face faţă cu T'rolbarahl. Şi, poate, a existat o lipsă de încredere în capacităţile ascendenţilor deja activi în acest tărâm. Deragoţii erau primari' dar uneori, ceea ce era primordial sa trezit asaltat de o lume care nu mai permitea libertatea sa neatenuată.

Ei bine, destule. S-a făcut, nu-i aşa. Lasă pe altcineva să cureţe mizeria pe care am făciit-o, doar

pentru o schimbare.

Apoi s-a încruntat. De acord, probabil că aceasta nu este atitudinea potrivită pentru Maşter of the Deck. Dar nu am cerut titlul, nu?

Paran călărea în compania soldaţilor, undeva în mijlocul coloanei. Nu-i plăcea noţiunea 'de anturaj, sau de avangardă. Pumnul Rythe Bude conducea drumul în acest moment, deşi acea poziţie s-a rotit printre Pumni. In timp ce Paran a rămas acold unde se aria, doar cu Noto Boii lângă el şi, ocazional, cu Hurlochel, care apărea când avea un mesaj' de transmis – şi erau, din fericire, puţini dintre aceştia.

— Ai fost mai puternic, ştii, spuse Noto Boii lângă el, când erai căpitanul cu amabilitate.

— O, taci, spuse Paran. ^

— O observaţie, Pumnul înalt, nu o plângere.

— Fiecare' observaţie a ta este o plângere, vindecătoare.

— E dureros, domnule.

‘înţelegi ce vreau sa spun? Spune-mi ceva interesant – Kartoolian, nu?

Atunci ai fost adeptul lui D'rek?

„Capita, nu! Foarte bine, dacă doriţi să auziţi ceva interesant, vă voi spune despre propria mea istorie. În tinerete, am fost un spărgător de picioare...

'Oce?'

„Am rupt picioare de câine. Doar câte unul pe bătrân, ţine cont. Câinii şchiopi erau importanţi pentru festival...

— Ah, te referi la festivalul ' D'rek! Ziua aceea dezgustătoare, barbară, murdară de sărbătoare sordidă! Deci, ai rupt picioarele unor animale sărace, nedumerite, ca să poată fi ucise cu pietre pe alşi de copiii mici psihotici.

— Care este ideea ta, Pumnul înalt? Da, tocmai asta am făcut.

Trei semilune un câine. Era o viaţă. Din păcate, până la urmă m-am săturat de asta...

— Malazanii au scos în afara legii festivalul...

— Da, şi asta. O decizie cea mai nefericită. Mi-a făcut poporul moribund, forţându-ne să căutăm în altă parte pentru...

„Pentru gusturile tale bolnave şi detestabile de a oferi mizerie şi suferinţă".

'Ei bine, da. A cui este povestea asta?

„Abisul ia-mă, te rog sa-mi accepţi scuzele. Continuă – presupunând că pot suporta asta.

Noto Boii îşi înclina nasul spre cer. „în tinereţe nu am fost ocupat să alerg în jurul zeiţelor de frigărui..."

— Nici eu, deşi presupun, ca orice baiat tânăr sănătos, care nu se rupe picioarele, am poftit după câţiva. Cel puţin, pe baza statuilor lor şi altele asemenea. Luaţi-o pe Soliei, de exemplu...

'Soliei! O asemănare vizualizată în mod expres pentru a încuraja noţiunile de maternitate!'

'Oh, chiar aşa? Doamne, asta e puţin prea revelator, nu- i aşa?

' — Atenţie, spuse Noto Boii pe un ton plin de compasiune, erai un băiat tânăr...

„Aşa am fost, acum să uităm toate astea. Ziceai? După ce cariera ta de rupător de picioare a murit cu un scâncet, atunci ce?

— O, ce ridicol, domnule. Ar trebui să subliniez, de asemenea, Manifestarea lui Soliei din G'danisban-[1]

— Al naibii de dezamăgitor, aprobă Paran. — N-ai idee câte fantezii adolescentine au fost şterse de asta.

— Credeam că nu mai ai chef sa discuţi acest subiect în continuare?

'Amenda. Continua.'

„Am fost ucenic pentru o scurtă perioadă de timp la un vindecător local..."

— Vindecă câini şchiopi?

— Nu sursa noastră principală de venit, domnule. A avut loc o neînţelegere, în consecinţă, am fost nevoit să părăsesc compania lui, într-o oarecare grabă. O lansare de recrutare locală s-a dovedit oportună, mai ales că astfel de eforturi ale malazanilor rareori au adunat mai mult de o mână de kartoolieni – şi cei mai mulţi dintre aceştia fie săraci, fie criminali...

— Şi aţi fost amândoi.

„Sursa principală a încântării lor de a mă alătura rândurilor a derivat din abilităţile mele de vindecător. Oricum, prima mea campanie a fost în Korel, Campaniile Theftiane, unde am avut norocul să dobândesc în continuare tutela de la un

vindecător care mai târziu avea să devină infam. Ipshank.

'Cu^ adevărat?

— Într-adevăr, nimeni altul. Şi da., l-am cunoscut şi pe Manask. Trebuie spus – şi tu, Pumnul înalt, vei înţelege mai mult decât majoritatea necesităţii acestui lucru' – trebuie spus că atât Ipshank, cât şi Mânask au rămas loiali lui Greymane... pană la sfârşit. Ei bine, din câte ştiam eu, adică – eram vindecător pentru o legiune întreagă până atunci şi am fost trimişi la Genabackis. La momentul potrivit/..

— Noto Boii, îl întrerupse Paran, se pare că ai un talent deosebit pentru a te asocia cu faimoşii şi infamii.

— De ce, da, domnule. Presupun că am la asta. Şi acum, bănuiesc, vă întrebaţi în ce categorie vă plasez?

'Pe mine? Nu, nu te deranja.

Vindecătorul s-a pregătit să vorbească din nou, dar a fost întrerupt de sosirea fui Hurlochel.

— Pumnul înalt.

— Outrider.

— Drumul din faţă, domnule, a dezvăluit până acum puţin mai mult decât o împrăştiere a aşa-zişilor dumneavoastră pelerini. Dar se pare că o trupă de călăreţi s-a alăturat migraţiei.

— Ai idee câte?

— Mai mult de cinci sute, Pumnul înalt. Ar putea fi chiar şi o mie – ei călăresc în formaţie, aşa că este greu de spus. ' ' ^

'Formare. Acum, cine ar putea fi, mă întreb? În regulă, Hurlochel, avansează-ti cercetaşii şi cei care fugi pe flanc – cât de departe sunt ei?

— Patru sau cinci zile, domnule. Călărit la un canter adunat în cea mai mare parte.

'Foarte bun. Mulţumesc, Hurlochel.

Conducătorul ieşi înapoi din coloană.

— Ce crezi că înseamnă asta, Pumnul înalt?

^ Paran a ridicat din umeri la întrebarea vindecătorului. — îmi imaginez că vom descoperi destul de curând, Boii.

— Noto Fierbe, domnule. Vă rog.[1]

— Bine, continuă Paran, incapabil să se abţină, ai devenit un vindecător şi nu un lancier.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, cred că aud pe cineva plângându-se înainte de răni de şa. Bărbatul îşi bătu montura înainte.

Oh, el preferă răni de şa companiei mele. Ei bine, fiecare al lui...

HdKHaK

— Pumnul înalt Paran, mormăi căpitanul Sweetcreek. „Ce face el călare acolo înapoi şi ce înseamnă toate astea despre a nu saluta? Este rău pentru disciplină. Nu-mi pasă ce cred soldaţii – nici măcar nu mă interesează că el a comandat cândva Bridgeburners – până la urmă, i-a preluat doar pentru a-i vedea şterse. Nu e potrivit, zic eu. Nimic din toate astea.

Pumnul Rythe Bude aruncă o privire spre femeie. Culoarea ei era crescută, observă Pumnul, cu ochii strălucind. În mod clar, căpitanul nu era pregătit să uite acel pumn în falcă. Reţineţi, probabil că nici eu nu aş ierta aşa ceva.

— Cred că Pumnii trebuie să organizeze o întâlnire...

— Căpitane, a avertizat Rythe Bude, te uiţi de tine însuţi.

— Scuzele mele, domnule. Dar, acum că suntem în urma unui fel de armată, ei bine, nu vreau să ajung ca Bridgeburners. Asta e tot.[1]

— încrederea lui Dujek Onearm în Paran şi admiraţia lui pentru bărbat, căpitane, îmi sunt suficiente. Şi colegii mei Fists. Vă sfătuiesc cu tărie să vă suprimaţi furia şi să vă amintiţi propria disciplina. în ceea ce priveşte armata din faţa hoastra, chiar şi o mie de războinici călare nu reprezintă cu greu o ameninţare semnificativă pentru Gazdă. Această rebeliune s-a încheiat – până la urmă nu mai e nimeni care să se răzvrătească. Şi puţin a mai rămas pentru a lupta. Ea făcu un semn înainte cu o mână cu mănuşă. — Chiar şi aceşti pelerini continuă să cadă pe marginea drumului/

O movilă joasă de pietre era vizibilă de o parte a căii accidentate – o altă victimă tristă a acestui

pelerinaj – şi din aceasta se ridica un toiag împodobit cu pene de corb.

— Şi asta e ciudat, spuse Sweetcreek. „Toţi aceşti închinători de Coltaine..."

— Pământul acesta generează culte ca nişte viermi într- un cadavru, căpitane.

Sweetcreek mormăi. — O imagine cea mai potrivită, Fist, în acest caz.

Rythe Bude mormăi. Da, mă poticnesc cu acelea din când m când.

în spatele celor doi călăreţi, caporalul Futhgar spuse: — Domnilor, ce sunt aceia?

S-au răsucit în şa, apoi s-au uitat spre locul în care arăta bărbatul. Cerul estic. Voci se ridicau acum printre soldaţi, invocau rugăciuni, câteva strigăte de surpriza.

Un şir de sori, o duzină în total, fiecare mic, dar suficient de strălucitor pentru a arde găuri orbitoare pe cerul albastru. Din două cozi întinse de ceaţă de foc. Şirul de sori se curba ca un arc lung, cu capetele mai sus, iar deasupra lui se afla faţa neclară şi deformată a lunii.

— Un semn de moarte! a strigat cineva.

— Căpitane, se răsti Rythe Bude, fă-l pe prostul ăla să- şi închidă gura.

— Da, domnule.

Hatotok

— Cerul c$de, spuse Noto Boii în timp ce cădea înapoi lângă Pumnul înalt.

încruntat, Paran a continuat să studieze înfăţişarea ciudată de pe cerul estic, căutând o idee despre ceea ce erau martori.

Orice ar fi, nu-mi place.

— Tş îndoieşti de mine? a întrebat vindecătorul. — Pumnul înalt, am străbătut ţinuturile Korelului. Am văzut craterele lăsate în urmă de toţi cei care au coborât din cer. Aţi citit vreodată o hartă a hn Korel? întregul subcontinent nordic şi gazda lui de insule? Aruncă o mană de pietriş în noroi, apoi aşteaptă până când apa umple

buzunarele. Acesta este Korel, domnule. Oamenii încă mai povestesc despre nenumăratele incendii care au căzut din cer, la doborârea Zeului schilod.

— Călăreşte până la capul coloanei, Noto Boii, spuse Paran.

— Domnule?

— Opreşte-te. Chiar acum. Şi adu-mi pe Hurlochel şi pe cei care eşuează. Am nevoie de un sentiment al zonei înconjurătoare. Poate că trebuie să găsim acoperire.

Pentru o dată, vindecătorul nu s-a plâns.

Paran se uită la şirul de focuri, crescând ca o salvă din Abis. La naiba, unde e Ormulogun? Trebuie să-l găsesc şi ar fi bine să aibă acel Deck pregătit – sau cel puţin cărţile gravate, de preferinţă scrise şi pregătite pentru firele'de vopsea. Doamne de jos, ar fi bine să aibă ceva, pentru că nu am timp să... gândurile i s-au îndepărtat.

îi simţea acum, apropiindu-se din ce în ce mai mult – le simţea căldura – era chiar posibil?

Luna blestemata – ar n trebuit să fiu atent. Ar fi trebuit să caut, să aflu ce s-a întâmplat acolo sus, în acea lume
părăsită. Şi apoi un alt gând l-a lovit, şi s-a răcit.

Război între zei.

Acesta este un atac? O salvă în adevăr?

Paran îşi dezveli dinţii. „Dacă eşti acolo", şopti el, uitându-se Ta cerul estic, în timp ce calul său se scufunda nervos sub el, „nu joci corect. Şi... nu-mi place asta. Se îndreptă, se ridică în etrieri şi se uită în jur.

— Ormulogun! Unde eşti, pe numele lui Hood!

— împotriva asta, mormăi Iskaral Pust, nu pot face nimic. S-a îmbrăţişat. — Cred că ar trebui să mcep să chinuiesc, acum. Dă, ar fi foarte potrivit. O privire nebună în ochii mei. Saliva, apoi spuma, da.

Cine m-ar putea învinovăţi? Toţi vom muri!

Aceste ultime cuvinte au'fost im ţipăt, suficient

pentru a-l scutura pe Mappo din letargia lui nesimţită. Ridicând capul, se uită la Marele Preot al Umbrei. Dai Honese era ghemuit lângă catârul său şi amândoi erau scăldaţi într-o lumină ciudată, cu nuanţe verzi – nu, îşi dădu seama Trell, acea lumină era peste tot.

Spiţe a coborât din castelul de proa, iar Mappo a văzut în expresia ei furie rece. — Avem necazuri, spuse ea cu o voce zgomotătoare. — Depăşit de timp – speraseм... nu contează... Deodată, capul ei se răsuci şi privi spre sud- vest. Ochii i se îngustară. Apoi a spus: „Oii... cine eşti tu, pe numele lui Hood? Şi ce crezi ca faci? Tăcând din nou, încruntarea ei se adânceşte.

Clipind, Mappo Runt se ridică şi văzu că cerul ardea – aproape direct deasupra lor. De parcă soarele ar fi dat naştere la o mulţime de copii, un sir de perle incandescente, cu flăcările lor înconjurate în halouri de jad. Creştere... coborând. Ce sunt acelea?

Marea părea să tremure în jurul lor, valurile agitate, ciocnindu-se în confuzie. Aerul se simţea fragil, fierbinte şi tot vântul dispăruse.

Si acolo, deasupra masei de pământ de la est, care era Insula Otataral... Mappo se uită înapoi la Iskaral Pust. Marele Preot, ghemuit acum, avea mâinile acoperindu-i capul. Bhoka'râla convergeau, în jurul lui, miauind şi scâncind, întinzându-se să-l atingă pe bătrânul tremurând. În timp ce bolborosea: „Nu am plănuit pentru asta, nu-i asa? Nu-mi amintesc – Doamne, nu-mi amintesc nimic! Mogora, draga mea hag, unde eşti? Acesta este momentul meu de cea mai mare nevoie, vreau sex! Chiar şi cu tine! Voi bea paralt alb mai târziu – ce alegere?

Este asta, sau amintirea celei mai regretabile slăbiciuni din partea mea!

Sunt doar atâtea ce pot suferi. Nu mă mai atingeţi, maimuţe ticăloase!

Shadowthrone, mizerabilă umbră nebună – unde te ascunzi şi e loc pentru mine, cel mai devotat slujitor al tău, Magul tău? Ar fi mai bine să fie! Vino să mă ia, al naibii de tine – nu contează pe nimeni altcineva! Doar eu! Bineînţeles că este loc! Genunchiul-înghin mânjit de mucus!

Salveaza-ma![1]

— Spirite de jos, mormăi Mogora lângă Mappo, ascultaţi creatura aceea jalnică! Şi sa mă gândesc, m-am căsătorit cu el![1]

Spiţe s-a rotit brusc si a alergat înapoi la prova, bhok'arala împrăştiindu-se din calea ei. Odata ajunsă acolo, ea s-a întors şi a strigat. 'Ii vad!

Faceţi pentru ei, proşti! Repede![1]

Si apoi ea a virat, ridicându-se deasupra navei care se tăvăleau şi se legăna, cu aripile gravate cu argint întinzându-se larg. Ceaţa învolburată, zvârcolindu-se, devenind solidă, pana când un dragon enorm plutea în fata navei, micşorând ambarcaţiunea în imensitatea ei. Ochii de lambt sclipeau ca de argint viu în lumina stranie, de smarald. Coada lungă şi sinuoasă a creaturii se alunecă în jos, asemănătoare unui şarpe, şi se încolăci în jurul proei în sus. Dragonul s-a răsucit apoi în aer, cu o bătaie sălbatică a aripilor – şi, cu o zguduire alarmantă, nava se năpusti înainte.

Mappo a fost aruncat înapoi în peretele cabinei, cu aşchii de lemn în spatele lui.

Gâfâind, Trell-ul şi-a recăpătat picioarele şi s-a urcat spre prova.

Ea le vede? OMS?

Cerul se umplea de suliţe de foc verde, aruncându-se spre ei.

ţipă Iskaral Pust.

La peste o mie de leghe depărtare, spre vest, Bottle stăţea alături de ceilalţi şi privea orizontul estic – unde ar fi trebuit să fie întunericul, târându-se spre cer pentru^a anunţa ciclul nesfârşit al morţii zilei şi al naşterii nopţii. în schimb, puteau vedea distinct o duzină de fire de foc, coborând, umplând o treime din cer cu o strălucire incandescentă, verzuie.

— Oh, şopti Bottle, asta e rău.

Fiddler îl strânse de mânecă, îl trase aproape. 'înţelegi asta?[1] întrebă sergentul într-o şoaptă aspră.

Bottle clătină din cap.

— Acesta este... acesta este un alt Dumnezeu schilodit?

Bottle se uită la Fiddler, făcând ochii mari. O alta? —

Zei de jos!

'Este?[1]

ţNu ştiu!'

înjurând, Fiddler îl împinse. Bottle s-a clătinat pe spate, intră cu umeri în sergentul Balm – care abia reacţiona – apoi s-a răsucit prin presă, împiedicându-se când îşi făcea drumul liber, privi peste ape.

Spre sud, navele Nemil – bireme de război şi transporturi de aprovizionare – aveau fiecare foaie în vânt în timp ce se întorceau înapoi spre patria lor, primele depăşindu-le rapid pe cele din urmă, multe dintre transporturi încă pe jumătate pline cu marfă – reaprovizionarea abandonată.

Da, este fiecare prost pentru el însuşi acum. Dar când aceste lucruri vor lovi^ acea undă de şoc se va rosti repede. Ne va zdrobi pe toţi m aprindere. Sărmanii nenorociţi, nu veţi reuşi niciodată.'Nici măcar biremele alea urâte.

' Vântul neîncetat păru să se oj>rească, parcă şi-ar fi luat respiraţia, apoi s-a întors cu forţa dublată, trimiţând pe toţi de pe punte să se clătinească.

Pânză de vele s-a zdruncinat, catargul şi cârţoiele scârţâind – Silanda gemu sub ele.

ftapid Ben? Cel mai bine scapă acum şi ia pe oricine poţi cu tine. împotriva a ceea ce urmează...'nu există nicio iluzie care să-l descurajeze. Cât despre acei Tiste Edur, ei bine, sunt la fel de terminaţi ca şi noi. Voi accepta asta ca o consolare.

Ei bine, bunico, ai spus mereu că marea va fi moartea mea.

Sergentul Hellian rătăci pe punte, minunându-se de lumea verde pe care o găsise. Conicul asta de Nemil a avut un pumn, nu-i aşa?

Oamenii ţipău sau pur şi simplu stăteau în picioare, parcă îngheţaţi pe loc, dar aşa erau lucrurile de obicei, acele momente în care ea accidental – hopa – a alunecat peste linia aia înceţoşată de nu tocmai beată. Totuşi, acest verde o făcea puţin Tău.

Nemil blestemat de pălincă – ce idioţi au băut gunoaiele astea? Ei bine, l-ar putea schimba cu nişte rom ae marinar Falari. Erau destui idioţi pe nava asta care nu ştiau mai bine, trebuia doar să găsească unul. Un marinar, ca ăla de acolo.

'Hei. Uite, am coniac N'm'l, dar mi-e sete de rom, nu? Am plătit zece semilune pentru asta, ştiu, este mult, dar echipa mea mă iubeşte, vezi. A luat o selecţie. Deci, mă gândesc, ce zici să facem schimburi.

Drept peste, baw'll pentru baw'll. Sigur, am băut cel mai mult din asta, dar merită mai mult, corect. Ceea ce, după cum puteţi vedea, e'ens thingzup.[1] Apoi a aşteptat.

Bărbatul era un ticălos înalt. Un fel de severitate. Alţi oameni se uitau – care era problema lor, oricum?

Apoi bărbatul a luat sticla, a răsucit-o înainte şi înapoi şi s-a încruntat.

A băut-o, trei înghiţituri rapide.

Şi a întins mâna sub mantia lui elegantă, scoţând o sticlă, pe care i-a dat-o. — Aici, soldat, spuse el. — Acum coboara jos şi bea până te leşini.

Ea a strâns balonul cu ambele mâini, minunându-se de suprafaţa lui argintie lustruită, chiar şi de crestătura care trecea în diagonală pe o

parte şi de sigiliile ştampilate în el, foarte drăguţe. Sceptrullmperial şi patru vechi – cele care obişnuiau să identifice navele emblematice – le mai văzuse înainte. Acolo, acela era al lui Cartheron Crust, şi acela era al lui Urko, şi acela pe care ea nu-l cunoştea, dar ultimul era acelaşi ca pe steagul de sus a navei pe care se afla. E o coincidenţă acum, nu-i aşa? Ea clipi la bărbat. — Nu pot, spuse ea. 'Am primit ordine...'

— Contramand aceste ordine, sergent.

'Poti sa faci asta?'

— în aceste circumstanţe, da.

— Ei bine, atunci nu te voi uita niciodată, marinar. Promisiune. Acum, unde este trapa...?

El o ghidă, cu o mână ferma pe umărul ei, în direcţia corectă. Strângând flaconul frumos şi frumos zdruncinat de piept, Hellian şi-a croit drum, prin întunericul verde şi toate feţele holbate. Ea a scos limba.

îşi pot obţine propriile lor.

HdKHaK

Apsalar se întoarse la suspinul Adjunctului.

Expresia lui Tavo re era... filozofica, în timp ce se uita la orizontul estic. — Umilinţă, nu-i aşa?

— Da, adjunct, presupun că este.

„Toate planurile noastre... îngâmfările noastre... ca şi cum forţa pură a voinţei noastre, fiecare dintre noi, ne poate asigura cumva că totul rămâne neschimbat în jurul nostru, ne aşteptând altceva decât ceea ce facem, ceea ce spunem."

'Zeii-'

'Da, ştiu. Dar asta – dădu ea din cap spre est – nu le aparţine/

'Nu?'

— Este prea devastator, soldat. Niciuna dintre părţi nu este atât de disperată... încă. Şi acum, ridică ea din umeri, chiar şi jocurile lor se împuţinează în nesemnificaţie.

—'Adjunct, spuse Apsalar, îţi lipseşte încrederea.

'Da? În ce?'

„Rezilienţa noastră".

'Poate.'

Dar Apsalar putea simţi că propria ei încredere se prăbuşeşte, agăţandu-se de un singur jjând – iar hotărârea din spatele acelui gând slăbea ea însăşi. Chiar si aşa. Un singur gând. Aceasta – aceasta a fost anticipată. De cineva. Trebuia să fie.

Cineva a văzut asta venind.

Majoritatea oamenilor erau orbi, voit sau altfel. Dar, au fost unii care nu au fost.

Asa că acum, prietene, mai bine ai face ceva în privinţa asta. Si repede.

Ormulogun, urmat de broasca lui, se împiedică în vedere, cu un ghiozdan de piele debordant în braţe. Broasca râioasă Tehăia ceva despre artiştii delirante şi despre lumea brutală pe un ton de satisfacţie pesimista. Ormulogun s-a împiedicat şi a căzut aproape la jricioarele lui Paran, ghiozdanul răsturnându-şi şi vărsându-şi conţinutul – inclusiv zeci de cărţi de' lenin, majoritatea goale.

— Abia ai început! Ai naibii de prost!

'Perfecţiune!' ţipă Ormulogun. 'Ai spus-'

— Nu contează, mârâi Paran. Se uită înapoi la cerul estic. Lănci de foc coborau ca ploaia. 'Continent? În mare?' se întrebă el cu voce tare. — Sau insula Otataral?

— Poate toate trei, spuse Noto Boii, lingându-şi buzele.

— Ei bine, spuse Paran, ghemuindu-se şi degajând un spaţiu în nisip din faţa lui, marea e mai rea. Asta înseamnă... începu să deseneze cu degetul arătător.

'Am nişte!' Ormulogun scânci, bâjbâind printre cărţi.

Mael. Sper că eşti atent – sper ca eşti gata să faciceea ce trebuie făcut. A studiat dungile pe care le gravase în nisip. Suficient?

Trebuie sa fie. închizând ochii, şi-a concentrat

vointa. Poarta este în fața mea. „O am pe asta!"

Strigătul a fost puternic în urechea dreaptă a lui Paran şi, chiar dacă forța voinței lui s-a dezlănțuit, el şi-a deschis ochii – şi a văzut, plutind în fața lui, o altă carte Şi toată puterea'lui s-a repezit în ea, în genunchi, alunecând pe lut care s-a deformat dedesubt, el, cu mâinile întinse pentru a se prinde. Aer cenuşiu, o duhoare de mănăstire şi Paran îşi ridică capul. În fața lui stătea o poartă, o masă de oase răsucite şi carne palidă, învinețită, şuvițe de păr atârnând, nenumărați ochi holbați, iar ' dincolo ' de ea era uitare cenuşie şi tulbure.

— Oh, Hood.

Era chiar în prag. A naibii de aproape să se arunce prin portal O siluetă a apărut în portal, îmbrăcată în mantie neagră, acoperită, maltă. Acesta nu este unul dintre servitorii lui. Acesta este bătrânul nenorocit însuşi. „Este timp pentru astfel de gânduri neplăcute, muritore? Vocea era blândă, doar uşor răguşită. „Cu ceea ce urmează să se întâmple... ei bine, Ganoes Paran, Maestru al Punții Dragonilor, te-ai poziționat într-un loc cel mai nefericit, cu excepția cazului în care vrei să fii călcat în picioare de mulțimile care se vor găsi momentan pe această cale."

— O, stai liniştit, Hood, şuieră Paran, încercând să se ridice în picioare, apoi oprinau-se când îşi dădu seama că nu ar fi o idee bună. [1]

Ajutați-mă. Ne. Opreşte-te cu ce urmează – va distruge...'.

— Mult prea mult, da. Prea multe planuri. Totuşi, pot face puțin. Ai căutat pe zeul greşit.

'Ştiu. Am încercat pentru Mâel.

^Inutil..." Cu toate acestea, chiar dacă Hood rosti acel cuvânt, Paran a detectat o anumită... ezitare.

Ah, ai avut un gpnd.

'Eu am. Foarte mne, Ganoes Paran, chibzuieşte.

„Abisul ia-ne – nu avem timp pentru asta!"

— Gândeste-te repede, atunci.

'Ce vrei? Mai mult decât orice altceva, Hood. Ce vrei?'

Şi aşa i-a spus Hood. Şi, printre cadavrele, membrele şi fețele care se uitau la poartă, o fată în special a devenit brusc animată, cu ochii

deschizându-se foarte larg – un detaliu pe care niciunul nu l-a observat.

Paran se uită la zeu, neîncrezător. — Nu poţi vorbi serios.

— Moartea este întotdeauna gravă.

— Oh, destul cu porcăriile portentoase! Esti sigur?'

— Poţi să realizezi ceea ce iţi cer, Ganoes Paran?

'Eu voi. Oarecum.'

— Aşa juraţi?

'Fac.'[1]

'Foarte bine. Lasa aici. Trebuie să deschid această poartă.

'Ce? Este deschis!'

Dar zeul se întoarse, iar Paran abia auzi răspunsul lui Hood: „Nu din partea asta".

Chaur ţipă în timp ce o grindină de pietre de foc a lovit apele agitate la abia la o lăţime de nava. Explozii de abur, un zgomot groaznic de ţipete care sfâşie prin aer. Cutter a împins cu putere vâsla de cârmă, încercând să zdrobească ambarcaţiunea care se batea – dar nu avea puterea pentru asta. Grief nu mergea nicăieri. Cu excepţia, mă tem, până la capăt.

Ceva a lovit puntea; o bufnitură, aşchii, reverberaţii tremurând întreaga carcasă, apoi aburul'curgea din gaura cu piamnii. Durerea părea să se lase sub ei.

înjurând, Barathol se repezi spre breşă, târând un mănunchi de pânză de rezervă. Chiar dacă încerca să-l împingă în gaură, alte două pietre au lovit ambarcaţiunea, una în faţă rupând prora, alta – un fulger de căldură pe coapsa stângă a lui Cutter şi el s-a uitat în jos pentru a vedea aburi, apoi apă ţâşnind' în sus.

Aerul clocotea ca respiraţia dintr-o forjă. întregul cer deasupra capului părea să fie în flăcări.

Vela de deasupra lor ardea, ruptă.

încă o comoţie cerebrală, şi mai mult de jumătate din şina din port pur şi simplu dispăruse, lemnul pulverizat o ceaţă s-a îndepărtat, arzand cu fire de flăcări.

— Ne scufundăm! strigă Scillara, apucându-se de balustrada opusă în timp ce puntea lui Grief se înclină alarmant.

încărcătura s-a mutat – prea multe provizii – am devenit lacomi – făcând ambarcaţiunile pe moarte să se încline mai departe.

Cadavrul înfăşurat al lui Heboric se rostogoli spre valurile agitate.

Strigând, Cutter a căutat să se îndrepte spre ea, dar era prea departe – forma învelită în pânză a alunecat în apă Şi, plângând, Chaur a urmat-o.

‘NuP strigă Barathol. — Chaur – nu!

Braţele uriaşe ale uriaşului mut s-au închis în jurul cadavrului, cu o' clipă înainte ca ambele să scape pur şi simplu din vedere.

Mare. Bara a numit-o mare. Călduţ acum, ud. A fost atât de frumos. Acum, cerul rău şi marea rău – acolo sus – dar frumos acum. Aici. întuneric, noapte, noaptea vine, urechile dor. Urechile dor. Rănit. Bara a spus să nu respiraţi niciodată în mare. Trebuie să respir acum. Oh, rănit! A respira!

Şi-a umplut plămânii şi focul i-a izbucnit în piept, apoi... răcoros, calm, spasmele încetinind. întunericul s-a închis în jurul lui, dar Chaur nu se mai speria de asta. Frigul dispăruse, dispăruse căldura şi amorţeala îi umplea capul.

Ii plăcuse atât de mult marea.

Corpul înfăşurat în braţele lui se trase mereu în jos, iar membrele care fuseseră tăiate şi pe care le adunase când i- a spus Bara, păreau să se mişte înăuntru pe măsură ce pânza se întindea şi îşi pierduse forma.

întunericul, acum, înăuntru şi în afară. Ceva fierbinte şi sălbatic trecu pe lângă el, alergând în jos ca o suliţă de lumină, iar Chaur tresări. Si a mchis ochii ca să dispară acele lucruri. Durerea a dispărut în cele din urmă din plămâni.

Dorm acum.

HdKHaK

Gheizere de abur ţâşnind înspre cer, contuzii tunoase năpădând aerul şi zdrobind vizibil marea, astfel încât aceasta se cutremură, tremura, iar Cutter îl văzu pe Barathol scufundându-se în apa agitată, în urma lui Chaur.

Corpul. Heboric – Chaur, o, Doamne...

A ajuns lângă Scillara şi a tras-o aproape, în braţele lui. Ea îi strânse cămaşa udă/— Mă bucur atât de muft, şopti ea, în timp ce Grief gemea şi se înclina mai mult pe o parte.

'Despre ce?'

— Că am părăsit-o. Acolo. Am părăsit-o.

Cutter o îmbrăţişă cu atât mai tare.

îmi pare rău/ Apsalar. Pentru orice Vânturi bătute brusc, o umbră măturătoare. El a ridicat privirea şi ochii i s-au mărit la forma monstruoasă

care ascundea cerul, coborând Un dragon. Ce acum?

Şi apoi a auzit strigăte – şi în acel moment, Durerea părea sa explodeze.

Cutter s-a trezit în apă, batându-se, panica s-a trezit în el, ca un pumn care i se închide în jurul inimii.

HdKHaK

... Ajungând... ajungând...

Ce este acest sunet? Unde sunt?

Un milion de voci – ţipând, plonjând într-o moarte teribilă – oh, au călătorit atât de mult timp întuneric, fără greutate, văzând în faţa lor acel vast... gol. Fără să ţină seama de certele lor, 'de discuţiile lor, de dezbaterile' lor aprige, i-a înghiţit. Cu totul. Apoi, afară, spre cealaltă parte... o plasa de putere s-a extms, ceva dornic de masă, ceva care a devenit din ce în ce mai puternic, iar călătoria a fost dintr-o dată într-o mişcare nebună, violentă – o lume dedesubt – atât de multe pierdute atunci – si dincolo, el, altul, acesta mai mare‘O, auzi-ne, atât de mulţi... anihilaţi. Munţii făcuţi pra^ stânca care se învârte în nori întunecaţi, orbitori, care scanteiau în lumina aspră a soarelui – şi acum, această lume fiară care ne umple viziunea – este aceasta casă? — Am venit acasă?

Atingând... mâini de jad, prăfuite, crude, încă nelustruite în strălucire groaznică. îmi amintesc... a trebuit să mori, Treach, nu-i aşa? înainte de ascendenţă, înainte de adevărata divinitate. Trebuia să mori mai întâi.'

Am fost vreodată Destriantul tău?

Titlul acela mi-a aparţinut vreodată?

Trebuia să fiu ucis?

întinzând – aceste mâini, aceste mâini necunoscute, de necunoscut – cum pot răspunde acestor ţipete? Aceste milioane în închisorile lor distruse – am atins, odată, vârful deget cu vârful degetului, am atins, oh... vocile „Această nu este mântuire. Pur şi simplu murim. Distrugere-[1]

— Nu, nu, prostule. Acasă. Am venit acasă...

„Anihilarea nu este mântuire. Unde este el? Unde este
zeul nostru?

— Vă spun că căutarea se termină!

— Niciun argument acolo.

Ascultă la mine.

'Cine este?'

'Se întoarce! Cel de afară – fratele!

Ascultă-mă te rog. Eu – Nu sunt fratele tău. Eu nu sunt nimeni. M-am gândit... Destriant... ştiam sigur? Am fost minţit? Destriant... ei bine, poate, poate nu. Poate că toţi am înţeles greşit, fiecare dintre noi. Poate chiar Treach a greşit.'

— Şi-a pierdut minţile.

„Uită-l – uite, moarte, moarte teribilă, vine..."

'Nebun? Şi ce dacă. Prefer să-l ascult decât pe oricare dintre voi. A spus, ascultă, a spus asta, şi aşa voi face.

— Vom asculta cu toţii, idiotule – nu avem de ales, nu-i aşa?

Destriant. Am înţeles totul greşit. Nu vezi? Tot ce am făcut... nu poate fi iertat. Nu poate fi iertat niciodată – m-a trimis înapoi. Chiar şi Hood – m-a respins, m-a aruncat înapoi. Dar... aluneca, atât de subţire, că nu reuşesc "Eşuând, căzând, care este diferenţa?"'

' Atingerea.

'Ce?

Mâinile mele – le vezi? Dă-i drumul, asta s-a întâmplat. Mâinile... tăiate liber. Eliberat. Nu pot face asta... dar cred că pot.

Nu vezi? — Cuvinte fără sens.

'Nu aşteptaţi-'

Nu Destriant.

Shield Anvil.

Ajungând... uitaţi-vă la mine – voi toţi! A ajunge! Vezi- mi mâinile! Îi vezi!

Ei se întind – te întind!

Ei... ajung...

Barathol a înotat în întuneric. Putea să vadă... nimic. Nici unul.

Chaur, Doamne, ce am făcut? El a continuat să-şi croiască drum în jos. Mai bine s-a înecat şi el – nu putea trăi cu asta, nu cu moartea acelui biet om-copil pe mâinile lui – nu putea, respiraţia lui eşua, presiunea se strângea, bătându-i în craniu. Era orb. Un sclipire de verde smarald dedesubt, înflorit, incandescent, umflat – iar în miezul lui – Doamne, aşteptaţi – aşteptaţi-mă Limp, strâns în pliuri desfăcute de pânză, Châur se scufunda, cu braţele întinse în lateral, cu ochii închişi., gura lui... deschisă.

Nu! Nu Nu!

De la strălucirea pulsatorie, căldura – atât de căldură – Barathol luptă mai aproape, cu pieptul gata să explodeze – şi se întinse în jos, în jos**** O secţiune a punţii de la pupa plutea eliberată de ceea ce acum era puţin mai mult decât resturi lovite. Pietrele de foc s-au prăbuşit din toate părţile, în timp ce Cutter se străduia să o ajute pe Scillara să se urce pe fragmentul de aruncare.

Pietrele acelea de foc – erau mai mici decât pietricelele, în ciuda găurilor mici cu pumnii pe care le făcuseră prin Grief. Mai mici decât pietricelele – mai degrabă ca grăunte de nisip, strălucind de un verde strălucitor, ca stropi de sticlă, culoarea lor schimbându-se, aproape instantaneu, în roşu rugină pe măsură ce se prăbuşeau în adâncuri.

strigă Scillara.

'Eşti lovit? Oh, Doamne, nu...

Ea s-a răsucit. 'Uite! Hood ia-ne – uite! Şi ea ridică un braţ, arătând aşa cum un val care se umflătură îi ridică – îndreptat spre est, spre Insula Otataral.

S-a... aprins. Verde jad, o cupolă strălucitoare care s-ar fi putut întinde pe întreaga insulă, zvârcolindu-se, ridicându-se spre cer şi, ridicându-se prin ea... mâini. De jad. Ca... ca al lui Heboric. Se ridică, ca copacii. Braţele – uriaşe – zeci dintre ele – ridicându-se, degetele întinse, lumina verde în spirală – din palmele lor întoarse în sus, din degete, din venele şi arterele care le încordează lungimile musculare – lumină'verde, tăind în cer ca lamele de sabie. Acele braţe erau prea mari pentru a le

înţelege, întinzându- se în sus ca nişte stâlpi prin cupolă – în timp ce focurile care umpleau cerul păreau să tresare... tremură... şi apoi au început să convergă.

Deasupra insulei, deasupra mâinilor de jad care se întindeau m sus, prin lumina verde ondulată.

Primul soare care cădea a lovit cupola strălucitoare.

Sunetul era ca un ritm de tobă, pe o scară care să-i asurdă pe zei. Pulsul i-a ondulat prin flancurile înfloritoare ale domului, alergând spre exterior şi părând să dezlipească suprafaţa mării, tremurând prin oasele lui Cutter, o comoţie care i-a declanşat agonie izbucnitoare în urechi – apoi alta şi alta când soare după soare se scufunda în acea flambă. cupolă înţepată. El ţipa, dar nu se putea auzi. Ceaţa roşie i-a umplut ochii – se simţea alunecând de pe pluta, în jos în valurile încărcate de spumă, chiar si când un picior enorm cu gheare se întindea în jos, răspândit larg peste Cutter – şi Scillara, care îl prindea de braţ, căutând să-l tragă înapoi, pe plută – iar ghearele de mărimea unui cimitar s-au închis în jurul lor. Au fost ridicaţi din apa care se bate, în sus, în sus**** Ajungând... da. Pentru mine, mai aproape, mai aproape.

Nu contează durerea.

Nu va dura. Iţi promit. Ştiu, pentru că îmi amintesc.

Nu, nu pot fi iertat.

Dar poate că poţi, poate că pot face asta, dacă simţi că este nevoie – nu ştiu – am greşit, să mă fi atins... acolo în acel deşert. Nu am înţeles, iar Baudin nu ar fi putut ghici niciodată ce se va întâmpla, cum voi fi marcat.

Marcat, da, văd acum, pentru asta, această nevoie.

Mă puteţi auzi? Mai aproape – vezi întunericul? Acolo, acolo sunt eu.

Milioane de voci, plângând, strigând, voci, pline de dor – îi auzea pe zeii mAh, cine sunt eu? Nu îmi aduc aminte.

Doar asta. întunericul care mă înconjoară. Noi, da, voi toţi – toţi putem aştepta aici, în acest întuneric.

Nu contează durerea.

Aşteaptă cu mine. în acest întuneric.

Iar vocile, în milioanele lor, în nevoia lor imensă, insuportabilă, se repezi spre el.

Shield Anvil, care le-ar suporta durerea, pentru că îşi putea aminti o asemenea durere.

întunericul i-a luat şi atunci, Heboric Ghost Hands, Shield Anvil, şi-a dat seama de cel mai teribil adevăr.

Nu se poate, în nicio măsură reală, să-şi amintească durerea.

HdKHaK

Două cadavre se prăbuşesc ca nişte păpuşi rupte pe punte. Mappo s-a zbătut spre ei, chiar dacă Spiţe s-a îndepărtat mcă o dată – putea simţi agonia dragonului cu fiecare răsuflare zdrenţuită pe care o tragea, iar aerul era urât de mirosul de solzi şi carne pârjolită.

Ploaia de foc coborâse într-un torent de jur împrejurul lor, sălbatică ca o furtună de grindină şi mult mai uciga; cu toate acestea, nici măcar o particulă nu lovise nava lor – protecţia înzestrată, îsi dădu seama Mappo, nici de Spiţe, nici chiar de Iskaral Pust sau Mogora. Nu, după cum au dovedit sărutările ude ale Marelui Preot, o putere născută în acel blestemat de catâr cu ochi negri era responsabilă. Oarecum.

Fiara pur şi simplu stătea în picioare, nemişcată şi aparent indiferentă, trântind coada absenţa muştelor. Clipind încet, ca şi cum ar fi pe jumătate adormit, buzele tremurându-şi din'când în când.

În timp ce lumea înnebunea în jurul lor; în timp ce a sfâşiat acea navă în bucăţi, Mappo a rostogolit silueta mai apropiată. Fata pătată de sânge, şuvoare din urechi, nas, colţurile ochilor – totuşi îl cunoştea pe acest om. El îl cunoştea. Crokus, Daru. O, băiete, ce te-a adus la asta?

Atunci ochii tânărului s-au deschis. Plin de teamă şi teamă.

— Fii în largul tău, spuse Mappo, eşti în siguranţă acum.

Cealaltă siluetă, o femeie, tuşea cu apă de mare, iar din urechea stângă curgea sânge pentru a-i urmări partea inferioară a maxilarului înainte ele a-i picura din bărbie. Pe mâini si genunchi, ea si-a ridicat capul si a întâlnit privirea lui Trell.

'Esti în regula?[1] întrebă Mappo.

Ea dădu din cap, târându-se mai aproape de Crokus.

— Va trăi, a asigurat-o Trell. „Se pare că toţi vom trăi...

nu am crezut...

ţipă Iskaral Pust.

Ascuţit.

Un braţ mare, cicatrici, cu pielea neagră apăruse peste şina din babord, ca nişte anghilă alunecătoare, cu mâna apucându-se, cu putere de lemnul alunecos, cu muşchii încordaţi.

Mappo s-a căţărat.

Bărbatul la care se uita de sus se ţinea de un alt corp, un bărbat uşor la fel de mare ca şi el şi era clar că primul îşi pierdea rapid din forţă. Mappo se întinse în jos şi i-a tarat pe amândoi pe punte.

— Barathol, gâfâi femeia.

Mappo a privit cum bărbatul pe nume Barathol şi-a răsturnat rapid însoţitorul şi a început să-şi împingă apa din plămâni.

"Barathol-"

— Linişte, Scillara...

"A fost sub prea mult timp..."

'Linişte![1]

Mappo urmărea, încercând să-şi amintească cum se simţea atâta ferocitate, atâta loialitate. Aproape îşi putea aminti... aproape. S-a înecat, acesta.

Vezi toată apa aia? Cu toate acestea, Barathol nu a încetat în eforturile sale, trăgând într-un loc şi în altul trupul şchiopăt şi călcat, legănând braţele, apoi, în cele din urmă, tarându-şi capul şi umerii în poală, unde şi-a legănat faţa ca şi cum ar fi fost un nou-născut. .

Expresia bărbatului se răsuci, îngrozitor în durerea lui. — Chaur! Ascultă la mine! Acesta este Barathol. Asculta! Vreau să – să îngropi caii! Ma auzi? Trebuie să îngropi caii! înainte să coboare lupii!

Nu întreb, Chaur, înţelegi? Iti spun!'

Şi-a pierdut minţile. Din aceasta, nu există nicio recuperare. Ştiu, ştiu pe 'Chaur! O sa ma enervez, intelegi? Furios... pe tine! Cu tine, Chaur! Vrei ca Barathol să fie supărat pe tine, Chaur? Vreţi-'

O tuse, o guta, o convulsie, apoi bărbatul uriaş tinut atât de tandru în braţele lui Barathol păru sa se ghemuiască, o mână întinzându-se în sus, şi un strigăt de plâns şi-a făcut drum prin mucus şi spumă.

— 'Nu, nu, prietene, gâfâi' Barathol, trăgându-l pe bărbat într-o îmbrăţişare strânsă şi legănată. 'Nu sunt supărat. Nu, nu sunt.' Nu contează caii.

Ai făcut asta deja. Tine minte? Oh, Chaur, nu sunt supărat.

Dar bărbatul urlă, strângându-se de Barathol ca un copil.

El este un nebun. Altfel, acest Barathol, nu i-ar fi vorbit în aşa fel. El este un copil în corpul unui bărbat, acest Chaur...

Mappo urmărea. în timp ce cei doi bărbaţi uriaşi plângeau unul în braţele celuilalt.

Spiţe stătea acum lângă Trell şi, de îndată ce Mappo şi- a dat seama de ea, i-a simţit durerea – şi apoi voinţa ei, împingând-o cu atâta ferocitate – şi-a târât privirea de la cei doi bărbaţi de pe punte si s-a uitat la ea.

împingând, îndepărtând toată acea durere. Cum? Cum ai făcut asta?' el a cerut.

— Esti orb, Mappo Runt? ea a intrebat. — Uită-te la ei, Trell. '

Chaur, frica lui a dispărut, acum. II crede pe Barathol, îl crede.

Cu totul, fără îndoială. Nu poţi fi orb la asta, la ceea ce înseamnă.

— Te uiţi la bucurie, Mappo Runt. în faţa asta, nu mă voi obsedat de propria mea durere, de' propria mea suferinţă, înţelegi? Nu o să.'

Ah,' spiritele de jos, îmi frângi inima^ femeie. Se uită înapoi la cei doi bărbaţi, apoi spre locul m care Scillara îl ţinea pe Crokus în braţe, mângaindu-l pe părul bărbatului în timp ce acesta se întoarse. Spărţit, de toate astea. Din nou.

Am uitat.

Iskaral Pust dansa în jurul lui Mogora, care îl

privea cu o expresie acrişoară, cu faţa contractandu-se până semăna cu o prună uscată.

Apoi, într-un moment în care Marele Preot s-a apropiat prea mult, ea a izbit cu o lovitură care i-a măturat picioarele de sub el. A bătut cu putere pe punte, apoi a început să înjure. — Femeie dispreţuitoare! Femeie, am spus femeie? Hah! Eşti ceea ce lasă în urmă un şarpe care varsă! Un şarpe bolnăvicios! Cu cruste şi pustule şi bătături şi bunions...

— Te-am auzit că pofteşti după mine, dezgustător!

— Am încercat, vrei să spui! În disperare, dar nici moartea iminentă nu a fost de ajuns! înţelegi? Insuficient![1]

Mogora înainta spre el.

Iskaral Pust ţipa, apoi se strecură pe sub catâr. — Apropie-te mai miilt, măgură, şi servitorul meu te va lovi cu piciorul! Ştiţi câţi proşti mor în fiecare an de la o lovitură de catâr? Ai'fi surprins.

Vrăjitoarea Dai Honese a şuierat la el, apoi s-a prăbuşit imediat într-un roi de păianjeni – care au alergat peste tot, iar câteva clipe mai târziu nu a mai rămas niciunul la vedere.

Marele Preot, cu ochii mari, se uită frenetic în jur, apoi începu să se scarpine sub haine. ‘Oh! O creatură groaznică!

Atenţia uluita a lui Mappo a fost atrasă de Crokus, care se îndreptase spre Barathol şi Chaur.

— Barathol, spuse Daru. — Nu a existat nicio şansă?

Bărbatul s-a uitat peste el, apoi a clătinat din cap. —
îmi pare rău, Cutter. Dar el a salvat viaţa lui Chaur. Chiar şi mort, l-a salvat pe Chaur.

‘Ce vrei să spui?[1]

— Corpul strălucea, spuse Barathol, 'Verde deschis. Aşa l-am văzut. Chaur a fost prins în pânza şurubului – a trebuit să-l eliberez. Nu le-am putut duce pe amândouă la suprafaţă – abia am reuşit...

— U în regulă, spuse Crokus.

„S-a scufundat, în jos şi în jos, iar strălucirea a scăzut, întunericul l-a înghiţit. Dar ascultă, l-ai apropiat destul de mult – înţelegi? Nu tot drumul, dar destul de aproape. Orice s-a întâmplat, orice ne-

a salvat pe toti, a venit de la el.
Mappo a vorbit: „Crokus – este Cutter, acum, da? Cutter, despre cine vorbeşti? S-a înecat altcineva?
— Nu, Mappo. Adică, nu chiar. Un prieten, a murit – eu, ei bine, încercam să-i duc cadavrul pe insulă – acolo a vrut să meargă, vezi. Să dau ceva înapoi.
Ceva. — Atunci cred că prietenul tău de aici are dreptate, spuse Trell. — L-ai adus destul de aproape. Pentru a face diferenţa, pentru a face ceea ce nici moartea nu l-a putut împiedică să facă.
— A fost numit Heboric Ghost Hands.
— Atunci îmi voi aminti acest nume, spuse Mappo. 'Cu recunoştinţa.'
— Tu... arăţi diferit. Cutter se încruntă. — Tatuajele alea.
Apoi ochii i s-au mărit şi a întrebat ce se temea Mappo că va întreba. '
Unde? Unde este el?'
Uşile din Trell care se deschiseseră s-au închis brusc din nou. Şi-a întors privirea. 'L-am pierdut.'
— L-âi pierdut?
'Plecat. Da, l-am eşuat. Ne-am dat greş pe toţi. Nu se putea uita la Daru. Nu putea suporta. Ruşinea mea...
— O, Mappo, îmi pare rău.
Tu eşti... ce?
O mână s-a aşezat pe umărul lui şi asta a fost prea mult. Simţea lacrimile, durerea inundâridu-i ochii, curgând în jos. El â tresărit departe. „Fina mea... vina mea..."
Spite rămase uitându-se încă o clipă. Mappo, Trell. Care s-a plimbat cu Icarium. Ah, acum se învinovăţeşte. Am înţeles. Al meu... asta e... nefericit. Dar asta a fost intenţia noastră, până la urmă. Şi există sansa – singura şansă pe care o preţuiesc cel mâi mult. Icarium, s-ar putea să o întâlnească' pe sora mea, înainte ca toate acestea să se termine. Da, ar fi dulce, delicios, un gust pe care l-as putea savura mult, mult timp. Eşti suficient de aproape, Invidie, ca să-mi simţi gândurile? Dorinţa mea? Aşa sper.
Dar nu,' nu era momentul pentru astfel de noţiuni, oricât de ademenitoare erau.
Durerea încă de răni, se întoarse şi studie norii

sălbatici şi agitaţi de deasupra insulei Otataral. înflorituri de culoare, ca şi cum flăcările ar fi devastat pământul, limbi de foc pâlpâind în sus braţele acelea de jad gigante, învârtindu-se din degete. Deasupra cupolei clocotite, noaptea se întuneca penumbra de praf şi fum, unde tăieturi de materie care cădeau încă străpungeau din când în când.

Spiţe s-a îndreptat apoi spre vest, pe continent. Oricine ai fi... mulţumesc.

Hatotok

Cu un gâfâit, Paran deschise ochii şi se trezi că stătea înainte – pietrişul nisipos urcând rapid – apoi lovi, mormăind de impact.

Braţele i se simţeau ca nişte frânghii desfăcute în timp ce le tara încet în sus, suficient pentru a se împinge pe o parte, ceea ce l-a lăsat să se rostogolească pe sj>ate.

Deasupra lui, un inel de feţe, toate privind m jos.

— Pumnul înalt, a întrebat Rythe Bude, tocmai ai salvat lumea?

— Şi noi cu ea? adăugă Noto Boii, apoi se încruntă. — Nu contează asta, domnule. La urma urmei, răspunzând la întrebarea Pumnului, a doua este implicit...

— Taci, spuse Paran. „Dacă aş salva lumea – şi în niciun caz nu aş face o asemenea afirmaţie – deja regret. Are cineva apă? De unde tocmai m-am întors, am un gust destul de neplăcut în gură.

Piei au apărut la vedere.

Dar Paran ridică o mână. — Estul – cât de rău arată?

— Ar fi trebuit să fie mult, mult mai rău, domnule, spuse Fist Rythe Bude. [1]

E un adevărat zgomot acolo, dar nu iese nimic, dacă mă înţelegi.

'Bun.[1] Bun.

Oh, Hood. Chiar ai vrut să spună?

Doamne, eu şi promisiunile mele...

HdKHaK

Noaptea spre est era o furtună groaznică, tăcută. Stând lângă Adjunct, cu Nil şi Nether cu câţiva paşi pe o parte, Pumnul Keneb tremura sub manţia' lui grea, în ciuda sufocerii ciudate şi uscate a vântului constant. Nu putea să înţeleagă ce se întâmplase dincolo de acel orizont estic, nici înainte, nici acum. Coborârea sorilor cu flăcări verzi, vâltoarea furioasă. Şi, pentru o vreme acolo, o stare generală de rău care îi învăluie pe toată lumea – din ceea ce urma, se părea că nu va exista nicio amânare, nicio scăpare, nicio speranţă de supravieţuire.

O astfel de idee îl calmase, în' mod ciudat, pe Keneb. Când lupta era lipsită de sens, toată presiunea s-a scurs pur şi simplu. Acum îl simţi că era ceva de spus pentru a se ţine de asemenea sentimente.

La urma urmei, moartea însăşi era inevitabilă, nu-i aşa? Inevitabil – în ce sens zgâri' şi gheare într-un efort condamnat de a o evita?

Confortul a fost de moment, vai. Moartea a avut grijă de sine – lucrurile au contat în viaţă, în viaţă. Fapte, dorinţe, motive, frici, darurile bucuriei şi gustul amar al eşecului – o sărbătoare la care trebuie să participăm cu toţii.

Cel puţin până plecăm.

Stelele oscilau deasupra capului, dâre de nori se agăţau spre nord, de genul care îl făcea pe Keneb să se gândească la zăpadă. Şi totuşi aici stau transpirat, sudoarea se răceşte, acest frig modelat nu de noapte sau de vânt, ci de epuizare. Nether spusese ceva despre acest vânt, despre urgenţa lui, despre voinţa din spatele lui. Deci, nu natural. Un zeu, deci, care ne manipulează din nou.

Flotele lui Nemil patrulau pe o întindere vastă a acestei coaste. Biremele lor de război erau primitive, cu aspect ciudat, care nu se îndepărtau niciodată departe de ţărmul stâncos. Acel ţărm aparţinea în mod tradiţional Trell, dar au existat războaie, generaţii de războaie, iar acum aşezările Nemil împrăştiau golfurile şi golfurile, iar Trell, care nu fusese niciodată navigatori, fusese alungat

departe spre interior, în dealuri, o scădere, enclavă înconjurată de colonişti. Keneb văzuse oameni cu sânge amestecat printre echipajele Nemil pe navele comerciale care plecau cu provizii.

Pe cât de beligerenţi erau Nemil fată de Trell, ei nu erau înclinaţi la fel atunci când se confruntau cu o flotă uriaşă Malazan care intra în apele lor teritoriale. Înţelepţii dintre ei prezisesera această sosire, iar momeala profitului declanşase o flotilă de ambarcaţiuni comerciale care pleacă din porturi, însoţite de o colecţie dezorganizată de escorte, unele private, altele regale. Reaprovizionarea semăna o vreme cu o frenezie de hrănire acolo, până când, adică, cerul estic a izbucnit brusc într-o lumină sălbatică.

Acum nu mai rămăsese nici măcar o navă Nemil, iar acea coastă fusese lăsată în urmă, în timp ce al doilea clopoţel de după miezul nopţii suna încet din mâna observatorului nisipului – sunetul preluat de navele din apropiere, răsunând în afară prin flota imperială.

De la un căpitan Nemil, mai devreme, veniseră o veste interesantă şi tocmai acea informaţie, în ciuda întârzierii, adjunctul continua să discute cu cei doi însoţitori ai săi Wickan.

— Există detalii din sursele Malazan, îl întreba Nether pe Tavore, despre popoarele de dincolo de Marea Catal?

„Nu mai mult decât un nume", a răspuns Adjunctul, apoi i-a spus lui Keneb: „Pumn, îţi aminteşti?

'Pieri.[1]

'Da.'

— Şi nu se mai ştie nimic despre ei? întrebă Nether.

Nu a primit niciun răspuns de la ceilalţi. Şi se părea că Wickanii au aşteptat atunci.

— O sugestie interesantă, spuse Adjunctul după o clipă. — Şi, având în vedere această furtună apropiată, vom descoperi singuri destul de curând ce fel de oameni sunt aceşti Perish.

Căpitanul Nemil raportase – la mâna a doua – că mai fusese zărit cu o zi înainte o altă flotă Edur. Ei bine, la nord, **mai puţin de o zeci de nave, zbătându-se spre est în faţa acestui Vânt**

neîncetat.

Navele acelea erau într-un mod prost, spusese căpitanul. Avariat, şchiopătând.

Loviţi de o furtună, poate, sau văzuseră luptă. Oricare ar fi cauza, ei nu erau dornici să provoace navele Nemil, ceea ce în sine era suficient pentru a face comentarii – se

Kare că navele itinerante Edur au fost pradă comercianţilor [emil de aproape doi ani şi în acele cazuri când escortele Nemil erau suficient de aproape, pentru a se angaja, rezultatele fuseseră dezastruoase pentru biremele învechite.

Veste curioasă. Adjunctul îl presase pe căpitanul Nemil cu privire la informaţii cu privire la Perish, locuitorii vastei peninsulei încinse de munţi de pe partea de vest a Mării Catal, care era ea însăşi o intrare substanţială, îndreptată spre sud, în fundul căreia se afla. inima Ffegatului Nemil. Dar bărbatul clătinase pur şi simplu din cap, mut brusc.

Nether sugerase, cu câteva clipe mai devreme, că poate flota Edur se ciocnise cu aceşti Perish. Şi a suferit în consecinţă.

Flota Malazan traversa acum gura de intrare a Catal Inlet – aşa cum era numită pe hărţile Malazan – o distanţă pe care căpitanul pretindea că era'o călătorie de patru zile de navigaţie în condiţii ideale.

Navele de conducere erau deja pe un sfert din drum.

Era mai mult decât vânt, magie sau altfel – felul în care orizonturile arătau neclare, m special promontorii...

— Nemil, spuse Nil, nu au fost reticente să vorbească despre Edur.

— Cu toate acestea, nu ar spune nimic despre Perish, a adăugat Nether.

— Istorie între ei, sugeră Keneb.

Ceilalţi s-au întors spre el.

Keneb' a ridicat din umeri. 'Doar un gand. Nemilii sunt clar expansionişti, iar asta implică o oarecare... aroganţă. Ei au devorat popoarele Trell, oferind un simbol liniştitor al priceperii şi dreptăţii lui Nemil. S-ar putea ca Perish să fi oferit un simbol opus, ceva care i-a şocat şi i-a umilit pe Nemil – niciunul dintre sentimente nu se potriveşte cu propriile lor noţiuni de grandiozitate. Şi deci nu vor

vorbi despre asta.

— Teoria ta are sens, spuse Adjunctul. — Mulţumesc, Pumn. Ea s-a întors şi a studiat cerul răvăşit din' est. — Umilită, da, spuse ea cu o voce joasă. „În scrierile lui
Duiker, el vorbeşte despre multitudinea de solzi care se găsesc în război/de la soldatul care se confruntă cu un alt soldat, până la zeii înşişi blocaţi în luptă muritoare. La prima vedere, pare un 'scandal să considerăm că astfel de extreme pot coexista, dar Duiker susţine apoi că potenţialul de cauză şi efect poate continua în ambele direcţii.

— Ar îi reconfortant să cred că da, spuse Keneb. — Mă pot gândi la câţiva zei pe care mi-ar plăcea să-i pot împiedica chiar acum.

— S-ar putea, spuse Adjunctul, că cineva te-a precedat.

Keneb se încruntă. — Ştii cine, adjunct?

Ea îi aruncă o privire, nu spuse nimic.

Astfel se termină locuinţa ei de moment. Bine. Şi ce mi- a spus?

Este bine citită, dar ştiam deja asta. Altceva?

Nu.

HdKHaK

Kalam şi-a împins drumul înainte, s-a prăbuşit încă o dată lângă Quick Ben. [1]

E oficial, spuse el în întunericul calei mucegăite.

'Cş este?[1]

— încă suntem în viaţă.

— O, asta e bine, Kal. Stăteam pe cărbuni aici jos, aşteptând vestea aceea.

— Prefer acea imagine decât realitatea, Quick.

'Ce vrei să spui?[1]

— Ei bine, ideea că te-ai ascunde, pânza tăioasă bruscă şi o băltoacă răspândindu-se sub tine.

— Nu ştii nimic. Fac. Ştiu mai multe decât mi-aş dori vreodată...

'Imposibil. Bei în secrete cum face Hellian rom. Cu cât îl cunoşti mai mult pe beţiv şi devii mai detestabil.

'OH da? Ei bine, ştiu lucruri pe care ai vrea să le ştii şi aveam de gând să îţi spun, dar acum cred că mă voi răzgândi...

— Fă-o, vrăjitor, înainte să mă întorc şi să-i spun Adjunctului unde te poate găsi.

— Nu poţi face asta. Am nevoie de timp să mă gândesc, la naiba.

'Deci vorbeşte. Poti să te gândeşti în timp ce faci asta, deoarece cu tine cele două activităţi sunt clar distincte şi în mare parte nu au legătură.

— Ce te face atât de mizerabil?

'Tu.'

'Mincinos.'

— În regulă, eu.

'Asa e mai bine. Oricum, ştiu cine ne-a salvat.

'într-adevăr?'

— Ei bine, un fel de – cel puţin a început să ruleze marea piatră.

'OMS?'

— Ganoes Paran.

Kalam se încruntă. — în regulă, sunt mai puţin surprins decât ar trebui să fiu.

— Atunci eşti un idiot. A făcut-o având o conversaţie cu Hood.

'De unde ştiţi?'

— Am fost acolo, ascultând. La Hood's Gate.

— Ce făceai pe acolo?

— Vom muri cu toţii, nu-i aşa?

— Oh, deci ai vrut să învingi papură?

— Hilar, Kalam. Nu, plănuiam să fac nişte târguri, dar asta e irelevant acum. Până la urmă, Paran a fost cel care a făcut târguiala.

Hood a spus ceva. Vrea ceva – prin propria lui respiraţie blestemată, m-a şocat, lasă-mă sa-ţi spun...

— **Deci fă asta.**

'Nu. Trebuie sa ma gândesc.'

Kalam închise ochii şi se rezemă de balot. Mirosea a ovăz. — Ganoes Paran. O pauză, apoi: — Crezi că ştie?

— Cine, Tavore?

— Da, cine altcineva?

'Nu am nici o idee. Nu m-ar surprinde. Nimic despre ea nu m-ar surprinde, de fapt. S-ar putea chiar să asculte chiar acum...

— Nu ai simţi asta?

— Kalam, ceva rătăceşte prin această flotă în seara asta şi nu este plăcut, orice ar fi. îl continui să-l simt frământându-se... aproape, apoi, înainte să-l pot apuca de gât, şopteşte din nou.

— **Deci, te ascunzi aici jos!**

'Desigur că nu. Nu mai mult, vreau să spun. Acum stau aici, ca sa întind o capcană.

'O capcana. Dreapta. Foarte inteligent, înalt Mage.

'Este. Pentru data viitoare, se apropie.

— Chiar te aştepţi să cred asta?

— Crede ce îţi place, Kalam. Ce îmi pasă, chiar dacă cel mai vechi prieten al meu nu mai are încredere în mine...

— Pentru numele lui Hood, Quick Ben, nu am avut niciodată încredere în tine! ^

— Acum, asta e dureros. înţelept, dar totuşi rânitor.

— Spune-mi ceva, Quick/exact cum ai reuşit să te ascunzi la Poarta lui Hood, cu Paran şi zeul însuşi stând acolo?

Un adulmec. — Au fost distraşi, desigur. Uneori, cel mai bun loc pentru a te ascunde este la vedere.

— Şi între ei, au salvat lumea.

— Dă-i un ghiont stâncii, Kal. Restul aparţineau altcuiva. Nu ştiu cine, sau ce. Dar vă spun un lucru, acei sori care cădeau, erau plini de voci.

— Voci?

— Bucăţi enorme de piatră. Jade, coborând din stele. Şi în acei munţi frânţi sau orice ar fi fost, erau suflete.

Milioane de suflete, Kalam. Le-am auzit.

Doamne, nu e de mirare că te-ai ascuns aici jos, Quick. — Asta e... ciudat. îmi dai fiori peste tot.

'Ştiu. Eu simt acelaşi lucru.

— Deci, cum te-ai ascuns de Hood?

— Am făcut parte din Poartă, desigur. Doar un alt cadavru, doar o altă faţă care se uită.

— Hei, acum asta a fost inteligent.

— Nu-i aşa?

— Cum a fost, printre toate acele oase, cadavre şi chestii?

„Cam... reconfortant..."

Pot observa asta. Kalam se încruntă din nou. Stai... Mă întreb... poate e ceva în neregulă cu noi? — Repede, tu şi cu mine.

'Da?'

— Cred că suntem nebuni.

'Nu sunteţi.'

'Ce vrei să spui?'

'Esti prea încet. Nu poţi fi nebun dacă abia ai realizat că suntem nebuni. A intelege?'

'Nu.'

— După cum am spus, atunci.

— Ei bine, mormăi asasinul, asta e o uşurare.

— Pentru tine, da. Shh! Mâna^vrăjitorului strânse braţul lui Kalam. 'S-a intors!' şuieră el. 'închide!'

Un rezident singuratic în această cabină și în niștele din jur și în danele clin jur, un cordon de Lame Roșii, care îi protejează cu înverșunare pe comandantul lor amărât și rupt, deși niciunul nu a ales să împartă cartierul Pumnului, în ciuda condițiilor aglomerate ale navei. Dincolo de acei soldați, Khundryl Burn Tears, unii și toți bolnavi de mare, umplând aerul de sub puntș cu mirosul acru de bilă.

'În proximitate?[1] întrebă Kalam în șoaptă. — Doamne, sper că nu!

Și așa a rămas singur. înconjurat de aerul lui apropiat, fetid, fără lumină de felinar care să învingă întunericul, și asta era bine. Pentru că tot ce era afară se potrivea cu ceea ce era înăuntru, iar Fist Tene Baralta și-a spus, iar și iar, că asta e bine.

Y'Ghatan. Adjunctul îi trimisese înăuntru, sub putere, știind că va avea loc măcel. Ea nu-i dorea pe blestemății de veterani și roșutul lor constant la comanda ei. Ea a vrut să scape de Lamele Roșii și de pușcașii marini – soldați precum Cuttle și Fiddler. Probabil că reușise, conspirând cu Leoman însuși. Acea conflagrație, execuția ei fusese prea perfectă, prea la timp.

Au fost semnale – proștii ăia cu felinarele pe acoperișuri, de-a lungul crenelurilor zidului.

Și sezonul în sine – un oraș plin cu ulei de măsline, recolta de un an întreg – ea nu se repezise cu armata după Leoman, nu se grăbise deloc, când orice comandant cu adevărat loial ar fi... l-ar fi urmărit pe acel nenorocit jos, cu mult înainte de a ajunge la Y'Ghatan.

Nu, momentul a fost... diabolic.

Și iată-l, mutilat și prins în mijlocul blestemaților trădători.

Cu toate acestea, din nou și din nou, evenimentele se întâmplaseră să-l deranjeze pe Adjunct și planurile ei trădătoare și criminale. Supraviețuirea marinelor – Lostara printre ei. Apoi, contracararea neașteptată a acelor magi Edur a lui Quick Ben. Da, soldații lui î-au raportat fiecare bucățică de știri.

Ei au înţeles – deşi nu au dezvăluit nimic din suspiciunile lor – el putea să vadă bine în ochii lor, au înţeles. Că veneau lucrurile necesare. Curând.

Şi însuşi Fist Tene Baralta ar fi cel care i-ar conduce. Tene Baralta, Schitul, Tradat. Da, ar exista nume pentru el. Ar exista culte care să-l venereze, la fel cum erau culte care venerau altor mari eroi ai Imperiului Malazan. Ca Coltaine.

Bult. Baria Setral şi fratele său, Mesker, de la Red Blacles.

Într-o astfel de companie, Tene Baralta ar aparţine. O astfel de companie, îşi spuse el, era singura lui companie demnă.

Un ochi rămas, capabil să vadă... aproape... La lumina zilei, o ceată încețoşata se învăluia în faţa vederii lui şi era durere, atât de multă durere, până când nu a putut nici măcar să-şi întoarcă capul – oh, da, vindecătorii lucraseră la el. – cu ordin, ştia acum, să-l eşueze din nou şi din nou, să-l lase cu o ciuma de cicatrici fără sens şi agonie fantomă. Şi, odată ieşiţi din camera lui, ar râde, de succesul imaginat al şaradei Ion

' Ei bine, le-ar trimite darurile înapoi în poală, toţi vindecătorii aceia.

In acest întuneric moale şi cald, se uita în sus, de unde zăcea pe pătuţ. Lucrurile nevăzute scârţâiau şi gemeau. Un şobolan se năpusti înainte şi înapoi de-a lungul unei laturi a camerei înghesuite. Santinela lui, garda de corp, sufletul lui încuscat.

Un miros ciudat a ajuns la el, dulce, stânjenitor, amorţitor şi şi-a simţit durerile stingându-se, nervii care ţipete cădeau'în linişte.

'Cine e acolo?' a'grămăit el.

Un răspuns răguşit: „Un prieten, Tene Baralta. Unul, într-adevăr, al cărui chip se potriveşte cu al tău. Ca şi tine, agresat de trădare. Tu şi cu mine, suntem sfâşiaţi şi suciţi pentru a ne aminti, din nou şi din nou, că nu se poate avea încredere în cel care nu poartă cicatrici. Vreodată. Este un adevăr, prietene, că doar un muritor care a fost rupt poate să iasă din cealaltă parte, întreg încă o dată. Complet şi pentru toate victimele lui, îmbrăcaţi în faţa lui, orbitor de strălucitor, da? Focurile albe arzitoâre ale dreptăţii Lui. Oh, îţi promit, acel moment va avea un gust dulce.

— O apariţie, gâfâi Tene Baralta. 'Cine te-a

trimis? Adjunctul, da? Un asasin demonic, pentru a pune capăt...

— Desigur că nu – şi chiar dacă faci astfel de acuzaţii, Tene Baralta, ştii că sunt false. Ea te poate ucide oricând...

— Soldaţii mei mă protejează...

— Nu te va ucide, spuse vocea. — Nu are nevoie. Ea te- a alungat deja, o victimă inutilă şi patetică a lui Y'Ghatan. Ea nu-şi dă seama, Tene Baralta,' ca mintea ta trăieşte, la fel de ascuţită cum a fost vreodată, judecata ei şlefuită şi dornică să tragă sânge murdar. Este mulţumită.

'Cine eşti tu?'

— Mă numesc Gethol. Eu sunt Vestitorul Casei Lanţurilor. Si eu sunt aici, pentru tine. Tu singur, pentru că am simţit, oh, da, am simtit că eşti destinat măreţiei.

Ah/aşa emoţie aici, la cuvintele lui... nu, reţine-o. Fii puternic./. aratăT acestui Gethol puterea ta. —' Măreţie, spuse el. — Da, am fost mereu la curent cu asta, Herald.

— Si a venit timpul, Tene Baralta.

'Da?'

„Simţi darul nostru în tine? Diminuarea durerii tale, da?"

'Fac.'

'Bun. Acest dar este al tău şi mai urmează.

'Mai mult?'

— Singurul tău ochi, Tene Baralta, merită mai mult decât o lume întunecată, incertă, nu crezi? Ai nevoie de o claritate a vederii care să se potrivească cu claritatea mintii tale. Pare rezonabil, într-adevăr, drept.

'Da.'

— Asta va fi recompensa ta, Tene Baralta.

— Dacă fac ce?

'Mai târziu. Asemenea detalii nu sunt pentru seara asta. Până să vorbim din nou, urmează-ţi conştiinţa, Tene Baralta. Fă-ţi planuri pentru ceea ce va urma. Te întorci în Imperiul Malazan, da? Aia este bună. Să ştii asta, împărăteasa te aşteaptă. Tu, Tene Baralta, mai mult decât oricine altcineva din această armată. Fii gata pentru ea.

— O, voi face, Gethol.

„Trebuie să te părăsesc acum, ca nu cumva această vizită să fie descoperită – sunt multe puteri care se ascund în această armată. Atenţie. Sa nu ai incredere în nimeni-'

— Am încredere în Lamele mele Roşii.

— Dacă trebuie, da, vei avea nevoie de ele. La

revedere, Tene Baralta.
Tăcerea încă o dată şi întunericul, neschimbat şi neschimbat, înăuntru şi în exterior. Destinat, da, măreţiei. Ei vor vedea asta. Când vorbesc cu împărăteasa. Toţi vor vedea asta.
întinsă în patul ei, partea de dedesubt a celei de deasupra la doar o mână depărtare, sfoară înnodată şi smocuri tulburi de lenjerie de pat, Lostara Yil îşi păstra respiraţia încet, chiar. îşi auzea bătăile propriei inimi, zgomotul sângelui în urechi.
Soldatul din patul de sub ea a mormăit, apoi a spus cu voce joasă: — Acum vorbeşte singur. Nu e bine.[1]
Vocea din interiorul cabinei lui Tene Baralta murmurase prin perete în ultimele cincizeci de bătăi ale inimii, dar acum, se părea, se oprise.
Vorbeşte singur? Cu greu, a fost o conversaţie blestemată. Ea închise ochii la acest gând, dorindu-şi să fi dormit şi să nu-şi amintească de coşmarul din ce în ce mai sordid care era lumea comandantului ei: lumina vâscoasă din ochiul lui când se uita la el, muşchii corpului său cădeau în grăsime, faţa începea să cadă, devenind flasc acolo unde nu existau cicatrici încordate. Piele palidă, şuviţe de păr groase cu transpiraţie veche.
Ceea ce a ars este ceea ce i-â temperat sufletul. Acum, există doar răutate, o colecţie pestriţa de pete, impurităţi topite.
Şi sunt căpitanul lui încă o dată, prin propria lui poruncă. Ce vrea de la mine? La ce se aşteaptă?
Tene Baralta încetase să vorbească. Şi acum putea să doarmă, dacă mintea ei ar înceta cursa frenetică.
Oh, Cotillion, ştiai, nu-i aşa? Ştiai că asta va veni. Totuşi, mi-ai lăsat alegerea. Şi acum libertatea se simte ca un blestem.
Cotillion, nu joci niciodată corect.

Coasta de vest a Mării Catal era striată de fiorduri, stânci înalte şi negre şi bolovani prăbuşiţi. Munţii care se ridicau aproape imediat în spatele ţărmului erau

groşi de copaci de conifere, cu acele verzi atât de întunecate încât deveneau aproape negre. Corbi uriaşi cu coadă roşie se

învârteau deasupra capului, scoţând râsete ciudate şi aspre, în timp ce înclinau şi înclinau spre flota de corăbii de rău augur care se apropiau de Malazani, coborând jos doar pentru a se ridica cu bătăi grele şi languroase ale aripilor.

Nava amiral a Adjunctului sé afla acum alături de a lui Nok, iar amiralul tocmai trecuse pentru a se alătura lui Tavore, în timp ce aşteptau sosirea lui Perish.

Keneb se uită fascinat la navele de război masive care se apropiau din ce în ce mai mult. Fiecare era, de fapt, doi dromom legaţi prin trave arcuite, creând un catamaran de proporţii ciclopice. Moartea bruscă a vântului a forţat vâslele în apele liniştite, iar aceasta includea un banc dublu de vâsle pe partea interioară a fiecărui dromon, scurtat de trepte.

Pumnul numărase treizeci şi unu dintre navele uriaşe, aşezate într-o pană lată şi tiirtită. Putea vedea baliste montate de amoele părţi 'ale prorelor cu cap de lup şi ataşate de şinele exterioare de-a lungul navelor era un şir dublu de scuturi dreptunghiulare suprapuse, cu feţele de bronz lustruite şi sclipind m lumina soarelui stins.

Pe măsură ce nava de conducere se închidea, vâslele au fost ridicate, transportate.

Unul dintre ofiţerii lui Nok a spus: „Uită-te sub suprafaţa dintre carene, amirale. Travele de deasupra se

E otrivesc cu cele de sub linia de plutire... iar acelea au erbeci.

„Ar fi într-adevăr neînţelept", a spus Nok, „să invităm la luptă cu aceşti Perish".

— Cu toate acestea, cineva făcuse tocmai asta, spuse Adjunctul. — Pagube provocate de focul magic, acolo, pe cel care flanchează nava amiral. Amirale, care vă imaginaţi că este completarea soldaţilor la bordul fiecăruia dintre aceste catamarane?

— Ar putea fi până la două sute de soldaţi marini sau echivalentul pentru fiecare dromon. Patrii sute per ambarcaţiune – mă întreb dacă unii dintre ei sunt la vâsle. Dacă, desigur, nu există sclavi.

Steagul vizibil sub cuibul corbului de pe catargul principar al navei de conducere arăta un cap de lup pe un câmp negru mărginit cu gri.

Au privit cum o ambarcaţiune lungă, asemănătoare unei canoe de război, era coborâtă între cele două

carene ale navei amirale, apoi soldaţii blindaţi au coborât, luând vâsle. Li s-au alăturat încă trei figuri. Toţi, în afară de unul, purtau cârme de fier, încamatate m spaté, cu apărătoare de obraz. Mantale gri, mănuşi de piele. Singura excepţie era un bărbat, înalt, slăbit si chel, care purta o haină grea de lână, de culoare gri închis. Pieile lor erau alese, dar toate celelalte caracteristici au rămas nevăzute sub armură.

— Asta e o grămadă de lanţ care cântăreşte canoea, mormăi acelaşi ofiţer. „Dacă se rostogoleşte/ o zeci de bulgări ruginesc pe fund..."

Nava aluneca peste berbecul scufundat, propulsată raj>id de vâslei ale căror lame fulgeră la unison perfect. Câteva clipe mai târziu, o comandă cu voce moale a declanşat o retragere a vâslelor, cu excepţia soldatului de la pupa, care a condus cârma, aducând cânoa pentru a se ridica alături de nava amiral Malazan.

La comanda lui Nok, marinarii s-au repezit să ajute contingentul Perish la bord.

Prima care a apărut a fost o siluetă înaltă, cu umeri largi, îmbrăcată în mantie neagră.

Sub lâna groasă era un strat de lanţ înnegrit care strălucea de ulei. Sabia lungă de la soldul stâng dezvăluie un pom argintiu cu cap de lup. Perish s-a oprit, s-a uitat în jur, apoi s-a apropiat ele Adjunct în timp ce alţii apăreau de pe şină. Printre ei era şi barbatul îmbrăcat, care a strigat ceva celui pe care Keneb a presupus că era comandantul. Acea persoană se opri, se întoarse pe jumătate, iar vocea care se ivi din spatele cârmei cu vizor îl tresări pe Keneb, pentru că era a unei femei.

E un uriaş al naibii – chiar şi femeile grele din armata noaştră ar ezita să se confrunte cu asta.

întrebarea ei a fost scurtă.

Chel a răspuns printr-un singur cuvânt, la care femeia în armură s-a înclinat şi s-a lăsat mtr-o parte.

Keneb îl privi pe bărbatul îmbrăcat cu paşi mari înainte, cu ochii pe Adjunct. [1]

Mezla, spuse el. 'Bine aţi venit.'

Vorbeşte Malazan. Ei bine, asta ar trebui să uşureze acest lucru.

Adjunctul dădu din cap. — Bine ai venit în schimb, Perish. Eu sunt adjunct Tavore Paran, iar acesta este amiralul Nok...

— Ah, da, acest nume ne este cunoscut, domnule. O plecăciune scăzută către Nok, care păru uimit pentru o clipă, înainte de a răspunde în felul acesta.

— Vorbeşti bine limba noastră, spuse Tavore.

— Iartă-mă, adjunct. Sunt Destriant Run 'thurvian'. Făcu un semn către femeia uriaşă de lângă el. — Aceasta este Sabia Mortală Krughava. Şi apoi, făcându-se într-o parte, se înclină în faţa unui alt soldat care stătea la doi

Başi în spatele Săbiei Mortale. — Shield Anvil Tanakalian. 'e'ştriantul a adăugat ceva în propria sa limbă şi, ca răspuns, atât Sabia Mortală, cât şi Navalul Scutului' şi-au scos coifmele.

Ah, aceştia sunt soldaţi duri, duri. Krughava, cu părul de fier, avea ochi albaştri, faţa ei zdrobită cu cicatrice, totuşi oasele de sub trăsăturile ei aspre şi unghiulare erau robuste şi uniforme. Shield Anvil era, în schimb, destul de tânără şi, dacă nu era ceva mai lată de umăr, deşi nu la fel de înaltă ca Sabia Mortală. Părul lui era galben, de culoarea tulpinilor de grâu; ochii lui profund gri.

— Navele tale au văzut lupte, îi spuse amiralul Nok către Destriant.

‘Da domnule. Am pierdut patru în logodnă.

— Şi Tiste Edur, a întrebat Adjunctul, câţi au pierdut?

Destriantul s-a amânat brusc de Sabia Mortală, făcând
o plecăciune, iar femeia a răsjmns cu fluent Malazan: „Nesigur. Poate douăzeci, odata ce vrăjitoria lor a fost respinsă. Deşi agile, navele nu aveau putere. Cu toate acestea, au luptat bine, fără sfert.[1]

— Eşti în urmărirea navelor supravieţuitoare?

— N'u, domnule, răspunse Krughava, apoi tăcu.

Destriantul a spus: „Nobili domni, vă aşteptăm. Pentru
Mezla.

Se întoarse apoi şi merse să stea lângă Shield Anvil.

Krughava s-a poziţionat direct vizavi de Adjunct. — Amirale Nok, iartă-mă, spuse ea, ţinându-şi privirea pe Tavore. Sabia Mortală şi-a scos apoi sabia.

Ca şi orice alt ofiţer Malazan care era martor la asta, Keneb s-a încordat, întinzându-şi propria armă.

Dar Adjunctul nu tresări. Nil purta nicio armă.

Lungimea fierului albastru care aluneca din teacă era

gravată de la vârf la mâner, doi lupi întinşi în plină sarcină, ecare vârtej de blană vizibil, cu colţii lustruiţi mai strălucitori decât orice altceva, strălucitori, ochii înnegriţi pete. Meşteşugul a fost superb, totuşi marginea acelei lame era crestă şi lovită. Lungimea lui strălucea de ulei.

Sabia Mortală ţinea sabia pe orizontală, pe propriul ei piept, iar cuvintele'ei aveau o rigiditate formală în timp ce ea a spus: „Eu sunt Krughava, Sabia Mortală a Coifurilor Cenuşii ale Pieririi, jurată Lupii Iernii. în acceptarea solemnă a tot ceea ce se va întâmpla în curând, angajez armata mea în serviciul tău, adjunct Tavore Paran.

Complementul nostru: treizeci şi unu de tronuri de război. Treisprezece mii şaptezeci şi nouă de fraţi şi surori ale Ordinului. în faţă noastră/ adjunctul Tavore, aşteaptă sfârşitul lumii. în numele lui Togg şi Fanderay, vom lupta până vom muri.

Nimeni nu a vorbit.

Sabia Mortală s-a aşezat pe un genunchi şi a pus sabia la picioarele lui Tavo re.

Pe castelul, Kalam stătea lângă Quick Ben, urmărind ceremonia de pe puntea din mijloc. Vrăjitorul de lângă asasin mormăia pe sub răsuflare, sunetul îl irită în cele clin urmă pe Kalam suficient de mult încât să-i atragă privirea din scena de dedesubt, chiar dacă Adjunctul, cu o solemnitate egală cu cea a Săbiei Mortale, ridică sabia şi i- o întoarse lui Krughava.

— Vrei să taci, Repe! şuieră Kalam. 'Ce este în neregula cu tine?[1]

Vrăjitorul se uită la *el* cu o privire pe jumătate sălbatică în ochii lui întunecaţi. — Ii recunosc pe aceştia... pe aceştia pieri. Titlurile alea, formalitatea blestemată şi dicţia înaltă – îi recunosc pe aceşti oameni!

'Si?[1]

'Si nimic. Dar voi spune asta, Kal. Dacă vom ajunge vreodată să fim asediaţi, vai de atacatori.

Asasinul mormăi. ,/Grey Helms-"

— Cîrmă cenuşie, săbii... zei de jos, Kalam – trebuie să vorbesc cu Tavo re/

'In cele din urma!'

— Chiar trebuie să vorbesc cu ea.

— Coboară şi prezinţă-te, înalt Mage.

— Trebuie sa fii supărat...

îndepărtarea bruscă a lui Quick Ben a adus privirea lui Kalam înapoi spre mulţimea de dedesubt şi l-a văzut pe Destriant, Run'thurvian,' j>rivind în sus, cu ochii închişi în ochii lui Quick. Apoi barbatul îmbrăcat a zâmbit şi s-a înclinat adanc în semn de salut.

Capetele s-au întors.

— La naiba, spuse Quick Ben lângă el.

Kalam se încruntă. — înaltul Mag Ben Adaephon Delat, spuse el pe sub răsuflare, „Stăpânul înaltei Dicţii".

Capitolul douăzeci şi unu

O Carte a Profeţiei deschide uşa. Ai nevoie de o a doua carte pentru a o închide.

Tanno Spiritwalker Kimloc

Torbora Cu cleşte de argint, servitorul a pus un alt disc de frunze măcinate deasupra conductei de apă. Felisin Younger trase pe muştiuc, răcându-i cu mâna servitorului, privind nedumerită cum bătrâna – cu capul plecat atât de jos, fruntea ei aproape că zgârie podeaua – se dădea înapoi pe mâini şi pe genunchi. Mai multe dintre regulile de cuviinţă ale lui Kulat atunci când sunteţi în prezenţa lui Sha'ik' Reborn. Era obosită să se certe – dacă proştii simţeau nevoia să i se închine, atunci aşa să fie. La urma urmei, pentru prima dată în viaţa ei, ea a constatat că fiecare nevoie ei era satisfăcută/satisfăcută cu sârguinţă înverşunată, iar acele nevoi – spre surprinderea ei – creşteau în număr cu fiecare zi care trecea.

'Ca şi cum sufletul ei ar fi fost un cazan vast, unul care trebuia să fie umplut, dar era, de fapt, fără fund. Au hrănit- o, în mod constant, iar ea devenea grea, stângace, cu pliuri de grăsime moale – sub sâni, pe şolduri şi în spate, partea inferioară a braţelor, burta şi coapsele. Şi, fără îndoială, si chipul ei, deşi'

interzisese prezenţa oglinzilor în sala tronului şi în camerele ei private.

Mâncarea nu a fost singurul ei exces. Era vin şi frunze de foşnet şi, acum, era dragoste. Printre cei' care o însoţeau, erau o duzină de slujitori a căror sarcină era să ofere plăcerea cărnii. La început, Felisin fusese şocat, chiar revoltat, dar perseverenţa câştigase. Mai multe dintre regulile întortocheate ale lui Kulat – ea a înţeles asta acum. Dorinţele lui erau toate din varietatea v'oyeuristă şi de multe'ori ea auzise clinchetul umed al pietrelor din gura lui din spatele unei perdele sau al unui panou pictat, în timp ce o spiona cu patos lasciv.

Şi-a înţeles noul zeu, acum. În cele din urma. Bidithal greşise complet – aceasta nu era o credinţă a abstinenţei. Apo'calipsa a fost anunţată în exces. Lumea s-a sfârşit îritr- un exces şi, aşa cum sufletul ei era un cazan fără fiind, tot aşa era şi nevoia întregii omeniri, iar în aceasta ea era reprezentanta perfectă. Aşa cum au devorat tot ce-i înconjura, tot aşa ar fi făcut-'o şi ea.

În calitate de Sha'ik Reborn, sarcina ei a fost să strălucească strălucitor şi rapid – şi apoi să moară. În moarte, unde se afla adevărata mântuire, paradisul despre care Kulat vorbea din nou şi din nou. Destul de ciudat, Felisin Younger s-a chinuit să-şi imagineze acel paradis – nu putea decât să evoce viziuni care se potriveau cu ceea ce o îmbrăţişează acum, fiecărei dorinţe i s-a răspuns fără ezitare/ fără judecată. Poate că aşa ar fi – pentru toată lumea. Dar dacă toată lumea ar' cunoaşte o astfel de existenţă, atunci unde erau servitorii?

Nu, i-a spus ea lui Kulat, trebuie să existe niveluri de mântuire. Serviciul pur în această lume a fost răsplătit cu o indolenţă absolută în cealaltă. Smerenia, sacrificiul de sine, servitutea abjectă, acestea erau modalităţile de a trăi care aveau să fie măsurate, judecate. Singura dificultate cu această noţiune – pe care Kulat o acceptase cu uşurinţă şi o transformase în edicte – era poziţia Felisin însăşi. La'urma urmei, indolenţa ei actuală – a se' bucura de toate excesele promise altora' doar după moartea lor – a fost răsplătită printr-o viaţă de apoi de sclavie brutală, servind nevoile tuturor celorlalţi?

Kulat a asig'urat-o că nu avea de ce să se

îngrijoreze. în viaţă, ea a fost întruchiparea paradisului, a fost simbolul promisiunii. Cu toate acestea, la moartea ei, va exista izolvare. Ea era Sha'ik Reborn, până la urmă, şi acesta era un rol pe care nu şi-l asumase prin alegere. Fusese îndreptată asupra ei, iar aceasta era cea mai profundă formă de servitute dintre toate.

Era convingător, deşi o mică fărâmă de îndoială stătea adânc în ea, câteva gânduri, unul după altul: fără exces, s- ar putea să mă simt mai bine, despre mine. Aş fi aşa cum am fost cândva, când mă plimbam m ţinuturile sălbatice cu Cutter şi Scillara, cu Greyfrog şi Efeboric Ghost Hands. Fără toţi aceşti slujitori, aş putea să mă descurc singur si să văd limpede' că o viaţă măsurată, o viaţă temperată cu moderaţie, este mai bună decât toate acestea. Aş vedea că acesta este un paradis al muritorilor care cultivă defecte ca florile, care hrăneşte doar rădăcini de moarte, care îneacă toată viaţa din mine până când rămân cu... cu asta.

Acest. Această minte rătăcită. Felisin Younger se strădui să se concentreze. Doi bărbaţi stăteau în faţa ei. Ei stăteau acolo de ceva vreme, îşi dădu ea seama. Kulat îi anunţase, deşi nu fusese în întregime necesar, pentru că ştia că ei vor veni; într-adevăr, ea i-a recunoscut pe amândoi. Feţele acelea dure şi uzate de intemperii, dârele de sudoare printr-un strat de praf, armura de piele uzată, scuturi rotunde şi scimitare la şolduri.

Cel mai apropiat de ea – înalt, fioros. Mathok, care a comandat triburile deşertului în Armata Apocalipsei. Mathok, prietenul lui Leoman.

Şi, la un pas în spatele comandantului, bodyguardul lui Mathok T[1] moroi, arătând ca un lup drept, fără par, ochii lui ochi de vânător, reci, intensi.

îşi aduseseră armata, războinicii lor.

Au adus asta şi mai mult...

Felisin cel Tânăr îşi coborî privirea de la chipul lui Mathok, până la cartea zdrenţuită, legată din piele, din mâinile lui. Cartea Sfântă a lui Dryjhna Apocalipticul. în timp ce Leoman îi condusese pe malazani mtr-o urmărire sălbatică, în capcana care era Y'Ghatan, Mathok şi războinicii săi din deşert călătoriseră în linişte, în secret, evitând orice contact. A existat intenţia, explicase Mathok, să se întâlnească la Y'Ghatan, dar apoi ciuma lovise, iar şamanii din trupa

lui fuseseră cuprinşi de viziuni.

Din Hanar Ara, Oraşul celor căzuţi. Din Sha'ik, renăscut din nou.

Leoman şi Y'Ghatan, i-au spus ei lui Mathok, era o fundătură în toate sensurile expresiei. O simulare, punctată de anihilare. Şi aşa, comandantul se întoarse cu armata sa şi plecase într-o' călătorie lungă pentru a găsi Oraşul Căzuţilor. Să o găsesc. Să predea Cartea Sfânta în mâinile ei.

O călătorie dificilă, una demnă de propria epopee, fără îndoială.

Şi acum, Mathok stătea în faţa ei, iar armata lui tabăra în oraş, iar Felisin stătea în mijlocul pernelor de grăsime proprie, încununată în fum şi se gândea cum avea să-i spună ce avea nevoie să audă – ce trebuiau să audă toţi. , Kulat inclus.

Ei bine, ea ar fi... dirsctă. — îţi mulţumesc, Mathok, că ai livrat Cartea Dryjhna. îţi mulţumesc, de asemenea, că ţi- ai livrat armata. Din păcate, nu am nevoie de niciunul dintre daruri.

Sprâncenele lui Mathok se ridicară fracţionar. „Sha'ik Reborn, cu Cartea, poţi face ce vrei. Pentru războinicii mei, totuşi, aveţi mare nevoie. O armaţă Malazan se apropie...

'Ştiu. Dar nu eşti de ajuns. în plus, nu am nevoie de războinici.

Armaţa mea nu mărşăluieşte în grad. Armata mea nu poartă arme, nu poartă armura. în cucerire, armata mea nu

ucide niciun duşman, nu înrobeşte pe nimeni, nu violează niciun copil. Ceea ce mânuieşte armata mea este mântuirea, Mathok.

Promisiunea ei. Invitaţia ei.

— Şi malazanii? întrebă T'morol cu vocea lui zgârâitoâre, dezvăluind dinţii. — Armata aceea poartă arme şi poartă armură. Acea armată, Sfinte, mărşăluieşte în grad şi chiar acum ne mărsăluiesc în fundul nostru!

— Kulat, spuse Felisin. „Găsiţi un loc pentru Cartea Sfântă. Rugaţi artizanii să pregătească unul nou, paginile goale. Va n o a doua carte sfântă. Cartea Mea a Mântuirii. Pe prima pagină, Kulat, înregistraţi cele spuse aici, în această zi, şi acordaţi tuturor prezenţilor onoarea pe care au câştigat-o. Mathok şi T'morol, sunteţi bineveniţi aici, în Oraşul Căzuţilor. La fel şi războinicii Tăi. Dar înţelegeţi, zilele voastre de război, de măcel, s-au terminat. Pune-ţi deoparte cimitarul şi scuturile, arcurile. Descălă-ţi caii şi dă-i drumul la păşunile înalte de pe dealurile de la Izvorul Denet'inar. Ei îşi vor trăi viaţa acolo, bine şi în pace. Mathok, T'morol,' accepţi?

Comandantul se uită în jos la volumul antic din mâinile lui, iar Felisin văzu un râs de râs ieşind pe trăsăturile lui. Şi-a întins mâinile. Cartea a căzut pe podea, aterizând pe cotorul ei. Impactul l-a rupt.

Paginile antice au apărut. Ignorându-l pe Felisin, Mathok se întoarse către T moroi.

— Adună războinicii. Vom reaproviziona la nevoie. Apoi plecăm.

T'morol se îndreptă spre tron şi scuipă pe podea, în faţa estradei.

Apoi s-a rotit şi a ieşit din cameră.

Mathok ezită, apoi îl înfruntă încă o dată pe Felisin. „Sha'ik Reborn, fără îndoială îi vei primi pe şamanii mei fără dezonoarea la care a fost martor aici.

Le las cu tine. Pentru tine. Cât despre lumea voastră, lumea voastră umflată, dezgustătoare şi mântuirea ei otrăvitoare, vă las şi vouă. Pentru toate acestea, Leoman a murit. Pentru toate acestea, Y'Ghatan a ars.'

A studiat-o încă o clipă, apoi s-a învârtit şi a plecat din sala tronului.

Kulat se grăbi să îngenuncheze lângă cartea

spartă. — Este distrus! spuse el cu o voce plină de groază.

Felisin dădu din cap. — Cu totul. Apoi a zâmbit la propria ei glumă.

— Judec patru mii, spuse Fist Rythe Bude.

Armata rebelă era poziţionată de-a lungul unei creste. Războinici cai, lănciri, arcaşi, dar niciunuf nu avea arme pregătite. Scuturile rotunde au rămas legate de spate, tolbe acoperite, arcuri desfăcute şi puse în toc pe şei. Doi călăreţi ieşiseră din linie şi işi'lucrau caii pe panta abruptă până unde' aşteptau Paran/si ofiţerii săi.

— Ce crezi, Pumnul înalt? întrebă Hurlochel. — Are aspectul unei capitulări.

Paran dădu din cap.

Cei doi bărbaţi ajunseră la baza pantei şi se înclinară pentru a se opri la patru paşi de avangarda Gazdei.

— Eu sunt Mathok, spuse cel din stânga. — Odată din Armata Apocalipsei a lui Sha'ik.

'Si acum?' întrebă Paran.

O ridicare din umeri. „Noi locuim în Deşertul Sfânt Raraku, un deşert acum o mare. Am luptat ca rebeli, dar rebeliunea s-a încheiat. Noi am crezut. Nu mai credem. Şi-a dezvelit cimitarul şi l-a aruncat pe pământ. '

Fă cu noi ce vrei.

Paran se aşeză înapoi în şa. Trase adânc aer în piept şi o eliberă într-un oftat lung. „Mathok", a spus el, „tu şi războinicii tăi sunteţi liberi să mergeţi unde doriţi. Sunt High Fist Ganoes Paran şi prin prezenta te eliberez. După cum ai spus, războiul s-a terminat, iar eu unul nu mă interesează nici reparaţii, nici pedepse. Nimic nu se câştigă prin a provoca încă mai multe atrocităţi ca răspuns la'cele din trecut.

Războinicul mărunţiş de lângă Mathok şi-a aruncat un picior peste gâtul calului şi a alunecat la pământ. Impactul îl făcu să tresară şi să-şi arcuiască partea inferioară a spatelui, făcând o strâmbă, apoi s-a hotărât spre scimitarul comandantului său. Adunându-l, a şters praful de pe lamă şi mâner, apoi i-a adus înapoi lui Mathok.

Paran a vorbit din nou: „Ai venit din locul de pelerinaj".

— Oraşul celor căzuţi, da. Ai de gând să-i distrugi, High Fist? Sunt fără apărare.'

— Aş vorbi cu liderul lor.

— Atunci îţi pierzi timpul. Ea susţine că este Sha'ik Reborn. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cultul a cunoscut o degradare din care nu se va mai recupera niciodată. E grasă, otrăvită. Abia am recunoscut-o. Ea este într-adevăr căzută. Adepţii ei sunt adulţi, mai interesaţi de orgii şi lăcomie decât orice altceva. Sunt cicatrici de boală şi pe jumătate nebuni.

Marele ei preot îi urmăreşte actele sexuale din spatele perdelelor şi se masturbează, iar în ambele lor energia este nelimitată şi nesăţioasă.

— Cu toate acestea, spuse Paran după o clipă, simt puterea acolo.

— Fără îndoială, răspunse Mathok, aplecându-se într-o parte şi scuipând. [1]

Măcelănţi-i, atunci, Pumnul înalt, şi veţi scăpa lumea de un nou tip de ciumă.

'Ce vrei să spui?'

„O religie a celor mutilaţi şi frânţi. O religie care oferă mântuire... trebuie doar să mori mai întâi. Prevăd că cultul se va dovedi extrem de contagios.

Probabil are dreptate. — Nu pot măcelări inocenţi, Mathok.

— Atunci, într-o zi, cşi mai credincioşi şi zeloşi dintre ei te vor măcelări, Pumnul înalt.

'Poate. Dacă da, îmi voi face griji atunci. între timp, am alte sarcini înaintea mea.

— Vei vorbi cu Sha'ik Reborn?

Paran se gândi, apoi clătină din cap. 'Nu. După cum sugeraţi, nu are rost. Deşi văd posibila înţelepciune de a şterge acest cult înainte de a obţine un pîmct de sprijin, recunosc că găsesc noţiunea reprobabilă.

— Atunci unde, dacă pot să întreb, Pumnul înalt, te duci acum?

Paran ezită. îndrăznesc să răspund? Ei bine, acum este la fel de bine ca mai târziu să audă toată lumea. — Ne întoarcem, Mathok. Gazda merge spre Aren.

— Mergi spre război? întrebă comandantul.

Paran se încruntă. — Suntem o armată, Mathok. în cele din urmă, da, vor fi lupte.

— Vei accepta serviciul nostru, High Fist?

„Suntem un popor rătăcitor", a explicat Mathok. „Dar ne-am pierdut casa. Familiile noastre sunt împrăştiate şi, fără îndoială, mulţi sunt morţi de ciumă.

Nu avem unde să mergem şi nimeni cu care să luptăm. Dacă ar trebui să ne respingi acum şi să ne eliberezi să plecăm, vom ajunge la dizolvare. Vom muri cu spatele acoperit de paie şi nisip în mănuşi. Sau războinicul se va

întoarce împotriva războinicului şi sângele va fi vărsat fără sens. Acceptă-ne în armata ta, Pumnul înalt Ganoes Paran, şi vom lupta alături de tine şi vom muri cu onoare.

— Habar n-ai unde intenţionez să conduc Gazda, Mathok.

Bătrânul războinic de lângă Mathok lătră în râs. „Pământul pustiu din spatele taberei, sau pământul pustiu pe care puţmi le-au văzut până acum, care este diferenţa?" Se întoarse către comandantul său. — Mathok, prietene, şamanii au spus că acesta de aici l-a ucis pe Poliel. Numai pentru asta, l-aş urma în Abis, atâta timp cât ne promite că ne vom dezlipi şi poate o femeie sau două să călărească pe drum. Asta e tot ce căutăm, corect, înainte de a dansa în poala unui zeu pentru ultima oară. în plus, m-am săturat să alerg.

La toate acestea, Mathok dădu pur şi simplu din cap, cu privirea aţintită asupra lui Paran.

Patru 'mii din cea mai bună cavalerie uşoară de pe acest continent tocmai s-au oferit voluntar, veterani unul şi toţi. — Hurlochel, spuse el, ataşează-te ca legătură cu comandantul Mathok. Comandânte, acum eşti Pumn, iar Hurlochel va avea nevoie de o compilaţie scrisă a ofiţerilor tăi sau potenţialilor ofiţeri. Armata Malazan angajează trupe căîare în unităţi de cincizeci, o sută şi trei sute. Ajustaţi-vă structura de comandă în consecinţă.'

— Se va face, Pumnul înalt.

— Pumnul pe Rythe Bude, vezi Gazda întoarsă. Şi Noto Boil, găseşte-ma Ormulogun.

'Din nou?' a întrebat vindecătorul.

'Merge.'

Da, din nou. Cred că am nevoie de un card nou. Cred că o voi numi Salvare.

Momentan se află în sfera de influenţă a Casei Lanţurilor. Dar ceva îmi spune că în cele din urmă se va elibera de asta. CLastfel de pată nu va dura. Această carte este un Nealiniat. în fiecare sens al cuvântului.

Nealiniat şi probabil destinat să fie cea mai periculoasă forţă din lume'.

' La naiba, mi-aş dori să fiu mai nemiloasă. Acea Sha'ik Reborn şi toţi adepţii ei întortocheaţi – ar

trebui să călăresc acolo şi să-i măcel pe toti – ceea ce a vrut Mathok să fac.

Sa facă ceea ce el însuşi nu a putut – suntem la fel în asta. în... slăbiciunea noastră.

Nu e de mirare că deja îmi place bărbatul.

In timp ce Hurlochel îşi conducea calul alături de Mathok, înapoi spre războinicii din deşert de pe creastă, cel care stăpâni aruncă o privire spre noul Pumn. „Domnule, când aţi vorbit despre Sha'ik Reborn, aţi spus ceva... despre abiadacă aţi recunoscut-o..."

‘Am făcut. A fost una dintre fiicele adoptive ale lui Sha'ik, în Raraku. Bineînţeles, după cum Leoman şi cu mine ştiam, chiar şi acela nu era... aşa cum părea ea. O, aleasă de Zeiţa Vârtejului, destul de bine, dar nu era o copilă a desertului.

' — Nu a fost?

— Nu, era Malazan.

ICe?[1]

însoţitorul comandantului a mormăit şi a scuipat.

— Mezla, da. Iar Adjunctul nu a ştiut niciodată – sau aşa am auzit noi. Ea a tăiat o femeie cu căimă si armură. Şi apoi a plecat. Cadavrul a dispărut apoi. Un Mezla care ucide un Mezla – oh, cum trebuie să fi ras zeii...

— Sau, spuse Hurlochel cu voce joasă, plângea. Se gândi să puna mai multe întrebări cu privire la acest nou Sha'ik Reborn, dar o succesiune de imagini tragice, variante ale acelui duel sortit de la Raraku, înainte ca mările să se ridice din deşert, i-au năvălit prin minte. Aşa că a urcat în tăcere pe panta, alături de războinici, şi în scurt timp a fost complet consumat de nevoile reorganizării războinicilor cai ai lui Mathok.

AtâU de preocupat, nu şi-a raportat conversaţia lui Pumnul înalt.

La trei leghe de Oraşul Căzuţilor, Paran a întors Oştii şi i-a pus pe calea lor spre îndepărtatul Aren. Drumul care i- ar duce din Şapte oraşe.

Să nu se'mai întoarcă niciodată.

Saur Bathrada şi Kholb Harat intraseră într-un sat de munte la patru leghe în interior de oraşul-port Sepik.

Conducând douăzeci de războinici Edur şi patruzeci de marinari Letherii, ei adunaseră sclavii degeneraţi cu sânge amestecat, eliberându-i ritual pe primitivii neînţelegători din lanţurile lor simbolice, apoi mlănţuindu-i în adevăr pentru 'marşul înapoi către oraş şi corăbiile Edur. După aceasta, Saur şi Kholb i-au condus pe oamenii Sepik într-un ţar cu oi unde a fost construit un foc de tabără. Una câte una, mamele au fost forţate să-şi arunce bebeluşii şi copiii în flăcări. Acele femei au fost apoi violate şi, în cele din urmă, decapitate. Soţii, fraţii şi taţii erau puşi'să privească.

Când au rămas singuri în viaţă, au fost sistematic dezmembraţi şi lăsaţi, fără braţe' şi fără picioare, să sângereze printre oile stropitoare şi stropite de sânge.

Un ţipat naştese în acea zi în inima lui Ahlrada Ahn şi nu încetase strigătul său disperat şi teribil. Umbra lui Rhulad acoperea Tiste Edur, oricât de îndepărtat era acel tron si creatura nebună aşezată pe el. Şi în acea umbră se răscoli un coşmar din care'nu putea exista nicio trezire.

Acel ţipat a fost răsunat m amintirile lui din acea zi, ţipetele smulse din gâtlejul copiilor în flăcări, formele zvârcolite în flăcările lor mănunchiate, focurile reflectate pe chipurile impasibile ale războinicilor Edur. Până şi Letherii se întoarseră, copleşiţi de groază.

Oare Ahlrada Ahn ar fi putut face la fel, fără să-şi piardă faţa.

În schimb, el stătea în picioare, unul dintre mulţi, şi nu a dezvăluit nimic din ceea ce se făcea înăuntru. Furios, rupând... totul, în mine, îşi spuse în acea noapte, înapoi în Sepik, unde zgomotele măcelului continuau dincolo de camera pjp care o găsise, în mine, nimic nu mai rămâne în picioare. în acea noapte, pentru prima dată, s-a gândit să-şi ia viaţa.

O'declaraţie de slăbiciune. Ceilalţi nu ar fi văzut-o altfel – nu şi-ar fi putut permite – aşa că, nu un protest, ci o predare, şi s-ar alinia pentru a scuipa pe cadavrul lui. Iar războinici' precum Saur Bathrada şi Kholb Harat îsi trăgeau cuţitele şi se ghemuiau şi, cu plăcere în ochi, desfigurau trupul fără sens.

Căci aceşti doi Edur ajunseseră să iubească sângele şi durerea şi în asta nu erau singuri.

Regele din Sepik a fost ultimul care a murit. Fusese făcut sa fie martor la distrugerea poporului său drag. Se spunea că era un conducător benign – oh, cât de dispreţuit Edur acea afirmaţie, de parcă ar fi fost o insultă, o insultă gravă şi vicioasă. Nenorocitul ăla prăbuşit între doi războinici care se străduiau să-l ţină în picioare, strângându-i părul cărunt pentru a-şi forţa capul în sus,

¥entru a vedea. Oh, cât ţipase şi plânsese. Până când omad Sengar s-a săturat de acele'strigăte şi a ordonat ca regele să fie aruncat din turn. Şi, pe măsură ce cădea, plânsul lui a devenit un sunet pfin de uşurare. El privea acele pietrişuri, ridicându-se repede în întâmpinarea lui, ca mântuire. Şi acesta este darul nostru. Singurul nostru dar.

Ahlradâ Ahn şi-a scos din nou scramele Merude şi le-a studiat marginile ascuţite de moarte. Prinderile se simţeau bine, se simţeau potrivite, cuibărite în mâinile lui mari. A auzit o agitaţie printre războinicii adunaţi pe punte şi şi-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe cel numit Taralack: Veed împingând prin mulţime, alături de Atri-Preda Yan Tovis şi în urma lor Jhag-ul cunoscut sub numele de Icarium.

Mai înalt decât majoritatea Edur, războinicul tăcut şi cu chipul trist nu purta decât vechea sa sabie cu un singur tăiş. Fără arc, nici teacă pentru arma din mâna dreaptă, nici armură de niciun fel. Totuşi, Ahlrada Ahn simţi o şoaptă de frig prin el. Este el cu adevărat un campion? Ce vom vedea în această zi, dincolo de poartă?

Două sute de războinici Edur, vrăjitorul Arapay Sathbaro Rangar – care îşi târă acum corpul malformat pe o rută care ar fi interceptat Icarium – şi şaizeci de arcaşi Letherii. Toţi gata, toţi dornici să înceapă uciderea.

Vrăjitorul îşi miji ochii spre Jhag, care se opri în faţa lui – nu din deferenţă sau chiar din punct de vedere al atenţiei; mai degrabă pentru că bătrânul sucit i-a blocat calea. — Înţeleg, spuse Sathbaro Rangar cu o râpă, în tine... nimic. Un gol imens, de parcă nici nu ai fi aici. Şi tovarăşul tău pretinde că eşti un mare războinic? Cred că suntem înşelaţi.

Icarium nu spuse nimic.

Omul pe nume Taralack Veed a făcut un pas înainte, făcându-se o pauză pentru a-i scuipa mâinile şi a le trece înapoi prin păr. — Vrăjitor, spuse el într-o limbă de negustor acceptabil, când va mcepe lupta, vei vedea naşterea a tot ceea ce aşteaptă în el. Asta promit. Icarium există pentru a distruge, există pentru a lupta, vreau să spun, şi asta e tot...

— Atunci de ce plânge la cuvintele tale? întrebă Tomad Sengar din spatele lui Ahlrada Ahn.

Taralack Veed se întoarse, apoi se înclină adânc. — Preda, se întristează pentru ceea ce se pierde în el, pentru tot ce percepe vrăjitorul tău... absenţa, vasul gol. Nu contează.

— Nu contează. Ahlrada Ahn nu credea asta. Nu putea. Proştilor! Uita-te la el! Ceea ce vezi, Sathbaro Rangar, nu este altceva decât o pierdere. Niciunul dintre voi nu înţelege semnificaţia asta? Ce invităm printre noi? Şi acest Taralack Veed, acest sălbatic urât mirositor, vezi cât de nervos arată, de parcă el însuşi se teme de ceea ce urmează – nu, nu sunt orb la lumina nerăbdătoare din ochii lui, dar văd şi frică acolo. Se strigă în fiecare gest al lui.

Ce suntem pe cale să facem aici?

Tomad Sengar spuse: — Vrăjitor, pregăteşte calea.

După aceea, toată lumea şi-a pregătit' armele. Saur Bathrada si Kholb Harat aveau sa conducă, urmaţi de Sathbaro Rangar însuşi, iar apoi Taralack şi încărcătorul său, cu cea mai mare parte a Edur în spatele lor, iar Letherii apărând ultimii, săgeţile întinse.

Aceasta ar fi prima incursiune a lui Ahlrada Ann împotriva gardienilor tronului. Dar auzise destule poveşti. Bătălie fără sferturi. Bătălie la fel de vicioasă ca oricare dintre Edur pe care o trăiseră. Şi-a ajustat strânsoarea pe şosete şi s-a mutat în poziţie, în linia din faţă a corpului principal. Salutări cu voce joasă au ajuns la' el – fiecare războinic Edur încurajat de prezenta lui Ahlrada Ahn în rândurile lor. Spărgătorul de lance. Neînfricat, parcă dornic de moarte.

Oh, da, chiar asta sunt. Moarte. A mea.

Si totuşi... nu mai visez să merg acasă?

Se uita la poarta zdrenţuită zarenţuind aerul,

apoi s-a despărţit larg, acoperită de flăcări cenuşii, cu gura ei doar întuneric înceţoşat.

Vrăjitorul 'se dădu într-o parte, iar Saur şi Kholb se aruncară în el, dispărură în întuneric. A urmat Sathbaro Rangar, apoi Taralack şi Icarium. Şi a venit rândul lui Ahlrada Ahn. S-a împins înainte, în gol – şi s-a împiedicat de argilă trosnitoare, aerul dulce cu mirosuri de păcfure.

Ca şi în lumea pe care tocmai plecaseră, era după- amiaza târziu.

Continuând să avanseze, Ahlrada Ahn se uită în jur. Erau singuri, fără opoziţie.

L-a auzit pe Icarium întrebând: „Unde suntem?"

Şi vrăjitorul Arapay s-a întors. — Drift Avalii, războinică. Unde locuieşte Tronul Umbrei.[1]

— Şi cine îl păzeşte? întrebă Taralack Veed. — Unde este acest duşman înverşunat al tău?

Sathbaro Rangar şi-a ridicat capul, ca şi cum ar fi adulmecat aerul, apoi a mormăit surprins. — Demonii au fugit. Au fugit! De ce? De ce ne-au dat tronul? După toate acele bătălii? Nu inteleq.[1]

Ahlrada Ahn arunca o privire spre Icarium. Demonii...
fug.

— Nu înţeleg asta, spuse din nou vrăjitorul.

Poate dă. O, surori, cine umblă acum printre noi?

A tresărit, apoi, de un sunet slab şoaptă şi s-a învârtit, cu armele ridicând.

Dar nu era altceva decât o bufniţă, alunecând pe poteca largă dinaintea lor.

Văzu o licărire de mişcare printre humus şi ghearele răpitorului se prăbuşiră. Bufniţa zvâcni apoi din nou în sus, o formă minusculă' ruptă strânsă în strânsoarea ei de reptilină.

— Nu contează, spunea vrăjitorul Arapay. — Să mergem să ne revendicăm tronul. Şi a pornit, hohotind, târând un picior îndoit, pe potecă.

HdKHaK

Derutat, Taralack Veed s-a confruntat cu Icarium. 'Ce simţi? Din acest loc?

Ochii care îl priveau erau plaţi. — Demonii Umbrei au plecat odată cu sosirea noastră. A fost... cineva... un bărbat, dar şi el a plecat. A trecut ceva timp. El este cel cu care m- aş fi confruntat.

— Suficient de priceput pentru a te elibera, Icarium?

— Suficient de priceput, probabil, ca să mă omoare, Taralack Veed.

'Imposibil.[1]

— Nimic nu este imposibil, spuse Icarium.

Au pornit duj>ă jumătatea de duzină de Edur care se grăbise mainte sa se alăture lui Sathbaro Rangar.

La cincisprezece paşi pe potecă au dat peste primele semne ale bătăliei trecute. Corpuri umflate de aptorieni morţi şi demoni azalani. Nu ar n căzut uşor, ştia Taralack Veed. Auzise de pierderi flagrante în rândul Edurului şi, mai ales, al Letherii. Acele cadavre fuseseră recuperate.

La mică distanţă se înălţau zidurile unei curţi acoperite de vegetaţie.

Poarta fusese spulberată. Icarium, cu un pas în urmă, Taralack Veed i-a urmat pe ceilalţi în complex, apoi Jhag-ul întinse mâna si îl opri pe Grai. — Nu mai departe.

'Ce?[1]

Pe chipul lui Icarium era o expresie ciudată. 'Nu e nevoie.[1]

Ahlrada Ahn, împreună cu Saur şi Kholb, l-au însoţit pe vrăjitorul Arapay în camera umbrită, plină de deşeuri, a sălii tronului. Scaunul Umbrei, sufletul lui ' Kurald Emurlahn, tronul care trebuia revendicat, înainte ca tărâmul despărţit să poată fi înapoiat la ceea ce a fost cândva, un întreg Warren, clocotind de putere.

Poate că, cu asta, Rhulad ar putea sparge strigătul Sathbaro Rangar, un sunet îngrozitor, şi se clătina.

Gândurile lui Ahlrada Ahn dispărură. S-a uitat.

Tronul Umbrei, acolo pe o estradă înălţată în capătul îndepărtat al camerei...

A fost distrus.

Sfărâmat în bucăţi, lemnul negru s-a spulberat pentru a-şi dezvălui duramenul roşu de sânge. Demonii ne-au dat... nimic. Tronul lui Kurald Emurlahn este pierdut pentru noi.

Vrăjitorul era în genunchi, ţipând la tavanul pătat. Saur şi Kholb stăteau în picioare, cu armele scoase, dar părând încremeniţi pe loc.

Ahlrada Ahn se apropie de Sathbaro Rangar şi îl apucă pe vrăjitor de guler, apoi îl trase în picioare.
— Destul de asta, spuse el.

— Adună-te. Poate că am terminat aici, dar nu am terminat – ştiţi asta. Războinicii vor fi însetaţi de măcel, acum. Trebuie să te întorci la poartă – există un alt tron de câştigat, iar cei care îl apără nu vor fugi aşa cum au făcut aceştia aici. Fii atent, Sathbaro Rangar!

— Da, gâfâi vrăjitorul, smulgându-se din strânsoarea lui Ahlrada Ahn. — Da, spui adevarul, războinicul. Măcel, da, de asta este nevoie.

— Se întorc, spuse Taralack Veed, în timp ce

Haide, să plecăm – ah, în numele părintelui Bloodeye, să părăsim acest loc!

Tiste Edur reapăru la intrarea în templu. — Vrăjitorul, pare... supărat. Ce s-a întâmplat?[1]

Icarium nu spuse nimic, dar ceva îi străluci în ochi.

— Jhag, mârâi Sathbaro Rangar în timp ce şchiopăta, adună-te. Ne aşteaptă o adevărata bătălie.

Confuzie printre rândurile lui Edur, cuvinte schimbate, apoi un strigăt, blesteme, burdufuri de furie. Mânia s-a răspândit, un foc de sălbăticie dornic să devoreze tot ce ar îndrăzni să se opună. întorcându-se, grăbindu-se spre poarta pâlpâitoare.

Nu se întorceau la corăbii.

Taralack Veed auzise, din Twilight, că un comandant Edur pe nume Hanradi Khalag şi-a trimis războinici împotriva unui alt inamic, printr-o poartă – una care a dus, într-o călătorie de zile, la un alt război privat. Şi aceşti duşmani erau cei care aveau să înfrunte acum mânia acestor Edur aici. Şi cel al lui Icarium.

Deci vor vedea, la urma urmei. Aia este bună.

Alături de el se auzi un sunet de la Jhag, care l-a atras surprins pe Taralack Veed. Râsete scăzute.

— Eşti amuzat? l-a întrebat pe Icarium în şoaptă răguşită.'

— Dintr-o umbră amândouă, spuse Jhag enigmatic, ţesătorul îl înşeală pe adorator. Dar nu voi spune nimic. La urma urmei, sunt gol.

'Nu inteleg.[1]

— Nu contează, Taralack Veed. Nu conteaza.[1]

Sala tronului a fost abandonată încă o dată, praful s-a așezat, umbrele s-au strecurat înapoi la bântuielile lor previzibile. Si, din tronul zdrobit însuşi, a apărut o sclipire slabă, o neclaritate a marginilor, apoi o clătinare care ar fi alarmat pe oricine ar fi fost martor – dar dintre asemenea creaturi simţitoare nu existau niciuna.

Fragmentele de lemn sparte şi zdrobite s-au topit.

Şi încă o dată acolo, pe estradă, stăţea Tronul Umbrei. Şi eliberându-se de ea, o formă întunecată mai solidă decât oricare alta.

Cocoşat, scund, învăluit în pliuri de tifon de la miezul nopţii. Din pata indistinctă unde îi aparţinea o faţă, doar ochii erau vizibili, pe moment, o fulgerare'sclipitoare.

Silueta s-a îndepărtat de tron, spre prag... trestie de argint şi abanos bătând pe pavaj.

La scurt timp mai târziu, a ajuns la intrarea templului şi a privit afară.

Acolo, la poartă, a mers ultimul dintre ei. Un Grai şi apariţia înfricoşătoare si groaznică care a fost Icarium.

O' respiră de la umbra înghesuită de sub cadrul arcuit, în timp ce Jhag se opri o dată pentru a privi înapoi.

Iar Shadowthrone a surprins, în expresia lui Icarium, ceva ca un zâmbet, apoi cel mai slab din cap, înainte ca Jhag să se întoarcă.

Zeul își înclină capul, ascultând cum petrecerea se grăbeşte înapoi pe potecă.

Puţin timp mai târziu şi au j>lecat, înapoi prin poartă.

Iluzie meticuloasă, creata cu geniu, declanşată de sosirea unor străini – a oricărui, într-adevăr, în afară de Shadowthrone însuşi – declanşată să se transforme într-o epavă spulberată şi neputincioasă. Meanas, legat cu Mockra, aruncat pe toată lungimea camerei, şuviţe invizibile care ţineau intrarea oficială. Mockra, filamente de sugestie, invitaţie, renunţarea la scepticismul natural, uşurând calea de a asista la' tronul spart.

Warrens mai mici, totuşi manipulaţi de mâinile unui zeu şi nici de mâinile oricărui zeu. Nu... al meu!

Edur dispăruseră.

HdKHa
K

— Idioţi.

— Trei regi vrăjitori, spuse Destriant Run'thurvian, conduc ShalMorzinn. Vor contesta trecerea noastră, Adjunct Tavore Paran, iar acest lucru nu poate fi permis,
„Am căuta să negociem", a spus Adjunctul. — într- adevăr, să cumpere provizii de la ei. De ce s-ar opune ei?
— Pentru ca le face plăcere să facă asta.
— Şi sunt formidabili?
'Formidabil? Se poate dovedi, spuse Deştriantul, că chiar şi cu ajutorul vrăjitorilor tăi, inclusiv a înaltului tău Mag aici, vom suferi pierderi grave, poate devastatoare, daca ne confruntăm cu ei. Pierderi suficiente pentru a ne alunga, chiar şi pentru a ne distruge complet.
Adjunctul se încruntă spre amiralul Nok, apoi spre Quick Ben.
Acesta din urmă a ridicat din umeri. — Nici măcar nu ştiu cine sunt şi deja îi urăsc.
Keneb mormăi. Un înalt Mag.
— Ce sugerezi, Destriant Run'thurvian?
— Ne-am pregătit pentru asta, Adjunct, şi cu ajutorul vrăjitorilor tăi, credem că putem reuşi în intenţia noastră.
— O poartă, spuse Quick Ben.
'Da. Tărâmul Fanderay şi Togg posedă mări. Mări aspre, înverşunate, dar totuşi navigabile. Nu ar fi înţelept să ne prelungim călătoria' în acel tărâm prea mult – riscurile sunt prea mari – dar cred că le putem supravieţui suficient de mult pentru a ne găsi, la reapariţie, în afara Cornului Dai Honese al Quon Tali.
'Cât timp va dura?' întrebă amiralul Nok.
— Zile în loc de luni, domnule, răspunse Deştriantul.
— Riscuri, ai spus, se aventură Keneb. — Ce fel de riscuri?
— Forţe naturale, Pumn. Furtuni, gheaţă scufundată; în acel tărâm nivelul mării s-a scufundat, pentru că gheaţa Stăpâneşte multe pământuri. Este o lume prinsă în mijlocul unor schimbări catastrofale. Chiar şi aşa, sezonul în care vom intra este cel mai puţin violent – prin aceea, suntem cei mai norocoşi.
Rapid Ben' pufni. — Iartă-mă, Destriant, dar nu

simt nimic fortuit în toate astea. Avem un spirit de savană care ne conduce împreună cu aceste vânturi, de parcă fiecare moment câştigat ar fi oarecum crucial. Un spirit de savană, de dragul lui Hood. Şi acum, ai lucrat la un ritual pentru a modela o poartă enormă pe mări. Acel ritual trebuie să fi început cu luni în urmă...

— Doi ani, înalt Mage.

'Doi ani! Ai spus ca ne aştepţi – ştiai că venim – acum doi ani? Câte spirite şi zei ne împing pe aici?

Destriantul nu spuse nimic, încrucişându-şi mâinile în faţa lui pe masa de harţi.

— Doi ani, mormăi Quick Ben.

— De la tine, înalte Mage, avem nevoie de putere brută – impunătoare, da, dar nu atât de grea încât să te lase rănit.

— Oh, e frumos.

— înaltul Mag, spuse Adjunctul, te vei pune la dispoziţia Grey Helms.

A oftat, apoi a dat din cap.

— Cât de curând, Destriant? întrebă amiralul Nok. — Şi cum vom alinia flota?

— Cel mult trei nave, două cabluri unul de celălalt, nu mai mult – lungimea zborului unei săgeţi cu arc scurt între fiecare. Vă sugerez să începeţi imediat să vă pregătiţi flota, domnule. Poarta va fi deschisa mâine în zori.

Nok trandafir. — Atunci trebuie să-mi iau concediu. Adjunct.[1]

Keneb îl studie pe Quick Ben de cealaltă parte a mesei, înaltul Mag părea nefericit.

HdKHaK

Kalam aşteptă până când Quick Ben ieşea pe puntea din mijloc, apoi se îndreptă. — Ce te face să tremure în cizme? el a intrebat.

'Nu contează. Dacă sunteţi aici să mă supăraţi cu ceva – orice – nu am chef.

— Tocmai am avut o întrebare, spuse asasinul, dar trebuie să o întreb în privat.

— Gaura noastră din deget de dedesubt.

'Bună idee.'

La scurt timp mai târziu, s-au ghemuit din nou pe culoarul îngust, neluminat, dintre lăzi şi baloţi. — Asta e, spuse Kalam, renunţând la orice discuţie. — Adjunctul.

'Ce zici despre ea?'

'Sunt nervos.'

— Oh, ce trist pentru tine. Luaţi-o de la mine, mai bine să fii speriat, Kalam.

— Adjunctul.

'Ce este asta? O intrebare?[1]

— Trebuie să stiu, Quick. Eşti cu ea?

'Cu ea? In ce? în pat? Nu. T'amber m-ar ucide. Acum, poate dacă ea ar «decide să se alăture ar fi o altă chestiune...

— Pe numele lui Hood, despre ce te gândeşti, Quick?

— îmi pare rău. Cu ea, ai întrebat-o. Facu o pauză, frecându-şi faţa. — Lucrurile vor deveni urât.

'Stiu ca! De aceea întreb, idiotule!'

'Calma. Niciun motiv de panică...

— Nu există?

Quick Ben a trecut de la a-şi freca faţa la a o zgâria, apoi şi-a tras mâinile şi a clipit în lacrimi la asasin. „Uite ce se întâmplă cu mine si totul este vina ta...

'A mea?'

— Ei bine, este a cuiva, asta spun eu. Eşti aici, aşa că ai putea fi la fel de binejsi tu, Kal.

— Bine, ia-o aşa. încă nu mi-ai răspuns.

'Tu esti?' replică vrăjitorul.

'Cu ea? Nu ştiu. Aceasta este problema.'

'Nici eu. Nu ştiu. Ea este o persoană greu de plăcut, aproape la fel de greu de urât, pentru că dacă te uiţi în urmă, nici nu ai nimic de-a face, nu-i aşa?

— începi să nu ai sens, Quick.

'Şi ce clacă?'

— Deci tu nu ştii, iar eu nu ştiu. Nu ştiu despre tine, a spus Kalam, dar urăsc să nu ştiu.' Chiar te urăsc sa nu ştii.

— Asta pentru că, pe atunci, Laseen te-a convins de

Bartea ei. Te-ai dus să o omori, îţi aminteşti? Şi te-a întors, 'ar acum eşti aici, cu Adjunct, şi ne

întoarcem, la ea. Şi nu stii dacă s-â schimbat ceva sau dacă totul s-a schimbat. A fost un lucru în picioare cu Whiskyjack. Chiar şi Dujek. Le cunoşteam. Dar Adjunctul... ei bine... lucrurile nu sunt atât de simple.

— Mulţumesc, Quick, pentru că ai reiterat tot ce tocmai ţi-am spus.'

'Plăcerea este de partea mea. Acum, am terminat aici?

— îmi pare rău, trebuie să-ţi schimb din nou pânza, nu?

— Habar n-ai ce vom face, Kal. Ceea ce vă propun este să vii mâine dimineaţă, să te întorci aici, să închizi ochii şi să aştepţi.

Aşteaptă şi aşteaptă. Nu vă mişcaţi. Sau încearcă să nu o faci. S-ar putea sa fii zvârcolit puţin şi poate că aceste baloţi vor veni peste tine. De fapt, s-ar putea să ajungi să fii zdrobit ca un, muscăr, aşa ca mai bine stai sus. Ochii închişi, totuşi. închis până bând spun contrariul.

ţLu nu te cred.[1]

înaltul Mag se încruntă. 'în regulă. Poate că încercam să te sperii.

Va fi dur, totuşi. Atât este adevărat. Iar pe Silanda, Lăutarul o să-şi dea măruntaiele.

Kalam, gândindu-se la asta, a zâmbit brusc. — Asta mă înveseleşte.

'Şi eu.[1]

HdKHaK

Ca un flux de maree care se ciocneşte la gura unui râu furibund, pereţii de apă s-au ridicat în alb, stârnind explozii din toate părţile, în timp ce Silanda se aruncă, cu proa plonjând, m vâltoarea porţii masive. Dincolo era un cer transformat, de oţel, argintiu şi cenuşiu, tumultul convulsiilor atmosferice părând să se prăbuşească, parcă doar la câteva momente de la zdrobirea a zeci de nave deia

trecute. Cântarul din ochii lui Bottle era complet greşit. Cu câteva clipe mai devreme, nava lor de război nu fusese decât un cablu în spatele Lupului Spumă, iar acum nava amiral a Adjunctului se afla la o treime de legă distanţă, slăbită de norii care se profilează şi de valuri puternice.

îngrămădit lângă Bottle, cu' mâinile strâns de şină, Fiddler a scuipat ultimul mic dejun, prea bolnav pentru a blestema, prea nenorocit pentru a putea privi în sus. în jurul lui, şi strigătele – aproape de panică – ale marinarilor care se zgâlţâiau pe transportul care se tăvăleau în urma lor.

Gesler începu să sune în fluierul acela blestemat, în timp ce nava se ridica deasupra unei umflături uriaşe – iar Bottle aproape că strigă să vadă pupa Lupului de Spumă ridicându-se imediat m faţa lor. întorcându-se, se uită înapoi, pentru a vedea departe poarta vrăjitorie, cu gura ei furioasă plină de corăbii – care lucra limpede, apoi se aruncă brusc aproape, în spatele Silanda.

Pe lângă abis! Suntem al naibii de aproape să zburăm aici!

Putea vedea, la tribord, o masă de aisberguri revărsându-se din orizontul căptuşit alb – un zid de gheaţă, îşi dădu seama. In timp ce se ridica spre babord, o coastă bătută de vânt, zdrobeşte copaci de foioase – stejar, arbore – şi ici şi colo pâlcuri de pin alb, cu trunchiurile înalte legănându-se înainte şi înapoi cu fiecare rafală sălbatică. Intre flotă şi acel tăriri, se aflau foci, cu capetele punctând valurile, plajele stâncoase înghesuite de fiare.

— Sticla, grăună Fiddler, încă fără să ridice privirea, spune-mi o veste bună.

— Am trecut pe poartă, sergent. E agitat si se pare că avem o mare plină de aisberguri care se mchid la tribord – nu, nu atât de aproape, cred că îi vom depăşi. Pariez că întreaga flotă a terminat acum. Doamne, catamaranele alea Perish par făcute pentru asta. Nenorociţi norocoşi. Oricum, se zvoneşte că nu va dura mult aici, pe tărâm – sergent?

Dar bărbatul se târa departe, îndreptându-se spre trapă.

'Sergent?[1]

— Am spus o veste bună, Bottle. De exemplu,

suntem cu toţii pe cale să cădem de la marginea lumii. Ceva de genul'.[1]

'Oh. Ei bine, strigă el în timp ce bărbatul se strecura pe punte, sunt foci!

HdKHaK

în noaptea furtunii verzi, departe spre nord, patru droni Malazan au alunecat în portul oraşului Malaz, steagurile de pe catargele lor indicând că erau din Flota Jakatakan, a cărei sarcină era să patruleze mările dinspre vest de Insula Malaz, să insula Geni şi mai departe spre Cornul continentului. Au avut loc confruntări în urmă cu câteva luni cu o flotă necunoscută, dar invadatorii fuseseră alungaţi, deşi cu un anumit preţ. La putere maximă, flota Jakatakan a navigat cu douăzeci şi şapte de dromoane şi şaisprezece nave de aprovizionare. S-a zvonit ca unsprezece dromoni s-ar fi pierdut în multiplele lupte cu barbarii străini, deşi Banaschar, auzind toate acestea, a bănuit că numerele erau fie o exagerare, fie – în conformitate cu politica de minimizare a pierderilor imperiale – invers. Adevărul era că nu mai credea prea mult în nimic, indiferent de sursă.

Coop's a fost aglomerat, cu multe intrări şi ieşiri, în timp ce locuitorii calcau în mod repetat afară pentru a urmări cerul nopţii de nord – unde nu era deloc noapte – apoi s-au întors cu încă mai multe proteste, care, la rândul lor, au declanşat încă un exod. Si asa mai departe.

Banaschar era indiferent la repeziciune – ca nişte câini de pe potecă, năvălind de la stăpân la casă şi' înapoi. Nesfârşit şi fără creier, într-adevăr.

Orice se întâmpla acolo sus, era cu mult dincolo de orizont. Deşi, având în vedere asta, a concluzionat fără tragere de inimă Banaschar, a fost mare.

Dar departe, atât de departe si-a pierdut repede interesul, cel puţin după ce primul ulcior de bere fusese scurs. In orice caz, cei patru droni care tocmai sosiseră livraseră o zeci de naufragi. Găsiţi

pe o insulă îndepărtată de recif, la sud-vest de Corn (şi, se întrebă Banaschar pe scurt, ce făceau dromonii acolo?), au fost ridicaţi, aduse pe Insula Malaz cu patru nave care pierduseră o bătălie cu apa de transport maritim, şi chiar în această noapte naufragiaţii debarcaseră în gloriosul oraş Malaz.

Acum' găsirea naufragiaţilor nu era cu totul neobişnuită, dar ceea ce i-a făcut interesanţi a fost că doar doi dintre ei erau malazani. Cât despre ceilalţi... Banaschar îşi ridică capul din ceaşcă, se încruntă spre partenerul său obişnuit de băut, Sergentul Maestru Braven Tooth, apoi spre nou-veniţii înghesuiţi în jurul mesei lungi din spate. Fostul preot nu a fost singurul care a aruncat priviri în acea direcţie, dar naufragiaţii nu erau în mod clar interesaţi de conversaţia cu nimeni în afară de ei înşişi – şi nici nu parea să fie prea mult din asta, a remarcat Banaschar.

Cei doi Malazani erau amândoi beţi, cei liniştiţi, cei nenorociţi.

Ceilalţi nu beau prea mult – şapte în total pentru a împărţi o singură carafă de vin.

Al'naibii ae nefiresc, în ceea ce îl privea pe Banaschar.

Dar asta în sine nu a fost deloc surprinzător, nu-i aşa? Cei şapie erau Tiste Andii.

— Il cunosc pe unul dintre cei doi, ştii, spuse Braven Tooth.

■Ce?[1]

— Ei Malazani. M-au văzut. Mai devreme, când au intrat. Unul dintre ei a devenit alb. Aşa mi-aş putea da seama.

Banaschar mormăi. — Majoritatea veteranilor care vin aici fac asta prima dată când te văd, Braven Tooth. Unii dintre ei fac asta de fiecare dată. Cum te simţi, de altfel? Strigând teroare în toţi cei pe care i-ai antrenat Vreodată?

Se simte bine. In plus, nu sunt toţi cei pe care i-am antrenat. Doar cei mai mulţi dintre ei.

M-am obişnuit să-l.[1]

— Atunci de ce nu-i tragi pe cei doi aici? Aflaţi povestea lor – ce fac ei cu blestemata Tiste Andii, oricum? Desigur, cu senzaţia în aerul de afară, există şanse mari să nu reziste prostii ăia. Wickans, Seven Cities, Korelri, Tiste Andii – străini unul şi

toţi. Şi gloata îşi ridică nasul şi se ridică hackles. Acest oraş este pe cale sa explodeze.

— N-am mai văzut asta până acum, mormăi Braven Tooth. — Aceasta... ura.

Vechiul imperiu nu a fost niciodată aşa. La naiba, a fost al naibii de opus.

Uită-te în jur, Banaschar, dacă te poţi concentra dincolo de băutura din mâna ta şi o vei vedea. Frica, j>aranoia, minţile închise şi dinţii descoperiţi. Exprimaţi o plângere cu voce tare în aceste zile şi veţi sfârşi prin a fi tăiat în bucăţi pe o alee. Niciodată nu a fost aşa înainte, Banaschar. Nu.[1]

— Trage unul peste.

— Am auzit dena povestea.

'Într-adevăr? Nu ai stat aici cu mine toată noaptea în seara asta?

— Nu, am fost acolo aproape de un clopoţel – n-ai observat niciodată – nici nu cred că ai ridicat privirea. Eşti un mare burete de mare, Banaschar, şi cu cât turni mai mult, cu atât eşti mai însetat.

— Sunt urmărit.

— Deci tot spui.

— O să mă omoare.

'De ce? Pot să stea pe spate şi să aştepte să te sinucizi.

— Sunt nerăbdători.

— Aşa că întreb din nou, Banaschar, de ce?

— Nu vor să ajung la el. Pentru Tayschrenn, vezi.

Totul este despre Tayschrenn, închis acolo în Mock's
Hold. Au adus cărămizile, dar el a amestecat mortarul. Trebuie să vorbesc cu el şi nu mă vor lăsa. Mă vor ucide dacă încerc. Făcu un semn sălbatic spre uşă. — Mă îndrept, chiar acum, şi încep să merg spre Scări şi sunt mort.

— Nenorocitul ăla de secret al tău, asta te va ucide, Banaschar. Este ceea ce te omoara acum.

— M-a blestemat.

'Care are?'

— D'rek, desigur. Viermele din intestine, din creier, viermele care mă mănâncă din interior spre exterior. Deci, care a fost povestea?

Braven Tooth se scărpină pe părul înţesat de sub gât, apoi se lăsă pe spate. — Recrută marină

Mudslinger. Uită numele cu care a început, Mudslinger este cel pe care mi l- am dat. Se potriveşte, bineînţeles. Se potrivesc mereu. Totuşi, a fost unul dur, un supravieţuitor şi dovada asta în seara asta. Celălalt se numeşte Gentur. Kanese, cred – nu unul de-al meu.

Oricum, au naufragiat după o bătălie cu barbarii cu pielea cenuşie. A ajuns pe Drift Avalii, unde lucrurile s-au încurcat cu adevărat.

Se pare că acei barbari au căutat-o pe Drift Avalii tot timpul.

Ei bine, pe el trăiau Tiste Andii şi înainte ca cineva să poată scuipa a fost o luptă uriaşă între ei şi barbari. Una urâtă. în curând, Mudslinger şi ceilalţi cu 'im se luptau alături de cei Tiste Andii, împreună cu cineva numit Călător. Pe scurt, Călătorul le-a spus tuturor să plece, a spus că îi va înfrunta pe barbari de unul singur, iar oricine altcineva din jur era în cale.

Asa au făcut-o. Pleacă, vreau să spun. Numai că am fost lovit de o furtună blestemată, iar ceea ce a mai rămas din ei a ajuns pe un atol, unde au petrecut luni de zile bând lapte de cocos şi mâncând scoici. Braven Tooth îşi întinse mana după vasul. — Şi asta e povestea lui Mudslinger, când era treaz, ceea ce nu mai este. Cel pe nume Călător, el este cel care mă interesează... ceva familiar la el, felul în care „Slinger-ul îi descrie", felul în care a luptat – ucide totul repede, fără să transpire.

Păcat că nu a venit cu ăştia.

Banaschar se uită la bărbatul uriaş din faţa lui. Despre ce vorbea? Orice ar fi fost, a continuat, şi mâi departe, şi mai departe. Călătoreşti repede?

Slingers şi lupte cu barbarii. Bărbatul era beat. Beat şi de neînţeles. — Deci, care a fost povestea lui Mud din nou?

'Tocmai ţi-am spus.'

— Şi cum rămâne cu acei Tiste Andii, Braven Tooth? Vor fi ucişi...

— Nu, nu sunt. Vedeţi-l pe cel mai înalt de acolo, cu părul lung şi alb.

Numele lui este Nimander Golit. Şi femeia aia drăguţă de lângă el, aceea este Phaed, prima lui fiică. Toţi cei şapte sunt veri, surori, fraţi, dar Nimander este cel care conduce, deoarece este cel

niai în vârstă. Nimander spune că este primul fiu al Fiului.[1]

'Ce?[1] ^

„Fiul întunericului, Banaschar. Stii cine este acela? Acesta este Anomander Rake. Uită-te la ei, toţi sunt puietul lui Rake – mai ales nepoţi, cu excepţia lui Nimander, care este tatăl multor dintre 'ei, dar nu tuturor. Acum, poate cineva urăşte străinii – chiar crezi că cineva ar fi suficient de prost pentru a merge după puii lui Anomander Rake?

Banaschar se întoarse uşor şi se uită la figuri. Clipi încet, apoi clătină din cap. — Nu decât dacă sunt sinucigaşi.

— Da, şi asta e ceva despre care ai şti totul, nu-i aşa?

— Deci, dacă Anomander Rake esté tatăl lui Nimander, cine a fost mama?

— Ah, atunci nu eşti complet orb. Poţi să vezi, nu-i aşa?

Mame diferite, péntru unele dintre' ele. Şi una dintre
acele mame nu era Tiste Andii, nu-i aşa? Uită-t'e la Phaed...

— Nu-i văd decât ceafă.

‘Tot ceea ce. M-am uitat la ea şi i-am pus aceeaşi întrebare pe care tocmai mi-ai pus-o tu.'

‘Ce?[1]

[1] "Cine a fost mama ta?" [1]

‘A mea?[1]

— Şi ea a zâmbit – şi aproape că^am murit, Banaschar, şi vorbesc serios. Aproape a murit. îmbunătăţirea vaselor de sânge în creier, rasturnându-se aproape că â murit.

Oricum, mi-a spus ea, şi nu era un fel de nume Tiste Andii, iar din înfăţişarea ei' aş spune că cealaltă jumătate era umană, dar, din nou, poţi să-ţi dai seama cu aceste lucruri? Nu chiar.[1]

— Nu, într-adevăr, care era numele?

„Lady Envy, care obişnuia să-l cunoască pe Anomander Rake şi s-a răzbunat luân'du-şi fiul ca iubit. Dezordonat, nu? Dar dacă era ceva ca Phaed acolo, cu acel zâmbet, ei bine, invidia este singurul cuvânt – pentru orice altă femeie din lume. Zei de jos... hei, Banaschar, ce sa întâmplat? Deodată arăţi foarte bolnav. Ale nu e chiar atât de rea, oricum nu

seamănă cu ce am avut noi aseară. Uite, dacă te gândeşti să umpli o farfurie pe blat, nu există farfurie, nu? Şi scândurile sunt deformate, şi asta înseamnă că se va închide pe picioarele mele şi asta mă va enerva foarte tare – pentru numele lui Hood, omule, trage o aer al naibii!

HdKHaK

Sprijinindu-se pe barul cu cicatrici, pătat, aflat la cincisprezece paşi depărtare, bărbatul pe care Banaschar îl numea Foreigner a hrănit un pahar de Malaz Dark, o băutură pentru care dobândise gustul, în ciuda cheltuielilor. Ii auzi pe expertul şi pe Sergentul Maestru certându-se înainte şi înapoi la o masă din spatele lui, lucru pe care îl făcuseră' mult în ultima vreme. In alte nopţi, reflectă Foreigner, li s-ar fi alăturat, aplecându-se pe spate pentru a se bucura de ceea ce ar fi un spectacol distractiv – chiar dacă uneori trist -.

Dar nu în seara asta.

Nu cu ei, stând acolo în spate.

Trebuia să se gândească, acum, şi să se gândească bine. Trebuia să ia o decizie şi a simţit, cu un tremur de frică, că destinul săji îi venea de la aceâ decizie.

— Coop, un alt întuneric aici, vrei?

HdKHaK

Şobolanul înecat părea nerăbdător să se îndepărteze de digul de piatră de la sud de gura râului, în timp ce valul smulgea neîncetat la ieşire.

Coca curăţată, vopsea proaspătă şi o platformă bizară lateen şi o vâslă de cârmă în centrul pupei atrageseră atenţia curioasă a mai mult de câţiva marinari şi pescari care rătăciseră în ultimele zile.

Destul de iritant, căpitanul gândi, dar Oponn încă zâmbea zâmbete gemene drăguţe şi în cele din urmă

aveau să fie pe drum. Ieşiţi din acest oraş blestemat şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Primul Mate Paiet zăcea încovoiat pe puntea din mijloc, încă alăptând vânătăile şi loviturile pe care le luase de la o gloată de beţivi cu o seară înainte.

Privirea 'de şopârlă' a căpitanului se aşeză asupra lui o clipă, înainte de a merge mai departe.' Erau andocate, îngrijite, iar Voie era cocoţat în cuibul lui supradimensionat de corbi – omul era nebun' ca o veveriţă cu coada ruptă – şi totul părea în regulă, atât de corect,' de fapt, încât nervii căpitanului erau încordaţi, mizerie încâlcită.

Nu era doar febra răutăţii care a afectat blestemat pe lângă toată lumea – cu toate acele zvonuri acide despre trădare şi crimă din Şapte oraşe, şi acum pogromul neoficial dezlănţuit împotriva Wickanilor – mai existau, în plus, toate celelalte lucruri.

Scarpinând miriştea de pe scalp, Cartheron Crust se întoarse şi îşi aţinti ochii înguşti pe Mock's Hold. În mare parte întuneric, desigur. Strălucire slabă din partea de sus a porţii de pe Scări – acesta ar fi fost Lubben, bătrânul paznic cocoşat, probabil că a leşinat până acum, aşa cum era obiceiul lui, ori de câte ori Hold avea oaspeţi nei'nvitaţi. Desigur, toţi oaspeţii au fost neinvitaţi şi, deşi un nou Punin sosise cu o'lună m'urmă, acel om Arâg'an fusese postat aici înainte şi aşa ştia cum funcţionează cel mai bine lucrurile – şi asta era să mintea cât de jos puteai, nici măcar o dată. ridicând capul deasupra parapetului. Cine ştie? Probabil că Aragan împarte sticla cu Lubben.

Oaspeţi neinvitaţi... precum înaltul Mag Tayschrenn. Cu mult timp în urma, acum, Crust se trezise prea des în compania acelui şarpe şi se chinuise din greu să nu facă ceva probabil pe care cineva l-ar regreta. Nu eu, totuşi, împăratul, poate. Tayschrenn însusi, cu siguranţă, dar nu eu. Ar visa la un moment singur, doar ei doi. Un moment, asta era tot ce avea nevoie. Ambele mâini pe gâtul acela slăbănog, strângeţi şi răsuciţi. Terminat. Simplu. Problema rezolvată.

Ce problema? Asta ar fi cerut Kellanved, în felul lui obişnuit apoplectic. Şi Crust avea un răspuns în aşteptare. Habar n-am, împărat, dar sunt sigur că au

fost unul^ poate două, poate destule. Un răsjmns destul de bun, îşi gândi el, deşi Kellanved ar fi putut sa nu fi fost de acord. Dansatorul ar 'fi, totuşi. Hah.

— Patru droni! strigă Voie deodată.

Crust se uită la idiot. „Suntem în port! La ce te astepti? Gata, Voie, nu-ţi mai trimite mâncarea acolo sus – clu-ţi cadavrul aici!

— Intră dinspre nord, căpitane. „Deasupra catargelor... ceva argintiu sclipitor..."

încruntarea lui Crust se adânci. Era al naibii de întuneric acolo. Dar Voie nu a greşit niciodată. Argint... nu e bine. Nu, este pur şi simplu îngrozitor. S-a îndreptat cu

¥aşi mari spre Paiet şi l-a înghiontat pe bărbat. 'Scoală-te. rimiteţi ce a mai rămas din echipaj înapoi la acele depozite – nu-mi pasă cine îi păzeşte, mituiţi-i pe nenorociţi. Vreau să fim jos în apă şi să plecăm de aici ca un crab cu trei picioare.

Bărbatul ridică privirea spre el cu ochi de bufniţă. 'Căpitan?[1]

— Ţi-au scăpat orice simţ din creier, Paiet? Vin probleme.

Ridicându-se, primul politist se uită în jur. — Gărzi?

— Nu, o mulţime de probleme.

'Precum ce?[1]'

— La fel ca împărăteasa, prostule.

Paiet se puse brusc pe picioare. — Rechizite, da, domnule. Suntem pe drum!'

Crust îl privea pe prostul scăpat. Echipajul era beat. Păcat pentru ei.

Erau şi ei extrem de lipsiţi de personal. Fusese o idee proastă să te scufund în golf'când bătrânul Ragstopper a căzut, cu toţi rechinii ăia.

Patru marinari buni se pierduseră în noaptea aceea. Marinari buni, înotători rai. E amuzant cum merge împreună.

S-a uitat încă o dată în jur. La naiba, am uitat din nou, nu-i aşa? Fără barbote. Ei bine, întotdeauna există ceva.

Patru droni, vizibili acum, se rotunjesc în golf, iluminate din spate de una dintre cele mai urâte furtuni pe care le văzuse vreodată. Ei bine, nu este în întregime adevărat – mai văzuse o dată la fel, nu-i aşa? Şi ce a rezultat din asta? Nu prea multe... cu

excepţia unui munte de otataral...

Dromonul principal – nava amiral a lui Laseen, The Surly. Trei în urma ei.

Trei, asta a fost mult – pe cine, pe numele lui Hood, a adus ea cu ea? O armată blestemată?

Oaspeţi neinvitaţi.

Bietul Aragan.

Capitolul douăzeci şi doi

Cine sunt, deci, aceşti străini cu feţele lor cunoscute?

Ieşind din mulţime cu acei ochi indiferenţi şi sângele care curge din mâinile lor.

Este ceea ce era ascuns înainte, mascat de comun şi de inofensiv, trăsături sfâşietoare acum dezvăluite într-o conflagraţie de ură şi victimele se prăbuşesc sub picioare.

Cine a condus şi cine a urmat şi de ce flăcările înfloresc în întuneric şi toata privirea, nesimţită şi neînţeleasă, vine lumina dimineţii, asupra moştenirii dezlănţuirii dezlănţuite? Nu sunt păcălit de bocetele de groază. Nu sunt mişcat de protestele durerii. Căci îmi amintesc de noaptea zgomotoasă, chipul strălucind în bălţi de sânge luminate de foc era al meu.

Cine era, deci, acest străin cu acel chip cunoscut?

Topindu-mă în mulţime în agitaţia încordată şi haotică, si sângele care năvăli în furtuna craniului meu fierbe frenetic în timp ce mă cufund şi distrug toate aceste vieţi nevinovate, ura mea faţă de slăbiciunea lor, un cazan răsturnat, în timp ce mă înec în a mea, acest străin, acest străin...

în zori îmi iau viaţa

Pogromul Wickan'

Kayessan în timp ce ambarcaţiunea de pe nava amiral a flotei Jakatakan se apropie, comandantul şi patru puşcaşi marini s-au urcat rapid la bordul Lupului Spumă.

Erau Untan, unul şi toţi, îmbrăcaţi cu armuri elaborate şi scumpe, comandantul înalt, cu bărbia slabă, cu o privire apoasă si neliniştită în ochii săi palizi. îl salută mai întâi pe amiralul Nok, apoi pe adjunct.

— Nu te aşteptam de luni de zile, adjunct Tavore.

Braţele încrucişate, Pumnul Keneb stătea la mică distanţă, rezemat de catargul principal. După cuvintele comandantului, Keneb şi-a îndreptat atenţia către puşcaşii marini. Este trusa de paradă pe care o porţi? Şi apoi'a observat expresiile lor de dispreţ şi ură în tinip ce soldaţii se uitau spre locul unde stăteau Nil şi Nether. Keneb se uită în jur, apoi ezită.

Adjunctul rosti: — Numele tău, comandante?

O uşoară plecăciune. — Scuzele mele, adjunct. Sunt Exent Hadar, din Casa Hadar din Unta, primul născut...

— Cunosc familia, interveni Tavore, destul de tăios. — Comandante Hadar, spune-le puşcărilor tăi să se retragă imediat – dacă văd încă o mâna atingând o mâna de sabie, ei pot înota înapoi la nava ta.

Ochii palizi ai comandantului se îndreptară spre amiralul Nok, care nu spuse nimic.

Keneb s-a relaxat – fusese pe cale să se apropie să dezbrace pieile de la proştii ăia. Adjunct Tavore, nu-ţi lipseşte nimic, nu? Vreodată. De ce continui să mă surprinzi? Nu, mod^ greşit de a spune asta – de ce sunt mereu surprins? — îmi cer scuze din nou, spuse Hadar, cu nesinceritatea lui evidentă în timp ce făcea semn către gardienii săi. — Au existat o serie de, uh, dezvăluiri...

— în legătură cu ce?

— Complicitate Wickan la măcelul armatei loiale a lui Pormqual la Aren, adjunct.

Keneb se uită la bărbat, uluit. 'Complicitate?[1] Vocea îi era răguşită şi cuvântul abia se desluşi.

Expresia ' Adjunctului era la fel' de feroce pe cât o văzuse vreodată Keneb asupra femeii, dar amiraîul Nok a fost cel care a vorbit primul. — Ce nebunie e asta, comandante Hadar? Loialitatea şi serviciul Wickanilor au fost si rămân fără reproş.

O ridicare din umeri. — După cum am spus, amirale. Revelaţii.[1]

— Nu contează asta, se răsti Adjunctul. — Comandante, ce faci patrulând aceste ape?

— împărăteasa a poruncit să ne extindem raza de acţiune, răspunse Hadar, din două motive. în primul rând, au existat incursiuni ale unui inamic

necunoscut în nave de război negre. Până acum am avut şase angajamente.

Iniţial, magii noştri nave nu aû fost capabili să se lupte cu vrăjitoria pe care o foloseau navele negre şi, în consecinţă, am suferit în schimburi. De atunci, însă, am mărit complementul şi calibrul propriilor cadre. Negarea vrăjitoriei m bătălii a egalât conteaza considerabil.

— Când a fost ultima întâlnire?

— Au trecut două luni, adjunct.

— Şi celălalt motiv?

încă o plecăciune uşoară. — Te interceptez, adjunct. După cum am spus, totuşi, nu te aşteptam de ceva vreme, în mod ciudat, poziţia noastră exacta acum a venit prin comandă directă de la împărăteasa însăşi, acum patru zile. Inutil să spun că, împotriva acestei vijelii nesezoniere, ne-a fost greu să ajungem aici la timp.

— La timp pentru ce?

încă o ridicare din umeri. — De ce, se pare, să te cunosc. Pare evident, adăugă el cu condescendenţă, că împărăteasa a detectat sosirea ta devreme. În astfel de chestiuni, ea este atotştiutoare şi asta, desigur, este de aşteptat.

Keneb a privit cum Adjunctul se gândea la aceste evenimente, apoi a spus: — Si tu vei fi escorta noastră la Unta?

— Nu, adjunct. Trebuie să te instruiesc să schimbi cursul flotei imperiale.

'Spre ce?'

„Oraşul Malaz".

'De ce?'

Comandantul Hadar clătină din cap.

— Spune-mi, dacă ştii, spuse Tavore, unde este împărăteasa acum?

— Ei bine, Malaz City, aş crede, adjunct.

— Vezi marina aia din stânga? întrebă Kalam în şoaptă.

— Dar el? întrebă Quick Ben ridicând din umeri/

— El este o Gheară.

Stăteau pe puntea castelului, urmărind dezbaterile de mai jos. Aerul era proaspăt, cald, mările surprinzător de blânde, în ciuda vântului puternic şi constant. Al naibii în apropierea paradisului, asasinul se' gândi, după acele trei zile sălbatice petrecute în războiul crud şi tumultuos al lui Togg şi Fanderay.

Corăbiile flotei, cu excepţia celor ale lui Perish, au fost puternic bătute, mai ales' transporturile. Niciunul nu căzuse, din fericire, nici marinar sau marinar nu se pierduse. Câteva zeci de cai, din păcate, aveau picioarele rupte în timpul furtunilor, dar era de aşteptat o astfel de uzură şi nimeni nu a întâmpinat carnea proaspătă în oalele de tocană. Acum, presupunând că vântul le-a rămas în spate, insula Malaz era la doar două zile distanţă, poate cu puţin mai mult.

' Cu mesajul transmis, graba comandantului Hadar de a pleca era jalnic de evidentă şi părea că nici adjunctul, nici amiralul nu erau înclinaţi să-şi prelungească şederea.

Când vizitatorii s-au întors la barca lor, o voce a vorbit încet în spatele lui Kalam şi Quick Ben. 'Am auzit bine? Acum navigam spre Malaz City?

Kalam luptă cu un fior – nu auzise nimic. Din nou. — Da, Apsalar...

Dar Quick Ben se învârtise alarmat şi, acum, furie. — Nenorocitele de trepte de aici sunt chiar în faţa noastră! Cum, numele lui Hood, ai ajuns acolo, Apsalar? Ftespirându- ne blestemaţii de spate!

— În mod clar, răspunse femeia kanese, cu ochii ei migdalaţi clipind langozi, amândoi aţi fost distraşi. Spune- mi, Kalam Mekhar, ai vreo teorie de ce un agent al Ghearei l-a însoţit pe comandantul Jakatakan?

— 0 mulţime, dar nu va împărtăşesc niciuna dintre ele.

Ea l-a studiat o clipă, apoi a spus: — încă eşti nehotărât, nu-i aşa?

Oh, ce vreau să o lovesc. Chiar aici chiar acum. — Nu ştii despre ce vorbeşti, Apsalar. Şi nici eu nu.

— Ei bine, asta nu are sens..!
— Ai dreptate, se răsti Quick Ben, nu este. Acum ieşi din umbra noastră, la naiba!
— înalt Mage, îmi vine prin minte că eşti sub o anumită înţelegere greşită. Câinii Umbrei, în G'danisban, au fost după tine.
— Oportunistă!
— Cu siguranţă, dacă îţi pasă să crezi asta. În orice caz, ar trebui să urmeze – chiar şi pentru unul la fel de imun la logică ca tine – că am acţionat atuncL
Singur. Alegerea a fost a mea, înalt Mag, şi numai a mea.
— Despre ce vorbeşte, Quick? întrebă Kalam.
Dar prietenul lui tăcea, studiind femeia dinaintea lui. Apoi a întrebat: „De ce?"
Ea a zâmbit. „Am motivele mele, dar în acest moment nu văd niciun motiv să vă împărtăşesc niciunul dintre ele."
Apsalar s-a întors apoi, a mers spre proa.
— Doar atât, nu-i aşa? Quick Ben mormăi pe sub răsuflarea lui.
'Ce vrei să spui?'
— Nehotărât, Kal. Suntem cu toţii indecişi. Nu-i aşa? Apoi se întoarse şi se uită înapoi la Adjunct.
Asasinul a făcut la fel.
Tavore şi Nok vorbeau, dar în linişte, cuvintele lor furate de vânt.
— Acum, a continuat Quick Ben, ea?
Indecis? Nu despre nimic, se pare. Kalam se strâmbă. „Oraşul Malaz.
Nu m-am distrat prea mult ultima dată când am fost. Ţi se târăşte pielea, repede? Al meu este. Se târăsc rău.
— Ai observat ceva? întrebă vrăjitorul. — Comandantul ăla – nu a întrebat nimic despre navele Perish cu noi. Acum, acea Gheară, trebuie să-şi fi făcut deja raportul, de către Warren, către Topper sau împărăteasa însăşi. Aşa de...[1]
— Deci, ea ştie că avem oaspeţi. Poate de aceea nu vrea să mergem în portul lui Unta.
— Corect, Laseen e zguduit.
Apoi Kalam mormăi. — Tocmai mi-am dat seama de altceva, spuse el cu voce joasă.

'Ce?[1]

— Adjunct, ea a trimis Destriantul în cabina ei. Şi ea nu i-a făcut nicio invitaţie oficială comandantului aşa cum ar trebui să facă – nu, ia pus pe toţi să discute lucruri aici, în aer liber. Oricum, poate ca Adjunctul nu voia ca comandantul sau Gheara aia să-l vada pe Run'thurvian sau să vorbească cu el despre nimic.

— Nu e proastă.

— Un joc al naibii de Troughs între ei, nu-i aşa? Rapid Ben, ce se întâmplă aici?

— Vom afla, Kal.

ţCând?[1]

înaltul Mag se încruntă, apoi spuse: „în momentul în care, prietene, încetăm să fim indecişi".

La bordul navei Silanda, Fiddler se târase^din cală ca un şobolan schilod, dezordonat, palid şi gras. îl spionă pe Bottle şi, încet, agonizant, îşi croi' drum. Sticla era alimentată pe linie. Erau bancuri acolo, iar el văzuse peşti sărind departe de orice i-a urmărit sub suprafaţă. Unul dintre dromonii Jakatakan trecea pe lângă babord, la o aruncătură de stâncă, iar restul echipei se aliniase pentru a le oferi un spectacol.

Bottle a clătinat din cap, apoi a aruncat o privire când sosi sergentul său. [1]

Te simţi mai bine?

'Aşa cred. Doamne, cred că acel tărâm de coşmar m-a vindecat.

— Nu arăţi mai bine.

— Mulţumesc, Bottle. Fiddler se trase într-o poziţie aşezată, apoi se uită la restul echipei. — Respiraţia lui Efood! a explodat. [1]

Ce faci?![1]

Koryk, Smiles, Cuttle si Tarr se alăturaseră cu Deadsmell, Throatslitter şi Widdershins, stând la rând la balustradă, privind spre dromonul care trecea, iar sub braţul stâng al fiecărui soldat era un

cap de Tiste Andii.

'La izbucnirea lui Fiddler, Gesler si Stormy au apărut pe punte.

Bottle i-a urmărit cum au luat totul, apoi Gesler a strigat: „Dă-le un semn!"

Soldaţii s-au conformat, au început să facă cu mâna veseli spre ceea ce părea a fi o masă de marinari şi puşcaşi de marina care se uitau şi – Sticla miji – ofiţeri.

Smiles spuse: — E în regulă, sergent. Ne-am gândit doar că ar aprecia o schimbare de peisaj.

'OMS?[1]

— Păi, aceste capete, desigur.

Apoi Stormy trecu în fugă, spre pupa, unde îşi târă pantalonii jos si se aşeză peste şmă, cu partea din spate atârnând cfeschisă, lâ vedere. Cu un mormăit sălbatic, a început să-şi facă nevoile.

Şi în timp ce tovarăşii săi de pe balustradă s-au întors toţi să se uite la caporalul nebun, Bottle a fost impresionat de expresiile îngrozitoare de încântare de pe acele capete tăiate. Acele zâmbete – linia din mâinile lui Bottle continua să se învârtească, apoi a dispărut, neobservată, în timp ce greaţa bruscă îi încleşta intestinele.

Şi a şurubat spre şina opusă.

Căpitanul Kindly a scos un sunet călugărit. — E dezgustător.

Locotenentul Pores dădu din cap. 'Voi spune. Doamne, ce a mâncat omul acela pentru a le produce?

O mulţime se strângea pe punte, în timp ce marinarii şi marinarii râzând cu toţii urmăreau tragedia care se desfăşura pe Silanda, cu jumătate de cablu înainte.

Dromonul Jakatakan era acum în babord, o masă de privitori pe punţi, tăcuţi, privind.

„Este foarte neobişnuit", a comentat Pores. — Nu se ridică la momeală.

— Par înfricoşaţi, a spus Kindly.

— Aşadar, acei puşcaşi marin au o colecţie de capete, spuse Pores, ridicând din umeri.

— Idiotule. Capetele alea sunt încă în viaţă.

— Ei ce sunt?

— In viaţă, locotenente. Am asta din surse de încredere.

— Chiar şi aşa, domnule, de când s-au făcut Malazanii atât de moale?

Cu amabilitate, l-a privit ca la un larv înghiţit. — Puterile tale de observaţie sunt cu adevărat jalnice.' Nava aceea este plină de Untani.

Pui născuţi nobili cosaţi. Uită-te la uniformele alea blestemate, vrei? Singurele pete pe care le au pe ei sunt rahatul de pescăruşi, şi asta pentru că pescăruşii le confundă cu roci moarte şi umflate.

— Frumos, domnule.'

— încă un comentariu de genul ăsta, spuse cu amabilitate, şi o să fac cusătorul să-ţi coasă gura, locotenente. Ha, ne schimbăm cursul.

— Domnule?

— Pentru numele lui Hood, ce fac proştii ăia?

Pores a urmărit privirea căpitanului său, până la pupa propriei nave^ unde doi soldaţi de infanterie grea erau aşezaţi unul lângă altul, cu jambierele în jurul gleznelor. — Aş risca să presupun, domnule, că Hanfeno şi Senny îşi adaugă valoarea de piatră.

— Intoarce-te acolo şi fă-i să se oprească, locotenente. Acum![1]

— Domnule?

‘M-ai auzit! Şi îi vreau pe cei doi în raport!

— Opreşte-i,' domnule? Cum să fac asta?[1]

„Sugerez dopuri de plută. Acum mişcă-te!

Porii s-au amestecat.

Oh, te rog, te rog să termini înainte să ajung. Vă rog...

Trimiterea către Flota Jakatakan a cuprins fiecare navă Malazan, o cavalcadă de defecare care a adus pescăruşi pentru leghe rotunde, cu ţipete nebuneşti şi sărituri. Adjunctul nu rămăsese foarte'mult timp pe punte, dar nu a dat ordin de oprire a procedurilor. Nici amiralul Nok, deşi Keneb a observat că marinarii din escortele şi transporturile dromonului nu au participat. Acest gest 'a apartmut exclusiv Armatei a Paisprezecea.

Şi poate avea ceva valoare. Greu de spus cu lucruri de geniil acesta, ştia Keneb.

Vântul i-a'împins înainte, acum spre est cu sud-est, şi înainte ca un sfert de clopoţel să se sune, jakatakanii erau mult în urmă.

Destriantul Run'thurvian apăruse mai devreme şi urmărise escapadele puşcaşilor puşcaşi de pe navele din jur. încruntat de ceva vreme, în cele din urmă l-a zărit pe Keneb şi s-a apropiat. „Domnule", a spus el, „sunt oarecum confuz.'Nu există cinste între elementele armatei Mezla?

‘Onora? Nu chiar, Destriant. Rivalităţile oferă sângele vital, desi în acest caz lucrurile s-au dovedit oarecum unilaterale şi, din acest motiv, va trebui să te uiţi la Silanda.

Un înţelept din cap. — Desigur, navă ţesută în vrăjitorie, unde timpul însuşi este negat.

— Ştii cum se fac acele vrăjitorie, Destriant?

„Kúráld Emurlahn, Tellann, Teias şi un reziduu din Toblakai, deşi în acest ultim caz natura puterii este... incertă. Desigur, a adăugat el, nu este nimic neobişnuit în asta. Printre vechii Toblakai – conform propriilor noastre istorii – s-ar putea naşte indivizi, războinici, care au devenit un fel de război pentru ei înşişi. O astfel de putere variază în ceea ce priveşte eficacitatea ei şi s-ar părea că acest tip de talent de sânge a scăzut în ultimele generaţii ale civilizaţiei Toblakai, devenind din ce în ce mai slab. In orice caz, adăugă Destriantul, ridicând din umeri, după cum am spus, pe această Silanda rămâne un reziduu. Toblakai. Ceea ce este destul de interesant, deoarece se credea că rasa uriaşă a dispărut.

— Se spune că ar fi rămăşiţe, se oferi Keneb, în lanţul Fenn din nordul Quon Tali. Primitiv, izolat...[1]

— Da, spuse Run'thurvian, există exemple

cunoscute de sânge amestecat, cu mult diminuate, desigur. Trell, de exemplu, si un trib cunoscut sub numele de Barghast. Ignorator de gloriile trecute, asa cum sugeraţi.

Pumn, pot să-ţi pun o întrebare?

'Desigur.[1]

— Adjunctul Tavore. Se pare că relaţia cu împărăteasa ei a devenit tensionată. Am presupus eu corect? Aceasta este o veste tulburătoare, având în vedere ceea ce ne aşteaptă.

Keneb îşi întoarse privirea, apoi şi-a dres glasul. — Destriant, habar n-am ce ne aşteaptă, deşi se pare că ai. Cât despre împărăteasa, din nou, nu îmi pot imagina nimic care să dea naştere la neîncredere reciprocă. Adjunctul este mâna împărătesei. O prelungire a testamentului lui Laseen.

— Prin urmare, împărăteasa nu ar fi înclinată, spuse Run'thurvian, să taie acea mână, nu? Sunt uşurat să aud asta.

'Bine, de ce?'

— Pentru că, spuse Destriantul, întorcându-se, Armata a Paisprezecea voastră nu va fi suficientă.

Dacă lemnul putea fi epuizat de o tensiune neîncetată, navele flotei imperiale erau la limitele lor, două clopote ieşind din Insula Malaz în noaptea celei de-a doua zile, când vântul a căzut brusc, o răcoare venind în aer şi părea că fiecare navă s-a lăsat, aşezându-se mai adânc în valuri, iar acum, în loc de furtuna uscată, a sosit o adiere mai blândă.

Kalam Mekhar începuse să se plimbe pe punte, neliniştit, pofta de mânpare dispărută şi o senzaţie de strângere m măruntaie. în timp ce se îndrepta spre pupa pentru a treizecea oară de la amurg, Quick Ben apăru alături de el.

— Laseen ne aşteaptă, spuse înaltul Mag. — Şi Tayschrenn e acolo, că un scorpion sub o stâncă. Kal, tot ce simt...'

— Stiu, prietene.

— Aşa cum am făcut în afara Pale.

S-au întors şi au mers încet înainte. Kalam se scărpină la barbă. — Aveam Whiskvjack pe atunci. Chiar şi Dujek. Dar acum... Mârâi pe sub răsuflare, apoi îşi rostogoli umerii.

— Nu te-am văzut făcând asta de multă vreme, Kal, ridicarea aia din umeri.

'Bine.[1]

'Asta am crezut şi eu.' înaltul Mag a oftat, apoi a întins mâna şi a apucat braţul asasinului în timp ce o siluetă ieşea din întuneric din f^ţa lor.

Adjunctul. — înalt Mage, spuse ea cu o voce scăzută, vreau să treci la Silanda, prin warren.

'Acum?'

'Da. Este o problemă?

Kalam simţi neliniştea prietenului său, iar asasinul şi-a dres glasul.

'Adjunct. înaltul Mag Imperial Tayschrenn este, uh, mort înainte.

— El nu caută, răspunse ea. — Da, Quick Ben?

'Nu. De unde ai ştiut asta?

Ea a ignorat întrebarea. — După Warren, imediat, înalt Mag. Trebuie să-l adunaţi pe Fiddler şi pe soldatul numit Bottle. Anuntaţi-l pe sergent că a sosit timpul.

'Adjunct?' '

— Pentru un joc. El va înţelege. Apoi, voi trei trebuie să vă întoarceţi aici, unde vă veţi alătura mie, Kalam, Fist Keneb, JT'amber şi Apsalar, în 'cabina mea. Ai un sfert de clopot, înalt Magé. Kalam, vino cu mine acum, te rog.

Unul dintre jocurile lui Fiddler.

Zei de mai jos, un joc!

Hatotok

Un picior mocasin îl lovi în lateralul lui Bottle. Mormăind, se ridică, în mare parte adormit. — Că tu, Smiles? Nu acum... dar nu, nu era Smiles. Inimci i se trezi puternic într-un bătaie sălbatică de tobă. — Oh, înalt Mag, uh. Hm. Ce este?'

— Pe picioarele tale, şuieră Quick Ben. — Şi în

linişte, la naiba.

— Prea târziu, mormăi Koryk din patul din apropiere.

— Ar fi bine să nu fie, soldat, spuse vrăjitorul. — încă un sunet de la tine şi o să-ţi împing capul în spatele următorului soldat.

Un cap ridicat de pe pături. — Asta ar întrece vederea pe care o am acum... domnule.

Apoi s-a aşezat înapoi.

Bottle s-a 'urcat în picioare, îngheţat, dar transpirat.

Şi s-a trezit uitându-se la faţa mizerabilă a lui Fiddler, plutind acolo în spatele înaltului'Mag. ‘Sergent?'

— Urmează-ne la pupa, Bottle.

Cei trei şi-au ales drumul departe de formele adormite de pe puntea din mijloc.

în aer era un miros ciudat, îşi dădu seama Bottle. Familiar, totuşi... — Sergent, porţi acel nou Deck al tău...

— Tu şi Blestemul tău de şobolan, mormăi Fiddler. — Ştiam asta' ticălos mincinos.

— Nu am fost eu, începu Bottle, apoi tăcu. Zei de jos, chiar şi pentru mine a fost şchiop. încearcă ceva mai bun. — Doar am grijă de tine, sergent. Degetul tău ras în gaură, ăsta sunt eu.

— Hah, unde am mai auzit asta înainte, eh Quick?

— Linişte, voi doi. Trecem acum. Prinde curele...[1]

Bottle clipi şi se trezi pe o altă punte, chiar în faţă,
treptele care duceau în jos. Abyss ia-mă, asta a fost rapid. Rapid şi... îngrozitor. Rapidul Ben le făcu semn în urma lui în timp ce cobora, lăsând tocul, apoi oprindu-se trei paşi pe coridor, bătând la o uşă din stânga lui. S-a deschis imediat.

T'amber, ochii care i-au dat numele ei scanând cei trei bărbaţi înghesuiţi pe coridorul îngust. Apoi ea a făcut un pas înapoi.

Adjunctul stătea în spatele scaunului ei la masa de hărţi. Restul erau aşezaţi, iar Bottle se uita sălbatic de la unul la altul. Pumnuî Kerieb.

Apsalar. Kalam Mekhar.

Un geamăt scăzut de la Fiddler.

— Sergent, spuse adjunctul, ai jucătorii tăi.
Jucători?
Oh.
Oh nu.

HdKHaK

— Chiar nu cred că aceasta este o idee bună, spuse sergentul.
— Poate, a răspuns Adjunctul.
— Sunt de acord, spuse T'amber. „Sau, mai degrabă, participarea mea... ca jucător.
După cum am spus mai devreme, Tavo re...
— Cu toate acestea, interveni Adjunctul, trasând scaunul gol vizavi de cel rezervat lui Fiddler şi aşezându-se în stânga lui Keneb. Şi-a scos mănuşile/ — Explicaţi regulile, vă rog.
Keneb a privit cum Fiddler aruncă priviri disperate şi neajutorate atât lui Kalam, cât şi lui Quick Ben, dar niciunul nu i-a întâlnit ochii şi ambii erau în mod clar nefericiţi. Apoi sergentul se îndreptă încet spre ultimul scaun. S-a instalat m ea. — Doar atât, Adjunct, nu există reguli, cu excepţia celor pe care le inventez pe parcurs.
'Foarte bine.' ÎNCEPE.'
Fiddler se scărpina la barba cărunt, cu ochii aţintiţi asupra lui T'amber care stătea în stânga Adjunctului, chiar vizavi de Keneb. — Acesta este Deck-ul tău, spuse el, ridicând-o la vedere si asezând-o pe blat. — Are cărţi noi în el.
'Punctul tau?' întrebă tânăra.
'Doar asta. Cine eşti tu, pe numele lui Hood?
O ridicare din umeri. 'Conteaza?'
Un mormăit de la Kalam Mekhar în dreapta lui Keneb. Dincolo de asasin, pe aceeaşi parte şi imediat în stânga lui Fiddler se afla Apsalar. Bottfe era în dreapta sergentului, cu înaltul Mag lângă el. Singurul care nu-i aparţine cu adevărat sunt eu. Unde este Bliştig? Nu? Temui' Nil şi Nether? — Ultima şansă, îi spuse Fiddler Adjunctului. „Oprim asta acum..." '
— începe, sergent.

— Sticla, găseste-ne nişte vin.

'Sergent?

— Prima regulă. Vin. Toată lumea primeşte o ceaşcă. În afară de dealer, el primeşte rom. Du-te la astă, Bottle.'

în timp ce tânărul' soldat se ridică, Fiddler strânse cărţile. „Jucătorul din dreapta dealer-ului trebuie să servească băuturi în timpul primei mâini". A aruncat un cartonaş, cu faţa în jos, şi acesta a alunecat strâmb pentru a se opri în faţa lui Quick Ben. — înaltul Mag are ultima carte. Ultima carte este împărţită prima, dar nu este afişată până la sfârşit.

Sticla s-a întors cu ceşti. II puse pe primul în faţa Adjunctului, apoi pe T'amber, TCeneb, Quick, Kalam, Apsalar, Fiddler şi în cele din urmă unul în locul dinaintea scaunului său gol. Când se întorcea cu două ulcioare, una cu vin şi cealaltă cu rom Falari, Fiddler ridică o mână şi îl opri.

Intr-o succesiune rapidă, sergentul a aruncat cărţi, în conformitate cu ordinea pe care o folosise Bottfe la aşezarea paharelor.

Deodată, opt cărţi cu faţa în sus au marcat terenul, iar Lăutarul, făcându-i semn lui Bottle cu romul, a început să vorbească. „Dealer-ul primeşte Soldier of High House Life, dar este dulce-amărui, adică' este pentru el şi numai pentru el, având în vedere această ora târzie. Scaunul gol o primeşte pe Weaver of Life şi are nevoie de o baie, dar pe nimeni nu e surprins de asta. Deci avem două vieţi de început.

Fiddler a privit cum Bottle turna rom în ceaşcă. — Si de aceea Kalam se uită la un Nealiniat. Obelisc, Zeiţa Adormită – primeşti un câmp inversat, Kal, îmi pare rău, dar nu e nimic de făcut pentru asta. îşi bagă romul şi întinse din nou ceaşca, întrerupând eforturile lui Bottle de a-i umple pe ceilalţi cu vin. — Apsalar are Assassin of High House Shadow, oh', nu este o surpriză. Este singurul card pe care îl primeşte...

— Vrei să' spui că câştig? întrebă ea, ridicând o sprânceană sardonic.

— Şi pierde, de asemenea. Frumoasă mişcare, întrerupându-mă aşa, te înţelegi. Acum, nimeni altcineva nu spune nimic, dacă nu vrei să creşti. Şi-a

băut a doua ceaşcă. — Sărmanul Quick Ben, are de-a face cu Lifeslayer, iar ăsta îl pune într-o gaură, dar nu în gaura în care crede că se află – într-o altă gaură. Acum, T'amber, ea a deschis jocul cu acea carte. Tronul şi se schimbă în toate direcţiile. Cârdul pivot, atunci...

— Ce este un card pivot? întrebă Bottle, aşezându-se în cele din urmă.

— Nenorocitul – ştiam că nu pot avea încredere în tine. Este balamaua, desigur.

Termină cu vinul – trebuie să bei rom acum. Eşti ascuţit, nu-i aşa? Acum, Pumnul Keneb, ei bine, acesta este unui curios! Lord of Wolves, cartea de tron a Războiului Casei înalte, şi nu arată ei nenorociţi – Pumn, unde se ascunde Grub în aceste zile?

— Pe nava lui Nok, răspunse Keneb, uluit şi ciudat de speriat.

— Ei bine, asta te elimină din joc, deşi încă mai primeşti patru cărţi, din moment ce am corectat cursul şi promontoriul de nord-est se ridică cu două şuruburi la tribord. în şaptezeci de bătăi ale inimii vom aluneca cel mai aproape de acea coastă stâncoasă, iar nava lui Nok va fi şi mai aproape, iar Grub se va scufunda peste bord. Are trei prieteni care trăiesc în peşterile din stâncă şi iată cărţile lor... Alţi trei au derapat chiar dincolo de centrul mesei. „Coroană, Sceptru, Orb. Hmm, să le ignorăm deocamdată.

Keneb s-a ridicat pe jumătate. — Scufundare peste bord?

— Relaxează-te, se va întoarce. Aşadar, ajungem la cârdul Adjunctului. House of War, Guar'dians or the Road sau The Dead – titlul este incert, aşa că alegeţi-vă. A aruncat o altă carte şi aceasta a alunecat lângă ea. — Oponn. Cum credeam. 'Decizii încă de luat. Va fi Push sau Puii?

Şi ce legătură are asta cu asta? Un skitter, care se termină la mijloc, vizavi de Kalam şi Quick Ben – „Herald of High House Death". O carte clar inactivă şi învechită în acest domeniu, dar văd un Rusty Gauntlet...

'O ce?' întrebă Kalam Mekhar.

— Chiar aici, înaintea mea. O nouă băutură pe care Bottle, în starea lui de ebrietate, tocmai a

inventat-o. Rom şi vin – jumătate şi jumătate, soldate, umple-ne – şi tu, asta primeşti dacă faci faţa aia.

Keneb se frecă' de propria faţă. Nu luase decât o şingură gură de vin, dar se simţea béat. Cald aici. A început când patru cărţi au apărut la rând în faţa celei care se afla deja înaintea lui.

„Spinner of Death, Queen of Dark, Queen of Life şi, ho, regele în lanţuri. Ca să ţopăi cu pietre peste un pârâu, nu-i aşa? Te aştepţi să-ţi vezi soţia în curând, Fist? Uita. Ea te-a pus deoparte ' pentru un nobil Untan, iar al meu, dacă nu este Exent Haaar – pun pariu că şi-a ţinut privirea abătută pe atunci, probabil că te-a ignorat de-a dreptul, asta e şi vinovăţie şi îngâmfare, ştii. Trebuie să fi fost bărbia slabă care i-a furat mima – dar uită-te la tine, domnule, arăţi al naibii de uşurat şi asta e o mână care ne depăşeşte pe toţi şţ deşi ai fost afară când vine vorba de câştiga te întorci cand vine vorba de pierzi, dar în acest caz câştigi când pierzi, asa că relaxează-te.[1]

— Fi bine, mormăi Bottle, sper că nu voi câştiga vreunul.

— Nu, i-a spus Fiddler, ai înţeles uşor. Ea joacă şi ia, şi aşa... O carte zgomot în faţa soldatului cu ochi de bufniţa. — Ucigaşul.

Poti dormi acum, Bottle, ai terminat pentru noapte.

Ochii bărbatului s-au închis imediat şi a alunecat de pe scaun, piesa de mobilier zgâriind înapoi. Keneb a auzit odată capul bărbatului bătând pe scânduri.

Da, ar fi frumos. Exent Hadar. Doamne, femeie, într- adevăr! — Deci, cum ajunge Kalam de la Herald Dşath la Obelisc? Sa vedem. Ah, Regele Umbrelor Casei înalte! Bucul acela de slime, oh, nu-i aşa că arată îngâmfat! în ciuda transpiraţiei de pe buza lui superioară – cine s-a răcit aici? Mâinile sus, te rog.

Fără tragere de inimă... Kalam, T'amber, apoi Apsalar şi-au ridicat mâinile.

— Ei bine, atât de urât devine urât – ai sticlele acum, Apsalar, acum sticla aia e închisă. Acesta este pentru tine, T amber. Fecioară a morţii, cât de departe mergi. Eşti afară, aşa că relaxează-te/Kalam e frig, dar nu primeşte o altă carte pentru că nu are

nevoie de una şi acum ştiu cine este împins şi cine este tras şi voi adăuga numele la tragedia care urmează. Acum, pentru sângele fierbinte. Quick Ben îl pune pe consoartă m lanţuri, dar el este din şapte oraşe şi tocmai i-a salvat viaţa surorii sale, aşa că nu este atât de rău pe cât ar fi putut h. Oricum, asta e pentru tine. Şi deci, pe cine pleacă?

Tăcere pentru o clipă. Keneb reuşi să-şi ridice capul de plumb, încruntându-se confuz la împrăştierea cărţilor de pe toată masa.

— Acela am fi eu şi tu, sergent, spuse adjunctul cu voce joasă.

— Ţi-e frig? a întrebat-o Fiddler, bând încă o ceaşcă de Rusty Cauntlet.

'Nu.[1]

'Fierbinte?[1]

'Nu.'

Fiddler dădu din cap, trântindu-şi ceaşca goală pentru ca Apsalar să o umple cu vin şi rom. — Da, a aruncat o carte pe lungimea mesei.

A aterizat deasupra primei cărţi. — Stăpânul punţii. Ganoes Paran, Adjunct. Fratele tau. Chiar şi fierul rece, Tavo re Paran, are nevoie de temperare.

A ridicat o altă carte şi a pus-o jos în faţa lui. — Preotul Vieţii, hah, acum e unul bun. Jocul s-a terminat.

'Cine castiga?' întrebă în şoaptă Adjunctul, cu chipul ei palid ca ceara de lumânare.

— Nimeni, răspunse Fiddler. „Asta este Viaţa pentru tine". Se ridică brusc, se clătina, apoi se clătină spre uşă.

'Ţine-l![1] întrebă Quick Ben în spatele lui. „Este această carte cu faţa în jos în faţa mea! Ai spus că închide jocul!

— Tocmai a fost, mormăi sergentul în timp ce se lupta cu zăvorul.

— II întorc, atunci?

'Nu.[1]

Fiddler iesi împleticit pe coridor şi Keneb ascultă paşii zdrenţuşi ai bărbatului retrăgându-se spre scările care duceau spre punte. Pumnul, clătinând din cap, se ridică. Se uită la ceilalţi.

Nimeni altcineva nu se mişcase.

Apoi, cu un pufnit, Apsalar se ridică şi ieşi. Dacă era la fel de beată precum se simţea Keneb/ nu

dădea niciun semn.

O clipă mai târziu, au urmat atât Quick Ben, cât şi Kalam.

Sub masă, Bottle sforăia.

Adjunctul şi T'amber, îşi dădu seama încet Keneb, se uitau amândoi'la cartea neîntorsă. Apoi, cu un şuierat de frustrare, Tavo re întinse mâna şi îl răsturnă. După o clipă, se ridică pe jumătate şi se aplecă pe masă pentru a-i citi titlul. — Cavalerul Umbrei. Nu am auzit niciodată de un astfel de card. T'amber, cine, ce ai făcut...

— Nu am făcut-o, îl întrerupse T'amber.

— Ce nu ai făcut?

Ea ridică privirea spre Adjunct. — Tavore, nu am văzut niciodată acea carte şi cu siguranţă nu am pictat-o.

Ambele femei au tăcut din nou, ambele privind în jos la cartea ciudată.

Keneb se strădui să se concentreze asupra imaginii sale tulburi. — Asta e unul dintre acei Greyskins, spuse el.

— Tiste Edur, murmură T'amber.

— Cu o suliţă, continuă Pumnul. — O piele cenuşie, ca cele pe care le-am văzut pe acele nave negre... Keneb se lăsă pe spate, cu capul înotă. — Nu mă simt foarte bine.

— Te rog să stai o clipă, Pumn. T'amber, ce tocmai sa întâmplat aici?

Cealaltă femeie clătină din cap. „Nu am văzut niciodată un câmp aşezat în aşa fel. A fost... haotic – îmi pare rău, nu am vrut să spun asta într-un sens elementar. Ca o stâncă care sări într-un defileu, ricoşând din cutare şi cutare, totuşi, oriunde a lovit, a fost adevărat.

— Îţi dai sens?

'Nu prea mult. Nu încă.' Ea eziță, scanând cărţile împrăştiate peste masa cu hărţi. — Prezenţa lui Oponn a
fost... neaşteptată.

— împinge sau tragere, spuse Keneb. — Cineva e nehotărât cu privire la ceva, asta a spus Fiddler. Cine a fost din nou?

„Kalam Mekhar", a răspuns Adjunctul. — Dar heraldul morţii intervine...

Nu Herald", a tăiat T'amber, „ci o versiune

inactivă, un detaliu care cred că este crucial".

Strigăte stinse de dincolo au anunţat observarea portului Malaz. Adjunctul îl înfrunta pe Kéneb. — Pumn, acestea sunt ordinele tale pentru noaptea asta. Tu eşti la comanda celui al Paisprezecelea. Nimeni nu trebuie să debarce, cu excepţia celor pe care îi voi trimite în numele meu. Cu excepţia Lupului Spumos, toate celelalte nave trebuie să rămână în portul însuşi – toate comenzile care direcţionează flotei să se legheze la un debarcader sau un debarcader trebuie ignorate până când nu vă informez altfel.

— Adjunct, orice astfel de ordine, dacă ajung la mine, vor veni ele la împărăteasa însăşi. Trebuie să le ignor?

— Trebuie sa înţelegi greşit, Pumn. Las detaliile acestei neînţelegeri pe seama imaginaţiei tale.

— Adjunct, unde vei fi?

Femeia l-a studiat o clipă, £poi i s-a părut că a ajuns la o decizie. — Pumnul Keneb, împărăteasa mă aşteaptă în Mock's Hold. Mă aştept că nu va aştepta până dimineaţa pentru a-şi emite citaţia. O sclipire de emoţie în faţa ei. — S-ar părea că soldaţii'Armatei a Paisprezecea nu se întorc ca eroi. Nu le voi expune vieţile la riscuri inutile. Vorbesc în special despre Wickans şi Khundryl Burned Tears. Cât despre Perish, natura alianţei lor depinde de conversaţia mea cu împărăteasa. Cii excepţia cazului în care circumstanţele justifică o schimbare, presupun că dispoziţia lor revine fui Laseen, dar trebuie să aştept cuvântul ei cu privire la asta. în cele din urmă, Pumnul, este pentru Mortal Sword Krughava – Perish debarcă şi se prezintă împărătesei aşa cum au făcut cu noi sau, dacă evenimentele devin nefericite, pleacă? Ideea mea este că aceasta, Keneb, trebuie să fie libere să aleagă.

— Si părerea amiralului Nok despre asta?

— Suntem de acord.

— Adjunct, spuse Keneb, dacă împărăteasa se hotărăşte să rămână pe Perish, am putea ajunge la o bătălie în portul Malaz. Malazan împotriva lui Malazan. Asta ar putea declanşa un război civil al naibii.

Tavore se încruntă. — Nu anticipez nimic atât de

extrem, Pumn.

Dar Keneb a insistat. — Iartă-mă, dar cred că tu eşti cel care înţelege greşit. Perish ti-a jurat slujba' nu împărăteasa.

— Nu va asculta asta, spuse T'amber, cu un ton neaşteptat de frustrare în voce, chiar dacă mergea spre locul unde dormea Bottle.

O lovitură a stârnit un mormăit, apoi o tuse. — Sus, soldat, spuse T'amber, aparent fără atenţie la privirea pe care Adjunctul o fixase asupra ei.

Nu, prostule, Keneb, aproape neatent.

— Ai ordinele tale, Pumn, spuse Tavore.

— Da, adjunct. Vrei să-l trag cu mine pe acest marina aici?

'Nu. Trebuie să vorbesc cu Bottle în privat. Du-te acum, Keneb. Şi vă mulţumesc că aţi participat în această seară.

Sunt destul de sigur că nu am avut de ales. În prag, se uită din nou la cărţi. Lord of Wolves, Spinner of Death, Queens of Dark and Life, and King în Chains. Lord of Wolves... acesta trebuie să fie Perish.

Doamne de jos, cred că a început.

HdKHaK

Pe pereţele dinspre port din Mock's Hold, Pearl stătea lângă parapet, privind formele întunecate ale flotei imperiale care se învârteau încet în apele calme ale golfului. Transporturi uriaşe, cum ar fi bhederinul supradimensionat, şi escortele dromoni de pe flancuri se sprijină ca lupii, dchii Ghearei se îngustară în timp ce încerca să distingă navele străine în mijlocul celorlalte. Enorme, cu duble cocă... formidabil. Părea să fie mulţi.

Cum au ajuns aici atât de repede? Şi de unde ştia împărăteasa ca o vor face? Singura posibilitate de răspuns la prima întrebare a fost: de către Warren. Totuşi, cine dintre alaiul Adjunctului ar putea construi o poartă de o asemenea putere şi lăţime? Rapid Ben? Pearl nu credea atât de probabil.

Acelui nenorocit îi plăceau secretele şi îi plăcea să joace atât un slăbit, cât şi ceva considerabil mai mortal, dar niciuna dintre îngâmfarea nu a impresionat-o pe Pearl. Nu, înaltul Mag al fui Tavore nu avea ceea ce era necesar pentru a deschide o astfel de ruptură masivă.

Lăsând acei blestemaţi de străini. Şi asta a fost într- adevăr foarte tulburător.

Poate că s-ar putea dovedi un moment propice pentru un fel de acţiune preventivă, ascunsă. Ceea ce, acum după ce a sosit împărăteasa, ar fi fost posibil până la urmă. Şi oportun – pentru că nu avem idee cine a venit acum printre noi, chiar m inima imperiului. O flotă străină, sosind practic fără opoziţie... la o distanţă izbitoare de împărăteasa msăşi.

Avea sa fie o noapte plină.

'Perla.[1]

Vocea era joasă, dar nu trebuia să se întoarcă pentru a şti cine vorbişe. Ştia, de asemenea, că împărăteasa Laseen s-ar încrunta dezaprobator dacă s-ar întoarce spre ea. Obiceiuri ciudate, aşa. Nu, doar paranoia. — Buna seara, împărăteasă.

— Vă mulţumeşte această vedere?

Pearl se strâmbă. — A sosit. în total, bine programat pentru toţi cei implicaţi.

— Aştepţi cu nerăbdare s-o vezi din nou?

— Am călătorit în compania ei de ceva vreme, împărăţeasă.

'Şi?[1]

— Şi, ca să-ti răspund la întrebare, sunt... indiferent.

— Adjunctul meu nu inspiră loialitate?

— Nu cu mine, împărăteasă. Nici, cred, cu soldaţii Armatei a Paisprezecea.

— Si totuşi, Pearl, le-a eşuat? Macar odata?[1]

'Y'Ghatan-'

Vocea aparent lipsită de trup îl întrerupse. — Nu fi prost.

Suntem tu şi eu, Pearl, vorbim aici. În privat absolut. Ceea ce s-a întâmplat la Y'Ghatan nu putea fi anticipat, de nimeni. Având în vedere asta, acţiunile adjunctului Tavore au fost corecte şi, într-adevăr, lăudabile.

— Foarte bine, spuse Pearl, amintindu-şi

noaptea aceea de flăcări... ţipetele îndepărtate pe care le putea auzi din interiorul cortului său – cand, în mânia mea şi rănită, m-am ascuns, ca un copil. — Lăsând la o parte faptele, împărăteasă, problema depinde de modul în care este perceput.

— Cu siguranţă că da.

„Adjunctul Tavore iese rar dintr-un eveniment – oricât de benign sau fortuit – nepătat. Şi nu, nu înţeleg de ce ar trebui sa fie aşa.

— Moştenirea lui Coltaine.

Pearl dădu din cap în întuneric. Apoi, s-a încruntat. Ah, împărăteasă, acum înţeleg... — Şi asa, eroul mort este... fără echipaj. Numele lui devine un blestem. Faptele lui, o minciună. Nu, la naiba, eram destul de aproape ca să ştiu altfel. Nu. „împărăteasa, nu va funcţiona".

— Nu-i aşa?

'Nu. În schimb, toţi suntem contaminaţi. Credinţa şi loialitatea dispar. Tot ceea ce ne dăruieşte cu mândrie devine pătat. Imperiul Malazan încetează sa mai aibă eroi, iar fără eroi, împărăteasă, ne vom autodistruge.'

— Îţi lipseşte credinţa, Pearl.

— în ce, mai exact? '

„Rezilienţa unei civilizaţii".

— Credinţa pe care o' sugeraţi pare mai degrabă o negare voită,' împărăteasă. Refuzul de a recunoaşte simptomele pentru că este mai uşor aşa. Complezenţa nu serveşte la nimic altceva decât la dizolvare.

— S-ar putea să fiu multe lucruri, spuse Laseen, dar mulţumirea nu este una dintre ele.

— Iartă-mă, împărăteasă, nu am vrut să sugerez asta.

— Flota aceea de catamarane, spuse ea după o clipă, arată destul de de rău augur. Poţi simţi puterea care emană din ea?

'Oarecum.'

— Nu rezultă, având în vedere înfăţişarea lor, Pearl, că, aliindu-se cu adjunctul Tavore, aceşti străini au perceput în ea ceva ce noi nu? Mă întreb ce ar putea fi.

— Nu-mi pot imagina motivele lor, împărăteasă, pentru că încă trebuie să-i cunosc.

— Vrei, Pearl?

Aşa cum am anticipat. — într-adevăr, acele motive mă interesează puţin.

— S-ar părea că nu sunt prea multe zile, Pearl. Cu tine.'

Şi cine a făcut acest raport anume, împărăteasă? A

ridicat din umeri, nu a spus nimic.

— Flota ancorează m golf, spuse deodată împărăteasa, iar ea s-a ridicat să stea langă Pearl, cu mâinile înmănuşi sprijinite pe piatra zdrobită. — Acolo, doar două nave, alunecând înainte spre andocare. Ce crede ea că a dat astfel de ordine? Şi, poate mai semnificativ, de ce nu a contramandat-o amiraîul Nok – steagurile de semnalizare sunt aprinse, până la urmă. Nu poate fi greşit comanda mea.

— împărăteasa, spuse Pearl, nu sunt suficiente dane pentru această flotă în tot portul. Este posibil ca navele să acosteze într-o anumită ordme...

'Nu.[1]

A tăcut, dar simţea cum transpiraţia i se înţepa sub haine.

— Prima ei mişcare, şopti împărăteasa, iar în tonul ei era ceva asemănător emoţiei – sau satisfacţiei întunecate.

Un ţipăit răsună din giruetă din vârful turnului din spatele for şi Pearl tremura. Da, într-o noapte fără vânt... S- a uitat la oraş şi a văzut lumina torţelor pe străzi. Scântei la zgomot, cuvântul sosirii în fânul curse din gură în gură, dornic ca pofta. Wickanii s-au întors, iar acum gloata se adună... furia se trezeşte.

Astfel, Empress – ai nevoie de acele corăbii să se închidă, ai nevoie de liniile trasate rapid.

Ai nevoie de victime pentru a debarca, pentru a aduce flăcările în hohote.

Ea sa întors atunci. 'Urmaţi-mă.[1]

înapoi de-a lungul monturii ceasului, de-a lungul travei drumului până la fortificaţie. Paşii ei siguri, aproape dornici. Sub intrarea arcuită, între cele două forme de Gheare acoperite cu glugă – el simţi cădele lor ţineau deschise, puterea răsturnând invizibil din mâinile lor nevăzute.

Un coridor lung, slab iluminat, pavajul cocoşat acolo unde se aşezase sub suprafaţă, marcând locuf

unde o crăpătură enormă a fost ruptă prin întreaga cetate. Într-o zi, tot acest loc blestemat se va prăbuşi m golf, şi se va debarasa. Desigur, inginerii şi magii îi asiguraseră pe toată lumea că un astfel de risc era la o jumătate ae secol distanţă, sau mai mult. Păcat.

O intersecţie, împărăteasa conducându-l la stânga – oh, da, era familiarizată cu acest ^ loc. Acolo unde ea îi asasinase, cu ani în urmă, pe împăratul şi Dansatorul. Asasinat. Dacă l-ai putea numi aşa. Mai degrabă ajutat şi încurajat din neatenţie. De-a lungul altui coridor înclinat şi, în cele din urmă, până la uşile unei camere de întâlnire. Unde mai stăteau două Gheare, cel din stânga întorcându- se după ce le-a văzut şi trăgând uşa din stânga, la timp pentru ca împărăteasa să treacă înăuntru fără schimbarea ritmului.

Pearl îl urmă, paşii lui încetinind brusc de îndată ce păşijn cameră.

' în faţa lui, o masă lungă în formă de T. Un aranjament de tribunal. S-a trezit la intersecţia ei. Un scaun ridicat marca capul, pe lungimea axei, iar acel tron modest era flancat de figuri deja aşezate, deşi s-au ridicat amândoi odată cu sosirea lui Laseen.

Mallick Rel.

Si Korbolo Dom.

Pearl se strădui să-şi păstreze dezgustul de pe faţă. Imediat înaintea lui se aflau spătarul a trei scaune de-a lungul deschiderii orizontale. El a ezitat. — Unde, împărăteasă, a întrebat el, să stau?

Aşezându-se pe tron, ea îl privi o clipă, apoi o sprâncene subţire se ridică. — Pearl, nu mă aştept să fii prezent. La urma urmei, ai indicat că nu ai niciun interes special să-l revezi pe Adjunct şi aşa că te voi scuti de această povară.

'înţeleg. Atunci ce vrei să fac?

Preotul Jhistal din dreapta ei şi-a dres glasul, apoi a spus: „O misiune împovărătoare, dar esenţiala, Pearl, cade asupra ta. Este necesară organizarea, da?' Trimiterea unei Mâni, j>e care o veţi găsi asamblată la Poartă. O crimă solitara. Un beţiv care frecventează hanul spânzurat al lui Coop. Numele' lui: Banaschar. După aceea, vă puteţi întoarce la camera dumneavoastră pentru a aştepta instrucţiuni suplimentare.

Ochii Perlei rămaseră aţintiţi asupra împărătesei, încuiaţi cu ai ei, dar ea nu dădu' nimic, de parcă l-ar fi îndrăznit să-l întrebe ce doreşte atât de mult:

Un Gheară îsi primeşte ordinele de la un preot Jhistal din Mael acum? Un om livrat aici în lanţuri nu cu mult timp în urmă? Dar, ştia el, tăcerea ei îi dădu răspunsul lui. Şi-a rupt privirea de la ea şi l-a studiat pe Korbolo Dom. Nenorocitul din Napan purta regalia unui Pumn înalt. Văzând expresia înmulţumită şi dispreţuitoare a bărbatului, Perlei îi mâncăriră palmele. Două cuţite, cele preferate ale mele, tăind încet faţa aceea – toate – zei, nu contează asta – aş putea îngropa o lamă în blestemul lui gât chiar acum – poate aş fi destul de rapid, poate nu. Aceasta este problema.

Gheara ascunsă în această cameră mă va doborî, desigur, dar poate că nu anticipează... nu, nu fi proastă, Pearl. **Se** uita încă o dată către împărăteasa şi ceva din privirea ei îi spunea că înţelesese, pe deplin, dorinţele cu care se lupta... şi se amuza!

Totuşi, a ezitat. Acum era momentul, şi-a dat seama, să se pronunţe împotriva acestui lucru. ' Să încerce s-o convingă că a invitat doi vulturi, cocoţaţi acum pe fiecare umăr, şi că ceea ce doreau nu erau cei care aveau să se aşeze în scurt timp în faţa lor – nu, voiau tronul pe care îl flancau. Şi te vor ucide, Laseen. Te vor ucide.

— Acum poţi pleca, spuse Mallick Rel cu o voce sibilantă.

— împărăteasa, se forţa Pearl să spună, te rog, ia în considerare bine cuvintele lui Tavore în această noapte. Ea este adjunctul tău şi nimic nu a schimbat asta.

Nimeni nu poate schimba asta...

— Mulţumesc pentru sfat, Pearl, spuse Laseen.

A deschis jgura ca să mai adauge, apoi a închis-o din nou. Se înclina în faţa împărătesei sale, se întoarse şi ieşi cu paşi mari din cameră. Si aşa, Pearl, arunci-o în poala lui Tavore. Totul. Ai al naibii de laş.

Totuşi, cine a ucis-o pe Lostara Yil? Ei bine, Adjunct, o astfel de'desconsiderare vine vreodată acasă la adăpost.

Aşa să fie. Seara asta le-a aparţinut. Korbolo Dom ar putea să mai ia o noapte, pe îndelete, şi da într-adevăr, chiar asa ar face. Şi poate şi şopârla aceea rânjitoare a unui

Preot. De ce nu? Topper ă dispărut, probabil mort.

Deci, earl avea să acţioneze, în numele imperiului. Nu în numele lui Laseen, ci în numele imperiului, şi acesta a fost un exemplu – mai clar decât oricare altul lâ care se putea gândi – m care cele două loialităţi s-au ciocnit. Dar, ca întotdeauna cu Gheara, ca şi cu tine cândva, cu mult timp în urmă, împărăteasă, alegerea este evidentă. Şi necesar.

Cu toata bravadă gândurilor sale, în timp ce cobora în curte, o altă voce şopti iar şi iar, tăind din nou şi din nou. Un cuvânt, arde ca'acidul, un cuvânt...

Laş.

încruntat, Pearl cobori nivelurile fortificaţiei. O Mană aştepta să i se dea sarcina de a asasina un fost preot beat. Sî în acest sens, Pearl aşteptase prea mult. Ar fi putut să forţeze lucrurile să iasă' în aer liber, să ajungă până la Tayschrenn – acel ticălos practic se îngropase, indiferent de cuibul acela de ajutoare ascunse. Oh, înaltul Mag Imperial a vrut să fie aproape de lucruri. Doar că nu este implicat.

Sărmanul Banaschar, un cărturar bântuit, încurcat, care pur şi simplu voia să vorbească cu un vechi prieten. Dar Mallick Rel nu a vrut ca Tayschrenn să fie deranjat.

Pentru că preotul Jhistal are planuri.

Laseen a fost cu adevărat un prost? Nu exista nici o modalitate posibilă de a avea încredere în ei.

Deci, care a fost valoarea în plasarea celor doi bărbaţi în acea cameră? Să-l dezechilibrez pe Tavore'? Dezechilibra? Mai degrabă o palmă în faţă. Este chiar necesar, împărăteasă? Nu contează Tavore/ nu poţi folosi pur şi simplu bărbaţi ca Mallick Rel şi Korbolo Dom.' Se vor întoarce împotriva ta, ca viperele care sunt.

Riscul de a dezlănţui zvonuri false a fost atunci când s- au dovedit prea reuşite, prinzând mincinosul în minciună, iar Pearl a început să realizeze ceva... o posibilitate. Pentru a strica numele lui Coltaine, trebuie ridicat pe cel al duşmanului său. Korbolo Dom, de la trădător la erou. Cumva... nu, nu vreau

să ştiu detaliile. Atunci Laseen nu putea executa sau chiar întemniţa un erou, nu-i aşa? într- adevăr, ar trebui să-l promoveze.'

împărăteasă, te-ai prins în capcană. Acum, nu pot să cred ca nu eşti conştient de asta...

Paşii lui au încetinit. Ajunsese la etajul principal, se afla la zece paşi de uşa postenului care avea să-l scoată de-a lungul bazei zidului, o potecă de umbre care îl ducea spre Poartă.

Atunci ce vrei să-i spui Adjunctului tău? Extremitatea pericolului în care vă aflaţi? îi ceri ajutor lui Tavore...? Va fi ea, când va intra în acea cameră, în vreo stare de a vă vedea şi de a înţelege cererea dumneavoastră? Pentru numele' lui Hood,' Laseen, asta ar putea merge foarte, foarte prost.

Pearl se opri. Putea să facă ceea ce era necesar, chiar acum. Mergeţi până la turnul de est şi dă jos uşa lui Tayschrenn. Şi spune-i j>rostului ce trebuia să audă. Putea două siluete cuplugă sa iasă la vedere înaintea lui. Gheare. Amândoi s-au înclinat, apoi a vorbit cel din stânga. — Gheară, suntem informaţi că ţinta noastră se află în hanul spânzuratului. Pe aleea'din spate se află un jgheab de pisuri, pe care îl va frecventa toată noaptea.

— Da, spuse Pearl, epuizată brusc. — Ar fi ideal.

Cele două siluete acoperite din faţa lui aşteptau.

— Mai sunt? întrebă Pearl.

— Asemenea chestiuni sunt pe seama dumneavoastră.

‘Ce contează?[1]

— Domnule, uciderea indezirabililor.

‘Da. Continua.[1]

— Doar atât, domnule. Acest obiectiv ne-a fost livrat... din altă parte.

De la unul care se aştepta la o conformare fără îndoială.

Ochii lui Pearl s-au îngustat, apoi a spus: „Acest asasinat din seara asta... nu ai accesa el fără comanda mea directă".

— Căutăm... afirmare.

— Nu chiar împărăteasa a confirmat cuvintele Jhistalului?

— Domnule, nu a făcut-o. Ea... nu a spus nimic.

— Cu toate acestea, ea a fost prezenta.

'Ea a fost.'

Acum ce să fac din asta? Doar dădea suficientă frânghie?

Sau era şi ea speriată de Tavschrenn şi aşa a fost încântată să-l'dezlănţuie pe Mallick Rel pe Banaschar? La naiba! Nu ştiu suficient despre toate astea. Nicio alegere, atunci, deocamdată. 'Foarte bine. Comanda este dată.

Gheara, Mallick Rel, nu sunt ale tale. Şi împărăteasa sa... abţinut. Nu, se pare că, până când – sau daca – Topper se întoarce, Gheară sunt ale mele. De asemenea, convenabil, Laseen, că ai adus şase sute cu tine...

Cei doi asasini s-au înclinat, apoi au plecat prin uşa postenului.

Apoi, din nou, de ce s-a simţit ca şi cum el era cel folosit? Si mai rău, de ce părea că nu-i mâi păsa? Nu, a fost bine, '

În seara asta nu s-ar gândi, pur şi simplu să se supună. Mâine, ei bine, asta a fost o altă chestiune, nu-i aşa? Mâine, atunci, voi da cu piciorul prin ceea ce a mai rămas. Şi decideţi ce trebuie decis. Iata-l, împărăteasă.

Mâine, noul Clawmaster curăţă încă o dată casa. Şi poate... poate asta îmi ceri. Sau aţi întrebat-o deja, pentru că nu a fost doar Adjunctul pentru care aţi adunat acel tribunal, nu-i aşa? Tocmai mi-ai dat comanda a şase sute de magi-asasini, nu-i aşa? Pentru ce altceva ar fi?

Adevărul era că nu putea ghici mintea împărătesei Laseen şi, cu siguranţă, nu era singur.

Nervii i-au alunecat treji în stomac, născuţi din frici bruşte pe care nu le putea înţelege. Şase sute...

Înfruntă, Pearl. Adjunctul nu l-'a ucis pe Lostara. Ai făcut. Ai trimis-o şi a murit. Şi asta este.

Dar asta nu schimbă niniic. Nu are nicio diferenţă ceea ce fac acum.

Lasă-i să moară pe toţi.

Pearl se întoarse şi' se îndreptă spre camerele lui. Pentru a aştepta mai multe comenzi. Şase sute de ucigaşi de dezlănţuit... dar asupra cui?

HdKHaK

Hellian a decis că ura romul. își dorea altceva, ceva nu atât de dulce, ceva mai potrivit firii ei. Era întuneric, vântul cald şi umed, dar cădea, iar portul din Malaz părea să-i şoptească o invitaţie, ca respiraţia unui îndrăgostit pe ceafa ei.

Sergentul stătea în picioare privind cum Lupul de Spumă se mişca înaintea celorlalte nave, iar Silanda urmându-i în urma. Cu toate acestea, din jur se auzi acum zgomotul lichid al lanţurilor de ancore care aluneca în jos, iar ambarcaţiunea de' sub ea a fost trasă până la oprire. Privind sălbatic în jur, Hellian înjură. — Caporal, spuse ea.

'Pe mine?' întrebă Touchv în spatele ei.

'Pe mine?' întrebă Brethless.

— Aşa este, tu. Ce se petrece aici? Uite, sunt soldaţi pe debarcader şi binevoitori. De ce nu intram? Ei fac cu mâna. Hellian îi făcu cu mâna înapoi, dar era puţin probabil să vadă asta – aproape că nu erau lumini de la flotă. — întuneric şi întuneric, mormăi ea, de parcă am fi fost un câine bătut care se târăşte acasă.

„Sau ca şi cum ar fi'foarte târziu", a spus Brethless, „şi nu ar fi trebuit să fii deloc cu prietena mamei tale, mai ales când mama ştie şi ea aşteaptă cu tigaia aia ruptă, dar uneori, stii, femeile mai în vârstă, vin la tine. ca un drac şi ce poţi face?

— Nu deloc aşa, idiotule, şuieră Touchv. Mai degrabă ca fiica acelui preot şi a zeilor' de dedesubt alergi, dar nu există blesteme sc'ăpatoare ca acelea, oricum de la un preot, ceea ce înseamnă că viaţa ta este condamnată pentru totdeauna, de parcă lui Burn i-ar păsa un cu care ea doarme oricum^ nu?

Hellian se întoarse şi se uită fix la un spaţiu dintre cei doi bărbaţi. — Ascultă,' caporale, hptărăşte-ţi blestemata, dar nu te deranja. Nu m-a interesat. Îţi puneam o întrebare, iar dacă nu poţi răspunde, atunci nu spune nimic.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri, apoi Brethless ridică din umeri. — Nu debarcăm, sergent, spuse el. — Tocmai a venit cuvântul.

'Sunt nebuni? Desigur că debarcăm – tocmai am navigat un milion de leghe. Cinci milioane, chiar. Am trecut prin incendii, furtuni şi lumini verzi pe cer şi nopţi cu tremuraturile şi fălcile rupte şi nenorocitul ăla de pişrhizan pe care l-au numit vin. Acolo e

Malaz City, chiar acolo, şi acolo mă duc, caporale Brethy Touchless, şi nu-mi pasă câte braţe ai, mă duc şi atât.

Ea s-a rotit, a mers înainte, a ajuns la şină, s-a înclinat şi a dispărut brusc.

Brithless şi Touchy s-au uitat din nou unul la altul, în timp ce se auzi o stropire puternică.

'Acum ce?' întreba Touchy.

— S-a înecat singură, nu-i aşa?

— Ar fi bine să raportăm asta cuiva.

„Facem asta şi avem probleme reale. La urma urmei, stăteam chiar aici'. Vor spune că am împins-o.

— Dar nu am făcut-o!

— Asta nu contează. Nici măcar nu încercăm să o salvăm, nu-i aşa?

'Nu ştiu să înot!'

'Nici eu.'

— Atunci ar trebui să strigăm o alarmă sau ceva.

'Tu faci.'

'Nu tu.'

„Poate că ar trebui să mergem mai jos, să spunem oamenilor că am mers să o căutăm, dar nu am găsit-o niciodată".

La asta, amândoi se opriră şi se uitară în jur. Câteva figuri care se mişcă în întuneric, marinari făcând lucruri marinarilor.

„Nimeni nu a văzut sau a auzit nimic".

'Se pare ca. Asta e bine.'

'Nu-i aşa. Deci, mergem mai jos acum, nu? Să ne ridicăm mâinile şi să nu spunem nimic.

'Nu nimic. Spunem ca nu am putut-o găsi nicăieri.

— Corect, asta vreau să spun. Nimic nu este ceea ce vreau să spun, vreau să spun, despre ea să treacă peste o parte, genul ăsta de nimic.

O voce nouă din spatele lor: „Voi doi, ce faceţi pe punte?"

Ambii caporali s-au întors. — Nimic, au spus ei la unison.

— Trei la ţărm, spuse figura tânără, îmbrăcată prost, cu ochii atintiţi asupra zarurilor cu nod, unde s-au oprit pe piatra deteriorata.

— Coboară jos şi rămâi acolo. S-au grăbit să plece.

Geamănul lui stătea cu fata în adâncul îndepărtat şi se profila a Mock's Hold, vântuf nopţii mângâind mătăsiirile stridente din jurul formei ei zvelte. '

— Vezi cum se joacă? întrebă fratele ei, adunând zarurile cu o mişcare a unei mâini. „Spune-mi cu adevărat, ai idee – vreo idée – despre cât de tare m-am străduit să ne păstrez cartea în timpul acelui joc îngrozitor? Sunt încă slab, ameţit. A vrut să ne tragă arară, iar şi iar şi iar. A fost îngrozitor

— într-adevăr, eroic, murmură ea fără să se întoarcă.

— Trei la mal, spuse el din nou. — Cât de... neaşteptat. Crezi că acea coborâre îngrozitoare deasupra Insulei Otataral a fost responsabilă? Adică, pentru cel care este şi acum pe drum? Indreptându-se, s-a mutat să se alăture surorii sale.

Stăteau pe un turn convenabil care se ridica din oraşul Malaz, la sud de râu. Pentru cei mai mulţi cetăţeni'ai oraşului, turnul părea a fi în ruine, dar asta era o iluzie, întreţinută de vrăjitorul care îi ocupa camerele inferioare, un vrăjitor care părea că doarme. Zeul şi zeiţa geamănă cunoscute sub numele de Oponn aveau platforma – şi priveliştea – în întregime pentru ei înşişi.

— Cu siguranţa posibil, recunoscu ea, dar nu este acesta farmecul jocurilor noastre, iubito? Făcu un semn spre golful din dreapta lor. — Au sosit şi chiar şi acum există o agitaţie printre acei muritori abjecţi din acele corăbii, în special pe Silanda. În timp ce, în Forţa căzută de vizavi, cuibul se trezeşte. Va fi de lucru pentru noi, în această noapte.

'O da. Şi tu şi eu. Trage, împinge, trage, împinge. Şi-a frecat mâinile. 'Abia aştept.[1]

Ea îl înfruntă brusc. — Putem fi atât de siguri, frate, că îi înţelegem pe toţi jucătorii? Toti? Dacă cineva se ascunde

de noi?

Doar unul... sălbatic, neaşteptat, atât de groaznic... am putea ajunge în necazuri. Am'putea ajunge... morţi.

— Era soldatul ăla blestemat, mârâi fratele ei. „Ne furăm puterea! Aroganţa, de a ne uzurpa în propriul nostru joc! Vreau sângele lui!

Ea a zâmbit în întuneric. — Ah, aşa foc în vocea ta. Aşa să fie.

Aruncă degetele, atunci, asupra soartei lui. Continua. Aruncă-le!

Se uită la ea, apoi zâmbi. S-au învârtit, o mână aruncând în afară şi în jos – degetele au lovit, au sărit, au lovit din nou, apoi au învârtit şi au derapat şi, în cele din urmă, au rămas nemişcate.

Gemenii, respirând greu la unison perfect, s-au grăbit şi s-au ghemuit să studieze ghipsul.

Şi atunci, dacă ar fi fost cmeva prezent *şâ-i* vadă, ar fi văzut pe feţele lor perfecte expresii uluite. încruntările se adâncesc, confuzia domnind în ochii nemuritori şi, înainte de a se termina această noapte, teroare pură.

Martorul inexistent ar clătina apoi din cap. Niciodată, dragi zei. Nu te băga niciodată cu muritorii.

HdKHaK

— Grub şi trei prieteni, jucându-se într-o peşteră. O Soletaken cu o sabie furată. Togg şi Fanderay şi blestemaţii de naufragi...

Prins de când citea lui Fiddler într-o cabină mică de mărimea unui dulap de pe Lupul Spumă, Bottle a făcut ultimele retuşuri la păpuşa care se afla în poală. Comenzile Adjunctului nu aveau sens – dar nu, corectă el cu o privire încruntă, nu ale Adjunctului. Aceasta – toate acestea – au aparţinut acelei frumuseţi cu ochi căprui, T'amber. Cine este ea, pe numele lui Hood? Oh nu contează. Doar a miea oară când mi-am pus această întrebare. Dar este privirea aceea, vezi tu, din ochii ei. Acea privire de cunoaştere, de parcă s-ar fi scufundat, chiar în

inima mea.

Si nici măcar nu-i plac bărbaţii, nu-i aşa?

A studiat păpuşa şi i s-a adâncit încruntarea. — Tu, mormăi el, nu te-am mai văzut până acum, ştii asta? Dar iată-te, cu o fărâmă de fier în intestin – zei dar asta trebuie să doară, tăind, tăind mereu înăuntru. Dumneavoastră, domnule, sunteţi undeva în oraşul Malaz, şi ea vrea să vă găsesc şi atât. £Jn oraş întreg, ţine cont, şi 'mai am până în zori să te urmăresc.'Desigur,' această ^păpuşă ar ajuta, oarecum, odată ce bietul om ar fi fost suficient de aproape pentru ca Bottle să se uite în ochii lui şi să vadă aceeaşi durere care marca acum aceste aşchii neuniforme de coajă de stridii. Asta şi cusăturile vechilor cicatrici de pe antebraţe – dar erau mulţi oameni cu acelea, nu-i aşa? — Am nevoie de ajutor, spuse el pe sub răsuflarea.

De sus, vocile marinarilor în timp ce nava se îndrepta spre debarcader şi un sunet mai profund, mai îndepărtat, de la doc.

Şi acela s-a simţit... neplăcut.

Am fost trădaţi.'Noi toti.

Uşa s-a deschis cu un zgomot în spatele lui.

Bottle închise ochii.

A vorbit Adjunctul. — Suntem aproape. înaltul Mag este gata să te trimită peste – îl vei găsi m cabina mea. Am încredere că eşti pregătit, soldat.

— Da, adjunct. Se întoarse, cercetându-i chipul în întunericul coridorului în care stătea ea. Extremitatea emoţiei din interiorul ei se dezvăluia doar într-o strângere în jurul ochilor ei. disperat.

— Nu trebuie să dai greş, Bottle.

— Adjunct, şansele sunt împotriva mea...

— T'amber spune că trebuie să cauţi ajutor. Ea spune că ştii cine.

T'amber, femeia cu ochii ăia naibii. Ca o leoaică. Ce este, la naiba, cu ochii ăia? — Cine este ea, Adjunct?

O licărire de ceva asemănător simpatiei în privirea femeii. — Cineva... mult mai mult decât a fost cândva, soldat.

— Şi ai încredere în ea?

'încredere.' Ea a zâmbit uşor. — Trebuie să ştii, cât de tânăr eşti, Bottle, că adevărul se găseşte în atingere. Mereu.''

Nu, nu ştia. El nu a înţeles. Nici unul din ele. Oftând, se ridică, îndesând păpuşa moale sub mâna sa, unde stătea cuibărită lângă cuţitul învelit sub braţul stâng. Fără uniformă, niciun fel de semne care să sugereze ca era un soldat al Paisprezecelea – absenţa fetişurilor îl făcea să se simtă gol, vulnerabil.

— În regulă, spuse el.

Ea îl conduse la cabina ei, apoi se opri în prag. 'Continua. Trebuie să fiu pe punte, acum.

Bottle a ezitat, apoi a spus: — Fii atent, Adjunct.

O uşoară mărire a ochilor, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Kalam stătea la pupa, mijind ochii în întunericul dincolo de locul unde ancorau transporturi. Crezuse că auzise troliul jmei bărci lungi, undeva la câteva cabluri distanţă de ţărm, împotriva oricărui ordin blestemat dat de Adjunct în această noapte.

Ei bine, nici măcar el nu a fost mulţumit de acele ordine. Rapid Ben care deschide o foaie de poartă – chiar şi acea aşchie ar putea fi detectată, iar asta ar fi o veste proasta pentru bietul Bottle. Ar ieşi într-un cuib de Gheare.

Nu ar avea nicio sansă. Si cine ar putea trece prin altă cale?

Tot prea riscant. Prea... extreme.

îşi rostogoli umerii, ridicându-se, apoi ridicând din umeri de tensiune. Dar încordarea a revenit doar câteva clipe mai târziu. Palmele mâinilor asasinului îi mâncăriu sub pielea uzată a mănuşilor lui. Decide, la naiba. Doar hotărăşte-te.

Ceva s-a prăbuşit pe scândurile din dreapta lui şi se întoarse pentru a vedea un schelet de reptilian malt până la tibia, cu capul lung cu botul înclinat în timp ce orbitele goale îl priveau. Coada segmentată s-a scuturat.

— Nu miroşi bine? şuieră creatura, fălcile clacănind din secvenţă. — Nu miroase bine, Curdle?

— 0, da, spuse o altă voce subţire, de data aceasta la stânga lui Kalam, şi el se uită în sus pentru a vedea un schelet asortat cocoţat pe şina pupa, aproape la îndemână. „Sânge şi putere şi voinţă şi atenţie, aproape o potrivire cu iubita noastră. Imâginează-ţi lupta dintre ei, Telorast. Nu ar fi ceva de văzut?

— Şi unde este ea? întrebă Kalam într-un bubuit. — Unde se ascunde Apsalar?

— A plecat, spuse Curdle, dând din cap.

'Ce?[1]

— A dispărut, zise în Telorast cu o altă mişcare din coadă. — Numai eu şi Curdle ne ascundem acum. Nu că trebuie, desigur.

— Expediţie, explică Curdle. — Este înfricoşător acolo în seara asta. 'Nu ai nici o idee. Nici unul.[1]

— Ştim cine e aici, vezi. Toti.[1]

Acum, din apele întunecate, Kalam auzea scârţâitul vâslelor. Cineva scăpase într-adevăr o barcă lungă şi se îndrepta spre ţărm. Naibii de proşti – acea gloată îi va rupe în bucăţi. Se întoarse şi porni spre puntea din mijloc.

Debarcaderul uriaş părea la tribord, în timp ce nava părea să se învârtească, cu flancul din ce în ce mai aproape. Asasinul l-a văzut pe Adjunct sosind de jos şi s-a apropiat de ea.

— Avem probleme, spuse el fără preambul. — Cineva pleacă la mal, într-o barca lungă.

Tavore dădu din cap. — Deci am fost informat.

'Oh. Atunci cine?'

Din apropiere, T'amber a spus: „Există o anumită... simetrie în asta. Una destul de amară, vai. În barcă, Kalam Mekhar, se află Pumnul Tene Baralta şi Lamele lui Roşii.

Asasinul se încruntă.

— Considerând probabil, a continuat T'amber, că escorta noastră care coboară din Mock's Hold se va dovedi insuficientă împotriva gloatei.

Cu toate acestea, tonul femeii părea să fie puţin convins, de parcă ar fi fost conştienta de un adevăr mai profund şi l-ar fi invitat pe Kalam să-l caute singur.

— Lamele Roşii, spuse Adjunctul, au vreodată mare nevoie să-şi afirme loialitatea. ... loialitatea

lor...

— Kalam Mekhar, continuă Tavore, apropiindu-se, cu ochii acum aţintiţi asupra lui, mă aştept sa mi se permită doar o escortă minimă pe care o aleg. T'amber, desigur, şi, dacă vrei să accepţi, tu.

— Nu este un ordin, Adjunct?

— Nu, răspunse ea încet, aproape tremurând. Şi apoi a aşteptat.

Kalam îşi întoarse privirea. Dragon îl are pe Hood la nas... una dmtre observaţiile lui Fid m timpul unuia dintre jocurile sale. Cu ani în urmă, acum. Blackdog, nu-i aşa? Probabil. De ce se gândise acum la acea afirmaţie? Pentru că ştiu cum trebuie să fi simţit Hood, de aceea.

' Stai, mă pot decide în privinţa asta fără să mă hotărăsc asupra altceva, nu pot?

Bineînţeles ca pot. — Foarte bine, adjunct. Voi face parte din escorta ta.

Te ducem la Mock's Hold.

— Spre Hold, da, asta ţi-am cerut aici.

În timp ce se întoarse, Kalam se încruntă, apoi aruncă o privire spre T'amber, care îl privea categoric, parcă dezamăgit. 'Ceva greşit?[1] a întrebat-o pe tânăra.

— Sunt momente, spuse ea, când răbdarea Adjunctului o întrece chiar şi pe a mea. Şi, poate că nu ştiţi asta, dar asta înseamnă ceva.

Lupul Spumos se apropie mai mult de debarcader.

De cealaltă parte a aceluiaşi dig de piatră, barca s-a zgâriat de bolovanii de fundaţie. Liniile au fost fixate pe inelele aşezate în mortar, iar Lostara Yil a privit cum unul dintre cele mai agile Lame Roşii se ridică de la inel la inel, urmând o scară cu noduri. Câteva clipe mai târziu, ajunsese în vârful debarcaderului, unde a ataşat cârligele scării de încă mai multe inele.

Tene Baralta a fost primul care a urcat, încet, stânjenit, folosindu-şi singurul braţ şi mormăind cu fiecare ridicare în sus pe trepte.

Simţindu-se rău de stomac, Lostara a urmat-o, gata să-l prindă pe bărbat dacă acesta se clătina sau aluneca.

Asta e o minciuna. Totul.

Ajunse în vârf, se ridică în picioare şi se opri, ajustându-şi centura de arme şi mantia.

— Căpitane, spuse Tene' Baralta, se pregăteşte să-l aştepte pe Adjunct.

Ea arunca o privire spre dreapta şi văzu un contingent al Gărzii Imperiale împingându-se prin mulţimea de morţi, un ofiţer în mijlocul lor.

Tene Baralta i-a observat si el. — Nu suficient, după curn^bănuiam. Dacă această gloată miroase a sânge...[1]

Intorcându-se către compania Red Blades, Lostara şi-a păstrat fata impasibilă, chiar dacă un gând batjocoritor ia strecurat în minte:

Orice ai spune, Pumn. Doar nu te aştepta să cred nimic din toate astea.

Banaschar miji prin ceata fumului, scrutând mulţimea, apoi mormăi. — Nu e aici, spuse el. — De
În acel moment, un vuiet mai j>rofund a umplut aerul, iar cerul de deasupra golfului a strălucit brusc.
fapt, nu l-am văzut de zile întregi... cred. Ce zici de tine, domnule sergent?

Braven Tooth ridică pur şi simplu din umeri, singurul său răspuns la întrebarea lui Mudslinger.

Soldatul aruncă o privire spre Gentur, însoţitorul său tăcut, apoi spuse: — Doar asta, domnule sergent. Mai întâi îi pierdem, apoi auzim ceva despre el şi le punem cap la cap, înţelegi?

Bătrânul păros şi-a descoperit dinţii. — Da, Mudslinger. Acum pleacă mainte să-ti leg un butoi plin la spate şi sa te trimit pe malul portului Ia două ore.

— Nu poate face asta, nu-i aşa? îl întrebă Gentur pe colegul său de soldat.

Dar Mudslinger pălise. — Nu uitaţi niciodată, nu-i aşa, domnule?

— Explică-i prietenului tău. Dar nu aici. încercaţi aleea.

Cei doi soldaţi au dat înapoi, schimbând şoapte în timp
ce sejntorceau la masa lor.

„întotdeauna îmi place să cred", a spus Banaschar, „că o reputaţie urâtă este de obicei nemeritată. Beneficiaţi de îndoială şi poate că am o sclipire de credinţă în umanitatea care îşi deschide drumul din când în când. Dar, cu tine, Braven Tooth, vai, un asemenea optimism este dezvăluit pentru amăgirea care este cu adevărat.

— Am înţeles. Ce e cu asta?[1]

'Nimic.[1]

Au auzit strigăte pe stradă afară, un zgomot de voci care apoi s-au stms. Asta se întâmplase toata seara. Trupe de idioţi care caută pe cineva pe care să-l terorizeze. Starea de spirit din oraş era întunecată şi urâtă şi se înrăutăţi cu fiecare clopoţel care suna şi părea să nu existe niciun motiv pentru asta, deşi, îşi aminti Banaschar, asta se schimbase acum.

Ei bine, poate că încă nu exista niciun motiv ca atare. Numai că a sosit... o ţintă.

— Cineva împinge cu un cuţit, spuse Braven Tooth.

— Este flota imperială, spuse Banaschar. — Momentul prost, având în vedere toţi Wickanii din acele nave şi şi ceilalţi străini cu ei, îmi imaginez.

— Nu bei mult, Banaschar. Eşti bolnav sau ceva?

„Mai rău decât aţâţ", a răspuns el. 'Am ajuns la o decizie. A sosit toamnă. Îl poţi simţi în vânt. Viermii roiesc spre mal.

Este sezonul lui D'rek. În seara asta, vorbesc cu înaltul Mag Imperial.

Sergentul-maestru se încruntă spre el. — M-am gândit că ai spus că încerci asta te-ar duce repede la moarte. Doar dacă, desigur, asta nu vrei.

— Plănuiesc să-mi pierd adeptul în mulţime, spuse Banaschar cu voce joasă, aplecându-se peste masă. — Voi merge pe malul apei, cel puţin până la pod. Am auzit că acolo este City Watch, care împinge pe debarcaderele fără creier înapoi – Doamne, cât de proşti pot fi oamenii? Asta e o armată pe acele nave!

„Dupa cum am spus, cineva pică. Fii plăcut să-l cunosc pe cineva. Aşa că pot să-mi bag pumnul în faţa lui şi să-l văd cum iese pe ceafă. Un drum dezordonat, dar rapid, ceea ce este mai mult decât merită ticălosul.

— Despre ce te-ai întâmplat? întrebă Banaschar.

'Nu contează.'

— Ei bine, spuse fostul preot cu mai multă bravură în glas decât simţea el în realitate, este acum sau niciodată. Vino mâine seară, o să-ţi cumpăr un ulcior de Malaz Dark...

„Asta îmi aminteşte – se pare că întotdeauna găseşti destule monede – cum este asta?"

— Cuierele templului, Braven Tooth.

— Ai furat aici din Templul D'rek?

'Aici? Asta e bine. Da, aici şi pe toate celelalte pe care le-am vizitat. Am îndepărtat totul, unde nimeni în afară de mine nu poate ajunge la asta. Problema este că mă simt vinovat de fiecare dată când ciupesc de ea. Niciodată nu iau multe – nu are rost să invit

un jaf, până la urmă. Dar asta e doar scuza pe care o folosesc. După cum am spus, este vinovăţie.

— Deci/ dacă te vei ucide în seara asta...

Banaschar zâmbi şi îşi ridică mâinile. 'Phoof! Totul.
Plecat. Pentru totdeauna.'

— Frumos truc, asta.

— Vrei să-ţi las ţie?

„Nu! Ce as face'cu cufere cu monede?

— Cufere? ^Dragă sergent principal, mai mult ca nişte camere pline. În orice caz, ne vedem mâine... sau nu. Şi dacă nu, atunci, bine întâlnit, Braven Tooth.

'Uită asta. Mâine, aşa cum ai spus.

Dând din cap, Banaschar se dadu înapoi, apoi începu să se îndrepte spre uşa din faţă.

Singur la masă acum, Braven Tooth şi-a ridicat încet jarul pentru a bea, cu ochii aproape închişi – şi pentru oricine la mai mult de un pas sau doi depărtare ar n părut într-adevăr închise – şi astfel silueta care s-a ridicat în grabă, alunecând ca o viperă. în urma lui Banaschar, nu a observat nimic din atenţia fixată a sergentului-maestru, ochii mici urmărind o clipă, înainte ca Braven Tooth să termine berea în trei înghiţituri rapide. Apoi, bărbatul uriaş şi păros s-a urcat cu rafale în picioare, ţesând uşor, cu o mână întinzându-se la masă pentru echilibru.

Se clătină spre Mucfslinger si Gentur, amândoi ridicându-şi privirea cu vinovăţie si frică – de parcă ar fi discutat lucruri rele. Braven Tooth se aplecă mtre ei. — Ascultaţi, proştilor, spuse el pe sub răsuflarea.

— II aşteptăm pe Străin, spuse Mudslinger, cu ochii mari. 'Asta e tot. Noi niciodată-'

'Linişte. Vedeţi şarpele ăla la trepte din faţă – repede!

— Tocmai... aplecat, observă Gentur,

strâmbând ochii. — Şarpe, ai spus. Aş spune mai degrabă ca...

— Şi ai avea dreptate. Iar ţinta este nimeni alta decât Banaschar. Acum, sunteţi pregătiţi să surprindeţi un Claw în seara asta? Fă asta şi'voi avea gânduri frumoase despre voi doi.

Cei doi bărbaţi erau deja în picioare.

Gentur a scuipat pe mâini şi le-a frecat, „Obişnuiam să visez la nopţi ca asta", a spus el. — Să mergem' Mudder. înainte să-l pierdem.

— îndreptându-mă spre malul apei, spuse Braven Tooth. — Coborând spre Scări, nu?

I-a privit pe cei doi soldaţi grăbindu-se spre uşa din spate. Au ieşit, părând mult prea nerăbdători.

Mudslinger, ştia el, era mult mai dur decât părea. în plus, nu credea că Claw s-ar fi gândit la cineva pe urmele lui. Şi cu mulţimile... ei bine, nu ar trebui să aibă prea multe probleme. Soldaţilor le place să omoare asasini...

Cineva a aruncat o mână de zaruri în spatele camerei cu tavanul jos.

Si Braven Tooth tremura brusc.

Trebuie să devin moale.

HdKHaK

Erau o mulţime de figuri bine înarmate printre mulţimea adunată de-a lungul portului, desi, pentru moment, acele arme au rămas sub mantale grele, în timp ce aceşti agenţi selectaţi se mutau în poziţiile desemnate, încuviinţări slabe trecând între ei, câteva cuvinte şoptite ici şi colo.

Oraşul de pază stătea într-o linie zdrenţuită, stiucile miscându-se nervos în timp ce bătăuşii mai îndrăzneţi se îndreptau înainte cu batjocuri si ameninţări.

Erau Wickan în navele acelea de acolo.

Si le vrem.

Trădătorii, unul şi toţi, şi a avea de-a face cu trădătorii era o pedeapsă care apartinea poporului. Nu era chiar împărăteasa acolo sus, la Mock's Hold? Aici pentru a fi martoră la mânia imperială – a făcut-

o înainte, chiar, când a comandat Gheara.

Nu contează că aşteptaţi un ofiţer, proştilor, semnalele sunt aprinse şi nu suntem' proşti ' le spun nenorociţilor aceştia să intre.

Leagă. Debarca. Uită-te la ei, laşii! Ei ştiu că a venit momentul să răspundă pentru trădarea lor!

Crede-ne, vom umple golful cu capete Wickan – nu va fi o privelişte frumoasă în dimineaţa?

Zei de jos! Ce-i asta?

Un cor de voci a strigat asta, sau ceva asemănător, iar mâinile ridicate, degetele îndreptate, ochii urmărind o minge de foc aprinsă care cobora m jos pe jumătate din cer spre vest, lăsând un val de fum cenuşiu-albastru ca urmele unui anghilă pe nisip negru. Creşte în dimensiuni cu o rapiditate alarmantă.

Apoi... dispărut... şi o clipă mai târziu, o crăpătură sălbatică se rostogoli de dincolo de golf, unde se ridica un nor de abur care se prăbuşeşte.

închide! O treime de ligă, crezi?

Mai puţin.

Nu prea mare impact, însă.

Trebuie să fi fost mic. Mai mic decât părea.

A mers chiar deasupra capului. Este un prevestire! Un prevestire!

Un cap de Wickan! Ai văzut? Era un cap de Wickan! Trimis jos de zei!

HdKHaK

Momentan distras de mingea de foc care părea să aterizeze chiar dincolo de golf, Claw Saygen Maral se împinse încă o dată înainte. Asasinul a fost mulţumit de presa agitată prin care a trecut, o presă s-a aşezat'din nou, deşijă unjgrad mai mare de anticipare decât înainte.

' în fata, mulţimea încetinise ritmul fostului preot, ceea ce era bine, deoarece deja nimic nu mergea conform planului. Ţinta ar fi trebuit să fie stabilită pentru noaptea la Coop, iar 'Mâna probabil că se apropia pe aleea din spatele hanului, acolo pentru a aştepta să-i contacteze cu detaliile necesare.

Arătând Craniul, obişnuiau să-i spună. Identificarea ţintei chiar acolo, chiar atunci, în persoană. O recompensă potrivită pentru că l-ai urmat pe prostuţ câteodată săptămâni la rând – să vezi asasinarea propriu-z'isă.

Oricum ar fi, pe măsură ce se dovedeau lucrurile, el avea să-şi însângereze propriile mâini cu această ţintă în seara asta, acum că fusese luată decizia de a-l ucide pe beţiv.

O combinaţie convenabilă a loialităţilor împărţite ale lui Saygen Maral. 'Antrenat din copilărie în Gheara Imperială – de când fusese luat din partea mamei sale moarte, la vârsta de paisprezece ani, la Cull of the Wax Witches din Cartierul Şoarecilor cu toţi aceşti ani în urmă – nemulţumirea lui faţă de împărăteasa îi luase mult timp până să apară şi chiar şi atunci, dacă nu ar fi fost Maestrul Jhistal, nu şi-ar fi găsit niciodată focalizarea sau, într-adevăr, scop. Desigur, descoperirea exactă a modului în care murise mama lui a ajutat considerabil.

Imperiul era putred din totdeauna şi ştia că nu era singurul Gheară care şi-a dat seama de asta; la fel cum nu era singurul care urmă acum comenzile Maestrului Jhistal – cea mai mare parte a Mânii care cobora din Mock's Hold aparţinea fantomei Mănuşi Negre, care era numele organizaţiei spectrale a lui Mallick Rel. De fapt, nu exista nicio modalitate de a spune cât de multe dintre Ghearele Imperiale fuseseră transformate – fiecare agent era conştient de doar trei, formând o celulă discretă – în sine o structură Claw clasică.

În orice caz, Clawmaster Pearl confirmase ordinul de a- 1 ucide pe Banaschar. Mângâietor, asta.

A ramas la zece paşi în spatele fostului preot, conştient acut de violenţa clocotită din această gloata – încurajat de strigătele idioâte de „Un prevestire!", şi „Un cap Wickan!" – dar a purtat în persoana lui anumite obiecte, investite cu vrăjitorie, care încurajau lipsa de atenţie din partea tuturor celor pe care îi împingea pe lângă ei, care le potolia o clipă furia, oricât de nepoliticos şi dureroşi îi zvâcneau coatele.

Erau acum aproape de docuri, iar agenţii Maestrului Jhistal se aflau în mulţimea de morărit,

lucrâridu-i din ce în ce mai urât şi mai beligeranţi cu strigăte si îndemnuri la timp. Nu mai mult de cincizeci de soldaţi City Watch s-au confruntat cu o masă care se număra acum în sute mari, o prezenţă sub putere care fusese atent coordonată de incompetenţa selectivă a ofiţerilor de la cazarma din apropiere.

El a observat o suită de soldaţi mai puternic înarmaţi şi blindaţi care escortau un ofiţer de rang înspre docul central, în faţa căruia acum se profila nava amiral a Adjunctului. Căpitanul, ştia Saygen Maral, dădea un set de comenzi imperiale cel mai de bun augur. Şi aceştia, la rândul lor, aveau să ducă inexorabil la o noapte de măcel aşa cum nu a mai experimentat acest oraş. Nici măcar Cull în the Mouse nu s-ar compara.

Asasinul a zâmbit.

Bun venit acasă, Adjunct.

Respiraţia i s-a tăiat brusc când o senzaţie de înţepătură i s-a trezit pe umărul stâng, sub haine. 0 mică fărâmă de metal înfiptă sub piele se trezise, informându-l că era urmărit de cineva cu intenţii criminale.
Neîndemânatic. Un ucigaş ar trebui vreodată să mascheze astfel de gânduri. La urma urmei, Mockra este cel mai obişnuit talent natural, care nu are nevoie de pregătire formală – acea nelinişte şoaptă, părul care se ridică pe ceafă – mult prea mulţi oameni posedă astfel de lucruri.

Cu toate acestea,' chiar şi un ucigaş neîndemânatic ar
Eutea cunoaşte ocazional Tragerea Doamnei, la fel cum aygen Marái, cu toate abilităţile şi pregătirea lui, s-ar put^a împiedica – fatal – de împingerea Domnului.

In faţă, acum la cincisprezece paşi distanţă, Banaschar lucra liber de mulţime, iar Saygen simţi căderea omului – Mockra, da, reuşind ceea ce au făcut propriile mele obiecte investite. Neintéres, fugă bruscă, confuzie – cu cât mintea este mai ascuţită, până la urmă, cu atât se dovedeşte mai vulnerabilă la astfel de atacuri pasive. Pentru a fi un ucigaş, desigur, trebuia să te fereşti de o asemenea vrăjitorie. Simpla conştientizare a capcanei era suficientă, aşa că Saygen Mar'al nu era îngrijorat.

Intenţia lui a fost cea mai singulară.

Bineînţeles că va trebui să-şi elimine mai întâi propriii vânători.

Banaschar se îndrepta spre Scări. Exista puţin risc ca Saygen să efectueze o uşoara întârziere. A văzut o străduţă care se găseşte în stânga, unde mulţimea era slaba. Asasinul se îndreptă spre ea *şi*A în timp ce trecea pe lângă ultima siluetă, coti repede la s'tanga şi se strecură pe alee.

întuneric, gunoaie sub picioare' un traseu torturat şi şerpuit înaintea lui. A continuat încă cinci trepte, a găsit un alcov şi a intrat în el.

Hatotok

— Se pregăteşte să ia beţia, şuieră Gentur. „Se va înconjura../'

— Atunci hai să-i luăm după „im", şopti Mudslinger, împingându-şi prietenul mai departe.

Au intrat'pe alee, căptuşiţi mainte.

Umbrele care înghiţeau' nişa erau prea adânci, prea opace pentru a fi fireşti, iar ambii soldaţi treceau fără să se gândească.

Un sunet slab, fluierat pe lângă umărul stâng al lui Mudslinger, iar Gentur mormăi, ridicând mâinile în sus, în timp ce se clătina înainte, apoi se prăbuşi. învârtindu-se, Mudslinger coborî jos, dar nu suficient de jos, când o a doua ceartă minusculă îl izbi în piept, direct peste inima lui şi, încă învârtindu-se cu propriul elan, picioarele soldatului au derapat sub el. A căzut greu, cu ceafă zgâriindu-se de pavajul gras.

Saygen Maral studie încă o clipă cele două corpuri nemişcate, apoi reîncărcă arbaletele tirbuşonului legate de încheieturi. Prima lovitură,

baza craniului/ A doua lovitură, inimă – a fost o lovitură norocoasă, din moment ce ţinteam la nivelul intestinului. Bănuiesc că nu a vrut toată durerea asta. Pacat. Oricum... Ce se gândeau să facă! Să mă jefuieşti?

Nu contează, e gata. Ajustându-şi mânecile, ascunzând încă o dată armele, porni după Banaschar.

O şaseme de clopot mai târziu, Gheara şi-a dat seama că pierduse bărbatul.

Într-o panică crescândă, a început să se întoarcă, pe alei şi străzi, în timp ce o briză răcoroasă ridica frunze ofilite care învârteau cărări aleatorii pe pietruiş.

Emite sunete de clic, cum ar fi zarurile.

Roţile uriaşe de frânghie răsucite suspendate pe marginea debarcaderului de piatră s-au comprimat în timp ce Lupul de Spumă îşi aşeza cu umărul grosul împotriva lor, apoi ambarcaţiunea Alunecă din nou, pentru o clipă, până cand liniile, fixate de bollarzii uriaşi ai docului, s-au întins. Pasarela zdrăngăni şi se trânti la loc chiar în timp ce căpitanul garnizoanei şi gărzile lui se apropiau de-a lungul debarcaderului. Ignorând în mod clar trupa de Lame Roşii care stătea atentă vizavi de scândură cu comandantul lor cu un singur ochi şi un braţ.

Ceva tocmai lovise marea dincolo de flota ancorată, iar sunetul tunător al impactului ei încă răsuna, chiar dacă întunericul se întorcea din nou în urma mingii de foc strălucitoare şi aprinse. Mirosul de abur era greu în aer.

Lui Keneb i se păruse că există o lipsa deosebită de reacţie la acest eveniment, din partea Adjunctului şi T'amber, în orice caz. Au fost o mulţime de strigăte, gesturi de apărare, apoi vorbe animate printre marinari, dar asta era de aşteptat.

Să recunoaştem, a recunoscut Keneb, momentul a fost mai puţin de bun augur. Nu era de mirare că

mulţimea de o mie ae oameni care ii aştepta striga despre prevestiri.

Atenţia Pumnului a rost atrasă încă o dată asupra contingentului care se apropia.

— Vreau să vină la bord, adjunct, spuse Keneb în timp ce se pregătea să debarce.

Tavore se încruntă, apoi dădu din cap şi se dădu înapoi. T'amber se poziţiona în stânga Adjunctului.

Cizmele bătură pe scândură, iar căpitanul se opri la un pas de puntea navei. Se uită în jur, ca şi cum ar n hotărât ce să facă în continuare.

Mergând înainte, Keneb spuse: „Bună seara, căpitane, eu sunt Pumnul Keneb, Legiunea a 8-a, Armata a Paisprezecea".

O clipă de ezitare, apoi un salut. — Pumnul Keneb. Am ordine pentru adjunctul Tavore Paran. Pot să vin pe punte?

— Desigur, spuse Keneb.

În cea mai mare parte, strigăte şi blesteme neînţelese au ajuns la ei de la mulţimile care se adunau în spatele unui şir de soldaţi de pe nialul apei, mulţi dintre ei batjocuri îndreptate împotriva Lamelor Roşii.' La aceste sunete, căpitanul a tresărit uşor, apoi a înaintat până l-a înfruntat pe Adjimct. — împărăteasa te aşteaptă, spuse el, în Mock's Hold. în absenţa dumneavoastră, comanda Armatei a Paisprezecea îmî revine temporar, în ceea ce priveşte debarcarea şi oprirea.

— înţeleg, spuse Tavore.

Căpitanul se mişcă neliniştit, de parcă s-ar fi aşteptat la un fel de protest, de parcă lipsa ei de reacţie la cuvintele lui ar fi fost ultimul lucru j>e care l-a anticipat. — Se pare că transporturile ancorează în golf, domnule adjunct.

— Da, se pare, căpitane.

— Va trebui să fie contramandat imediat.

— Căpitane, cum te cheamă?

'Adjunct? Scuzele mele. Este Rynag. Căpitanul Rynag al Gărzii Imperiale Untan.

— Ah, atunci ai însoţit-o pe împărăteasa pe insulă. Postarea ta normală este că ofiţer în Garda Palatului.

Rynag si-a dres glasul. — Corect, adjunct, deşi, desigur, responsabilităţile mele s-au extins...

— T'amber, interveni Adjunctul. „Te rog,

adună Kalam Mekhar. Cred că este încă o dată la^pupa. II mai studie pe căpitan o clipă, apoi l-a întrebat: — împărăteasa ordonă să ma întâlnesc cu ea singură?

„Uh, ea nu a fost precisă..."

'Foarte bine-'

— Scuză-mă, adjunct. Nu specific, aşa cum am spus, cu o singură excepţie.

'Da. înaltul Mag Adaephon Delat urmează să rămână la bord până la momentul în care se indică altfel.

Tavo re se încruntă o clipă, apoi spuse: — Foarte bine.

— Cred că vorbeam despre contramandarea ordinului de a arunca ancora...

— îţi las asta, căpitane Rynag, spuse Adjunctul în timp ce T'amber reapăru, Kalam ţmând un pas în urmă. — Vom folosi escorta dumneavoastră, precum şi cea a Lamelor roşii ale lui Fist Baralta, pentru a ne asigura trecerea prin acea gloată. Cu asta şi un gest către T'amber şi asasinului să-l urmeze, ea debarcă.

Uimit, căpitanul îi privi trecând spre debarcader. Câteva comenzi scurte adresate Gărzilor Imperiale s-au adunat acolo şi un gest nepăsător către Tene Baralta şi soldaţii săi să'cadă, iar cele două grupuri s-au mutat în companie neliniştită pentru a o flanca pe Tavore şi pe cei doi însoţitori ai ei. Apoi petrecerea a pornit.

l^nag se întoarse înapoi la Keneb. 'Pumn?'

'Bine...'

— Lucrurile nu merg conform planului, căpitane? Keneb s-a apropiat şi a plesnit o mână pe umărul bărbatului. — Luaţi în 'considerare asta, ar putea fi şi mai rău. Corectează asta. Este mult mai rău.

— Nu mai, se răsti bărbatul, în cele din urmă furios. — Acum sunt la comanda Armaţei a Paisprezecea, Fist Keneb, iar acsstea sunt ordinele mele. Semnal steagul amiralului Nok, însoţitorii trebuie să se retragă şi să plece fără întârziere spre Unta. Pavilionul de semnalizare pentru flota străină, ei urmează să ancora în afara golfului, de această

parte a bancurilor de pe promontoriul la nord de Mock's Hold.

O navă pilot îi va ghida. În cele din urmă, semnalizare la transporturi – vom stabili un sistem de numere; iar după aceea, în seturi de cincisprezece, ei vor cânta ancora şi vor trage în acostele desemnate. Debarcarea va începe cât mai curând posibil, Pumn. În plus, soldaţii trebuie să fie dezarmaţi, trusele lor trebuie să fie' asigurate pentru transport.

Keneb şi-a scărpinat maxilarul împietrit.

— De ce stai acolo, Pumnul Keneb?

— încerc să mă decid, căpitane, de unde să încep.

'Ce^vrei să spui?[1]

— În regula, nu contează. În primul rând, indiferent dacă eşti la comanda Armatei a Paisprezecea sau nu, nu îl depăşeşti pe amiralul Nok. Fă-i semnale tot ce vrei. Va face exact ce vrea.

— Sunt instruit de împărăteasa...

— Va trebui să vadă acele ordine, căpitane. În persoană. Amiralul este foarte precis cu un astfel de protocol. Presupun că ai spus ordine?

'Bineinteles ca am! Foarte bine, semnalează-i la bord!

— Vai, nu se va conforma.

'Ce?[1]

— Acum, în ceea ce priveşte Perish – flota străină, căpitanul Rynag – singura comandă pe care o recunosc, în aceste circumstanţe, este a lor. Prin toate mijloacele, faceţi cererea dvs., dar âsiguraţi-vă că este o cerere.

Ca nu cumva să se jignească, iar căpitane, cu adevărat nu vrei să se jignească.

— Nu-mi laşi de ales decât să te eliberez de comandă, Pumn.

'Scuzaţi-mă?[1]

— Ţi-am dat ordinele mele, totuşi stai aici...

— Ei bine, tocmai aceasta este problema, căpitane. Niciunul dintre ordinele tale nu poate fi îndeplinit, pentru că imperativul care le depăşeşte nu poate fi contestat, nici de tine, nici măcar de împărăteasa însăşi.

'Despre ce vorbeşti?'

Keneb a spus: „Urmează-mă, te rog, căpitane".

Au mers spre pupa. În golful de dincolo, uriaşele transporturi se profilau la mică distanţă ca nişte fiare gigantice, adormite.

— Bine, spuse Keneb, întunericul întunecă şi din acest motiv este de înţeles că încă nu înţelegi. Dar, permite-mi să-ţi îndrept privirea, căpitane, către cel mai de sus steag de semnalizare de pe cei din apropierea navelor, un steag identic cu cel de pe dromoanele lui Nok. Într-o clipă, când acel nor va trece pe lângă lună, cu binecuvântarea lui Oponn va fi suficientă lumină cu care să vezi. Există un edict, căpitane, referitor la supravieţuirea însăşi. Se pare că ai uitat, atât Armata a Paisprezecea, cât şi flota imperială au venit din Şapte oraşe.

Norul alunecă departe de luna înceţoşată şi înceţoşată, iar valuri, nave şi steaguri linse suficient 'de lumină pentru ca Rynag să le Vadă. Respiraţia căpitanului s-a blocat pe jumătate. — Zei de jos! şopti el'.

„Şi şapte oraşe , a continuat Keneb cu o voce calmă, „a fost lovit de o ciumă cea mai virulentă. Pe care, după cum puteţi vedea acum, le-am adus din neatenţie cu noi. Deci, căpitane, înţelegi acum de ce nu putem respecta comenzile tale?

Bărbatul se întoarse spre el, cu ochii plini de groază şi panică. — Şi blestemata asta de navă? întrebă el cu o voce răguşită. — Şi celălalt care tocmai a andocat? Pumnul Keneb...

— Fără ciumă, amândoi, căpitane, la fel ca nava de unde au venit Lamele Roşii. Nu am fi acostat lângă el dacă ar fi altfel.

Oricum, dincolo de steaguri de semnalizare, nu există contact între nave. Din motive evidente. Presupun că, dacă credeţi că împărăteasa ar insista totuşi să debarcăm toţi, indiferent de măcelul pe care l-ar aduce prezenţa noastră pe Insula Malaz – şi, inevitabil, pe întreg continentul – puteţi insista să contraziceţi gestul nostru colectiv de compasiune si milă. Fără îndoială, numele căpitanului Rynag va dobândi un statut legendar, cel puţin printre devotaţii lui Poliel – nu e nimic rău în a vedea' aspectele pozitive, nu crezi?

HdKHaK

Grupul a mărsăluit din ce în ce mai aproape de zidul belicosului care bloca străzile. Kalam a slăbit cuţitele lungi din teaca lor. Privind peste el, se trezi mergând alături de căpitanul Lostara Yil, care părea profund nefericit.

— Sugerează-ţi toţi să trageţi armele oricând, îi spuse asasinul. — Ar trebui să fie suficient pentru a-i face să se retragă.

Ea mormăi. — Până încep să arunce cărămizi.

'Mă îndoiesc de asta. Suntem pentru împărăteasa, nu pentru ei. Cei în care aceşti oameni sunt flămânzi să-şi scufunde dinţii sunt acolo, în transporturi.

Soţii Wickan. Khundryl a ars lacrimi.

—' Şmecherie inteligentă, spuse Lostara pe sub răsuflarea ei, steagurile afea.

— Pumnul Keneb.

'Într-adevar?[1]

— Da. Apoi Kalam zâmbi. „Spinner of Death". O minciună mai frumoasă pe care nu o vei găsi. Fid trebuie să rânjească din ureche la ureche, dacă nu se îneacă.

'înec?'

— A fost peste margine înainte ca Silanda să trimită vâsle, cred eu – probabil că Gesler si Stormy au mers si ei cu el.

Tocmai atunci au ajuns la linia City Watch, care s-a despărţit pentru a-i lăsa să treacă.

Armele şuierate din teci şi scuturi au fost aduse de Lamele Roşii.

Şi, aşa cum prevăzuse Kalam, mulţimile au tăcut, vigilente şi s-au dat înapoi de fiecare parte pentru a lăsa petrecerea să-şi facă drum.

— Aşadar/spuse asasinul pe linişte, avem o plimbare lungă şi plictisitoare. Apropo, o idee bună, căpitane, Pumnul'tău decide să acţioneze singur.

Privirea pe care i-a âruncat-o a început să transpire sub hainele lui Kalam, în timp ce ea a întrebat: „A fost, Kalam Mekhar?"

'Bine-'

Ea se îndreptă din nou drept înainte. — Pumnul, spuse ea în şoaptă, nici nu a început.

Ei bine... oh, asta nu e bine deloc.

In spatele trupei, gloata s-a închis din nou şi s-au ridicat noi strigăte, de data aceasta de groază.

— Steaguri de ciumă! Pe transporturile din golf! Steaguri de ciumă!

În câteva momente, belicositatea s-a scurs ca pişura pe picior, iar teroarea s-a prins între acele picioare – strângându-se cu putere – şi oamenii au început să roiască în toate direcţiile, dar la o bătaie de inimă departe de panica pură şi frenetică. Kalam şi-a păstrat zâmbetul pentru sine.

Hatotok

Atât de slab, zgomotul degetelor care sări şi derapa îl alertase pe Banaschar. În această noapte, Viermele era treaz şi, odată cu el, s-a reîntors vechile sensibilităţi ale fostului preot la şoapta magiei.

Dupa aceea/ într-o succesiune rapidă, în timp ce se deplasa din calea lui şi găsi o alee fără fund în care să se ghemuiască, cu inima bătând cu putere, a simţit multiple pulsuri de vrăjitorie – o poartă, care deschidea cea mai subţire ruptura, destrămarea bruscă şi violentă a unor nevăzute, tapiserie şi apoi, în cele din urmă, un tremur sub picioare, de parcă ceva teribil şi vast tocmai ar fi păşit pe uscatul acestei insule.

Ameţit de valurile succesive de putere virulentă, Banaschar se îndreptă încă o dată, cu o mână pe un zid murdar pentru sprijin, apoi se îndreptă – înapoi, înapoi spre frontul portului.

Nici o alegere, nici o alegere. Trebuie să văd... să înţeleg...

Pe măsură ce se apropia, simţea mirosul de panică în aer, acru şi amar, şi dintr-o data se grăbiră pe lângă el siluete mute – începuturile unui exod. Feţe răsucite de frică s-au înceţoşat, iar altele întunecate de furie – de parcă planurile lor ar fi fost zdruncinate brusc şi nu ar fi fost încă timp să găsească un mijloc de a se regrupa şi nici o oportunitate de a gândi lucrurile bine.

Sa întâmplat ceva.

Poate de-a face cu piatra care căde sau orice ar fi fost.

Pe vremuri, un astfel de eveniment, în ajunul toamnei, în ajunul sosirii lui D'rek pe pământul muritor... ei bine, am fi inundat străzile. Ieşiţi din temple, ridicându-ne vocile spre ceruri. Şi cuierele s-ar revărsa, pentru că nu se putea înşela...

Gândurile s-au îndepărtat, au dispărut, lăsând doar un gust de cenuşă în gură. Eram atât de proşti. Cerul se dă jos, lumea se ridică, apele o spală pe toate. Nimic din toate astea – nimic din toate! – are vreo legătură cu zeii noştri preţioşi!

'Ajunse pe bulevardul larg din faţa docurilor. Oameni care se mişcă ici şi colo. Daca mânia rămânea, se învârtea, toată direcţia era jrierdută. O dorinţă vastă fusese... tocită.

Trecând pe lângă o bătrână, Banaschar întinse mâna spre ea. — Aici, spuse el. [1]

Ce s-a întâmplat?[1]

Ea se uită la el, trăgându-se liber de parcă atingerea lui ar fi contaminată. [1]

Nave de ciumă! şuieră ea. 'Stai departe de mine![1]

I-a dat drumul, s-a oprit, s-a uitat la navele care umpleau golful.

Ah, steagurile...

Banaschar adulmecă aerul.

Poliel? Nu te simt deloc... acolo afară. Sau oriunde altundeva, mă gândesc la asta. Ochii i se îngustară. Apoi, încet, a zâmbit.

în acel moment, o mână grea i-a bătut umărul stâng, l-a învârtit şi cineva a ţipat.

HdKHaK

Ridicându-se clar de apele negre şi murdare învolburate. îndreptarea, nămolul şi nisipul curgând, anghile care suge sângele se zvârcolesc pe stâncile noroioase, ceramica spartă şi fragmentele de cărămidă de sub docul de lemn. Un pas înainte, apoi altul, greu, zgâriind.

Un zid aspru chiar în faţă, care dezvăluie straturi de niveluri ale străzilor, bastioniiri, vechi găuri de drenaj care datează din tinereţea oraşului – înainte ca fierul să fie pentru prima dată' forjat de oameni –

când sistemul de canalizare erajD reţea subterană superbă şi eficientă sub străzile plane. în total, o mulţime de prinderi de mâini şi de picioare, având suficientă determinare, forţă şi voinţă.

Dintre toate trei, celui care stătea în faţa' acelui zid i se dăduse din belşug.

Mai mulţi paşi.

Apoi, alpinism. Un străin venise în oraşul Malaz.

Gâfâind, se rezemă de un perete. Ce greşeală, să încerc să înoţi în toată armura aceea. Şi apoi, toţi naibii de anghile alea! Ea ieşise din apă acoperită de lucruri blestemate. Mâinile, braţele, picioarele, gâtul, capul, faţa, atârnând si zvârcolindu-se şi probabil să se îmbata pe fiecare dintre efe şi oricum nu era deloc distractiv să le scot. Strângeţi prea tare şi au stropit sânge, chestii negre, chestii mirositoare. Dar trebuia să strângi, ca să prinzi bine, pentru că acele guri, se ţineau strâns, lăsând pe carnea ei uriaşe bătături circulare' încreţite şi curgând.

Poticnindu-se pe ţărm ca un fel de vrăjitoare de vierme, sau demon – ha, acel câine bâlci care a adulmecat până la ea sigur a fugit, nu-i aşa? Câine prost.

Rampa ae canalizare, destul de abruptă, dar erau trepte pe părţile laterale şi ea a reuşit să-şi croiască drum de-a lungul ei, apoi urcarea care fusese aproape a omorât- o, dar mcio şansă. Setea era un maestru exigent. Cel mai exigent maestru. Dar ea îşi aruncase armura, acolo jos, până la genunchi, în noroiul fundului, cu chila naibii naibii aproape că îi luase capul – şi-a luat casca, nu-i asa? Şi dacă cureaua aia nu s-ar ri rupt atât de convenabil... oricum, chiar şi-ar fi scăpat centura pentru arme. Nimic de amanet, şi asta' a fost rău. Cu excepţia acestui cuţit, dar era singurul cuţit pe care l-a primit, singurul care a mai rămas.

' Totuşi, îi era sete. Trebuia să-şi scoată din gură gustul supei de' port, în special acea primă gâfâitură după ce s-a chinuit înapoi la suprafaţă, aspirând cu capul întâi cadavrul umflat al unui şobolan dezgustător – care fusese la fel de aproape să o omoare, până acum – şi dacă ar fi fost în viaţă şi dornic să-i coboare pe gât?

Avusese coşmaruri de genul ăsta, odată. În timpul unei perioade de secetă, aşa a fost, dar asta au făcut vrăjile de secetă – îţi reaminteau că lumea era îngrozitoare şi urâtă şi mizerabilă şi că erau lucruri acolo care voiau să te prindă. Păianjeni, şobolani, anghile, omizi.

A fost 6 mulţime aici sus? Nu au mai rămas mulţi acum, iar cei care s-au apropiat de ea au tot strigat şi au fugit într-o ciudată panică oarbă. Ea s-a şters

de ' bătăturile usturătoare de pe faţă, a clipit mai mult noroi din ochi, şi-a ridicat capul şi a privit în jur.

Şi acum, cine este acela?

Sobrietate bruscă, intenţie bruscă, o explozie de incandescenţă albă care îi curăţa creierul şi cine ştia ce altceva.

Şi acum acum, doar cine oh cine este acela? Acolo – nu, nu te întoarce, prea târziu. Hee hee, prea târziu târziu târziu!

Hellian se furişă înainte, cât se poate de liniştit, veni chiar în spatele lui.

Şi-a tras cuţitul cu mâna dreaptă şi a întins mâna cu stânga. Mai sunt cinci paşi de parcurs../

HdKHaK

Saygen Maral ieşi de pe alee. Ţinta se dublase înapoi, nenorocitul. Dar acolo era, la nici zece paşi depărtare, şi puţini oameni în jurul lui. Convenabil. Ar înceta să mai fie subtil. Uneori, a fost util să le reamintim cetăţenilor că Gheara a fost mereu prezentă, mereu gata să facă ceea ce era necesar.

Asasinul scoase de sub mantie un pumnal mânjit cu paralt, ajustându-şi cu grijă strânsoarea armei în timp ce mainta.

O femeie se holba la Banaschar – o chestie înmuiată, înmuiată, cu o anghilă atârnând de sub urechea stângă şi răni rotunde pe toată carnea ei dezvăluită – oamenii, când au văzut-o, fugeau. Da, pare că are ciuma, dar nu are. Trebuie să fi căzut sau ceva. Nu conteaza.

Şi-a întors atenţia spre spatele ţintei, a înaintat uşor, paşii lui nu scoţând mciun zgomot. X-ar învârti pe prost/ ca să prindă moartea în ochii omului. întotdeauna mai plăcută în felul acesta, năvala de putere care a trecut prin ucigaş când ochii s-au blocat, iar recunoaşterea a înflorit, împreună cu durerea şi cunoaşterea' bruscă a morţii iminente.

Era dependent de asta, ştia. Dar nu era deloc singur în asta, nu-i aşa?

Cu un zâmbet pe jumătate, Saygen Maral s-a tras în spatele beţivului, a întins mâna si l-a prins de umărul bărbatului, apoi l-a învârtit, chiar dacă cuţitul din cealaltă mână a foşnit de pelerina, s-a aruncat înainte**** Se auzi un ţipăt, de jos pe

bulevard.

În timp ce Banaschar era tras, a văzut – pe chipul bărbatului vizavi de el – o privire de soc, apoi de consternare. O femeie apucase antebraţul bărbatului – un braţ la capătul căruia era un cuţit strălucitor şi pătat – şi, ca ' Banaschar Privind, încă neînţelegând,' a văzut-o îndreptând călcâiul unei palme în articulaţia cotului acelui braţ, curăţând-o. Cuţitul, slăbit, s-a învârtit şi a zăngănit pe pietriş, chiar şi în' timp ce femeia, mâr'âind ceva sub răsuflarea ei, a'tras braţul rupt în jos şi a înfipt genunchiul în faţa bărbatului.

tJn zgomot sălbatic de trosnire, stropi de sânge în timp ce capul se legăna pe spate, cu ochii mari^ iar femeia răsuci braţul, forţându-l pe bărbat cu faţa întâi pe pavaj. Ea a coborât asupra lui, l-a prins de păr cu ambele benzi şi a început să-i lovească sistematic craniul în stradă.

Şi, între fiecare izbucnire, cuvintele ei răsunau: „Nu-" crun'ch „tu-" crunch „nu!", crunch „Acesta e..."

CRUNCH![1]

ţA mea![1]

îngrozită, Banaschar s-a întins în jos, a prins teribila apariţie de smuciul ei ud şi a târât-o înapoi.

— De dragul lui Hood' femeie! I-ai spart'craniul! Totul este pulpă! Stop! Stop![1]

Se răsuci, se întoarse spre el şi, cu o precizie lină, îi puse vârful unui cuţit chiar sub' ochiul drept. Faţa ei murdară, plină de sânge, s-a transformat într-un rânjet, în timp ce ea mârâia: „Tu! În cele din urma! Esti arestat![1]

Şi cineva a ţipat de pe bulevard. Din nou.

HdKHaK

La treizeci de paşi depărtare, Fiddler, Gesler şi Stormv se uitau cu toţii la zarva, nu departe de gura

unei alei. O tentativă de asasinat, întreruptă – cu ferocitate fatală – de o femeie, Gesler îl prinse brusc de braţul lui Fiddler. — Hei, ăla e Hellian acolo!

Hellian? Sergent Hellian?

Apoi au auzit-o pronunţând o arestare.

Chiar dacă ţipetele smulgeau aerul de mai jos, iar figurile au început să fugă departe de malul apei. Acum, despre ce este vorba? Nu contează. Ochii lui încă aţintiţi asupra lui Hellian, care acum se lupta cu bietul om' care părea la fel de beat ca şi ea – soţul ei? – Fiddler ezită, apoi clătină din cap. 'Nicio şansa.[1]

— Ai înţeles bine, spuse Gesler. — Deci, Fid, ne întâlnim într-un clopoţel, nu?

— Da. Pana atunci.[1]

Cei trei soldaţi au pornit, apoi aproape imediat s-au despărţit, Gesler şi Stormy cotind spre sud pe un traseu care îi va duce peste râu pe primul pod, Fiddler continuând spre vest, în inima Districtului Centru.

Lăsând în urmă acele strigăte frenetice şi îngrozite din capătul de nord al portului Center Docks, care păreau, în ciuda ritmului lui Fiddler, să se apropie din ce în ce mai mult.

Ciuma. Om inteligent, Keneb. Te întrebi cât va dura trucul?

Apoi, când ajunse pe străzile foarte cunoscute din partea golfului Raven Hifi Park, a venit un val de plăcere.

Hei, sunt acasă. Imaginează-ţi asta. Sunt acasă!

Şi acolo, la zece paşi în faţă, o mică vitrină, puţin mai mult decât o uşă îngustă sub o surplosă care se prăbuşeşte de care atârna' un disc de tablă lustruit, pe suprafaţa ei un simbol gravat cu acid. Un şoarece arzând.

Fiddler se opri în faţă lui, apoi bătu în uşă. Era mult mai solid decât părea. A mai bătut puţin, până când a auzit o zgârietură de zăvoare trase înapoi pe cealaltă parte. Uşa a deschis o crăpătură. Un mic ochi reumat îl privi o clipă, apoi se retrase.

O împingere şi uşa s-a bătut înapoi.

Fiddler păşi înăuntru. Un palier, cu scări care duc în sus. Proprietarul era deja la jumătatea lor, trăgând un picior înţepenit pe sub şoldurile nealiniate, cu halatul de noapte albastru-miezul

nopţii trăgând ca un tren imperial, într-o mână era un felinar, care se legăna înainte şi mapoi şi aruncând umbre sălbatice. A urmat sergentul.

Magazinul de la etajul următor era aglomerat, o sută de jefuitori de la o sută de bătălii, o sută de oraşe invadate. Arme, armuri, bijuterii, tapiserii, şuruburi de mătase preţioasă, standardele armatelor căzute, statui ale eroilor necunoscuţi, ale regilor şi reginelor, ale zeilor, zeiţelor şi spiritelor demonice. Privind în jur, când bătrânul mâi aprindea două felinare, Fiddler spuse: — Te-ai descurcat bine, Tak.

— Ai pierdut-o, nu-i a^a?

Sergentul tresări. — îmi pare rău.

Tak se mişcă în spatele unei mese late şi lăcuite şi se aşeză, cu prudenţă, pe un scaun de pluş care ar fi putut fi tronul vreunui rege minor Quon. [1]

Nepăsător, Lautar. Ştii că fac doar una odată. Fără piaţă, vezi tu – da, îmi'tin promisiunile acolo. Munci de dragoste, de fiecare dată, dar genul ăsta de dragoste nu umple burta, nu hrăni soţiile şi toţi acei arici, nici unul dintre ei care arată ca mine/ Ocliii mici erau ca nişte monede de tumulă. — Atunci unde este?

Fiddler se încruntă. — Sub Y'Ghatan.

'Y'Ghatan. Mai bine decât tine.

— Cu siguranţă că aşa am crezut.

— Te-ai răzgândit de atunci?

— Uite, Tak, nu mai sunt un recrut cu ochii mari. Poţi înceta să mă tratezi ca şi cum aş fi fost un ucenic al naibii şi ca tu stăpânul meu.

Sprâncenele noduroase se ridicară. — Păi, Lăutar, nu făceam nimic de genul.

Te simţi aşa, din cauza a ceea ce a fost trezit în interiorul craniului tău nodur. Obiceiuri vechi şi toate astea. Am vrut să spun ce am spus. Mai bine decât tine. Chiar şi aşa, câţi sunt acum?

— Nu contează, mârâi sergentul, găsind un scaun şi târându-l peste. S-a prăbuşit în ea. — După cum am spus, te-ai descurcat bine, Tak/ Deci cum de nu ţi-ai reparat niciodată şoldul?

— Evaluez aşa, spuse bătrânul, şchiopătatul câştigă simpatie, aproape cinci la sută. Mai bine, din moment ce nu spun nimic despre nimic, toţi cred că sunt un fel de veteran. Pentru clienţii mei soldaţi, asta înseamnă încă cinci la sută. Apoi mai este cea

casnică.

Soţiile sunt mai fericite, deoarece ştiu cu toţii că nu le pot prinde...

„Neveste. De ce ai fost de acord cu asta în primul rând?

„Ei bine, patru femei se adună şi decid că vor să se căsătorească cu tine, e cam greu să spui nu, nu? Sigur, nu era înfăţişarea mea bărbătească, nu era nici măcar acela strâmb de creaţie de copii dintre picioarele mele. Acest nou magazin şi toată acea monedă misterioasă m-au ajutat să mă înfiinţez din nou. Era casa de aici din Cartierul Centru.

Crezi că am fost singurul care a ajuns să piardă totul în Mouse?^

— în regulă, dacă te face fericit. Deci, ai ţinut şchiopătaţi. Şi te-ai ţinut de promisiune. Bine?[1]

Tak a zâmbit, apoi a întins mâna sub masă, a eliberat două zăvoare şi Fiddler a auzit zgomotul unui sertar ascuns căzând pe şinele lui. împingând tronul înapoi, bătrânul a deschis sertarul mare, apoi a scos cu grijă un obiect învelit în pânză. O puse pe masă şi trase cârpa. — Câteva îmbunătăţiri, toarcă el. — O rază mai bună pentru unul.

Privind extraordinara arbaletă dintre ei, Fiddler a întrebat:

Cu cât mai bine?

— Adaugă cincizeci de paşi, cred. Nu am testat niciodată asta. Dar uită-te la coaste. Adică zece benzi de fier împăturite. Banda interioară are cea mai mare

g rimăvară, notând din ce în ce mai puţin j>e măsură ce ieşi. ele patru sute de fire ale cablului m douăzeci, apoi înfăşurate în bhederin-gut şi înmuiate în ulei de dhenrabi. Vechiul tău avea două sute de fire în zece. Acum, uită-te la leagăn – aveam doar machete de lut ale înjurătoarelor şi ascuţitorilor şi arzătoarelor, cântărite cât de aproape îmi puteam imagina...

— Ascuţitori şi arzătoare?

Un senin dornic din cap. „De ce doar înjurături, am întrebat? Ei bine, pentru că aşa se dorea şi aşa am făcut leagănul, nu? Dar machetele mi-au dat o idee. A întins mâna înapoi în sertar şi a scos o grenadă de lut de mărimea unui cusier. „Aşadar, 'am făcut leagăne în interiorul asta, pentru a se potrivi

cu cinci ascuţitori sau trei arzătoare – greutatea este apropiată de toate cele trei configuraţii, apropo – Moranth-urile au fost întotdeauna precise la astfel de lucruri, ştii. În timp ce vorbea, a luat obiectul de lut, o mână deasupra, cealaltă dedesubt şi a împins în direcţii opuse până se auzi un clic, apoi ţinea două jumătăţi din macheta goală. „După cum am spus, îmbunătăţiri. Puteţi încărca cum doriţi, fără a fi nevoie să schimbaţi niciodată suportul arcului. Am făcut zece dintre acestea. Golite, sunt drăguţe şi uşoare şi nu vei zbura prin Hood's Gate dacă unul dintre ei se sparge accidental în ghiozdanul tău.

— Eşti un gemu, Tak.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Cât vrei pentru toate astea?

O încruntare. — Nu fi idiot, Lăutar. Mi-ai salvat viaţa, tu şi Dujek m-ai scos din Şoarece doar cu şoldul zdrobit. Mi-ai
dat bani...

— Tak, am vrut să faci arbalete, aşa cum a făcut acel bătrân bijutier înaintea ta. Dar el era mort, iar tu nu.

— Asta nu contează. Numiti-o garanţie de înlocuire, pe viaţă.

' Fiddler a clătinat din cap, apoi a băgat mâna în rucsacul lui şi a retras un adevărat înjurător. — Să vedem cum se potriveşte, nu?

Ochii lui Tak străluciră. 'Oh, da, fă asta! Apoi ridicaţi arma, verificaţi echilibrul – vedeţi clema aia peste umăr de acolo? Este o bretele pentru menţinerea obiectivului şi uniformizarea greutăţii. Braţele tale nu vor obosi să ţinem şi să ţintim. El a crescut. 'Revin imediat.'

Distras, Fiddler dădu din cap. L-a aşezat pe blestemător în leagănul armei şi a prins la loc coşul căptuşit, deschis. Acea mişcare, la rândul său, a ridicat de la baza înainte a leagănului o bară denticulată pentru a preveni alunecarea cuşerului când arma era ţinută în jos. Acea bară a fost la rândul ei legată de declanşatorul de declanşare, scăzând-o la nivelul leagănului la timp pentru ca proiectilul să zboare clar. — O, murmură săpătorul, foarte inteligent, Tak. Cu această armă, nu era nevoie de un ax. Leagănul era lansatorul.

Bătrânul scotocea într-un cufăr din fundul

prăvăliei.

„Deci spune-mi", a spus Fiddler, „câte ai mai făcut din acestea?"

'Asta e. Singurul.'

'Dreapta. Deci unde sunt ceilalţi?

— Într-o ladă deasupra capuluitău.

Fiddler ridică privirea şi văzu o cutie lungă echilibrată pe două grinzi înnegrite. —'Câţi acolo?

— Patru.

— Identic cu acesta?

'Mai mult sau mai puţin.'

— Mai mult?

'Multe. Pentru când le pierzi pe acestea.

— Îi vreau pe cei patru deasupra mea, Tak, şi voi plăti pentru ei...

— Ia-i, nu vreau moneda ta. Ia-le şi du-te să arunci în aer oamenii care nu-ţi plac. Bătrânul se îndreptă şi se întoarse spre masă.

În mâinile lui era ceva care făcu ochii lui Fiddler să se mărească. „Zei de jos, Tak..."

— L-am găsit acum un an. M-am gândit în sinea mea, o, da, întotdeauna există şansa. M-a costat patru semilune de aramă.

Tak întinse mâna să pună lăutarul în mâinile sergentului.

— Ai fost jefuit, spuse Fiddler. — Aceasta este cea mai urâtă bucată de gunoi pe care am văzut-o vreodată.

'Care este diferenţa? Oricum, nu te joci niciodată!

'Buna observaţie. 0 să-l iau.'

— Două mii de aur.

— Am douăsprezece diamante cu mine.

'În valoare de?'

— Poate patru mii.

— În regulă, atunci şase pentru lăutar. Vrei să cumperi şi arcul?

'De ce nu?'

— Sunt încă două mii. Vezi părul de cal? Este alb. Am cunoscut acest cal. Folosit pentru a trage cărucioare cu gunoaie din templul propriu al lui Hood din Old Upper. Apoi, într-o zi, transportatorului i s-a spart inima şi s-a împiedicat sub copitele animalului. A intrat în panică şi s-a

aruncat, chiar prin peretele ferestrei cu palme de această parte a celui de-al patrulea pod...

'Aştepta! Fereastra aceea uriaşă de plumb? Al patrulea pod? 1

— În faţa maguzinului de truse de recrutare, da...

'Asta ef Templul acela vechi...

— Şi n-o să-ţi vină să crezi cine stătea acolo cu o jumătate de duzină de recruţi zdrobiţi când calul ăla nebun a explodat în cameră...

„Braven Tooth!"

Tak dădu din cap. — Şi s-a întors la dreapta, a aruncat o privire, apoi a bătut cu pumnul chiar între ochii fiarei. A căzut mort chiar acolo.

Numai că animalul aterizează jumătate pe piciorul unui flăcău, rupându-l, iar el începe să ţipe. Apoi, ignorând toate astea, Sergent Maestru, se întoarce din nou şi îi spune funcţionarului cu ochii căscaţi de aprovizionare – jur, am auzit toate astea de la unul dintre acei recruţi – el a spus: „Aceşti şobolani patetici se întorc înapoi la Ashok sa se alăture regimentului lor. Asigură-te că au piese de apă care nu curg. Şi se uită în jos la acel recru care ţipă cu piciorul rupt şi spune: „Acum te cheamă Limp.

Da, nu prea imaginativ, dar e aşa. Dacă nu-l auzi pe Hood râzând, ei bine, pot." Şi de aici provine părul de cal.

— Două mii de aur pentru arc?

— Cu o astfel de poveste, da, şi e un chilipir.

'Terminat. Acum, hai să dăm jos lada aceea – nu vreau cutia. Le voi pune pe toate pe spate...

— Nu sunt înşirate şi nici acesta nu este.

— Aşa că le vom înşira. Ai cabluri suplimentare?

— Câte trei pentru fiecare. Vrei şi acele machete?

— Absolut, şi am ascuţitori şi arzătoare în acest pachet, aşa că haideţi să le încărcăm şi să verificăm greutatea şi toate astea. E)ar haideţi să fim grăbiţi.

— Lăutarule, nu mai e frumos 'acolo, ştii? Mai ales în seara asta. Miroase ca bătrânul şoarece.

— Ştiu, şi de aceea nu vreau să mă întorc afară fără acest îrijurător cuibărit.

— Bucură-te că nu eşti Wickan.

„Primul urâtor de Wickan pe care l-am întâlnit aduce acest ou în sala de mese întunecată. Spune-mi, Braven Tooth încă locuieşte în aceeaşi casă din Lower? Lângă Turnul lui Obo?

— Asta o face.

Hellian l-a târât pe Banaschar pe aleea întortocheată – cel puţin, părea sa fie întortocheat, în felul în care continuau sa se îndepărteau de pereţii murdari. Şi ea a vorbit. — Sigur, ai crezut că ai scăpat curat. Nicio' sansa. Nu, acesta este sergentul Hellian cu care ai de-a face aici. Crezi că nu te-aş urmări prin jumătate din lume? Al naibii de prost...

— Idiotule. Jumătate din lumea blestemata? M-am dus înapoi direct la docuri şi m-am întors în oraşul Malaz.

— Şi ai crezut că ásta m-ar păcăli? Uita. Sigur, poteca era rece, dar nu suficient de rece. Şi acum te-am prms, un suspect căutat pentru interogatoriu.'

Aleea se ^deschidea pe o stradă mai largă. în stânga lor era un pod. încruntat, Hellian şi-a smucit prizonierul spre ea.

— Ţi-am spus prima dată, sergent! se răsti Banaschar. „Nu ani avut nimic de-a face cu acel măcel – acelaşi lucru se întâmplase în fiecare templu blestemat al lui D'rek, exact în acelaşi timp. Nu înţelegi – trebuie să ajung la Mock's Hold. Trebuie să-l văd pe înaltul Mag Imperial...

„Şarpele ăla! Ştiam, o conspiraţie! Ei bine, mă voi ocupă de el mai târziu.

Câte un criminal în masă, spun mereu.

— Asta e o nebunie, sergent! Dă-mi drumul – pot să explic...

— Păstrează-ţi explicaţiile. Mai întâi am câteva întrebări pentru tine şi mai bine ai răspunde la ele!

'Cu ce?[1] rânji el. — Explicaţii?

'Nu. Răspunsuri. Există o (diferenţă...
'Într-adevăr? Cum? Ce diferenţă?[1]
„Explicaţiile sunt ceea ce folosesc oamenii atunci când trebuie să mintă. Poţi să le spui mereu, pentru că acele explicaţii nu explică nimic şi apoi se uită la tine de parcă ar fi clarificat lucrurile când într-adevăr au făcut opusul şi ei ştiu şi tu ştii şi ei ştiu că tu ştii şi tu stii ei ştiu că ştii şi ei te cunosc si tu ii cunoşti şi poate ieşi după un ulcior, dar cine ridică fila? Asta vreau sa ştiu.
— Da, şi răspunsuri? '
„Răspunsurile sunt cele pe care le primesc atunci când pun întrebări. Răspunsurile sunt atunci când nu ai de ales. mtreb, spune tu. întreb din nou, mai spui ceva. Apoi îţi rup degetele, pentru că nu-mi place ce-mi spui, pentru că acele răspunsuri nu explică nimic!
'Ah! Deci chiar vrei explicaţii!'
— Nu până nu-mi dai răspunsurile!
— Deci, care sunt întrebările tale?
„Cine a spus că am întrebări? Ştiu deja care sunt răspunsurile tale, oricum. Nu are rost să întrebi, într- adevăr.
— Şi nu e nevoie să-mi rup degetele, sergent, deja renunţ.'
'Bună încercare. Eu nu te cred.'
"Zei de jos..."
Hellian l-a târât înapoi. Se opreşte, se uită în jur. Sergentul se încruntă. 'Unde suntem?'
Depinde. Unde mă duceai?
— înapoi la nave.
„Idiotule – am merş pe drumul greşit – tot ce trebuia să faci a fost să te întorci acolo, când m-ai prins prima dată..."
— Ei bine, nu am făcut-o, nu? Ce-i asta?' Ea arătă cu degetul.
Banaschar se încruntă la structura gânditoare, neluminată, chiar dincolo de peretele de jos pe lângă care mergeau. Apoi a blestemat pe sub răsuflare şi a spus: „Aceasta este Casa Moartă".
— Ce, un fel de bar?
— Nu, şi nici să nu te gândeşti să mă târăşti acolo.
'îmi este sete.[1]
— Atunci am o idee, sergent. Putem merge la

Coop's...

— Cât de departe este asta?

'Drept inainte-'

'Uita. E o capcana.' Ea l-a tras spre dreapta şi şi-au făcut drum de-a lungul faţei Casei Moartei, apoi printr-o alee scurtă cu pereţi denivelaţi, unde Hellian şi-a ghidat prizoniera din nou fa stânga. Apoi se opri şi arătă peste drum. — Ce loc este acela?

— Asta e al lui Smiley. Nu vrei să intri acolo, acolo merg şobolanii să moară...

'Perfect. îmi cumperi o băutură. Apoi ne întoarcem la nave.

Banaschar îşi trecu o mână pe scalp. 'Cum doriţi. Se spune că berea preparată acolo foloseşte apa scursă 'de la Deadhouse – si apoi este proprietarul...'

'Ce spui despre el?'

— Legat, se zvoneşte, de însuşi bătrânul împărat mort – acel loc a fost cândva al lui Kellanved, ştii.

— împăratul avea o tavernă?

— A răcut-o, a fost partener cu Dancer. Şi era o fetiţă de serviciu, pe nume Surly...

Ea l-a scuturat. „Doar pentru că am pus întrebări nu înseamnă că am vrut răspunsuri, mai ales nu acele răspunsuri, aşa că taci!

— îmi pare rău.

— O băutură, apoi ne întoarcem la nave şi facem o baie...

'O ce?'

'Uşor. Nu există păianjeni înecaţi în golful ăsta.

— Nu, doar anghile suge de sânge! Ca cel care atârnă după urechea ta. Ţi-a aspirat deja tot sângele de pe jumătate din faţă. Spune-mi, îţi amorţeşte scalpul pe o parte?

Ea s-a uitat la el. — Nu ţi-am dat niciodată permisiunea să pui întrebări.

Asta e sarcina mea. Sa nu uiti asta.' Apoi clătină din cap. Ceva lung şi umflat s-a izbit de gâtul ei. Hellian întinse mana şi apucă' anghila. Ea a smuls-o. 'Au![1] S-a uitat la creatura care se zvârcoli din mâna ei, apoi a scăpat-o şi a zdrobit-o sub un călcâi.

Goo negru s-a împrăştiat în lateral. — Vezi asta, Banaschar? Dă-mi probleme şi vei primi acelaşi tratament.

'Dacă aş atârna de urechea ta? Serios, sergent,

asta e ridicol...

S-au întors la murmurele de pe stradă din spatele lor. Treizeci sau patruzeci de localnici au venit la vedere, îndreptându-se spre Front Street. Unii dintre ei purtau acum arcuri şi canistre cu smoală arzătoare care se legănau din curele. — Despre ce sunt ele? întrebă Hellian.

„Ei cred că flota este putrezită de ciumă", a spus fostul preot. — Mă aştept că vor să dea foc la câteva transporturi.

— Ciuma? Nu există nicio ciumă...

— Ştiu asta şi tu ştii asta. Acum, mai e o problemă, a adăugat el când gloată i-a văzut şi o jumătate ele duzină de bandiţi s-au despărţit, apoi s-au apropiat încet, în mod ameninţător. — Acele bogăţii peste tine, sergent – uşor de confundat cu semne de ciumă.

'Ce? Doamne de jos, hai să intrăm în taverna aia.

S-au grăbit înainte, au trecut prin uşi.

înăuntru, beznă cerneală rupta doar de câteva lumânări de seu pe blaturi înnegrite. Mai era un singur client, aşezat lângă peretele din spate. Tavanul era jos, podeaua sub picioare plină de gunoi.

Aerul gros îi aminti lui Hellian de un ciorap de brânză.

Din dreapta apăru proprietarul, un Dai Honese subţire ca ştiucă, de o vârstă nedeterminată, fiecare ochi privind într-o direcţie diferită – niciunul nu se fixează pe Hellian sau pe Banâschar, în timp ce el zâmbea onctuos, cu mâinile strângându-se.

— Ah, cea mai dulce întâlnire, da? Vino! Am o masă, da! Rezervat pentru cei ca tine!

— închide gura aia urâtă sau o voi coase eu, spuse Hellian. „Doar" arată-ne blestemata de masă, apoi adu-ne un ulcior cu tot ce ai, care nu ne va veni înapoi prin nas.

Dând capul, bărbatul s-a zbătut spre o masă şi, întinzându-se de mai multe ori, a apucat m cele din urmă scaunele şi a făcut un spectacol târându-le înapoi prin mizerie.

Banaschar a făcut să stea, apoi s-a dat înapoi. „Dumnezei de jos, lumânarea aia..."

'O da!' spuse vesel Dai Honese, cele câteva vrăjitoare de ceară rămase sunt cele mai generoase

cu cele ale lui Smiley. Este istoria, da?

Voci puternice deodată în afara intrării şi proprietarul tresări. '

Oaspeţi neinvitaţi. O clipă în timp ce îi trimit pe drum. El a plecat.

Hellian şi-a eliberat în cele din urmă strânsoarea pe fostul preot 'şi s-a prăbuşit pe scaunul de vizavi. — Nu încerca nimic,' spuse ea mârâind. — Nu am chef.

In spatele ei, uşa a fost trasă înapoi de proprietar. Câteva cuvinte liniştite, apoi ameninţări mai puternice.

Hellian văzu privirea lui Banascliar trecând pe lângă ea – avea o vedere bună asupra a ceea ce se petrecea în faţă – şi apoi s-a repezit pe scaun, cu ochii mari – în timp ce ţipete izbucniră din mulţime, urmate de sunetele unui' zbor panicat.

încruntat, Hellian se răsuci pe scaun.

Proprietarul dispăruse, iar în locul bărbatului stătea un demon, cu spatele Ia ei, suficient de mare încât să umple toată uşa. O victimă zdrobită era în mâinile ei uriaşe şi, în timp ce sergentul privea, demonul a smuls capul'omului care ţipa, s-a aplecat prin prag şi l-a aruncat după cetăţenii care fugeau. Apoi a aruncat cadavrul fără cap în aceeaşi direcţie.

O înceţoşare ciudată şi un miros dulce şi picant s-au întors înapoi în tavernă, apoi demonul dispăru, m locul lui, bătrânul Dai Honese, curaţându-şi mâinile, apoi partea din faţă a tunicii sale murdare. Se întoarse şi se întoarse la masă.

Un alt zâmbet sub ochii înclinaţi. — Cea mai bună bere, atunci, un ulcior, vine imediat!

Hellian se răsuci pe scaun. Privirea ei se îndreptă spre celălalt client de la peretele din spate. O femeie, o curvă. Sergentul a mormăit, apoi a strigat-o: „Tu! Ai multe afaceri?

Un pufnit ca răspuns, apoi: „Cui îi pasă?"

— Ei bine, ai un punct acolo, da.

— Taci amândoi! strigă Banaschar, vocea lui sună pe jumătate sugrumată. — Asta a fost un demon Kenryll'ah!

— Nu e chiar atât de rău, spuse târfă, odată ce ajungi să-l cunoşti.

Din spatele barului se auzi un zgomot de vesela care se prăbuşeşte, apoi un blestem.

În pâlcuri, în trupe, în trupe zdrenţuite, mulţimile au început să reapară de-a lungul portului Center Docks. Mai multe arme printre ei acum şi ici şi colo se pleacă. Torţele aprinseră în întuneric şi voci se ridicau, dând comenzi.

Rezemat de prora' Silanda – ancorată chiar în spatele bărcii pe care o folosiseră Lamele Roşii – Koryk a urmărit o vreme desfăşurarea de pe strada din faţă, apoi s-a întors şi a coborât înapoi pe puntea mijlocie.

— Sergent Balsam.

'Ce?[1]

— Am putea avea probleme în curând.

— Tipic, şuieră Balm, ridicându-se pentru a începe să se plimbe. — Fid dispare. Gesler dispare. Mă las doar pe mine şi nu am niciun fluier, nu-i aşa?

Deadsmell, trezeşte-te, vorbeşte cu Fist Keneb. Vezi ce vor ei să facem în privinţa asta.

Caporalul ridică din'umeri, apoi se îndreptă spre scara de îmbarcare.

Tarr se urca în armura lui. — Sergent, spuse el, avem cutia de muniţii a lui Fid dedesubt...

— Mingii lui Hood, ai dreptate! Cuttle, du-te acolo jos. Ascuţitori şi arzătoare, tot ce puteţi pune mâna. Tăietor de gât – ce faci acolo?

— Mă gândeam să mă strecoare în acea mulţime, spuse bărbatul de pe şină, unde aruncase un picior peste el şi era

Ee cale să coboare în apa tulbure. — Nu sună bine' nu? unt lideri acolo sus – Gheare, poate, şi ştii cât de mult îmi place să-i ucid. Aş putea face lucrurile' mai confuze, aşa cum ar trebui să fie...

— Vei fi făcut bucăţi, idiotule. Nu, tu rămâi aici, suntem destul de lipsiţi de personal aşa cum este.

Koryk se ghemui lângă Tarr şi Smiles. — Fid continuă să facă asta, nu-i aşa?

— Relaxează-te, spuse Tarr. — Dacă va fi nevoie, eu şi cei grei ai lui Gesler vom ţine debarcaderul.

— Aştepţi cu nerăbdare asta! Zâmbeşte acuzat.

'De ce nu? De când au meritat Wickanii toată această ură? Acea gloată este înfometată de al Paisprezecelea, bine, de ce să-i dezamăgească?

„Pentru că ni s-a ordonat să rămânem la bord aici", a spus Smiles.

— Mai uşor să ţii debarcaderul decât să-i laşi pe nenorociţi să sară pe jiuntea asta.

„Ar sari imediat înapoi", a prezis Koryk, „odată ce vor vedea acele capete".

— Am mâncărime după ceartă, Koryk.

— Bine, Tarr, du-te şi pregăteşte-te. Eu, Smiles şi Cuttle vom fi chiar în spatele tău, cu câteva zeci de ascuţitori.

Corabb Bhilan Thenu'alas li sa alăturat. Bărbatul se lega de un scut rotund. — Vă voi flanca, caporal Tarr, spuse el. — Am găsit un şoc şi am ceva pricepere cu acea armă.

— Apreciez compania, spuse Tarr, apoi se uită spre locul unde Shortnose, Flashwit, Uru Hela şi Mayfly îmbrăcau armura. — Şase în total, linia întâi. Lasă-i să încerce să treacă de noi.

Cuttle a reapărut, târând o ladă.

— Dă-le afară, saper, ordonă Balm. „Atunci urcăm cu toţii sus şi dăm cu mâna mafiei aceia".

Koryk şi-a încărcat arbaleta, apoi l-a lovit pe Tarr pe umăr. — Să mergem să aruncăm o privire. Şi eu am chef să ucid pe cineva.

Caporalul se îndreptă, apoi scuipă în lateral. — Nu suntem cu toţii?

Capitolul douăzeci şi trei

Gemenii stăteau pe turnul lor, când măcelul începea dedesubt, iar degetele săltau sălbatic spre încântarea lor, acum s-au transformat brusc brusc şi acrişor şi acest joc pe care l-au jucat – muritorii sângerând' şi' plângând în întuneric – l-au văzut întorcându-se şi jocul pe care îl jucau, aruncaţi la un vânt nou, un furtună nu al lor – şi aşa au fost jucaţi Gemenii, oh, cum au fost jucaţi.

Luna lui Slayer

Vatan Urot La vederea Rampart Way – scările care duceau la Mock's Hold – Kalam Mekhar aruncă din nou privirea în spatele lor. Mulţimile furtive se apropiau, mişcându-i pe toţi, se părea, înapoi spre malul portului. Cine era în spatele tuturor acestor lucruri? Ce posibil motiv ar putea fi?

Al Paisprezecelea nu avea să fie târât în măcel. De fapt, singurul rezultat realist a fost chiar opusul. Sute de cetăţeni ar putea muri în această seară, înainte ca ceilalţi să se spargă şi să fugă. Adevărat, nu erau decât o mână de puşcaşi marini la deoarcader, dar, Kalam ştia bine, aveau muniţii Moranth. Şi apoi, desigur, a fost Qui'ck Ben.

Doar nu te consuma, prietene. Cred că... Asasinul a întins mâna sub faldurile mantiei sale, s-a asigurat încă o dată că încă mai purta ghinda pe care înaltul Mag o pregătise pentru el. Degetul meu ras în gaură. Daca se ajungea la asta, ar putea să-l invoce pe Quick. Şi mă gândesc...

Adjunctul nu a ezitat, şi-a început ascensiunea pe Rampart Way. Ceilalţi au urmat.

O urcare lungă înainte, una obositoare, rânduri peste rânduri de trepte care văzuseră mai mult decât partea lor de sânge vărsat. Kalam avea câteva amintiri plăcute despre Rampart Way. Ea este acolo sus, şi aşa curge în jos, mereu în jos. Se aflau acum deasupra' nivelului Upper Estates, trecând printr-un curent de neguri amărui de rum de lemn.

Condensul s-a lipit de zidul de piatră din stânga lor, de parcă promontoriul msuşi ar fi început să transpire.

Pe străzile de dedesubt se ţeşea torţe. Alarmele City Watch au sunat ici şi colo şi, deodată, o proprietate a fost în flăcări, fum negru urcându-se, straniu luminat de dedesubt. Ţipete slabe au ajuns la ei.

Şi au urcat fără pauză, nici măcar un cuvânt împărtăşit între ei.

Nimic în afară de zgomotul stins şi foşnetul armurii, zgârietul cizmelor, respiraţiile mai grele trase la fiecare

Eas. Luna înceţoşată a apărut pentru a arunca o lumină olnăvicioasă asupra oraşului de dedesubt şi asupra golfului, luminând Insulă Old Lookout, la 'marginea exterioară a portului, stufurile argintii ale Insulei Mud şi, mai la sud, vizavi de gura râului Redcave, Insula Worm.' , unde se aflau ruinele unui templu abandonat de mult timp al lui D'rek. Apa limpede din această parte a Insulei Mud era aglomerata de transporturi, în timp ce escortele lui Nok erau poziţionate între acele transporturi şi cele

patru dromoane Quon din anturajul împărătesei Lâseen, acestea din urmă încă ancorate de-a lungul Docurilor Imperiale, chiar sub Calea lui Mock.

Lumea părea dintr-o dată gravată ochilor lui Kalam, un aranjament elaborat al unor jucării pentru copii. Dacă nu ar fi masele de torţe care se apropie de Docurile Centrale, figurile care alergau uşor pe diverse străzi şi străzi şi strigătele îndepărtate ale unui oraş care se convulseaza asupra lui, panorama ar părea aproape pitorească.

vedea el în chinurile Imperiului Malazan? Pe insula unde a început, la fel, probabil, va fi anunţată căderea ei, aici, în această noapte, într-un vâltor haotic şi fără sens de violenţă. Adjunctul a zdrobit rebeliunea din şapte oraşe. Aceasta ar trebui să fie o întoarcere triumfală. Easeen, ce ai făcut? Este această fiară nebună acum scăpată de controlul tău?

Voalul civilizaţiei era atât de subţire, încât ştia bine. A da deoparte a necesitat puţin efort şi chiar mai puţină instigare. Erau destui interlopi pe lume – şi acei bătăuşi

Puteau foarte bine să poarte hainele unui' nobil, sau un umn, sau chiar haine de preot sau veşminte de savant – destui dintre ei, fără îndoială, care pofteau haosul şi oportunităţile pe care le avea. furnizate. Pentru cruzime fara sens, pentru dezlănţuirea urii, pentru ucidere şi viol. Orice scuza ar fi suficientă, sau chiar deloc.

În faţa lui, Adjunctul urcă fără ezitare, de parcă ar fi urcat pe un eşafod, în pace cu ceea ce soarta hotărâseră. O citea adevărat? Kalam nu ştia.

Dar venea momentul' foarte curând acum, când va trebui să se hotărască.

Şi el a sperat. S-a rugat. Că momentul, când va sosi, avea' să facă alegerea lui evidentă, într-adevăr, inevitabilă.

Cu toate acestea, a pândit o suspiciune că alegerea s-ar dovedi mult mai dură decât îndrăznea acum să recunoască. Aleg să trăiesc sau aleg să mor?

Se uită în jos în dreapta sa, la acele patru nave chiar dedesubt.

A adus o mulţime de oameni cu ea, nu-i aşa?

HdKHaK

La jumătatea drumului spre Raven Hill Park, Bottle s-a împins de o uşă, cu inima batându-i cu putere, transpiraţia picurându-i de pe faţă. Vrăjitoria se răsturna pe fiecare stradă. Mockra. Răsucind gândurile celor nebănuiţi şi creduli, umplând craniile cu foamea de violenţă. Iar siluete singuratice care îşi făceau drum împotriva valului au fost victimele în aşteptare – el fusese forţat să ia un traseu giratoriu până' la această uşă, de-a lungul alei înguste şi sufocate, jos sub North Rive'rwalk, îngropat până la glezne în noroiul murdar al râului Malaz. , unde insectele se ridicau în roiuri vorace. Dar, în cele din urmă, sosise.

Scoase un cuţit şi, de teamă să nu facă un zgomot mai puternic, se zgârie de uşă. În acest moment, strada din spatele lui era goală, dar auzea începutul revoltelor, aşchierea lemnului, strigătul strident al unui cal muribund şi peste tot prin oraş, câinii lătrau acum, de parcă s-ar fi trezit vreo amintire străveche a lupului. . S-a zgâriat din nou.

Uşa s-a deschis brusc. O femeie înaltă, cu părul cărunt, se uita la el, fără expresie.

— Agayla, spuse Bottle. — Unchiul meu s-a căsătorit cu sora soţului mătuşii tale.

Suntem o familie!

Ea a făcut un pas înapoi. — Intră aici, dacă nu eşti de gând să te făşii!

„Sunt Bottle", a spus el, urmându-o într-o farmacie plină de mirosuri de ierburi, „ăsta nu este numele meu adevărat, dar..."

— Oh, nu contează toate astea. Cizmele tale sunt murdare. De unde ai venit şi de ce ai ales această noapte a tuturor nopţilor pentru a vizita oraşul Malaz? Ceai?[1]

Clipind, Bottle dădu din cap. — Sunt din Armata a Paisprezecea, Agayla...

— Ei bine, asta a fost o prostie din partea ta, nu-i aşa?

'Scuzaţi-mă?[1]

— Ar trebui să te ascunzi în bărci cu restul, dragă băiat.

'Nu pot. Adică, Adjunctul mi-a trimis...

Ea s-a întors. 'Să mă vezi? Pentru ce?

— Nu, nu este asta. A fost ideea mea să te găsesc. Caut pe cineva. Este important – am nevoie

de ajutorul tău.

încă o dată, cu spatele la el, turnă băutura pe bază de plante în două căni. '

Vino să-ţi ia ceaiul, Bottle.

În timp ce făcea un pas înainte, Agayla se îndreptă repede cu faţa spre el, întinse mâna în faldurile mantiei sale şi smulse păpuşa. A studiat-o o clipă, apoi, cu o privire încruntă, scutura păpuşa din faţa lui Bottle. 'Şi ce este asta? Ai idee în ce te bagi, copile?'

'Copil? Stai aşa-'

— Acesta este bărbatul pe care trebuie să-l găseşti?

'Ei bine, da-'

— Atunci nu-mi laşi de ales, nu-i aşa?

— îmi pare rău?

Ea îndesă păpuşa înapoi în faldurile mantiei lui şi se întoarse încă o dată. — Bea-ţi ceaiul. Atunci vom vorbi.'

'Ma puteti ajuta?'

'Salveaza lumea? Ei bine, da, desigur.

Salveaza lumea? Acum, Adjunct, nu ai menţionat niciodată acea parte.

Koryk îşi rostogoli umerii pentru a regla greutatea armurii grele din lanţ. Sabia lungă şi scutul erau poziţionate pe pietrele umede din spatele lui. în mâinile lui mănuşi, îşi ţinea arbaleta. La trei paşi în stânga lui stătea Smiles, cu un ascuţit în mâna ei dreaptă, cii dinţii ei dezgolit strălucind în lumina plictisitoare a lunii. în dreapta lui era Cuttle, ghemuit peste o colecţie de muniţii aşezate pe o pelerină de ploaie. Printre ei era şi un înjurător.

— Aşteaptă, Cuttle, spuse Koryk' văzând acel grenat supradimensionat. '

Dă-l înapoi în jos, vrei? Dacă nu plănuieşti să-i arunci în aer pe toţi cei de aici, ca să nu mai vorbim de Silanda şi Lupul de Spumă.

Săpătorul îşi miji ochii spre el. — Dacă e nevoie

de o sută de ei cu noi, sunt fericit, Koryk. Nu-ti deranjează asta – este pentru ultimul lucru care a mai rămas – probabil că până atunci vei fi tot jos, oricum.

— Dar poate încă în viaţă...

— încercaţi să evitaţi asta, soldat. Doar dacă nu eşti mulţumit că gloata se distrează cu ce a mai rămas din tine.

încruntat, Koryk şi-a întors atenţia asupra mulţimii în masă de vizavi.

La douăzeci de paşi, frezind, strigând ameninţări şi

gromisiuni urâte. O mulţime de arme serioase printre ei. .arda Oraşului dispăruse şi tot ceea ce părea să-i reţină pe proşti pentru moment era linia solidă de soldaţi încuiaţi cu scuturi care îi înfruntau. Tarr, Corabb Bhilan Thenu, vai, Uru Hela, Mayfly, Shortnose şi Flashwit. Câteva pietre şi fragmente de cărămidă fuseseră aruncate pe terenul de ucidere, iar cei care se apropiau au fost întâmpinaţi de scuturi care se ridicau aproape languide pentru a le respinge.

Săgeţi arzătoare erau pregătite de-a lungul flancurilor gloatei.

Vor încerca să tragă mai întâi navele aici, iar asta nu este bine. Nu credea că Silanda va arde, nu după ce le spusese Gesler. Dar Lupul de Spumă era o altă problemă. Aruncă o privire spre caporal Deadsmell traversând pasarela înapoi spre debarcader, iar în spatele lui se afla Pumnul Keneb, care vorbi apoi.

— Sergent Balsam.

— Da, Pumn?

Keneb se uită înjur. — Unde sunt Gesler şi Fiddler?

— Cercetări, domnule.

— Cercetaşi. Văd. Deci, tu eşti, nu-i aşa?

— Săgeţile alea, domnule...

„Destriânt Run'thurvian mă asigură că ambarcaţiunea noastră ancorată va fi în siguranţă. Transporturile, din păcate, sunt o altă chestiune. Pe cei mai apropiaţi i-am semnalizat, cu comanda sa se retraga pana în afara raza de acţiune. Ce înseamnă asta, sergent, este că tu şi soldaţii tăi sunteţi singuri.

Bâlista de arc de pe Lupul Spumă va oferi sprijin.

— Apreciez asta, domnule, spuse Balm, cu o privire ciudat de nedumerită în ochi. — Unde este asediul?

'Scuzaţi-mă?[1]

Deadsmell şi-a dres glasul şi i-a spus lui Keneb: „Nu-l deranjează, domnule.

Odată ce începe lupta, va fi bine. Pumn, spui că acele săgeţi nu vor lumina navele – odată ce vor vedea că le vor întoarce asupra noastră.

Dând din cap, Keneb se uită la Cuttle. — Sapper, vreau să-i loveşti pe arcaşii aia pe flancuri. Nu aşteptaţi prima lor mişcare/ Sharpers' presupunând că se află în raza de acţiune.

Îndreptându-se, Cuttle privi. — Uşor, domnule. Galt, Lobe, treci aici şi adună-ţi cateva ascuţitori – nu blestemul, Galt, idiotule – acelea mici şi rotunde, nu? Doi, la naiba, nu mai mult de atât. întoarce-te dacă ai nevoie de mai mult...

— Poate trei...

'Nu! Gândeşte-te la asta, Lobe. Câte mâini ai? Unde o să-l ţii pe al treilea – între obraji? Doi, şi nu-i scăpaţi, altfel tot acest debarcader va dispărea şi noi odată cu'el. S-a transformat. — Pumn, vrei să-i lovim acum?

— La fel de bine, răspunse Keneb. — Cu noroc, restul se va împrăştia.

Săgeţi în flăcări şuieră, căutând tachelajul Lupului de Spumă. Arcurile sfârâitoare au dispărut brusc.

Koryk mormăi. 'Drăguţ. Mai bine treci la asta, Cuttle. Următoarea salvă vine în calea noastră, pun pariu.

Cuttle în dreapta, Galt si Lobe în stanga. Ridicând ascuţitori, apoi, la comanda lui Cuttle, au aruncat grenadele de lut.

Detonaţii, pocnind ca crăpăturile în piatra fragilă, iar cadavrele erau jos, zvârcolindu-se, ţipând. Mulţimea din centru, cu un vuiet gutural, se încarcă.

„La naiba", de la unul dintre cei grei din faţă.

Zâmbetele au lansat-o mai ascuţit în mijlocul acela năvalnic.

O altă explozie, aceasta la zece paşi în faţa peretelui scutului, care a tresărit instinctiv înapoi, cu capetele aplecându-se sub scuturile ridicate.

Ţipete, siluete care se prăbuşesc, sânge şi bucăţi de carne' trupuri sub picioare care împiedicau atacatorii – partea din faţă a încărcăturii devenise o mizerie haotică, dar cei din spatele ei au continuat.

Koryk se îndreptă spre dreapta – auzea pe cineva strigând ordine, o voce grea, autoritar – cadenţa unui ofiţer Malazan – şi Koryk îl dorea pe nenorocit.

Balista montată pe prora Lupului Spumă s-a răsturnat, racheta supradimensionată ieşind cu viteză, sfâşiind mulţimea într-o dâră de stropi de sânge. O ceartă menită să facă găuri în corpurile străbătute fară efort în carne şi oase, un corp după altul.

Câteva săgeţi s-au îndreptat spre soldaţii de pe debarcader, iar apoi gloata a ajuns în prima linie/

Nedisciplinaţi, convinşi ca numai greutatea imboldului ar fi suficienţă pentru a sparge zidul scutului, ei nu erau pregătiţi pentru împingerea de răspuns perfect cronometrată din partea greutăţilor grele, scuturile mari lovind în ele, cu lamele lovmdu-se.

Singurul soldat neinstruit în a ţine un zid a fost Corabb Bhilan Thenu, vai, şi Koryk l-a văzut pe Smiles ridicându-se în spatele bărbatului, în timp ce acesta a tăiat un inamic cu tăriaşul său. Bărbatul din faţa lui era uriaş, mânuind săbii scurte, unul împingându-l pe celălalt tăind, iar Corabb a căzut mtr-o apărare susţinută cu scutul său rotund şi arma – chiar dacă Smiles, văzând o deschidere, a aruncat un cuţit care l-a luat pe atacator în gât. În timp ce bărbatul se mototoli, Corabb s-a balansat, iar tăriaşul a căzut în capul neprotsjat.

— înapoi în gol! Zâmbete ţipă, împingându-l pe Corabb înainte.

Koryk a zărit o siluetă pe o parte – nu comandantul – zei, ăsta e un mag, şi pregăteşte un warren – şi-a ridicat arbaleta şi a apăsat trăgaciul.

Cearta l-a trimis pemrbat să se învârtească.

încă trei ascuţitori au detonat mai în spate în mulţimea care apăsa. Deodată atacul s-a mototolit, iar peretele scutului a înaintat cu un pas, apoi altul, armele zdrobindu- se pentru a termina răniţii. Cifrele s-au îndepărtat în fugă, iar Koryk a auzit pe cineva în depărtare strigând, strigând un punct de

adunare – pentru moment, văzu, puţini ascultau.

Unu jos.

Pe platforma largă de încărcare şi de ambele părţi, zeci de cadavre împânzeau pavajul, voci slabe plângând de tristeţe si durere.

Zei de jos, noi ne ucidem pe ai noştri aici.

Pe puntea din faţă a Lupului de Spumă, Keneb se întoarse către căpitanul Rynag. S-a străduit să-şi stăpânească furia când a spus: „Capitane, erau soldaţi în acea gloată. Din uniformă.

Bărbatul era palid. — Nu stiu nimic despre asta, Pumn.

'Ce rost are asta? Nu vor pune mâna pe al Paisprezecelea.

„Eu – nu ştiu. Sunt Wickans – ei îi doresc. Un pogrom a început şi nu există nicio modalitate de a-l opri. A fost lansată o cruciadă, există o armată care mărşăluieşte spre Câmpia Wickan...

'O armată? Ce fel de armată?

— Ei bine, un turmă, dar se spune că are zece mii de oameni puternici şi printre ei sunt veterani.

— împărăteasa aprobă? Nu contează.' Keneb se întparse încă o dată şi privi oraşul. Nenorociţii se regrupau. — In regulă, spuse el, dacă asta va dura suficient cfe mult, aş putea sfid ordinele date de Adjunct. Şi aterizează toată armata blestemata...

— Pumn, nu poţi face asta...

Keneb se întoarse. — Nu cu mult timp în urmă ai insistat asupra asta!

— Ciuma, Pumn! Ai dezlănţui devastarea...

'Şi ce dacă? Prefer să dau decât să primesc, în circumstanţe. Acum, dacă împărăteasa nu are o armată întreagă ascunsă aici în oraş, a Paisprezecea poate pune capăt acestei revolte – zeii ştiu că avem suficientă experienţă când vine vorba de acestea. Şi recunosc, acum sunt de gând să fac exact asta.

'Pumn-'

— Coboară de pe această navă, căpitane. Acum.'

Bărbatul se uita cu privirea. — Mă ameninţaţi?

'Ameninţător? Coltaine a fost prins întins pe o cruce în
afara Aren. În timp ce armata lui Pormqual s-a ascuns în spatele zidurilor oraşului. Sunt extrem de tentat, căpitane, sa te pun în cuie la ceva asemănător, chiar aici şi acum. Un cadou pentru necredincioşii de acolo, doar pentru a le aminti că unii dintre noi îşi' amintesc adevărul. Am de gând să trag trei respiraţii şi dacă mai eşti aici când termin... Căpitanul se grăbi.

HdKHa
K

Koryk l-a privit pe ofiţer năvălindu-se pe pasarela, apoi ocolind maşinile grele din linia lor. Părea sa se îndrepte spre cea mai apropiată mulţime care se aduna la gura unei străzi largi.

Dacă Koryk s-ar fi gândit, ar fi găsit în mintea lui acea serie de gânduri întunecate – fiecare gata să-şi găsească vocea – pentru a-i oferi scuzele de care avea nevoie. Dar nu a luat în considerare si, în ceea ce priveşte scuzele, pentru el nu era nevoie, nici deloc nevoie.

Si-a ridicat arbaleta.

Am dezlegat cearta.

L-am văzut lovindu-l pe căpitan între omoplaţi, l-am văzut pe bărbat întinzându-se înainte, cu braţele întinse în lateral.

Tarr şi alţii din acea linie din faţă se întoarseră să-l studieze, tăcuţi, cu expresii goale sub marginile cârmelor.

Zâmbetele au exprimat un râs neîncrezător.

Cizme grele pe pasarela, apoi cererea aspră a lui Keneb: — Cine a fost responsabil pentru asta?

Koryk s-a confruntat cu Pumnul. — Am fost, domnule.

— Tocmai ai ucis un căpitan al Gărzii Palatului Untan, soldat.

'Da domnule.'

De la Tarr: „Se întorc pentru o altă încercare! Se pare că i-ai supărat, Koryk.

— O dovadă suficientă pentru mine, spuse semisângele Seti într-un mârâit, în timp ce începea să-şi reîncarce arbaleta. În timp ce aştepta ca Keneb să vorbească. A aşteptat comanda lui Bafm să-l aresteze.

În schimb, Pumnul nu a spus nimic. Se întoarse şi se întoarse la Lupul de Spumă.

Un şuierat de la Smiles. — Ai grijă, Koryk. Aşteaptă până când Fid aude despre asta.

— Fid? se răsti sergentul Balm. — Dar Adjunct? O să fii încordat, Koryk.

'Dacă sunt, atunci sunt. Dar aş face totul din nou. Nenorocitul a vrut să le dăm Wickanii.

Amorţit, Keneb păşi înapoi pe puntea din mijloc.

—... am vrut sa le dăm Wickanii... Marinii şi marinarii se uitau cu toţii la el, iar Destriant Run'thurvián apăruse de jos şi acum'se apropiase.

— Pumnul Keneb, noaptea asta nu merge bine, nu-i aşa?

Keneb clipi. — Destriant?

— Cea mai gravă încălcare a disciplinei...

— îmi pare rău, intervin Keneb, este clar că ai înţeles greşit. Cu ceva timp în urmă, Adjunctul a proclamat naşterea vânătorilor de oase. Ce a văzut atunci? Nu aveam decât un sentiment – abia simţim. Mai degrabă o suspiciune. Dar acum... clătină el din cap. — Trei echipe de pe debarcader rămânând în picioare, şi de ce?

— Pumnul, ameninţarea este percepută şi trebuie răspuns.

„Am putea să aruncăm linii şi să plecăm. În schimb, iată-ne. Iată-i, gata să însângereze nasul oricui îndrăzneşte să se apropie. Gata să răspundă sânge cu sânge. Trădarea, Destriant, urmăreşte noaptea asta ca un zeu, chiar aici, în oraşul Malaz. Trecu cu paşi mari pe lângă ceilalţi, înapoi la castelul de probă. — Balista aia încărcata? el a cerut.

Unul din echipaj dădu din cap. — Da, Pumn.

‘Bun. Se închid repede.

Destriantul se muta lângă Keneb. — Pumn, nu înţeleg.

Keneb şi-a atras atenţia de la sutele care se apropiau din ce în ce mai mult. ‘Dar eu fac. Am văzut. Ţinem debarcaderul şi nici unui soldat blestemat de acolo jos nu-i pasă de nimic altceva! De ce?[1] A bătut şina. — Pentru că aşteptăm. Aşteptăm Adjunctul.

Destriant, suntem ai ei, acum. S-a făcut, iar blestemul imperiului poate putrezi!

Ochii celuilalt bărbat s-au mărit încet la această izbucnire, apoi, cu un zâmbet vag, s-a înclinat. — După cum spui tu, Pumn. Cum spui.[1]

Ultima uşă de pe holul casei, ultimul etaŢ Tipic. Cuţitul a alunecat uşor între uşă şi cadru, a ridicat zăvorul.

O apăsare lentă şi uniformă a mutat uşa înapoi, cu cel mai slab geamăt din balamalele de piele.

Fiddler se strecură înăuntru, privi înjur în întuneric.

Sforăitul puternic al animalului şi mormăitul din pat, un miros de bere veche pătrunde în aerul turgit.

Mişcându-se în cele mai mici trepte, Fiddler şi-a coborât colecţia de arbalete pe podea, o procedură care a luat aproape treizeci de bătăi ale inimii, dar nici o dată notele stentoriene ale somnului nu s-au oprit din silueta de pe pat.

Acum, eliberat de povară, Lăutarul se strecură mai aproape, respirând uşor si încet, până când pluti chiar deasupra capului zguduit al victimei sale nebănuitoare.

Apoi a început să şoptească cu o voce cântătoare: „Fantomele tale – ne-am'întors – să nu te lase niciodată în pace, să nu-ţi mai acorde nicio clipă de odihnă – o, da, dragă Braven' Tooth, sunt eu, Lăutar, mort, dar nu plecat – o fantomă, care se întoarce să te bântuie până la ultimul...

Pumnul a apărut de nicăieri, conectându-se solid cu abdomenul lui Fiddler. Tot aerul alungat de el, sergentul se prăbuşi j>e spate, pe podea, unde se ghemui în jurul agoniei, m timp ce Braven Tooth se urca în picioare. — Nu a fost amuzant, Fiddler, spuse el, privind în jos. — Dar tu, zvârcolindu-te acolo jos, pe podea, acum e amuzant.

— Taci din gura aia, gâfâi Fiddler, şi găseşte-mi un scaun.

Sergentul-maestru l-a ajutat să se ridice în picioare. Aplecându-se greu, Fiddler se îndreptă cu grijă, efortul punctat de tresăriri şi şuierat de respiraţie între dinţi.

— Vei trăi?

O încuviinţare din cap şi Fiddler reuşi să se dă înapoi. — Bine, am meritat asta...

— De la sine înţeles, a răspuns Braven Tooth.

S-au înfruntat în întuneric pentru o clipă, apoi s-au îmbrăţişat. Şi nu a spus nimic.

O clipă mai târziu, usa s-a deschis în spatele lor. S-au despărţit pentru a-i vedea pe Gesler şi Stormy,

primul purtând două sticle de vin, iar cel din urmă trei pâini.

— Respiraţia lui Hood! Braven Tooth râse. — Nenprociţii bătrâni vin acasă!

în timp ce Gesler şi Stormy şi-au pus alimentele pe o măsuţă, Fiddler a examinat lăutarul care îi fusese legat de spaţe! A fost încântat să vadă că nu există daune în afară de vechile daune. Scoase arcul, se uită în jur când Braven

Tooth aprindea un felinar, apoi se apropie de un scaun şi se aşeză.

O clipă, apoi toţi trei bărbaţi se uitau la el.

— Ştiu, spuse' Fiddler. „Braven Tooth, îţi aminteşti ultima dată când am jucat..."

— Asta a fost ultima dată?

— A fost şi au fost mulţi care au căzut de atunci. Prieteni.

Oameni pe care am ajuns să-i iubim şi acum îi lipsesc, ca nişte găuri în inimă. A tras aer în piept' apoi a continuat: „Aşteapta, înăuntru, de multă vreme. Deci, vechii mei prieteni, să auzim câteva nume.

Braven Tooth se aşeză pe pătuţ, scărpinându-se la barbă. — Am unul nou pentru tine. Un soldat pe care l-am trimis chiar în noajDtea asta, care s-a ucis. Numele lui Gentur. Prietenul sau Mudslinger aproape că a murit el însuşi, dar se pare că Doamna a tras. Şi l-am găsit la timp pentru a ajuta lucrurile.

Fiddler dădu din cap. — Gentur. în regulă. Gesler?

— Culp. Baudin. Şi, cred, Felisin Paran – nu a avut deloc noroc, iar când au apărut lucruri bune, oricât de rar era, ei bine, nu ştia ce să facă sau să spună. El a ridicat din umeri. „O persoană doare suficient înăuntru, tot ce poate face este să rănească spatele. Deci, şi ea. Făcu o pauză, apoi adăugă: — Pella, Adevărul.

— Şi Coltaine, spuse Stormy. — Şi Duiker şi al şaptelea.

Fiddler a început să acorde instrumentul. — Nume
bune, una şi toate, voi mai adăuga câteva. Whiskyjack. gard viu. Trotts.' Şi încă unul – încă fară nume şi nu e chiar aşa de rău. încă una... Se strâmbă. — Ar putea suna cam dur, indiferent cât de multă colofoniu folosesc. Nu conteaza. Am o ghioană tristă în cap care trebuie să iasă...

— Tot trist, Fid? ^

— Nu, nu toate. Îţi las amintirile bune – dar îţi voi şoapta din când în când', ca să-ţi spun că ştiu ce simţi. '

Acum, aşează-te – toarnă-le cupe pline, Gesler '- asta o să dureze ceva, mă aştept.

Şi a început să se joace.

HdKHa K

Uşa grea din vârful Rampart Way se deschise cu un tipăit,'dezvăluind o formă masivă, cocoşată, siluetă pe prag. Pe măsură ce Adjunctul a atins nivelul, silueta să dat înapoi. Ea a intrat cu paşi mari în casa de poartă, urmată de T'amber, apoi de Fist Tene Baralta. Kalam intră în camera cu mucegai. Aerul era dulce cu vaporii stânjenitori de rom.

Asasinul s-a oprit în faţa gardianului. — Lubben.

Un răspuns greu, bubuitor, „Kalam Mekhar".

— Noapte ocupată?

— Nu toată lumea foloseşte uşa, a răspuns Lubben.

Kalam dădu din cap şi nu mai spuse nimic. A continuat
mai departe, ieşind în curtea donjonului, cu lespezi înclinate sub picioare, vechiul turn la stânga, cala însăşi uşor în dreapta lui. Adjunctul străbătuse deja jumătate din lungimea hallului. în spatele lui Kalam, escorta Gărzii Untan s-a separat acum de grup, îndreptându-se spre cazarma de lângă zidul de nord.

Kalam ridică ochii spre luna tulbure. Un vânt slab îi trecea pe faţă, cald, sufocos şi uscat, smulgându-i sudoarea de pe frunte'.

Undeva deasupra capului, o giruetă a scârţâit pentru moment. Asasinul a pornit după ceilalţi.

Două gheare flancau intrarea în clădire – nu paza obişnuită. Kalam se întrebă unde se află Fist şi garnizoana lui în noaptea asta.

Probabil în pivniţele depozitului, beat orb. Hood ştie, acolo aş fi în cizmele lor. Nu bătrânul Lubben, desigur. Cocoşatul ăla aprins era la fel de vechi ca şi Poarta Rampart – el fusese mereu acolo, încă din vremea împăratului şi chiar, dacă zvonurile erau adevărate, până la stăpânirea insulei lui Mock.

Când Kalam a trecut între cei doi asasini, ambii şi-au înclinat capetele cu glugă în direcţia lui. O recunoaştere batjocoritoare, a conchis el, sau ceva mai rău. Nu răspunse, continuând pe holul larg.

O altă Gheară îi aştepta, iar această siluetă acoperită îi conduse acum spre scara.

Urcând două niveluri, apoi pe un coridor, într-o anticamera, unde Tene Baralta a ordonat să rămână Lamele sale roşii, cu excepţia căpitanului său, Lostara Yil. Pumnul a trimis apoi doi dintre soldaţii săi după un scurt set de instrucţiuni şoptite.

Adjunctul a urmărit toate acestea fără expresie, deşi Kalam a fost tentat să-l cheme pe Baraltă cu privire la ceea ce era, evident, un act de independenţă ascuţită – de parcă Tene Baralta şi-ar fi renunţat şi lamele sale ' roşii de orice asociere cu Adjunct şi Armata a Paisprezecea.

După o clipă, Gheara îi conduse mai departe, printr-un alt portal, într-un alt coridor, apoi pe lungimea lui j>ână la un set de uşi duble. Nu era sala obişnuită pentru întâlniri oficiale, ştia Kalam. Acesta era mai mic – dacă abordarea era vreo indicaţie – şi situat într-un sfert de fortune rar frecventată. încă două Gheare au stat de pază la intrare şi amândoi s-au întors să deschidă uşile.

Kalam îl privi pe Adjunct păşind înăuntru, apoi oprindu- se. La fel şi T'amber şi Tene Baralta. Alături de asasin, Lostara Yil i s-a tăiat respiraţia.

Un tribunal îi aştepta, iar în faţa lor erau împărăteasa Laseen, Korbolo Dom – îmbrăcat ca un Pumn înalt – si o altă persoană pe care Kalam nu o recunoştea. Cu faţă rotundă şi plin ae caracteristici, corpulent, purtând mătase albastră/ Părul lui era incolor, tuns scurt şi uns. Ochi adormiţi îl priveau pe Adjunct cu avariţia unui călău.

Mesele erau aranjate într-un T inversat şi trei scaune aşteptau, cu spatele înalt către nou-veniţi.

După o clipă lungă, Adjunctul a făcut un pas înainte, a tras scaunul din centru şi s-a aşezat, cu spatele drept. T'amber luă scaunul din stânga lui Tavore. Tene Baralta îi făcu semn lui Lostara Yil să-l însoţească şi se îndreptă sj>re extrema dreaptă, unde stătea' atent, cu faţa către împărăteasa.

Kalam oftă încet, apoi se îndreptă spre scaunul rămas. Aşezându-se, şi-a aşezat ambele mâini mmănuşi pe blatul cu cicatrici din faţa lui.

Bărbatul gras gras şi-a fixat privirea asupra asasinului şi s-a aplecat uşor înainte. — Kalam Mekhar, da? O mare plăcere, murmură el, să te cunosc în sfârşit.

'Este? Mă bucur pentru tine... oricine ai fi.

— Mallick Rel.

— Aici, în ce calitate? întrebă Kalam. — Şarpe şef?

— Va fi suficient din partea ta, spuse împărăteasa. — Stai dacă trebuie, Kalam, dar taci.

Şi înţelegeţi, nu v-am cerut prezenţa aici în această noapte.'

Kalam a şimţit o întrebare ascunsă în acea declaraţie, faţă de care nu' a făcut decât să ridice din umeri. Nu, Laseen, nu sunt gata să-ţi dau nimic.

Laseen şi-a îndreptat atenţia asupra comandantului Lamelor Roşii. — Tene Baralta' înţeleg că ai ajutat-o la escortarea Adjunctului şi a alaiului ei prin oraş. Nobil din partea ta. Presupun că Adjunctul nu v-a invitat şi nici nu v-a obligat în vreun fel. în consecinţă, pare clar 'că doriţi să vorbiţi cu mine în numele Lamelor Roşii.

Bărbatul cu faţa devastată se înclină, apoi spuse:
— Da, împărăţeasă.

‘Continua.[1]

„Lamele Roşii au fost înrolaţi de către Adjunctul din Aren, împărăteasa, după care am fost numit Pumn în Armata a Paisprezecea, vă rog cu respect să contramandaţi ordinul. Lamele Roşii au servit vreodată Imperiul Malaza'n într-o capacitate independentă, aşa cum se potriveşte statutului nostru unic, primii şi cei mai importanţi Gardieni Imperiali din şapte oraşe.

împărăteasa dădu din cap. — Nu văd niciun motiv să nu-ţi accept cererea, comandante. Adjunctul doreşte să facă un comentariu?

‘Nu.[1]

‘Foarte bine. Comandante Tene Baralta, Lamele Roşii pot fi încadrate aici în Mock's Hold pentru moment. Poţi pleca.

Bărbatul se înclină din nou, apoi, întorcându-se, ieşi din cameră.

Căpitanul lui l-a urmat.

Uşile se închiseră din nou în urma lor.

Lâseen şi-a fixat atenţia asupra Adjunctului. — Bine ai venit acasă, Tavo re, spuse ea.

— Mulţumesc, împărăteasă.

„Transporturile din port afişează steagul ciumei – amândoi ştim că nicio ciumă nu este prezentă printre soldaţii armatei tale."

Ea şi-a înclinat capul. — Ce să fac din această încercare de amăgire?

— împărăteasă, Pumnul Keneb a concluzionat evident că, indiferent de părerile căpitanului Rynag, oraşul Malaz se află într-o stare de tulburare civilă,

suficientă pentru a-l face pe Keneb să se teamă pentru bunăstarea celui de-al Paisprezecelea, în cazul în care armata debarcă. La urma urmei, am cu mine Wickans – a căror localitate faţă de Imperiu, aş putea adăuga, este fără reproş. În plus, avem o forţă substanţială de Khundryl Burned Teârs, care au servit şi cu distincţie. A debarca astfel de trupe ar putea invita la o baie de sânge.

— O baie de sânge, Adjunct? Sprâncenele lui Laseen se ridicară. — Căpitanului Rynag i s-au dat ordine specifice pentru a se asigura că soldaţii din 14 se dezarmă înainte de debarcare.

— Lăsându-i astfel la mila unei gloate în flăcări, împărăteasă.

Laseen îi făcu semn dispreţuitor.

— împărăteasa, a continuat Adjunctul, cred că acum există o înţelegere greşită, aici, în inima imperiului, că evenimentele cunoscute în mod obişnuit sub numele de Lanţul de Câini – şi cele care au urmat la Aren – sunt cumva suspecte. Ea făcu o pauză, apoi reluă: — Văd că Korbolo Dom, care a comandat renegaţii Ucigaşii de Câini şi care a fost capturat şi arestat în Raraku, este din nou un om liber şi, într-adevăr,' un Pumn înalt.

Mai 'mult, preotul Jhistal şi probabil instigator la sacrificarea Armatei Aren, Mallick Rel, este acum consilierul tău în aceste proceduri. Inutil să spun că sunt confuz de asta. Cu excepţia cazului în care, desigur, Rebeliunea celor şapte oraşe' a reuşit dincolo de visele sale cele mai sălbatice, indiferent de propriile mele succese în şapte oraşe.

— Dragul meu Tavore, spuse Laseen, recunosc că sunt oarecum jenat în numele tău. Pari să ţii la ideea copilărească că unele adevăruri sunt intransigente şi de netăgăduit. Din păcate, lumea adulţilor nu este niciodată atât de simplă.

Toate adevărurile sunt maleabile. Supus, în mod necesar, revizuirii. Nu ai observat încă, Tavore, că în mintea oamenilor din acest imperiu adevărul este lipsit de relevanţă? Şi-a pierdut puterea. Nu mai afectează schimbarea şi, într-adevăr, însăşi voinţa oamenilor – născută din frică şi ignoranţă, desigur – însăşi voinţa, aşa cum am spus, poate, la rândul ei, să revizuiască' acele adevăruri, ј>oate transforma, dacă doriţi, minciunile de convenienţa în credinţă şi

acea credinţă,' la rândul ei, nu este supusa provocării![1]

— În provocarea, spuse Adjunctul după o clipă, cineva comite o trădare.

împărăteasa zâmbi. — Văd că îmbătrâneşti cu fiecare bătaie a inimii, Tavore. Poate că am plânge pierderea inocenţei, dar nu pentru mult timp, mă tem. Imperiul Malazân se află în momentul cel mai precar şi totul este incert, plutind pe cuspid. L-am pierdut pe Dujek Onearm din cauza ciumei – iar armata lui pare să fi dispărut complet, probabil şi victime ale acelei ciumă. Evenimentele au luat o întorsătură în rău în Korel. Decimarea celor şapte oraşe ne-a dat o lovitură aproape de moarte în ceea ce priveşte economia noastră şi, în special, recoltele. S-ar putea să ne confruntăm 'cu înfometarea înainte ca subcontinentul să se poată recupera.

Devine imperativ, Tavore, să forţezi o nouă formă asupra imperiului nostru.

— Si ce presupune, împărăteasă, această nouă formă?

Mallick Rel a vorbit: „Victime, vai! Sânge vărsat, pentru
a potoli setea, nevoia. Nefericit, dar nu există altă cale. Toţi sunt întristati aici.

Tavore clipi încet. — Vrei să-i predau pe Wickan.

— Şi, spuse Mallick Rel, Khundryl.

Korbolo Dom se aplecă brusc înainte. — încă o chestiune, Tavore Paran.

Cine, pe numele lui Hood, se află pe acele catamarane?

— Soldaţii unui popor cunoscut sub numele de Peri.

— De ce sunt ei aici? întrebă Napanul, dezvăluind dinţii.

'— Au jurat loialitate, Pumnul înalt.

— La Imperiul Malazan?

Adjunctul ezită, apoi îşi fixă din nou privirea asupra Lassen. [1]

împărăteasa, trebuie să vorbesc cu tine. În privat. Sunt chestiuni care aparţin exclusiv împărătesei şi adjunctului ei.

Mallick Rel şuieră, apoi spuse: — Chestiuni dezlănţuite de o sabie otataralǎ, vrei să spui! Este aşa cum mă temeam, împărăteasă! Ea serveşte un

altul, acum şi ar trage fier rece peste gâtul Imperiului Malazan!

Expresia lui Tavore se răsuci, dezvăluind dezgust când îl privi pe preotul Jhistal. „Imperiul a refuzat vreodată un patron nemuritor, Mallick Rel. Din acest motiv, mai mult decât oricare altul, am supravieţuit şi, într-adevăr, am devenit din ce în ce mai puternici. Ce cauţi aici, preote?

— Cui slujeşti acum, femeie? întrebă Mallick Rel.

— Sunt adjunctul împărătesei.

— Atunci trebuie să faci cum porunceşte ea! Dă-ne Wickanii!

'Ne? Ah, acum văd. Ai fost înşelat de o parte din gloria ta în afara Arenului. Spune-mi, cât timp mainte de a se emite un mandat de arestare pentru Fist Blistig, fostul comandant al Gărzii Aren care a sfidat ordinul de a părăsi oraşul? Din cauza lui, şi numai a lui, Aren nu a căzut.

Laseen a întrebat:' — Nu au fost Lamele Roşii din Aren arestate de Blistig, Tavore?

— La comanda lui Pormqual. Te rog, împărăteasă, trebuie să vorbim, tu şi cu mine, singuri.

Iar Kalam a văzut atunci, în ochii lui Laseen, ceva ce credea că nu va vedea niciodată. O sclipire de frică.

Dar Korbolo Dom a fost cel care a vorbit. — Adjunct Tavore, acum sunt Pumnul înalt.

Şi, odată cu moartea lui Dujek, ocup Pumnul înalt. în plus, mi-am asumat titlul şi responsabilităţile First Sword of the Empire, un post trist vacant de la moartea prematură a lui Dassem Ultor. Prin urmare, îmi asum acum comanda Armatei a Paisprezecea.

— Tavore, spuse Laseen încet, nu a fost niciodată funcţia unui Adjunct pentru a comanda armate. Necesitatea mi-a'forţat mâna cu rebeliunea din Şapte oraşe, dar asta s-a terminat acum. Ai îndeplinit tot ce ţi-am cerut şi nu sunt orb faţă de loialitatea ta. Mă întristează că aceasta întâlnire a devenit atât de ostilă – tu eşti prelungirea voinţei mele, Tavore, şi nu regret alegerea mea. Nu, nici acum.' Se pare că trebuie să vă explic detaliile voinţei mele. Te vreau mcă o dată lângă mine, m

Unta. Mallick Rel poate avea talent în multe domenii ale administraţiei, dar îi lipseşte în altele – am nevoie de tine pentru acestea, Tavore, am nevoie de tine lângă mine pentru a-l completa pe preotul Jhistal.

Vedeţi în faţa voastra restructurarea înaltului comandament imperial. O nouă primă sabie preia acum comanda generala a armatelor Malazan. A sosit timpul, Tavore, să-ţi laşi sabia deoparte.

Tăcere.' De'la Tavore, nicio mişcare, nici un zvâcnire de emoţie. — După cum porunci, împărăteasă.

Sub hainele lui, Kalam simţi că pielea i se încinge, parcă aproape de flăcări. Transpiraţia ii curgea pe corp; îl simţea cum mărgele pe faţă şi pe gât. îşi privi mâinile îmbrăcate în piele, nemişcate pe lemnul uzat al blatului mesei.

— Sunt mulţumit, spuse Laseen.

— Va fi necesar, spuse Tavore, să mă întorc, pentru scurt timp, la docuri. Cred că Fist Keneb se va îndoi de veridicitatea schimbării de comandă dacă va fi informat de altcineva în afară de mine.

— Un om foarte loial, murmură Mallick Rel.

— Da, el este.

— Şi aceştia pieri? a cerut Korbolo Dom. — Merită să se deranjeze?

Se vor supune autorităţii mele?

— Nu pot vorbi în numele lor în această chestiune, spuse Tavore fără ton.^ — Dar ei nu vor respinge în mod direct nicio uvertură. în ceea ce priveşte priceperea lor, cred că va fi suficient, cel puţin într-o funcţie auxiliară pentru obişnuiţii noştri.

— Nu mai este nimic pentru ei?

Ridicarea din umeri a Adjunctului era nepăsătoare, — Sunt străini, First Sword.

Barbarii.[1]

Barbarii care navighează cu cele mai bune nave de război pe oceanul blestemat, da.

Insa Korbolo Dom, cu toată percepţia şi judecata lui şlefuită, pur şi simplu dădu din cap.

Un alt moment de reculegere, în care s-ar fi putut spune atâtea lucruri, în care cursul Imperiului Malazan ar fi putut găsi o bază mai fermă. Tăcere, şi totuşi lui Kalam i se părea că auzea trântirea uşilor, zgomotul şi scrâşnetul grilajului căzând, şi văzu '

hoîuri, alei, unde lumina pâlpâitoare se stingea, apoi dispăru.

Dacă împărăteasa ar fi să vorbească atunci, cu cuvinte numai pentru Adjunct – orice, orice uvertură care nu suna fals, Mallick Rel a spus: „Adjunct, este vorba despre doi Wickan, un vrăjitor şi o vrăjitoare".

Ochii lui Tavore au ramas pe Laseen. 'Desigur. Din fericire, sunt ineficiente, o consecinţă a traumei pe care au trăit-o cu moartea lui Coltaine.

— Cu toate acestea, Gheara le va efectua arestarea.

împărăteasa spuse: — Nu se poate ajuta, Tavore. Chiar
şi cu o rămăşiţă din vechea lor putere, ei ar putea declanşa măcelul asupra cetăţenilor din oraşul Malaz, şi asta nu putem avea.

— Sângele din această noapte aparţine Wickanilor şi Khundryl. O declaraţie de la Adjunct/ lipsită de orice emoţie.

— Trebuie să fie aşa, murmură preotul Jhistal, parcă izbit din nou de durere.'

— Tavore, spuse Laseen, se vor dovedi oare Khundrylii recalcitratori în a-şi ceda armele şi armura? Nu sunt două mii sau mai multe?'

— Un cuvânt de la mine va fi suficient, spuse Adjunctul.

— Sunt foarte uşurată, spuse împărăteasa, cu un zâmbet slab, că acum înţelegi necesitatea a ceea ce se va întâmpla în această noapte. în schema mai largă a lucrurilor, Tavore, sacrificiul este modest. Este, de asemenea, clar că Wickanii şi-au depăşit utilitatea – trebuie să se renunţe la vechile legăminte cu triburile, acum că şapte oraşe şi recolta ei au fost atât de complet perturbate. Cu alte cuvinte, avem nevoie de Câmpiile Wickan. Turmele trebuie sacrificate şi pământul spart, culturile plantate. Seven Cities ne-a oferit o lecţie dura atunci când vine vorba de a ne baza pe ţări îndepărtate pentru resursele pe care le consumă imperiul.

— în acest fel, spuse Mallick Rel, întinzându-şi mâinile, necesitatea este o chestiune economică, nu? Că un popor ignorant si înapoiat trebuie eradicat este într-adevăr trist, dar din păcate, inevitabil.

— Ai şti bine de asta, îi spuse Tavore. „La

urma urmei, cultul Geaorian Falari al Jhistalului a fost eradicat într-o manieră similară de către împăratul Kellanved. Probabil că eşti printre puţinii supravieţuitori din acea vreme.

Faţa rotundă si unsă cu ulei a lui Mallick Rel se scurse încet de puţina culoare pe care o poseda.

Adjunctul a continuat: „O notă foarte mică în istoriile imperiale, greu de găsit. Cred, totuşi, dacă citiţi cu atenţie lucrările lui Duiker, veţi găsi referinţe potrivite. Desigur, „minor" este un termen relativ, la fel cum, presupun, acest pogrom Wickan va fi văzut în istoriile ulterioare. Pentru wickans înşişi, desigur, va fi orice altceva decât minor.

— Ai spus, femeie? întrebă Mallick Rel.

„Este util, uneori, să te op>reşti pe o potecă şi să te întorci si să te întorci o anumita distanţă".

— Ce să realizezi?

— O înţelegere a motivaţiilor, Jhistal. Se pare că aceasta este o noapte de destrămare, până la urmă. Legăminte, tratate şi amintiri...

— Această dezbatere, întrerupse împărăteasa, poate fi purtată altă dată. Mulţimea din oraşul de dedesubt se va întoarce în curând asupra ei înşişi dacă victimele potrivite nu sunt livrate. Eşti gata, domnule adjunct?

Kalam a constatat că îşi ţinea respiraţia. Nu putea să-i vadă ochii lui Tavore, dar ceva din ceL ai lui Laseen îi spunea că Adjunctul a blocat privirile cu împărăteasă şi, în acel moment, ceva trecu între ei şi, încet, treptat, ochii lui Laseen s-au aplatizat, ciudat de incolori.

Adjunctul se ridică. — Sunt, împărăteasă.

T'amber se ridică şi el şi, înainte ca cineva să-şi poată îndrepta atenţia asupra lui Kalam, asasinul se ridică în picioare.

— Adjunct, spuse el într-un bubuit obosit, te voi vedea afară.

— Când ai terminat această curtoazie, spuse împărăteasa, te rog să te întorci aici. Nu ţi-am accej>tat niciodată demisia de la Gheara, Kalam Mekhar şi, mtr- adevăr, în mintea mea este că promovările demne sunt de mult aşteptate. Pierderea aparentă a lui Topper în Warrenul Imperial a lăsat liberă comanda Ghearei. Nu mă pot gândi la nimeni care să merite mai mult această

funcţie.

Sprâncenele lui Kalam se ridicară. — Şi îţi închipui, împărăteasă, că mi-aş asum mantaua şi mi-aş fi aşezat înapoi în Turnul de Vest al lui Unta, înconjurâ'ndu-m'ă de curve şi adulatori? Te aştepţi la un alt Topper?

Acum era rândul' lui Laseen sa vorbească fără inflexiune. — Cu siguranţă că nu, Kalam Mekhar.

întreaga Gheară, sub controlul meu. Doamne, cine ar cădea primul? Mallick Rel. Korboto Dom...

Şi ea ştie asta. Ea oferă asta. Pot tăia cancerele din carne... dar mai întâi, unii Wickan trebuie să moară. Şi... nu doar Wickans.

Neavând încredere în el însuşi să vorbească şi neştiind ce arjDutea spune dacă ar face-o, Kalam pur şi simplu se înclină în faţa împărătesei, apoi îi urmă pe Tavore şi T1 amber în timp ce ieşeau din cameră.

în coridor.

La douăzeci si trei de paşi până la anticamera – nu mai rămăsese nicio Lame Roşii '- unde Tavore făcu o pauză, făcându-i semn lui T'amber care trecu şi se poziţiona la uşa îndepărtată. Apoi Adjunctul l-a închis pe cel din spatele lor.

Si l-a înfruntat pe Kalam.

Dar T'amber a fost cel care a vorbit. „Kalam Mekhar. Câte mâini ne aşteaptă?

Şi-a întors privirea. „Fiecare mână este instruită să lucreze ca o unitate. Atât o forţă, cât si un defect.

'Câţi?'

— Patru nave acostate mai jos. Ar putea fi până la optzeci.

'Optzeci?'

Asasinul dădu din cap. Eşti mort, adjunct. La fel eşti, T'amber. — Nu te va lăsa să te întorci la corăbii, spuse el, fără să le întâlnească încă privirile. „A face asta invită la un război civil..."

— Nu, spuse Tavore.

Kalam se încruntă, aruncă o privire la ea.

— Părăsim Imperiul Malazan. Şi, după toate probabilităţile, nu ne vom mai întoarce niciodată.

S-a dus la un perete, s-a sprijinit cu spatele de el şi a închis ochii.

Transpiraţia îi curgea pe faţă. — Nu înţelegi ce mi-a oferit ea? Pot să mă întorc imediat în acea

camera şi să fac exact ceea ce vrea ea să fac – ceea ce are nevoie sa fac. Ea şi cu mine vom ieşi apoi de acolo, lăsând două cadavre cu capetele tăiate şi'plantate pe acea masă blestemată. La naiba, Tavore. Optzeci de mâmi!

— înţeleg, spuse Adjunctul. — Du-te atunci. Nu mă voi gândi mâi puţin la tine, Kalam Mekhar. Sunteţi din Imperiul Malazan. Acum serveşte-o.

Totuşi nu s-a mişcat şi nici nu a deschis ochii. — Deci nu înseamnă nimic pentru tine, acum, Tavore?

— Am alte preocupări.

— Explică-le.

■Nu.[1]

'De ce nu?[1]

T'amber a spus: „Există o convergenţă în această noapte, Kalam, aici în oraşul Malaz. Jocul este într-o frenezie a mişcării şi a contramiscării şi da, Mallick Rel este un participant, deşi mâna care îl ghidează rămâne la distanţă, nevăzută. îndepărtarea lui, aşa cum intenţionaţi să faceţi, se va dovedi o lovitură mortală şi poate schimba întregul echilibru. S-ar putea să salveze nu doar Imperiul Malazan, ci si lumea în sine. Cum putem obiecta la dorinţa ta?

'Si totuşi...'

— Da, spuse T'amber. 'Te întrebăm. Kalam, fără tine nu avem nicio şansă...

— Şase sute de asasini, la naiba! Şi-a pus capul de perete, nevrând, incapabil să privească aceste două femei, să vadă nevoia în ochii lor. — Nu sunt suficient. Trebuie să vezi asta. Cu toţii cădem şi Mallick Rel trăieşte.

— După cum spui, răspunse Tavore.

Aşteptă ca ea să mai adauge ceva, o ultimă rugăminte. A aşteptat un nou tac de la T'amber. Dar era doar linişte.

— Merită, adjunct?

— Câştigă această bătălie, Kalam, sau câştigă războiul.

— Sunt doar un bărbat.

'Da.'

Cu un deget ras în gaură.

Palmele ii mâncăriu de pielea umedă a mănuşilor. — Preotul ala Jhistal ţine ranchiună.

— Unul prelungit, da, spuse T'amber. — Asta şi o poftă de putere.

— Laseen este disperat.

— Da, Kalam, este.

— De ce să nu rămâneţi chiar aici, amândoi? Aşteaptă să-i ucid.

Aşteaptă şi o voi convinge pe împărăteasa că acest pogrom trebuie oprit. Chiar acum. Nu s-a mai vărsat sânge. Sunt şase sute de asasini în oraşul de dedesubt – putem zdrobi această nebunie, putem curăţa această febră...

— Gata cu sânge, Kalam Mekhar?

întrebarea lui T'amber l-a înţepat, apoi a clătinat din cap. — Lideri, nu va mai fi nevoie de nimic.

— Este clar că nu ţi-a trecut ceva prin cap, spuse T'amber.

— Ce nu?

— Gheara. Sunt infiltraţi. Extensiv. Preotul Jhistal nu a fost inactiv.

— De unde ştii asta?

Tăcere încăo dată.

Kalam şi-a frecat faţa cu ambele mâini. „Zei de jos..."

'Pot să te întreb ceva?[1]

El a pufnit. — Haide, T'amber.

— Ai bătut odată cu epurarea Vechii Gărzi. De fapt, ai venit chiar în acest oraş nu cu mult timp în urma, cu intenţia să o asasinezi pe împărăteasa.

De unde stie ea asta? Cuma putut ea să ştie ceva din toate astea? Cine este ea? '

Continua.'

— Ai fost mânat de indignare, de indignare. Amintirile tale nu fuseseră proclamate decât minciuni şi ai vrut să sfidezi acei revizionişti care au murdărit atât de mult tot ceea ce preţuiai. Ai vrut să te uiţi în ochii celui care a decis că Bridgeburners trebuie să 'moară – trebuia să vezi adevărul acolo şi, dacă l-ai găsi, ai acţiona. Dar ea te-a convins să renunţi...

— Nici măcar nu a fost aici.

— Ah, atunci ştiai asta. Ei bine, nu contează. Doar asta te-ar fi împiedicatsă treci spre Unta? De la alungarea ei?

A sputurat din cap.

— în orice caz, unde este acum indignarea ta, Kalam Mekhar? Coltaine din Clanul Corbului.

Istoricul imperial Duiker. Armata a 7-a. Şi acum, Wickanii din al Paisprezecelea. Pumnul Temui. Nil, Nether. Gali of the Khundryl Burned Tears, care l-a aruncat înapoi pe Korbolo Dom la Sanimon – trişând victoria lui Korbolo cu mult înaintea lui Aren. Trădătorii sunt în sala tronului...

— Pot face ca asta să rămână scurtă.

'Poti. Şi dacă alegeţi aşa, eu şi Adjunct vom muri posedând cel puţin această măsură de satisfacţie. Dar în moarte, la fel vor fi mulţi, mulţi alţii. Mai mult decât poate înţelege oricare dintre noi.

— Mă întrebi unde este indignarea mea, dar ai răspunsul înaintea ta.

Trăieşte. În mine. Şi este gata să omoare. Chiar acum.[1]

— Uciderea lui Mallick Rel şi Korbolo Dom în această noapte, spuse T'amber, nu îi va salva pe Wickan şi nici pe Khundryl. Nu va împiedica răzjDoiul cu Perisul. Sau distrugerea Câmpiilor Wickan. împărăteasa este într- adevăr disperată, atât de disperată încât îşi va sacrifica Adjunctul în schimbul uciderii celor doi trădători în mijlocul ei. Dar spune-mi, nu crezi că Mallick Rel a înţeles esenţa ofertei lui Laseen către tine?

— Asta e întrebarea ta?

'Da.[1]

— Korbolo Dom este un prost. Probabil că nu înţelege nimic. Preotul Jhistal nu este, din păcate, un prost. Deci, el este pregătit. Kalam tăcu, deşi gândurile lui continuau, urmând nenumărate urme.

Potenţiale, posibilităţi. — Poate că nu ştie că am o armă otatarală...

— Puterea pe care o poate folosi este Elder, spuse T'amber.

— Deci, după tot ce am spus aici, s-ar putea să eşuez.

'Poţi.[1]

— Şi dacă o fac, atunci vom pierde cu toţii.

'Dâ.'

Kalam deschise ochii şi descoperi că Adjunctul se întoarse. Numai chihlimbarul îl înfrunta, cu ochii ei aurii neclintiţi în privirea lor neobişnuită.

Şase sute. — Spune-mi' asta, T'amber: între tine şi Adjunct, a cui viaţă contează mai mult?

Răspunsul a fost imediat. — Al Adjunctului.

Părea că Tavore tresări atunci, dar nu voia să le înfrunte.

— Şi, a întrebat Kalam, între tine şi mine?

'A ta.'

Ah. 'Adjunct. Alege, dacă vrei, între tine şi al Paisprezecelea.

— Care este scopul tuturor acestor lucruri? întrebă Tavore, cu vocea zdrenţuită.

'Alege.'

— Pumnul Keneb are ordinele lui, spuse ea.

Kalam închise încet ochii din nou. Undeva, în fundul minţii lui, un sunet slab, mereu slab. Muzică. Plin de întristare. — Warrens în oraş, spuse el cu o voce blândă. „Mulţi, clocotând de putere – Quick Ben va fi greu apăsat chiar dacă pot ajunge la el şi nu am nicio şansă să folosesc porţi. Adjunct, vei avea nevoie de sabia ta.'

Otataral în faţă... şi în spate.

Muzică ciudată, melodia necunoscută şi totuşi... el ştia asta.

Kalam deschise ochii, chiar dacă Adjunctul se întoarse încet.

Durerea din privirea ei era ca o lovitură împotriva inimii lui.

— Mulţumesc, spuse ea.

Asasinul trase adânc aer în piept, apoi îşi rostogoli umerii. În regulă, nu are rost să-i ţinem să aştepte.

Pearl intră în cameră. Mallick Rel se plimba, iar Korbolo Dom desfundase o sticlă de vin şi îşi turna un pah^r.

împărăteasa a rămas pe scaunul ei.

Nu a pierdut timpul cu vorbe mici. — Cei trei se apropie de Poartă.

'înţeleg. Deci, Kalam Mekhar şi-a făcut alegerea, atunci/ — Da, acum e în afara tau, Pearl.

târfă. I-ai oferit Gheara, nu-i aşa? Şi unde m-ar fi lăsat asta? — El şi cu mine avem treburi

neterminate, împărăţeasă.

„Nu lăsaţi asta să interfereze cu ceea ce trebuie făcut, Kalam este ţinta cea mai puţin relevantă, mă înţelegeţi? Scoate-l din drum, desigur, dar apoi completează ceea ce ţi se porunceşte.

— Desigur, împărăteasă.

— Când te întorci, spuse Laseen, cu un mic zâmbet pe trăsăturile ei simple, am o surpriză pentru tine. Una plăcută.

— Mă îndoiesc că voi fi plecat mult timp...

— Este acea exces de încredere pe care o găsesc cel mai iritant în tine, Pearl.

— împărăteasa, el este un singur om!

— îl imaginezi pe Adjunct neajutorat? Ea mânuieşte o sabie otaţarală, Pearl – vrăjitoria prin care Gheară îşi desfăşoară ambuscadele nu va funcţiona. Acest lucru va fi brutal. în plus, există T'amber, iar ea rămâne – pentru noi toţi – un mister. Nu vreau să te întorci la mine în zori pentru a mă informa că succesul a lăsat două sute de Gheare morţi pe străzile şi aleile de dedesubt.

Pearl s-â înclinat.

— Du-te, atunci.

Mallick Rel se întoarse în acel moment: „Clawmaster", spuse el, „când sarcina este gata, asiguraţi-vă că trimiteţi două mâini către navă, Froth Wolf, cu instrucţiuni de a i ucide pe Nil şi Nether. Dacă se iveşte ocazia după aceea, trebuie să-l omoare şi pe Fist Keneb/

Pearl se încruntă. — Rapid Ben este pe nava aceea.

— Lasă-l în pace, spuse împărăteasa.

— Nu va acţiona pentru a apăra ţintele?

— Puterea lui este ^o iluzie, spuse Mallik Rel dispreţuitor. „Titlul său de înalt Mag nu este câştigat, dar bănuiesc că se bucură de acest statut şi, prin urmare, nu va face nimic pentru a dezvălui lipsa talentelor sale."

Pearl îşi înclină încet capul. Serios, Mallick Rel?
— Trimite comenzile, spuse Laseen.

Clawmaster se înplină din nou, apoi părăsi camera.

Kalam Mekhar. în sfârşit, putem pune capăt acestui lucru. Pentru asta, împărăteasă, mulţumesc.

Au intrat în porţile din vârful Rampart Way. Lubben era o umbră aplecată' deasupra unei măsuţe, într-o parte. Portarul aruncă privirea m sus, apoi din nou în jos. în mâinile lui uriaşe, bătute, era^aşezat un jar de bronz mare.

Kalam făcu o pauză. — înclină-l înapoi o dată pentru noi, vrei?

O încuviinţare din cap. — Contaţi pe asta.

S-au mutat la poarta opusă.

In spatele lor, Lubben spuse: — Ai grijă la ultimul pas de acolo.

'Vom.[1]

Si mulţumesc pentru asta, Lubben.

Au ieşit pe palier.

Mai jos, clădirile ardeau ici şi colo prin oraş. Făcliile zburau înainte şi înapoi ca nişte viermi strălucitori în carne putrezită. Strigate slabe, ţipete. Center Docks era o masă de umanitate.

— Marinei pe debarcader, spuse Adjunctul.

— Se ţin, remarcă T'amber, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească'pe Tavo re.

Zei de îos, trebuie să fie o mie sau mai multe în acea gloată. — Abia sunt trei echipe acolo, adjunct.

Ea nu spuse nimic şi a început coborârea. T'amber a urmat şi, în cele din urmă, cu o ultimă privire la bătălia aprinsa de la Center Docks, Kalam a pornit în urma lor.

Tene Baralta a intrat cu paşi mari în camera bine mobilată, s-a oprit să se uite în jur pentru o clipă, apoi s-a îndreptat către un scaun de pluş cu spătar înalt. '

Pe cei Şapte, spuse el cu un oftat puternic, în sfârşit am terminat cu căţeaua cu ochi reci. S-a aşezat, şi-a întins picioarele. — Turnaţi-ne nişte vin, căpitane.

Lostara Yil s-a' apropiat de comandantul ei. — Asta poate aştepta. Permiteţi-mi să vă ajut să vă scoateţi armura, domnule.

'Bună idee. Fantoma braţului meu mă doare atât de mult – muşchii gâtului sunt ca nişte bare de fier răsucite.

Ea a scos mănuşul singuratic de pe mâna lui rămasă şi a pus-o pe masă. Apoi s-a mutat – în spatele scaunului, a întins mâna şi a desprins mantia bărbatului. Se ridică pe jumătate, lăsându-i să o tragă. O împături cu grijă şi o aşeză deaşupra unui cufăr de lemn lângă patul mare, plin de perne. Intorcându-se la Tene Baralta, ea a spus: „Ştai o clipă, domnule, dacă vrei. Vom scoate lanţul.

Dând din cap, se îndreptă. A fost ciudat, dar au reuşit în sfârşit să scoată armura grea. L-a pus într-o grămadă la picioarele patului. Submatlasul lui Baralta era umed de transpiraţie, înţepător si pătat sub braţe. Ea o trase, lăsându-1' pe bărbat gol deasupra soldurilor. Cicatricile arsurilor vechi erau bătăi livide. Muşchii lui s-au înmuiat de neutilizat sub un strat de grăsime. /

— înalt Denul, spuse Lostara, împărăteasa nu va ezita să te vadă reparat corespunzător.

— Asta o va face, spuse el, aşezându-se pe spate pe scaun. — Şi atunci, Lostara Yil, nu vei tresari când mă priveşti. Am avut multe gânduri, despre tine şi despre mine/

'Intr-adevar.[1] Ea s-a mutat din nou în spatele lui şi a început să frământe tensiunea tare ca piatra care strângea muşchii de ambele părţi ale gâtului lui.

'Dş,. Cred că acum trebuie să fie.

— Îţi aminteşti, domnule, spuse ea, o vizită pe care am făcut-o, cu mult timp în urmă, când mergeam pe urmele lui Kalam Mekhar. O vizită la un donjon de garnizoană. M-am aşezat la aceeaşi masă cu asasinul. Un Deck a fost dezvăluit, destul de neaşteptat.

Moartea şi Umbra au predominat domeniul, dacă îmi serveşte memoria – şi asta, recunosc, nu pot garanta. în orice caz, urmând întocmai instrucţiunile tale, am efectuat mai târziu o sacrificare amănunţită a tuturor celor prezenţi – după plecarea lui Kalam, desigur.

— întotdeauna ai urmat ordinele cu o precizie impresionantă, Lostara Yil.

Ea îşi ridică mâna stângă de-a lungul liniei maxilarului lui, mângâindu-i încet. [1]

Acea dimineaţă a crimei, comandante, rămâne cel mai mare regret al meu. Erau nevinovaţi, unul şi toţi.

— Nu lăsa astfel de erori să te apasă, iubirea mea.

— Este o sarcină dificilă, domnule. Atingerea răcelii necesare.[1]

— Ai talente deosebite în astfel de chestiuni.

— Presupun că am făcut-o, spuse ea, în timp ce palma ei îi atingea buzele stricate, apoi se aşeză acolo, lângă gura lui. Şi cuţitul din cealaltă mână a alunecat în partea laterală a gâtului lui, în spatele traheei, apoi s-a taiat în afară şi în jos.

Sângele curgea pe palma ei, împreună cu sunete gâlgâite şi bule de aer care iese. Corpul din scaun s-a zvâcnit de câteva ori, apoi s-a prăbuşit.

Lostara Yil se îndepărtă. Şi-a şters cuţitul şi mâinile pe aşternutul de mătase. învelind încă o dată arma, îşi aduna mănuşile şi se îndreptă spre uşă.

A deschis-o doar suficient de larg pentru a-i permite trecerea, iar celor două Lame Roşii care stăteau de pază afară, le-a spus: „Comandantul doarme acum. Nu-l deranja.

Soldaţii au salutat.

Lostara închise uşa, apoi păşi pe coridor.

Foarte bine, Cotillion, până la urmă ai avut dreptate în privinţa lui.

Şi încă o dată s-a atins răceala necesară.

Uru Hela era jos, ţipând şi ghemuindu-se în jurul suliţei care îi străpungea trunchiul. înjurând, Koryk a împins puternic cu scutul său, împingându-i pe atacatori înapoi până când a putut călca peste ea. Zâmbete au apărut în spatele lui, l-au prins pe soldatul doborât de centură şi l-au tras pe Uru Hela

înapoi.

Un alt ascuţit a explodat, trupurile învârtindu-se în foi de sânge, spray-ul lovind faţa lui Koryk sub cârmă. El clipi căldura usturătoare din ochi, luă o lovitură de buzdugan m scutul său, apoi împinse în sus de sub el, vârful săbiei sfâşiind în vmtre. Ţipătul care a explodat din partea atacatorului schilod aproape l-a asurzit. El smulse sabia.

Se auzeau strigate în spatele lui, dar nu le putea înţelege prea mult.

Cu Uru Hela ieşit din luptă şi Shortnose fiind schilodit de o sabie printr-o'coapsă în ultima goană, linia frontului era disperat de subţire. Atât Galt, cât şi Lobe i se alăturaseră acum. De'adsmell a lucrat la s'ângerarea lui Shortnose, iar Widdershins încerca frenetic să îndepărteze atacurile lui Mockra – atacurile vrăjitorii care încercau să incite confuzie si panică – iar magul de echipă slăbea rapid.

Pe numele lui Hood, ce făcea Quick Ben? Unde a fost el? De ce nu ieşise pe puntea Lupului de Spumă?

Koryk se trezi înjurând în fiecare limbă pe care o ştia. Nu au putut tine.

Si cine cânta blestemata aceea de muzică, oricum?

A luptat mai departe.

Şi nu văzu nimic din ceea ce se întâmpla în spatele lui, alunecarea din întuneric a enormului catamaran cu cap de lup, care se închidea la capătul debarcaderului. Platformele largi se zgârieau spre exterior, lovind în jos piatra solidă. Unităţi de soldaţi puternic blindaţi care mărşăluiau pe acele platforme, arcaşi printre ei, săgeţi lungi înţepate de corzile arcului.

Koryk s-a tăiat cu sabia, a văzut faţa unui biet cetăţean din Malazan despicată în jumătate,' maxilarul rupt/ un torent de sânge – strălucirea albă a osului dezvăluit sub fiecare ureche – apoi, clintindu-se, ochii plini de neîncredere, groază Ucidendu-i pe ai noştri – zeii de dedesubt – ai noştri. O comandă brusca din partea sergentului Balm în spatele lui. 'Decuplaţi-vă!

Marinii decuplaţi!

Şi disciplina a pus stăpânire – acea comandă, reluând ordinele urmite ale unui sergent-maestru

păros pe un câmp de exerciţiu cu ani în urma – Koryk, marâind, s-a trântit înapoi, ridicându-şi scutul pentru a evita o suliţă împinsă. Deodată, soldaţii treceau pe lângă el, de o parte şi de alta, un nou perete de scut se ciocni în faţa lui.

Un cor de ţipete, în timp ce săgeţile şopteau în mulţimea agitată/lovindu-se în carne.

Îndepărtându-se, cu vârful săbiei târându-se, apoi sărind peste pavajul neuniform, Koryk se clătină înapoi.

The Perish.

Ei sunt aici.

Si asta este.

Galt râdea. — Prima noastră înşelătorie adevărată, sergent. Şi este împotriva lui Malazansf[1]

— Ei bine, spuse Balm, este mai bine să râzi decât să plângi. Dar oricum închide gura asta.

Pe măsură ce luptele s-au intensificat la poalele debarcaderului, puşcaşii marini s-au lăsat pe pavaj sau au plecat clătinând m căutarea apei.

Ştergându-şi sângele împroşcat din ochi, Koryk se uită în jur, uluit, amorţit. Văzu două siluete îmbrăcate în picioare lângă scândura către Lupul de Spumă. Vrăjitoarea Wickan şi fratele ei vrăjitor.

— Koryk din Seti, spuse Nether. — Unde este Bottle?

— N-ai idee, răspunse el, mijind ochii la tânără. „Undeva" – dădu din cap spre oraşul din spatele lui – „acolo".

Nil a spus: „Nu se poate întoarce. Nu prin hoarda aceea.

Koryk scuipă pe pavaj. — Va găsi o cale, spuse el.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, a adăugat Smiles, îndreptându-se spre semisange cu o oală de apă m mâini.

Nether a spus: „Sunteţi cu toţii foarte încrezători".

În timp ce Smiles îi înmâna fui Koryk ochiul de apă, ea a spus: „Dorinţa inimii tale va fi în regulă, asta spun eu, Nether. Şi-a luat şobolanul cu el, nu-i aşa?

— Ce al lui?

— îl ţine ascuns de cele mai multe ori, este adevărat, dar l-am văzut de mai multe ori...

— Destul, mârâi Koryk pe sub răsuflarea lui.

Zâmbetul îi făcu o faţă. — Răsfoi.

— Voi doi ar trebui 'să vă întoarceţi pe navă, le spuse Koryk lui Nil şi Nether.

„Acolo este mai sigur – orice săgeată rătăcită..."

— Soldat, interveni Nil. Lupţi pentru Wickan şi pentru Khundryl Burned Tears în noaptea asta. Alegem să fim martori.

— Bine, fă-o de pe punte. Ce rost au toate astea dacă arunci cu o săgeată prin gât?

După o clipă, fratele şi sora s-au înclinat amândoi – în faţa lui Koryk şi a celorlalţi puşcaşi marini – apoi s-au întors şi s-au întors pe scândură.'

Zei de jos, nu i-am văzut niciodată înclinându-se. Către oricine.

HdKHaK

— Ai grijă de ultimul pas...

Kalam sa mutat direct în spatele Adjunctului. Au mai rămas douăzeci de paşi. [1]

Cu şase rămase, murmură asasinul, încetineşte şi mergi la stânga ta.

Ea a dat din cap.

Cei patru dromoni ancoraţi erau plecaţi într-o parte, fără paznici prezenţi pe debarcader. Direct în faţă, la poalele Rampart Way, se întindea un hali. Vizavi de poiană se aflau trei clădiri imperiale, una un bloc şi o închisoare, alta o clădire de vamă şi zecimi şi a treia un arsenal solid şi puternic fortificat pentru Veghea Oraşului. Niciunul dintre paznicii obişnuiţi nu era prezent, iar blocul era neluminat.

La şapte paşi de jos. Kalam şi-a scos din teacă cuţitele lungi de sub pelerină de ploaie.

Adjunctul se îndrepta spre stânga ei şi ezită.

încetoşat, Kalam trecu pe lângă ea, conducând cu arma sa otatârâlă şi se lansă m aer, în jos, navigând peste ultimele şase trepte.

Cinci' figuri păreau să se materializeze din nimic la baza Rampart Way. Unul era ghemuit în calea lui Kalam, dar s-a răsucit pentru a evita o coliziune zdrobitoare. Cuţitul lung otataral s-a tăiat, marginea muşcând adânc 'în gâtul Ghearelor, trăgând liber

pentru a pierde un jet de sânge arterial.

Aterizat ghemuit, Kalam a oprit un atac din stânga lui de două ori, m timp ce Gheara se închidea cu un pumnal în fiecare mână. Fierul înnegrit pâlpâi între ei, mişcarea lamei prinzând lama în timp ce, pivotând pe piciorul său interior, Kalam căzu mai jos, lovmd cu celălalt picior pentru a mătura Gheara din picioare. Ucigaşul a aterizat puternic pe şoldul stâng.

Kalam a blocat cu putere ambele lame de pumnal de mânerele cuţitelor lui lungi, le-a împins de fiecare parte, apoi şi-a înfipt genunchiul în centrul pieptului Ghearei. Sternul a fost lovit înăuntru cu o scârşâtura greaţă, coaste de ambele părţi înclinate spre exterior. Chiar în timp ce ateriza, Kalam şi-a aruncat greutatea înainte, peste bărbatul doborât,' vârful unuia dintre cuţitele lui lungi afundându-se adânc în orbită drept al Ghearei când acesta trecea.

A simţit că o lamă de pumnal îi taie pelerina de ploaie de pe spate, apoi scăpără de-a lungul lanţului de dedesubt şi apoi a rămas în afara razei de acţiune, cu umerii scufundându-se, rostogolindu-se înapoi ghemuit şi învârtindu-se.

Atacatorul îl urmase, aproape la fel de repede, iar Kalam mormăi când Gheara se izbi de el. O vârf de pumnal i-a pătruns prin zale deasupra şoldului stâng şi, răsucindu- se cu putere, a simţit o deschidere superficială a cărnii, apotvârful a lovit mai mult lanţ şi a fost brusc prins.

În mijlocul acestei mişcări', şi pe măsură ce atacatorul părea să se întoarcă de la impact – Kalam îl depăşeşte cu mult pe el sau pe ea – un alt pumnal a coborât de deasupra capului. Un stop-împingere în sus a împins acel braţ. Pumnalul s-a vărsat dintr-o mână cu spasme. Lăsându-şi cuţitul lung acolo, Kalam s-a lovit de celălalt braţ, tăind tendoanele sub cot. Apoi a scăpat şi acea armă' mâna stângă răsturnându-se m timp ce aceasta s-a rupt pentru a prinde partea din faţă a ghearei; cealaltă mână s-a închis cu o mână în picioarele mele ucigaşului – bărbat – şi Kalam a ridicat silueta în sus, peste umărul stâng, apoi, învârtindu-se, a trântit cu ciocanul Gheara cu capul înainte pe pavaj.

Craniul şi întregul cap păreau să dispară în pliurile glugăi şi ale mantiei.

Materia albă s-a împroşcat.

Eliberând corpul care' scăpa, Kalam a strâns ambele cuţite lungi, apoi s-a întors cu faţa pe ultimele două din Mână.

Amândoi erau deja jos. Adjunctul stătea deasupra uneia, cu sabia scoasă şi plină de sânge. T'amber părea să se fi închis corp la mâna cu cealalta Gheară, rupându-i cumva gâtul bărbatului, chiar dacă a înfipt ambele pumnale în ea. Kalam se uită fix în timp ce ea smulgea armele – umărul drept jos, chiar sub o claviculă şi talia ei dreaptă – şi le aruncă deoparte, ca şi cum ar fi fost simple aşchii.

S-a întâlnit cu privirea tinerei femei şi a părut că aurul s-a fulgerat pentru o clipă, înainte ca ea să se întoarcă cu lejeritate. — îndesă găurile alea, spuse Kalam, sau vei sângera.

„Nu contează pe mine", a răspuns ea. 'încotro acum?'

Pe chipul Adjunctului era angoasă când se uita la iubitul ei şi părea că se străduia să nu întindă mâna.

Kalam şi-a adunat celălalt cuţit lung. — Unde să mergi acum, T'amber? Ambuscade stabilite pentru fiecare abordare directă la Center Docks. Să-i forţăm să tragă în sus şi să ne mişcăm să ne intercepteze. Vest, Adjunct, mai adânc în oraş.

Apoi ne îndreptăm spre sud şi continuăm, chiar prin Districtul Centru, apoi luam unul dintre podurile interioare spre Mouse – cunosc bine acea zonă – şi, dacă ajungem atât de departe, ne îndreptăm spre ţărm şi înapoi din nou spre nord. Dacă este necesar, putem fura o barcă cu pescari şi să ne dăm drumul spre Lupul Spumos.

— Probabil că suntem observaţi chiar acum, a spus Adjunctul.

Kalam dădu din cap.

— Şi înţeleg că vrăjitoria lor le va eşua.

— **Da.**

„Forţându-i să fie mai... direcţi".

„înainte de prea mult timp," spuse Kalam, „mai mult de o Mână va trebui să vină asupra noastră deodată. Atunci avem probleme reale.

Un zâmbet slab.

Kalam şa înfruntat din nou pe T'amber. „Trebuie să ne mişcăm repede..."

' — Pot să ţin pasul.

— De ce nu ţi-ai folosit sabia pe prostul ăla?

— Era prea aproape de Adjunct. L-am prins din spate, dar oricum era suficient de priceput pentru a lovi.

La naiba, vorbeşte despre un început prost.
— Ei bine, niciO rană nu arată ca o sângerare. Ar trebui să plecăm.

În timp ce porneau, spre vest, pe stânca promontoriului în dreapta lor, Adjunctul a spus: — Majoritatea bărbaţilor adulţi se îndreaptă când dau peste tine, Kalam Mekhar?'

— Quick a spus întotdeauna că sunt cel mai dens om pe care l-a cunoscut vreodată.

— O mână a rupt capacul, spuse T'amber. — Se mişcă în paralel cu noi.

Kalam aruncă o privire în stânga lui. Nu văd nimic, nimeni. De unde ştie ea asta? Mă îndoiesc de ea? Nici o clipă. — Converg pe calea noastră?

'Nu încă.'

Mai multe clădiri oficiale, apoi prima dintre moşiile majore din Districtul Iluminat. Nicio revoltă de rădăcină aici sus. Din punct de vedere natural. — Măcar avem străzile pentru noi, mormăi el. Mai mult sau mai puţin.

— Nu există decât trei porţi care duc la Old Upper Estates, spuse Adjunctul după o' clipă, şi venim repede în faţa ultimei dintre ele.

— Da, mai spre vest şi totul e zid, o picătură din ce în ce mai mare cu cât mergem mai departe. Dar există o moşie veche, abandonată de ani de zile şi, sperăm, încă goală. Există o cale în jos, iar dacă avem noroc, Gheara nu ştie despre asta.

— O altă mână tocmai a trecut prin ultima poartă, spuse T'amber. '

Se conectează cu celălalt.

— Doar cei doi aici în Lightings?

'Până acum.'

'Esti sigur?'

Ea a aruncat o privire spre el. — Am un simţ al mirosului ascuţit, Kalam Mekhar.

Miros? — Nu ştiam că asasinii Claw s-au oprit din scăldat.

— Nu genul ăsta de miros. Agresivitate şi frică.

'Frică? Suntem doar noi trei, de dragul lui Hood!

Şi unul dintre ei esti tu, Kalam. Chiar şi aşa, toţi vor să fie Mâna care te doboară. Vor concura pentru această
onoare.

— Idioţi. Făcu un semn înainte. — Acela, cu zidurile înalte. Nu văd nicio lumină...

— Poarta este întredeschisă, spuse Adjunctul în timp ce se apropiau.

— Nu contează asta, spuse T'amber. 'Iată-i că vin.[1]

Toţi trei s-au învârtit.

Efectul amortitor al săbiei dezvelite a Adjunctului a fost mult mai eficient decât cel al cuţitului lung al lui Kalam, iar raza sa de acţiune a fost dezvăluită în timp ce, la treizeci de paşi pe stradă, zece siluete îmbrăcate au strălucit. Adaposteste-te!' şuieră Kalam, lăsându-se jos.

Au fulgerat certuri argintii, capete ghimpate pâlpâind în lumina slabă a lunii m timp ce tirbuşonau în zbor. Impacturi multiple asupra peretelui pătat de muşchi din spatele lor. îndreptându-se, Kalam înjură să-l vadă pe 'Tamber grăbindu-se pe ucigaşi.

Sunt zece, prostule!

A alergat înainte.

La cinci paşi de Ghearele care se închideau rapid, T'amber şi-a scos sabia.

Se spunea o veche zicală că, cu toată teroarea care aşteaptă în mâinile înmănuşate ale unui asasin, nu era nimic împotriva unui soldat profesionist. T'amber nici măcar nu încetini, lama ei ţesându-se de ambele părţi într-o neclaritate. Trupurile s-au întins în urma ei, sângele stropindu-se, cuţitele zăngănind pe pavaj. Un pumnal şuieră prin aer, o prinse pe femeie în partea dreaptă a pieptului, scufundându-se adânc. Ea a ignorat-o – Kalam făcu ochii mari când văzu un cap tăiat prăbuşindu-se departe de ceea ce părea cea mai uşoară tăietură a săbiei lungi a lui T'amber, apoi s-a alăturat luptei.

Două Gheare trecuseră pe lângă ei, care nu erau la îndemâna lui T'amber, şi porniseră spre Adjunct. Kalam se mişcă să vină sj>re ei din stânga lor. Cel mai apropiat a sărit în calea lui, căutând să-l ţina pe Kalam suficient de mult pentru ca celălalt ucigaş sa se apropie de Tavo re.

O rafală dansanta de paradę de la Gheara începuse chiar înainte ca Kalam să se angajeze cu propriile sale arme – şi a recunoscut acea formă – Pânza – „Dumnezeu de jos, prostule", spuse el într-un mârâit în timp ce băga cu ambele cuţite lungi în ţesătura paradele, făcute apoi cu lovituri minuscule, întrerupându-i timpul, scăpau de lamele de cuţit în timp ce se răsfrângeau şi împleteau cu grijă ambele mâini.

Bărbatul a ţipat când Kalam s-a apropiat, împingând ambele mâini lipite în lateral şi l-a dat cu capul. Capul cu glugă s-a răsturnat înapoi – şi a întâlnit vârful cuţitului lung al mâinii drepte a lui Kalam,' în timp ce acesta şi-a terminat decuplarea pentru a veni în spatele Ghearei.' Un zgomot zguduitor în timp ce punctul îi urcă în baza creierului. Chiar si când se mototolea, Kalam păşea peste el, în urma ultimului ucigaş.

Adjunctul â privit calm cum Gheara se lansa spre ea. Lovitura ei de oprire îl luă în cupa gâtului, între stern, lama grea lovindu-se prin trahee, apoi prin coloana vertebrală şi pe spate, întinzând, dar fără tăind mantia.

Gheara aruncase ambele pumnale o bătaie de inimă înainte de a se scuipa pe sabie, iar Adjunctul le ocolise cu uşurinţă pe amândouă, în timp ce ea îşi întoarse corpul îritr-o parte pentru a extinde lovirea de oprire.

Kalam încetini, se întoarse, pentru a o vedea pe T'amber întorcându-se spre ei.

Opt gheare moarte. Al naibii de impresionant. Chiar dacă a fost nevoie de un cuţit în plămân pentru a o face.

Pe bărbia lui T'amber se prelingea sânge spumos. Scoase cuţitul şi mai mult sânge i-a udat tunica. Cu toate acestea, paşii ei erau constante.

— Prm poartă, atunpi, spuse Kalam.

Au intrat în curte. îngrozit, plin de gunoaie. O fântână domina centrul, piscina învelită în întregime în alge strălucitoare.

Din el s-au ridicat insecte într-un nor care se învârtea şi se învârtea spre ei.

Kalam arătă cu o armă spre peretele îndepărtat.

— Fântâna aceea veche. A fost odată o cisternă naturală în calcar sub toate acestea. Un hoţ

întreprinzător a pătruns în ea de jos, a furat o întreaga avere de la familia care locuieşte aici. I-a lăsat săraci. Asta a fost cu mult timp în urmă – acel tezaur de avere a finanţat primele proiecte ale lui Kellanved în piraterie pe străzile dmtre aici şi Insulele Napan.

Adjunctul aruncă o privire. — Kellanved a fost hoţul întreprinzător?

— Mai probabil, Dansatoare. Moşia era familia lui Mock şi, în consecinţă, tezaurul era încasări de la douăzeci de ani de piraterie. Nu după mult timp, Kellanved l-a uzurpat pe Mock şi a anexat întreaga insulă. Naşterea Imperiului Malazan. Printre puţinii care ştiu despre asta, acesta se numeşte Fântâna Plenităţii.

O tuse de la T'amber, iar ea a scuipat o gură de sânge.

Kalam o privi în beznă. Faţa aceea perfectă devenise foarte palidă. S-a confruntat încă o dată cu fântâna. — Eu voi merge primul. Căderea este de aproximativ două înălţimi şi jumătate – dacă puteţi, folosiţi pereţii laterali pentru â vă coborî cât mai mult posibil. Adjunct, auzi muzică?

'Da. Slab.[1]

Dând din cap, Kalam sări pe buza fântânii, apoi coborî. Nu doar eu, atunci. Lăutar, îmi frângi inima.

HdKHaK

Patru mâini, armele scoase, ochi cu glugă care scanează în toate direcţiile.

Pearl stătea deasupra unui corp. Capul bietului om fusese dat în stradă, destul de tare încât sa-l transforme în pulpă, să împingă maxilarul şi baza craniului în coloana gâtului dintre umeri, transformând coloana vertebrală într- o mizerie încolăcită, aşchiată.

Acesta era singurul lucru despre Kalam Mekhar pe care tindeam să-l uităm sau, chiar mai eronat, să-l ignorăm. Puterea animală a nenorocitului.

— Spre vest, spuse în şoaptă unul dintre locotenenţii săi. — De-a lungul Lightihgs, jDrobabil

până la ultima poartă. Vor căuta să se roteasca, smulgând ambuscadele noastre stabilite...

— Nu toate, murmură Pearl. — Nu am crezut nicio clipă că va încerca calea directă. De fapt, el este pe cale să se lovească de cea mai mare parte a armatei mele mici.

Locotenentul chiar chicoti – Pearl se îndreptă spre el, se uită lung, apoi spuse: — Ia două mâini şi urmăreşte-l. Nu închideţi, doar vedeţi din când în când. Împingeţi-i mai departe.

— Se vor întoarce şi ne vor ţine ambuscadă, Clawmaster.

'Probabil. Bucura-te de seara ta. Acum du-te.

Un chicotit rău ar fi fost mai rău, dar chicotul era destul de rău.

Pearl îşi trase înapoi mâneca stângă a cămăşii largi de mătase. Capul de ceartă pus în arbaleta legata de încheietură era învelit cu ceară groasă. S-a desprins cu uşurinţă când timpul era propice. Între timp nu ar risca nici un eventual contact cu paraltul uns pe marginile capului. Nu, acest gust este pentru tine, Kalam.

La urma urmei, ai eliminat vrăjitoria. Aşadar, nu-mi mai lăsaţi de ales şi nu, nu îmi pasă de Cod.

Şi-a dat mâneca înapoi, s-a uitat la cele două Mâini alésé ale sale, asasinii lui favoriţi, de elită. Nici unul dintre şi nu este un mag. Al lor era cél mai direct gen de talent, înalt, bine musculos, o potrivire pentru musculatura lui Kalam. — Ne poziţionăm la sud de Podul Amiral, la marginea Şoarecelui.'

Unul â vorbit: — Crezi că vor ajunge atât de departe, Clawmaster?

Pearl pur şi simplu sa întors. 'Sa mergem.[1]

Kalam coborî în josul tunelului jos, îngust. Putea vedea tufişul grădinii ascunzând gura peşterii m faţă. Printre el erau ramuri rupte, iar aerul mirosea a bilă şi a sânge. Ce-i asta, atunci?

Armele scoase, se apropie, ajunse la prag.

Fusese o Mână, poziţionată în jurul intrării în tunel. Cinci cadavre, membrele întinse. Kalam trecu prin perie.

Fuseseră tăiaţi în bucăţi. Braţele rupte. Picioare rupte. Sânge peste tot, încă picură din nişte ramuri joase de pe copacul care stăpâneşte livada părăsită. Doi fuseseră eviscerați curat, intestinele lor s-au prăbuşit, trecând pe pământul plin de frunze ca nişte viermi umflaţi.

Mişcare în spatele lui şi se întoarse/ Adjunctul şi T'amber şi-au împms drum în poiană.

— A fost rapid, spuse Tavore în şoaptă.

— Nu eu, adjunct.

'îmi pare rau. Am realizat ca. Se pare că avem prieteni.

— Nu te baza pe asta, spuse Kalam. „Aceasta are un aspect de vendetă – cineva sau unii au scos o mulţime de furie asupra acestor biet nenorociţi.

Nu cred că are vreo legătură cu noi. După cum ai spus, Claw este o organizaţie compromisă.

— S-au întors asupra lor?

— Cu siguranţă arată aşa.

— încă m favoarea noastră, Kalam.

— Ei bine, mormăi el după o clipă, asta nu este la fel de important ca revelaţia că era anticipată să se facă drumul lung. Avem necazuri reale înainte, domnule adjunct.

— Cred că sunt sunete din vârful fântânii, zise T'amber.

Mâinile. Două.[1]

— Repede, spuse Kalam, dezvăluind dinţii. „Ei vor să ne scoată înainte.

Lui Hood cu asta. Rămâneţi aici, voi doi. A pornit înapoi în tunel. Vârful fântânii. înseamnă că trebuie sa cobori... pe rând. Eraţi nerăbdători, proşti. Şi acum te va costa.

Ajungând la cisternă, văzu apărând primul set de picioare mocasinizate, atârnând de orificiul din tavan. Kalam se apropie.

Gheara a căzut, a aterizat uşor şi a murit cu o lamă de cuţit printr-o orbită. Kalam îşi smulse arma şi trase cadavrul prăbuşit într-o parte. Privind în sus, l-a aşteptat pe următorul.

Apoi auzi, răsunând în jos, o voce.

Adunate în jurul fântânii, cele două Mâini au ezitat, privind în jos în întuneric. — Locotenentul a spus că va suna, şuiera unul dintre ei. — Nu aud nimic acolojos.

Apoi a venit un apel slab, trei clicuri rapide. Un semnal recunoscut.

Asasinii s-au relaxat. — Bănuiesc că verificam intrarea – Kalam trebuie să fi trecut de ambuscadă din livadă.

— Se spune că este cel mai răutăcios Gheară care a existat vreodată. Nici măcar Dancer nu a vrut să se încurce cu el.

— Destul de asta. Haide, Sturtho, du-te acolo jos şi dă-i companiei locotenentului şi asigură-te că îi ştergi balta din jurul picioarelor în timp' ce eşti la asta – n-ai vrea ca niciunul dintre noi să alunece.

Cel pe nume Sturtho s-a căţărat pe fântână.

La scurt timp mai târziu, Kalam a ieşit din gura tunelului. T'amber, stând cu spatele la un copac, ridică privirea, apoi dădu din cap şi începu să se ridice. Sângele i se strânsese în poală şi acum îi curgea pe coapse.

— În ce direcţie înainte? îl întrebă Adjunctul pe Kalam.

„Urmăm vechiul zid de livadă, spre vest, până ajungem
la Raven Hill Road, apoi direct spre sud, pană la deal în sine – este o pistă largă, cu multe alei baricate sau baricadate. Vom ocoli dealul pe partea de est, de-a lungul zidului oraşului vechi şi apoi peste podul Amiral.

Kalam a ezitat, apoi a spus: „Trebuie să ne mişcăm repede, la alergare, niciodată drept, dar nici să ne oprim. Acum, sunt gloate acolo, bandiţi care caută necazuri – trebuie să evităm să fim prinşi de aceştia. Aşa că, când spun că ne mişcăm repede şi continuam să ne mişcăm, exact la asta ma refer. T chihlimbar-[1]

— Pot să ţin pasul.

'Asculta-[1]'

— Am spus că pot să ţin pasul.

— Nici măcar nu ar trebui să fii conştient, la naiba!

Ea şi-a ridicat sabia. — Hai să' găsim următoarea ambuscadă, nu?

Lacrimile străluceau sub ochii lui Stormy, în timp ce muzica plină de durere, născută din coarde, umplea încăperea mică, iar nume şi chipuri s-au rezolvat încet, unul după altul, în minte^a celor patru soldaţi în timp ce lumânările se prăbuşeau. în surdină, de pe străzile oraşului de afară, s-au ridicat şi au coborât sunetele luptei,' ale morţii, un cor ca vocile acumulate ale istoriei, ale eşecului uman si ecourile lui ajungând la ei din toate locurile acestei lumi. Lupta lui Fiddler ae a se sustrage de la monotonia sumbră a unui cântec a forţat ezitarea m muzică, o căutare a speranţei şi a credinţei şi a sensului solid al prieteniei –

nu doar cu cei căzuţi, ci cu ceilalţi trei bărbaţi din cameră – dar a fost o luptă pe care ştia că 6 pierde.

Părea atât de uşor pentru atât de mulţi oameni să despartă războiul de pace, să-şi limiteze definiţiile la neambivalent. Soldaţii m marş, 'lupte ţinte şi măcelări. Armuriile închise, tratatele, festivităţile şi'porţile oraşului s- au deschis larg. Dar Fiddler ştia că suferinţa prosperă în ambele tărâmuri ale existenţei – a fost martor la prea multe chipuri ale săracilor, bătrâni şi prunci în braţele unei mame, figuri care zăceau nemişcate pe marginea drumului sau în jgheaburile străzilor' – unde canalul curgea neîncetat, ca nişte râuri care îşi adună sufletele uzate. Şi ajunsese la o convingere, înfiptă ca un cui de fier în inima lui şi, odată cu realizarea lui arzătoare, arzătoare, nu mai putea privi lucrurile aşa cum obişnuia, nu mai putea să meargă şi să vadă ce vedea cu un minte bine împărţită, plină cu' multitudinea ei de judecăţi – acel act critic de relativitate morală – asta este mai puţin, adică mai mult. Adevărul din inima lui era acesta: nu mai credea în pace.

Nu a existat decât ca un ideal căruia nesfârşite cuvinte înalte slujeau, o ectenie care oferă iluzii că absenţa violenţei deschise este suficientă în sine, era dovadă că una era mai bună decât alta. Nu a existat nicio dihotomie între război şi pace – nici o opoziţie adevărată decât în expresiile lor particulare ale unei inechităţi omniprezente. Suferinţa era omniprezentă. Copiii au murit de foame la picioarele lorzilor bogaţi, oricât de siguri şi de necontestaţi stăpânirea lor.

Era prea multă compasiune în el – ştia asta, pentru că simţea durerea, neputinţa, invitaţia la disperare şi din acea disperare venea dorinţa'-nevoia'- de a se dezactiva, de a-şi ridica mâinile şi de a merge pur şi simplu, departe, întoarce spatele la tot ce a văzut, tot ce a'ştiut. Dacă n-ar putea face nimic, atunci, la naiba, n-ar vedea nimic. Ce altă alegere mai era?

Şi aşa plângem pentru cei căzuţi. Plângem pe cei care au căzut, iar în război ţipetele sunt puternice şi aspre şi în pace plânsul este atât de întins încât ne spunem că' nu auzim nimic.

Aşadar, această muzică este o plângere şi sunt condamnat să-i aud notele dulci-amare pentru o viaţă întreagă.

Arată-mi un zeu care nu cere suferinţe muritoare.

Arată-mi un zeu care sărbătoreşte diversitatea, o sărbătoare care îmbrăţişează chiar şi necredincioşii şi nu este ameninţată de ei.

Arată-mi un zeu care înţelege semnificaţia păcii. în viaţă, nu în moarte.

'Arată „Stop", spuse Gesler cu o voce zgâriată.

Clipind, Fiddler coborî instrumentul. 'Ce?[1]

— Nu poţi termina cu o asemenea furie, Fid. Vă rog.[1]

Furie? îmi pare rău. Ar fi spus asta cu voce tare, dar deodată nu a putut. Privirea ı s-a coborât şi s-a trezit studiind podeaua plină de gunoi de la picioarele lui. Cineva, în treacăt – poate însuşi Fiddler – călcase din neatenţie pe un gândac. Pe jumătate zdrobit, mânjit în lemnul deformat, cu picioarele lovite slab. Se uită la el fascinat.

Dragă creatură, blesteşti acum un zeu indiferent? — Ai dreptate, spuse el. — Nu pot să termin aici. Ridică din nou lăutarul. „Iată o melodie diferită pentru tine, una dintre puţinele pe care le-am învăţat de fapt. De la Kartool. Se numeşte „Dansul lui Paralt".A sprijinit arcul pe corzi, apoi a început.

Sălbatic, frenetic, amuzant. Notele finale au povestit femeia triumfătoare care îsi mânca iubitul. Şi chiar şi fără cuvinte, detaliile acelei înfloriri de închidere nu puteau fi greşite.

Cei patru bărbaţi au râs.

Apoi a tăcut încă o dată.

Ar fi putut fi mai rău, reflectă Bottle în timp ce se grăbea pe aleea întunecată. Agayla ar fi putut să se întindă la stânga în loc de la dreapta, acolo sub camaşă, scoţând nu o păpuşă, ci un şobolan viu – care probabil ar fi muşcat-o, deoarece aşa părea Y'

Lui Ghâtan îi plăcea să facă cel mai mult.
Conversaţia lor ulterioară ar fi luat altă cale? el s-a întrebat. Probabil/ Aleile Şoarecelui se răsuceau şi se întorceau, înguste şi sufocate şi' neluminate, iar să se poticnească de un cadavru în întuneric nu era nici pe departe atât de neobişnuit pe cât şi-ar dori cineva... dar nu cinci cadavre. Inima bătând cu
E' utere, Bottle se opri pe loc. Duhoarea morţii îl cuprinse, ilă şi sânge.

Cinci cadavre, toate îmbrăcate în negru, cu glugă, păreau să fi fost tăiate în bucăţi. Poate doar cu câteva clipe mai devreme.

A auzit ţipete izbucnind de pe o stradă din apropiere, strigăte pline de groază.

Doamne, ce e acolo? Se gândea să-l elibereze pe Y'Ghatan, apoi s-a hotărât să nu Tacă asta – avea nevoie de ochii şobolanului mai târziu, era sigur de asta., iar riscul creaturii invita acum la un potenţial dezastru. În plus, nu sunt departe de destinaţia mea. Cred. Sper.

îşi croi drum cu grijă pe lângă cadavre, se apropie de gura aleii de dincolo.

Orice ar fi provocat ţipetele plecase într-o altă direcţie, deşi Bottle văzu câteva siluete alergând treptat pe lângă el, îndreptându-se spre docuri. Ajungând în stradă a făcut dreapta şi a pornit în aceeaşi direcţie.

Până când a venit vizavi de intrarea într-o tavernă. Scări cu spătarul unei şa, care duc în jos. înţepătura de sudoare i-a furat corpul. Aici. Mulţumesc, Agayla.

Bottle a coborât treptele, a împins pragul uşii şi a intrat în hanul spânzurat al lui Coop.

Bârlogul înghesuit, cu tavanul jos, era aglomerat, dar ciudat de liniştit. Feţe palide se întoarseră în direcţia lui, cu ochii duri aţintiţi asupra lui în timp ce se opri chiar în prag, privind în jur.

Veterani blestemaţi. Ei bine, cel puţin nu sunteţi cu toţii acolo, încercând să ucizi marinei.

Bottle se îndreptă spre bar. Sub faldurile mantiei a simţit păpuşa mişcându-se uşor, un membru trecându-se – braţul drept – şi apoi a văzut o siluetă în faţa lui, cu faţa în cealaltă direcţie. Spatele şi umerii laţi, ridicând o jar cu mâna dreaptă în timp ce se sprijinea de tejghea. Mâneca zdrenţuită de pe

acel braţ a alunecat în jos, lăsând la iveală o fărâmă de cicatrici.

Sticla a ajuns la bărbat. îl bătu pe umăr.

O întorsătură lentă, ochii întunecaţi ca forje reci.

— Tu eşti cel numit Străin?

Bărbatul se încruntă. — Nu mulţi îmi spun aşa, iar tu nu eşti unul dintre ei.

— Am un mesaj de transmis, spuse Bottle.

'De la care?'

— Nu pot spune. Nu aici, oricum.

— Care este mesajul?

— Aşteptarea ta lungă s-a încheiat.

Cea mai slabă sclipire din acei ochi, ca a jarului vânt din nou la viaţă. — Asta e?

Bottle dădu din cap. — Dacă sunt lucruri pe care trebuie să le strângi, te pot aştepta aici. Dar nu pentru mult timp. Trebuie să ne mişcăm, repede.

Străinul întoarse capul, strigă către o siluetă uriaşă din spatele barului care tocmai băgase un robinet într-un butoi. 'Temperament![1]

Bătrânul se uită peste.

— Fii cu ochii pe acesta, a spus Foreigner, „până mă întorc".

— Vrei să-l leg? Să-l loveşti fără sens?

— Nu, doar asigură-te că el rămâne să respire.

— E destul de în siguranţă aici, răspunse Temper, apropiindu-se, cu ochii pe Bottle. — Ştim că al Paisprezecelea a făcut bine, soldat. De aceea suntem cu toţii aici şi nu afară.

Privirea străinului părea să sufere o modificare subtilă, în timp ce se uită din nou la Bottle. — Ah, spuse el pe sub răsuflarea, acum are mai mult sens. Stai, nu voi întârzia mult.

Bottle îl privi pe bărbat făcându-şi drum prin mulţime, apoi se uită înapoi la Temper. — Are un nume adevărat?

— Sunt sigur de asta, răspunse Temper, întorcându-se.

Trei umbre strânseră în jurul unei mese din

colţul îndepărtat. Nu fuseseră acolo cu o clipă mai devreme, sergentul Hellian era sigur de asta. Poate.

Nu păreau să bea nimic, ceea ce era destul de suspect, iar acele capete negre, tulburi, trase împreună şopteau despre conspiraţie, planuri nefaste, intenţii răutăcioase, dar dacă vorbeau, ea nu putea auzi nimic despre asta şi întunericul era atât de mare încât ea nu le puteau vedea gurile mişcându-se. Presupunând că aveau guri.

Curvă de la cealaltă masă juca un joc de jgheaburi. Cu nimeni.

Hellian se aplecă mai aproape de prizonierul ei.
— Locul ăsta e ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

Sprâncenele ridicate marginal. 'Într-adevăr? Wraiths şi fantome, o târfă slăbită şi un demon în spatele barului...

„Uită-te pe cine spui cu stăpânire'/ a mârâit femeia în timp ce pietrele negre rotunde săreau m jgheab de la sine. Ea s-a încruntat la rezultat şi a mormăit: ,/Treci", nu-i aşa? O jur şi am vrut să spun ce am spus – dacă te prind la asta, Hormul, îmi cumpăr o lumânare cu numele tău pe ea.

Hellian se uită spre bar. Proprietarul demonic, din nou în forma lui zgârietă, zgârietă, se mişca înainte şi înapoi în spatele tejghelei, doar capul lui vizibil. Părea să mănânce felii dintr-un fel de fructe galbene, cu faţa răsucindu-se în timp ce sugea **tQt** sucul din fiecare felie, apoi arunca coaja peste un umăr. înainte şi înapoi, până după pană. — Deci cine l-a dat drumul? a cerut ea. — Nu ar trebui să fie vreun maestru în apropiere? Nu sunt chemaţi şi apoi legaţi? Eşti preot, ar trebui să ştii despre chestiile astea.

— Se întâmplă să fac, a răspuns Banaschar. — Şi da, în mod normal, aşa ai descris. Şi-a frecat faţa, apoi a continuat: — Iată presupunerea mea, sergent. Kellanved a fost însuşi evocat de acest demon, probabil ca bodyguard, sau e'en'un bouncer. Apoi a plecat, iar demonul a preluat afacerea.

'Ridicol. Ce ştiu demonii despre conducerea unei afaceri? Minţi. Acum bea, bănuieşte, şi atunci vom mai avea unul şi apoi părăsim această manieră.

— Cum te pot convinge, sergent? Trebuie să ajung la Mock's Hold. De ea depinde soarta lumii...

— Ha, asta e una bună. Lasă-mă să-ţi spun

despre soarta lumii.

Hei, barman! Tu, cap, mai multă bere, la naiba! Uită-te la ele umbre, bănuieşte, sunt despre ce este vorba. Ascunş în spatele fiecărei scene, în spatele fiecărui tron, în spatele fiecărei căzi. Făcând planuri şi nimic altceva decât planuri şi planuri, în timp ce noi ceilalţi, coborâm la canalizare, sufocându-ne de-a lungul ţevilor de plumb care curg şi ieşim în apă, unde ne înecăm. Numărând monede, asta fac ei.' Monedă nu putem vedea, dar aşa ne măsoară ei, cântarul, adică, o aşchie în farfurie, un suflet în celălalt, uniformizat, vezi. Care este soarta lumii, suspecte? Făcu un gest cu mâna, tirbuşonând cu degetul arătător, învârtindu- se în spirală, apoi în jos. „Cu ei la conducere, totul se prăbuşeşte. Şi gluma pe ei este aceasta: ei merg cu asta.

— Ascultă, femeie. Acestea sunt spectre. Creaturi de umbră. Nu îşi fac planuri. Ei nu numără monede. Doar stau înjur...

Ca la un semnal, cele trei umbre s-au ridicat, scaunele zgâriindu-se audibil pe spate, strânseră mantale, feţele acoperite cu glugă ascunse în întuneric, apoi ieşiră pe uşă.

Hellian pufni.

Barmanul a sosit cu un alt ulcior.

— în regulă, oftă Banaschar, închizând ochii. 'Aresteaza-ma. Aruncă-mă într-o temniţă. Lasă-mă să putrezesc cu viermii şi şobolanii. Ai absolută dreptate, sergent. Cu capul întîi 'pe canalul de scurgere – iată, lasă- mă să te umplu.

„Acum vorbeşti", suspecte.

Antebraţul lui Kalam s-a lovit cu ciocanul în faţa voalată a Ghearei, sfărâmând nasul şi împingând capul de perete. Osul s-a ^prăbuşit cu un zgârietură şi atacatorul s-a prăbuşit. învârtindu-se, Kalam şi-a croit' drum rapid de-a lungul' peretelui clădirii, urmărit de o jumătate de duzină de certuri cu arbalete care au lovit cărămizile cu pocnituri si sunete de aşchiere. Auzea ciocnirea armelor pe

aleea din faţă şi în dreapta lui – acolo unde Adjunct şi T'amber se retrăseseră sub o fuziune de rachete de peste drum – fuseseră ţinuţi într-o ambuscadă.

Trei Mâini se grăbeau să închidă capcana, înjurând, Kalam ajunse la gura aleii. O privire rapidă le-a dezvăluit pe cele două femei blocate într-o luptă cruntă cu patru asasini – şi în acea privire de moment, una dintre cele patru a căzut sub sabia lui T'amber. Kalam a întors spatele acelei lupte, pregătindu-se să întâlnească Mâinile care se apropiau de pe stradă.

Pumnale au pâlpâit prin aer spre el. Se aruncă în jos şi la dreapta, recapatânclu-şi picioarele la timp pentru a întâlni primele patru Gheare. O rafală de parari în timp ce Kalam se îndrepta spre dreapta, trăgânau-se dincolo de raza de acţiune a doi dintre atacatori. Cuţitul lung a izbucnit, deschizând fata unui bărbat, iar în timp ce bărbatul s-a dat înapoi, Kalam s-a apropiat, lovindu-i coapsa stângă în ţeapă, în timp ce blochează un atac frenetic al celuilalt Gheară. Pivotând pe coapsa prinsă a primei Gheare, se răsuci în spatele bărbatului şi îl împinse cu arma liberă peste umărul drept al victimei sale, vârful sfâşiind în gâtul celui de-al doilea atacator.

' Eliberând lama care ţinea în ţeapă coapsa, Kalam ridică acel braţ pentru a se bloca sub bărbia primei Gheare, unde s-a flexât puternic şi, cu o singură mişcare sălbatică, i-a rupt gâtul bărbatului.

Cel înjunghiat în gât se împiedicase, jugulara lui tăiată si sângele stropindu-se prin degete apucana zadarnic rana. Ultimii doi dintre cei patru asasini veneau repede. Dincolo de ei, văzu Kalam, celelalte Mâini alergau pentru Adjunct si T'amber.

Mârâindu-şi furia, Kalam se lansă pe lângă cele două Gheare, luând atacurile lor asupra cuţitelor lui lungi, lovindu-şi piciorul în piciorul drept al celui mai apropiat, la jumătatea distanţei dintre genunchi şi glezna, ruptând oase. în timp ce asasinul îşi ţipa durerea, cel de-al doilea atacator, căutând să treacă pe lângă ea, s-a ciocnit de femeia care cădea, apoi şi-a pierdut complet echilibrul în timp ce ambele picioare alunecau pe sângele vărsat.

Sprintul sălbatic al lui Kalam a lovit primul grup de Gheare care încărcau Adjunct şi Tavore. Venind din stanga lor şi uşor în spatele lor, sosirea lui

bruscă a forţat o jumătate de duzmă de atacatori să se rotească pentru a-l întâlni. Luând contraatacuri cu parade, şi-a aruncat umărul în pieptul celui mai apropiat Claw. Trosnetul coastelor, un vâjâit de respiraţie alungat din plămâni, iar atacatorul şi-a părăsit picioarele, zvârlite în spate, pentru a încuraja două Gheare chiar în spatele lui. Unul dintre aceştia s-a împiedicat prea aproape de Kalam în timp ce trecea, la îndemâna cuţitului lung stâng, iar tăietura pe care a făcut-o în gâtul victimei aproape că a tăiat capul.

Doar doi dintre cei patru rămaşi erau suficient de aproape ca să se arunce spre el. Unul venea jos din stânga, celălalt sus din dreapta. Kalam a tăiat calea primului atacator, şi-a simţit lama zgâriind de-a lungul ambelor cuţite din mâinile Ghearei. A urmat asta cu un genunchi între ochii figurii. Pe cel de-al doilea atacator l-a forţat înapoi cu un braţ întins complet şi un cutit lung, iar Gheara, lăsându-se pe spate m disperare, l-a lăsat cu ambele picioare plantate – Kalam a scapat ferea înaltă şi a tăiat vertical în jos prin stomacul atacatorului, până la picioare.

Gheara ţipă în timp ce intestinele i se prăbuşeau printre genunchi. Smulgându-şi cuţitul lung, Kalam' şi-a continuat încărcarea – şi a auzit pe cineva apropiindu-se de el din spate. Căzut ghemuit, Kalam derapă până la oprire, apoi se aruncă pe spate. Un pumnal i s-a scufundat în talia stângă, chiar sub cutia toracică, vârful înclinat în sus – căutându-i inima – şi apoi cei doi asasini se ciocniră, Kalam aruncându-şi capul pe spate, conectându-se cu fruntea Ghearei. Un al cfoilea pumnal a derapat de-a lungul poştei sub braţul drept. Îndepărtându-se de cuţitul care îl ţinea în ţeapă, se întoarse şi lovi cu cotul într-o parte a capului Ghearei, zdrobind pometul. Atacatorul s-a mtins, pierzând strânsoarea cuţitului din partea lui Kalam.

Gâfâind, Kalam se forţă să înainteze încă o dată. Fiecare mişcare îi trimitea m piept focul aprig al agoniei, dar nu avu timp să scoată cuţitul, m vreme ce ultimele două Gheare care se întoarseră să-l întâmpine s-au repezit acum.

Dar prea aproape unul lângă celălalt, aproape unul lângă altul – Kalam sări în dreapta lui pentru a

trece dincolo de raza de acţiune a unuia dintre ei. A abătut o tăietură orizontală căiitându-şi gâtul, a prins cel de-al doilea cuţit cu o paradă de margine pe os a antebraţului Ghearei, apoi a băgat mâna cu spatele m gâtul atacatorului. Chiar daca acea victimă a început să se arunce în faţă, Kalam şi-a aşezat umărul stâng de piept şi a împins cu putere,' urmărind cadavrul în timp ce acesta se izbi de celălalt asasin. Toti trei au coborât, cu Kalam deasupra. Cadavrul dintre el şi Gheara viu şi-a prins unul dintre cuţitele lungi – trăgând acea mâna eliberată, Kalam a înjunghiat degetul mare şi arătător în ochii asasinului, strângând cu degetul mare si împingând tot mai adânc cu degetul, până când corpul a încetat sa mai facă spasme.

Auzind mai multe lupte de pe alee, Kalam se ridică în picioare, făcu o pauză pentru a elibera cuţitul din lateral, blestemând sângele care ţâşnea în urma lamei. A luat cuţitul lung strâns, apoi s-a clătinat pe alee.

Mai rămăseseră doar trei Gheare, iar T'amber îi înfruntase pe doi dintre ei, conducându-i pe amândoi înapoi, pas cu pas, în calea lui Kalam.

S-a mişcat în sus, a împins o dată, apoi de două ori şi două trupuri s-au zvârcolit la picioarele lui. T'amber se întoarse deja şi se repezi să-l ia pe ultimul asasin din spate, zdrobind craniul cu taişul săbiei.

Una dintre Ghearele de dedesubt se ridică într-o parte, ridicând o armă – Kalam bătu călcâiul în gâtul asasinului.

Tăcere bruscă dincolo de gafa tul de respiraţie.

Se uită la cele două femei. T'amber era o masă de răni – sânge spumos curgea din nas şi din gură ei şi el văzu tremurând şi frenetic ridicarea şi coborârea pieptului ei. Făcând o grimasă împotriva propriei dureri, Kalam se întoarse să studieze strada pe care tocmai o părăsise.

Corpuri se mişcau ici şi colo, dar niciunul nu părea înclinat să reînnoiască lupta!

Adjunctul se muta lângă el. Sângele îi stropise fata, amestecându-se cu sudoare murdară. „Kalam Mekhar. Te privesc. Se pare... Ea clătină din cap. — Se pare că te mişti mai repede decât ei. Şi cu toată pregătirea lor, abilităţile lor, ei nu pot ţine pasuf cu

tine.

Şi-a şters transpiraţia usturătoare de pe ochi. Mâinile lui, strângând mânerele cuţitelor lungi, îl dureau, dar nu le

Eutea relaxa. — Totul încetineşte, adjunct, spuse el într-un ubuit. — În mintea mea, pur şi simplu încetinesc. Se scutură, forţând să-şi slăbească muşchii spatelui şi umerilor. Reuşise să stăpânească sângerarea, deşi simţea căldura sângelui pe exteriorul piciorului, sub pânza grea, formând un lipici între ţesătură şi piele. Era epuizat, avea un gust acru pe limbă. — Nu ne putem opri, spuse el. [1]

Mai sunt multe. Suntem aproape de Podul Amiral, aproape acolo.

'Acolo?[1]

'Şoarecele.[1]

— Aud revolte – sunt incendii acolo şi fum, Kalam.

El a dat din cap. — Da. Confuzie. Asta e bine.' Se uită înapoi la T'amber.

Stătea sprijinită cu spatele de un perete, învelită în sânge, cu ochii închişi. Kalam coborî vocea. — Adjunct, are nevoie de vindecare, înainte să fie prea târziu.

Dar T'amber a auzit. Ochii deschizându-se, o strălucire ca ochi de tigru, iar ea se îndreptă. 'Sunt gata.'

Adjunctul a făcut o jumătate de pas către iubitul ei, aj>oi a fost forţat să se întoarcă când T'amber trecu pe lângă ea până la gura aleii.

Kalam văzu angoasa în privirea lui Tavore şi îşi întoarse privirea.

Şi am văzut treizeci sau mai multe Gheare sclipind în vedere la nu patruzeci de paşi pe stradă. 'La naiba! Alerga!'

Au ieşit de pe alee şi au pornit. Kalam încetini pasul

¥entru a-i permite Adjunctului să treacă de el. Cumva, 'amber a rămas înaintea lor, luând punct. Va mai fLo ambuscadă. Ne asteapta. Ea se va poticni chiar în ea În spatele lor, asasinii erau în plină urmărire, sprinterii mai rapizi dintre ei strângând distanţa. Dincolo de zgomotul paşilor moale, zgomotul cizmelor şi un cor de gâfâituri aprige, părea că pietruişul de sub ei, clădirile de

ambele părţi şi chiar şi cerul în' coborâre deasupra capului, toate au conspirat să se apropie de ei – pe aceasta disperare, scena – amorţirea aerului, făcându-l mai gros, înăbuşit. Dacă ochii erau martori, feţele s-au întors repede. Dacă erau figuri pe aleile pe lângă care treceau, se topeau înapoi în întuneric.

Strada înclina spre vest, acum vizavi de Raven Hill Park. Mai înainte, avea să se conecteze cu o altă stradă care mărgineşte parcul pe partea de vest, înainte de a lovi spre sud până la pod. În timp ce se apropiau de acea intersecţie, Kalam îl văzu pe T'amber schimbându-şi brusc direcţia,' conducându-i într-o alee din stânga, apoi văzu motivul ocolirii neaşteptate – mai multe Mâini care se înmulţeau în intersecţie şi acum se îndreptau înainte.

Ne păzesc. Spre pod. Ce ne aşteaptă pe partea cealaltă?

Aleea s-a lărgit într-o stradă, chiar pe lângă primele clădiri de flancare, iar chiar înaintea lor era zidul jos care înconjura parcul.

T amber încetini, ca şi cum nu era sigură dacă să ocolească acel perete la stânga sau la dreapta, apoi se clătină, ridicând sabia în timp ce atacatorii se apropiau de ea din ambele părţi.

A strigat Adjunctul.

Lamele s-au ciocnit, un corp s-a prăbuşit într-o parte, ceilalţi roiau în jurul lui T'amber – Kalam a văzut două cuţite scufundându-se în trunchiul femeii, totuşi ea a rămas în picioare, tăind cu sabia ei. Când Tavore a ajuns la ei – împingându-şi lama otatarală în partea laterala a capului unui asasin,' o tracţiune laterala sălbatică eliberându-l, arma rugină şuierând în calea unui braţ, tăind carne şi oase, braţul zburând departe, Kalam a văzut, în bătăile inimii înainte ca el să se alăture luptei, T'amber întinzându- şi mâna liberă pentru a lua o Gheară de gât, apoi trage atacatorul în aer, pivotând pentru a arunca Gheara împotriva peretelui de piatra. Chiar dacă silueta a înjunghiat-o în mod repetat pe femeie în piept, umeri şi braţe.

Zei de jos!

Kalam sosi ca un bhederin care încărcă, cuţitele lungi lingându-se chiar şi în timp ce îşi bătea greutatea într-o Gheară, apoi în altă, trimitându-i pe

amândoi întinşi.

Acolo, în întunericul dinaintea zidului Raven Hill Park, o frenezie sălbatică a luptei strânse, o a doua Mână alăturându-se ceea ce mai rămăsese din prima. O duzină de bătăi rapide ale inimii şi s-a terminat.

Şi nu era timp să se oprească, nici un timp pentru ca o suflare să-şi revină, în timp ce certuri începeau să izbucnească în pereţe.

Kalam făcu cu mâna mut să alerge de-a lungul zidului, spre vest, şi cumva – imposibil – T'amber a preluat încă o dată^ conducerea.

În spatele lor au izbucnit ţipete, dar nu a fost timp să se uite. Zidul se curba spre sud, formând o latură a străzii care ducea la Podul Amiral, iar acolo stătea trava de piatră, neluminată, atât de îngropată în umbră încât ar fi putut fi la baza unei gropi. Pe măsură ce se apropiau, vrăjitoria a şovăit, apoi a murit. Dezvăluind... nimic. Nimeni la vedere.

— T'amber! şuieră Kalam. 'Rezistaţi!'

Orice ar fi lovit în urma lor a captat atenţia Ghearelor care îi urmăreau – cel puţin pentru moment. — Adjunct, ascultă-mă. Tu şi T'amber, coborâţi în râu. Urmează-l direct până la port.

'ŞiTu?' întrebă Tavo re.

— încă nu am întâlnit nici o treime din Mâinile din oraş, Adjunct. El a dat din cap spre Şoarece. — Sunt acolo. Plănuiesc să-i conduc într-o urmărire veselă. Făcu o pauză, apoi scuipă o gură de flegmă şi sânge. — în cele din urmă îi pot pierde – îl cunosc pe şoarece, Tavore. Mă duc pe acoperişuri.

„Nu are rost să ne despărţim..."

— Da, adjunct. Există. Kalam a studiat T'amber pentru o clipă. Da, m ciuda tuturor, nu mai mult pentru tme. — T'amber este de acord cu mine.

Ea te va duce la port.

De pe străzile şi aleile din spatele lor, linişte de rău augur, acum. Se apropie. — Du-te.

Adjunctul îi întâlni privirea. 'Kalam-'

— Pleacă, Tavore.

I-a privit în timp ce se îndreptau spre marginea râului, cu vechiul zid de sprijin din piatră lăsată la picioarele lor. T'amber a coborât prima. Râul era murdar, lent şi puţin adânc. Ar fi lent, dar întunericul le-ar ascunde. Şi când vor ajunge în

port... ei bine, va fi timpul să improvizeze.

Kalam îşi ajusta strânsoarea cuţitelor lungi. O ultimă privire în spatele lui.

încă ^ nimic acolo. Ciudat. îşi aţinti privirea asupra podului. în regulă.

Să terminam cu asta.

HdKHa
K

Lostara Yil şi-a făcut drum peste hali, lăsând Rampart Way şi cadavrele la picioarele ei în urma ei. Sunetele revoltelor erau încă îndepărtate – venind din port şi dincolo de asta – în timp ce clădirile şi moşiile din apropiere erau tăcute şi neluminate, de parcă's-ar fi găsit într-o necropolă, un monument potrivit pentru gloria imperială.

Silueta mică care ieşea în faţa ei era aşadar cu atât mai uimitoare, iar neliniştea ei â crescut' doar când l-a recunoscut. [1]

Grub, spuse ea apropiindu-se, ce cauţi aici?

„Te aştept", a răspuns băiatul ştergându-se de un nas care curge.

'Ce vrei să spui?'

— Te duc unde trebuie să mergi. Este o noapte tristă, dar va fi bine, vei vedea asta într-o zi. Cu acestea, se întoarse şi se îndreptă de-a lungul bulevardului, spre sud. — Nu trebuie să rămânem pe cale, nu încă. Putem lua primul pod. Lostara Yil... o privire înapoi, eşti foarte drăguţă.

Deodată înfrigurată în ciuda aerului sufocant, ea porni după el. — Ce cale?

ţNu contează.'

În umbra din stânga ei se aud zgomote. îşi închise o mână pe sabie. — E ceva acolo...

— în regulă, spuse Grub. 'Ei sunt prietenii mei. Nu vor fi prpbleme. Dar ar trebui să ne grăbim.

în curând ajunseră la podul care ducea în Districtul Centru, după care Grub îi îndreptă spre vest pentru o scurtă perioadă de timp, înainte ae a se întoarce încă o dată spre sud.

Curând au ajuns pe primul dintre cadavre. Ghearele, întinse în grupuri mici la început – unde şobolanii şi câinii sălbatici ieşiseră deia să se hrănească – şi apoi, pe măsură ce se apropiau de Raven Hill Park, strada a fost literalmente plină de cadavre. Lostara şi-a încetinit pasul în timp ce se apropia de scena alungită a măcelului – îndreptându-se spre sud, de parcă un vârtej de vânt s-ar fi străbătut de o sută sau mai mulţi asasini imperiali – şi,

încet, Lostara Yil şi-a dat seama de ceva, în timp ce se uita la o siluetă decupată după. altul... un model pentru răni, pentru aşezarea lor, pentru precizia lină a fiecărei lovituri de moarte.

Fiorul ei s-a adâncit, i-a pătruns în oase.

La trei paşi în faţă, Grub fredona un cântec de şofer Wickan.

HdKHaK

La jumătatea drumului peste podul Amiral, Kalam a pus o arma sub braţ şi a întms mâna la ghinda înfiptă în faldurile centurii/ Neted, cald chiar şi prm pielea mănuşii lui zdrenţuite, parcă primitor.

Si... nerăbdător.

Aplecându-se ghemuit de-a lungul unuia dintre zidurile joase de sprijin de pe pod, Kalam aruncă ghinda pe pavaj. S-a crăpat, s-a rotit pe loc pentru o clipă, apoi s-a oprit.

— În regulă, Quick, mormăi Kalam, oricând acum.

HdKHaK

într-o cabină de pe Lupul Spumos, Adaephon Delat, aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, cu ochii închişi, tresări la acea chemare îndepărtata. Mai aproape, auzea mai multe lupte de-a lungul ^portului şi ştia că Perişii erau împinşi înapoi, pas cu pas, bătuţi de vrăjitorie şbde o masă din ce în ce mai mare de atacatori frenetici/ În timp ce deasupra punţilor, Destriantul Run'Thurvian menţinea o bariera împotriva oricărui atac magic asupra navei în sine. Quick Ben a simţit că bărbatul nu era chiar presat, ci clar distras de ceva, aşa că era o ezitare în el, de parcă ar fi aşteptat o chemare mult mai solicitantă – un moment care se apropia cu paşi repezi.

Ei bine, avem probleme peste tot, nu-i aşa?

Nu ar fi uşor să te strecori prin labirintul de lupte dezlănţuite pe străzile oraşului în această noapte. Buzunare de vrăjitorie virulentă rătăceau ici şi colo, capcane mobile dornice să aducă o moarte chinuitoare, iar Quick Ben le-a recunoscut. Ruse, calea mării.

Aceste capcane sunt apă, furate din oceanele adânci şi păstrând acea presiune sălbatică – zdrobesc tot ceea ce învăluie. Acesta este High Ruse şi e al naibii de urât.

Cineva acolo îl aştepta. Pentru a-şi face mişcarea. Si oricine ar fi fost, voiau ca Quick Ben să rămână exact acolo unde se afla, într-o cabină de pe Lupul Spumă. Rămâi, fără a face nimic, rămâi în afara luptei.

Bine. Dezvăluise patru lupte, ţesese chiar şi o duzină de vrăji vrăjitorie, toate dornice să' fie slăbite – îi mâncăriu mâinile, apoi se ardeau, de parcă le-ar fi scufundat în mod repetat în acid.

Kalam este acolo şi are nevoie de ajutorul meu.

înaltul Mag şi-a' permis cel mai scurt din cap, iar închirierea unui făcaş s-a deschis în faţa lui. S-a ridicat încet în picioare, articulaţiile protestând împotriva mişcării – Doamne, cred că îmbătrânesc. Cine s-ar n gândit? A tras adânc aer în piept, apoi, clipind pentru a-şi clarifica vederea, s-a repezit mainte – în chirie – şi, chiar şi când a dispărut, a auzit un chicot uşor, apoi o voce sibilantă: — Ai spus că îmi eşti dator, îţi aminteşti? Ei bine, dragul meu Şarpe, este timpul.

Douăzeci de bătăi ale inimii. Douăzeci şi cinci. Treizeci. Respiraţia lui Hood! Kalam se uită în jos la ghinda spartă. La dracu. Rahat rahat rahat. Patruzeci. Blesind pe sub răsuflare, porni.

Asta e problema cu degetul ras în gaură. Uneori nu merge. Deci, sunt pe cont propriu. Ei oine, aşa să fie, oricum m-am săturat de viaţa asta. Crimă a fost supraevaluată, a decis el. Nu a' realizat nimic, nimic

de valoare reală. Nu a existat niciun asasin care să nu merite să i se taie capul şi să-i fie înfipt un ţeapă. Îndemânare, talent, oportunitate – niciunul dintre ele nu a justificat luarea unei vieţi.

Câţi dintre' noi – da, tu – câţi dintre voi urăşti ceea ce eşti? Nu merită, ştii. Hood ia toate acele ego-uri năucitoare, hai să ne aprindem lumina jalnică pentru ultima dată, apoi să ne predăm întunericului. Am terminat, cu asta. Am terminat.

Ajunse la capătul podului şi se opri încă o dată. O altă privire înapoi. Ei bine, nu arde,' decât aici în mintea mea.

Închiderea cercului, nu? Hedge, Trotts, Whiskyjack...

Faţa întunecată, zdrobită şi ruptă a şoarecelui îi făcu semn. IJn rânjet decăzut, sărăcie şi degradare, mizeria care bântuia atâta viaţă. Era, a decis Kalam Mekhar, locul potrivit. Asasinul' a izbucnit în mişcare, un sprint în diagonală, greu şi cât putea de jos până la pământ, până la faţada înclinată' a unei rămăşiţe a unui zid al unei proprietăţi, ridicându-se în sus, cu un picior blocat într-o gaură aglomerată a crimei – dislocarea unei păsări, cuib – sus, cu antebraţul înfăşurat în jurul marginii ele sus, cioburi sparte de veselă cimentată tăind mâneca, găurind pielea – apoi peste, un picior câştigând achiziţie pe rândul zdrenţuit, lansându-se înainte, prin aer, pe un acoperiş înclinat care a explodat cu praf de guano în timp ce îl lovi', strângându-se de-a lungul înclinaţiei, doi paşi lungi ducându-l spre vârf, apoi în jos de cealaltă parte Şi pe labirintul sălbatic, spatele trosnit şi dezarticulat al uriaşei Gheare de şoarece, ghemuit şi aşteptând, s-a aruncat din toţi. laturi. Mari, cei mai mari asasini pe care Kalam i-a văzut până acum, fiecare mânuind cuţite lungi în ambele mâini. Rapid, ca viperele, năvălind.

Kalam nu a încetinit – trebuia să treacă prin ele, trebuia să continue – a prins armele împotriva propriilor sale, a simţit că marginile lamei i-au crestat urme de-a lungul armurii, legăturile se despărţiră şi, într-un punct, a înfipt puternic, s-a afundat adânc' în el. coapsa stângă, răsucindu-se, tăind într-o mişcare în sus – mârâind, el s-a zvârcolit în mijlocul armelor' sclipitoare, şi-a înfăşurat un braţ pe faţa şi capul bărbatului, apoi, în timp ce el

împingea cu toată puterea, a tras acel cap într-un loc, răsucind cheia, auzind vertebrele pop. Kalam a târât pe jumătate cadavrul căzut de capul lui clătinat, în urma lui, unde l-a aruncat.

Un cuţit lung din dreapta i-a tăiat capul, tăindu-i-o pentru a-i tăia urechea. A contraîmpins şi a simţit că arma alunecă de-a lungul lanţului.

Hood ia-i! Cineva m'-a folosit pentru a mă face mai mult. Continuând în jos, până la margine, Kalam s-a lansat apoi prin aer, peste golul unei alei. A aterizat, înclinând şi rostogolindu-se, pe acoperişul plat al unei case dăunătoare, veche de secole, cu suprafaţa de sub el acoperită cu pietriş de ceramică spartă. Au urmat mai multe impacturi, tremurând de-a lungul acoperişului, în timp ce vânătorii săi veneau după el.

Doi, cmci, şapteKalam şi-a recăpătat picioarele şi s-a întors, la distanţă, în timp ce nouă asasini, răspândiţi într- un semicerc, îl năpustiră.

Nouă Kalam contra unu.

Cu greu.

S-a năpustit înainte, drept înainte, spre centrul acelui semicerc.

Bărbatul dinaintea lui ridică alarmat armele, prins prin surprindere. A reuşit să pară de două ori cu un cuţit lung, o dată cu celălalt, în timp ce pedala cu disperare înapoi, înainte ca succesiunea de atacuri a lui Kalam să spargă. O lamă afundându-se în pieptul bărbatului, împingându-i inima în ţeapă, a doua înjunghiind sub linia maxilarului, apoi răsucindu-se în sus şi împingând cu putere în creier.

Folosind ambele arme blocate, Kalam smuci pe bărbat în calea altor două Gheare, apoi şi-a smuls cuţitele lungi şi a intrat într-un flanc de atacatori cu o viteză orbitoare. 0 margine a lamei i-a tăiat gamba stângă de la unul dintre urmăritori – nu suficient cfe adânc pentru a-l încetini – în timp ce făcu jos la Gheara cea mai apropiată de el, apoi împinse sus cu cealaltă armă – în orbită a bărbatului, pas dincolo de primul asasin. Cuţitul lung sa blocat. Eliberându-şi strânsoarea, Kalam â înfipt un umăr şi s-a aruncat în' mijlocul următorului atacator. Impactul i-a zguduit oasele – acest ticălos blestemat de Hood-ul este uriaş – totuşi s-a scufundat şi mai jos, braţul eliberat alunecând între picioarele bărbatului, în

spate. Lamele i-au rupt de-a lungul spatelui, legăturile izbucnind ca nişte căpuşe pe pietrele fierbinţi, şi a simţit Gheara căutând să schimbe unghiul acelor arme, să le împingă înăuntru – în timp ce, cu picioarele strânse sub el, Kalam l-a ridicat apoi pe vânător, de pe el. picioarele – sus, Kalam scăpa de un vuiet care i-a sfâşiat mucoasa gâtului, folosindu-şi mâna de armă pentru a apuca partea din faţă a cămăşii bărbatului – în sus – şi peste.

Picioare, capul Ghearei înclinat înainte, ciocnindu-se de pieptul unui asasin care îl urmărea. Ambele au coborât. Kalam sări după ei, lovind cu un cot în fruntea celei de-a doua Gheare – prăbuşindu-l ca o coajă de pepene galben – în timp ce îşi mfige cuţitul lung rămas în ceafa primului bărbat.

O lamă i s-a blocat în coapsa dreaptă, vârful izbucnind pe cealaltă parte. Kalam s-a răsucit rapid pentru a scoate arma din mana atacatorului, a tras ambele picioare în sus în timp ce se rostogoli pe spate, apoi a lovit puternic în burta Ghearei, trimiţând silueta în zbor. Un alt cuţit lung i l- a înfipt în faţa – şi-a aruncat un antebraţ şi a blocat arma, şi-a dus mâna şi a apucat încheietura Ghearei, l-a tras mai aproape si l-a eviscerat cu propriul cuţit lung, intestinele revăjsându-se pentru a ateriza în Kalam.' poala.

Îndreptându-se în picioare, a scos arma care îi ţinea în ţeapă coapsa – la timp pentru a opri o tăietură cu ea, apoi, dându-se mapoi – picioarele tăiate şi găurite aproape că i- au eşuat sub el – a căzut într-o âparare susţinută. Trei vânători s-au înfruntat cu el, cu cel pe care îl' dăduse cu piciorul acum îşi recăpăta picioarele, mcet, luptându-se să- şi tragă respiraţia.

Prea multă pierdere de sânge; Kalam simţi că slăbeşte. Dacă mai au mai sosit mâini...

A sărit înapoi, aproape până la marginea acoperişului, şi a aruncat ambele cuţite lungi, o mişcare neaşteptată', mai ales având în vedere dezechilibrul extrem ' de greu al armelor – dar Kalam practicase aruncarea cu raza scurtă de acţiune cu ele, an de an. Unul sa îngropat adânc în pieptul Ghearei din dreapta lui; celălalt a lovit sternul Ghearei din stânga cu o lovitură puternică şi

a rămas pe loc, tremurând. Chiar în timp ce arunca armele, Kalam s-a lansat, cu mâna goală, spre bărbatul din mijloc.

Prinse un antebraţ cu ambele mâini, îl împinse înapoi apoi peste – vânătorul'încercă o împingere în sus de jos cu celălalt cuţit lung, dar Kalam îl îngenunchi deoparte. O cheie sălbatică i-a dislocat braţul din mâini, apoi l-a împins înapoi în sus, şlefuind oasele dislocate în priza ruptă – omul a ţipat. Eliberând braţul, ridică ambele mâini m spatele capului Ghearei, apoi, lăsându-şi propriile picioare, a duş capul în jos, folosind toată greutatea, m jos, cu faţa întâi în acoperiş.

Un zgomot, un trosnet puternic şi întregul acoperiş s-a lăsat – explozii de grinzi vechi de lemn putrezit, mortar şi tencuială prăbuşită.

înjurând, Kalam se rostogoli peste bărbat – a cărui faţă era îngropată în acoperiş, în mijlocul sângelui care clocotea – şi văzu, printr-o fisura din ce în ce mai mare, o cameră întunecată dedesubt. El a alunecat înainte. Timp să plece.

La zece j>aşi depărtare, Pearl se ridică şi privea. Scuturat, neîncrezător. Pe acoperişul înclinat de jur împrejurul lui zăceau cadavre.

Cei mai buni asasini ai Imperiului Malazan. Le-a tăiat pe toate.

Doar... tăiaţi prin ele. Şi, în inima lui, era teroare – o senzaţie noua pentru el, umplându-l de slăbiciune tremurătoare.

A privit cum Kalam Mekhar, curgând sânge, fără arme, se târa spre acea gaură din acoperiş. Şi Pearl şi-a tras înapoi maneca braţului stâng, a întins-o, a ţintit şi a eliberat cearta.

Un mormăit la impact, cearta scufundându-se adânc chiar sub braţul stâng întins al lui Kalam, chiar dacă bărbatul aluneca înainte, în jos si dispăru din vedere.

îmi pare rău, Kalam Mekhar. Dar tu... nu pot să accept... existenţa ta. Nu pot...

Apoi şi-a făcut drum înainte, alături de singurul supravieţuitor al celor două Mâini şi a adunat armele lui Kalam.

Trofeele mele...

Se întoarse către Gheara. "Găsiţi-i pe ceilalţi..."

— Dar cum rămâne cu Kalam...'

— A terminat. Adună mâinile aici în şoarece – acum facem o vizită la Center Docks. Dacă Adjunctul ajunge atât de departe, ei bine, trebuie să o ducem acolo jos.

— Am înţeles, Clawmaster.

Clawmaster. Da. S-a terminat, împărăteasă Laseen. Da, e mort. Cu mana mea. Sunt fără egal m Imperiul Malazan.

De unde ar începe?

Mallick Rel.

Korbolo Dom.

Niciunul dintre voi nu va vedea zorii. Jur.

Cealaltă Gheară a vorbit de la marginea găurii din acoperiş: — Nu-l văd, Clawmaster.

— 'Se târăşte să moară, spuse Pearl. — Paralt kartoolian.

Capul bărbatului se răsuci. — Nu şarpele? Al păianjenului...? Zei de jos![1]

Da, o moarte foarte dureroasă şi j>relungită. Şi nu a mai rămas nici un preot pe insulă care să poată neutraliza acea

otravă.

Două arme zăngăneau pe acoperiş. Pearl se uită peste, 'Ce faci?' el a cerut.

Bărbatul se uita la el. 'Suficient. Câtă dezonoare vei pune la picioarele Ghearei? Am terminat-o cu tine.' Şi s-a mtors. '

Găseşte-l tu însuţi pe Adjunct, Pearl, dă-i una dintre blestematele tale muşcături de păianjen...

Pearl şi-a ridicat braţul drept, a trimis o a doua ceartă zburând pe acoperiş. Lovindu-I pe bărbat între omoplaţi. Braţele întinse în lateral, Gheara sa răsturnat.

— Din păcate, a fost paralt alb. Mult mai repede.

Acum, aşa cum intenţionase tot timpul, nu mai erau martori. Şi era timpul să adune Mâinile rămase.

Şi-ar îL dorit să fi putut fi altfel. Totul. Dar acesta era un nou Imperiu Malazan, cu reguli noi. Reguli pe care le pot gestiona destul de bine. La urma urmei, nu mai am nimic. Nimeni nu a mai plecat...

închizând ochii, Fiddler lăsă jos lăutarul. Nu a spus nimic, căci nu era nimic de spus. Repetarea care-l luase era făcută. Muzica îi părăsise mâinile, îi părăsise mintea, inima. Se simţea gol în interior, cu sufletul sfâşiat, fără viaţă. Ştia că va veni, un adevăr care nici nu diminua durerea pierderii şi nici nu o intensifica – o povară, asta era tot. încă o povară.

Ţipete de pe stradă de dedesubt, apoi zgomotul unei uşi izbiridu-se în foc.

Braven Tooth ridică privirea şi se şterse la ochi.

Paşi grei pe scări.

Gesler ridică ulciorul cu vin de pe masă şi umplu încet cupele. Nimeni nu se atinsese de pâine.

Paşi zgomotoşi venind pe coridor. Răzuire, târât.

oprindu-se în faţa uşii sergentului-maestru.

Apoi o bătaie puternică, aşchiată, ca nişte gheare care tăieau lemnul.

Gesler se ridică şi se duse.

Fiddler a privit bând sergentul deschidea uşa,

rămase nemişcat o clipă lungă, privind pe oricine se afla pe coridor,
apoi Gesler spuse: „Stormy, este pentru tine".

Omul uriaş se ridică încet, când Gesler se întoarse şi se întoarse spre scaun.

O formă a umplut intrarea. Cu umerii laţi, purtând blănuri zdrenţuite, care picură. O faţă plată, pielea maro betel şi întinsă peste oase robuste.' Gropi pentru ochi. Braţele lungi atârnă în lateral.

Sprâncenele lui Fiddler se ridicară. Un T'lan Imass.

Stormy şi-a dres glasul. — Rasa Legana, spuse el, cu vocea ciudat de sus.

Răspunsul care răpăi din apariţie a fost ca grătarul pietrelor de tumulă. — Am venit după sabia mea, muritorule.

Gesler se prăbuşi pe scaun şi îşi ridică ceaşca. — O plimbare lungă şi umeda, nu-i aşa,' Breed?

Capul s-a rotit cu un scârţâi't, dar T'lan Imass nu a spus nimic.

Stormy a luat sabia de silex şi s-a îndreptat spre Legana Breed. — Ai speriat o mulţime de oameni de jos, a spus el.

— Suflete sensibile, voi muritorilor.

Marinul a întins sabia, pe orizontală. — Ţi-a luat timp să ieşi din acel portal.

Legana Breed a înţeles-o. — Nimic nu este niciodată atât de uşor pe cât pare, Shield Anvil. Poartă durerea în inimă şi ştii asta: eşti departe de a fi terminat cu această lume.

Fiddler aruncă o privire spre Braven Tooth. Shield Anvil?

Sergentul-Maestru a clătinat pur şi simplu din cap.

Legana Breed studia arma din mâinile lui scheletice. — Este zgâriat.

'Ce? Oh, dar eu... oh, ei bine...

— Umorul a dispărut, spuse T'lan Imass, întorcându-se înapoi spre prag.

Gesler se îndreptă brusc. — Un moment, rasa Legana!

Creatura făcu o pauză.

— Stormy a făcut tot ce i-ai cerut. Acum, avem nevoie de rambursare.

Pe pielea lui Fiddler a ţâşnit transpiraţia. Gesler!

T'lan Imass i-a înfruntat din nou. 'Rambursare. Shield Anvil, nu ţi-a servit bine arma mea?

— Da,' destul de bine.

— Atunci nu există nicio datorie...

'Neadevarat![1] spuse Gesler cu un mârâit. — Te-am văzut luând cu tine capul ăla de Tiste Andii! Dar nu i-am spus nimic prietenului tău T'lan Imass – ţi-am păstrat secretul, rasa Legana! Când am fi putut să ne târguim cu ea, să ne ieşim imediat din mizeria aia blestemata în care eram! Există o datorie!

Tăcere din partea străvechiului războinic strigoi, apoi: „Ce ceri de la mine?"

„NoU- eu, Stormy şi Fiddler aici – avem nevoie de o escortă. înapoi la nava noastră. Ar putea însemna o luptă.

— Sunt patru mii de muritori între noi şi docuri, spuse Legana Breed. — Unul şi toţi împinşi în nebunie de vrăjitoria haotică.

'Şi?[1] Gesler rânji. — Ţi-e frică, T'lan Imass?

— Mi-e frică. O declaraţie declarativă. Apoi capul înclinat. 'Umor?[1]

— Deci, care este problema?

— Docuri. Ezitare, atunci, „Tocmai am venit de acolo".

Fiddler a început să-şi adune echipamentul. — Cu
răspunsuri de genul ăsta, Tasa Legana, a spus el, eşti în marina. Aruncă o privire spre Braven Tooth. — Bine cunoscut, vechi prietene.

Sergentul maestru dădu din cap. 'Si cu tine. Voi trei. îmi pare rău că te-am dat cu pumnul în intestine, Fid.

— Tu eşti la fel ca Hood.

— Nu ştiam că eşti tu...

— Pentru Hood, nu ai făcut-o.

— În regulă, te-am auzit intri.

Mirosea muniţie Moranth. Nu e greu cu toate astea.

— Deci oricum m-ai lovit cu pumnul?

Braven Tooth zâmbi. Zâmbetul special care i-a dat numele ticălosului.

Legana Breed a vorbit: „Sunteţi toţi puşcaşii marini?

— Da, spuse Fiddler.

— în seara asta, deci, şi eu sunt marine. Hai

să ucidem oameni.

HdKHaK

Tăietor de gât s-a urcat pe pasarela, a coborât împleticit pe punte.

„Pumn/' icni el, „trebuie să chemăm mai mult – niciunul dintre noi nujDutem ţine mult mai mult..."

— Nu, soldat, răspunse Keneb, cu privirea aţintită asupra luptei vicioase de pe sala din faţa lor, asupra liniilor Pensh care se strâng mereu, asupra masei tot mai mari de atacatori frenetici care se revarsă de pe fiecare stradă şi alee dintre clădirile depozitelor. Nu vezi? Ne angajăm mai mult şi suntem atraşi din ce în ce mai adânc m această mizerie, din ce în ce' mai adânc – până când nu ne putem desprinde. E prea multă vrăjitorie acolo – zei de jos, capul meu se simte gata să explodeze. El a vrut să explice toate acestea marinei disperate, dar nu asta a făcut un comandant.

La fel ca Adjunctul. Vreţi, dumnezei, aşa cum doriţi, fie si numai să vedeţi înţelegerea în ochii lor. Dar nu poţi. Bine, asa că încep să înţeleg...

— Fii atent, pumnul Keneb! Avertismenţul a venit de la Destriant. — Asasini, care caută să pătrundă în apărările noastre...

Un şuierat de la Throatslitter, iar el se întoarse, a chemat puşcaşii puşcaşi de pe debarcader. ‘Sergent! Adu echipele aici sus! Avem'Gheare pe drum!

Keneb s-a confruntat cu Run'thurvian. — Poţi să-i blochezi?

Un semn lent din cap al feţei dintr-o dată palidă. „De data aceasta, da – în ultimul moment – dar sunt persistenţi şi inteligenţi. Când vor sparge, vor apărea, dintr-o dată, totul despre noi.

„Cine este ţinta lor? Tu stii?[1]

— Noi toţi, cred. Poate, mai presus de toate, — Destriantul aruncă o privire spre Nil şi Nether, care stăteau

Pe puntea din faţă, martori tăcuţi ai apărării, — cei doi. uterea lor doarme. Deocamdată' nu poate fi trezit – nu este pentru noi, vedeţi. Nu pentru noi.

Respirația lui Hóod. S-a întors să vadă sosind primii marini. Koryk, Tarr, Smiles – la naiba, Lăutar, unde ești? – apoi Cuttle și Corabb Bhilan Thenu'alas. O clipă mai târziu apăru sergentul Balm, urmat de Galt și Lobe. — Sergent, unde este vindecătorul tău – și magul tău?

— Epuizat, răspunse Dai Honese. — Se recuperează pe Silanda, domnule.

'Foarte bine. Vreau să formați un cordon în jurul Nil și Nether – Gheara va merge pentrii ei în primul rând. în timp ce soldații se grăbeau, el sa întors către Run'thurvian și a spus cu voce joasă: — Presupun că te poți proteja, Destriant.

— Da, m-am ținut pe loc, anticipând un asemenea moment. Dar tu, Pumnul Keneb?

— Mă îndoiesc că sunt suficient de important. Apoi i-a trecut prin minte ceva și a chemat pușcașii marini. 'Zâmbete! Coborâți-vă la cabina primului' ofițer – avertizează-l pe Quick Ben și, dacă poți, convinge-l să urce aici.

Se îndreptă spre șina tribord, se aplecă pentru a studia luptele de la baza debarcaderului.

In mijlocul gloatei erau soldați în uniformă Malazan, acum, toate pretențiile dispăruse. Blindați, mulți cu scuturi, alții ținându-se cu arbalete, trimițând ceartă după alta în linia lui Perish.

Aliații străini fuseseră împinși înapoi aproape până la debarcader.

Cuttle era pe puntea din față, țipând la echipajul balistei – săpătorul ținea o mână de plasa de pescuit într-o mână și un obiect mare și rotund în cealaltă. Un înjurător. După o clipă, echipajul se dădu înapoi, iar Cuttle se apucă să atașeze muniția chiar în spatele capului săgeții supradimensionate'.

Frumoasa gândire. O modalitate dezordonată de a elibera un spațiu, dar nu există prea multe opțiuni.

Zâmbetele reveniră, se grăbiră spre Keneb. — Pumn, nu e acolo.

'Ce?[1]

'El a plecat!'

'Foarte bine. Nu contează. Du-te în echipa ta, soldat.

De undeva în orașul Malaz, a sunat un clopoțel, sunetele sonore sunând de patru ori. Zei de jos, asta e tot?

HdKHaK

Locotenentul Pores stătea lângă căpitanul său, privind peste apa întunecată spre haosul de la Center Docks. — Pierdem, domnule, spuse el.

— Tocmai de aceea te-am făcut ofiţer, răspunse cu amabilitate. — Perspicacitatea ta extraordinara. Şi nu, locotenente, nu ne vom ne supune ordinelor. Rămânem aici.

— Nu este potrivit, domnule, insistă Pores. „Aliaţii noştri mor acolo – nici măcar nu este lupta lor".

' „Cşea ce aleg ei să facă este treaba lor".

— încă nu este potrivit, domnule.

— Locotenente, eşti cu adevărat atât de dornic să-i omori pe ceilalţi Malaz'ani? Dacă da, ieşi din acea armură şi poţi înota la ţărm. Cu norocul lui Oporin, rechinii nu te vor găsi, în ciuda rugăciunilor mele fervente de a spune contrariul. Şi vei ajunge exact la timp pentru a-ţi tăia capul, forţându-mă sămi găsesc un nou locotenent, ceea ce, vă spun, nu va fi greu, luând în considerare toate lucrurile. Poate Hanfeno, acum există material de ofiţer – la nivelul de locotenent şi nu mai mult, desigur. Aproaj>e la fel de gros şi de porc ca tine. Acum continuă, coboara din armura aceea, ca Senny să poată începe să parieze.

— Mulţumesc, domnule, dar prefer să nu nu.

'Foarte bine. Dar încă o plângere din partea dumneavoastră, locotenente, şi vă voi arunca eu însumi.

'DşL domnule.[1]

— In armura ta.

'Da domnule.'

„După ce aţi andocat plata pentru pierderea echipamentului."

— Desigur, căpitane.

— Şi dacă tot încerci să afli ultimul cuvânt aici, cred că te voi omorî pe loc.

'Da domnule.'

'Locotenent.'

Porii i-au închis fălcile şi s-au oprit. Momentan.

HdKHaK

Cu o şoaptă abia, silueta a aterizat pe acoperişul înclinat. Făcu o pauză pentru a privi în jur, întinderea pe cadavre. Apoi sa apropiat de gaura căscată de lângă un capăt.

Pe măsură ce se apropia, o altă siluetă părea să se materializeze ca de nicăieri, ghemuită pe un genunchi deasujDra unui corp întins cu faţa în jos lângă breşă. O cearta a fost îngropată adânc 'în spatele acelui corp, zbârcirea modelata din os de peşte – secţiunile obrajilor unor specii mari care locuiau pe mare, palide şi semitranslucide. Nou-venitul îşi înclină faţa fantomatică în sus pentru a-l privi pe cel care se apropia.'

— Stăpânul Ghearelor m-a omorât, spuse apariţia cu o râslă, făcandu-şi un gest către propriul corp de sub ea. — Chiar dacă i-am blestemat numele cu ultima mea suflare. Cred... da, cred că de aceea sunt încă aici, încă nu sunt gata să trec prin Poarta lui Hood. Este un cadou... pentru tine. L-a ucis pe Kalam Mekhar. Cu Kartoolian paralt.[1] Fantoma se întoarse uşor şi făcu semn către marginea găurii. — Kalam – a dezlănţuit cearta... nu are rost, desigur, nu are nicio diferenţă, deoarece paralt are în sânge. Dar nu i-am spus Pearl – este chiar acolo, echilibrat pe buze. Ia-l. A mai ramas multă otravă. Ia-l. Pentru Clawmaster.

O clipă mai târziu, fantoma dispăruse.

Silueta învelită în pânză s-a ghemuit şi a adunat cearta mânjită de sânge într-o mână înmănuşată.' L-a băgat într-un pliu al curelei, apoi l-a îndreptat şi a pornit.

Printre scăpări de vrăjitorie vicioasă, silueta singuratică ş-a (deplasat cu o viteză orbitoare pe stradă, evitând cu îndemânare orice capcană – buzunarele coruscate ale High Ruse, invitaţiile

şoapte ale lui Mockra – şi apoi pe potecile furatoare de lumina din Rashan, unde asasinii Ghearei, alergaseră doar cu câteva clipe mai devreme – şi pe urmele lor, închizându-se rapid, un pumnal în fiecare niână îmbrăcată m piele.

Aproape de port, Ghearele au început să iasă din luptele lor, în masă, la câteva momente de la lansarea unui asalt total asupra soldaţilor străini, asupra tuturor de la bordul celor două nave ancorate.

Apropiindu-se repede din spate, mişcările figurii au căpătat o fluiditate, sinuoase, ţesând un flux de umbre, iar apropierea care se transformase rapid în altceva – mai repede decât putea percepe un ochi muritor în această noapte de întuneric şi fum – şi apoi Atacatorul singuratic a lovit primul dintre Mâini.

Sânge stropit, acoperit în aer, trupurile se învârteau de o parte şi de alta din calea lui, un vârtej de moarte sfâşiind

Clawmaster Pearl se întoarse la zgomote. Era poziţionat la peste douăzeci de mâini din spate – un rândurile. Ghearele s-au învârtit, au strigat, au ţipat şi au murit.
ariergarda acum coborât, zvârcolindu-se sau nemişcat pe pavaj, ca ceva – cineva – le-a sfâşiat.

Zei de mai jos. Un dansator din umbră. Cine – Cotillion? Teroarea rece îl cuprinse în piept cu gheare străpungătoare. Dumnezeul. Patronul Asasinilor – vine după mine.

În numele lui Kalam Mekhar, vine după mine!

Se întoarse, cu ochii căutând frenetic o gaură. La Hood cu mâinile! Pearl şi-a îndepărtat drumul, apoi a fugit.

O alee, îngustă între două depozite, îngniţită de întuneric.

Mai aveau câteva momente, apoi îşi deschidea maşina, forţa o chirie, pătrundea prin – prin şi departe.

' Armele în mâinile lui acum. Daca voi coborî, va fi luptă – dumnezeu sau nici un dumnezeu. Pe alee, îmbrăţişat de întuneric – în spatele lui mai multe ţipete, apropiindu-se – Pearl îşi găsea în minte ca un om care se meacă pentru warrenul său.

Mockra. Foloseste-l. Răsuciţi realitatea, tăiaţi într-un alt warren – Rashan, apoi Imperialul, iar apoi Nimic nu i-a răspuns căutării. Un gâfâit zdrenţuit a izbucnit din gâtul lui Pearl în timp ce acesta a sprintat mai departe, pe alee. Ceva în spatele lui – chiar m spatele Lovituri de agonie, tăind ambele tendoane lui Ahile – Pearl a ţipat în timp ce ligamentele tăiate se rostogoleau sub piele, 'se poticneau pe picioarele care se simţeau ca nişte mole de noroi. , mişQându-se fără speranţa sub el.

' Intinzându-se, refuzând să-si elibereze armele, încă înţelegându-si războiul. Marginile lamei îi lingă ca nişte limbi de acid. Ischio-coarde, coate – apoi a fost ridicat de pe pavajul înnegrit cu o singură mâna şi aruncat într-un perete. Impactul i-a spulberat jumătate din faţă şi, în timp ce a căzut pe spate, acea mană s-a întors,' cu degetele

înfiate, forţându-şi capul înapoi. Fierul rece i s-a tăiat în gura, tăindu-i, tăindu-i limba.

Înecat de sânge, Pearl şi-a răsucit capul – a fost prins din nou, aruncat m peretele opus, rupâncTu-şi braţul stâng. Aterizează pe o parte – un picior bătut în vârful' şoldului, leagănul de oase prăbuşindu-se într-o mizerie aşchiată dedesubt – zeii, durerea, măturandu-i prin 'minte, copleşindu-l – warrenul – unde?

Toată mişcarea a încetat.

Atacatorul lui stătea deasupra lui. ghemuit. Pearl nu putea vedea nimic – sângele îi umplea ochii – un zgomot sălbatic îi umplea capul, greaţa urcându-i în gât, revărsându-se în vâlvăte grozave, striată de sânge de la guta de la limbă. Lostara, iubirea mea, vino aproape de poartă – şi mă vei vedea. Mersul pe jos.

O voce, blândă şi joasă, a taiat totul, brutal de clară, brutal de aproape.' — Ţinta mea finală. Tu, Pearl. Am plănuit să o fac repede.

O pauză lungă, în care a auzit o respiraţie lentă, uniformă. — Dar pentru Kalam Mekhar.

Ceva i-a înjunghiat în stomac, a fost împins adânc. — îţi dau înapoi cearta care l-a ucis, Pearl. Iar silueta s-'a îndreptat încă o dată, s-a îndepărtat câţiva paşi, apoi s-a întors, chiar dacă primele pulsuri înfiorătoare de foc au început să-i sfâşie venele, adunându-se în spatele ochilor – o otravă care s'ă-l ţină în viaţă cât mai mult timp posibil, hrănindu-şi inima cu tot ce avea nevoie, chiar dacă vasele din corpul lui izbucneau, iar şi iar şi iar, cuţitele lungi ale lui Kalam, Pearl. Nu te gândeai.' Nu poţi deschide un warren cu otataral în mână. Şi aşa, el şi cu mine împreună, te-am ucis. Montaj.[1]

Incendii! zeilor! Foc!

In timp ce Apsalar a plecat. Continuând pe alee, departe de port. Departe, de tot.

O apariţie zgârietă şi întunecată a apărut în faţa ei aproajDe de capatul îndepărtat, unde aleea

ajungea pe o strada laterală chiar de această parte a unui pod care ducea peste râu şi în Şoarecele. Apsalar se opri în faţa lui.

— Spune-i lui Cotillion că am făcut ce mi-a cerut el.

Shadowthrone scoase un sunet de şoaptă, ca un oftat, şi o mână aproape fără formă a ieşit din faldurile mantiei sale fantomatice, strângând capul'argintiu al bastonului, care a bătut o dată pe pavaj. — M-am uitat, draga mea. Dansul tău din umbra. De la poalele Rampart Way şi mai departe, am fost martor.

Ea nu a spus nimic.

Shadowthrorone reluă. — Nici măcar Cotillion. Nici măcar Cotillion.

Totuşi, Apsalar nu a vorbit.

Zeul' chicoti brusc. — Prea multe judecăţi proaste, sărmana femeie. Aşa cum ne temeam. O pauză, apoi un alt chicot. — în seară asta, Stăpânul Ghearelor şi Trei sute şapte Gheare – toate de mâinile tale, dragă fetiţa. încă... nu cred. Nu contează. E singură, acum. Păcat pentru ea. Capul cu glugă abia substanţial se înclină uşor. Ah. Da, Apsalar. Ne respectăm promisiunile. Esti liber. Merge.[1]

Ea întinse cele două cuţite lungi, mai întâi mânerele.

Un arc, iar zeul a acceptat armele lui Kalam Mekhar.

Apoi Apsalar a trecut pe lângă Shadowthrone şi a mers mai departe.

O privi trecând podul.

Un alt oftat. O ridicare bruscă a capului acoperit, adulmecând aerul. [1]

Oh, veşti fericite. Dar pentru mine, nu încă. în primul rând, un ocol modest, da. Ce noapte!

Zeul a început să se estompeze, apoi a clătinat, apoi s-a reformat.

Shadowthrone se uită în jos la cuţitele lungi din mâna lui dreaptă. [1]

Absurd! Trebuie să merg. Şi, neapărat, repede! A plecat în fugă, cu bastonul bătând în pietre.

La scurt timp mai târziu, Shadowthrone a ajuns la baza unui turn care nu era nicijDe departe atât de ruinat pe cât

Eărea. Ridică bastonul şi batu în uşă. A aşteptat o duzmă de ătăi ale inimii, apoi a repetat efortul.

Uşa a fost deschisă strâns.

Ochi întunecaţi îl priveau în jos şi în ei era o furie crescândă.

— Acum, Obo, spuse Shadowthrone. — Aceasta este o curtoazie, vă asigur.

Doi cei mai amestecaţi gemeni au ocupat vârful turnului tău. Vă sugerez cu umilinţă să-i eliminaţi, în maniera obişnuită cu bunăvoinţă. Zeul a schiţat apoi un salut cu bastonul său, s-a întors şi a plecat.

Uşa s-a închis trântit după doi paşi.

Şi acum, Shadowthrone a început să-şi accelereze din nou ritmul. Pentru o ultimă întâlnire în această seară, una dintre cele mai de preţ. Bastonul bătea rapid ca toba unui soldat.

La jumătatea drumului spre destinaţie, vârful turnului lui Obo a izbucnit într-o minge de foc' tunătoare care a zburat bucăţi de cărămidă şi ţiglă. în mijlocul acelei erupţii s-au auzit două ţipete revoltate.

Revenind din rata lui instinctivă, Shadowthrone murmură. — Cu drag, Obo. într-adevăr, foarte amabil.

Şi zeul a umblat pe străzile oraşului Malaz. încă o dată cu o'grabă neobişnuită.

S-au deplasat repede de-a lungul străzii, ţinându-se de umbră, la zece paşi în spatele lui Legana Breed, care a coborât în centru, cu vârful sabiei zăngănind de-a lungul pavajului. Puţinele siluete care le-au trecut în cale fugiseră m grabă zărind apariţia zdrenţuită a T'lan Imass.

Fiddler le dăduse lui Gesler şi Stormy arbalete, ambele echipate cu grenadele mai ascuţite, în timp ce propria lui arma ţinea un blestem. S-au apropiat de o stradă mai largă, care mergea paralelă cu

portul, încă la sud de podul care ducea spre Center Docks. Clădiri familiare pentru Fiddler, din toate părţile, dar o calitate suprareală ieşise în aer, de parcă mâna magistrală a unui artist nebun ar fi ridicat fiecare detaliu în ceva mai profund decât ar fi trebuit să fie.

De pe docuri se auzea vuietul luptei, punctat cu trosnetul ocazional al muniţiilor Moranth. Ascuţitori, mai ales. Sepia. îmi consumă provizia!

Au ajuns la intersecţie. Legana Breed s-a oprit în mijloc, s-a confruntat încet cu faţada lăsată a unei taverne de vizavi. Unde uşa s-a deschis trântit si două siluete au ieşit împleticiţi. Tulburându-se, negociind pietruirile de sub ei,' ca şi cum ar fi străbătut pietre de trepte peste un râu furibund, unul apucându-l pe celălalt de un braţ, trăgând, trăgând, aj>oi rezemat de el, făcându-i pe amândoi să se clătineasca.

înjurând pe sub răsuflare, Fiddler se îndreptă spre ei. — Sergent Hellian, ce faci, numele lui Hood, la mal?

Ambele figuri s-au agăţat de voce, s-au întors.

Iar ochii lui Hellian s-au fixat pe T'lan Imass. — Lăutar, spuse ea, arăţi îngrozitor.

— Aici, idiotule beţiv. Ii făcu cu mâna lui Gesler şi Stormy înainte, când se apropia. — Cine e cu tine?

Hellian se întoarse şi se uită la bărbatul pe care îl ţinea de braţ, pentru ceea ce părea mult timp.

— Premiul tău, spuse bărbatul drept încurajare.

— E drept. Hellian se îndreptă în timp ce se înfrunta din nou pe Fiddler. — Este căutat pentru interogatoriu.

'De cine?'

— Eu, thazoo. Deci, oricum, unde este barca?

Gesler şi Stormy se îndreptau spre pod. — Du-te cu ei, îi spuse Fiddler lui Legana Breed, iar T'lan Imass porni, zgâriind picioarele. Săpătorul se întoarse spre Hellian. — Stai aproape, ne întoarcem la nave chiar acum.

'Bun. Mă bucur că ai reuşit, Fid, în cazul în care acesta încearcă să scape, nu? Ai misiunea mea să-l dobor. Dar numai la picior. Vreau răspunsuri de la „eu şi" le voi primi.

— Hellian, spuse Fiddler, s-ar putea să fie nevoie să fugim pentru asta.

'Putem face asta. Nu, Banash?

— Prostule, mormăi Fiddler. — Asta e Smiley acolo. Demonul nu serveste bere obişnuită. în orice alt loc... Apoi clătină din cap. — Hai, voi doi.'

În faţă, Gesler şi Stormy ajunseseră pe pod. Gheriţi jos, se mişcau de-a lungul treptelor.

Fiddler l-a auzit pe Gesler strigând, un strigăt de surpriză şi alarmă – şi dintr-o dată, atât el, cât şi Stormy alergau – direct către o mulţime groasă care se ivi în faţa lor.

— La naiba! Fiddler a sprintat înainte.

Un şanţ şerpuit înghiţit de întuneric, un filon care părea să curgă sub nivelul unde frenezia măcelului domina fiecare strada, fiecare alee de o parte şi de alta. Femeia din spatele ei tuşind stropi de sânge în timp ce stropia, Adjunctul, Tavore Paran, pătrundea printr-un curent turgit de canalizare.

Tot mai aproape de sunetele luptei de la Center Docks.

Părea imposibil – Ghearele nu le găsiseră, nu se prăbuşiseră pe zidurile de cărămidă putrezite pentru a scoate crima m supa urâtă care era râul Malaz. Oh, Tavore si T'amber trecuseră pe lângă destule cadavre în călătoria for, dar singurele sunete care le îmbrăţişau erau vârtejul apei, şobolanii şobolani de-a lungul marginilor de ambele părţi şi scâncetul insectelor înţepătoare.

Totul s-a schimbat când au ajuns la marginea hallului. Conmoţia cerebrală mai ascuţită, uimitor de apropiată, apoi prăbuşirea a o jumătate de duzină de corpuri în timp ce o secţiune a zidului de sprijin se prăbuşi direct în faţa. Mai mufte siluete alunecând în jos, ţipând,' armele fluturând în aer – şi un soldat se întoarse şi le văzu în timp ce urlă descoperirea sa, T'amber trecu pe lângă Adjunct.

Sabia lungă s-a arcuit, în diagonală, şi a tăiat treimea superioară a capului, cârma şi osul bărbatului, substanţa albă stropindu-se.

Apoi T'amber s-a întins înapoi, a închis o mână însângerată pe mantia Adjunctului, a târât-o înainte, pe malul scufundat de cărămida, nisip şi pietriş dislocat.

Puterea din acea strângere o uimi pe Tavore, în timp ce T'amber ataca panta, târându-l pe Adjunct din picioare, în sus, până la nivelul hallului. Poticnandu-se în genunchi, chiar când mâna aia a părăsit-o şi zgomotele de luptă au izbucnit în jurul lor. Gărzile oraşului, cel puţin trei echipe – detonaţiile le împinseseră în această parte a hallului si s-au întors asupra celor două femei ca nişte lupi turbaţi. Tavore s-a împins în picioare. , a prins' o lovitură de sabie întinzându-se spre mijlocul ei cu o paradă disperată, armele sunând. Ea a contraatacat instinctiv şi şi-a simţit vârful săbiei sfâşiind lanţul şi înţepând muşchii unui umăr. Adversarul' ei a

mormăit,' a tresărit înapoi. Tavore şi-a tăiat genunchiul piciorului de plumb, tăind în două r'otula. A ţipat şi a căzut.

În stânga ei, T'amber a tăiat, a tăiat, a parat şi a aruncat, iar cadavrele cădeau în jurul ei. Chiar şi în timp ce săbiile se scufundă în femeie – şi ea se clătina.

strigă Tavore, răsucindu-se ca să se îndrepte spre T'amber Şi văzu, la mai puţin de douăzeci de paşi depărtare/vreo zeci sau mai multe Gheare, grăbindu-se sa se alăture luptei.

O sabie a izbucnit din spatele lui T'amber, între omoplaţi, iar soldatul care ţinea arma s-a împins aproape de femeie şi a ridicat-o din picioare, aruncând-o mapoi, unde a alunecat de pe lungimea fierului, aterzând cu putere pe pietruită, propria ei sabie părăsindu-i mâna, zgomotând.

La şase paşi între Adjunct şi o duzină de Gărzi – iar în spatele lor şi închizându-se repede, Ghearele. Tavore a spart – feţe întoarse spre ea, feţe răsucite de furie oarbă, ochi reci şi duri, inumani. Adjunctul şi-a ridicat sabia, cu ambele mâini j>e mâner acum, a făcut lin pas înapoi. Gărzile s-au repezit mainte Apoi, o fulger orbitoare, imediat în spatele lor, şi acea goană a devenit o masă de trupuri sfâşiate, membre tăiate, foi de sânge – vuietul detonaţia părea să se aprindă în centrul craniului lui Tavore. Lumea s-a înclinat, ea a văzut cerul nopţii, învârtindu-se, stelele părând să alerge spre exterior în toate direcţiile – capul ei trosnind pe pavaj, dislocându-şi cârma şi era pe spate, privind în sus, confuză de fumul care se prăbuşeşte, de ceaţa roşie. , protestul tunsător al fiecărui muşchi'şi os din corpul ei.

O a doua explozie a ridicat-o de pe pavaj, a lovit-o cu spatele pe o suprafaţă bruscă înclinată. Mai mult sânge a plouat. Cineva a derapat împotriva ei, cu o mână întinsă pentru a se sprijini uşor pe sternul ei, o faţă, înceţoşată, care se apropie. Ea a'privit cum se mişcă gura, dar nu a auzit nimic.

Un fulger, recunoaştere. Sergent Fiddler.

Ce? Ce faci?

Şi apoi a fost târâtă, cizmele smulgându-se de la capetele picioarelor fără sens. Cel drept se disloca, lăsat în urma. Ea se uită la piciorul ei învelit în pânză, îmbibat în nămol de râu şi sânge.

Acum putea vedea în spatele ei în timp ce sergentul continua să o tragă spre debarcader. încă

doi puşcaşi marini, acoperindu-şi retragerea cu arbalete ciudate şi supradimensionate în mâini. Dar nimeni nu venea după ei – erau ocupaţi să moară sub o sabie de piatră în mâinile uscate ale unui T'lan Imass – creatura lovită de vrăjitorie virulentă, dar împingând mereu înainte, ucigând, ucigând.

Ce s-a intamplat? De unde veniseră marinarii? Ea a văzut pe altul, luptându-se cu un prizonier – el nu încerca să scape, totuşi, ci doar să stea pe picioare. Sunt beţi, amândoi – ei bine, în noaptea asta, cred că voi lăsa să treacă.

Oh, T'amber...

Mai multe cifre care le înconjoară acum. Soldaţi însângeraţi. The Perish.

Oamenii strigau – ea putea vedea asta – dar vuietul din capul ei nu se stingea, înecând totul. Ea şi-a ridicat un braţ pe jumătate, şi-a privit mâna cu mănuşi – sabia mea. Unde este sabia mea?

Nu contează, doar dormi, acum. Dormi.

Grub o conduse pe alee, unde zăcea un cadavru, ghemuit, zdruncinat de spasme şi scoţând un geamăt îngrozitor. Pe măsură ce se apropia, Lostara îl recunoscu. In ea se ridică angoasa şi ea se aruncă pe lângă Grub, căzu în genunchi.

Pearl era acoperit de răni, de parcă ar fi fost torturat sistematic. Şi durerea îl mistuia. 'Oh iubirea mea...'

Grub vorbi în spatele ei. — Otrava îl are, Lostara Yil. Trebuie să-i iei viaţa.

Ce? — A crezut *jc&* eşti mort, continuă băiatul. — Renunţase. Pe tot. În afară de răzbunare. împotriva Adjunctului.'

'Cine a făcut asta?'

— Nu vă spun, spuse Grub. „Pearl era flămând de răzbunare, iar razbunarea i-a fost răsplătită. Asta e tot.'

Asta e tot.

— Omoară-l acum, Lostara. Nu te aude, nu te poate vedea. Mai e doar durerea. Vezi tu, sunt

păianjenii, ei respiră sângele victimelor lor, au nevoie de el, de un roşu bogat, aprins. Şi astfel veninul, nu se lasă. Şi apoi, există acidul din stomac, care se scurge, mănâncă totul.

Amorţită, şi-a scos cuţitul.

— Fă inima să se oprească.

Da, acolo, în spatele şi sub omoplat. împingeţi adânc, lucraţi marginile. Trageţi-l liber, uite cum se linişteşte corpul, cum muşchii încetează să se strângă. E linişte, acum. El a plecat.

— Hai, mai sunt. Repede.[1]

El a pornit, iar ea s-a ridicat şi a urmat-o. M-ai părăsit. Ai fost acolo, în Mock's Hold, dar nu ştiam. Nu ştiai.

Pe lângă o masă prăbuşită de cadavre aciim. Gheare. Alee^a era plină de ei.

În faţă, Center Docks, luminiţa Detonaţii bruşte, legănând clădirile, ţipete.

La gura aleii, între depozite, Grub s-a ghemuit şi i-a făcut semn să coboare lângă el.

Oamenii fugeau – cei încă în picioare şi erau puţini. Cel puţin doi înjuratoare explodaseră în mijlocul gloatelor.

' Brăuturi şi ascuţitori, şi acolo un T'lan Imass blestemat de Hood, care le tăia pe ultimii la îndemână.

— Doamne, mormăi Lostara, trebuie să fie o mie de morţi acolo.

[1]'Da. Dar uite, trebuie să vezi asta. Arătă spre dreapta lor, lângă râu. ‘Ce?[1]

‘Oh.[1] Grub întinse mâna şi îşi puse o mână pe antebraţ.

Şi scena părea să se schimbe cumva, o nouă iluminare – era adunată în jurul unui singur corp, prea îndepărtat pentru a distinge detaliile „T'amber", spuse Grub. — Numai tu şi cu mine putem vedea. Aşa că ai grijă, Lostara.

' Ceas.'

Strălucirea aurie se aduna, ridicându-se din cadavru. Un vânt slab curgea pe lângă Lostara şi Grub, familiari acum, ameţitor de parfumul ierburilor de savană, cald şi uscat.

— A stat cu noi mult timp, şopti Grub. — A folosit T'amber. Mult. Nu era de ales. Al Paisprezecelea, se duce la război, iar noi mergem cu

el. Noi trebuie sa.'

O siluetă stătea acum pe jumătate ghemuită deasupra corpului. Blană, înaltă şi femeie. Fără îmbrăcăminte, fără ornamente de orice fel.

Lostara îl văzu pe T'lan Imass, la treizeci sau mai mulţi

Eaşi depărtare, întorcându-se încet pentru a privi apariţia. , i apoi, cu capul plecat, războinicul strigoi se aşeza încet pe un genunchi. — Credeam că ai spus că suntem singurii care vedem, Grub.

'Am greşit. Ea are acest efect.

— Cine – ce este ea?

„Eres'alul. Lostara, nu trebuie să-i spui niciodată Adjunctului. Nu.[1]

Căpitanul Lamei Roşii se încruntă. — Un alt secret al naibii de ascuns de ea.

— Doar cei doi, spuse Grub. 'Poti sa faci asta.[1] Lostara aruncă o privire spre băiat. — Doi, ai spus.

Grub dădu din cap. — Sora ei, da. Acela, şi acesta.

Două secrete.

Să nu spun niciodată.

— Nu va fi greu, spuse ea, îndreptându-se. — Nu merg cu ei.

'Da, sunteti. Uite! Uită-te la Eres'al![1]

Femela ciudată îşi cobora capul spre trupul lui T'amber.

'Ce face?'

'Doar un sărut. Pe frunte. Un mulţumesc.

Apariţia s-a îndreptat încă o dată, a părut să adulmece aerul, apoi, într-o neclaritate, a dispărut.

'Oh!' spuse Grub. Totuşi, nu a adăugat nimic. În schimb, luându-i mâna în a lui. '

Lostara. Adjunct, ea a pierdut-o pe T'amber acum. Trebuie să iei locul acela...

"Am terminat cu iubiţii, bărbaţi sau femei..."

— Nu, nu asta. Doar... lângă ea. Trebuie să. Ea nu poate face asta singură.

'Fă ce?'.

„Trebuie să mergem – nu, nu aşa. Spre docurile mouse- ului...

— Grub – se retrag!

'Nu-ţi fă griji! Haide!'

Deadsmell îl împinse pe^Fiddler din drum şi îngenunche lângă corpul Adjunctului. îşi puse o mână pe fruntea ei rătăcită, apoi o smulse înapoi. „Respiraţia lui Hood! Ea nu are nevoie de mine. S-a dat înapoi, clătinând din cap. „Al naibii de otataral – nu am reuşit niciodată să înţeleg asta, ce face..."

Ochii lui Tavore s-au deschis. După o clipă, ea s-a chinuit să se aşeze, apoi a acceptat mâna lui Fiddler pentru a o ajuta să se 'ridice.

Lupul de Spumă se îndepărta de debarcader. Silanda se trase mai departe, vâslele maturand şi alunecând în apă.

Clipind, Adjunctul se uită în jur/apoi se întoarse către Fiddler. [1]

Sergent, unde este Bottle?

'Nu ştiu. Nu s-a întors niciodată. Se pare că l-am pierdut şi pe Quick Ben.

Si Kâlam.

La numele de familie, ea tresări.

Dar Fiddler ştia deja. Jocul... „Adjunct-"

„Nu am văzut niciodată un bărbat luptând ca el", a spus ea. „El şi *T* chihlimbar, ei doi – trecând printr-un oraş întreg..."'

'Adjunct. Sunt semnale de la celelalte nave. Unde mergem?'

Dar ea s-a întors. — Sticlă – am eşuat, sergent. Trebuia să recupereze pe cineva.

'Cineva? OMS?'

— Nu contează, acum. Am eşuat.

Toate acestea? Toţi cei căzuţi în această noapte – pentru o persoană? — Adjunct, putem aştepta aici, în golf, până la lumina, trimitem un detaşament m oraş să caute...

'Nu. Escortele amiralului Nok vor primi ordin să scufunde transporturile – Perish va interveni şi vor muri mai mulţi. Trebuie să plecăm.

„Pot'să ne alunge..."

— Dar ei nu ne vor găsi. Amiralul m-a asigurat de incompetenţa lui iminentă.

— Deci,'le dăm semn celorlalţi să-şi trimită ancorele şi să plece cu vele?

'Da.[1]

Un strigăt din partea unuia din echipaj. — Nava se apropie la tribord! Fiddler îl urmă pe Adjunct la şină. Unde se afla deja Pumnul Keneb.

O ambarcaţiune mică se apropia pe un curs de interceptare. Un felinar a apărut la prova, sclipind.

— Au pus pasageri să coboare, a strigat vighetorul.

Nava a venit alături de un zbârcire si măcinare a carenelor. S-au aruncat linii, s-au lăsat scări de frânghie.

Fiddler dădu din cap. 'Sticla.' Apoi se încruntă. — Credeam că ai spus o singură persoana – prostul a adus un scor al naibii cu el.

Totuşi, primul care a ajuns peste şină a fost Grub.

Un rânjet strălucitor. — Bună, tată, spuse el în timp ce Keneb întinse mâna şi ridică băiatul, aşezându-l pe punte.

— L-am adus pe căpitanul Lostara Yil. Şi Bottle a adus mulţi oameni...

Un străin s-a urcat apoi la bord, aterizat uşor pe punte şi făcând o pauză, cu mâinile pe şolduri, pentru a privi în jur. — O mizerie al naibii, spuse el/

De îndată ce a vorbit, Fiddler a făcut un pas înainte. „Cartheron Crust. Am crezut că eşti-[1]

— Nimeni aici cu acest nume, spuse bărbatul într-un mârâit, cu o mână aşezându-se pe mânerul cuţitului care ieşea din centură.

Fiddler se dădu înapoi.

Soseau mai multe siluete, străini unii şi toţi: primul era un bărbat uriaş, cu expresia plată, precăuta, iar pe antebraţe aveau 'cicatrici şi bătăi vechi pe care Fiddler le-a recunoscut. Era pe cale să vorbească cand Crust – care nu era Crust – a vorbit.

— Adjunct Tavore, nu? Ei bine, vă taxez pe şaisprezece imperiali de aur pentru că aţi livrat această mulţime de proşti pe nava voastră.

'Foarte bine.'

— Aşa că ia-o, pentru că nu stăm în jurul acestui blestemat de port mai mult decât trebuie.

Tavore se întoarse spre Keneb. — Pumn, du-te la casa legiunii şi extrage două sute de imperiali de aur.

— Am spus şaisprezece...

— Două sute, repetă Adjunctul.

Keneb a pornit spre dedesubt.
— Căpitane, începu Adjunctul, apoi tăcu.
Siluetele care urcau acum la bord erau, una şi toate, înalte, cu piele neagră. Una, o femeie, stătea foarte aproape de bărbatul cu cicatrici, iar acesta se înfrunta acum cu Adjunct.
Şi cu Malazan dur, ea a spus: „Soţul meu te aşteaptă de mult. Dar să nu crezi că te las doar să-l iei.' Ceea ce urmează să vină ne aparţine nouă – celor de la Tiste Andii – la fel de mult şij>oate măi mult decât ţie.
După o clipa, Adjunctul dădu din cap, apoi se înclină. — Bine ai venit la bord, atunci, Tiste Andii.
Trei forme mici şi negre se înghesuiau peste şină, făcute imediat pentru tachelaj.
— Zei de jos, mormăi Fiddler. — Nachts. Urăsc acele lucruri...
— A mea, spuse străinul cu cicatrici.
'Cum te numeşti?' îl întrebă Tavore.
— Withhal. Şi aceasta este soţia mea, Sandalath Drukorlat. Da, o mână de nume si mai mult decât o mână de...
— Linişte, soţ.
Fiddler îl văzu pe Bottle încercând să se strecoare într- o parte si porni după soldat. 'Tu.[1]
Sticla tresări, apoi se întoarse. 'Sergent.'
— Cum, pe numele lui Hood, ai găsit Cartheron Crust?
— Crusta aceea? Ei bine, tocmai mi-am urmat şobolanul. Nu puteam spera să trecem peste bătălia de pe hali, aşa că ne-am găsit o navă...
— Dar Cartheron Crust?
Bottle a ridicat din umeri.
Keneb reapăruse, iar Fiddler i-a văzut pe Adjunct şi pe Crust certându-se, dar nu a putut auzi schimbul. După o clipă, Crust dădu din cap, strânse micul cufăr de monede. Iar Adjunctul s-a îndreptat spre prova.
Unde stăteau Nil şi Nether.
'Sergent?'
— Du-te să te odihneşti, Bottle.
— Da, mulţumesc, sergent.
Fiddler a mers în spatele Adjunctului pentru a asculta conversaţia.
Tavo re vorbea: „... pogrom. Wickanii patriei tale

au nevoie de amândoi. Şi Temui. Din păcate, nu vă veţi putea lua caii – nava căpitanului nu este suficient de mare – dar putem înghesui fiecare Wickan la bord. Vă rog, pregătiţi-vă şi, pentru tot ce aţi făcut pentru mine, va mulţumesc amândoi.

Nil a fost primul care a coborât pe puntea din mijloc. Nether îl urma o clipă mai târziu, dar se îndreptă spre Bottle, care se prăbuşi într-o poziţie şezând, cu spatele la balustradă. Ea s-a uitat la el până când, un instinct l-a avertizat, el a deschis ochii şi a ridicat privirea la ea.

„Când ai terminat", a spus Nether, „întoarce-te".

Apoi a pornit. Bottle se uită după ea, cu o expresie uluită pe chipul lui.

Fiddler se întoarse. Nenorocit norocos.

Sau nu.

S-a urcat la castelul pruncios. Se uita la Malaz City. Focuri ici şi colo, fum şi miros de moarte.

Kalam' Mekhar, prietenul meu.

Ramas bun.

Pierderea de sânge, în mod ironic, îl ţinuse în viaţă până aici. Sânge şi otravă, curgând din rănile lui în timp ce se clătina, aproape orb, cu agonia explodându-i în muşchi, cu ciocănirea inimii asurzindu-i în craniu.

Şi a continuat să lupte în drumul său. Un pas, apoi altul', dublandu-se pe măsură ce durerea se strângea brusc, chinuitoare în intensitatea ei înainte de a uşura o fracţiune – suficient pentru a-l lăsa să tragă respiraţia şi să forţeze din nou un picior înainte. Apoi altul.

A ajuns într-un colţ, s-a chinuit să-şi ridice capul. Dar focul i-a mistuit ochii, nu putea distinge nimic din lumea de dincolo. Până aici... din instinct, urmărind o hartă în capul lui, o hartă ruptă acum în panglici de durere.

Era aproape. O putea simţi.

Kalam Mekhar întinse mâna pentru a se sprijini pe un perete, dar nu era niciun zid şi s-a răsturnat, a bătut cu putere pe pavaj, unde, neputârid să-l împiedice, membrele s-au tras înăuntru şi s-a ghemuit în jurul agoniei clocotitoare.

Pierdut. Ar fi trebuit să existe un perete, un colţ, chfar acolo. Harta lui îi dăduse greş. Şi acum era prea târziu. îşi simţea picioarele murind.

Braţele lui, coloana vertebrală o suliţă de foc topit.

Simţi că o tâmple se sprijină pe piatra tare şi umedă.

Ei bine, a muri era a muri. Arta asasinului se întoarce vreodată asupra purtătorului său.

Nimic în lume nu ar putea fi mai drept, mai potrivit**** La zece paşi distanţă, Shadowthrone îşi dezvăluie dinţii. — Ridică-te, prostule.' Eşti aproape acolo. Scoală-te![1]' Dar trupul nu s-a agitat.

Şuierând de furie, zeul alunecă înainte. Un gest şi cele trei spectre-umbră din urma lui s-au repezit înainte, s-au adunat în jurul formei nemişcate a lui Kalam Mekhar. Unul a răpit: „E mort".

Shadowthrone mârâi, îşi împinse servitorii deoparte şi se ghemui. [1]

Nu încă, spuse el după o clipă. — Dar oh, foarte aproape. Se trânti înapoi cu un pas. — Ridicaţi-l, idioţi naibii! O să-l târâm!

'Noi?[1] a întrebat unul.

— Ai grijă, murmură zeul. Apoi am privit cum spectrurile s-au întins în jos, au apucat membrele şi l-au ridicat pe asasin. — Bine, acum urmează-mă şi repede.

Spre poartă, bariera scârţâind în timp ce Shadowthrone o împinse deoparte.

Pe poteca accidentată, pietrele ei înclinate şi mârâiturile de iarbă moartă.

Movile de ambele părţi, cocoaşele încep să se aburească. Sosirea zorilor?

Cu greu. Nu, cei dinăuntru... l-au simţit. Zeul şi-a permis un râs mic şi sec. Apoi s-a abătut când a ieşit mai tare decât intenţiona.

Apropiindu-se de uşa din faţă.

Shadowthrone se opri, apropiindu-se cât putu de o parte a cărării, apoi făcu semn spectrilor înainte. 'Repede! Aruncă-l acolo, în prag! Oh, şi iată, tu, ia-i cuţitele lungi, înapoi în teci, da. Acum, toţi/ plecaţi de aici – şi rămâneţi pe cale, viermi fără creier! Pe cine încerci să trezeşti?

încă un pas, mai aproape de acea uşă întunecată, cu mărgele de rouă. Ridicarea bastonului.

Un singur rap cu capul argintiu.

Apoi zeul s-a întors şi s-a grăbit pe potecă.

Ajunse la poartă, apoi se învârte în timp ce acea uşă se deschise gemută.

O siluetă uriaşă blindată a umplut portalul, privind în
jos.

Shadowthrone a şoptit: „Ia-l, nebunule! Ia-1!'

Apoi, cu o încetineală enervantă, uriaşul gardian al Casei Morţii se întinse, îl strânse pe asasin de gat şi îl târă peste prag'.

Zeul, ghemuit la poartă, a privit cum picioarele lui Kalam dispăreau în întuneric.

Apoi uşa s-a închis trântit.

La timp? „Nici de unde să ştii. Nu pentru o vreme... colecţia mea, Shadowthrone este cea mai impresionantă, nu? Şi s-a întors, pentru a-şi vedea wraithurile fugind pe stradă, chiar şi în timp ce uşa unei taverne din apropiere se deschise cu tuns.

Si zeul tresări, plecând încă mai jos. — Uh oh, e timpul să pîec, cred.

Un vârtej de umbre.

Şi apoi Shadowthrone a dispărut.

Sergentul Maestru Braven Tooth se apropia de intrarea în Coop's. încă nu zori. Şi noaptea blestemata era acum liniştita ca un mormânt. Tremura, de parcă tocmai ar fi trecut pe calea vreunei fantome, trecând invizibilă, dar făcându-se o pauză pentru a-i arunca o privire înfometată.

Uşa lui Coop se deschise si se închise, tare, obiectul unei oarecare furie, iar Braven Tooth încetini.

O monstruozitate blindată a urcat la vedere.

Braven Tooth clipi, apoi mormăi pe sub răsuflare şi se apropie.

— Seara, Temper.

Capul cu cască se întoarse spre el, parcă distras de prezenţa bruscă a sergentului-maestru.

„Braven Tooth".

— Ce te scoate afară?

Temper păru să adulmece aerul, apoi aruncă o privire spre vechea Deadhouse. Un zgomot încet din umeri în timp ce a spus: „M-am gândit să fac o plimbare".

Braven Tooth dădu din cap. — Văd că te-ai îmbrăcat corespunzător.

Ambii bărbaţi s-au dat înapoi când o femeie a ieşit de pe o alee din apropiere şi a trecut chiar pe lângă ei, a coborât treptele şi a dispărut în gura lui Coop.

— Acum, asta a rost o plimbare leganată, mormăi sergentul maestru în semn de apreciere. Dar atenţia lui Temper era pe pavaj, iar Braven Tooth privi în jos.

Ea lăsase urme de paşi. Roşu-închis.

— Deci, Temper. Presupun că nu putem spera că e noroi, nu-i aşa?

— Cred că nu, bravo.

— Ei bine, cred că mă voi planta în Coop. Ai terminat cu plimbarea ta?

O ultimă privire spre Deadhouse, apoi bărbatul uriaş dădu din cap. Asa se pare.[1]

Cei doi au coborât în limitele întunecate ale Spânzuratului.

HdKHa
K

Un oaspete de bun augur se ascunsese la Coop în noaptea aceasta. Pumnul Aragan, care luase cabina înghesuită cea mai îndepărtată de uşă, în colţul cel mai întunecat, unde stătea smgur, alăptând un vas de bere în timp ce afară sunau clopoţel după clopoţel, în mijlocul unui cor îndepărtat şi, uneori, nu atât de îndepărtat, haos.

Nu era singur să ridice privirea, apoi ţinându-si privirea aţintită în admiraţie pentru necunoscuta femeie kanese cu parul negru care â intrat cu câteva clipe înainte de zori. El a privit de sub sprâncenele cu gluga, în timp ce ea se îndrepta spre bar si comandă vin de orez Kanese, forţându-l pe Coop sa caute disperat înainte de a găsi o sticlă dé sticlă de chihlimbar, prăfuită – în sine care merită o mică avere.

Câteva clipe mai târziu, Temper – îngreunat într-o grămadă de armuri arhaice – a intrat în tavernă, urmat de sergent-maestrul Braven Tooth. Iar Aragan s-a coborât adânc în scaunul său, aturându-şi privirea.

Nicio companie pentru el în noaptea asta.

Se luptase cu o durere de cap încă din amurg şi crezuse că este bătută – dar brusc bătăile din craniu i-au revenit, şi- au dublat intensitatea şi un mic geamăt i-a scăpat.

Braven Tooth a încercat să vorbească cu femeia, dar i-a apăsat o vârf de cuţit sub ochi pentru efort, iar femeia a plătit apoi toată sticla, a pretins o cameră la etaj şi s-a îndreptat sus. Complet pe cont propriu.

Si nimeni nu a urmat.

Sergentul maestru, înjurând, şi-a şters transpiraţia de pe faţă, apoi a urlat după bere.

întâmplări ciudate la Coop, dar, ca întotdeauna, berea şi vinul au înnăzuit apele în curând şi, în ceea ce priveşte zorii care au luat viaţă afară, ei bine, asta aparţinea unei alte lumi, nu-i aşa?

Capitolul douăzeci şi patru

Respiraţi, respiraţi adânc, acum ţineţi-o, prieteni, ţineţi-o mult pentru lumea în care lumea se îneacă.

Wu Erau multe feţe ale haosului, ale tărâmului

dintre tărâmuri, iar aceasta cale pe care o luaseră, reflectă Taralack Veed, era cu adevărat îngrozitoare.

Copaci desfrunziţi se înălţau ici şi colo, ramuri cu degetele rupte care ' se învârteau încet în frigul, vântul răvăşitor, coroane de fum plutind pe peisajul năprasnic de noroi şi, peste tot, cadavre. învelite în lut, membrele ieşind din pământ, forme înghesuite îngrămădite şi pe jumătate scufundate.

în depărtare era fulgerul vrăjitoriei, semne ale unei bătălii încă în desfăşurare, dar locul în care mergeau era lipsit de viaţă, tăcerea ca un giulgiu din toate părţile, singurele sunete tremurând din apropiere – suspinele cizmelor care se smulgeau eliberate de nămolul gri. , foşnetul armelor şi armurii şi blestemul ocazional cu voce blândă atât în Letherii, cât şi'în Edur.

Zilele acestei nebunii,' această reamintire brutală a ceea ce era posibil, felul în care lucrurile puteau aluneca în jos, mereu în jos, până când războinicii s-au luptat fără sens şi vieţile s-au repezit pentru a umple bazine noroioase, carnea rece cedând sub picioare.

Şi mergem spre propria noastră bătălie, prefăcându-ne indiferenţă faţă de tot ceea ce ne înconjoară. Nu era un prost. Se născuse într-un trib pe care cei mai mulţi îl numeau primitiv, înapoiat. Caste de războinici, culte' ale sângelui şi vendete neîncetate. Grai erau lipsiţi de sofisticare, mânaţi de dorinţe superficiale şi convingeri fără temei. închinători ai violenţei.

Totuşi, nu a existat oare înţelepciune în a impune reguli pentru a ţine nebunia în frâu, pentru a nu merge niciodată prea departe în sângerare?

Taralack Veed îşi dădu seama acum că absorbise ceva din moduri civilizate; ca febra din cauza apei proaste, gândurile lui fuseseră întortocheate de vise de anihilare – un întreg clan, el dorise ca fiecare persoană din el să fie ucisă, de preferinţă de propria sa mână. Bărbat, femeie, copil, prunc. Şi apoi, într-o măsură de temperament modest, îşi închipuise un vârtej mai mic de măcel, unul care să-i dea destui rude peste care să poată stăpâni, fără opoziţie, liber să facă cu ei după bunul plac. El ar fi mascul lup în floarea sa, poruncind cu privirea în ochi, dovedind

prmtr-un gest simplu dominaţia sa absolută.

Nimic din toate nu mai avea sens.

în faţă, războinicul Edur Ahlrada Ahn a strigat odihnă, iar Taralâck Veed s-a prăbuşit pe peretele înclinat şi umed al unui şanţ, s-a uitat la picioarele lui, care păreau să se termine chiar sub genunchi, restul invizibil sub un bazin opac. de apă reflectând nămolul cenuşiu al cerului.

Tiste Edur cu pielea întunecată şi-a întors drumul de-a lungul liniei, s-a oprit în faţa Graiului' şi a războinicului Jhag în spatele lui. — Sathb'aro Ranga'r spune că suntem aproape, spuse el. „El va deschide poarta în curând – în orice caz, ne-am depăşit binevenitul pe acest tărâm".

‘Ce vrei să spui?' Întrebă Taralack.

„Nu ar fi bine să fie văzut aici, de către locuitorii săi." Adevărat, am fi ca nişte apariţii pentru ei, fantomatici, pur şi simplu încă o linie de soldaţi care trec greu. Chiar şi aşa, o astfel de mărturie ar putea crea... ondulaţii.

— Ondulări?

Ahlrada Ahn clătină din cap. — Eu însumi sunt neclar, dar vrăjitorul nostru este insistent. Acest tărâm este ca Nascentul – a deschide calea înseamnă a invita la devastare. Făcu o pauză, apoi spuse: — L-am văzut pe Nascent.

Taralack Veed îl urmărea pe Edur mergând mai departe, oprindu-se să vorbească din când în cand cu un Edur sau Letherii.

— El comandă cu onoare, spuse Icarium.

— Este un prost, spuse Grai pe sub răsuflarea lui.

— Esti aspru în judecata ta, Taralack Veed.

— El joacă la înşelăciune, Slayer, şi toţi sunt prinşi, dar eu nu sunt.

Nu ooţi să-l vezi? El este diferit de ceilalţi.

— îmi pare rău, spuse Icarium, dar nu văd ca tine. Altfel – cum?

Taralack Veed ridică din umeri. — îşi estompează pielea. Simt mirosul compusului pe care îl' foloseşte, îmi aminteşte de florile de gothar, pe care oamenii' mei le folosesc pentru a albi pielea de cerb.

— Se estompează... Icarium se îndreptă încet şi privi înapoi în josul liniei.

Apoi a oftat. — Da, acum înţeleg. Am fost neglijent...

— Te-ai pierdut în tine, prietene.

'Da.[1]

'Nu este bine. Trebuie să te pregăteşti, trebuie să fii atent, Slayer...

'Nu îmi spune asa.'

„Şi aceasta este în interiorul ţău, această rezistenţă la adevăr. Da, este un adevăr aspru, dar numai un laş nu's-ar înfrunta, s-ar întoarce şi s-ar preface la o minciună mai reconfortantă. O astfel de laşitate este sub tine.

— Poate că nu, Taralack'Veed. Cred că sunt într-adevăr un laş. Şi totuşi, aceasta este cea mai mică dintre crimele mele,'dacă tot ce spui despre mine este adevărat...

— Te îndoieşti de mine?

— Nu exista foame în mine, spuse Jhag. — Fără poftă de a ucide. Şi tot ce ai pus la picioarele mele, tot ceea ce spui că am făcut, nu-mi amintesc nimic din asta.

— La fel şi natura blestemului tău, prietene. As putea să mărturisesc, aici şi acum, că te-am înşelat. Au fost schimbări în sufletul meu, iar acum mă simt de parcă suntem prinşi în capcană, sortiţi destinului nostru. Am ajuns să te cunosc mai bine decât te-am cunoscut vreodată şi mă întristez pentru tine, Icarium.

Ochii gri pal îl priveau. „Mi-aţi spus că am călătorit împreună ae mult timp, că am mai făcut aceste călătorii ale spiritului. Şi ai fost înverşunat în zelul tău, în dorinţa de a mă vedea!., dezlănţuită'. Taralack Veed, dacă suntem împreună de mulţi ani... ceea ce spui acum nu are sens.

Sub hainele Graiului se înţepa transpiraţia şi el îşi întoarse privirea.

— Susţineţi că Ahlrada Ahn este înşelătoarea dintre noi. Poate că e nevoie de un înşelător pentru a-şi cunoaşte rudele.

— Cuvinte neplăcute din partea ta, prietene...

„Nu mai cred că suntem prieteni. Acum bănuiesc că eşti păstrătorul meu şi că eu sunt puţin mai mult decât arma ta. Şi acum rostiţi cuvinte de îndoială cu privire la acuitatea ei, de parcă prin incertitudinea reciprocă ne-am putea apropia unul de celălalt. Dar

nu voi face un asemenea pas, Taralack Veed, decât înapoi – departe de tine.

Bastard. S-a prefăcut a fi neînţelegător. Dar în tot acest timp, el a ascultat, a observat.' Şi acum se încheie cu adevărul. Arma este deşteaptă – am fost neglijent, am fost invitat să fiu dispreţuitor şi, dacă cuvintele mele erau ele însele arme, am uitat că acest Jhag ştie să se apere, că posedă secole de armură.

Ridică privirea în timp ce Ahlrada Ahn trecu din nou pe lângă ei, îndreptându-se spre partea din faţă a coloanei. — în curând, le-a amintit războinicul.

Călătoria s-a reluat.

Hatotok

Căpitanul Varat Taun, al doilea după Atri-Preda Yan Tovis, Twilight, şi-a făcut semn arcaşii Letherii înainte. Scuipă în efortul'de a-şi scoate din gură gustul noroiului, dar era fără speranţă. Vrăjitoria Holdurilor fusese dezlănţuită aici, în valuri coruscate de anihilare – aerul mirosea a ei, iar în vânt putea auzi ecourile a zece mii de soldaţi murind, iar noroiul de pe limba lui era cel al cărnii pulverizate, pietroasă cu fragmente de os.

Totuşi, poate că a existat un fel de dar în toate acestea, o măsura care oferă perspectivă. Căci, pe cât de sumbru devenise Imperiul Letherii sub stăpânirea Tiste Edur, ei bine, încă mai erau dealuri verzi, ferme şi cer albastru deasupra capului. Copiii s-au născut din mame şi lacrimile de bucurie curgeau uşor pe obrajii caldi şi moi/ ochii plini de dragoste... ah, draga mea soţie, aceste amintiri despre tine sunt tot ceea ce mă ţine împreună, tot ceea ce mă ţme sănătos la minte. Tu si scumpa noastră fiică. Te voi vedea din nou. promit asta. Poate în curând.

Ahlrada Ahn era, încă o dată, în fruntea coloanei. Om sărac. Trăsăturile feţei l-au dat departe destul de repede, unui soldat venit din Bluerose, precum Varat Taun. Un impostor – care au fost motivele unei astfel de înşelăciuni?

Supravieţuire, poate. Asta si nimic mai mult. 'Cu toate acestea, auzise de la sclavii Letherii care îi slujeau pe Tiste Edur că era o duşmănie străveche între Edur şi Tiste Andii, şi dacă Edur ştiau despre enclavele ascunse din Bluerose, despre rudele lor urâte cu piele întunecată, ei bine...

Şi astfel Ahlrada Ahn a fost printre ei aici. Un spion. Varat Taun i-a urat succes. La urma urmei, Ordinul Onyx fusese conducător benign – desigur, în circumstanţele prezente, trecutul era o invitaţie la idealismul romantic.'

Chiar şi având în vedere asta, nu putea fi mai rău ca acum.

O altă bătălie fără rost îi aştepta. Mai mulţi Letherii morţi. Şi-a dorit atât de mult respectul lui Twilight, iar această' comandă s-ar putea dovedi un adevărat teren de încercare. Ar putea Varat să comandă bine? Ar putea el arăta acel echilibru fin între ferocitate şi prudenţă? Ah, dar m-am ucenic la cel mai bun comandant al' armatelor Letherii de la Preda Unnutal Hebaz, nu-i aşa?

Numai acel gând părea să dubleze presiunea pe care o simţea.

Şanţul pe care îl străbătuseră s-a desprins într-o câmpie noroioasă, suprafaţa mestecată de copite de cai şi de roţile căruţelor şi de craterele detonaţiilor vrăjitoare. Aici, mirosul de carne putrezită atârna ca' o ceaţă. Pietre funerare erau vizibile ici şi colo, înclinate oblic sau rupte, şi erau lemn cioplit – negru cu putreziciune udă – şi oase subţiri albe în mijlocul morţilor mcă îmbrăcaţi în carne.

Poate la o jumătate de' legă distanţă curgea o creastă, posibil un drum înălţat, şi acolo erau vizibile figuri, într-o linie zdrenţuită, mărşăluind spre lupta îndepărtată, cu ştiucile pe spate.

'Repede![1] şuieră Sathbaro Rangar, hârâind înainte. — Stai jos, adună-te – nu, acolo! Ghetiţi-vă, proştilor! Trebuie să plecăm!

HdKHaK

Steth şi Aystar, frate şi soră, care împărtăşiseră

amintiri despre durere, cu mâinile şi picioarele bătute în cuie pe lemn, corbii la fată care' le lacrimau ochii – coşmaruri teribile, evocaţii ale imaginaţiei creative, a spus mama lor, Minala – s-au strecurat înainte prin întunericul fisurii, podeaua stâncoasă de sub ele alunecoasă, cu muchii ascuţite, perfidă.

Nici unul nu luptase încă, deşi amândoi îşi exprimaseră zelul, pentru că erau încă prea' tineri, sau' aşa hotărâse mama. Dar Steth avea zece ani, iar Aystar, sora lui, avea nouă; şi purtau armura Companiei Umbrei, arme la centură şi se antrenaseră împreună cu ceilalţi, la fel de tare şi de sârguinţă ca oricare dintre ei. Şi undeva în faţă stătea santinela preferată, păzind pasajul. Se furişau asupra lui, jocul lor preferat dintre toate.

ghemuindu-se, se apropiară de locul unde stătea el de obicei.

Si apoi o voce zgomotătoare a vorbit din stânga lor. — Voi doi respiri prea tare.

Aystar strigă frustrat, sărind în sus. — Sunt Steth! Nu respir deloc! Sunt la fel ca tine![1] Ea înainta spre uriaşul T'lan Imass care stătea cu spatele la peretele crevasei. Apoi se aruncă asupra lui, cu braţele înfăşurându-i secţiunea mediană.

Privirea întunecată şi goală a lui Onrack se aşeză asupra ei. Apoi mâna ofilit, care nu ţinea sabia, se întinse şi o bătu cu prudenţă pe cap. — Acum respiri, spuse războinicul.

— Şi miroşi a praf şi mai rău.

Steth trecu doi paşi pe lângă poziţia lui Onrack şi se cocoţase pe un bolovan, strâmbând ochii în întunericul de dincolo. — Am văzut un şobolan azi, spuse el. — A tras două săgeţi în el. Unul s-a apropiat. Foarte aproape.[1]

— Coboară de acolo, spuse T'lan Imass, scoţând braţele lui Aystar din talie. — Prezinţi o ţintă în siluetă.'

— Nu mai vine nimeni/ Onrack, spuse băiatul, răsucindu-se în timp ce războinicul strigoi se apropia. „Au renuntat – eram prea urâţi pentru ei. Mama vorbea despre plecare...

Săgeata l-a luat plin pe partea laterală a capului, în tâmplă, lovindu-l în os si învartindu-l pe băiat, picioarele alunecând pe o parte a bolovanului, apoi,

cu o rostogolire moale, Steth căzu la pământ.

Aystar a început să ţipe, un strigăt pătrunzător care a răsunat în sus şi în jos prin fisură, în timp ce Onrack a împins-o în spatele lui şi a spus: „Fugi. înapoi, stai de-a lungul unui perete. Alergă.[1]

Mai multe săgeţi şuieră pe lungimea crevasei, două dintre ele lovind în Onrack cu pufătun de praf. Le smulse şi le aruncă pe podea, mergând înainte şi luându-şi sabia în ambele mâmi.

HdKHaK

Faţa Minalei părea bătrână, trasă de zile şi nopţi de frică şî îngrijorare, presiunea necruţătoare a aşteptării, a privirii copiilor ei adoptaţi, rang pe grad, şi nu văzuse decât soldaţi, care învăţaseră' să omoare, cáré învăţaseră să-şi privească camarazii mor. Toate pentru a apara un tron vacant.

Trull Sengar putea înţelege absurditatea batjocoritoare a acestei poziţii. O fantomă revendicase Primul Tron, un lucru de umbre atât de dispărut de pe această lume, până şi strigoiul T'lan Imass părea umflat ae exces pe lângă el. O fantomă, un zeu, o pânză subţire de tifon, care urmăreşte dorinţa, posesivitatea şi planurile nefaste – acesta este ceea ce pretindea sediul puterii, peste tot T'lan Imass, şi acum îl va vedea ţinut, blocat împotriva intruşilor.

Erau T'lan Imass sparte acolo, undeva, care au căutat să uzurpe Primul Tron, să-i ia puterea şi să o dăruiască Zeului Infirm – forţei care îi înmnţuia acum pe toţi Tiste Edur. Zeul Infirm, care îi dăduse lui' Rhulad o sabie sfâşiată de un blestem teribil. Cu toate acestea, pentru acea creatură căzută, o armată a lui Edur nu era suficientă.

O armată de Letherii nu era de ajuns. Nu, a vrut T'lan Imass.

Şi l-am opri pe acest Dumnezeu Infirm. Această mică armâtă jalnică a noastră.

Onrack promisese furie, cu bătălia care, inevitabil, avea să vină în sfârşit. Dar Trull ştia că mânia nu va fi suficientă şi nici ceea cé simţea el

însuşi: disperarea. Nici teroarea aspră a lui Minata, nici, credea el acum, nesimţirea neclintită a lui Monok Ochem şi Ibra Gholan – şi aceasta era şortită eşuării. Ce menajerie suntem.

Îşi trase' privirea de la Minala, aruncă o privire spre locul unde statea Monok Ochem, nemişcat în faţa intrării arcuite care ducea în sala tronului. Bonecasterul nu se mişcase în cel puţin trei cicluri de somn şi veghe. Blana cu vârful argintiu de pe umerii lui strălucea vag în lumina felinarului. Apoi, în timp ce Trull studia silueta, văzu uşor cocoşul capului.

Ei bine, ţipetele unui copil, care răsună din sus, l-au adus pe Trull' Sengar în picioare. Lancea lui s-a sprijinit de un perete – strangând-o într-o mână, se repezi spre strigăte.

Aystar a apărut brusc, cu braţele întinse, cu faţa înceţoşată de alb...

Steth e moartă! A fost ucis! E mort...

Şi apoi Minala a fost în calea copilului, înfăşurându-o într-o îmbrăţişare aprigă, apoi răsucindu-se. — Panek! Adunaţi soldaţii!

A doua linie de apărare, la jumătatea distanţei dintre poziţia lui Onrack şi tabăra principală, era ţinuta de Ibra Gholan, iar acest T'lan Imass se întoarse când Trull Sengar se apropia.

— Bătălii onrack, spuse Ibra Gholan. — Pentru a le încetini avansul. Sunt multe Tiste Edur de data aceasta. Şi oamenii. Printre ei se numără un şaman, un Edur, care deţine o putere haotică. De data asta, Trull Sengar, au de gând să ia Primul Tron.

Acum auzea sunete de luptă. Onrack, singur împotriva unei mulţimi de rudele lui Trull. Şi un vrăjitor"blestemat. — Adu-l pe Monok Ochem aici sus, atunci!

Dacă acel vrăjitor decide să dezlănţuie un val de vrăjitorie, am terminat.

— Poate că eşti...

— Nu înţelegi, sac de oase! Vrăjitorie haotică! Trebuie să-l ucidem 'pe nenorocitul ăla! Iar Trull a mers înainte, lăsându-l în urmă pe Ibra Gholan.

Ahlrada Ahn i-a urmărit pe trei dintre războinicii săi căzând în uriaşa sabie de piatră a lui T'lan Imass – ticălosul strigoi încă nu se dădea un pas înapoi de la punctul de sufocare îngust din coridor. Ahlrada Ahn se întoarse către Sathbaro Rangar. „Trebuie să conducem cheştia aia înapoi! Nu va obosi – poate menţine această poziţie pentru totdeauna!

Taralack Veed apăru în vizor. — Trimite-i pe Icarium împotriva lui!

— Jhag-ul este gol, spuse vrăjitorul cu dispreţ. — Retrage-ţi războinicii, Ahlrada Ahn. Şi fă-i pe acei Letherii să înceteze cu săgeţile lor – nu vreau un ax rătăcit în spate. Sathbaro Rangar a mers apoi înainte.

Şi Ahlrada Ahn a văzut o siluetă venind în spatele T'lan Imass, o siluetă care mânuia o suliţă – înaltă, ascunsă în umbră, dar... o siluetă familiară, mişcarea fluidă – a văzut o săgeată şuierând pe lângă umărul strigoului, apoi am văzut că axul suliţei a aruncat-o deoparte.

Nu. Acest lucru nu poate n. Gresesc. — Sathbaro!

T'lan Imass şi-a cedat brusc poziţia, păşind înapoi în întuneric, apoi ea si cealaltă silueta s-au îndepărtat, în sus, pe pasaj, argent. Piatra umedă a pereţilor fisurii a început să se pocnească, un sunet ciudat cfe percuţie în timp ce apa s-a transformat în abur. O foaie mare de stâncă din apropierea portalului îngustat sa exfoliat brusc, prăbuşindu-se şi să se sparga pe podea.

Vrăjitoria se ridică mai sus, mai plină, întinzându-se în lateral, apoi peste capul lui Sathbaro, un val de putere care troşni si şuieră ca o mie de şerpi.

Ahlrada Ahn a înaintat. — Sathbaro! Aştepta![1]

Dar vrăjitorul l-a ignorat şi, cu un vuiet, valul fierbinte de magie s-a aruncat în punctul de sufocare, făcând o potecă m sus pe canal – unde s-a spulberat brusc.

Comoţia l-a împins pe Ahlrada Ahn înapoi cu trei paşi, un val de căldură lovindu-l ca un pumn.

a ţipat Sathbaro Rangar.

Când ceva uriaş a aparut în punctul de sufocare, umerii cocoaşi împingând prin deschidere. Fără de moarte, pielea ei era o harta pestriţă de gri şi negru,

blana cu vârful argintiu pe gât şi întinzându-se de-a lungul umerilor ca nişte hackles, creatura a ieşit din punctul de sufocare şi s-a repezit pe degete şi pe picidarele posterioare asemănătoare mâinilor – direct spre Sathbaro. Rangar.

Ahlrada Ahn a strigat un avertisment – prea târziu, căci fiara şi-a întins mâna şi a închis mâinile enorme asupra vrăjitorului, l-a ridicat în aer, i-a smuls un braţ, apoi celalalt, sângele curgând în timp ce apariţia a răsucit apoi strigătul Sathbaro şi muşcat în ceafa lui Edur, canini uriaşi scufundându-se adânc. În timp ce fălcile s-au încleştat, capul demonului strigoi s-a răsturnat pe spate – şi a rupt jumătate din gât – coloana vertebrală a lui Sathbaro ieşind ca un lanţ de ancoră, biciuind sângeros în aer. Fiara a aruncat apoi cadavrul deoparte si a înaintat spre Ahlrada Ahn.

HdKHaK

Icarium stătea deasupra cadavrului unui copil, se uita în jos la fluidele care se scurgeau din craniul rupt, la ochii vitreşi şi la gura întredeschisa.

Jhag-ul stătea ca înrădăcinat, tremurând.

Taralack Veed era înaintea lui. — Acum, Slayer. Acum e momentul![1]

— Nu e nevoie, mormăi Icarium. — Nu e nevoie de asta.

'Ascultă la mine-[1]

'Fi tăcut. Nu voi ucide copii. Nu voi avea nimic din toate astea...

O detonare de vrăjitorie înainte, comoţia se rostogoleşte înapoi, legănându-i pe amândoi. Striga, apoi ţipă. Şi un mârâit bestial. Ţipete, strigăte de groază de la Letherii şi Edur, apoi zgomot de frică.

'Icarium! Un demon este peste noi! Un demon! Fără copil, fără copii – vezi? Trebuie să acţionaţi – acum! Arată- le! Arată-i lui Edur ce este în tinej

Taralack târa de braţul lui. încruntat, Icarium se lăsă tras înainte, printr-o masa de Edur îngrozit. Nu, nu vreau asta – totuşi putea simţi bătăile inimii lui, ridicandu-se ca tobe de război cu cântece de foc

Duhoarea de sânge vărsat şi deşeuri, iar ambii războinici au sosit pentru a asista la moartea sălbatică a lui Sathbaro Rangar.

Iar Soletaken-ul a intrat apoi mtr-o încărcare – iar Ahlrada Ahn – războinicul curajos, care căuta să-şi protejeze soldaţii – a păşit în calea creaturii.

Icarium şi-â găsit sabia cu un singur tăiş în mâna dreaptă – nu-şi amintea să fi dezvelit-o – şi se îndreptă înainte, fiecare mişcare părând improbabil de lentă, dezarticulată, în timp ce întinse mâna, apucând Tiste Edur şi aruncându-l înapoi ca şi cum ar fi cântărit, puţin mai mult decât o cârpa atârnată; iar apoi Jhag a înaintat în întâmpinarea maimuţei strigoi.

Îl văzu dându-se brusc mapoi.

Încă un pas înainte, când un zumzet ciudat a umplut craniul lui Icarium, iar fiara s-a îndepărtat mai mult, în punctul de sufocare, apoi dincolo, unde s-a învârtit şi a rugit pe pasaj.

Icarium se clătină, icni, ridică o mână pe o margine a portalului îngustat – îi simţi suprafaţa fragila sub palma lui. Cântecul ciudat din mintea lui a dispărut, iar apoi Edur s-a aruncat pe lângă el, grăbindu-se prin breşă. Şi mcă o dată, înainte, sunetele bătăliei. Ciocnirea fierului tare, mirosul de vrăjitorie dispărut**** Dincolo de punctul de sufocare, Ahlrada Ahn a văzut în faţa lui o lărgire a fisurii şi acolo, într-o linie zdrenţuită de cel puţin trei adâncimi/stăteau soldaţi de un fel, cu armele clătinând. , chipuri palide pătate sub cârme – Mă iau surorile, sunt atât de tineri! Ce este asta? Copiii ne înfruntă!

Şi apoi i-a văzut pe cei doi T'lan Imass, iar între ei o siluetă înaltă, cu pielea cenuşie – nu. Nu, nu se poate – l-am părăsit, noi Un strigăt de război sălbatic din Kholb Harat, repetat aproape imediat de Saur Bathrada. — Trull Sengar! Trădătorul este înaintea noastră!

IE şti a mea![1]

în'ciuda afirmaţiilor îndrăzneţe ale lui Saur, atât el, cât şi Kholb s-au aruncat împreună, apropiindu-se de Trull Sengar.

Apoi, Edur rămaşi s-au răspândit, năvălind şirul copiilor blindaţi, iar cele două forţe s-au ciocnit într-o cacofonie de arme şi scuturi. Ţipete de durere şi

furie răsunară de pe zidurile de piatră bătute.

Iar Ahlrada Ahn stătea în picioare, îngheţată pe loc, privind, neîncrezătoare.

Trull Sengar a luptat cu suliţa cu o apărare frenetică, în timp ce armele l-au taiat şi împinse atât de la Saur, cât şi de la Kholb. îl forţau să se întoarcă – şi Ahlrada Ahn putea să vadă, să înţeleagă – Trull căuta să-i protejeze pe aceşti copii – cei din spatele lui ţipă Edur – cei doi TTan Imass împingeau înainte în contraatac, unul pe fiecare parte, şi nu părea nimic, i-ar putea opri.

Cu toate acestea, a ramas în picioare, apoi, cu un strigăt brutal şi răguşit, a sărit înainte.

HdKHaK

Trull Sengar îi cunoştea pe aceşti doi războinici. Putea vedea ura din ochii lor, simţi furia lor în greutatea loviturilor lor, în timp ce căutau să-i treacă prin garda – nu putea să-i ţină mult mai mult. Şi când a căzut, ştia că tinerii soldaţi jalnic din spate se vor întâlni faţă în faţă cu aceşti ucigaşi Edur.

Unde era Apt? De ce Minala reţinea demonul – ce mai putea să-i atace?

Altcineva îi striga acum numele, dintre Edur strâns. Un nume rostit, nu de furie, ci de suferinţă – dar Trull nu a avut timp să se uite, nici măcar să se întrebe – Kholb îşi pusese o lamă de-a lungul încheieturii sale stângi, deschizând larg carnea, iar sângele curgea de dedesubt, antebraţul, infiftrandu-se în strânsoarea mâinii pe ax.

Nu mai mult. S-au îmbunătăţit, amândoi. Apoi a văzut o tăietură Merude ţăiată în interior din spatele lui Kholb, luându-l pe războinic solid în gât, prin – iar capul lui Kholb Harat s-a rostogolit pe o parte, s-a prăbuşit. Corpul clătină o clipă, apoi se mototoli.

Un blestem mârâit din partea lui Saur Bathrada, care s- a învârtit, înjunghiind jos, cu sabia înfiptă adânc în coapsa dreaptă a noului venit, iar Trull s-a aruncat, înfipt vârful suliţei în fruntea lui Saur, chiar sub marginea caştii. Şi am văzut, cu groază, ambii ochi ai războinicului sărind din orbite ca şi cum ar fi

fost sforaţi în timp ce capul se înclină pe spate. '

Trull şi-a târât arma eliberată în timp ce un Edur se clătina în el, gâfâind: — Trull! Trull Sengar!

- Ahlrada?

Războinicul s-a răsucit, ridicând ambele şuruburi. — Mă lupt alături de tine, Trull! Amenda – vă rog, vă implor![1]

Amenda? — Nu înţeleg, dar nu mă îndoiesc. Bine ati venit-[1]

Un sunet se construia în capul lui Trull, părând să-l asalteze din toate direcţiile. A văzut un copil strângându-şi mâinile de urechi în stânga lui, apoi pe altul – Trull Sengar! Este Jhag-ul! Surorile ne iau, el vine!

OMS? Ce?

Ce este acel sunet?

Onrack cel Frânt l-a văzut pe Jhag, a simţit puterea crescând în silueta care se clătina înainte ca beată, iar T'lan Imass i-a trecut în cale. Acesta este liderul lor? Sânge de Jaghut, da. O, cum se ridică din nou vechea amărăciune şi furie. Jhag se îndreptă brusc, ridicând sabia, iar

S' eamătul ascuţit a înflorit cu forţă fizică, lovindu-l pe •nrack cu un pas înapoi, iar T'lan Imass văzu, în cele din urmă, ochii lui Jhag.

Plat, lipsit de viaţă, apoi părând să lumineze, dintr-o dată, cu o furie îngrozitoare.

Războinicul înalt, măsliniu, se îndreptă spre el, cu arma fulgerând cu o viteză orbitoare.

Onrack a prins acea lamă de sabie, tăiată sus în ripostă, intenţionând să-i scoată capul lui Jhag – şi, imposibil, acea sabie' era acolo pentru a-i întâlni pe a lui,' cu o forţă care a zguduit T'lan Imass. O mână lovi în afară' prinse războinicul strigoi în piept, ridicându-l de pe podeaua stâncii. O ciocnire puternică de un perete, coaste rupte. Alunecând în jos, Onrack a aterizat în picioare, ghemuindu- se ca să se adune, apoi s-a lansat mcă o dată înainte,

greutatea unui catâr în spatele forţei care lovi cu ciocanul m secţiunea mediană a lui Jhag.

Iar T'lan Imass a fost aruncat înapoi, lovind puternic pe podea.

Ţinta lui fusese şi ea clătinată, iar Onrack şi-a văzut dinţii dezgolit în timp ce se învârtea şi, sclipind repede, s-a închis pe războinicul strigoi – înainte ca el să se poată ridica – acea mână liberă pocnind, degetele împingând prin piele groasă şi uscată, înfăşurându-se în jurul lui. sternul lui, ridicându-l pe Onrack în'aer, apoi aruncând T'lan Imass departe – din nou în perete, de data aceasta cu o forţă care a spulberat atât osul, cât şi flancul de piatră al fisurii.'

Onrack şa mototolit î'ntr-o grămadă, printre cioburi de stâncă, şi nu s-a mişcat.

Dar' Jhag-ul fusese răsturnat de efort şi acum se confrunta cu o masă de Tiste Edur şi Letherii.

HdKHaK

Trull Sengar a văzut monstruozitatea cu pielea verde – care-l zdrobise pe Onrack de un perete ca şi cum ar fi fost un sac de pepeni – s-a aruncat brusc printre Edur înghesuiţi în spatele lui şi a început un măcel îngrozitor.

Sunetul ascuţit s-a ridicat şi mai sus, aducând cu el un vânt învolburat de putere brută. Construind – zguduind carnea celor Edur şi Letherii cei mai apropiaţi de el – sosise un coşmar, urlând o promisiune de distrugere. Trull se uită, neîncrezător, în timp ce sângele înfloreşte în aer într-o ceaţă înspăimântătoare, în timp ce cadavrele cădeau – câte două, trei câte o dată, apoi patru, cinci – războinicii păreau să se topească, răsturnându-se, învârtiţi de impacturi sălbatice. O mână pătată îl apucă pe el. antebraţul stâng, îl trase rotund. Şi, prin teribila ascuţire: „Trull – vom muri acum, toţi – dar, te-am găsit. Trull'Sengar, îmi pare rău – pentru Shorning, pentru toţi... toate restul...

Minala se împletici aproape. — Unde este Monok Ochem? întrebă ea, scuipând sânge – o suliţă îi

înfipsese în piept, chiar sub clavicula dreapta, iar faţa ei era albă de moarte. — Unde este bonecaster?

Trull arătă înapoi spre intrarea în sala tronului. „A trecut pe acolo – ca un câine înfipt cu un cuţit..." Şi apoi se uită, pentru că Ibra Gholan stătea acum în acea arcadă, ca şi cum aştepta.

Dintr-o dată, cuvintele au fost imposibile şi au fost împinse înapoi de un vânt puternic, care se învârte, zvâcneşte, atât de puternic încât ridică copiii morţi în aer, îi învârtea, cu membrele zvâcnindu-se. Jhag stătea, la douăzeci de pasi depărtare, printre grămezi de cadavre – şi dincolo de el, Trull putea vedea acum, o poartă strălucea; clătinând de parcă ar fi fost zbuciumat, neancorat de podeaua stâncii, părea să se apropie din ce în ce mai mult, ca şi cum ar fi fost tras înainte de furtuna puterii. Dincolo de el era un tunel, care părea să se învârtească, dezvăluind fulgerări ale unui vast câmp de crimă, apoi, m centru şi imposibil de îndepărtat, ceva ca o navă legănată pe mări agitată.

Minala trecuse clătinându-se pe lângă Ibra Gholan şi dispărând în sala tronului. Jhag, lumina argintie aprinzându-i din ochi, apoi se întoarse Şi, aplecându-se înainte, cu paşi prea lungi, ca şi cum carnea şi oasele lui ar fi devenit impedimente m calea furiei din interior, el – a mărşăluit mai aproape.

Spiritele mă binecuvântează – Trull s-a lansat în întâmpinarea apariţiei.

Sabia părea să vină asupra lui de peste tot deodată. Trull nu a avut nicio ocazie de contraatac, tija suliţei sunând, sărind în mâinile lui cu fiecare lovitură pe care o îndepărta cu disperare deoparte Şi apoi Ahlrada Ahn a atacat din dreapta lui Jhag – două ciocniri fulgerătoare în timp ce singura sabie cu un singur tăiş i-a bătut deoparte pe ambele Merude. cochile, apoi lins, iar sângele a explodat din pieptul lui Ahlrada Ahn, un impact suficient de puternic pentru a-l arunca pe războinic de la pământ, cu picioarele mvârtindu-i-se peste cap, corpul apoi plutind, aruncat de vânt şi slăbindu-se prin aer foile de purpuriu.

Jhag-ul şi-a dublat atacul asupra lui Trull, sunetul ascuţit izbucnindu-i din gură într-un bocet de indignare. Sabie înceţoşată, blocuri care zguduie

oasele, unul după altul – şi tot Jhag-ul nu putea trece.

HdKHaK

îngropat în mare parte sub cadavre care curg, Varat Taun băiatul nemişcat, cu un ochi aţintit asupra bătăliei dintre cele două figuri, Icarium şi un Tiste Edur – nu a putut dura, împotriva Jhag-ului nimeni nu putea, totuşi acel mânuitor de suliţă s-a ţinut, sfidător. , dand dovadă de o pricepere atât de profundă, atât de absolută, încât Letherii s-a trezit incapabil să tragă nici măcar răsuflarea.

în spatele Tiste Edur, copiii se retrăgeau spre o uşă sculptata grosier la vârful tunelului prăpastiei.

Furtuna era acum un vârtej, înconjurând cele două figuri care se luptau – zei, se mişcau mai repede decât putea să urmărească ochiul lui Vârât, dar acum, în sfârşit, acea suliţă a început să se aste în mijlocul frenezei paradelor Varat Taun auzi plâns,' mai aproape de mână, si se mişcă, privirea lui o mica, pentru a-l vedea pe Taralack Veed ^ghemuit lângă un perete, ghemuit şi plângând de groaza. Se zgâriase în piatră, ca şi cum ar fi căutat să-şi sape drumul spre ieşire, iar pe stanca zăbrelită străluceau dâre de sânge.

Ai vrut asta, ticălosule. Acum trăieşte cu ea.

Un alt sunet de aşchiere îi aduse din nou privirea în jur şi văzu că suliţa se sfărâmase – Edurul se aruncă înapoi, evitând cumva o tăietură laterală a săbiei care l-ar fi decapitat. Urlând, Icarium a înaintat pentru a-şi sfârşi duşmanul, apoi s-a lăsat brusc, s-a răsucit şi s-a'aruncat într-o parte – în timp ce un demon de culoarea miezului nopţii se învârtea din umbră, cu capul lat de pe gâtul său sinuos ieşind, fălcile închizându-se pe umărul drept al lui Icarium. ,' un singur picior din faţă greblând gheare uriaşe pe partea din faţă a Jhag-ului, d'e-a lungul coastelor sale, căutând carnea 'mai moale a burtei sale. Demonul s-a ridicat, târând Jhag-ul în aer, dar sabia cu un singur tăiş nu i-a fost refuzata, tăind, tăind gâtul demonului. Sânge negru stropi în

timp ce corpul uriaş se înclina lateral, cu picioarele lovindu-se spasmodic. Icarium a aterizat ghemuit, apoi s-a chinuit să slăbească strânsoarea mortală a acelor fălci prinse în jurul umărului lui.

Dincolo de Icarium, Tiste Edur târa înapoi trupul lui Ahlrada Ann, retrăgându-se spre arcada. Nu are nici un rost – odată ce e liber, vântul puternic zdrobea zidul de piatră, umplând aerul încărcat de sânge cu bucăţi strălucitoare de granit. Crăpăturile au străbătut piatra într- o pânză înnebunită – vuietul furtunii a devenit şi mai puternic şi dintr-o dată timpanul stâng al lui Var'at s-a spulberat într-o explozie de agonie.

Se clătina, cu panglicile însângerate pe antebraţe de carne bătută, Trull o trase pe Ahlrada Ahn mai aproape de portal. Ibra Gholan nu a mai stat de pază – de fapt, Edur nu a văzut pe nimeni, pe nimeni.

Au fugit? A predat tronul? Vă rog, surori, vă rog. Lasă-i să scape, de aici, departe de asta. A ajuns la intrare şi l-a văzut, chiar înăuntru, pe Ibra Gholan – războinicul cu spatele la Trull, cu faţa la Primul Tron – nu, a văzut Trull, cu faţa la ceea ce mai rămăsese din Monok Ochem. Furtuna vrăjitoare trebuie să fi intrat în cameră, cu o putere pe care aruncătorul de os nu a putut să o reziste – T'lan Imass fusese aruncat înapoi, ciocnindu-se de partea dreaptă a tronului, unde, a văzut Trull cu groază tot mai mare, Monok Ochem se topise. . Contopită, distrusă şi răsucită în timp ce corpul său a fost topit în Primul Tron. Abia jumătate din faţa turnătorului de ossei era vizibilă, un ochi fiind înconjurat de orbită crăpată şi j>răbuşită.

De o parte si de alta, lângă perete, se ghemuiau puţinii copii jalnic încă în viaţă, Panek îngenuncheat lângă forma nemişcată, înclinată, â Minalei, care zăcea într-o baltă de sânge care se răspândea încet.

Ibra Gholan se întoarse când Trull o târă pe

Ahlrada în cameră.

— Monok Ochem a eşuat, a intonat războinicul strigoi. — Mută-te de pe portal, Trull Sengar. Acum îl voi întâlni pe Furătorul de viaţa.

Trull şi-a tras prietenul într-o j>arte, apoi a îngenuncheat şi a pus o mână pe fruntea împrăştiata a lui Ahlrada Ahn. Spre surprinderea lui, ochii s-au deschis.

„Ahlrada...

Războinicul muribund a căutat să vorbească, gura deschizându-se apoi umplându-se de bule de sânge. O tuse sălbatică i-a stropit chipul lui Trull, apoi un singur cuvânt ş- a lăsat liber, cu o clipă mainte ca Ahlrada Ahn să moară.

Un singur cuvânt.

'Acasă.

HdKHaK

Ibra Gholan a ieşit cu paşi mari să-l întâlnească pe cel pe care îl numea Lifestealer.' La patru paşi de Jhag, care reuşise în cele din urmă să elibereze strărisoarea morţii a Aptorianului, T'lan Imass se îndreptă.

Piatră şi fier, scântei în inima vântului zbuciumat, iar pe acele vânturi s-au învârtit fragmente de carne, aşchii de oase, pâlcuri de păr ud şi bucăţi de armură.

Strângând o suliţă' din împrăştierea de arme de pe podea, Trull şchiopăta să se aşeze în intrarea.

Atacul lui Ibra Gholan împinsese Jhag-ul cu un pas înapoi, apoi altul. Un zgomot aspru şi Imass-ul T'lan se datina, cu sabia de cremene zdrobită. Arma lui Lifestealer s-a învârtit în jos, a sfâşiat umărul stâng al războinicului strigoi – un alt cotlet, coaste sparte, bucăţi prinse de vânt – Ibra Gholan s-a clătinat înapoi Şi sabia s-a conectat cu partea laterală a capului războinicului.

Craniul a explodat într-o masă de cioburi. Un alt leagăn a străbătut corpul, chiar deasupra şoldului, drept peste, prin coloana vertebrală, pe cealaltă parte, tăind T'lan Imass m jumătate. încă patru

lovituri înainte ca ceea ce a mai rămas din războinicul strigoi să ajungă chiar la podea. Fragmente de os se învârte m toate direcţiile.

Lifestealer şi-a înclinat capul pe spate şi a răcnit, sunetul îl trânti pe Trull de pământ, scoţându-i toată respiraţia din plămâni – se uita, neajutorat, în timp ce monstruozitatea se apropia cu un pas, apoi altul.

O fulgerare, ruptură solidă a aerului şi o siluetă s-a împiedicat ca de nicăieri în calea lui Jhag.' O siluetă care şuieră: „La naiba, tronul din umbră!" Trull a văzut-o privind în sus, a observat apariţia care se apropia, a reuşit un singur pas înapoi, apoi, în timp ce Jhag-ul îşi ridică 'sabia, vrăjitoria a izbucnit din figura – orbitoare – şi când s-a risipit, vântul s-a repezit cu un ţipăt banshee înapoi în jos. coridorul zdrenţuit – şi Lifestealer nu se vedea nicăieri.

HdKHaK

Varat Taun l-a privit pe Icarium anihilând T'lan Imass şi l-a văzut încă o dată pe singuraticul Tiste Edur, pregătind o suliţă cu câteva clipe înainte ca acel vuiet triumfător să-l lovească pe războinic din picioare.

Căpitanul a văzut o poartă deschisă în faţa lui Icarium, a văzut dezlănţuirea magiei, iar apoi Varat Taun s-a lăsat, ca şi cum ar fi să se strecoare sub mai multe trupuri, în timp ce comoţia care a izbucnit când vrăjitoria a lovit Jhag a zguduit chiar piatra – podeaua, pereţii. – şi într-o clipă, o fulgerare de moment, îl văzu pe Icarium învârtindu-se prin aer, spre el, apoi peste, apoi trecut – şi vântul furios s-a aruncat în valul lui Jhag.

Doar ca să se întoarcă cu o forţă reînnoită, iar Varat simţi că trupurile ude din jurul lui' se împodobesc şi se apasă în jos, în timp ce Icarium se întoarse cu paşi mari peste morţi, înclinat mainte, ridicând încă o dată sabia.

Ceda,' cu pielea întunecată, flexibilă, a urmărit apropierea lui Jhag, apoi a eliberat o altă gură tunătoare de magie – iar Icarium a zburat înapoi**** vânturile furtunii păreau să se răsucească ca într-o furie berserker, urlând, sfâşiind zidurile de piatră. , smulgând bucăţi uriaşe. Trupurile celor căzuţi au fost smulse în aer, carnea s-a îndepărtat de oase, oasele s-au subţiet, apoi s-au despărţit – armele au trecut pe lângă, ofilindu-'se în nimic.

Iar Trull Sengar, m genunchi, a privit cum

străinul ciocănea Lifestealer. Din nou şi din nou, fiecare detonaţie

tremurândă lovind Jhag-ul înapoi prin aer, învârtindu-se, zvâcnindu-se, lovind, un obstacol îndepărtat cu impacturi adânci şi zdrănitoare.

Şi apoi, de fiecare dată, îngrozitorul ucigaş şi-a recăpătat picioarele şi a mers înainte încă o dată.

Doar ca să fie lovit din nou.

In intervalul care a urmat celui din urmă, străinul s-a întors şi l-a văzut pe Trull Sengar şi, în Malazan, a strigat: „Cine, pe numele lui Hood, este omul acela?"

Trull clipi, clătină din cap.

întrebare greşită. Cine pe numele lui Hood eşti?

Urlând, Lifestealer s-a căţărat mai aproape şi, de data aceasta, a rezistat exploziei vrăjitoare, a fost împins în spate doar câţiva paşi şi, pe măsură ce flacăra sălbatică se stingea, a clătinat din cap şi a ridicat sabia. Şi a venit din nou m fată.

O alta erupţie, dar Jhag s-a rezemat de ea, iar Trull l-a văzut pe mag zguduind de parcă ar fi fost lovit cu pumnul. Pielea despicata pe dosul mâinilor bărbatului, sângele curgând.

Uifestealer făcu un pas înajDoi, apoi avansă din nou.

Şi magul părea să dispara pe jumătate într-o ceaţă de sânge, aruncat înapoi, împiedicancfu-se, apoi, cu un mărâit, găsmdu-şi echilibrul încă o dată La timp pentru următorul asalt al lui Jhag.

Şi Trull l-a găsit pe mag derapând până la oprire chiar în faţa lui.

Nu era vizibilă nicio piele care să nu fi fost învelită în sânge. Rupturile au stricat fiecare membru, faţa, gâtul; ochii erau roşii intens, curgând lacrimi purpurie. O mână tremurândă a ridicat şi printre buzele sfâşiate, magul a părut să zâmbească în timp ce a spus: „Asta este pentru mine. Toţi ai tăi, Edur, şi spune-i lui Shadowthrone şi Cotillion că îi voi aştepta de cealaltă parte a porţii Hood.

Trull ridică privirea, apoi se îndreptă, pregătindu-şi suliţa.

'Ochii lui Lifestealer străluceau şi în acea incandescenţă, Trull şi-a imaginat că vede recunoaşterea. Da, iar eu.

Dintr-o dată vântul zbuciumat s-a bâlbâit, a părut să se rupă în sine, trimiţând fragmente de detritus zburând pe pereţi – si era căldură, căldură

caldă, înfăţişată, curgând din spatele Jhag-ului – care şi-a ridicat sabia 'şi s-a clătinat mai aproape**** Scăpându-'se parţial de cadavre, Varat Taun a simţit zdrobirea furtunii. I 's-a tăiat respiraţia, în

timp ce o strălucire aurie părea să se înalţe,

îmbinând aerul

- şi în acea strălucire, căldură, viaţă.

Mişcare furivă spre stânga şi şi-a răsucit capul – o siluetă,' îmblănită, ca şi cum ar purta'o piele maro strânsă – nu, goală, o femeie – nu, o femeie – deloc umană. Cu toate acestea, pe jumătate ghemuit, mişcându-se slăbuţ, sinuos, plin de trepidaţie, apropiindu-se de Icarium din spate, în timp ce Jhag-ul' începea să meargă spre singuraticul Tiste Edur. Apoi, o săgetă rapidă înainte – auzi Icarium şi începu să se rotească – dar ea întinsese mâna, o mână cu degete lungi – fără armă, întinzându-se, iar Varat Taun văzu vârfurile degetelor atingându-l pe Icarium, chiar deasupra şoldului drept al lui Jhag – cea mai mică atingere Şi Ucigaşul se mototoli la pământ.

În'spatele lui Varat, un strigăt fără cuvinte, iar Letherii tresăriră când cineva trecu pe lângă el – Taralack Veed Femela neumană se ghemuise lângă forma căzută de Icarium.

Mângâind uşor fruntea ucigaşului, în timp ce strălucirea chihlimbarului a început să se estompeze, iar odată cu acea estompare, femela însăşi a devenit neclară, apoi s-a dizolvat în lumină aurie, care a pâlpâit, apoi a dispărut.

Taralack Veed întoarse capul şi întâlni ochii lui Varat. ‘Ajutaţi-mă![1] şuieră el.

‘Fă ce?[1] au cerut Letherii.

„Poarta din spatele tău – se estompează! Trebuie să-l tragem înapoi pe Icarium!

Trebuie să-l scoatem de aici!

‘Eşti nebun?[1]

Faţa Graiului se răsuci. ‘Nu înţelegi? Icarium – el este pentru împăratul tău!

Un fior brusc, măturând ultimele vestigii ale acelei călduri vindecătoare şi apoi, în urma lui, un potop

de emoţii

- opărindu-i mintea.

Varat Taun se ridică, urcă să se alăture lui

Taralack Veed.

Pentru Rhulad. zeilor. Da, văd acum. Da. Pentru Rhulad

- chiar şi Rhulad – chiar şi sabia aceea – da, văd, văd!

Intrarea în sala tronului era încă o dată neocupată, deoarece Tiste Edur îl trase pe Ceda în sfinţenia acelei camere – acum era şansa lor – el şi Taralack ajunseră la forma prosternată a I'cariumului.

Graiul luă sabia şi o înveli sub centură, apoi apucă un braţ. — Ia-l pe celălalt, porunci el cu un şuierat. 'Grabă!

înainte să-şi dea seama – înainte ca poarta aceea blestemată să se închidă!

Şi Varat apucă celălalt braţ şi au început să-l târască pe Icarium înapoi.

Lipsa a ceea ce se afla sub Jhag a făcut totul mai uşor decât se aştepta.

HdKHaK

îngenuncheat, Trull Senqar a şters sângele de pe faţa magului, cu precauţie, blând m jurul ochilor închişi. Dincolo de arcadă, o tăcere profundă. In această camera, zgomote de plâns, stins, fără speranţă.

— Va trăi?

Tiste Edur tresări, apoi ridică privirea. 'Cotilion. Ai spus că vei trimite ajutor. Acesta este el?

Zeul dădu din cap.

— Nu a fost suficient.

'Ştiu că.[1]

— Deci, pe cine ai fi trimis mai departe?

— Eu însumi, Trull Sengar.

Ah. Se uită înapoi la magul inconştient. — Eres'al... ea a făcut ceea ce nimeni altcineva nu putea face.

— Aşa s-ar părea.

— Neprevăzut, presupun sosirea ei.

— Cel mai neaşteptat, Trull. Este regretabil, totuşi, că puterea ei de vindecare nu a ajuns prin

această cameră.

Tiste Edur se încruntă, apoi se uită înapoi la zeu. 'Ce vrei să spui?[1]

Cotillion nu-i putea privi ochii. — Onrack. Chiar și acum se ridică. Reparat, mai mult sau mai puţin. Cred că ea simte pentru el...[1]

— Şi cine simte pentru noi? întrebă Trull. îşi întoarse capul şi scuipă sânge.

Nu a fost niciun răspuns de la zeu.

Tiste Edur s-a prăbuşit într-o poziţie zdrenţuită. — îmi pare rău, Cotillion. Nu ştiu dacă ai meritat asta/Probabil ca nu.[1]

— A fost o noapte plină de evenimente, spuse zeul. Apoi a oftat. „Aşa este convergenţa. Te-am întrebat mai devreme, Quick Ben va trăi?

Rapid Ben. Trull dădu din cap. 'Aşa cred. Sângele a încetat să curgă.

— L-am sunat pe Shadowthrone. Va fi vindecare.

Trull Sengar aruncă o privire spre locul unde stătea Panek lângă mama sa – una dintre mamele sale – „Tronul Umbrei ar fi bine să se grăbească, înainte ca aceşti copii să devină din nou orfani".

Un sunet de târâială din portal şi Onrack apăru în vizor.

— Trull Sengar.

El dădu din cap, reuşi să zâmbească rupt. — Onrack. Se pare că tu si cu mine suntem blestemaţi să ne continuăm existenţa jalnică încă o vreme.

'Sunt multumit.[1]

Nimeni nu a vorbit o clipă, iar apoi T'lan Imass a spus: „Lifestealer a plecat. A fost luat, înapoi pe poartă.

Cotillion şuieră frustrat. — Nenorociţii fără nume! Ei nu învaţă niciodată, nu-i aşa?

Trull se uita la Onrack. 'Luat? El trăieşte? De ce Cum? Luat?'

Dar zeul a fost cel care a răspuns. „Icarium – Lifestealer – este cea mai bună armă a lor, Trull Sengar. Cei fără nume intenţionează să-l arunce împotriva fratelui tău, împăratul Lether.

Pe măsură ce înţelegerea ajungea prin amorţeala epuizării, Trull închise încet ochii. Oh, nu, te rog/.. — înţeleg. Ce se va întâmpla atunci, Cotillion?

'Nu ştiu. Nimeni nu face. Nici măcar cei fără

nume, deşi în aroganţa lor nu ar recunoaşte niciodată asta.
' Un ţipait de la Panek le-a atras atenţia – şi acolo era Shadowthrone, ghemuit peste Minala, aşezându-şi o mână pe frunte.
Trull scuipă din nou – interiorul gurii îi era sfâşiat – apoi mormăi şi miji la Cotillion. „Nu voi mai lupta aici", a spus el. — Nici Onrack, nici copiii ăştia – Cotillion, te rog...
Zeul s-a întors. — Desigur că nu, Trull Sengar. Trull îl privi pe Cotillion trecând prin arcada, iar privirea lyi Tiste Edur căzu din nou asupra trupului lui Ahlrada Ahn. In timp ce Shadowthrone se apropia de Quick Ben, Trull se ridica în picioare şi se îndreptă spre locul unde zăcea prietenul său. Ahlrada Ahn. Nu te înţeleg – nu te-am înţeles niciodată – dar îţi mulţumesc totuşi. Mulţumesc...
A păşit' la intrare/ s-a uitat afară şi l-a văzut pe Cotillion, Patronul Asasinilor, zeul, aşezat j>e un raft de piatră care alunecase de pe un perete, şezand, singur, cu capul în mâini.

Epilog

Într-o călătorie prin pustie, am găsit un zeu îngenuncheat în timp ce îşi împingea mâinile în nisip din nou şi din nou, ridicându-le de fiecare dată pentru a vedea grăuntele fără viaţă curgând în jos.
Descălecând de pe calul meu obosit, am mers să stau în faţa acestei apariţii şi a mâinilor ei prăfuite şi am urmărit o vreme ciclurile mişcării lor, când în cele din urmă a privit sus, cu ochii implorând.
„Unde", a întrebat acest zeu, „unde sunt copiii mei?"
Credincioşii Pierduţi
Fisher Muşcătura,' apoi amorţeala binecuvântată a fumului din plămânii ei, s-au eliberat încet în timp ce Scillara se mişcă în sus pentru a se sprijini de şina de lângă Cutter. [1]
Te uiţi departe, spuse ea, scrutând mările nesfârşite.
A oftat, apoi a dat din cap.
— Te gândeşti la ea, nu-i aşa? Cum se numea din nou?
— Apsalar.

Ea a zâmbit, mai ales pentru sine, a tras mai mult fum, l-a privit învârtindu-se din nări si buzele ei strânse, trei şuvoaie devenind una. 'Spune-mi despre ea.[1]

Cutter aruncă o privire înapoi peste un umăr, iar Scillara, pentru a fi însoţită, făcu la fel. Barathol era la pupa, Chaur stătea aproape lângă cizmele uriaşe ale fierarului. Iskaral Pust şi Mogora nu se vedeau nicăieri, probabil în cabina de dedesubt, certându-se pentru ingredientele misterioase ale cinei. Catârul negru dispăruse cu câteva zile în urmă, probabil peste margine, deşi Iskaral pur şi simplu a zâmbit la întrebările lor.

' Mappo era la prova, ghemuit, cu genunchii în sus. Legănându-se, plângând.

El era aşa de dimineaţă şi nimeni nu părea în stare să treacă prin ea pentru a afla ce l-a atacat.

Cutter se întoarse şi privi înapoi peste mări. Scillara a făcut la fel, bucuroasă, trăgând cu putere de pipă.

Şi Daru a vorbit. — îmi aminteam înapoi. După marea sărbătoare din Darujhistan, a mai fost una, una mai mică, care sărbătoreşte retragerea intereselor Malazan... deocamdată. Oricum, era în moşia lui Coli, chiar înainte să părăsim oraşul – zei de jos, se pare că demult acum...

— Tocmai te-ai cunoscut, atunci.

'Da. Ei bine, era muzică. Şi Apsalar... a dansat. Se uită la ea. „A dansat atât de frumos, toată conversaţia s-a oprit, toată lumea s-a uitat". Cutter clătină din cap. — Nici macar nu am putut să trag respiraţia, Scillara...

Si a ta este o iubire care nu va muri.

Aşa să fie.

— O amintire bună, Cutter. Ţine-te de el. Eu, n-aş putea niciodată să dansez bine, decât dacă sunt beat sau înmuiat altfel.

— Ţi-e dor de acele zile, Scillara?

'Ny. Este mai distractiv aşa.

— In ce sens?

— Ei bine, vezi tu, nu-mi mai lipseşte nimic. Nici un lucru. Este foarte... satisfăcător.

— Ştii, Scillara, chiar îţi invidiez fericirea. Ea îi zâmbi încă o dată, un act simplu bare i-a luat toată voinţa, toată puterea.

Aşa să fie.

Cutter a spus: „Cred... cred că trebuie să stau în braţele tale chiar acum, Scillara".

'Din toate motivele greşite. Dar mai este asta – în această lume blestemata de Hood, merită să iei ce poţi obţine. Orice poţi obţine.

' 'Trei fluxuri.'

Într-una.

HdKHaK

Karsa Orlong s-a întors în timp ce Samar Dev s-a mutat lângă el şi s-a aşezat – un furtună aprigă era ocupat să smulgă suprafaţa valurilor din marea de dincolo, iar ciocănitul împotriva carenei era neîncetat, de parcă spiritele dornice ar fi căutat să rupă ambarcaţiunea, în bucati. — Ei bine, femeie, ce te-a făcut să pari atât de entuziasmată?

— Sa întâmplat ceva, spuse ea. — Poftim, dă-mi nişte haine de blană, sunt înfrigurat până la oase.

A Qedat blana de urs. Ta-l.[1]

— Iţi binecuvântez martiriul, Karsa Orlong.

— Un efort irosit, atunci, a hohotit el ca răspuns. — Nu voi fi martir pentru nimeni, nici măcar pentru zei.

— Doar o zicală, gălăgie cu craniul gros. Dar ascultă, s- a întâmplat ceva.

A avut loc un atac. Sute de războinici Edur şi auxiliari Letherii. Şi un alt campion.

Karsa mormăi. — Mulţi dintre cei din această flotă.

— Dar doar acel campion şi servitorul lui s-au întors. Si unul Letherii.

Restul au fost sacrificaţi.

'Unde a fost această bătălie? Nu am văzut alte nave.

— Printr-un labirin, Karsa Orlong. În orice caz, am auzit numele campionului. Şi de aceea trebuie să mă asculţi. Trebuie să coborâm de pe această navă blestemată – dacă chiar ajungem în vedere un pământ între aici şi acel imperiu, ar trebui să trecem peste margine. Ai spus că sunt

entuziasmat?

Greşit. Sunt terifiat.[1]

— Şi atunci cine este acest campion terifiant?

— Se numeşte Icarium. Ucigaşul...

— Al cărui servitor este un Trell. ^

Ea se încruntă. — Nu, un Grai. îl cunoşti pe Icarium? Cunoşti legendele îngrozitoare care îl înconjoară?

— Nu ştiu nimic despre legende, Samar Dev. Dar ne-am luptat, odată, cu Icarium şi cu mine. A fost întrerupt înainte să-l ucid.

'Karsa-[1]

Dar Toblakai zâmbea. — Cuvintele tale îmi plac, femeie. Atunci mă voi confrunta cu el din nou.

Se uită la el în întunericul calei, dar nu spuse nimic.

Pe o altă navă din flotă, Taralack Veed era ghemuit în cală, înapoi la carena înclinată şi transpirată, m timp ce fiorii îl cuprinseră.

Icarium stătea în faţa lui şi vorbea: „... greu de înţeles. Letherii păreau atât de' dispreţuitori faţă de mine înainte, aşa că ce s-a schimbat? Acum văd închinarea şi speranţa în ochii lor, respectul lor mă enervează, Taralack Veed.

— Pleaca, mormăi Grai. 'Nu sunt bine. Lasă-mă.'

„Ceea ce te doare nu este fizic, mă tem, prietene. Te rog, urcă pe punte, respiră adânc acest aer însufleţitor – te va linişti, sunt sigur de asta.

■Nu.[1]

Icarium se ghemui încet, până când ochii lui cenuşii au ajuns la nivelui privirii beligerantă a lui Taralack. „Nl-am trezit în dimineaţa aceea mai înviorată, mai plină de speranţă decât am fost vreodată – simt adevărul acestei afirmaţii. O căldură, adânc în mine, moale şi primitoare. Şi nu s-a diminuat de atunci. Nu înţeleg, prietene...

— Atunci, spuse Graiul cu o voce zgâiată, amar de venin, trebuie să vă spun încă o dată. Cine,

ce eşti. Trebuie să-ţi spun, să te pregătesc pentru ceea ce trebuie să faci. Nu-mi lăsaţi de ales.

— Nu este nevoie, spuse Icarium pe un ton blând, întinzând o mână şi aşezând-o pe umărul lui Taralack Veed.

'Prostule![1] şuiera Grai, îndepărtându-se de acea atingere. — Spre deosebire de tine, scuipă el, îmi amintesc!

Icarium se îndreptă, privi de sus la vechiul său prieten.

— Nu este nevoie, spuse el din nou, apoi se întoarse. Nu intelegi.

Nu e nevoie.

HdKHaK

Stătea pe cel mai înalt turn al Mock's Hold, cu ochii inexpresivi asupra haosului din oraşul de dedesubt. Navele Adjunctului se îndepărtau de port, în apele neluminate ale golfului de dincolo.

În dreapta lui, la mai puţin de trei paşi depărtare, se afla fisura care dădea latura îndepărtată a platformei o înclinaţie alarmantă. Crăpătura era recentă, veche de nu mai mult de un an, ajungea până în jos, în pivniţele de dedesubt, iar reparaţiile făcute de ingineri păreau lipsite de putere, aproape incompetente. Vechea inimă a Imperiului Malazan a fost rănită şi nu se aştepta să supravieţuiască mult mai mult.

După un timp, a simţit o prezenţă în spatele lui, dar nu ş-a întors. [1]

împărate, spuse el cu vocea lui liniştită, a trecut mult timp, nu-i aşa?

Şoapta lui Shadowthrone se întinse spre el, ca o mângâiere înfiorătoare. [1]

Acesta trebuie să fie felul tău, Tayschrenn? De fiecare dată. Un pufnit uşor, vocea apropiindu-se în timp ce continua: „Te-ai lăsat în cuşcă. Din nou. Mă înnebuneşti.

— Ai avut o noapte ' plină, a observat înaltul Mag Imperial.

— Ah, ai simţit... activităţile mele? Bineînţeles

că ai făcut-o. Deci, nu atât de înghesuit pe cât ar părea.

„Mă străduiesc", a spus Tayschrenn, „să iau o viziune de lungă durată asupra unor astfel de chestiuni". Făcu o pauză, apoi adăugă: — La fel şi ţine. Aruncă o privire spre pata nesubstanţială de întuneric de lângă el. — Bănuiesc că noul tău rol nu te-ar fi schimbat atât de mult.

— Ai plănuit cu Quick Ben şi Kalam, spuse Shadowthrone. „Ai călătorit până ly şapte oraşe pentru a o face, dar ce planuri ai realizat? împărătească j>e nisipuri mişcătoare, un preot Jhistal care se cântă neîngrădit pe coridoarele puterii, Gheara s-a infiltrat şi a decimat şi credincioşii mei Wickan au atacat – dar' spune-mi asta, Tayschrenn, ai fi putut vreodată să prezic răspunsul lui D'rek la trădarea preoţilor şi preotese?

'Trădare?'

— D'rek ti-a măcelărit rudele! Fiecare templu!

înaltul Mag a tăcut timp de o duzină de bătăi ale inimii, în timp ce zeul de lângă el devenea din ce în ce mai agitat. Apoi Tayschrenn spuse: „Cu un an în urmă, un vechi prieten de-al meu a pornit, în grabă, de aici – navigând spre Marele Templu al lui D'rek din Kartool City".

— Ştiai toate astea?

Tayschrenn zâmbi pe jumătate. — Nava pe care a închiriat-o era a mea. Din pacate, nu era conştient de acest detaliu.

'Ştiam eu!' Shadowthrone şuieră. — N-ai părăsit niciodată cultul!

„Viermele toamnei este vestitorul morţii, iar moartea vine la noi toţi. Noi muritorii, adică. Cum se poate renunţa la acceptarea'acestui lucru?

Care ar fi rostul?

„Ayest imperiu era al meu! Nu a lui D'rek! Nu al tău!'

— împărate, paranoia ta m-a tulburat întotdeauna mai mult decât achiziţia ta. în orice caz, Laseen guvernează acum... pentru moment.

Doar dacă nu plănuieşti o întoarcere triumfătoare, îl miji la zeu?

— Să-i salvez pe toţi de ei înşişi? Nu cred. Ura este cea mai dăunătoare buruiană din lume... mai ales când oamenii ca tine nu fac nimic.

— Fiecare grădină pe care am îngrijit-o este fie moartă, fie sălbatică, împărat.

— De ce ai acceptat să fii degetul ras al lui Quick Ben în gaură, Tayschrenn?

înaltul Mag clipi surprins.

— Si de ce nu te-a sunat când l-am trimis în acel coşmar?

— Aş fi fost într-adevăr dezamăgitₓ spuse încet Tayschrenn, dacă m-ar fi sunat atât de curând. După cum am spus mai devreme, împărate, ţin o viziune îndelungată asupra chestiunilor din acest tărâm.

— De ce nu te-a omorât D'rek?

'Ea a incercat.'

'Ce?'

— Am convins-o să nu facă asta.

— Ia-mă abisul, cât te urăsc!

„Până şi zeii trebuie să înveţe să-şi controleze temperamentul", a spus Tayschrenn, „ca nu cumva să dea un exemplu prost".

— I-ai spus asta lui D'rek?

— îţi spun asta, Shadowthrone.

„Sunt m regulă! Sunt perfect calm – clocotesc de furie şi ură, minte, dar calm!

Nici unul nu a mai vorbit o vreme după aceea, până când zeul a murmurat: „Bieţii mei Wickans..."

— Nu sunt atât de vulnerabili pe cât te temi, împărat. Vor avea Nil şi Nether. Vor avea Temui, iar când Temui va fi bătrân, peste zeci de ani, va avea de predat un tânăr războinic, al cărui nume va fi Coltaine. îşi strânse mâinile la spate, încruntându-se la oraşul încununat de fum, când se apropia primul înroşire al zorilor. „Dacă ţi-ar fi teamă", a spus el, „te-te frică pentru propriul tău copil".

„Mi-e teamă de nimic...

'Mincinos. L-ai auzit pe Temper ieşind din Coop's – şi ai fugit.

'Promptitudine!'

— Fără îndoială.

„Eşti într-un cuib de vipere aici – sunt bucuros să te las aşa".

Tayschrenn a schiţat o plecăciune modestă. 'împărat. Vă rugăm să transmiteţi salutările mele lui Cotillion.

— Spune-i singur, dacă îndrăzneşti.

— Nu eu l-am furat pe Kalam – spune-mi,

asasinul trăieşte?

„Este în Deadhouse – nu este suficient răspunsul?"

'Nu chiar.[1]

'Ştiu![1] Shadowthrone chicoti de veselie, apoi dispăru ca ceaţă în vânt.

HdKHaK

Dimineaţa era strălucitoare, soarele era deja cald, în timp ce Maestrul Investigator se opri în afara Domiciliului Imperial din oraşul Kartool. Şi-a ajustat uniforma, asigurându-se că fiecare ridă a fost netezită. Apoi şi-a lins palmele şi, cu grijă, tandru, şi-a lăsat pe spate părul nestăpânit – nestăpânit în propria sa minte, cel puţm. O ultima privire în jos la cizmele lui, liniştit de lustruirea lor nepătată, apoi urcă inteligent treptele' şi intră în clădirea ghemuită.

Mai degrabă un semn din cap decât un salut de răspuns către gardienii staţionaţi chiar înăuntru, apoi pe hol până la uşa biroului comandantului. O bătaie, ascuţită şi sigură, şi, auzind o invitaţie înăbuşită de a intra, deschise' uşa şi intră înăuntru, oprindu-se în faţa biroului, în spatele căruia stătea Comandantul.

Care acum ridică privirea şi se încruntă. — Bine, măgar pompos, hai să-l luăm.

Uşoară deflaţie a fost involuntară din partea Maestrului Investigator, dar a reuşit să o mascheze cat mai bine. — Am următoarele de raportat, domnule, cu privire la ancheta pe care am întreprins-o cu rigurozitate asupra morţii misterioase ale acoliţilor şi preoţilor templului dedicat lui D'rek pe strada...

'Vrei să taci! Vrei să-ţi raportezi concluziile, da? Atunci fă exact asta!

'Desigur domnule. Având în vedere lipsa dovezilor contrare, domnule, o singură concluzie este posibilă. Devotaţii lui D'rek au comis, unul şi toţi, o orgie amănunţită de sinucidere în decursul unei singure nopţi.

Ochii de şopârlă l-au privit o perioada neplăcută. Apoi spuse: — Sergentul Hellian, anchetatorul iniţial, a spus exact acelaşi lucru.

— În mod clar, o femeie perceptivă, domnule.

— Un beţiv. Am expediat-o în al Paisprezecelea.

'Al paisprezecelea...?[1]

„Scrieţi-vă concluziile", a spus apoi comandantul, „şi închideţi ancheta. Acum pleacă de aici.

Maestrul anchetator a salutat şi a scăpat cu atâta demnitate cât a putut. De-a lungul coridorului, un alt semn din cap către gardieni, apoi ieşi prin uşile principale, pe palier, apoi coborî treptele.

Unde a făcut o pauză, a ridicat privirea. Lumina soarelui strălucea din pânzele magnifice ale păianjenilor paralţi care acum locuiesc în turnurile din Kartool. O şaviţă de o frumuseţe cristalină, sclipind ca fire de diamant pe cerul albastru uimitor.

Revenit optimismul, oftă, hotărând că nu mai văzuse niciodată o privelişte atât de minunată şi uluitoare. Şi aşa a pornit cu un pas mai uşor, cizmele sunând inteligent pe

în timp ce o zeci de păianjeni uriaşi, ghemuiţi în micile lor peşteri săpate în zidurile turnurilor, priveau cu ochi reci, cu mai multe faţete. Privit de sus la tot ce se târa dedesubt, uneori curios, mereu răbdător, chiar si în timp ce şoaptele dulci ale foamei le treceau prin creierul lichid.

Pânzele au fost puse.

Iar capcanele, în eleganţa lor elaborată, nu au fost niciodată goale pentru mult timp.

Cutter ridică găleata şi se uită la apă. Părea curat, nu mirosea a nimic în special.' Cu toate acestea, a ezitat.

Paşi în spatele lui. — Am găsit hrană, spuse Heboric. — Mai mult decât putem transporta.

— Crezi că această apa este în regulă? Ce i-a ucis pe aceşti preoţi?

'Este bine. Ţi-am spus ce i-a ucis.

Ai făcut? — *Ar* trebui să ne uităm în templu?

— Greyfrog e deja acolo. I-am spus să găsească bani, pietre preţioase, mâncare care nu s-a stricat încă. Nu a fost multiimit de asta, aşa că mă aştept să fie rapid.

Pumnul Blistig stătea lângă Adjunct pe drum. I se simţea rău înăuntru, sentimentul ridicându-se dintr-un loc si d'într-un timp pe care el crezuse că lăsase în urma lui. Stând pe zidurile Arenului, urmărind măcelul armatei lui Coltaine. Deznădăjduit, neajutorat. „Pumn", se răsti Adjunctul, „fă mai mulţi soldaţi să umple acel şanţ".

El tresări, apoi se întoarse pe jumătate 'şi făcu semn către unul dintre ajutoarele lui – femeia auzise porunca, pentru că dădu din cap şi plecă în grabă. Îndepărtează şanţul, da. Dar... ce rost are? Brepa găsise un nou zid, acesta de flăcări. Şi mai multe se ridicaseră în jurul oraşului, începând chiar între zidurile treptate, clădirile izbucnind, scoţând hohote teribile în timp ce petrolul de foc a explodat, aruncând cărămizi de noroi care erau ele însele mortale, arzând rachete. Şi acum, mai înăuntru, la intersecţie şi de-a lungul străzilor mai largi, mai multe clădiri se aprindeau.

Unul, chiar dincolo de palat, erupsese cu câteva clipe mai devreme, cu gheizere de petrol arzând trăgându-se spre cer, eliminând întunericul, dezvăluind cerul umplut cu nori negri.

— Nu, Nether, spuse Adjunctul cu o voce fragilă, adună-
i pe magii noştri – pe toţi – vreau ca flăcările să fie înăbuşite în breşă. Vreau-[1]

— Adjunct, interveni Nether, nu avem puterea.

— Vechile spirite pământeşti, adăuga Nil pe un ton plictisitor, mor, fug de flăcări, de agonia ae copt, toate mor sau fug. Ceva este pe cale să se nască...[1]

În faţa lor, oraşul Y'Ghatan se strălucea, dar o zi groaznica, îngrozitoare.